

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FLESH AND FIRE NOVEL

A
FIRE
IN THE
FLESH

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER L.
ARMENTROUT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A
FIRE
İÇİNDE
FLESH

Eğer T7 UI ES B E ST 5 E LL (NC YETKİLİ)

JENN I FE R L.
ARM E NTRO UT

Bedende Bir Ateş

Jennifer L.

Armentrout'tan Bir Et ve

Ateş Romanı

Telif Hakkı 2023 Jennifer L. Armentrout

ISBN: 978-1-957568-49-2

Evil Eye Concepts, Incorporated'in bir baskısı olan Blue Box Press tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

KİTAP TANITIMI

Bedende Bir Ateş

Bir Et ve Ateş Romanı

Jennifer L. Armentrout

***New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jennifer L. Armentrout'tan çok sevilen Flesh and Fire serisinin üçüncü kitabı...**

Şu anda diyarları kurtarabilecek tek şey, Kaderlerden daha güçlü olan tek şeydir.

Şaşırtıcı bir ihanetin ardından hem Sera hem de tehlikeli bir şekilde Delicesine aşık olduğu Gölgeler Diyarı'nın baştan çıkarıcı hükümdarı, sahte Tanrılar Kralı tarafından esir tutuluyorsa, yapabilecek tek bir şey vardır Nyktos'u özgür bırakmak ve Gölgeler Diyarı güçlerinin Dalos'u işgal etmesini önlemek ve bir İlkeller Savaşı'nı ateşliyor.

Yine de Kolis'i ikna etmek kolay olmayacaktır - bir ömür boyu aldığı eğitimle bile. En gözde Revenant'ı onun bir yalandan başka bir şey olmadığı konusunda ısrarcı olsa da, Kolis'in dengesiz doğası ve çarpık onur anlayışı onu temelden sarsar ve hiçbir şey onu Saray'ın acımasızlığına veya ortaya çıkan şok edici gerçeklere hazırlayamazdı. Ortaya çıkan gerçekler sadece Görevi ve diyarların yaratılışı hakkında anladıkları, aynı zamanda gerçek tehdidin tam olarak *ne* olduğu sorusunu da beraberinde getiriyor. Ancak, hayatta kalan Kolis

savaşın sadece bir parçası. Yükseliş yaklaşıyor ve Sera'nın zamanı kalmadı.

Ancak Nyktos, Sera'yı hayatta tutmak ve ona hak ettiği hayatı vermek için her şeyi yapacaktır. Diyarların tamamen yok olmasını bile göze alır ve Yaşamın İlkeli olarak Yükselmezse olacak olan da tam olarak budur. Yine de ona rağmen

Umutsuz bir kararlılıkla, kaderleri ellerinden gidebilir.

Ancak öngörülemeyen, bilinmeyen ve yazılmamış beklenmedik bir iplik *var*. Kaderlerden daha güçlü olan tek şey...

JENNIFER L. ARMENTROUT HAKKINDA

#1 *New York Times* ve 1 Uluslararası Çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout Shepherdstown, Batı Virginia'da yaşıyor. Onun eyaleti hakkında duyduğunuz tüm söylentiler doğru değil. Yazmakla uğraşmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, gerçekten kötü zombi filmleri izleyerek, zombi taklidi yaparak yazmak, kocası, Border Jack-Apollo'su, Border Collie'si ile takılmak -Artemis, altı yargılayıcı alpaka, iki kaba keçi ve beş kabarık koyun. 2015 yılının başlarında Jennifer'a, retinadaki hücrelerin parçalanmasını ve ölümünü içeren ve sonunda diğer komplikasyonların yanı sıra görme kaybıyla sonuçlanan bir grup nadir genetik bozukluk olan retinitis pigmentosa teşhisi kondu. Bu teşhis nedeniyle, insanları körlüğün çeşitli dereceleri konusunda eğitmek, yazmanın yanı sıra onun için başka bir tutku haline geldi ve bunu yapabildiği sürece yapmayı planlıyor.

Yazar olma hayalleri, zamanının çoğunu kısa hikayeler yazarak geçirdiği cebir dersinde başladı. matematik notları. Jennifer genç yetişkin, paranormal, bilim kurgu, fantezi ve çağdaş romantizm yazıyor. Tor, HarperCollins Avon ve William Morrow, Entangled Teen ve Brazen, Disney/Hyperion, Harlequin Teen ve Blue Box Press ile birlikte yayınlanmaktadır; ve PassionFlix yakın zamanda Wicked serisini bir sinema filmi haline getirmiştir. Jennifer, yetişkin fantezisi *From Blood and Ash* ile 2020 Goodreads Choice Award in Romance dahil olmak üzere çok sayıda ödül kazanmıştır. Ayrıca J. Lynn adı altında Yetişkin ve Yeni Yetişkin çağdaş ve paranormal romantizm yazmıştır.

JENNIFER L.
ARMENTROUT'TAN DA

Benimle Düş

Dream Of You (a 1001 Dark Nights Novella)

Sonsuza Kadar Seninle

İçindeki Ateş

Yazan: J.

Lynn Wait for

You Be with

Me Stay with

Me

Kan ve Kül Serisi

Kan ve Kül'den

Et ve Ateş Krallığı Yıldızlı

Kemiklerin Tacı İki

Kraliçenin Savaşı

Kül ve Kandan Bir Ruh

Et ve Kanın Vizyonları: Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti

Et ve Ateş Serisi Korda

Bir Gölge Alevde Bir

Işık

[Bedende Bir Ateş](#)

Yıkım ve Gazabın Çöküşü Serisi

[Yıkım ve Gazabın Çöküşü](#)

Antlaşma Serisi

[Melez Saf](#)

[İlah](#)

[Apollyon](#)

[Sentinel](#)

Lux Serisi

[Gölgeler](#)

[Obsidyen](#)

[Oniks](#)

[Opal](#)

[Kökenli](#)

[Muhalefet](#)

[Oblivion](#)

Köken Serisi

[En Karanlık Yıldız](#)

Yanan Gölge En

Parlak Gece

Karanlık

Elementler Acı

Tatlı Aşk Beyaz

Sıcak Öpücük

Taş Gibi Soğuk

Dokunuş Her Son

Nefeste

Haberci Serisi

Fırtına ve Öfke

Öfke ve Yıkım

Zarafet ve Zafer

Titan Serisi

Dönüş Güç

Mücadele

Kehanet

Wicked Serisi

Wicked

Torn

Cesur

Prens (1001 Karanlık Gece Novellası)

Kral (1001 Karanlık Gece Novellası)

Kraliçe (1001 Karanlık Gece Novellası)

Gamble Kardeşler Serisi

Sağdıcin Baştan

Çıkarılması Oyuncunun

Baştan Çıkarılması

Korumanın Baştan

Çıkarılması

Bir de Vincent Romanı

Serisi Ay Işığı Günahları

Ay Işığı Baştan

Çıkarması Ay Işığı

Skandalları

Bağımsız Romanlar

Saplantı Frijit

Kavrulmuş

Lanetli

Arkana Bakma

Ölene Kadar Ölü

Listesi

Yarın Yoksa Sonsuza

Kadar Sorun

Antolojiler

Sevimli ile Tanışın

Zihnimin İçindeki

Yaşam Elli İlk Kez

İÇİNDEKİLER

[Kitap Açıklaması](#)

[Jennifer L. Armentrout](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Jennifer L. Armentrout'tan](#)

[Yazarın Teşekkürleri İthaf](#)

[Harita Telaffuz](#)

[Kılavuzu](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm](#)

[Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

Bölüm

On Altı Bölüm On
Yedi Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz

[Otuz Dokuzuncu](#)

[Bölüm Kırkınıçı](#)

[Bölüm Kırk Birinci](#)

[Bölüm Kırk İkinci](#)

[Bölüm Kırk Üçüncü](#)

[Bölüm Kırk](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Kırk Beşinci Bölüm](#)

[Kırk Altıncı Bölüm](#)

[Et ve Kanın Vizyonları Daha](#)

[Fazlasını Keşfet Jennifer L.](#)

[Armentrout](#)

[Özel Teşekkürler](#)

TEŞEKKÜRLER

Her kitabın arkasında, kaç tane yazılmış olursa olsun, kitabın elinize ulaşmasına yardımcı olan bir ekip vardır. Blue Box Press-Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olson, Kim Guidroz, Jessica Saunders, Tanaka Kangara, muhteşem editör ve redaksiyon ekibi ile Michael Perlman'a ve ciltli dağıtım desteği ve uzmanlıkları için S&S'deki tüm ekibe teşekkür ederim. Ayrıca, tasarımdaki inanılmaz yeteneği için Hang Le'ye; temsilcilerim Kevan Lyon ve Taryn Fagerness'e; asistanım Malissa Coy'a; mağaza müdürü Jen Fisher'a ve ApollyCon ve daha fazlasının arkasındaki çalışkan ekibe çok teşekkür ederim: Steph Brown, Vicky ve Matt ile birlikte. Ayrıca, grubu herkes için güvenli ve eğlenceli bir yer olarak tutmaya yardımcı olan JLAnders modları Vonetta Young ve Mona Awad. Bir yazarın isteyebileceği en şaşırtıcı, destekleyici ekip olduğunuz, bu kitapların dünyanın her yerinde okunmasını sağladığınız, ürünler yarattığınız, olay örgüsü sorunlarına yardımcı olduğunuz ve daha fazlası için hepinize teşekkür ederim.

Ayrıca bir şekilde ertelememe yardımcı olanlara da teşekkür etmem gerekiyor-KA Tucker, Kristen Ashley, JR Ward, Sarah J. Maas, hikaye zamanları için Steve Berry, Andrea Joan, Stacey Morgan, Margo Lipschultz ve çok daha fazlası.

JLAnders'a her zaman rahatlamak için eğlenceli ve genellikle komik bir yer yarattığı için çok teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz! Ve dürüstlüğünüz için ARC ekibine incelemeler ve destek.

En önemlisi, bunların hiçbiri siz okuyucular olmadan mümkün olmazdı. Umarım benim için ne kadar önemli olduğunun farkındasıdır.

DEDİKASYON

Sana, okuyucuya. Evet, sana.

HARİTA

Haritanın tam boyutlu versiyonunu görmek

için

<https://theblueboxpress.com/books/afitfmap/>

adresini ziyaret edin.

TELAFFUZ REHBERI

Karakterler

Aios - AYY-ohs

Andreia - ahn-DRAY-ah

Attes - AT-tayz

Aurelia - au-REL-ee-ah

Baines - baynz

Bele - bell

Daniil - da-NEEL

Diaval - dee-AH-vuhl

Dorcan - dohr-kan

Dyses - DEYE-seez

Ector - EHK-tohr

Ehthawn - EE-thawn

Elias - el-IGH-us

Embris - EM-bris

Erlina - Er-LEE-nah

Ernald - ER-nald

Eythos - EE-thos

Ezmeria - ez-MARE-ee-ah

Gemma - jeh-muh

Halayna - hah-LAY-nah

Hanan - HAY-nan

Iason - IGH-son
Ione - EYE-on
Jadis - JAY-dis
Kayleigh Balfour - KAY-lee BAL-fohr
Keella - KEE-lah
Kral Saegar - kral SAY-gar
Kolis - KOH-lis
Kyn - kin
Lailah - LAY-lah
Lathan - LEY-THahN
Loimus - loy-moos
Madis - mad-is
Mahiil - ma-HEEL
Maia - MY-ah
Marisol Faber - MARE-i-sohl FAY-berr
Mycella - MY-sell-AH
Naberius - nah-BEHR-ee-us
Nektas - NEK-tas
Nyktos - NIK-toes
Odetta - oh-DET-ah
Orphine - OR-feen
Peinea - pain-ee-yah
Penellaphe - pen-NELL-uh-fee

Phanos - FAN-ohs
Polemus - pol-he-mus
Kraliçe Calliphe - kraliçe KAL-ih-fee
Reaver - REE-ver
Rhahar - RUH-har
Rhain - yağmur
Saion - SIGH-on
Sera - SEE-rah
Seraphena Mierel - SEE-rah-fee-nah MEER-ehl
Sotoria - soh-TOR-ee-ah
Taric - tay-rik
Tavius - TAY-vee-us
Thad - thad
Theon - thEE-awn
Veses - VES-eez

Yerler

Callasta Adaları - kah-LAA-stah eyelz
Cauldra Malikanesi - kall-drah
[manor] Cor Sarayı - kohr pal-is
Dalos - day-lohs
Elysium Peaks - ihl-LEES-ee-uhm peeks
House of Haides - howz of HAY-deez

Hygeia - high-JEE-uh
Iliseeum - AH-lee-see-um
Kithreia - kith-REE-ah
Lasania - lah-SAHN-ee-uh
Lotho - LOH-thoh
Massene - mah-SEE-nuh
Asphodel Sütunları - [pillars of] AS-foe-del
Skotos Dağları - SKOH-tohs MOWNT-ehnz
Sirta - SIR-ta
The Carcers - [the] KAR-serz
Thyia Ovaları - THIGH-ah playnz
Triton Adaları - TRY-ton IGH-elz
Vathi - VAY-thee
Vita - VEE-tah

Şartlar

Arae - air-ree
benada - ben-NAH-dah
ceeren - SEE-rehn
chora - KOHR-ah
Kimmeryalı - sim-MARE-ee-in
dakkai - DAY-kigh
demis - dem-EEZ

eather - ee-thohr

graeca - gray-kah

Gyrm - germ

imprimen - IM-prim-ehn

kardia - KAR-dee-ah

kiyou wolf/wolves - kee-yoo [kurt/wolves]

meeyah Liessa - MEE-yah LEE-sah

nota - NOH-tah

notam - NOH-tam

sekya - sek-yah

so'lis - SOH-lis

sparanea - SPARE-ah-nay-ah

BİRİNCİ BÖLÜM

Boğazımdaki zonklayıcı acı azalıyordu ve artık bedenimi yakan kızgın acı alevlerini hissetmiyordum.

Tanrıların Şehri Dalos'un sıcaklığına ve nemine rağmen şimdi üşüyordum; hiç olmadığım kadar üşüyordum. Belki de soluyorumdur diye düşündüm çünkü görüşüm gidip geliyordu. Açık kapılara odaklanmaya çalıştım.

Gölgeler Diyarı kuşatmasından sonra uyandığım dairesel oda, bir kafes içinde ve zincirlenmişti.

Orada duran büyük bir kurt gördüğümü sanmıştım. Beyazdan çok gümüş rengi bir kurt.

Kalbimde ve ruhumda tanıdığım kurt oydu: Asher, Kutsanmış Olan, Ruhların Koruyucusu ve Sıradan İnsanların ve Sonların İlk Tanrısı. Gölgeler Diyarı'nın hükümdarı.

Benim
kocam.

Nyktos.

Ash.

Biçim değiştirebildiğini hiç doğrulamamıştı ama onun benim Ölüm İlkelim olduğunu biliyordum. Ve kurdu gördüğümde, benim için geldiğini düşünmüştüm. Onu göreceğimi, ona son bir kez dokunacağımı, onu sevdiğimi bir kez daha söyleme şansına sahip olacağımı. Kendi şartlarımla

veda edebileceğimi.

Ama Şimdi onu kapıda göremiyordum.

Orada değildi.

Ya oraya hiç gitmemiŐ  olsaydı?

Etrafımdaki kollar sıkılaŐ tı ve durgun kalbimi hızlandırdı. Sahte Tanrılar Kralı Kolis hâlâ bana sarılıyordu, muhtemelen kucağında kimin olduğunu - kimden beslendiğini- fark ettiği için sersemlemiŐ ti.

"Gerçekten sen misin?" Kolis'in sesi bir i   ekiŐ ten daha yüksek değildi. G zyaŐ larım yanaklarımı ıslattı. Benim miydi? Onun muydu? "AŐ kım mı?"

 rperdim. Tanrım, Ash korkuyu hissedebileceğimi ama asla korkmayacağımı söylerken yanılmıŐ tı. Çünkü Kolis'in sadece konuŐ ma sesi bile

DeŐ et  ığı. İçimde sadece Sotoria'nın ruhunun olması önemli değildi. Ben o değildim, o da ben değildi. İkimizi de deŐ ete d Ő  rd .

Deri giysili iki bacak birden görüŐü alanımda belirdi. BakıŐ larımı kaldırıp kalçalarına baęlanmıŐ  gölge taŐçı han erlerin üzerinde gezdirdim. Açık kahverengimsi sarı saçları siyah bir tuniğin yakasına dökülüyordu. Savaşı ve AnlaŐ manın İlkeli kapılara doğru bakıyordu. Beni Kolis'e getiren hain piç, eğer oradaysa Ash'i g rm Ő  olmalıydı. Değil mi? Kurt formundayken devasa boyutlardaydı; Şimdiye kadar gördüğüm tüm kurtlardan daha büyüktü.

Tabii orada hiç bulunmadıysa ve ben onu halüsinasyon gördüysen o baŐ ka.

Göğsüm  ukurlaŐ tı ve... Tanrım, kederin kabarması beni ezmekle tehdit eden dayanılmaz bir baskıya d n Ő t .

"Majesteleri." Attes bize doğru sertçe döndü. "O iyi değil," dedi. " l me çok yakın. Bunu hissedebilmelisiniz."

"O geçmeden önce o közleri almalısın," diye ısrar etti yumuŐ ak bir tını taŐ ıyan baŐ ka bir ses. The Revenant, Callum, Kolis'in eserlerinden biri

ilerleme. "Onları al-"

Attes, doğrudan Kolis'le konuşarak, "Korlar senin endişelerinin en küçüğü," diye araya girdi. "O ölmek üzere."

Sahte Kral'dan hiçbir tepki gelmedi. O sadece... Tanrılar, o sadece bana sarıldı, büyük vücudu titriyordu. Şokta mıydı? Eğer öyleyse, bu bende gülme isteği uyandırdı. Bu da benim de muhtemelen şokta olduğum anlamına geliyordu.

Callum ısrarla, "Eğer o közlerle birlikte ölürse, uğruna çalıştığın her şeyle birlikte onlar da ölür," diyerek dikkatimi ona çekti. İlk başta bulanıktı ama sonra netleşti. Revenant'ın her yeri altın rengindeydi: saçları, teni ve alnından çenesine doğru iki yandan aşağıya doğru inen kanat şeklindeki özenle boyanmış maskesi. "Alın onları Kralım. Onları alın ve Yaşamın İlkeli olarak yükselin ve-"

"Kaybolacak," diye araya girdi Attes. "*Graeca*'nız ulaşamayacağınız bir yerde olacak."

Graeca.

Eski İlkel dilde yaşam anlamına geliyordu. Aynı zamanda aşk anlamına da geliyordu. Ama belki üçüncü bir anlamı daha vardır diye düşündüm.

Takıntı.

Çünkü Kolis'in Sotoria için hissettiği şey aşk olamazdı. Aşk canavar yaratmaz.

"Bu o değil," diye tısladı Callum, boyalı maskesinin ardında gözleri kısılmıştı. "Onu dinlemeyin Majesteleri. Bu bir-"

Callum aniden öne doğru sarsıldı, kafesin parmaklıklarına kan sıçradı. Göğsünün ortasından çıkıntı yapan gölge taşı kabzasına bakarken ağzı açık kaldı.

Bakışlarım Attes'e kaydı. Vücuduna bağlı sadece bir hançer kalmıştı. O bıçağı fırlatmıştı.

Neden?

"Lanet olsun." Callum tökezledi ve ardından altın rengi zemine çarptı. Ölmüştü. Ama o şekilde kalacağını sanmıyordum. Yine de şu anda nedenini hatırlayamıyordum.

Yapamadım.

Göğsüm kasıldı. Gölge bir perde gibi görüş alanıma indi. Karanlığa gömülürken buz gibi panik beni ele geçirdi, kısa süreli rahatlama anları dağıldı. Ses yok. Koku yok. Görüntü yok.

Ölmek istemiyordum.

Şimdi değil.

Ben-

Liessa.

Sarsıldım, karanlıktan çekildim. Gördüğüm şeylerin görüntüleri uyuduğum altın divan, boynumda zar zor hissettiğim kayışa bağlı zincir, içinde bulunduğum kafesin altın parmaklıkları ve Callum'un göğsünde olan ve şimdi yerde duran gölge taşı hançer. Revenant ayağa kalkmıştı. Ne kadar zamandır

Bilinçsiz mi? Onun ötesine, altın tahtın ötesine ve açık kapılara doğru baktım.

Kurdu tekrar gördüm, bu sefer ılık esintide sallanan geniş palmye yaprakları tarafından kısmen gizlenmişti.

Sağ elim -hayır, Ash'in Eşi olarak taç giyme törenim sırasında ortaya çıkan evlilik damgası- ısındı. Üstündeki altın girdap ve

Avuç içlerim karıncalandı ve göğsümdeki yaşam kuru çılgınca titreşerek uğuldamaya başladı. Ensemde keskin bir karıncalanma başladı.

Kolis sallanmaya devam ederken ben bir fırtınanın güç topladığını hissettim. Derim sivilcelendi ve vücudumdaki küçük tüyler yükseldi.

Attes kapılara doğru döndü. "Oh, lanet olsun."

Kurdun başı eğildi, gözleri parlak bir gümüş rengine büründü. İri pençelerinden birini altın rengi mermer zemine bastırdı, dudakları hırıltıyla aralandı.

Her yerden aynı anda koyu bir sis yükseldi. Gölge avizenin ışığının ulaşmadığı oda tavanına yapıştı, sonra titreşmeye ve mermer ve kireçtaşından sıyrılmaya başladı, dumanlı dalgalar halinde zeminde yarışmak için duvarlardan aşağı kaydı. Kurt havaya sıçrayıp karanlığın çalkantılı kütlmesine karışırken zaten çok dar olan nefeslerim kesildi. Etrafında küçük yıldız patlamaları patladı ve göğsümün ortası ısındı-

Kapıların yanında dönen gölgeler genişledi ve uzadı. Kütlenin arkasında ikiz, geniş gölge ve duman yayları belirdi ve bir Şok dalgası odayı süpürerek tahta doğru ilerledi. Şok dalgası Altın koltuk titredi ve sonra parçalanarak yok oldu. Güç patlaması Attes'e ulaştı, Callum'u kaldırmadan önce onu bir kenara fırlattı ve mide bulandırıcı bir kemik çatırtısıyla kafese çarptı.

Birkaç sıra parmaklık *paramparça* oldu. Odanın tavanı çatladı ve parçalanarak yarıldı. Gölge ve duman, odaya dolan parlak ay ışığında katılaştı.

Etrafımızdaki duvarlar patladı, taş parçaları dışarıya doğru fırladı, Ash daha da yükselirken yapının sadece birkaç metrelik kısmı ayakta kaldı.

Kısa bir an için onu ölümlü haliyle gördüm, yüzünün açıları ve düzlemleri sert ve hatta belki biraz acımasızdı, teni altın-bronzun parlak bir tonuydu, saçları ay ışığında geniş yanaklarına düşen kırmızımsı kahverengiydi. Güçlü, kesik çenesi, geniş ağzı ve tenime o kadar edepsizce dokunan dolgun dudakları gözümün önüne geldi.

Sonra gerçek formuna büründü ve tahtın olduğu yerin üzerinde asılı kaldı, teni sürekli bir gece yarısı girdabına ve ince, zonklayan hava çizgilerine dönüştü. Tamamen ona ait olan taze, narenciye kokusu bana ulaştı ve beni rahatlatı.

Ash dehşet vericiydi, güzelliği her iki biçimde de vahşi ve nefes kesiciydi. Ve o benimdi.

"*Kolis!*" Ash kükredi, sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Hava.

Hiçbir uyarı olmadan, bir ışık patlaması gece gökyüzünü yararak Ash'in önünde yere düşerken göğsümde bir sıcaklık hissettim. Işık hunisi parlak bir şekilde yandı ve beni bir anlığına kör etti. Görüşüm geri geldiğinde şunu gördüm.

Yakut boynuzlardan oluşan bir taç ay ışığında parlıyordu. Başka bir Primal gelmişti.

Hanan, siyah saçlı, soluk benizli ve köşeli yüzlü İlkel Tanrı Av ve İlahi Adalet, Ash'in önünde duruyordu. Sağ elinde kemiği andıran donuk beyaz bir malzemeden yapılmış bir mızrak tutuyordu.

"Yürü git, Nyktos." Hanan'ın mızrağı içinden parlamaya başladı. "Çok geç olmadan," diye uyardı. Ama İlkel'in sesindeki titremeyi duydum, o ki Kimmeryalı'yı Bele'yi almaya göndermişti. Shadowlands'in kendisi. *Korkuyu* duydum.

Hanan bir İlkel olabilir ama aynı zamanda bir korkaktı.

"Çok geç olmadan?" Ash'in sesi gürledi, gücü odanın duvarlarından geriye kalanları yerle bir etti. "Zaten çok geç."

Hanan havaya yükselip kolunu geri çekerken içinden beyaz bir ışık döküldü. Mızrağını fırlatmadan hemen önce mızrağından tüyler çatırdadı. Nefesim kesildi-

Ash güldü. Kanatlarını açıp genişçe gererek şiddetli bir gölge ve ay ışığı kütlesi oluştururken *güldü*. Kaldırdığı elinin yayvan parmaklarından güç fışkırdı ve avucundan çıkan sersemletici bir ışık huzmesi havadaki mızrağa çarptı. Işık her yöne fışkırırken bir gök gürültüsü sesi duyuldu.

Sonra Ash Primal'ın önündeydi ve onu kafasının arkasından yakaladı. O kadar hızlı hareket etmişti ki Hanan çığlık atana kadar diğer elini görmemiştim ve Ash'in kolunu geri çektiğini gördüm. Kanlı, zonklayan bir kütle yere çarptı.

Ash, Hanan'ı havaya kaldırdı ve biri bağırdı. Attes olabilir diye düşündüm.

Her şeyden habersizmiş gibi görünen Kolis sonunda sallanmayı bıraktı ve başını kaldırdı.

Ash, Primal'ı çenesinin altından kavradı, yırttı-

Ash, Hanan'ın başını omuzlarından ayırdığında dudaklarım aralandı.

Ash'in elinden bir şey düştü ve tüyler ürperdi.

Yaşamın ilkel korları göğsümde daha da yoğun bir şekilde uğuldadı, ellerime sıcaklık gönderiyordu. Bunun ne anlama geldiğini, taç altın kiremitte çınlamadan önce bile biliyordum.

Ash bir Primal daha öldürmüştü.

Böyle mi yapılıyordu? Kalbi söküp kafayı yok ederek mi?

Bu grotesk ve barbarca bir yöntemdi.

Ve rahatsız edici derecede sıcak.

Uzaktan gelen bir gümbürtü duyduğumda yakut boynuzların tacı titremeye başladı. Altındaki karo yarıldı ve yer sarsılmaya başladı. Yakut tacın içinden beyaz bir ışık belirdi ve boynuzlar artık görülemeyecek hale gelene kadar yayıldı. Gürültü gökyüzünden ve aşağıdan gelmeye devam etti ve Kolis'i bile sarstı. Taşlar her yönden çatırdadı. Odanın kalıntılarının dışındaki toprak inledi ve sonra yarıldı. Palmiye ağaçları titredi ve yana doğru kayarak açılan yarığın içine düştü.

Hanan'ın tacı titreşti ve sonra kayboldu.

Kulakları sağır eden bir gümbürtü havaya karıştı ve biliyordum... ah, tanrılar, sesin Dalos'un ötesine geçtiğini biliyordum. Muhtemelen Iliseeum'daki her yeri ve ötesini vurdu, ölümlüler âlemine kadar uzandı.

Ama Gölgeler Diyarı'nda bir yerlerde Sirta'nın yeni hükümdarının Av Tanrıçası olarak yükseldiğini de biliyordum. Bele, Hanan'ın Sarayında -ve benim ellerimde- Yükselen tek tanrı olduğu için değil, bunu hayatın korlarında hissettiğim için.

Kolis'in de bunu hissettiğini biliyordum.

Kolis beni aşağı indirdiğinde boynumdaki kayışa bağlı zincir yerde şingırdadı. Eliyle başımı destekledi, bu hareket o kadar sinir bozucuydu ki dikkatimi çekti. Kalbim tekledi ve bakışlarım onunla kilitlendi. Buz gibi hava kafesin içinden geçerek Kolis'in saçlarının altın tellerini yüzüne savurdu ve yanağımı

altın kiremit. Tenimin üzerinde kayan avucunun rahatsız edici yumuşaklığı karşısında irkildim.

Gırtlaktan gelen, insanlık dışı bir hırıltı kafesi sarstı. "Çek o lanet ellerini karımın üzerinden."

Kolis sırttı ve tenim buz kesti. Ayağa kalktı. "Ah, Nyktos, oğlum," dedi yaz sesiyle, Hanan'ın tacının en son görüldüğü yere, Callum'un kan gölünde yattığı yere baktı, parmakları seğiriyordu. "Görüyorum ki ne kadar güçlü olduğunu saklıyormuşsun." Kolis başını kaldırıp Ash'e baktı. "Etkilendim."

"Sanki sikimdeymiş gibi," diye

homurdandı Ash. "Kaba," diye mırıldandı

Kolis.

Ayağa kalkmam gerekiyordu. Ash'e yardım etmeli ve onun yanında savaşmalıydım. Kolis, Hanan değildi. Sahte Yaşam İlkeli olsun ya da olmasın, o hâlâ yaşayan en yaşlı İlkeldi. İnanılmaz derecede güçlüydü.

Ash'e yardım etmem gerekiyordu.

Uzuvlarım sanki fayansa yapışmış gibi ağırlaşmıştı. Yan tarafıma dönmek için çabaladım, bu basit hareket beni nefes nefese bıraktı.

Kolis sanki huysuz bir çocukla uğraşıyormuş gibi yüksek sesle içini çekti. "Biz bir aile olduğumuz için, babanın bana hiç göstermediği lütfu ben sana göstereceğim. Bu işten sıyrılman için bir şans."

Kaşlarımı çattım ve solgun saçlarımın birkaç teli yüzüme düştü. Kolis başka bir Primal'ı öldürdükten sonra Ash'in gitmesine izin mi verecekti? Bu hiç mantıklı değildi.

Ta *ki* olana kadar.

Kolis Ash'i öldüremezdi. Eğer öldürürse, ölümün İlkeli közleri ona geri dönerdi. Kolis artık Yaşamın İlkeli ya da Kral olamazdı.

Kral olmazdı.

Tanrılar alemini kaosa sürükleyebilir.

"Sarayına döneceksin ve eğer Bele hâlâ oradaysa," diye devam etti Kolis, "ona benim huzuruma çıkıp sadakat yemini etmesini tavsiye edeceksin."

Uzakta, gümüş rengi kısa bir süre için gökyüzünü aydınlattı; yuvarlanan alevler.

Sonra, ufuk boyunca uzanan kısa ışıktaki, iki devasa, kanatlı varlığın birbirine çarptığını gördüm.

Draken.

Tanrım, o Nektas mıydı? Bir başkası mı? Orphine'in dakkais saldırısından kurtulup kurtulmadığını bile bilmiyordum. Onun düştüğünü görmüştüm. Pek çok kişinin düşüşüne şahit olmuşum.

Kalkmam gerekiyordu.

"Ve seni takip eden güçlere geri çekilmelerini emredeceksin ve Dalos'un sınırlarını derhal terk edin." Bunu takip eden sessizlikte Kolis'in çenesindeki bir kas kasıldı. "Bu teklifi kabul et Nyktos."

Kollarım titreyerek kendimi yarıya kadar kaldırmayı başardım ama normalde zahmetsiz olan bu işin bir bedeli vardı. Başım döndü ve Ash'in dikkatini çektim.

Bana, boğazımın kesinlikle parçalanmış derisine ve Kolis'in ısırığının altındaki banda bakarken gözlerindeki hava çatırdadı. Üzerimdeki altın sarısı elbiseyi gördü ve öfkesini hissettim. Tenime buz gibi bir yağmur gibi düştü. Ona iyi olduğumu söylemek istedim ama dilim bu yalanı söyleyemeyecek kadar ağırlaşmıştı. İyi olacağımdan emin değildim.

Ve sanırım Ash bunu hissetti.

Göğsü hızla yükseldi ve başı tekrar Kolis'e döndü. "Seni öldüreceğim."

Sahte Tanrılar Kralı başını geriye eğdi ve güldü. "İşte şimdi aptallık ediyorsun."

Ash serbest kalmış bir ok kadar hızlı hareket ederek ilerledi. Parmaklıklardaki açıklıktan geçti, etrafındaki dönen gölgeler geri çekildi. Ash yere inmeden hemen önce hava tamamen durgunlaştı ve inceldi. Kolis'ten birkaç metre ötede kafes zemininde. Deri kaplı bacaklarından gölgeler fışkırdı. Gözleri topraktan havuzlara dönüştü.

"Sakın," diye uyardı Kolis, çenesi düşerek, "aklından bile geçirme."

"Daha önce de söylediğim gibi,"-Ash'tan statik bir çatırtı geldi ve avuç içlerinden çifte ateş püskürdü-"çok geç."

Kolis hareket etti, bir bulanıklıktan başka bir şey değildi ama ne kadar hızlı olursa olsun, hiçbir şey serbest bırakılan İlkel güçten daha hızlı olamazdı. Ash'in okları şok edici bir şiddetle Kolis'e çarparak onu kaldırdı ve geriye fırlattı. Parmaklıklara çarptı. Altın, çarpmanın etkisiyle yerinden oynadı.

Ash dönüp beline uzanırken gölgeler yerde ve bacaklarımın üzerinde dönüyordu. Kılıcını kınından çıkarıp fırlattığında gölge taşının parıltısını gördüm.

Kılıç Kolis'in göğsüne saplandı. Darbenin gücü onu gidecek başka yeri kalmayana kadar geriye savurdu ve kılıç dış duvara çarparak derine gömüldü ve sahte Kralı sabitledi.

Sevgili tanrılar.

Yıkık zeminde gümbür gümbür ayak sesleri duyuluyordu. Altın göğüslüklü ve zırhlı muhafızlar kafese saldırdı, gölge taşı kılıçlarını kaldırdılar.

Ash başını çevirerek omzunun üzerinden yeni gelenlere baktı.

Gölgeler, Primaller'in özü, Ash'ten akarak kafes parmaklıklarının arasından fırladı. Karanlık sis muhafızların botlarının zırhına kadar ulaştı.

Tiz, acı dolu çığlıklar boşlukta yırtıldı, aniden sona eren çığlıklar.

Ash yanımda diz çöktüğünde etrafımdaki havaya gece bulutları karıştı, dönen karanlıkta yüz hatlarının sadece bir kısmı görünüyordu.

Kuruluğa ve acıya rağmen yutkundum, ses tellerimi ve dilimi çalışmaya zorladım. "Bu... Bu... inanılmaz derecede tahrik ediciydi."

Ash bir kalp atışı kadar dondu ve sonra sertçe güldü. "Gözlerini benden ayırma," dedi boğazımdaki bandı kavrayarak. "Ve sakın kımıldama, *Liessa*."

Liessa.

Güzel bir şey. Güçlü

bir şey. Kraliçe.

Kalbim... Tanrım, bunu söylediğini duyunca eridi. Düşünmek için çok aptalca bir şeydi ama doğruydı.

Çalkantılı gümüş bakışları benimkileri tuttu. Metalin kırılma sesini duydum ve tüm vücudum sarsıldı. Zincirler yere çarparak devrilmeme neden oldu.

Ash'in kolları beni sarmalayıp yakaladığında göğsümde ve belimde gölgeler dalgalandı. Öz beni bir pelerin gibi kapladı ama acı vermedi. Hiç acı vermedi.

Beni kendine çekti. İnanılmaz soğuk ama bir o kadar da hoş eli başımı okşadı. Beni göğsüne bastırdı.

Onun taze, narenciye kokusunu içime çekerken ürperdim. Kolis'in dişleri derime battığında, Ash'i bir daha asla göremeyeceğime gerçekten inanmıştım. Bu yüzden onun Sesini? Onun kollarında olmak için mi? Gözlerim yaşlarla doldu. Buna sahip olmak ezici.

"Özür dilerim," diye homurdandı ve bizi hızla kafesten uzaklaştırdı. "Sana daha önce ulaşamadığım için üzgünüm, ama şimdi elimdesin, *liessa*, ve gitmene izin vermeyeceğim. Bir daha asla bırakmayacağım."

Bizi havaya kaldırırken dilediği özür kalbimi parçaladı. Tüm bunlar Kolis'in ve onun çılgınca davranışlarının suçuydu. Ash'in babası Eythos'un suçuydu.

Közleri ve Sotoria'nın ruhunu bir ölümlünün içine koydu ve oğluna asla söylemedi. "Bunların hiçbirisi-"

Ash vücudunu bükerek küfretti. İrkilmiş bir kalp atışı geçti.

Sıcak ve ağır bir şey Ash'in sırtına çarptı. Homurdandı ve hava sanki uzanıp görünmez ellerini etrafımıza sararak bizi hızla aşağı çekti. Korku boğazımın arkasında toplandı.

Ash yere çarparken çarpmanın etkisi kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi, hâlâ ayaktaydı ve inişin yükünü çekiyordu. Sendeleyerek tek dizinin üzerine çöktü ama hâlâ beni tutuyordu. Etrafındaki gölgemsi öz incelirdi ve çenesinin sıkılmasındaki acıyı gördüm.

"Sorun yok," diye homurdandı, parlak, saf gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Sana sahibim-" Başını geriye attı.

Boynundaki tendonlar şiştiğinde boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Ash tutundu, bir kez daha yükseldi. Bırakmadı. Bırakmayacaktı, tıpkı söz verdiği gibi, çektiği acıya rağmen. Bedeli ne olursa olsun.

"Ash," diye fısıldadım.

Gözleri irileşti ve bir an için durdu. "*Sera*," diye mırıldandı. Sonra bir şey Ash'i benden kopardı.

Kalbim küt küt atmaya başladı, panik üzerime çöktü. Bir an için Ağırlıksızdım ve sonra yere çarptım. Başım fayanslara çarptı, alem kararmadan önce acı patlaması ırkiltti.

Sessiz

.

Hala.

Ash'in öfkesinin vahşi, acımasız kükremesi beni tekrar kendime getirdi. Ay. Ayı gördüm. Başımı çevirdim.

Kolis ileriye doğru yürüdü, göğsündeki geniş, sivri yarıktan parıltılı kan damlıyordu. Yarasından parlayan kan avuçlarından akarak odanın her tarafına yayılıyordu.

Ash yine tek dizinin üzerindeydi ama şimdi iki elini de uzatmış, kendini ölümcül özün altın renkli dalgalarından korumaya çalışıyordu.

"Bunu gerçekten yapmamalıydın," dedi Kolis ve ardından hoşnutsuzluk ve hatta biraz da hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekti. "Korkarım şimdi gidip bir savaş başlattınız."

İKİNCİ BÖLÜM

Ash'in üzerinden funda bağcıklı gölgeler yükseliyor, güç şimşeklerini sönene kadar boğuyordu. Kolis'e yeniden odaklanmadan önce bana baktı.

"Gelenekleri ve inancı ihlal ettiğin an," diye homurdandı Ash, boyuna doğru yükselerek, "savaşı *sen* başlattın."

"Kendini unuttun mu yeğenim? Belli ki unutmuşsun." Altın Hortlak arkasında, bir kez daha canlı ve ayakta dururken Kolis'in parmak uçlarından saç telleri titredi. "Çünkü ben senin Kralınım."

"Sen benim kralım değilsin." Ash'ten fırlayan yıldırım karo zemine ve Callum'a çarparak Revenant'ı geriye savurdu. Yanık kokusu et yükseldi. "Onu aldığın anda egemenliğinin sona erdiğini söyleyerek seninle dalga geçebilirim. Ama doğrusu, sen hiçbir zaman benim Kralım olmadın."

Muhafızların bükülmüş ve parçalanmış bedenlerinin yanına düşmüş birkaç gölge taşı kılıcını görünce ensemdeki ıslaklığı görmezden geldim ve yan tarafıma yuvarlandım. Öncekinden daha fazla çaba sarf etmem gerekti.

"Cesur sözler." Kolis öne doğru bir adım attı, Ash'e doğru bir hava dalgası fırlattı. "Ve şaşırtıcı olanlar. Ben babanı öldürdüm ve sen bana sadakat yemini ettin. Ben senin Eşini aldım, sen de kardeşlerinden birini öldürüp bana saldırdın. Bu neden Nyktos? İçindeki yaşam koru yüzünden mi?"

Ağırlığımı düzleştirilmiş avuçlarıma verirken gözlerimi devirdim. Ash'in planı buydu ama bunun neye mal olacağını öğrendiğinde, istediği son şey bu olmuştu.

Çünkü közleri almak beni öldürmek anlamına geliyordu ve ben zaten ölüyor olmama rağmen o *beni* seçmişti ve bu aptalcaydı.

Yine de çok güzeldi.

"Hepsi bu, değil mi? Ondan koruları alıp Yaşamın İlkeli olarak yükselmeye çalıştın," diye suçladı Kolis, parmak uçlarından altın rengi bir hava kıvılcımı saçarak. "Onları benden saklamaya çalıştın. Onu saklamak için. Bu ihanettir."

"İhanet mi?" Ash'ten derin, karanlık bir kahkaha yükseldi, daha önce hiç duymadığım bir sestti bu. "Annemi ve Yaşamın Gerçek İlkeliini öldürdün." Gölgeleer Ash'in altındaki zemine yayıldı, duman gibi dalgalandı. "Sen lanet bir şakasın."

Kolis kaskatı kesildi. "Neyin şaka olduğunu bilmek ister misin? Neyin peşinde olduğun hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünmen. Yaptığın sahtekârlığı görmediğimi mi?

Beni devirmek ve benim olan her şeyi almak için planlar yaptığınızı bilmiyordum."

Cesetlere doğru yavaşça sürünmeye başladığımda Ash'in öfkesi odadaki sıcaklığın düşmesine neden oldu. "Bunların hiçbiri senin değildi. Sen çaldın-"

"Babandan," diye araya girdi Kolis, ay ışığı pazularının etrafındaki altın banttan yansıyordu. "Tarihin tekerrür ettiğine inandığını sanıyorum ama yanılıyorsun. Hayatın közü sana ait değil."

"O sana ait değil!" Ash kükredi.

Hava bir kez daha inceldi. Durdum, kollarım titriyordu. Ham, şiddetli enerji yıkık odayı sırlıslıkla etti, tenimi deldi.

"Onu eşin olarak taçlandırdığın için sana ait olduğunu mu düşünüyorsun?" Kolis'in kahkahası kalbimin sıkışmasına neden oldu. Ash'in açtığı yaranın çoktan iyileştiği çıplak göğsünde altın rengi girdaplar oluşmaya başladı. "Eğer olduğunu iddia ettiği kişiye, asla senin olmadı. taç."

Ayağa kalkmam ve elime bir kılıç almam gerekiyordu. Ve bunu çabucak yapmalıydım. Ama başım hâlâ dönüyordu ve bacaklarım sanki onlarla bağlantım kesilmiş gibi garip hissediyordu. Bunun sebebi kafama aldığım darbe değildi, gerçi onun da bir faydası olmamıştı. Kan kaybıydı. Çok fazla kan kaybetmiştim. Bunu kalbimin içimde kalan kanı pompalamak için ne kadar çok çalıştığından, ne kadar hızlı koştuğundan hissedebiliyordum. Ve içimde bir his vardı, içgüdüsel bir bilgi, eğer közler yanımda olmasaydı çoktan bayılmış ya da ölmüş olacağımı söylüyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, beni kaçınılmaz olarak öldürecek olan şeyin aynı zamanda beni hayatta tutuyor olmasının garip olduğunu düşündüm.

Kolis bir adım öne çıktı, fazla mükemmel dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "O asla senin olmadı, yeğenim. O her zaman benim oldu."

Ash'in öfkesi alevlendi. Verdiğim nefes kabarık bir bulut oluşturdu ve enerji bir kez daha boşluğu doldurdu. Ash havalanarak Kolis'e saldırdı.

Tek gördüğüm Kolis'in dudak büküşüydü. Sahte Kral. Ayağa kalkarak İlkel formuna büründü ve uzun süre bakılamayacak kadar parlak ve acı verici bir parıltı yarattı.

Kül ve Kolis tepemde buluştu ve bu sanki gece ile güneşin birbirine çarpmasını görmek gibiydi. Tüylerle kaplı gölgeler ve yoğun, altın ve gümüş lekeli ışık baş döndürücü bir hızla dönüyordu ama rüzgâr durmuştu.

Bulutlar gökyüzündeki yolculuklarına son vermişti. Her şey... göğsüm daralırken diğer her şey sessiz ve hareketsiz kalmıştı.

Gözlerimi kısıtım, gölgeler ve gün ışığı arasında iki Primalin bakışlarını yakaladım. Altın saçlar, sonra kırmızımsı kahverengi teller. Siyah tunik, sonra beyaz keten pantolon. Gümüş manşet ve altın bant -kol hareket ettiğinde beyaz renkte parlıyordu. Yumruklar. Kafalar geriye tekmelendi.

Birbirlerini yumrukluyorlardı.

Sonra etraflarındaki girdap duruldu ve hava titreşmeye ve nabız atmaya başladı. Göğsümdeki korlar uğuldadı-

Ash'ten fırlayan bir hava şimşegi Kolis'e çarptı ve Primaller'ı birbirinden ayırdı. Sahte Kral kendini yakaladı ve Ash'e döndü, hızı şok ediciydi. Kolis Ash'e çarptığında boğazımdan sert, alçak bir çığlık koptu. Yükseldiklerinde etraflarındaki hava tükürdü ve çatırdadı.

Bir bulanıklık içinde geri geldiler. Gözlerimi dikmiş bakıyordum ve Ta ki içlerinden biri fayansa çarpıp etrafındaki birkaç metrelik mermeri çatlatana kadar. Ash'in Kolis'i zemine çakmış olduğunu ancak dönen siyah sisin parlak ışığın önüne geçtiğini gördüğümde anladım.

Kolis'in etrafındaki öz, Ash'in doğrulduğunu görmeme yetecek kadar karardığında içimi bir rahatlama ürperti. Amcasının üzerine yürüdü, aşağı uzanıp Kolis'i başından tutmadan önce Primal'ın üzerine bir ağız dolusu parıltılı kan tükürdü-

Sahte Kral bir mızrak gibi fırladı ve Ash'i geriye uçurdu. Rüzgâr kabardı, saçlarımı önüme savurdu. Tepemde şimşekler çaktı. Başım ufka, batıya doğru eğildi. Draken'dan hiçbir iz göremedim.

Ash ve Kolis yumrukları ve İlkel enerji patlamalarıyla savaşıırken, vücutları çok hızlı bir şekilde yükselip alçalırken kalbim küt küt atıyordu. Muhafızların yattığı yere geri döndüm, onlarla aramdaki mesafe aşılabilir görünüyordu. Ama bir kılıç bulmam gerekiyordu. Elime geçtiğinde ne yapacağımdan emin değildim ama bir şeyler yapmalıyım.

Eller aniden kollarımın üst kısmına indi. İrkilerek bir çığlık attım ve içgüdülerim beni ele geçirdi. Hemen kurtulmaya çalıştım. Zihnim nasıl yapacağımı biliyordu, en iyiler tarafından eğitilmişim ama bedenim yeterince hızlı tepki vermiyordu. Kendimi halsiz ve kopuk hissediyordum ve tek yaptığım ölmek üzere olan bir solucan gibi kıpırdanmaktı.

"Dur," diye tısladı kulağıma tanıdığım bir ses. Attes.

Vücudumu sağa doğru sarsarken öfkem kabardı. "Bırak... beni, seni... lanet olası hain piç."

Attes'in tutuşu sıkılaştı ve beni yan çevirerek yüz yüze gelmemizi sağladı.

Ona çok iyi baktım. Ve iyi görünmüyordu. Burnundan, gözlerinden, kulaklarından ve ağzının kenarlarından mavimsi kırmızı kan damlıyordu. Saç çizgisinden, burun köprüsünden ve sol yanağından aşağıya doğru uzanan sığ yara izi göze çarpıyordu.

Lanet olsun. Ash'ten gelen tek bir patlama onu gerçekten etkilemişti.

"Beni dinle," dedi rüzgâra karşı bağırarak.

"Siktir git." Geri sıçradım -ya da geri *düştüm*- tekme attım. Ayağım göğsünden.

Attes kaşlarını kaldırarak durdu. "Enerjini gerçekten korumalısın, Sera. Ve beni dinle."

Evet, böyle bir şey olmayacaktı. "Sen... bize ihanet ettin," diye zorla söyledim, başım dönüyordu. "Ben Thad'a yardım ettikten sonra, sen... ihanet ettin-"

Ash ve Kolis sağımızda bir yere çarptığında yer sarsıldı, vücutları fayansları kazdı ve mermerleri her yöne fırlattı.

Attes küfrederek döndü ve beni kendine doğru çekerek bizi moloz yağmurundan uzaklaştırdı. Uzanıp parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sertçe çektim. Bu çok kötü bir hareketti. Biliyordum ama o anda yapabileceğim en iyi şey buydu.

Attes dişlerini göstererek hırladı. Başını salladı ve parmaklarımın arasında altın sarısı saç tellerini gördüğümde vahşi bir memnuniyet patlaması hissettim.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Dur-"

Parmaklarımla o lanet gamzeye nişan aldım.

"Ne yaptığımı biliyorum." Bileğimi yakaladı, Ash ve Kolis gökyüzüne dönerken gözleri parladı. "Bunu tartışacak ya da intikam almaya çalışacak zamanımız yok."

Ağzım açık kaldı.

"Kolis Ash'i öldürecek," dedi Attes, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktayken. "Bunu yapmak istemeyecek ve bunun nedeni bunu yapmak istememesi değil. Öldürürse olacaklar yüzünden." Islak bir şey önce yanağıma sonra da koluma çarptı. "Ash, bu yoldan gelecek olan Kolis ve ejderhasını yenecek kadar güçlü değil.

Kolis'in gerçekten tehlikede olduğunu hissettikleri an. Ash ölecek."

Nefes nefese, Ash'in ofisine görünüşte umursamadan giren Primal'a baktım. Kolis'in mesajını iletirken flört eden ve Gölgelel Diyarı güçlerinin Ash'in ofisine doğru hareketlerini sorarken dalga geçen kardeşı Kyn'le paylaştığı Saray'ın sınırları. Ash ona tamamen güvenmemişti ama aralarında bir şeyler vardı. Tam olarak bir dostluk değil ama belki bir akrabalık.

Ve bizi becerdi.

Muhtemelen Kolis'in o zavallı ejderhayı katletmemi emrettiğinden haberdardı ve muhtemelen Kolis'e Thad'ı geri getirdiğimi söylemişti.

Sahte Kral'ın tamamlamamı beklediği eylem, korların transfer edilebilecek kadar olgunlaştığının kanıtıydı.

Attes'in aramızda tuttuğu elden bir şey sıçradı. Damla parıltılı kırmızımsı mavi bir renkteydi.

Primal kanıydı.

Şaşkın bir nefes aldım.

"Durmaları gerekiyor," diye ısrar etti Attes. "Ve ikisinin de dinleyeceği tek kişi sensin."

Bundan emin değildim. Kolis kimseyi dinleyecek bir tipe benzemiyordu. Ash de muhtemelen dinlemenin ötesindeydi. *Yüzyıllardır* biriken bir öfke kasırgasına kapılmıştı. Bu sadece benimle ilgili değildi. Kolis'in Ash daha karnındayken katlettiği annesiyle ilgiliydi. Kolis'in öldürdüğü ve ruhunu hâlâ taşıdığı babasıyla ilgiliydi. Kolis'in ondan aldığı ya da Ash'i almaya zorladığı, Ash'in derisine işlenmiş tüm hayatlar içindi.

Ama Attes, piç ya da değil, doğruyu söyledi.

Kolis Ash'i öldürebilir.

Ve Kolis ya da Ash'in ölümü sadece ölümlüler âlemini değil, Iliseeum'u ve tüm Primalleri de yok edecekti. Tamamen. Draken'ın hayatta kalabileceğinden bile emin değildim. Belki de sadece Arae - Kaderler - kalırdı.

Ama hiçbirisi umurumda değildi. Benim için sadece Ash önemliydi. Bu yüzden denemek zorundaydım. Ama nasıl? Hâlâ devam ediyorlardı, birbirlerine hava püskürtüyorlardı. Kolis'i yutan parıltı solmuş, artık ona bakmak acı verici olmaktan çıkmıştı. Ash'in etrafındaki gölgeler incelmışti. Kılıçlardan birine ulaşırsam ne yapmayı planladığımı bile bilmiyordum.

Bakışlarım Attes'in kalçalarındaki hançerlere kaydı ve düşündüm... Kolis'i nasıl durdurabileceğimi bildiğimi düşündüm.

Üvey kardeşim Ezra'nın rulolarını içinde boğmayı sevdiği jöle gibi hissettiren bacaklarımla yukarı doğru itmeye başladım. "Yardım edin... Ayağa kalkmama yardım edin." Yanaklarım utançtan ısınmıştı, ki durum göz önüne alındığında bu çok aptalcaydı. "Ben... Ben bunu yapamam."

Yüz hatları gergindi, Attes tereddüt etti. Bana güvenmediği açıktı. Güvenmemeliydi de. Çünkü bu geceden daha uzun yaşarsam, o herife korkunç şeyler yapmanın bir yolunu bulacaktım.

Ama aynı zamanda yalan söylediğim için de - kısmen. Ayakta durabilirdim ama bunun ne kadar çaba gerektireceğini ve beni tüketeceğini de biliyordum. Attes'in önerdiği şeyi yapıyordum: enerjimi koruyordum.

Bir kalp atışından sonra daha da yaklaştı ve tutuşunu bileğimden omuzlarıma kaydırıldı. Beni de yanına alarak ayağa kalktı. "Hazır mısın?"

Ayaklarımın altındaki zemini gerçekten hissedemiyordum. "Evet."

"Güzel." Attes'in bakışları benimkileri aradı, yüz hatları endişeye benzer bir ifadeyle buruşmuştu. Bunu hayal ediyor olmalıydım. "Peki, ne-?"

Mümkün olduğunca hızlı hareket ettim, ki bu hiç de hızlı değildi. O beni durduramadan gölge taşı hançerlerinden birinin kabzasını yakalamayı başardığıma şaşırdım. Onu hazırlıksız yakalamıştım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Attes ondan aldığı hançere bakarak haykırdı. "Yeterince açık değil miydim?"

"Sakin ol." Derin olmayan bir nefes aldım ve göğsüm... Tanrım, garip hissettirdi.

Sanki gevşemiş gibi. "Bu çabaya değmezsin."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Böyle bir tepki beklemiyordu.

Üstümde bir ağırlık hissederek iki Primalin düştüğü yere döndüm. Elleri birbirlerinin boğazındaydı, parmaklarından ateş çıkıyordu.

Bir adım öne çıkıp "Dur!" diye bağırdım.

İkisi de duymadı ya da duyduysa bile beni görmezden geldi. Damarları içten içe yanıyordu ve eğer birbirlerini öldürme sürecinde olmasalardı, tuhaf bir şekilde güzel göründüklerini düşünürdüm.

Ayrıca beynime yeterince kan gitmiyor olabileceğini de biliyordum.

Tekrar tekrar bağırp sallanmaya başladığımı hissettiğimde içimi bir panik kapladı. Sıçan piç Attes beni sabitledi. Kalbim yavaşlıyordu ve bunun iyi bir şey olmadığından şüpheleniyordum. Bunun başlıca nedeni görüş alanımın kenarlarının karanlıkla dolmasıydı. Ben, bir ölümlü, iki İlkel Tanrı'ya nasıl ulaşabilirdim bilmiyordum.

Ama tamamen ölümlü

değildim. Artık değildim.

Hayatın korları bunu değiştirmişti - İlkel özün korları.

Kafatasımın arkası karıncalandı ve zihnim hızlandı. K zlerin ortaya çıkarabildiği g  , tıpkı Y kseli lerine yaklaşan bir tanrı ya da İlkel gibi aşırı duygular hissetmeme bağlıydı. Ash kasıtlı olarak içimde ortaya çıkmalarını sağlamaya  alı mı tı. O zaman pek i e yaramamı tı.

Ama garipti. G  s m garip bir şekilde gev emi , kendimden kopmuş gibi dururken, birden k z n neden alevlenmediğini anladım.

  imde onlarla birlikte doğmu tum ama onları hiçbir zaman benim bir *parçam* olarak görmemiştim. Ben sadece bir ta ıyıcıydım. Onları saklayacak ve depolayacak bir şey. Ash'in babası Eythos'un amacı da buydu.

Ama artık durum böyle değildi. Közler benim bir parçamdı. Ve şu an için, onlar benimdi.

Bunu daha önce gerçekten anlamamı tım. Şimdiye kadar inanmamı tım.

Daha derin, daha yavaş bir nefes alarak g  s mdeki zonklamaya odaklandım. Közler dalgalandı ve sonra ben havayı çağırıp ona dokunurken titreşti.

" yi Kaderler," diye fısıldadı Attes.

Bundan sonra olanlar, Rhain'in bana Ash'in Veses'le yaptığı anla mayı anlattığı zamanki gibi basitçe gerçekleşti. Ancak bu sefer, y zeyeye çıkan özün farkındaydım. Onu kontrol ettim. Ve onu kullandığımda, nasıl olduğunu d   nmedim. Bu sadece i g d yd , kadim ve ilkel.

 lkel öz damarlarıma sızdı, sıcak ve pürüzsüzdü ve konu tuğumda kelimelerimdeki gücü hissettim. "*Dur.*"

Ash ve Kolis durana kadar ne yaptığımın farkında değildim, hava atışları yarıda kesilmişti.

Zorlama kullanmı tım. Yaşayan en g c l  iki Primal  zerinde.

"İyi Kaderler," diye fısıldadı Attes yine kısık sesle, belli ki şok olmuştu. Ash ve Kolis başlarını bana doğru çevirdiler.

Ben de şaşırmışım. Bunu beklemiyordum ama şaşkınlığımı bir kenara ittim çünkü bunu yapabildiğim sırada korların zayıfladığını hissedebiliyordum. Evet, onlar benim bir parçamdı ama ben ölüyordum. Yani *onlar* da ölüyordu. Çabuk olmalıyım. Bir adım öne çıktım ve aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Ash bana çok değer verirdi. Eğer yapabilseydi, beni severdi. Kehanet Tanrısı Delfai ile konuştuktan sonra bunu hemen hemen kendisi de söylemişti. Ama *kardia*'sını, yani tüm canlıların sahip olduğu, kendi kanlarından olmayan bir başkasını geri dönülmez bir şekilde sevmelerini ve o kişi için her şeyi yapmalarını sağlayan ruh parçasını çıkarmıştı. Tanrıça Penellaphe şöyle demişti. Bunu yapmak onun için inanılmaz acı verici olmalı. Bana göre bu çok trajikti. Bunu kendini ve her kim olursa olsun onu korumak için yapmıştı. amcasını sevmeye başladı.

Kolis şeytani, hasta bir piçti ve Sotoria'ya karşı hissettiklerinin aşk olduğunu düşünmüyordum. Daha çok bir saplantı gibiydi. Ama o hala *Kardia*'sına sahipti ve ona aşık olduğuna *inaniyordu*. Eğer öyle olsaydı Doğru, o zaman onun için her şeyi

yapardı. Benim olduğuma inandığı biri.

Kalbim tekleyerek hançeri boğazıma doğru kaldırdım.

"Siktiğimin Kaderleri," diye tersledi Attes arkamdan, sesi kısıktı. "Aklımdaki bu değildi."

"Savaşmayı bırak," diye tekrarladım, Savaşın ve Anlaşmanın İlkelini görmezden gelerek. "Bunu benim için yap. Lütfen."

Kolis'e odaklanmışım, doğrudan onunla konuşuyordum ama Ash önce

tepki verdi.

Etrafında ve içinde dönüp duran zayıflayan gölgeler yok oldu. Ayrılmış dudaklarından ve burnundan kan sızıyordu. Çenesi çoktan şişmişti ve tuniği yer yer yanmış, altındaki kömürleşmiş eti ortaya çıkarmıştı. Ama kalbimin yerinden fırlamasına neden olan onun gözleriydi. Gözleri geniş ve sade, tüyleri ise hâlâ sapsarıydı.

Kolis yanıt vermekte daha yavaştı, altın rengi parıltı sadece yüz hatları görünecek kadar azalmıştı. Ash'ten çok daha iyi durumda değildi. Göğsü de yanmış, kanlı bir karmaşaydı.

"Sera," dedi Ash kalın bir sesle, elleri yarıya kadar kalkmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Yutkundum, midem endişe düğümleriyle doluydu ama elim sabitti. "Dövüşmeyi bırak, yoksa boğazımı kesip açarım."

Kolis'in çenesi düştü. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

Acıyı hissedene kadar bıçağın ucunu derime bastırdım. Birden Ash... Tanrım, sanki vücudunu kontrol edemiyor gibiydi. Bir adım geri çekildi. "Evet," dedim bakışlarımı göğüslerinde tutarak. İkisinin de zorlama kullanmayacağına güvenmiyordum. Yine de göz temasından kaçınmak bunu yapmalarını engellemeyecekti. Tam olarak değil. "Yapacağım. Ve eğer birinizin zorlama kullanmak üzere olduğunu *düşünürsem*, bunu yaparım."

"Sera," dedi Ash tekrar. "Hançeri yere bırak." Bir adım öne çıktı, yanmış göğsü hızla inip kalkarken Kolis'i tamamen unutmuş gibiydi. "Lütfen."

Keskin bir nefes aldım, ellerim titriyordu. "Yapacağım-" Biri hançeri parmaklarımdan çekip aldığı anda nefesim kesildi, keskin bir acı boğazımı kesti.

Ash bağırdı ve bağırışındaki korku... Tanrım, hissediliyordu.
Büyük bir hata yaptığımı hemen anladım.

Oh, Tanrım.

Yapacaklarını ve yapmayacaklarını hafife almıştım. Kolis'in dikkatini dağıtabileceğimi sanmıştım. Aşkına karşı savunmasız olacağını, ona olan takıntısını

Sotoria.

Ama Ash'in de dikkatini dağıtmıştım.

Boğazıma dayadığım hançer şimdi Kolis'in elindeydi.

Sahte Tanrılar Kralı çok hızlıydı. Dönerek hançeri Ash'in göğsüne sapladı.

Tam kalbine.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kolis'in indirdiği darbe Ash'i geriye savurdu ve dehşet beni ele geçirdi.

Bıçak sadece gölge taşıydı. Bir İlkel kadar güçlü bir varlık üzerinde çok az etkisi olmalıydı ama Ash'in vücudunda iz bırakan sayısız yara onu zayıflatmıştı. Bu çok açıktı.

Ash kendini tuttu, sendeleyerek ilerlerken bıçağın kabzasına uzandı, geniş gözleri bana ve boğazımdan aşağı damladığını hissedebildiğim ıslak sıcaklığa sabitlenmişti. Düştü... Tanrım. Dizlerinin üzerine düştü.

"Kaç," diye boğuldu, bir elinin üzerinde öne doğru yuvarlandı.

Tiz, dehşet verici bir ses kulaklarımı patlattı. Bu bir çığlıktı. *Benim* çığlığım. Közler dalgalandı, durmadan önce kısa süreliğine şişti. Göğsümde ve başımda oluşan basınç hızla dayanılmaz bir ağırlığa dönüştü. Ash'e doğru ilerlemeye başladım ama başaramadım. Bacaklarım çöktü ve çatlak zemine çarptım. Yıldız patlamaları görüş alanımda patladı.

Kolis hırlayarak Ash'in saçlarından bir tutam yakaladı ve onu geri çekti. Hançer hâlâ göğsünde, kalbindeydi. "Sana lütuf teklif ettim."

"Dur," diye hırıldadım, karnımın üzerinde ileriye doğru sürünürken parmaklarım fayansa bastırıyordu.

Kolis Ash'i sırt üstü yatırdı. "Ve sen de onu yüzüme geri fırlattın."

Kollarım ve bacaklarım titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm. "Lütfen," diye zorladım, altımdaki zemine kan damlıyordu. "Dur-" Boğazım düğümlendi, sözümü kesti.

"Bunu en iyi senin bilmen gerekirdi." Kolis bacağını havaya kaldırdı ve ardından ayağını hançerin kabzasına indirdi.

Ash'in tüm vücudu sarsıldı.

Bir el ağzıma vurarak en yeni çılgılığını susturdu. "Beni dinle," diye tısladı Attes kulağıma. "Ash hâlâ hayatta. Bir gölge taşı bıçağı onu öldürmez. Sadece Kolis'le savaşmaktan zayıf düşmüş durumda. Ama çılgılık atmaya devam edersen, Kolis onu öldürecek."

Kolis ayağını hançerin üzerine bir kez daha vurdu ve ben bunu hissettim. Darbeyi göğsümde hissettiğime yemin edebilirim. Tüm vücudum sarsıldı.

Her şey hızla akıyor ve dönüyor gibiydi. Oda. Attes'in sözleri. Gördüklerim. Umutsuzca Ash'e ulaşmaya çalışarak Savaş İlkeli ve Accord'un tutuşuna karşı koymaya çalıştım. Kolis... Tanrım, bıçağı çekmişti.

serbest bıraktı ve sonra tekrar Ash'in göğsüne sapladı. İçimden hızlı ve keskin bir spazm geçti. Kemiklerim kırıldı ve gevşedim. Cansız.

Attes beni kollarında kaydırırken nefesinin altından küfretti. "Sera?" Gözlerinden parlak hava dalları fırladı. "Sera?"

Ağzım açıktı ama sadece çok az hava giriyordu ve korkunç bir gümbürtü ve ıslak, etli bir ses vardı. Nefes almaya, başımı Ash'e doğru çevirmeye çabaladım.

Tek gördüğüm Kolis'in kolunun yükselip alçalmasıydı. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Yukarı. Aşağı. Kana bulanmış bir hançer ay ışığında parlıyordu.

Çığlık attım. Ses çıkmasa bile attığımı biliyordum. Çığlık attım, çığlık attım, hala titriyordum.

"Siktir." Attes'in kafası havaya kalktı. "Kolis! Yardımına ihtiyacı var," diye bağırdı, derisi incelmışti. "Lanet olsun, beni dinle. Sotoria ölmek üzere."

Güm. Güm. Güm.

"Bunun olmasına izin verirsen, onu kaybedersin. Beni duyuyor musun?" Attes gözlerini sıkıca kapattı ve yüz hatlarında panik gördüğümü sandım. Ama ne gördüğümden emin değildim. Gözlerim odaklanamıyordu. "Graeca'nı kaybedeceksin."

Korkunç gümbürtü kesildi.

"Hayır," diye mırıldandı

Kolis. "*Hayır.*"

Hafif vanilya ve leylak kokusu - *bayat* leylaklar - beni sardı ve sonra Attes artık beni tutmuyordu.

Kolis beni kollarına aldı. Ayağa kalkarken beni kaldırdı, başım sallanıyordu. "Onu hücrelere koyun," dedi. "Döndüğümde onunla ilgileneceğim."

Daha fazlası söylendiyse de ben bilmiyordum. Etrafımızda bir rüzgâr fırtınası dönüyordu ve tenime değen ılık gece havasının belli belirsiz farkındaydım.

Gözlerimi açmak için çabaladım ama artık komutlarıma yanıt vermiyorlardı. Karanlık beni boğdu, boğdu. Nefeslerim Sığ nefesler ve kalbim teklemeyden önce hızlandı. Zaman. Hızlandı ve yavaşladı, beni kalbimin atışları ve rüzgârın durmak bilmeyen uğultusu arasındaki o çok uzun boşluklarda var olmaya bıraktı.

Ölmek istemedim. Bu

şekilde değil.

Bu canavarla karanlıkta yalnız değilim.

Ash'le birlikte olmak istiyordum, onun kollarında, benim zamanım geldiğinde olacağımıza söz verdiği gibi.

Bu doğru değildi.

Bu adil değil, diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim Sotoria'nın, düşünceleri kısa süreliğine benimkilere karışmıştı.

Hayatın korları çılgınca titreşiyordu. Panik, kafese hapsolmuş vahşi bir hayvan gibi kabarmış, kurtulmak için çırpınıyordu ama kaçış yoktu.

Ölüm her zaman kaçınılmazdı.

Hareket etmeyi bıraktığımızı, gölge adımlarını durdurduğumuzu hissettim. Bir avuç göğsümün ortasına bastırdı ve nefesim, kalbim, garip bir iğnelenme hissi üzerimde gezinirken takıldı.

Sonra, hiçbir şey yoktu.

Ash.

Kendime geldiğimde düşündüğüm ilk şey buydu. Onunla Kolis arasındaki savaş, ona vuran, yukarı aşağı hareket eden, Ash'in vücuduna saplanan bıçak.

Gözlerim kocaman açılmıştı. Yukarıdaki gökyüzü yıldız ışıısıyla sıırıslılandı ve göğsümdeki daralmayı hafifletmek için neredeyse hiçbir şey yapmayan ince nefeslere dönüşen tuzlu, nemli havayı yuttum.

Kulaklarımdaki uğultu

geri çekildi ve her yönden gelen sesler duydum. Fısıltılar bizi takip ederken, dizlerinin üzerine çöken insanların belli belirsiz izlenimlerini yakaladım ve kumtaşı binaların içinde parıldayan ışıkları ve daha büyük uzakta yapılar. Yine de emin olamıyordum. Tek bildiğim, nefes almak için mücadele ederken hâlâ taşınıyor olduğumdu.

Ash.

Nerede olduğumu ya da onun nereye götürüldüğünü bilmiyordum. Bir hücreye atıfta bulunulduğunu duyduğuma dair belirsiz bir anım vardı. Ondan önce de ıslak, etli, gümbür gümbür bir ses ve kanlı bir hançerin parıltısı.

Oh, Tanrım.

Görüş alanımın kenarları beyaza döndü. Nefes alamıyormuş gibi hissettim- "Sakin ol," diye emretti acı sıcaklık ve soğuk güneş ışığı dolu bir ses üstümden.

İrkilerek bakışlarımı altın beneklerle süslü gümüş gözlere çevirdim. Kolis'in dikkati değişti ve yanaklarının etinin altında parıldayan dalgalar ve girdaplar çalkalandı. İçimden bir ürperti geçti.

Kolis bana bakarak, "Yaşayacaksın," dedi. "Olduğunu iddia ettiğin kişi olduğun sürece."

Söylediği hiçbir şey nefes almamı kolaylaştırmadı. Her geçen saniye ciğerlerimin küçüldüğünü hissediyordum. Kalbim artık kayıtsızca atmıyordu. Hızla atmaya başladı. Holland'ın bana öğrettiklerini, Ash'in bana gösterdiklerini hatırlamak için mücadele ederken beyaz parazitler görüş alanımın kenarlarını dolduruyordu. Nefes al. Tut-

Yer altımızda hareket etti, toprak kuma dönüştü. Kolis'in adımları yavaşladı, tutuşu değişti. Ritmik bir ses bana ulaştı, hafifçe yükselip

Kıyıya vuran dalgaların düşüşü. Başım kaydı, yanağım pazılarının etrafındaki altın banda takıldı. Bir an için, gece yarısı rengindeki engin denizden yansıyan dalgalı ay ışığına bakarken boğulduğumu unuttum.

Kolis inci gibi beyaz kumların kenarında durmuştu ama Stroud Denizi'ndeki plajlarda olduğu gibi suya doğru kademeli bir eğim yoktu. Bu, dibi görünmeyen dik bir inişti ama suyun içinde bir şey hareket ediyordu.

Daireler çizerek, birbirlerinin altından ve üstünden yüzüyorlardı.
Düzinelerce, hatta belki de

Yüzlercesi. Güçlü kolları ve zarif, çıplak vücutları yarı etten yarı puldan oluşuyordu ve yüzeyin altında şiddetli akıntılar yaratıyordu. Bana en yakın olanların kuyrukları ay ışığında parlıyordu; canlı, ısıltılı maviler, yoğun pembeler, koyu yeşiller ve parlak sarı çizgiler.

Tanrım, bunlar ceeren olmalı. "Phanos!"

Kolis kükredi.

Bağırışının yarattığı şok dalgası suya çarpıp ceerenleri suya gönderince irkildim.

denizin daha derin kısımlarına dağıldılar. Çılgınca uçuşları sakin suları karıştırdı. Küçük, beyaz uçlu dalgalar yüzeyde dalgalandı ve ceerenlerin arasında bir şekil belirdi.

Tüm vücudu dalga benzeri bir hareketle hareket ediyor, kuyruğunun ucundaki büyük yüzgecin hızla savrulmasıyla ilerliyordu. Diğerlerinden daha hızlı bir şekilde yüzeye doğru yüzdü.

Yaklaştığında, elinden gümüş bir ok fırladı ve bir ucunda üç noktaya gelen uzun bir mızrak oluşturdu. Bir üç uçlu mızrak.

Biri topraktan yapılmış.

Göklerin ve Denizlerin İlk Tanrısı Phanos, denizden bir su püskürtüp, üç çatallı mızrağını omuzlarının ve geniş göğsünün sıcak, koyu kahverengi derisine kehribar rengi kıvılcımlar saçarak fırlattı. Altında, dalgalı kuyruğu onu yerinde tutarken, ceeren daha aşağıda daha küçük olanların olduğunu görmeme yetecek kadar sakinleşti. Hâlâ ileri geri koşuşturan çocuklar, yaşlı ceeren'in kuyruklarının arkasına kaçmadan önce kısa süreliğine ortaya çıkıyorlardı.

Phanos'un bakışları önce Kolis'in sonra da benim üzerimde gezindi. Parlak ay ışığında yüzünün yakışıklı hatları gerildi. Başını öne eğdi. "Majesteleri."

Kolis diz çöktü. Baldırlarım sıcak, sert kumun üzerinde kaydı. Bırakmadı, sadece vücudumun üst yarısını dik tutup göğsüne yasladı. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Çok fazla kan kaybetti."

Phanos bana baktı, bakışları boğazımda takılı kalmıştı. "Yanılıyorsam düzelt ama bu Nyktos'un Eşi değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Ya da öyle sandım. Emin olamadım. Dilim kurşuni ve işe yaramaz hissediyordu.

Kolis, "Bunun konuyla ilgisi yok," diye yanıt verdi.

"Belki senin için. Ama ben kardeşlerimizden birinin kaybını ve yeni bir kardeşin doğuşunu hissettim. Hepimiz hissettik." Phanos'un bakışları yanıımızdan kaydı ve geri çekilen ayak sesleri duydum. Bakışları tekrar bana kaydı. "Onun yüzünden mi?"

"Çok fazla soru soruyorsun," diye homurdandı Kolis, yumuşak sesi sertleşerek. "Ve onları cevaplamak için çok az sabrım var."

"Özür dilerim, Kralım." Phanos başını hafifçe eğdi. "Ama Nyktos'la hiçbir sorun yaşamak istemiyorum."

Kolis, "Yeğenim şu anda kimse için bir tehdit değil," dedi ve kalbim hiçbir şey kalmayana kadar bükülmüş gibi hissettim. "Bununla birlikte, sen bile

Nyktos'un gazabından çok benim gazabımı kışkırtmaktan endişe ediyorum," diye uyardı Kolis, ses tonunu soğuk bir acılık doldururken içinden altın bağıcıklı bir hava döküldü. Öz, kuma dökülmeden önce zararsız bir şekilde tenimde süzüldüğünde irkildim. "Yoksa hatırlatmama gerek var mı?"

Phanos, suya ulaşamadan durdukları ve saldırmaya hazırlanan engerekler gibi havalanıp kıvrıldıkları yerde, funda dallarına baktı. Onları gördüğümde ürpermiştim, eğer hava suya ulaşırsa ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her ne olacaksa, korkunç bir şey olacağına dair içimde bir his vardı.

Phanos'un burun delikleri alevlendi ve sonra üç çatallı mızrak elinden düşüp kayboldu. "Hayır, yapamazsın."

"Güzel." Kolis'in sesi bir kez daha sıcak, hatta nazikti. Bu kadar hızlı bir şekilde ileri geri gidip gelmesi sinir bozucuydu. "O ölemez. Bunun olmayacağından emin olmanı istiyorum."

Kafa karışıklığı ortaya çıktı. Kan kaybı ve Ash için duyduğum endişe yüzünden bağımlı beynim her şeyi algılamakta zorlanıyordu ve birçok şey bulanıklaşmıştı. Ama bu durumda bile Phanos'un nasıl yardımcı olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eğer onun ölmesini istemiyorsanız, diğerlerine yaptığınızı yapamaz mısınız?" Phanos sordu. "Onu Hortlaklarınızdan biri yapın. O bir tanrısal çocuk, değil mi? Bu bir sorun olmamalı, değil mi?"

Ama ben bir tanrısal çocuk değildim; bir ölümlüyle bir tanrının çocuğuydum. Yine de, közler yüzünden tanrılara ve İlkellere karşı böyle *hissediyordum*. Her iki şekilde de, Phanos'un Hortlakları bildiği açıktı. Belki Ash hariç tüm Primaller biliyordu. Ama Phanos közleri bilmiyordu.

Bundan ne çıkaracağımı bilmiyordum. Kazanacak bir şey var mıydı? Ama Kolis'in beni Hortlaklar her neyse ona dönüştürebileceğini hiç düşünmemiştim. Bunu yapabilir miydi? Bu ne-?

"Bu sadece ölümün yeniden doğuşu," diye cevap verdi Kolis, sıcaklığı gerilerek. "Ve yeniden doğuş sürecinde ruhunun çalınması riskini göze alamam."

Aynı anda iki şey oldu. Birincisi, bir Hortlak olmak için ölmek gerektiğini fark ettim. Ve ikinci şey? Phanos, Kolis'in tam olarak neden burada olduğunu anladı.

"Bu o mu?" diye fısıldadı. "*Graeca*'n mı?"

Bir öfke patlaması içimi aydınlattı ve her yerime nüfuz etmiş gibi görünen soğukluğu geçici olarak değiştirdi. Kelimeler dilimi yaktı ve dudaklarımdan geçip gitmelerinden başka bir şey istemiyordum. Ben onun *graeca*'sı değildim. Sotoria da öyle. Biz ona ait değildik. Tıpkı daha önce Ash ve Kolis'e bağırdığım zaman yaptığım gibi ağzımın hareket etmesini istedim, ama közler sadece zayıf bir şekilde püskürdü ve tek başardığım sızlanan bir ses oldu.

"O... Sanırım öyle." Kolis'in parmakları kolumun ve kalçamın etine bastırdı. "Onun ruhunu bedeninde tutuyorum. Emin değilim..." Bocaladı, sözlerinin ağırlığı fısıltılı bir itiraftı. "Bunu daha ne kadar yapabileceğimden emin değilim."

Elini göğsüme koyduğunda hissettiğim iğnelenme hissini düşündüm. Bu muydu? *Ruhumu* yakaladığında- bizim Ruhlar mı?

İçimde bir şok dalgası oluştu. Tanrı Saion, Kolis'in Ash gibi bir ruh çağırabilecek kadar güçlü olduğuna inanmamıştı. Bu, içinde hâlâ biraz yaşam közü olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa bu gerçek ruhun bir yan ürünü müydü?

Ölümün korları mı? Emin değildim ama bu neden hâlâ hayatta olduğumu açıklıyordu.

"Benden ne istediğini biliyorsun," diye seslendi Phanos sessizce, rüzgâr

suyun üzerinde sivruluyor ve saçlarımın kenarlarını kumun üzerine savuruyordu.

"Sormuyorum."

Phanos başını yana eğdiğinde küçük tedirginlik yumruları derimi diken diken etti. Çenesindeki bir kas zonkladı. Sonra suyun altına kaydı. Bir dakika kadar sonra ceeren hareketsiz kaldı. Daha küçük olanlar, çocuklar, gittikçe daha derine yüzerek gözden kayboldular.

Phanos kumdan bir metreden daha az bir mesafede yeniden yüzeye çıktı. Su, başının pürüzsüz derisinden akarak göğsünden aşağı süzülüyordu. Sözsüzce kollarını bize doğru uzattı.

Kolis önce tereddüt etti, hareket etmedi ve sonra beni bir kez daha kaldırdı. "Eğer o ölürse, tüm sarayınızı yok ederim," diye yemin etti ve beni taç giyme törenim sırasında ne Ash'e ne de bana yaklaşmamış olan Primal'a uzattı.

Phanos beni kollarına aldığında bir kez daha paniğe kapıldım ve İçimdeki korlar kısa süreliğine alevlendi. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ama Phanos'un göğsünün benimkine doğru sertçe yükseldiğini hissettiğimi sandım. Ilık, köpüklü su bacaklarıma çarptı ve sonra göğsümün altındaki her şey su altında kaldı. Aldığım ince nefesler beni ele geçirdi. Ölümlüler diyarındaki gölümde olmayı ve Ash'in havuzunda su sıçratmayı seviyordum ama yüzemiyordum. Ve

bu... bu bir Primal'in beni taşıdığı denizdi. "Nyktos

bir zamanlar bana ait olanı almıştı."

Kocaman gözlerim ve korku dolu bakışlarım yıldızlarla kaplı gökyüzünden Phanos'a kaydı. Saion ve Rhahar hakkında konuşuyordu.

"Ondan bir şey alındığını görmek beni eğlendirir." Tüy gibi hafif sesiyle, kaynayan suyun üzerinde onu duymak zordu. "Ama bundan hiç keyif almıyorum." Gözlerinde gümüşü bir hava dalgalanıyordu. "Seni hissedebiliyorum

Panik. Buna gerek yok. Zaten ölmek üzereyken sana zarar vermenin ne anlamı olabilir ki?"

Bu alemde ve ötesinde bunun nasıl uzaktan da olsa güven verici olması gerekiyordu?

Phanos'un dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

Bir kez daha düşününce, söylediklerinin hiç de güven verici olduğunu düşünmedim.

"Hygeia kıyılarına yakın Triton Adalarının açıklarındaki sudasınız." Phanos devam etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Elbette bilmiyorsun. Nyktos da dahil olmak üzere diğer İlkelerin çoğu farkında bile değil." Phanos daha da uzaklaştı. "Bilseydi seni çoktan buraya getirir miydi merak ediyorum."

Söylediklerinin çoğunu gerçekten anlamıyordum. Tek düşünebildiğim suyun ne kadar derin olduğuydu.

"Su tüm yaşamın ve şifanın kaynağıdır. O olmadan, Yaşamın İlkeli bile güce sahip olamaz... eğer bu güce sahip olunacaksa." Alaycı, mizahsız bir gülümseme belirdi. "Burada doğanlar, yani ceeren'ler, bu kaynağı içlerinde taşırlar. Bu tıpkı suyun yaptığı gibi iyileştiren bir armağandır."

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir şarkı duydum... bilmediğim bir dilde yumuşak tınılar. Phanos'un gözlerinde hava dönmeyi bırakmıştı ve belki de orada bir hüznün gölgesi gördüğümü sandım. Ama bunu hayal ediyor olmalıydım. Bu, hakarete uğradığı için Phythe Krallığı'nı sular altında bırakan Primal'ın ta kendisiydi.

"Sizin durumunuzdaki çoğu kişi için bu bir tedavi sağlayacaktır. Ama sizin için? Siz tanrısal bir varlık değilsiniz, Eşim. Tenimiz birbirine değdiği anda onları hissettim." Phanos'un kafası

alçaldı ve fısıldadı, "İlkel gücün korları. Güçlü olanlar. Bir ölümlü için fazla güçlü ve sen de öylesin." Burnunun köprüsü benimkine değdi. "Ya da *öyleydim*."

Boğucu çaresizlik hissi yükseldi ve beni sarsmaya başladı. Elimde hiçbir şey yoktu.

Ne yapacağını bilmiyordum. Herhangi bir Primal, tıpkı Kolis'in Eythos'tan aldığı gibi közleri almaya kalkışabilirdi ve ben bunu durdurmak için ne yapabilirdim? Hiçbir şey. Parmaklarım, hareket ettirebildiğim tek şey, avuçlarımın içine kıvrıldı. Kendimi savunamamaya alışık değildim. Bu his derimi kazımak istememe neden oldu. İçimdeki öfke kamçılandı, çaresizlik beni boğana kadar paniğime çarptı.

"İçinde hayat közü var. Bu da Eythos'un kardeşine son -belki de kazanan- darbeyi vurduğu anlamına geliyor, değil mi?" Phanos kıyıya baktı, gözlerindeki hava dalları ay kadar parlak bir şekilde yanıyordu. Alçak sesle kıkırdadı. "Ah, sen her zaman onun zayıf noktası oldun, değil mi? O közleri ben bile alabilirim."

Phanos'un bunu yapmasının daha iyi olup olmayacağını merak ederek ona baktım. Gerçi kendisini onurlandırmak için yapılan bir geleneğin iptali yüzünden ölümlüler diyarındaki bir krallığı nasıl sular altında bıraktığını düşünürsek, muhtemelen olmazdı.

"Ama o zaman Kolis ve Nyktos'la savaşmak zorunda kalırım ki en azından taç giyme töreninde gördüklerime dayanarak, ikincisinin de birincisi kadar hoşnutsuz olması muhtemel. Ben aptal değilim." Sırtını kıyıya dönecek şekilde bizi suyun içinde çevirdi. Nemli alnı benimkine değdi. "Sizi gerçekten rahatsız eden şey kan kaybından daha derinlere iniyor ve atlatılamaz, Konsorsiyum. Bedeli ne kadar ağır olursa olsun ya da ne kadar sık ödenirse ödensin, sadece ertelenebilir."

Yüksek bir fiyat mı? Ne?

"Tüm bunlar bittiğinde hala nefes alıyor olacak mısın?" Burnunun köprüsü

tekrar benimkine değdi. "Bu gece sana verilen hediyeleri hatırla."

Ben daha ne dediğini anlayamadan, çalkantılı su başımızın üzerinden yükseldi ve yüzeyin altına daldık. Phanos'un ağzı benimkinin üzerine kapandı ve temas anında tüm bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. Beni öpmedi. Ağzımın içine nefes verdi, elbisemin panelleri etrafımda yüzüyordu ve biz batarken kollarım da onu takip ediyordu. Phanos'un nefesi serin, taze ve güçlüydü,

Rüzgarı yutmak gibi.

Kolları etrafımda gevşedi ve ben de onun elinden kurtuldum. Geniş bakışlarım bulanık suda gezindi ve ben batmaya devam ettim ta ki-

Ellerimi ayak bileklerime dolayarak beni aşağıya doğru sürükledi. Ağzım, suyun içinde kabarcıklar çıkaran bir çığlıkla açıldı. Parmaklar belime bastırarak beni döndürdü. Birden önümde bir kadın belirdi; uzun, siyah saçları benim daha açık renk saç tellerime karışıyordu. Eğildi, kuyruğunun pulları bacaklarımın derisine sertçe değiyordu. Gözleri yazın öğle vakti Stroud Denizi'nin rengindeydi, deniz camı gibi çarpıcı bir ton. Onun Yanaklarımı kavrarken çıplak göğsünü benimkine bastırdı. Phanos gibi o da ağzını benimkinin üzerine koydu ve nefesini verdi. Nefesi taze ve tatlıydı, boğazımdan aşağı dökülüyordu.

Ceeren bıraktı ve benden uzaklaştı, gözleri kapandı ve saçlarımız ayrıldı. Düşmedi. *Yükseldi.*

Omzuma dokunan bir el beni tekrar döndürdü. Aynı mavi-yeşil gözlere ve pembe tene sahip bir adam yanaklarımı tuttu ve ağzını benimkine yaklaştırdı. Parlak ay ışığının huzmeleri üzerimize vuruyordu. O da o taze, tatlı, serin havayı içime çekerek ciğerlerimi doldurdu. Elleri benden uzaklaştı Birincisi gibi, sonra bir başkası beni yakaladı, bu seferkinin saçları neredeyse benimki kadar solgundu. Dudakları dudaklarımla buluştu ve nefesi içime doldu, ikimiz ayın ışığından gölgelere doğru sürüklendik. Bir başkası ve bir başkası gibi süzüldü.

geldi. Çok fazlaydılar ve ay ışığı bize gittikçe daha az ulaşıyordu. Artık kaç tanesinin dudaklarını dudaklarıma değdirip nefes verdiğini takip edemiyordum ama her nefeste farklı hissediyordum. İçimdeki soğukluk kayboldu ve

Göğsümdeki ve boğazımdaki gerginlik azaldı. Kalbim atmaya başladı, sonra düzenli olarak atmaya başladı. Nabzımın düzensiz atışı yavaşladı ve sonunda ses bana ulaştı. Etrafıma bakındım ve karanlık suyun gölgelerindeki ceerenleri gördüm. Onlardı. Karadakiler gibi şarkı söylüyorlardı. Sözleri anlayamıyordum ama akıldan çıkmayacak kadar güzel bir melodiydi. Gözlerimin arkası yandı.

Bir ceeren'in yumuşak elleri yanaklarımı kavradı ve başımı şarkı söyleyenlerden uzaklaştırıp ona doğru çevirdi. Benden çok daha yaşlı görünmüyordu. Kuyruğu aşağı yukarı hareket ederken maviye çalan dudakları bir gülümsemeyle aralandı ve bizi artık benek benek olmuş ay ışığına doğru yukarı itti. Gözyaşları. Onları suyun içinde bile görebiliyordum. Fildişi yanaklarından aşağı akıyorlardı ve onları gördüğümde hissettiklerime karşı gözlerimi kapadım. Ne için özür dilediğimi bilmesem de, ona üzgün olduğumu söyleme dürtüsü beni çok etkiledi. Ama onun gözyaşları, gülümsemesi ve ceeren'in söylediği şarkı...

Ağzı benimkinin üzerine kapandı ve nefesini verdi, nefesi göğsümü doldurdu. Hayatın közleri sanki yeniden uyanıyormuş gibi güçlü ve canlı bir şekilde titreşti. O anda içime üfledikleri şeyin kendi nefesleri olmadığını fark ettim.

Bu onların tercihiydi.

Suyun yüzeyine çıktık ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kolis'e ait olduğunu bildiğim farklı eller beni omuzlarımdan tuttu. Beni denizden çıkardı. Beni kumsala çekerken bacaklarımdan akan köpüklü su, elbisemin eteklerinden ve saçlarımdan damlayarak gözlerime aktı.

Öne doğru eğildim, gözlerimdeki suyu kırıştırdım ve ellerimi sıcak, pürüzlü, beyaz kuma yerleştirdim. Başım artık örümcek ağlarıyla doluymuş gibi hissetmiyordu. Düşüncelerim berraktı ve kaslarımı savaşımaya ya da kaçmaya hazırlıyordu. Kendimi Kolis'in elinden kurtarmaya başladığımda bulanıklık görüşümü terk etti.

Dondum kaldım.

Suyun yüzeyine bakarken varlığımın her parçası ele geçirildi. Phanos'u hiçbir yerde göremedim ama gördüğüm şey karıncalanan dudaklarımın dehşetle aralanmasına neden oldu.

Cesetler yüzüyordu, bazıları yüzüstü, bazıları da karın üstü. Düzinelercesi artık durgunlaşmış sularda sallanıyordu. Bakışlarım artık canlı ve parlak değil, donuk ve soluk pulların üzerinden geçti.

Birdenbire, artık havayı doldurmayan kederli şarkıyı anladım.

Son ceeren'in gülümsemesi. Onun gözyaşları. Phanos'un gözlerinde gördüğüm hüznün. *Bu*

bahsettiği fiyattı.

Ceeren bana hayat vermişti.

Kendilerininki pahasına.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ay ışııyla ıslanmış suda nazikçe sallanan cesetlere baktım, ceerenlerin feda ettikleri şey karşısında öylesine şok olmuşum ki hissizleşmişim, inanılmaz derecede boş hissettiğim noktaya kadar ölmüşüm.

Bunu neden yapmışlardı?

Ama onlara başka seçenek bırakılmamıştı, değil mi? Kolis, Phanos'un yardım etmesini istemişti ve Gökyüzü, Deniz, Toprak ve Rüzgâr'ın İlkeli bu şekilde yardım etti.

Benden ne istediğini biliyorsun.

Kolis'in
vardı.

Ama
yapmamıştı
m.

Bilseydim, bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapardım. Gereksiz can kaybı. Çünkü bu gereksizdi. Phanos bunu kendisi söylemişti. Ceeren'lerin uğruna canlarını verdikleri şey sadece geçiciydi. Yine de ölebilirdim. Ama ölmeyecek olsam bile mi? Bunu kabul edemezdim.

"Neden?" Rüzgâra doğru fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu.

"Çünkü ölmene izin vermeyeceğim," diye cevap verdi Kolis, Ash'in söylediklerinin neredeyse aynısını söyleyerek ama...

Ash tarafından söylendiğinde, her zaman çaresizlik, inatçılık ve istekten - çok fazla istekten- doğan trajik bir yemin gibi geliyordu. Ellerimde bir titreme başladı ve vücuduma yayıldı. Kolis'in sözleri bir tehdit gibiydi ve saplantı kokuyordu.

Bakışlarım cansız ceeren'in üzerinde gezindi. Hiç kimsenin benim yüzümden hayatını kaybetmesini istememiştim. Savaş sırasında ölenler gibi Shadowlands kuşatması.

Ector'un yaptığı gibi.

Tanrının görüntüsü zihnimde parladı ve önümdeki dehşeti bir anlığına gizledi. Ash ve ben ölümlüler âleminden döndüğümüzde onu mızrağın üzerinde gördüğüm gibi değildi. Bu kötü olsa da, onu son gördüğüm haline tercih ederdim; kırmızı, kaygan parçalardan başka bir şey olmadığı haline. Ector bunu hak etmemişti. En azından geri getirebildiğim Aios da hak etmemişti. Ama bunu o mu istemişti? Ne kadar süredir ölü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu huzurdan koparabilir miydim? Ve bu hareketin dalga dalga yayılan bir etkisi oldu - kaç kişinin daha hayatına son verdi? Aios'u hayata döndürmek için kullandığım hava dakkaileri çekti ve avluda savaşanların üzerine üşüşmelerine neden oldu.

Şimdi, düzinelerce ceeren benim *için* öldü-öldürüldü. Peki ne için? Bu Yükseliş'i engellemeyecekti. Sadece bir ertelemeydi.

Sona doğru acele etmek yerine, şimdi ona doğru ilerliyordum. Ama hala geliyordu. Bunu durdurmak mümkün değildi. Tıpkı Ector'a yapılanları değiştirmenin mümkün olmadığı gibi. Ya da Ceeren'e ve sayısız diğerlerine.

"Kimsenin benim için ölmesini istemiyorum," diye boğuldum.

Kolis, "Başka bir seçeneğiniz yok," dedi. "Ve eğer söylediğiniz kişi iseniz, bunu bilmeniz gerekir."

Sözlerindeki mide bulandırıcı gerçek karşısında irkildim. Sotoria'nın hiçbir zaman

Kolis onu Hüzün Kayalıkları'nda çiçek toplarken gördüğü andan beri bir seçeneğim yoktu. Ve Roderick Mierel'in ölmekte olan krallığını kurtarmak için Yaşamın Gerçek İlkeli'yle umutsuz pazarlığını yaptığı andan itibaren hiçbir zaman bir seçeneğim olmamıştı.

Bu adil değildi.

Hiçbir zaman da olmadı.

Öfke ve panik içimde hızla kabardı ama bunun tamamen bana ait olduğundan emin değildim. Kalp atışlarım hızlanırken parmaklarım kumun içine kıvrıldı. Ham, pürüzlü duygular göğsümde ve boğazımda düğümlendi. Ayağa kalktım, nefesim kısa ve çok hızlı bir şekilde geliyordu. Ve Kolis'e döndüm.

Sahte Tanrılar Kralı bana baktı, yüz hatlarında tuhaf bir kıvrım vardı. Rüzgâr saçlarının keten tellerini kaldırarak yüksek, kemerli elmacık kemiklerine doğru savurdu. Saçlarının arasından altın rengi lekeler Çıplak göğsünün bronz eti. Ash ile olan savaşına dair hiçbir iz yoktu. Tamamen iyileşmişti.

Etrafımıza bir göz attım. Yalnız değildik. Diğerleri birkaç metre geride, yapraklı palmyelerin gölgesinde duruyordu. Onları gördüm çünkü gölge taşı bıçaklar ay ışığında parlıyordu. Onların Kolis'in ya da Phanos'un muhafızları, ama silahları vardı ve önemli olan da buydu.

"Senden daha az çili vardı ve yüzü daha çok kalp şeklindeydi. Saçları doğru değil. Onunki... güneşte parlatılmış bir lal taşı gibiydi." Kolis'in sesi yumuşaktı, neredeyse çocuksu bir huşu içindeydi ama sözleri kumda kayarak tenime değdi. "Ama eğer yeterince dikkatli bakarsam... eğer görmeme izin verirsem, onu sende görüyorum."

Tepki gösterdim.

Hiç tereddüt yoktu. Hiç düşünmedim. Onu geçip sert ve hızlı bir şekilde koşmaya başladım, sıırıslıkam elbisemin kumları tenime yapışırken ayaklarım kumları tekmeliyordu. Doğruca muhafızlara doğru koştum.

Soluk tenli muhafızın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, mavi-yeşil Avucumu göğsüne çarpmadan bir saniye önce gözleri ışıllı parlıyordu. Ben kısa kılıcının kabzasına uzanırken tanrı homurdanarak geriye doğru sendeledi.

"Kahretsin," diye nefesini tuttu, bıçağı kınından çektiğimde bana doğru uzandı.

Onu hazırlıksız yakalamıştım. Ondan daha hızlıydım. Bıçağı sapladım. Diğer kolumun dirseğiyle onu çenesinin altından yakaladım ve kafasını geriye attım.

"Ona dokunma," diye emretti Kolis, bir başkası beni yakalarken. "Asla."

Diğer muhafız dondu kaldı.

Sahte Kral'a doğru dönerek, gölge taşı kılıcın dövüldüğü soğuk demir kabzayı sıkıca kavradım.

"Bizi yalnız bırakın," diye talimat verdi. "Şimdi."

Muhafızların onu dinleyip dinlemediğini görmek için Kolis'ten başka tarafa bakmaya cesaret edemedim. Sadece dinlediklerini hayal edebiliyordum, bu da benim için gayet uygundu.

Kolis ve ben sessizce birbirimize bakarken, hızla atan kalbimin yavaşlamasını diledim. Sakin, dikkatli ve kararlı olmam gerekiyordu. Çünkü Kolis Sotoria hakkında iddia ettiklerimi sorgulasa da içten içe inanıyordu. Bana sarıldığında bu kadar sert sarsılmasının ve sesinde daha birkaç dakika önce duyduğum huşu hissini oluşmasının nedeni buydu.

Tüm bunlar onun bana, sadece bana karşı savunmasız olduğu anlamına geliyordu ve bu benim şansımdı. Muhtemelen bunu sonlandırmak için elime geçen tek fırsat.

"Benden kaçmanı bekliyordum," dedi Kolis. "O da böyle yapardı. O her zaman kaçardı."

"Her zaman değil," dedim, Sotoria hakkında öğrendiklerimi hatırlayarak. Başlangıçta kaçmış olabilirdi ama bu değışti.

Altın sarısı danteller göğsünün üzerinde hızla dönüyordu. "Haklısın." Çenesini kaldırdı. Bir kalp atışı geçti. "Kılıcı yere bırak."

Böyle bir şey olmaz. "Yap beni."

"Gel bakalım," dedi alçak sesle kıkırdayarak, geniş ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Bana doğru gelmeye başladı, denizden esen rüzgâr keten pantolonunu çekiştiriyordu. "Bununla ne yapacağını sanıyorsun?"

Kılıcıma ulaşana kadar bekleyip ona tam olarak ne yapabileceğimi gösterdim. Gölge taşı kılıcımı savurarak doğrudan piçin kalbine nişan aldım.

Kolis'in gözleri büyüdü ve kaşları kalkarak alnının derisini kırıştırdı. Yüzündeki şaşkın ifade komikti. Sanki böyle bir şey yapmaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibiydi. Gülebilirdim ama o bir İlkeldi.

Ve hızlıydı, refleksleri Ash'inki kadar çılgındı. Ama muhafızda olduğu gibi, sürpriz yapma şansım vardı. Kolis saldıracağıma gerçekten inanmıyordu, bu da ona bir saniyeye mal oldu.

Gölge taşı bıçak derisini deldi ve dudaklarım vahşı bir sırtışıyla yarıldı.

Kılıç göğsüne battığı anda, kabzayı öyle sarsıcı bir güçle elimden aldı ki, affetmeyen kumda dengemi kaybedip tek dizimin üstüne düştüm.

Kılıç, göğsüne kısmen saplandığı yerde, kalbinin yarım santim kadar sağında titreşiyordu.

Orospu çocuğu.

Kılıcın kabzasını kavrayıp koparıırken Kolis'in göğsünden pırıltılı kan damlıyordu. Kılıç vücudundan çıkar çıkmaz, lanet yaranın kanaması hemen durdu.

Kalın, kara bulutlar bir zamanlar sakin olan gökyüzünün üzerinde hızla ilerleyerek yıldızları ve ayı sildi. Tekleyen bir kalp atışı geçti.

Yukarıda aniden şimşekler çaktı ve enerji havayı kapladı, derimin üzerinde kayarak göğsümdeki korların alevlenmesine neden oldu. Islatan gücün ağırlığı baskılayıcıydı ve beni yere itmekle tehdit ediyordu.

Kalbim gümbürdeyerek başımı kaldırdım. Öfke Kolis'in yüzünün her çizgisine kazınmış ve çenesinin sert çıkıntısına yerleşmişti. Yanaklarındaki damarlar altın sarısı bir renkle parlıyordu. İlkel öz, gözlerini altın benekli gümüş havuzlara çevirirken göğsümdeki korlar da karşılık verdi ve çılgınca titremeye başladı.

"Bu gece ikinci kez bir kılıç etimi deldi." Elinden ışıık fışkırdı ve tuttuğu gölge taşı kılıç buharlaşarak yok oldu, toz bile kalmadı. "Daha önce bunun değerini bilmemiştım ve bu değışti."

Ayağa fırladığımda midem bulandı. Ash'i birden fazla kez bıçaklamıştım ve sayılamayacak kadar çok kez tekrar bıçaklamakla tehdit etmişim ama asla

ondan korkmadım. Dying Woods'ta kazara ona bir fiskeyle vurduktan sonra bana tam bir Primal gibi davrandığında bile.

Ama Kolis'ten korkuyordum.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım düğümlendi. Bir adım geri attım.

Kolis bir elini göğsünde gezdirdi ve kan bulaşmış avucuna baktı. Başını eğdi ve elini indirdi. "Bu çok akılsızcaydı."

"Öyleydi," diye homurdandım. "Muhtemelen kafasına nişan almalıydım." Altın benekli gümüş gözleri donuklaştı.

Kesinlikle ölmüştü.

Mantıklı olan tek şeyi yaptım. Dönerek koştum. Bu sefer, hiçbir muhafız Süpüren avuçların gölgeleri. Kollarım ve bacaklarım

Kolis saçlarımı bir yumrukla yakaladı ve tüm bedenimi geriye doğru savurdu. Ayaklarım kayarken kafa derimde ateşli bir acı patladı. Tekrar dizlerimin üzerine düştüm. Bunun beni tehlikeli bir dezavantaja soktuğunu bilerek, ayağımı yeniden yere basmaya çalıştım.

O beni kumda sürüklerken.

Kolis beni ayağa kaldırdı ve etrafımda döndürdü. "Şimdi buna daha alışkınım." Başımı geriye doğru çekti.

Acı kafa derimden omurgama doğru ilerlerken nefesim kesildi. Kolunu tutarak gerginliği gevşetmeye çalıştım.

"Kaçma kısmı, eğer ne demek istediğimi merak ediyorsanız."

İçimde derinlere gömülü küçük bir parça, bunun ağzımı kapalı tutmam ve bir şey yapmadan önce düşünmem gereken anlardan biri olduğunu biliyordu. Sadece kendi hayatım için değil, ölümlüler âleminin tamamı için de.

Ama onun önünde sinmeyi reddettim. Bedeli ne olursa olsun bunu yapmayı reddetti.

Ne kadar aptalca olursa olsun. Ben zayıf değildim ve Sotoria efsanesini ilk duyduğumda yanılmıştım. O da zayıf değildi.

"Bu gurur duyulacak bir şeye benziyor," diye tükürdüm, dizimi hızlı ve sert bir şekilde yukarı kaldırarak.

Daha önce kalbini özlemiştim ama şimdi özlemedim.

Dizim kasıklarına çarptı. Kolis'ten bir acı kükremesi yükseldi ve kolu havayı kesti-

Çenemde ve yanağımda acı patladı. Ağzıma hemen metalik bir tat doldu. Yere düştüm, yüzüstü yere kapaklanmadan bir saniye önce kendimi yakaladım.

Kuma. Bana hangi parçasının çarptığını bile bilmiyordum. Kolu mu? Bir yumruk mu? Her neyse kulaklarım çınliyordu. Bir an için acı beni o kadar sersemletti ki Ash'in bilinci yerindeyse hissedebileceği bir şey olmasından korktum.

Dizlerimin üzerinde geriye doğru sallanırken, acının ilk acımasız şoku hafifleyene kadar nefes aldım. Ağız dolusu kanı kumun üzerine tükürdüm, bir dişin de onunla birlikte fırlamamış olmasına şaşırdım.

"Lanet olsun," diye hırladı Kolis. "Bunun olmasını istememiştim." Pantolonunun beyaz keteni görüş alanıma girdi. "Sen iyi misin?"

İçimden bir spazm geçti. Sesi... Tanrım, sesi gerçekten endişeli geliyordu ve bu tüylerimi diken diken etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Sana beni zorlamamanı söylemişim," diye mantık yürüttü, nefeslerinin sesi keskin ve kısaydı. "Ama sen beni kötü adam yapmaya kararlısın."

"Seni kötü adam mı *yapacak*?" Ayağa kalkarken ıslak bir kahkaha beni terk etti. Zonklayan başımı kaldırdım. "Sen zaten öylesin."

"Ben asla..." Kolis'in gözleri çenemden akan kanı takip etti ve irkildi. Herif gerçekten de akıttığı kanı görünce *irkildi*. "Asla öyle olmak istemedim."

"Tanrım," diye fısıldadım. "Aklını kaçırmışsın."

Ay ışığında yanaklarının rengi daha da koyulaştı. "Eğer öyleyse, o zaman ben sadece kardeşimin beni yaptığı şeyim," diye hırladı.

"Kardeşini suçlamadığın bir şey var mı?" Tersledim.

Kolis o kadar hızlı ileri atıldı ki nefesim kesildi ve bir adım geri çekildim. Ve geri çekildiğim için, ona bir santim bile verdiğim için nefret ettim.

Durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Bir an geçti, sonra bir an daha. Kendini kontrol altında tuttuğu çok açıktı. Zar zor. "İstediğim şey bu değil - kavga etmemiz."

"Ne istediğin umurumda değil!" Midem bulanarak karşılık verdim. Bu sözleri bağırmanın sadece ben olduğumdan tam olarak emin değildim.

Elleri iki yanında yumruk oldu. "Beni zorlama, *so'lis*."

So'lis? Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Sotoria'nın olabileceğini düşündüm çünkü öfkesi hissediliyordu ve çılgılık atan kesinlikle oydu.

sonra ağzımdan çıktı. "Siktir git!"

Boğazımı kavradığını hissetmeden önce hareket ettiğini görmedim. Ellerim ona doğru uçtu. Parmaklarını kurcaladım ama faydası olmadı. Parmak uçları nefes almamı zorlaştıracak şekilde bastırıyordu.

"Beni zorlamaman konusunda seni uyarmıştım," diye suçladı Kolis burun delikleri alevlenerek. "Yine de tam olarak bunu ve daha fazlasını yapıyorsun."

Göğsümde çarpınan paniği görmezden gelerek bakışlarını karşıladım ve tuttum.

"Sanırım yeğenimle çok fazla zaman geçirdin." Kolis sırıttı. "Bu gece bana da aynı bakışı attığını gördüm. Eminim yakında tekrar göreceğim."

"Ona dokunursan, ben-" Nefes nefese kalarak kelimeleri zorla söyledim.

"Ne yapacaksın?" Kolis araya girdi, eli daha da sıkılaşıırken gözlerinde belli belirsiz bir hava dolaşmaya başlamıştı. "Onun için ne yapacaksın?"

Çünkü ben

senin için neler yapabileceğini gördün. Kardeşlerini öldürürdü. Bana saldırırdı. Bir savaş başlatırdı."

Sağduyumun bir kısmı geri geldi ve Ash söz konusu olduğunda akıllı davranmam gerektiği konusunda beni uyardı. Kolis yeğenine aşık olduğumdan şüphelenirse, buna Sotoria'nın ona aşık olduğu şeklinde yaklaşacağını ve bunun sonunun iyi olmayacağını bilmek için mantık sıçraması yapmaya gerek yoktu.

Hançerin yükselişinin ve saplanışının görüntüsü gözümün önünden geçti. Islak, etli sesleri hâlâ duyabiliyordum.

Kalbim korkuyla çarpıyordu; güçlü, uyuşturan bir dehşet. Ash şu anda güvende değildi. Zayıf düşmüştü ve benim yüzümden ağır yaralanmıştı.

"Ne?" Kolis beni parmak uçlarıma kaldırırken parmakları geride bıraktığı ısırtığı kazıyordu. "Benim için yapmayacağın neyi onun için yapacaksın?"

"Aklınıza gelebilecek hemen her şey, ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Günün sonunda, onu daha az umursayamazdım." Daha fazla gerçek dışı olamayacak kelimeleri zorla söyledim. Göğsüm sanki her geçen saniye daralıyormuş gibi hissediyordum. Kolis'in tutuşu sıkılaştı, muhtemelen morarmıştı ve ben boğuldum. "Başka herhangi biri için her şeyi yaparım; rastgele bir muhafız, başka bir Primal, bir ceset, bir ot parçası..." Hırıldadım.

"Sanırım anladım." Dudağı kıvrıldı. Bir dişi ortaya çıktı. "Ben de yalan söylediğini düşünüyorum."

Alarm nabzımı hızlandırdı. Dikkatini dağıtmam gerektiğini fark ettim. Bunu nasıl yapacağımı bilmemin tek yolu da onun dikkatini tamamen bana yöneltmekti. "Ve bence sen... Bence sen Yaşamın İlkeli olmak isteyen biri gibi vuruyorsun."

Kolis'in kahkahası beni göğsüne doğru çekerken havayı bir tıslama gibi doldurdu. Etinin çok ince elbiseme teması içimde tiksintiyle karışık bir ürperti yarattı. "İnanılmaz derecede aptal ve pervasısısın. Çok cesur ve çok gevezesin."

"Sen..."-nefes almakta zorlandım-"bir... şeyi unuttun."

"Neymiş o?" diye sordu. "Saygısızlık mı?"

"Elbette, ama... ben de yakında... ölmüş olacağım," diye hırıldadım.

Altın bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Madem beni öldürüyorsun... yine."

Bir an için Kolis hareket etmedi. Tamamen hareketsiz kalmıştı. Sonra onun Bakışları beni boğazımdan yakaladığı yere düştü. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sanki beni boğduğunu bilmiyormuş gibiydi. Beni kendisinden uzaklaştırdı.

Tökezleyerek geri çekildim, dengemi zar zor koruyabildim. Belimden eğildim, ellerimi dizlerime koydum ve tuzlu havayı derin derin içime çektim. İçimden bir titreme geçti ve boğazımdaki acıyla irkilerek yutkundum.

Boynumun derisinde oluşan morlukları neredeyse hissedebiliyordum ama o zaman bir şey öğrendim. Güldüm, çıkan ses çivilerin taşa çarpması gibiydi. Canım yanmıştı ama ne kadar hastalıklı ve çarpık olsa da Sotoria'ya olan aşkı birden fazla yönden zayıflıktı.

"Bu konuşma bitmiştir," dedi Kolis. Neredeyse bir kahkaha daha atacaktı. Bunun bir *konusma* olduğunu mu sanıyordu? "Eve gidiyoruz, sen sakinleştikten sonra konuşuruz."

"Ev mi?" Yavaşça doğruldum, inançsızlığım, öfkem ve belki biraz da Sotoria'nın beni ele geçirmişti. "Git kendini becer, seni kâbus parçası.

of-" Elinin bu kez hareket ettiğini görünce gerildim, canımın yanacağını biliyordum.

Darbe hiç inmedi.

Kolis çenemi kavradı ve kalbim tekledi. Bu onun tutuşu değildi. Onun tutuşu değildi.

Parmaklarının baskısı sertti ama boğazımda olduğu kadar morartıcı değildi. Yine de gördüğüm şey kalbimin atmaya devam etmesine neden oldu.

İlkel öz kıvılcımlanıp tutuşarak etrafındaki havaya yayıldı. Parlak, altın rengi bir parıltı yükseldi ve sırtından kanatlar gibi yayıldı. Hava girdapları etinin üzerinde o kadar hızlı yayıldı ki, bir an için Ash'le savaşırken olduğu gibi oldu: kör edici, altın ışık ve tüküren hava tenimi yaktı.

Ancak ışık çabucak kayboldu ve derisinin kolunun kemiklerinin görüldüğü noktaya kadar incelendiğini gösterdi. Bakışlarımı kaldırdığımda midemde bir korku düğümü oluştu. Görmek istemiyordum ama bakmaktan da kendimi alamıyordum.

Elmacık kemiklerinin donuk parlaklığını gördüm. Çene kemiğini. Kolunun kemiklerini. Ve gözleri... Onlar sadece siyah, dönen hiçlik havuzlarıyla dolu yuvalardı.

Kolis, Ash'le savaşırken böyle görünmüyordu ama ölümün *gerçek* İlkel közünün böyle görüldüğünü hemen anladım.

Ve çok korkutucuydu.

Eather'ın kanatları arkasından kalkıp gerildi, sonra da altın dumanlar içinde kayboldu. Derisi kalınlaştıkça damarlarındaki aura soldu ve gerçekte nasıl görüldüğünü gizledi. "Umarım, sana verilenlerin çok daha farkında ve minnettarsındır.

"Sana Nyktos'tan daha fazla zarafet

gösterdim." "Zarafet mi?" Haykırdım.

"Sen-"

Gözleri olan hiçlik uçurumu gümüş ve altın rengine dönüştü.

"Konuşmayacaksın."

Vücudum kaskatı kesildi, dört kelime içimde gürledi. Çenemden ağrıyan bir nabız fırladı ve ağzım kapandı.

"Karşılık vermeyeceksin," dedi Kolis ve sesi hem dışımda hem de içimde her yerdeydi. *"Benimle dövüşmeyeceksin."*

Kaslarım anında ona itaat etti. Ellerimi iki yanıma indirdim. Yıkık odada hançeri boğazıma dayadığımda korktuğum şey gerçekleşmişti. Zorlama kullanıyordu.

"Bu çok daha iyi." Kolis gülümsedi ve kolunun kıvrımıyla beni kendine doğru çekti. Başını eğdi ve ağzı sadece bir santim uzağımdaydı. Bir sonraki konuşmasında benimkini. "Çok, çok daha iyi."

Elini belimde hissettim ve sonra göğsünü göğsüme yasladı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Ağzımın açılmasını diledim. Kollarımın ve bacaklarımın hareket etmesini diledim ama hiçbir şey olmadı. Tek yapabildiğim orada durmaktı. Bana her şeyi yapabilirdi. Kontrolümü kaybettiğimde korkuya kapıldım.

"Kim olduğunla ilgili gerçeği söylemiş olsan da olmasan da anlaman gereken bir şey var." Başparmağı hariç tüm parmaklarını teker teker kaldırdı. "Eğer biri benimle senin konuştuğun gibi konuşmaya cüret ederse, etlerini vücutlarından ayırır ve onlara yediririm."

Kolis alt dudağımın altındaki kanı sildi ve sonra elini ağzına götürdü.

Hasta olacaktım.

Umarım kusarsam, bunu onun suratına yaparım.

Başparmağını emerek kanı ağzına çekti. Gözlerinin içi parladı. "Nykto's'a ne olduğunu gördün.

vur bana." Başını eğdi ve bir tutam altın sarısı saçını yanağına doğru savurdu. "Yani, eğer

Benim *Graeca*'m olmadığın ortaya çıktı, ve bu bir çeşit özenle hazırlanmış bir oyun mu?

Ben yaşamın közünü almadan önce sana ve değer verdiğin herkese yapılacak zulmün sınırı olmayacak." Dudakları bir gülümsemeye dönüşürken benimkileri sıyırdı. "Sana söz veriyorum."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kolis'in baskısı kalktı ve ortadan kaybolduğu anda bedenim ve düşüncelerim üzerindeki kontrolüm geri geldi.

Ama beni bıraktığı yerde, çok daha görkemli, yaldızlı bir kafeste duruyordum; Aios'un bahsettiği kafes olduğuna dair içimde korkunç bir şüphe vardı.

Saçlarımdan ve elbisemden damlayan deniz suyu, parlak siyah zeminde küçük su birikintileri bırakırken kolumdan aşağı hafif bir titreme aktı. Dönüş bir bulanıklıktı, ama kafese girdikten sonra Kolis hemen ayrılmamıştı.

Bir süre oyalandı. Ama konuşmamıştı.

Az önce bana baktı - yüzüme, vücuduma - ellerim titriyordu kollarımda, sonra belimde ve kalçalarımda. Parmaklarının etime bastırıldığını ve sonra elbisemin ıslak, ince malzemesinin etrafında kıvrıldığını hala hissedebiliyordum, tenim her zaman sürünüyordu.

Sanki aşırı bir duyguya kapılmış ya da kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi titriyordu.

Dehşet boğazıma düğümlenirken ve çaresizlik beni yavaş yavaş boğarken o titriyordu. Ben orada öylece dururken onun ne yapacağından korkarken o her saniye, her dakika titriyordu. Bu

Boğucu, boğucu güçsüzlük içimde derin bir yer edinmişti ve o gitmiş olsa bile öyle kalmaya devam etti.

İçimden bir ürperti geçti ve göğsüm sıkıştı. Başka tarafa bakamamış ya da ulaşamayacağı bir yere gidememiştim. Bana dokunmayı bırakmasını bile söyleyememiştim, kontrolümü yeniden kazanma şansım da yoktu. Mide bulantısı yükseldi ve midemi bulandırdı.

Çaresizdim, kesinlikle güçsüzdüm ve bunu sağlamak onun için çok kolaydı. Dört kelime. Sadece dört lanet kelime ve beni tamamen kontrol altına almıştı.

Boğazımın arkası yandı. Önümde bir ayak arayla duran altın çubuklar bulanıklaştı. Bir adım atmayı başardım ve sonra bacaklarım beni tutmayı bıraktı. Dizlerimin ve avuçlarımın üzerine düştüm. Darbeyi hissetmedim bile. Çok dar olan göğsüm, hızlı ve çok sık nefesler alırken daha da daraldı.

Kolis bunu her an tekrar yapabilirdi. İrademi ele geçirebilir, ben farkına bile varmadan gücümü benden alabilirdi ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Burada, onunla birlikte, kontrolsüz bir şekilde kapana kısılmıştım. Ya Kolis'in ellerinde ya da Yükselişimde burada ölecektim ve şu an ile o zaman arasında ne olacağını kimse bilemezdi.

Aslında biliyordum.

Aios, Kolis'in *gözdelerinden* biri olduğu dönem hakkında çok az konuşmuştu ama ben onun paylaşmadığı şeyleri doldurabildim. Gözdelerine hiç dokunmamıştı ama ben eninde sonunda farklı olacaktım. Bunu biliyordum. Önümde durup elleriyle elbiseyi yumrukladığında bakışlarında görmüştüm bunu. Bu, Tavius'un gözlerinde hatırlamak istemediğim kadar çok kez gördüğüm aynı türden karanlık, çarpık bir ihtiyaçtı.

Arkama yaslandım, kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ama yanaklarım nemlendi. Ağzımı kapattığımda çenemde bir acı hissettim, ama cırtlak ses hâlâ kulaklarımı sağır ediyordu.

Ellerimi yüzüme vurdum - kahretsin, bu acıttı - ama fiziksel acı, geride hiçbir çürük bırakmayacak olan soldurucu ıstırapla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Kolis'in sadece beni değil, değer verdiklerimi de vahşice yok etme sözü zihnimde yankılandı ve saldırı korkusunu gölgede bıraktı. Bir saniye bile şüphe duymadığım bir yemindi bu.

Sarsılan artık benim bedenimdi. Ham panik ve öfke içime çöktü, Gölgeleler Diyarı'ndan kaçmaya ve kendimi Kolis'e teslim etmeye çalıştığımda Ölen Orman'da göğsümde oluşan çatlağa aktı. Basınç arttı. Kalbim, almayı başardığım nefesin tekrar tekrar yakalanmasına neden olan o atlama şeyini yaptı. Gözyaşlarım dudagımın hassas derisini yakarken boğazımın içi daralıyor olmalıydı. İlkel öz kıpırdadı, titreşti. Tenimin her yeri karıncalandı, küçük tüyler tepki olarak yükseldi kısa bir şarj havaya çarptı.

Aklımın bir köşesinde bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum. En son kontrolümü tamamen kaybettiğimde neler olduğunu net bir şekilde hatırlıyordum. Neredeyse Ash'in sarayını üzerimize yıkacaktım ve kendimi hayatta kalamayacağım Yükseliş'e gönderecektim. Sonunda durağanlığa girecektim.

Kendimi zayıflatmayı ve gerçekten savunmasız hale gelmeyi göze alamazdım.

Göğsümdeki kor titreşti ve ellerimi indirip gözlerimi açtım. Nefesim kesildi. Közler ve kanım uğuldamaya başladığında parmaklarımın ucunda gümüş rengi bir kıvılcım belirdi.

"Kendini toparla," dedim kendime, düşüncelerimi yavaşlatmaya ve temizlemeye çalışarak.

Ama bu imkansızdı.

Çünkü sadece bana ne olacağı değil, Ash'e ne yapılacağı da önemliydi - ona zaten yapılmıştı. Ve Kolis onu bir yerlerde bir hücrede tutuyordu.

Nasıl bir durumda olduğunu biliyordum ve bu iyi bir şey değildi. O anda aklıma bir şey geldi. Kendimi neredeyse Yükseliş'e gönderdiğimde topraktan çıkan kökleri düşündüm. Toprak neden Ash'i korumaya çalışmamıştı? Gerçi beni ya da diğerlerini korumaya çalışmamışlardı. Ölmeye bu kadar yakinken içimdeki korlar da. Bunun bir nedeni olmalıydı ama zihnim buna odaklanamıyordu. Ash'i nelerin beklediğini, Kolis'in ona ne yapacağını düşündüm.

Sarsıldım, omuzlarım hızla yükselip alçalırken hala içimden çıkan düzensiz, paramparça sesler arasında yeterince hava almaya çalıştım.

Dudaklarımı birbirine bastırarak içlerindeki titremeyi durdurmaya ve hıçkırıkları susturmaya çalıştım. Ash, Kolis'in geçmişte ona ne yaptığı konusunda hiçbir zaman tam olarak açık sözlü olmamıştı ama ben yeterince şey biliyordum. Tanrım, çok şey biliyordum.

Ash bir Primal'dı ama bu yaralanmayacağı anlamına gelmiyordu. Çok kötü yaralanabilirdi. Hatta şu anda kendini savunamayacak durumda bile olabilirdi.

Tanrım, bunu düşünmek hiç yardımcı olmuyordu. Közler daha şiddetli zonkluyordu.

-

Tiz bir çatlama sesi dikkatimi kafesin zeminine çekti. Nerede Bükülmüş dizlerim siyah fayansın üzerinde dururken, gölge taşına benzeyen yerde küçük bir kıymık belirdi ve ince bir örümcek ağı oluşturdu.

Nefes nefese üstümdeki parmaklıklara baktım. Hafif bir toz bulutu aşağıya doğru sürükleniyordu. Kafesin tam ortasında, parmaklıkların birleştiği yerde bir şey parlıyordu ama ona odaklanamıyordum.

Bakışlarım ilerideki odaya kaydı. Birkaç avizeden gelen tereyağı sarısı bir parıltı, parlak, obsidyen duvarların üzerine yumuşak bir ışık yayıyordu. Gölge Taşı.

Taştaki çatlakları görebiliyordum; çok daha derin ve benim sebep olmamın imkânsız olduğu çatlaklar.

Yaldızlı bir koltuk gördüm. Kolis'in kaç tane lanet olası tahtı vardı? Görünüşe göre her odada bir tane vardı - muhtemelen banyo odasında bile.

Ama tek eşya o değildi. Etrafında birkaç koltuk, birkaç alçak masa ve birkaç berjer sandalyenin bulunduğu bir oturma alanı vardı. Sol tarafta bir yemek masası ve başka sandalyeler vardı. Duvara yaslanmış koyu renkli, kiraz ağacından bir credenza, çok sayıda içki şişesi ve üst üste dizilmiş bardaklarla doluydu. Sandık ve içindekiler hariç her şey yaldızlıydı.

Kolis burada toplantı yapar mıydı?

Tanrılar aşkına, eminim yapmıştır.

Birkaç pencere tavana yakındı, ulaşamayacak kadar yüksekti ve sadece bir

Birkaç metre genişliğinde ve uzunluğunda. Yani uçmayı öğrenmediğim ve vücudumu yarı boyutuna indiremediğim sürece bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Sadece Cor Sarayı'ndaki bir odada olduğumu varsayabilirdim, ama kesin bir fikrim yoktu. Herhangi bir yerde olabilirdim.

Ash her yerde olabilir.

Avucumun altındaki fayans çatladı.

Lanet olsun, gölge taşını kırıyordum, her iki diyardaki en güçlü malzemelerden birini, en güçlüsü değilse bile.

Tanrım, sakinleşmem gerekiyordu.

Titreyen ellerimi dizlerime doğru kaydırđım. Bunu yapabilirdim. Paniği ve İlkel özü kontrol edebilirdim, değil mi? Öyle hissetmesem bile, endişe zihnimden geliyordu. Onu nasıl durduracağımı biliyordum. Peki ya öteki? Şimdi

Bunun benim bir parçam olduğunu biliyordum, o kadar ki közler beni öldürmeden çıkarılamazdı bile. Daha önce kontrol etmiştim. Şimdi tekrar yapabilirdim. *Közler şimdilik senin, diye* hatırlattım kendime.

Ve onları tekrar kontrol edebilirdim. Kendimi kontrol edebilirdim. Zayıf değildim. Konu bu olduğunda çaresiz değildim. Olmayacaktım da. Reddettim.

Bunu çözmem gerekiyordu.

Öz, duygularıma tepki mi veriyordu? Panik ve öfkenin şiddetli karışımına mı? Yoksa nefes alamama hissine mi tepki veriyordu? İlki değildi. Evet, güçlü bir şeyler hissettiğimde öz her zaman daha aktif hale geliyordu, ancak bunun nedeni nefessizlik ve kendime bağlı olmama hissiydi. Sanki kendime her şeyi yapabilirmişim ve başıma her şey gelebilirmiş gibi tamamen kontrolden çıkmış hissetme sarmalıydı. Bunu yapan buydu. Çünkü kendimi ölüyor gibi hissediyordum. Ölüme doğru son sürat koşmak gibi.

Ama tamamen kontrolden çıkmamıştım. Kendime bir şey yapmazdım. Bu, çok fazla uyku ilacı aldığım gece gibi değildi. Ölmek istemiyordum. O zaman da gerçekten istememiştim. Sadece kaybolmuştum. Ve nefes alıyordum. Çok iyi değil ama görünmeyen eller tarafından boğulmuyordum. Hava hâlâ ciğerlerime giriyordu. Sadece solunumumu yavaşlatmam gerekiyordu.

Ağrıyan çenemi açmaya zorlarken parmaklarım dizlerime gömüldü. Ash'in talimatlarına uydum çünkü bu bana onun burada olduğunu hissettiriyordu ve buna çok ihtiyacım vardı. Vücudunun benimkini desteklediği anıyı ve onun

kolları sıkıca etrafıma sarılmıştı. Tanrım, onu duyabiliyordum, duman ve gölge sesini.

"Nefes alışını yavaşlatmalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Dilini üst ön dişlerinin arkasına koy."

Söylediği gibi yaptım, dilimin ucunu üst dişlerimin arkasına bastırdım ve ağzımı kapalı tuttum. Sonra, bana bunu yapmam için rehberlik ettiğini hayal ederek sırtımı dikleştirdim ve göğsümdeki gerçek fiziksel baskıyı kaldırdım.

"Gözlerini kapat ve beni dinle." Hafızamdan gelen emre itaat ettim. "Sadece bana odaklan. Dörde kadar sayarak nefes vermeni istiyorum. Nefes alma. Sadece nefes ver. Bir. İki. İki. Üç. Dört. Şimdi, aynı sayıda nefes alın."

Tam olarak bunu yaptım, nefes alıp verdim.

"Sakın durma."

Ben yapmadım. Saniyeler dakikalara dönüşürken devam ettim. Kontrolü yeniden kazanamadım.

Hemen. Bunun için savaşmam gerekti. Göğsümün gevşemesini ve boğazımın genişlemesini beklemem gerekti. Nefesimin yavaşlaması ve derinleşmesi için savaşmam gerekiyordu.

Korların sakinleşmesi için savaşın.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Savaştım.

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç dakika ya da saat olabilirdi ama gözyaşlarım sonunda yavaşladı. Nefesim derinleşti ve daha düzenli hale geldi. Korlar sakinleşti ve sarmal hissi azaldı, ta ki ben kendimi mevcut, bedenime bağlı ve bir kez daha kontrol altında hissedene kadar.

Kesik kesik nefes alarak geriye doğru sallandım ve sonra ayağa kalktım. Yüzümdeki ve ağzımdaki ağrı, donuk bir sızı ile

Karmakarışık, nemli bukleleri geriye iterken nabzım zonkluyordu. Dikkatlice yanaklarımı sildim, avuç içlerimde gördüğüm kırmızı parlaklıktan midem bulandı.

Kan gözyaşları.

Bir Primal'in
Gözyaşları.

Tanrılar.

Sağ elime bakarken derin bir nefes daha aldım. Işıltılı, altın rengi girdaplar elimin üzerinden geçip başparmağımla işaret parmağımın arasından kayarak avucumun içinde genişleyen girdaplar halinde devam ediyordu.

Ash yaşıyordu.

Sadece öyle kalmasını sağlamam gerekiyordu.
ve onu bulup közleri alabilecekti. O zaman her zaman olması gereken şeye yükselecekti: Yaşamın gerçek İlkeline.

Göğsümdeki korlar sanki... onaylamıyorlarmış gibi kıpırdadı.

Tanrılar, bu çılgınca bir düşünceydi. Onlar sadece enerjiydi. Güç.
Fikirleri ya da önyargıları yoktu. Sadece öyleydiler.

Ve Ash gerçek Yaşam İlkeli olduğunda, Kolis'te hâlâ var olan birkaç ölüm közü onu bir kez daha Ölüm İlkeli rolünü üstlenmeye zorlayacaktı. Bu da Çürümenin Lasania Krallığı'na ve nihayetinde ölümlüler âleminin geri kalanına yayılmasını engelleyecekti. Ve Bele ve Aios'ta yaptığım gibi, tanrıları yükseltme yeteneği geri geldiğinde, Ash Kolis'i öldürebilir ve onun yerine yeni bir İlkel'in yükselmesini sağlayabilirdi.

"Eythos ne düşünüyordu?" Yüzüncü kez soruyormuş gibi hissederek fısıldadım.

Sotoria'nın ruhuyla birlikte yaşamın tek gerçek közünü içime koyarak bir silah yaratmıştı.

Ancak kötü düşünölmüş, kusurlu bir projeydi.

Belli ki anlaşma yapıldıktan sonra ters gidebilecek her şeyi hesaba katmamıştı. Belki de o ölmenden önce benim doğacağımı düşünmüştü, Kolis'in onu öldüreceğini bildiğı halde. Belki de Ash'in bunu yapacağını, on yedi yaşına girdiğimde beni alacağını ve böylece ben İtlaf'a girmeden önce Kolis'i öldürmem için bana bir şans vereceğini düşünmüştü. Korlar içimde o kadar derin bir şekilde birleşmeden önce, Ash'in kanının tek bir damlası bile onları ben ölmenden çıkarılamayacak hale getirmişti. Belki de oğlunun közleri alıp Gölgelel Diyarı'nın bir tanrısını yetiştirebileceğini ummuştı. Kolis'in ölümü her iki diyarda da hasara yol açmadan önce gerçek Ölümün İlkeli rolünü üstlendi, ki tüm gücün gidecek bir yeri olmasaydı bu gerçekleşirdi. Ama...

Yavaşça başımı salladım. Buna güvenecek kadar aptal olmasına imkân yoktu. Kolis'in ölümünün açığa çıkaracağı enerji zarar vermeden önce Ash'in kendini yükseltip başka bir tanrıyı diriltmesine imkân yoktu.

Şok dalgasının Hanan'ı ne kadar hızlı terk ettiğini görmüştüm ve o gücü tutmaya hazır başka bir tanrı -başka bir gemi- zaten vardı.

Peki, tekrar soruyorum, Eythos ne düşünüyordu? Yapmayı başardığı tek şey o iki gerçek yaşam korunu güvende tutmaktı.

Ve Sotoria.

Şimdiye

kadar.

Yutkunararak elimi göğsümün ortasına bastırdım. Önlük hâlâ ıslaktı ve avucuma yapışmıştı. Sotoria'nın sesini duymadım ama orada olduğunu biliyordum.

Onu daha önce hiç hissetmediğim gibi hissedebiliyordum. Sanki içimde uyanan somut bir varlık gibiydi.

O da farkındaydı.

Ama ne kadar? Yaptığım şeyi hissetmeye yetecek kadar mı? Yoksa sadece içimde sıkışıp kaldığını bilecek kadar mı? Emin değildim ama umuyordum ki

Farkındalık sadece benim ölüme yakın olmamın bir sonucuydu ve o eninde sonunda eski haline dönecekti... şey, dilediğim şey uykuya benzer bir şeydi.

Çünkü kendini hapsedilmiş hissetmesini istemedim. Onu istemedim Bundan sonra ne olacağının bilincindeydi. Zaten yeterince şey yaşamıştı.

Ama ben de yeterince şey yaşamamış mıydım?

Yükselen bir umutsuzluk duygusu üzerime çöktü. Yapılması gerekeni yapamıyordum. Artık bunun bir anlamı var mıydı? Kolis'i sahilde öldürme şansımı denemiş ve başarısız olmuşum.

Umurumda
değildi.

Ben
yapmadım.

Ayrıca, Kolis muhtemelen ne için eğitildiğimi biliyordu, ona karşı kılıç kullandığımda o kadar endişeli görünmemiş olsa bile. Artık tek seçeneğim kaçmak ve Ash'e ulaşmaktı.

Öyle mi? Benimkine çok benzeyen sinir bozucu bir ses fısıldadı.

Avucumdaki altın izlere bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Ama o titiz sesin çenesini kapatması gerekiyordu çünkü ben görevimi yapmaya çalışmışım.

Ama gerçekten yaptın mı?

O lanet sesten nefret ediyordum. Çünkü, hayır, gerçekten denemedim.
Bıçaklamak

Kolis'in dışarı çıkması bir korku ve fırsat eylemiydi. Hepsi bu kadardı.
Denemek demek...

Onun zayıflığı olmak.

Onu aşık etmek. Onu

bitirmek.

Gözlerimi kapattım ama bu, gerçeğin kafama vurmasını engellemek için hiçbir işe yaramadı. Umursadım. Yumruklarımı gözlerime bastırdım. Gerçek şu ki, bunu yapmak istemiyordum.

Yapamadım.

Geriye kalan zamanımı kendimi zorlayarak geçirmeyi hak etmiyordum. Kolis gibi bir varlığı baştan çıkarmak. Vücudumla ne yapacağıma dair bir seçeneğim olduğuna kendimi ikna etmek. Kontrolün bende olduğuna. Onun ilgisine ve dokunuşuna katlanmak. Kendime yalan söylemek ve her saniyesinden nefret etmek. Ve hepsi ne içindi?

Çürümeyi durdurmak için mi? Varlığımdan bile haberi olmayan bir krallığı kurtarmak için mi? Sözde yüce iyilik için mi?

Bu doğru değildi.

Ve bunu Ash'e, ona olan aşkıma yapamazdım. Daha da önemlisi, bunu kendime yapamazdım. Tekrar boş bir kap, boş bir tuval haline gelemezdim. Ben bir insandım, sadece manipölasyon, aldatma ve yıkım amacıyla yaratılmış sıcak bir beden değil.

"Büyük iyiliğin canı cehenneme!" Bağırdım, çılgılığım kafesin parmaklıklarında yankılanırken başım geriye gitti.

Cevap olarak gelen sessizlik ise bambaşka bir ıstıraptı.

Sert bir kahkaha yükseldi ve içimde bir duygu fırtınası koptu. Öfke alevleri içimi yaladı ve derin, acı verici bir keder beni umutsuzluğun derinliklerine çeken ağır bir çapa gibi aşağı çekerken korları karıştırdı.

Çünkü gerçek şu ki, her şeyini -hayatını, bedenini, özerkliğini ve lanet olası ruhunu- başkaları için feda eden bir insan olmak istemiyordum. Uğraştığım her şey mi? Annemin soğukluğu ve babamın ölümünden bir şekilde sorumlu olduğum hissi? Yıllarca süren yalnızlık ve bırakın adımı, varlığımdan bile haberi olmayan bir krallığın yükünü taşımak zorunda kalmak? Görevim ve Tavius'un kırılğan egosunu tatmin ederken çok dikkatli olmam? Acı, iltihaplı başarısızlık duygusu?

Vazgeçtiğim her şey mi? Aile yemekleri ve akrabalık? Arkadaşlık ve Arkadaşlık? Birisi için yapabilecekleriniz için değil, kim olduğunuz için istenmenin nasıl bir his olduğunu bilmek? Bilinmek? Dahil edilmek? Konuşulmak ve onaylanmak mı? İnsanların gerçekten benim lanet olası var olduğunu ve gerçek olduğunu? Tüm bunları yapmak zorunda olduğum için yaptım. Asla seçtiğim için değil. Kendimi seçme şansım hiç olmamıştı.

Şimdi, ben yapardım.

Savaşmayı seçiyordum.

ALTINCI BÖLÜM

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak, bana bunun doğru bir yol olmadığını hatırlatmak isteyen sesi susturdum. Bu gerçekten korkunç, kötü bir fikirdi.

O ses çenesini kapatabilirdi.

Bir silaha ihtiyacım vardı. Ayaklarımı iterek, keskin bir şekilde çeşitli Sandıklar kafesin bir tarafını kaplıyordu. Bir öncekinde de birkaç tane vardı ama buradaki gibi değildi, ne de altınla cömertçe süslenmişlerdi. Gölge taşı süsleri gibi.

Odayı hızlıca gözden geçirdikten sonra aceleyle ilk sandığa doğru ilerledim. Kolis'in ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dönecekti. Konuşmamız gerektiğini söyledi.

Diz çökerek, yaklaşık iki ya da üç metre genişliğinde ve derinliğinde bir sandığın kapağını açtım. Kitaplar içeride üst üste düzgünce istiflenmişti. Elimi

Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirirken, kaç kişinin daha aynı şeyi yaptığını merak ettim. Bir gün

Bu düşünce beni soğuttu. Aios'un ellerinin, Kolis onu gözdelelerinden biri olarak tutarken, muhtemelen bu kitaplara dokunduğunu biliyordum - sayısız diğer esirden bahsetmiyorum bile.

"Artık yok," diye fısıldadım. "Benden sonra başka *favori* olmayacak."

Çünkü onların hayatları da önemliydi, hâlâ da öyle. Ash'e ulaştığımda ve o da közleri aldığımda Kolis'i durdurabilirdi.

Sandığı sessizce kapattım ve diğer tarafımdaki biraz daha büyük olanı açtım. İçi uyumak için kullanılan şeffaf, dantelli kumaşlarla doluydu. Bir sonrakine geçtim, en büyüğüne. İçinde daha fazla giysi vardı. Hepsi gecelikti. İçlerini karıştırdım, orada bir şey saklanıp saklanmadığını görmek için altlarına dokunabildiğimden emin oldum. Giysilerin çoğu, Yeşimtaş Hanımları'nın bile giyse kızaracağı kadar şeffaftı ve gecelikler gibi hepsi ya beyaz ya da altın rengiydi. Birkaç tanesi ise sanki sadece en temel terbiye seviyesinden. Ve iç çamaşırı yoktu.

Tanrılar.

Dördüncü bir sandığa geçtim, kapak açıldığında menteşeler gıcırdıyordu. Daha soluk beyaz ve ısıltılı altın rengi elbiseler. Kapağını kapatarak en küçük sandığa doğru ilerledim. Onu almaya gittim, biraz ağırlığı olduğunu ve içinde bir şeylerin tıkırdadığını görünce şaşırdım - birkaç şey.

Kaşlarımı çatarak diz çöktüm. Kapağı çevirdiğimde menteşeler diğerlerinden çok daha yumuşak hareket ediyordu. İçeride birkaç kumaş şeridi buldum ve tıpkı elbiseler gibi hepsi beyaz ya da altın rengindeydi. Bir tanesini elime aldım. Ne için kullanılıyordu bu?

Ne için? Kurdeleyi yerine yerleştirerek daha uzağa uzandım. Parmaklarım serin ve pürüzsüz bir şeye dokundu.

Malzemeyi kenara iterek, altta duran şeyi ortaya çıkardığımda donup kaldım.

Camdan heykeller miydi? Bazıları pürüzsüz ve düz, silindirikti. Diğerleri hafif kavisliydi. Birkaçının ortası yivliydi. Mavi ve kırmızının çeşitli tonlarında, altı inç kadar uzunlukta ve bir ila iki inç genişliğindeydiler. Birkaçı daha geniş ve daha uzundu.

Olamazlar.

Koyu mavi camdan yapılmış ve şüpheli bir şekilde horoz şeklinde olan bir tane aldım.

Hepsi de öyleydi - nervürlü olanlar ve düşünmesi bile beni dehşete düşüren, yumruğum kadar geniş, kızıl renkli olan hariç. Ama bunların ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Benzerlerini zevk evlerinde görmüştüm. Bunlar cam horozlardı.

Aios bana Kolis'in en sevdikleriyle oturup onlarla konuşmayı ve onları izlemeyi sevdiğini de söylemişti. Aios'un bana burada geçirdiği zamanla ilgili her şeyi anlatmadığını biliyordum ama Kolis'in izlemeyi sevdiği bir şey bulduğumu düşündüm.

"Sapık herif," diye mırıldandım, tiksintiyle çalkalanarak. Bunların hepsinin temizlenmiş olduğu belliydi ama kaç elin dokunduğunu hayal etmek bile imkânsızdı. Kaç ceset...

Her birini kırmak, paramparça etmek istiyordum. Kahretsin, onlarla çok daha kötü şeyler yapmak istiyordum ve bunlardan en az bir tanesi Kolis'in gözüne bir tane sokmaktı.

Elimdeki silahı incelerken dudaklarımı gergin bir gülümseme kapladı. Muhtemelen şimdiye kadar düşündüğüm en garip silahtı ama hiç yoktan iyiydi.

Kapalı kapılara bakarak ağırlığı hakkında bir fikir edindim. Oldukça ağır ve sağlamdı, kolay kolay kırılmayacağını tahmin ediyorum ama ben güçlüydüm.

Tabanı tutarak sandığın kenarına çarptım. Patlama sesi Odanın içinde yankılandı. Çarpmanın etkisiyle kolum sarsıldı ve genişliğinin yarısı boyunca bir çatlak oluştu. Geriye doğru kayarak bir kez daha göğsüne indirdim. Cam horoz dengesiz bir şekilde kırıldı ve hasarlı ucun pürüzlü ve keskin olmasına neden oldu.

Mükemmel.

Bardağın diğer yarısını da alıp sandığa geri koydum, sonra kapağı kapattım ve elimde yeni cam hançerle ayağa kalktım. Sandığa ne kadar

yakınsam

Daha önce görmediğim bir şey fark ettim. Altından yapılmamışlardı. Boyanmışlardı. Hafif renk değişiminden bunu anladım. Kaşlarımı çatarak sandığın etrafından dolaştım ve uzanıp parmaklarımı parmaklıkların üzerine koydum-

Keskin, hızlı bir acı parmak uçlarımda dans etti ve gümüşü kıvılcımlardan oluşan bir dalga parmaklıkları kısa süreliğine aydınlattı. Nefes nefese, geri adım atarken acıyan elimi göğsüme çektim. "Bu da ne böyle?"

İlkel özle beslenen bir çeşit koruma büyüsü olmalı. Ya da başka bir şey? Her ne ise, bariz bir sorun teşkil ediyordu.

Parmaklıklardan döndüğümde altın rengi bir divan ve ayaklarının dibindeki kalın, beyaz kürk halıyla karşılaştım. Yatak beyaz ve altın rengi yastıklar ve kürk battaniyelerle doluydu ve kafesin tam ortasına yerleştirilmişti. Başımı odaya çevirdim.

Taht tam yatağın önünde duruyordu.

Tabii ki öyleydi.

Ne de olsa Kolis, en sevdiği uykuyu izlemek için mükemmel bir manzara isterdi.

ya da... onu eğlendir.

Dudaklarımı kıvrarak kafesin ön tarafında, yatağın solunda duran yuvarlak masa ve sandalyeye baktım.

Zincirler yerde sarmalanmış, yatak direklerine sabitlenmiş halde duruyordu. Elim göğsümden boğazıma doğru ilerlerken midem çukurlaştı. Ash'in üzerimde kırdığı zincire çok benzeyen altın bir bant lamba ışığında parlıyordu. Safra tadı ağızımı doldurdu ve bakışlarımı başka yöne çekti. Yatağın diğer tarafında bir paravan ve beyaz bir sandalye vardı.

Ne bulacağıma dair iyi bir fikre sahip olarak kafesi geçtim ve büyük, püsküllü koltuğun yanında durdum. Paravanın arkasında oldukça büyük bir küvet vardı,

bir tuvalet ve bir makyaj masası, hepsi yere sabitlenmiş.

Sandalye küvete bakıyordu.

"Lanet olası tanrılar," diye homurdandım, közler uğulduyordu. "Denese daha iğrenç olabilir miydi?"

Öyle olmamasını umabilirdik, ama cevap büyük ihtimalle *evetti*.

Eskiden camdan bir sık olan şeyi boğazına sokarsam ne kadar kızacağını merak ediyordum.

Havlular ve çok sayıda cam şişeyle dolu ayaklı rafa döndüm. Tuzlar, losyonlar ve temizleyiciler vardı. Bakışlarım makyaj masasına kaydı. Mermer lavabonun üzerinde bir tarak ve dişler için bir fırça duruyordu.

Üzücü olan şey, kafesin içinin Wayfair Castle'daki evimdekinden daha güzel olmasıydı.

Ama içinde sağlanan lüksler ne olursa olsun, yine de bir kafesti.

Kişisel ihtiyaçlarımı giderdikten sonra banyo alanından çıkmaya başladım. Bakışlarım o lanet sandalyeye takıldı. Kolları kalın bir şekilde kaplanmıştı ama parmak izleri hiç belli olmuyordu.

Bakarken içimi bir ürperti kapladı. Kolis kaç kez o sandalyeye oturmuş, parmakları kalçalarımındaki gibi kollara bastırarak Böyle bir iz bırakmak? Kaç tanesini izledi? en temel mahremiyet?

Göğsümde alevlerin yükseldiğini, damarlarımda orman yangını gibi yayıldığını hissettim. Kırık camı kavrarken ellerim titredi, parmak eklemlerim beyaza döndü. Bu öfkeye tutunarak sandalyenin yanından geçtim. Silahı yatağa fırlatıp sandıklara döndüm ve birini açarak eteğinin iki yanında yırtmaçlar olan beyaz, dantelli bir giysi aldım.

Çabucak, hâlâ nemli olan elbisemi çıkardım ve diğerini giydim. Daha boldu ve kolları omzuma oturuyordu ama hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Kolis'in gözdelerini seyir zevki için giydirmeyi sevdiği, onlara oyuncak bebeklere davrandığı gibi davrandığı açıktı.

Son derece cinselleştirilmiş oyuncaklar.

Pek çok açıdan iğrenerek yeni moda hançerimi aldım ve yere oturdum.

Ve bekledim.

Bir yanımda bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyordu. Ash'i bulup kaçırmaktan başka gerçek bir planım yoktu ama her şey kafeste oturup Kolis'in dönmesini beklemekten daha iyiydi.

Ash'e ne olduğunu sadece tanrılar bilirken, onun bakmanın ve dokunmanın ötesine geçmesini beklemek.

Çok beklemem gerekmedi.

Odanın dışında ayak sesleri duyuldu. Çabucak, sırtım kapıya dönük olacak şekilde yan yattım. Bundan hoşlanmamıştım ama cam hançeri diğer kolumun altında saklı tutmanın ve onunla hızlı tepki vermenin tek yolu buydu.

Kapıların açıldığını ve ardından yumuşak bir tıkırtıyla tekrar kapandığını duyduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. Kıpırdamadan yattım, elim cama sıkıca yapışmıştı. Bir Primal yaklaştığında beni uyaran korların kıpırtısını hissetmedim. Yani ya bir muhafızdı ya da muhtemelen bir Hortlak. Eğer ikincisiyse, uzun süre ölü kalamazlardı.

Sessizlik uzadıkça tüm sırtım farkındalıkla karıncalandı. Odada her kim varsa yaklaştığını düşündüm çünkü hafif, tatlı ama bayat koku artmıştı ama emin olamadım. Saniyeler geçiyor ama ben kendimi tutuyordum, yarı korkuyla hapşırarak zorunda kalacağımdan ya da-

"Seraphena."

Lanet olsun.

Sesin Revenant'a, Callum'a ait olduğunu fark edince, sesimi kapattım. Gözleri. Attes'in fırlattığı bir hançer ve hava patlamaları onu uzun süre etkisiz hale getirmediyse, onu uzun süre yerde tutmak için ciddi bir hasar vermem gerekirdi.

Peki Attes bunu neden yapmıştı? Callum onu kızdırdığı için mi? Ya da Revenant, Kolis'in közleri alması için baskı yapmaya devam ettiği için mi? Attes'in bunu istemediği açıkken?

Düşündüm de, Attes neden Sotoria hakkında doğruyu söylediğime inanmaya bu kadar istekliydi?

Cevap İlkel Savaş Tanrısı ve Accord'un Kolis'in böyle bir güce yükselmesini istememesi kadar basit olamazdı çünkü bu hiç mantıklı değildi. Attes beni Kolis'e getirmişken olmaz.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Odaklanmam gerekiyordu.

"Uyan." Sesi daha yakındı ve cevap vermediğimde sesine sabırsızlık karıştı. "Seraphena."

Kırık camı onun üzerinde kullanmayı planladığım tüm yolları hayal ederek sessiz ve hareketsiz kaldım. Kafese girmesine ihtiyacım vardı.

Bir an geçti.

Sonra bir tane daha.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bir insan nasıl bu kadar derin uyuyabilir?"

Yanımda bir yatak varken neden yerde uyuduğumu düşünsün ki?

Dönen bir kilidin şingirtısı kulaklarıma siren şarkısı gibi geliyordu. Ağrıyan çenemi gevşetmeye ve çılgınca atan kalbime rağmen nefesimi yavaşlatmaya zorladım.

Callum artık kafesteydi ama piç kurusu sessizdi. Bir ayağın ucunun bacağımı dürttüğünü hissedene kadar yaklaştığını bile duymamıştım.

"Kahretsin," diye homurdandı, sesi sanki arkamda diz çökmüş gibi çıkıyordu. "Dilin boğazına kaçsaydı ya da başka bir şey..." Buz gibi eli koluma indi.

Bilenmiş içgüdülerim devreye girince kalbim yavaşladı. Adımı tekrar söyleyerek beni sırtüstü yatırdı.

Hiç tereddüt etmeden tepki verdim.

Gözlerimi açtım ve ayağa fırladım. Beyaz tuniğinin önünü kavrayarak kolumu savurdum ve herifi tam boğazından çiviledim.

Boyalı yüz hatlarında bir şaşkınlık titreşimi dalgalandı ve solgun gözleri genişledi. Dudakları kıpırdadı ama çıkan tek ses bir hırıltıydı.

Ben bardağı koparıırken ağzından kan damlıyordu. Elini boğazına götürdü ve tökezleyerek geri çekildi.

Uzağa gitmesine izin vermedim.

Alçaktan nişan alarak onu tekmeledim ve bacaklarını altından çektim. Güzel bir gümbürtüyle yere düştü, parmaklarının arasından sızan kan kolundan ve göğsünden aşağı akıyordu - bayat leylak kokan donuk, kırmızı kan.

Muhtemelen çabucak iyileşeceğini bildiğim için dizlerimin üzerine çöktüm ve kırık camı başımın üzerine kaldırdım.

Koluma uzandı, hareketleri yavaş ve zayıftı. bardağı boğazına sapladım. Kan fışkırdı, elbisemin önüne, saçlarımın uzunluğuna ve yanaklarıma sıçradı. Vücudu sarsıldı, kana bulanmış parmaklarım tenimden kayıyordu. Homurdanarak bardağı bir kez daha indirdim.

Altındaki zemine çarptığında. Boynundan geriye birkaç çiğ, parlak pembe tendon kalmıştı.

Geriye doğru sallanırken dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Callum ölmüştü. Şimdilik. I

Uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden ne kadar çok yarası iyileşirse benim için o kadar iyi olur diye düşündüm.

Gömleğindeki açıklıktan, Attes'in ona hançeri fırlattığı andan geriye hiçbir yara izi kalmadığını gördüm. Ama Dyses denen Hortlak'ta da herhangi bir iz yoktu ve Ash onun kalbini söküp çıkarmıştı.

İki elimle camı Callum'un göğsüne sapladım. Etler yırtıldı ve kıkırdak yol verdi. Cam derine battı ve kasları kesti. Kalbine isabet ettirdim ve vahşi bir gülümsemeyeyle hançeri bir güzel döndürdüm. Sonra onu kasıklarından vurdum.

Sırf bu yüzden.

Yüzümdeki kanı elimin tersiyle silerek ceplerini aradım ve tek bir altın anahtar buldum. Ayağa kalktım ve Revenant'ın üzerinden geçtim. Callum dirilmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmediğimden hiç vakit kaybetmedim.

Kafesten aceleyle çıkarken kırık camdan kan damlıyordu.

Dışarıda, kapının parmaklıklarını kavradım. Tısladım, kapıyı ittiğimde elimde ateşli bir acı patladı. Sonra hızlıca anahtarı Kilidi çevirerek.

"Şerefsiz." Callum'a son bir kez bakıp dönmeye başladım ama sonra durup elimdeki anahtara baktım.

Yan tarafa, yatağın önüne geçtim ve kolumu parmaklıkların arasından dikkatlice uzattım. Anahtarı kafesin içine fırlattım ve yatağın altına doğru kaymasını izledim.

"Her ihtimale karşı," dedim kendi kendime dönerken. Eğer kafese geri dönersem, en azından bir anahtarım olacaktı.

Odayı geçerken gölge taşı ayaklarımın altında soğuktu. Kapılara yaklaştığımda zihnim sessizleşti. Neredeyse hiçliğin peçesini takmak gibiydi çünkü hiçbir şey hissetmiyordum. Hayatım için korku duymuyordum. Başarısızlık korkusu yok.

Bu konuda eğitilmiştim ama annemin *mesajlarını* iletmem için beni gönderdiği zamanların aksine kendimi bir canavar gibi hissetmiyordum.

İntikam ve gazap canlanmış gibi hissettim.

Göğsümdeki korlar uğuldadı. Elimi önlüğümünden temizleyerek parmaklarımı yaldızlı kapı koluna doladım. Bunların korumasız olduğundan şüpheliydim.

Kapıyı açarak kendimi gizledim ve duvara yaslandım. Bir saniye sonra haklı olduğumu gördüm. Kapı ile duvar arasındaki aralıktan bir muhafızın beyaz ve altın rengi zırhını gördüm.

Muhtemelen bir tanrı olduğunu ve daha fazlası olabileceğini bilerek bekledim. Olmalıydı, ama sadece bir tanesi girdi.

Bir mi?

Kolis'in odanın dışında sadece bir muhafızı vardı. Cidden mi?

Biraz alındım.

Muhafız kafesteki karmaşayı görür görmez durdu. "Bu da ne-?" Lanet okudu, kapının kenarını kavradı ve kapatmak için hareket etti.

Duvarı iterek saldırdım. Göğüs zırhının arka kayışlarını kavrayarak, sıçradığım gibi camı muhafızın kafatasının tabanına sapladım ve dizimi sırtının ortasına geçirdim.

Tanrı homurdandı, ağırlığımın ve beklenmedik darbenin etkisiyle öne doğru sendeledi. Tek dizinin üzerine çöktü, eli belindeki kısa kılıcın kabzasına uzandı.

"Hiç sanmıyorum," diye hırladım ve tanrının kafasını sertçe yana yatırdım. Kemik çatırtıları mide bulandırıcı ama tatmin ediciydi.

Kırık bir boyun bir tanrıyı uzun süre uyutmaz sanıyordum. Gölge taşı mı? Bu olabilir. Kırılmış cam horozu tanrının kafatasının arkasına gömülü bırakarak kılıca uzandım-

Kınından çıkarırken hava etrafımda dolanıyordu. Tanrı boynunu dikleştirdiğinde tenimde dans ettiğini hissedebiliyordum. Avucunu yere koyduğunda kemiklerin çatırdaması midemi bulandırdı. Mavimsi kırmızı kan kahverengi saçlarını karartmıştı.

"Seni lanet orospu," diye tükürdü. "Kafamın arkasında ne var lan?"

"Bir horoz." Kılıcı kaldırdım.

"Ne?" Tanrı dondu kaldı.

"Camdan bir horoz," dedim gülümseyerek, bıçağı aşağı doğru sürdüm.

Gölge taşı, kafatasının tabanından çıkan cam çıkıntının hemen altını keserek tanrının söylemek üzere olduğu şeyi susturdu. Bıçak

Kemik ve dokuyu çok az dirençle yararlanarak hızla artan gücü sona erdirdi.

Geri adım atarak, korların sıcak nabzını görmezden geldim; yaptığım şeyi geri alma dürtüsü. Hayatı geri getirmek için, onu almak için değil.

Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Elimde kılıç, kapıya döndüm ve güneş ışığıyla dolu bir koridor buldum - bir çeşit esinti yolu. Kapıyı arkamdan kapatırken bakışlarım yuvarlak kemerlerin ötesindeki yapraklı palmyelere kaydı. Önümde başka bir kapı, solumda ise altın ve mermerden yapılmış sağlam bir duvar vardı. İnce çatlaklar tüm yüzey boyunca ağlar oluşturmuştu.

Eğer burası Cor Sarayı'ysa daha fazla içeri girmek istemedim. Ama ya Ash orada bir yerde tutuluyorsa? Kolis, Attes'e onu hücrelere götürmesini emretmişti. Gölgele Diyarı'ndaki Haides Evi'nin geniş yapısının altında hücreler vardı. Ölümlüler diyarındaki evim Wayfair Kalesi'nde de vardı.

"Kahretsin."

Muhtemelen önce gardiyanı sorgulamaya çalışmalıyım. Ama yine de bu akıllıca olmazdı. Bu sadece tanrıya eather'ı kullanması için zaman kazandırır ve bu savaşamayacağım bir şeydi.

Yapmam gereken bir seçim vardı ve çabuk karar vermeliydim. Palmiye ağaçlarının arasına girip nereye gideceğime bakacaktım ya da sarayın daha içlerine doğru ilerleyecektim.

Kül avuç içlerinde olmazdı.

Kılıcın kabzasını sıkıca kavrayarak ilerledim. Ilık bir esinti açıklıktan içeri girerek yüzüme kanla beneklenmiş birkaç soluk bukle gönderdi. Koridorun sonundaki kapıya ulaştım ve çekerek açtım.

Çekilmiş, ağır perdelerle karartılmış bir odaydı, bir yatak odası. Bayat leylak kokusu burayı sarmıştı ve buranın Kolis'in odası olduğuna dair şüphelerim vardı.

Bir duvara yaslanmış, büyük, yapılmamış bir yatak vardı. Kıyafetler yere saçılmıştı. Beyaz pantolonlar. Tunikler. Bir yemek masasının üzerinde meyve kaseleri duruyordu.

Kristal sürahiler her yerdeydi: komodinin, masanın ve büyük bir kanepenin yanındaki sehpaaların üzerinde, bazıları kehribar rengi sıvıyla yarı yarıya dolu, diğerleri boştu.

Kolis, yaptığı zulümleri unutmamasına yardımcı olmak için mi aşırıya kaçtı? Homurdandım. Bu, yaptığı şey hakkında gerçekten kötü hissettiği anlamına gelirdi ve gördüklerimden ve bildiklerimden durumun böyle olduğunu düşünmüyordum.

Altın kaplamalı çift kapıya yöneldim ve bir tarafı iterek açtım.

Beni daha geniş, saçma bir şekilde uzun bir salon karşıladı, bir tarafta pencereler ve oyuklar, diğer tarafta kapılar sıralanmıştı. Ya şans ya da kader bugün benden yanaydı çünkü salon boştu ve içeriden sıcak, nefes kesici sesler gelmiyordu.

Ash ve ben Dalos'a ilk geldiğimizde olduğu gibi.

İlerledim, geçtiğim her kapıyı denedim. Bazıları kilitliydi. Kilitli olmayanlar ya tamamen boştu ya da karyoladan hallice dar yataklar içeriyordu. Bazı odalarda dört ya da beş tane vardı.

O odaların ve yatakların ne işe yaradığını düşünmek bile istemiyordum.

Yeraltı katına girişin çalışma odasının yakınında ve taht odasına yakın olduğu Haides'in Evi gibi olmasından korkarak merdiven boşluğuna açılacak herhangi bir kapı arayarak ilerlemeye devam ettim.

Callum'un her an uyanabileceğinin farkında olarak adımlarımı hızlandırdım ve daha dar bir koridora açılan bir kapı bulana kadar kapı üstüne

kapı denedim. İçeri girdim, altın kaplamayla çerçevelenmiş sayısız geniş
açıklığı taradım.

koridorun her iki tarafındaki sütunlar. Kumaşın fısıltılı sesini duyduğumda benim karıncalandı.

Sol tarafımdaki bir açıklığa yaklaştığımda adımlarım yavaşladı. Sütunlardan birinin etrafına baktım ve havanın ciğerlerimi kararsız bir telaşla terk ettiğini hissettim.

Cor Palace'da olduğum konusunda haklı olmalıydım. Çünkü tek gördüğüm beyazdı.

Beyaz cüppeler ve peçeler içeridekilerin neredeyse her santimini kaplıyordu.

güneşli, havadar bir alan. Onlardan düzinelerce olmalıydı. Pencereilerin yanında duruyor, kalın, fildişi ve altın püsküllü minderlere oturuyorlardı. İçlerinden biri konuştuysa bile bunu sessizce yaptı.

Onlar Seçilmişlerdi, Ayin sırasında Iliseeum'a hizmet etmek için getirilmişlerdi.

İlkeller ve onların tanrıları. Üçüncü oğullar ve kızlar oldukları için, kanlarında kardeşlerinden daha fazla tanrı özü vardı ve bu da onların tanrılığa Yükselmelerine izin veriyordu - ölümlüler aleminde saygı duyulan ve bir zamanlar Iliseeum'da hizmet ettiği amaç için onurlandırılan bir gelenek. Yenilenmiş

ölümlü olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayanlarla birlikte tanrılar diyarına.

Ama hiçbiri yükselmedi. Eythos hüküm sürdüğünden beri.

Şimdi, Seçilmişler uyanan bir kâbusun içine girmişlerdi.

Ash'in kurtardığı Seçilmişlerden biri olan Gemma, birçoğunun kaybolduğunu söylemişti. Çoğu geri dönmemiş ama dönenler? Aynı şekilde geri dönmediler. Soğuk ve aç bir şeye dönüşmüşler, sadece karanlık alanlarda hareket ediyorlarmış. Holland onlara Craven adını vermişti, zavallı terzi Andreia'nın dönüştüğüne inandığım şey.

Sadece kristal kadehlerden içecek kadar peçelerini kaldırmalarını

izlerken bir şeyler yerine oturdu. Revenant'lar

Bir zamanlar da mı seçilmişti?

Yutkunarak önüme baktım. Salon sanki bir yılanı takip ederken inşa edilmiş gibi kıvrılıyor ve dönüyordu. Seçilmişler bana yardım edecek miydi? Herhangi bir yardımları olabilir miydi? Muhtemelen hayır. Yapacağım en iyi şey bu odayı görünmeden geçmek olacaktı. Ama...

Ama bunlar Seçilmişlerdi.

Muhtemelen istismara uğrayan masum ölümlüler. Ya da daha kötüsü. Tanrım, yine Andreia'yı düşündüm. Daha kötüsü *de vardı* ve ben doğru yürüyebilirdim-

Bir çığlık kalbimi göğsümde zıplattı. Kafamı odaya çevirdim. Bir Seçilmiş açıklıkta duruyordu, eldivenli ellerini örtülü başlarına doğru kaldırmışlardı.

"Sorun yok." Bir adım öne çıktım. "Sana zarar vermeyeceğim."

Başka bir Seçilmiş beni fark ettiğinde daha fazla çığlık havada yırtıldı. İleri atıldılar, açıklığın yakınında duranı yakalayıp benden uzaklaştırdılar. Onları suçladığımdan değil.

Oldukça canı görünüyordum, kan içindeydim ve bir kılıç taşıyordum.

Odanın içindeki bir kapı açıldı ve altın cüppeler giymiş gümüş saçlı bir adam ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı. "Kutsal olan her şeyde ne oluyor-?" Gri kaşları havaya kalktı ve beni gördüğünde derisinde daha derin kırısklıklar oluştu. "Benim Tanrılar," dedi.

"Ben bir tehdit değilim," diye başladım. "Ben-"

"Muhafızlar!" diye bağırdı adam, cüppesini savurarak çıktığı kapıya doğru dönerken. "Muhafızlar!"

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım.

Başka çarem kalmayınca koşabildiğim kadar hızlı koşmaya başladım. Kalbim adımlarımla aynı ritimde atıyordu. Koridordan aşağı uçtum ve sonra

İki taraftaki odalar bulanıktı. Endişelenmem gereken tek şeyin muhafızlar olmadığı ancak o zaman aklıma geldi.

Gaddar, et yiyen dakkailer Dalos'ta evcil hayvandı. Endişelenmek için çok geç Bu konuda şimdi.

Arkamdan bağırışlar yükseldi ama koşmaya devam ettim, başka bir salona, başka bir odaya daldım-

Tamamen durdum. Yumuşak, nefes nefese inlemeleri ve çıplak tenin parıltılarını anlamama rağmen bir an için gördüklerimi algılayamadım. Her şey çok beklenmedikti.

Soyunmanın her aşamasındaki insanlar ikili, üçlü gruplar halinde yere yayılmıştı... ve, *vay* canına. Bakışlarım bir erkeğe binen bir kadının üzerinde dans etti, ağır göğüsleri sallanırken bir diğeri onu arkadan aldı, elleri ve ağzı doluydu. Adam inerken kadın bir sakin etrafında gülümsüyordu.

Tanrım, bu yetenek ister.

Bir adam diğeri kanepenin koluna domaltmış, kalçalarını daldırırken diğeri başını yarı giyinik bir kadının kalçalarının arasına gömüyordu. Kadının ağzı, bacaklarını açmış yatan başka bir kadının üzerindeydi. Bazıları altın ve safir ipek döşeklerin üzerindeydi. Diğerleri kanepelerdeydi. Bazıları sadece izliyordu
şenliklerde, elleri yarakları pompalarken ya da parmakları derinlere dalarken Kendilerini.

Gözlerimi kırıştırarak başımı salladım. Böyle bir şeyi ilk kez görmüyordum. Ne de olsa evde, The Luxe'de de benzer alanlar vardı ama bunlar ölümlü değildi. Bunun yerine, şehvet yüklü gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Burası sikişen tanrılarla dolu bir odaydı. Siktiğimin tanrıları.

Yavaşça geri çekildim ve salona döndüm.

Tek bir kişi bile beni fark etmemiş gibi görünürken, bir kez daha koşmaya başladım.

Lanet olsun. Nereye gideceğimi bilmiyordum ve burası koridorlar ve odalardan oluşan bir labirentti. Başka bir geçide doğru kaydım, nefesim sığ ve kısa pantolonlarla çıkıyordu.

Girdiğim alan karanlıktı, içeriye doğal ışık girmesini sağlayacak hiçbir pencere yoktu ve havada garip bir koku vardı.

Metalik.

Kanlı.

YEDİNCİ BÖLÜM

İlerlerken içime bir huzursuzluk yayıldı. Duvarlardan sarkan altın brokarlı duvar halıları, bir tür esintinin etkisiyle hafifçe dalgalanıyordu. Yukarı baktım ve tavanda dönen pervanelerin kanatlarını fark ettim.

Yutkundum ve ilerledim. Birkaç oda boştu, sadece gölgelerle doluydu, ama onlar... Gözlerimi kısıtım. Nemli görünüyorlardı. Islak. Zengin demir kokusu havaya sinmişti.

Burada da sesler vardı, örtülü kemerli mum ışığıyla aydınlatılmış mekânlardan geliyordu.

Aç, açgözlü sesler.

Bir elinde kalkan, diğer eliyle göğsüne yaslanmış küçük bir çocuk tutan mermer bir adam heykelinin yanından geçerken kılıcımı daha sıkı kavradım.

İkisinin de kafası yoktu.

Devam et, dedim kendime. Sadece devam et. Bir yerlerde bir merdiven boşluğu olmalıydı.

Örtülü bir odanın içinden zevk değil, acı ve dehşet dolu bir çığlık patladı.

Durdum, sağıma döndüm. Bir çığlık duyuldu, daha zayıf ve daha kısa. *Devam et.* Geldiğim yere dönüp bakarken göğsüm sıkıştı. Muhafızların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sesler, açgözlü höpürtüler...

Lanet olsun.

Bazı günler kendimden nefret ederdim. Tüllü siyah perdeye doğru ilerlerken, bu da onlardan biriydi.

Bariyeri kenara iterek loş ışıklı alanı taradım. Burada kanepeler ya da sandalyeler yoktu, sadece yanan, yarı erimiş mumlarla dolu şömineler ve yerde pas rengi lekeleri olan bir şilte vardı.

Ve çıplak değildi.

Siyah saçlı bir kadın, yüzü adamın boğazına gömülmüş bir adamın üstündeydi.

Biçimsiz beyaz bir elbise ya da cübbe giymişti ama yine de kumaşın altında kıvranan vücudunu görebiliyordum. Kadının altındaki adam yarı giyinikti, teni neredeyse parçalanmış cübbesi kadar beyazdı. Çılgınca fırlayan bakışları benimkilerle çarpıştı.

Dudakları sıkıca kenetlenmiş dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrıldı ve duymadığım ama iliklerime kadar hissettiğim bir kelime oluşturarak hareket etti.

Yardım edin.

İleri atılırken farklı bir içgüdü beni ele geçirdi. Altındaki adam sarsılırken kadın derin derin inledi, gözleri öyle sıkıca kapanmıştı ki derisinin kenarları büzüşmüştü. Kadın kendini beslendiğini düşündüğüm şeye o kadar kaptırmıştı ki benden tamamen habersizdi.

Yatağın kenarına uzanarak bir tutam saç yakaladım ve tüm gücümle çektim.

Kadını kenara iterken adamın boynundaki sivri deliklere bir göz attım.

Başını bana doğru çevirdi, dudakları geriye doğru sıyrılarak tanrılarda ve İlkelerde gördüğümde daha küçük ama yine de keskin iki kanlı köpek dişini ortaya çıkardı. Bana hırladı ve bu bana bir kez daha Andreia'yı hatırlattı. Gerçi bu kadının dişlerinin alt sırasında iki köpek dişi yoktu ve Andreia *kadar...* yani, ölü *gibi* görünmüyordu.

Bakışlarım onunkilere kaydı. Aman Tanrım, gözleri simsiyahtı, o kadar karanlıktı ki göz bebeklerini göremiyordum.

Bir tanrının ya da ölümlününkine benzemiyorlardı.

Hızla hareket etti, çömelmiş bir pozisyona geldi, dizleri elbisesinin yanlarından dışarı çıktı.

İkisinin de Seçilmiş olduğuna dair içimde kötü bir his vardı.

Gemma'nın bahsettiği: kaybolan ve aç dönen Seçilmişler.

Çünkü bu sürtük *açlıktan ölüyormuş* gibi görünüyordu.

Havayı koklarken başını yana eğdi. "Kokuyorsun..." Gırtlaktan gelen hırıltılı sese kaşlarımı çattım.

"Revenant ve Tanrı kokuyorsun," diye mırıldandı, tıpkı bir engerek yılanı gibi akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Kadın inledi ve kalın kirpikleri yanaklarını havalandırdı. "Ve başka bir şey. Daha güçlü."

"Teşekkürler mi?" Adama yaklaşırken gözümü ondan ayırmadan mırıldandım. Adam hareket etmiyordu. "Sanırım."

Ellerini elbisesinin beline bastırmadan önce ondan yumuşak bir tıslama sesi geldi. "Çok acıktım."

"Uh-huh." Kılıcı düz tutarak eğildim ve adamın boynuna dokunarak nabzını yokladım. Bir tane buldum. Zayıftı ama oradaydı.

Kadın avuçlarını göğsünde gezdirirken vücudunu bana doğru eğdi.
"Kokuyorsun..."

"Bunu zaten söyledin."

"Hayat gibi," diye fısıldadı kirpiklerini kaldırarak. İçinden hafifçe parlayan simsiyah gözler bana sabitlenmişti.

"Ne-?"

Kadın üzerime atladı, büyük bir kedi gibi zıpladı.

Hızlıydı -beklediğimden daha hızlıydı- ve bana çarptı. Çarpmanın etkisiyle kılıcı elimden düşürdüm. Tökezleyerek geri çekildim, adamın bacaklarına takıldım. Yere düştüm, ellerim kadının omuzlarındaydı. Taş zemine çarpmak acımasızcaydı ama yüzümden birkaç santim ötede şaklayan dişler çok daha şiddetliydi.

"Kahretsin," diye soludum onu arkamdan tutarken, bileğimi kavradığı için kollarım titriyordu.

"Biraz da ben alayım," diye mırıldandı, dizlerini kalçalarımın altına bastırarak.
"Sadece birazcık. Bir tadımlık. Hepsi bu kadar. Lütfen." İnledi, kalçaları yuvarlanıyor ve gıcırdayıyordu. "Lütfen."

"Ne oluyor lan?" diye haykırdım. Neredeyse bir tanrı kadar güçlüydü.
"Bırak beni."

"İhtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye sızlandı, sesi kalınlaşıyordu. "İhtiyacım var-"

Tüm gücümle iterek onu yana doğru ittim. Ne kadar hızlı olduğunu fark ettiğim için sırtüstü yatmadım. Ayağa fırladım ve onu aradım.
kılıç.

Bana doğru uçu, hareketleri çılgınca ve eğitimsizdi, kolları ve dişleri vardı. Havayı mı ısıırıyordu? Onu geri ittim. Eğer Seçilmiş ise, onu incitmek istemedim. Belki yapılan her şey geri alınabilirdi. Ben yapmadım. bilirsin. "Sakinleşmen gerek."

Bunu hiç yapmadı, kendini bir kez daha bana doğru fırlattı. Kollarının altına daldım ve arkasından yaklaştım. Belimi bükerek bir tekme attım ve ayağımı sırtına sapladım. Öne doğru savruldu ve dizlerinin üzerine düştü. Döndüm ve yatağın üzerinde duran gölge taşı kılıcını gördüm. Onu kaptığım gibi döndüm. Tüm hızıyla bana doğru koştu. Kollarım bükülürken tökezledim-

Kadın sarsıldı, başı ve bacakları öne düştü, sırtı eğildi. Aşağıya baktığımda kılıcın kabzasının Seçilmiş'in beyaz cübbesinin orta kısmıyla aynı hizada olduğunu gördüm.

Onunla aynı anda başımı kaldırdım. Yumuşak bir nefes verirken dudakları aralandı. Gözlerim onunkilere kilitlendi ve yanaklarında küçük çatlaklar belirirken zaman yavaşlıyor gibiydi. Duvarlardaki çatlaklar gibi yayıldılar, yüzüne ve boğazına doğru ilerlediler.

Kılıcın üzerindeki ağırlığı önce kaybordu, sanki içi boşaldı. Sonra derisi pul pul döküldü, havaya karışırken toza dönüştü.

Kendi içine çöktüğünde ağzım açık kaldı, elimdeki kılıç cübbeden başka bir şeyi delip geçene kadar kırıldı ve parçalandı.

"Ne oluyor lan?" Tekrarladım, bıçağı cübbeden sıyrıp Seçilmiş'e dair bir işaret aramadan önce bir an donup kaldım. Bir kemik. Bir şey.

Hiçbir şey yoktu.

Yutkundum ve bir adım geri attım. Yatağın kenarına çarptım ve dönüp adama baktım. Öncekinden daha solgundu. Gözleri açıktı ama donuk ve sabitti. Boş cüppe yığınınına bakarak diz çöktüm ve boynuna dokundum.

"Lanet olsun." Göğsüm sıkıştı. Nabız yoktu. Elimi geri çekmeye başlamıştım ki bir hareket dikkatimi çekti.

Parmakları seğirdi. Sonra kolu. Yırtık bir nefes beni terk etti. Bastırdım boynunda daha sıkı bir şekilde nabız aradı ve yine de bulamadı. "Kahretsın." Koluna baktım. Hareketsizdi.

Tamam. Bir şeyler görüyor olmalıyım.

Kadından geriye kalanlara baktım: bir yığın giysiden başka bir şey yoktu. Aios'un bir zamanlar demis dediği kişi değildi. Bu, üçüncü oğlu ya da kızı olmayan bir ölümlünün Yükseldiği zamandı.

Dışarıdan gelen ağır ayak sesleri salonda yankılandı ve dikkatimi tül perdeye çekti. Birkaç şekil hızla yanımdan geçti.

Biri durdu.

Uzun, açık renkli saçları sırtından aşağı dökülen bir adam çenesini kaldırdı.

Bulunduğum odanın perdesine doğru döndü.

Seçilmiş'in üzerine basarak kılıcı kaldırdım. "Onu buldum," diye tanıdık olmayan, çakıllı bir ses geldi. Lanet olsun.

Lanet olsun.

Dışarıda bir başkası belirdi, altın zırhı loş ışıktaki donuklaşıyordu. Uzun saçlı adam bir kalp atışı sonra perdeyi kenara iterek içeri girdi.

Boşluğa doğru ateş ettim. Adam başını eğdi, kendini korumak için hiçbir hareket yapmadı. Bu iyiydi. Bıçağın ucunu boğazına dayadım.

"Çekil," diye emrettim.

Yüz hatları gölgeler arasında kaybolmuş olsa da, ellerini kaldırırken sırtıttığına yemin edebilirdim.

"Taşınıyoruz," diye cevap verdi. "Ekselansları."

Bu unvanı duymak sarsıcıydı. Her nasılsa, tüm bunların arasında, bir Eş'in İlkel'e benzer bir statüye sahip olduğunu unutmuştum.

"Geri," diye ekledim, bunun bir tanrı mı yoksa bir Hortlak mı olduğunu merak edecek zamanım yoktu. "Geri çekilin."

O da öyle yaptı, odadan çıktı ve salona girdi. "Ne kadar uzağa gitmemi istersiniz?"

Bıçağı boğazında tutarak arkasına atıldım. Adam acayip uzun boyluydu, benden birkaç santim daha uzundu ama onu muhafızlara doğru iterken kolundan tuttum.

"İkinizin de dikkatle dinlemesini istiyorum çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim," dedim ve bıçağın ucunu boğazına bastırdım. "Eğer ikinizden biri

Hoşuma gitmeyen bir hareket yaparsa, kafasını keserim. Ve ben hızlıyım. Beni durduramazsın."

"Ne kadar hızlısın?" diye sordu, boğazına bıçak dayanmış biri için fazla rahat bir şekilde. "Buraya kadar gelebildiğine göre oldukça hızlı olmalısın diye düşünüyorum."

Kalbim yerinden fırladı ve hızlandı. Teni mi? Sıcaktı, neredeyse ateş gibiydi ve ya yara izi vardı ya da... kabarıktı. Adam başını yana çevirdi.

Birkaç sarı dalga geriye düşerek yanağını ortaya çıkardı. "Ama ne kadar güçlüsün?" diye devam edince başımı kaldırdım. "ünkü gerçekten güçlü olmanız gerekecek, Majesteleri."

Çenesi ve yanağı boyunca uzanan çıkıntıları gördüğümde midem bulandı. Bir pul deseni oluşturuyorlardı. Sonra yakut kırmızısı bir göz gördüm.

Bir draken.

Bir Draken'ın boğazına bıçak dayamıştım.

Aynı anda aklına iki düşünce geldi: Bu ejderha Kolis'le bağ kurmak mı istemişti? Ve bir gölge taşı kılıcı bir ejderi öldürebilir miydi? Bunu öğrenmek üzereydim, bu yüzden bu ejderhanın Kolis'e hizmet etmekten mutlu olduğunu ve bunu başka seçeneğı olmadığı için yapmadığını umuyordum.

"Yapma," diye uyardı

güvenlik görevlisi. Kolumu

geri çektim-

Draken döndü, bileğimi kavradı ve büktü. Koluma acı saplandı ama kılıcı bırakmadım. O benim tek silahımdı. Benim tek-

Bileğimdeki baskıyı arttırdı, oradaki tendonların içine girdi. Elim spazm geçirerek açılırken nefesim kesildi. Tekme atıp ayağımı göğsüne arptığımda kılıç yerde şingırdadı.

Draken kımıldamadı bile.

"Bu hiç hoş değil," dedi sırtarak. "Ama kendini iyi hissettiriyorsa, lütfen devam et."

"Siktir git!" Tükürdüm, vücudumu başka yöne çevirdim. Diğer kolumu savurdum ve arkamda bir yerden bir gümbürtü gelirken onu çenesinden yakaladım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve öğrenmek için zamanım da yoktu.

"Ah," diye homurdandı. Ondan derin bir kahkaha geldi. Darbe muhtemelen bana ondan daha fazla acı vermişti. "Bu... şirindi."

Şirin mi?

Şirin mi?

Öfke içimin derinliklerinden patladı, yükselen panikle karıştı ve korları körükledi. Bu benim tek şansımdı. Eğer şimdi başaramazsam, muhtemelen asla başaramayacaktım ve *başarmak zorundaydım*. Yapmalıydım. İlkel özün közleri mırıldanırken kafatasımın arkası karıncalandı.

Göğsümün derinliklerinde titreşerek bana kılıcın tek silahım olmadığını hatırlattılar. *Onlara* sahiptim.

Ve onlar benimdi.

İçimin derinliklerinden kadim bir güç kıpırdandı ve gerildi. Parlak ve sıcak hava damarlarıma çarparak beni doldurdu.

Draken'ın başı eğildi, burun delikleri açıldı. Bileğimdeki tutuşu gevşediğinde gözlerindeki şaşkınlık arttı.

Eather yükseldi ve ben onu geri çekmeye çalışmadım. *Güce* tutundum, kendi *gücüme*. Onu *çağırdım* ve iki kolumu da dışarı doğru ittim. Parmaklarımdan gümüşü kıvılcımlar fışkırdı ve ellerimi Draken'ın göğsüne çarptım.

Ayakları yerden kesildi ve geriye doğru uçarak koridorun karşısındaki duvara, taşı çatlatacak kadar büyük bir güçle çarptı. Sonra yan tarafına düştü, gevşekti.

Boğuk bir kahkaha beni terk etti. Vay anasını, az önce bir *drakeni* yere sermişim. Yine de müthiş gücüm karşısında dehşete düşecek zaman yoktu. Kahverengi saçlı muhafıza doğru döndüm.

Gözbebeklerinin arkasında tüyler diken diken oldu. "Kahretsin."

Elimi uzattım. Avucumdan güç fişkırdı ve bir şey oldu. Çatırdayan ve tüküren İlkel öz elimde şekil aldı, uzadı ve uzadı, bir *yıldırım* oluşturdu.

Gözlerim büyüdü.

"İyi Kaderler," diye homurdandı muhafız, tökezleyerek geri çekildi.

Alçak bir homurtu geldi ve başımı yana doğru salladı. Draken yerden kalktı, derisi kalınlaşarak pullara dönüştü ve koyu kırmızı bir renge büründü. Çenesi açıldı ve burun deliklerinden duman çıkarken yakut gözleri parlak safir renginde parladı.

Kullandığım İlkel güçten doğan eski bir içgüdüyle tepki verdim. Yıldırım fırlatmaya hazırlanırken kolumu geri çektim-

Çıktığım odanın içinden rüzgârın iniltisine benzeyen bir ses yankılandı. Alçak, uğultulu bir ses tiz bir çığlığa dönüştü ve cildimin sivilcelenmesine neden oldu. Omzumun üzerinden baktım.

Tül gibi örtünün içinden *bir şey* fırladı ve bana çarptı. Konsantrasyonum bozuldu, geriye doğru düşerken şimşek zararsız bir kıvılcım yağmuruna dönüştü.

Omuzlarından kavrayarak sertçe yere vurdum. Ciğerlerimdeki hava boşalırken, o şey çılgına döndü, çığlık attı ve kırıldı. Ama o bir şey değildi.

Şaşkınlığıma rağmen, onun sadece birkaç dakika önce ölmüş olan adam olduğunu biliyordum.

Ve hala ölü görünüyordu.

Cildi korkunç gri bir solgunluğa bürünmüştü ve gözlerinin altında koyu gölgeler oluşmuştu - artık kömür kırmızısı yanan gözleri. Solgun, grimsi

Mavi dudaklar geriye doğru sıyrıldı ve daha önce orada olmayan dört uzun köpek dişi ortaya çıktı; ikisi üst sırada, ikisi de alt sırada.

Tıpkı terzi Andreia'nın üzerinde beliren dişler gibi. "Ne oluyor lan?" Nefes nefese onu ittim.

Yan yattığında kalbim küt küt atmaya başladı. Vücudu seğirdi, kolları kontrolsüzce sarsıldı ve başı bana doğru savruldu. O anda çıkardığı ses, cehenneme mahkûm edilmiş yüzlerce ruhun feryadı gibiydi ve tüylerimi diken diken etti. Ayağa fırladı, etrafta kimse yokmuş gibi üzerime doğru geliyordu.

Ayaklarıma doğru tökezledim, kendimi destekledim-

Gölge taşından bir kılıç öne doğru savrularak onu boynundan yakaladı. Kılıç kafasını yarıp geçerken çığlığı aniden kesildi.

Sersemlemiş bir halde cesedin parçalanışını izledim, Seçilmiş'in odada gördüklerimden *bu* hale nasıl geldiğini anlayamıyordum.

Gardiyan, "Siktiğimin Craven'ı," diye mırıldandı ve bakışlarım ona kaydı. Ayağıyla başını dürterken kahverengi saçlarından bir tutam alnına düşmüştü. "İğrençlikler."

Haklıymışım.

Andreia'nın -*bu* Seçilmiş'in- dönüştüğü şey bir Craven'dı. Ve onu ısiran kadın başka bir şeydi.

"*Ekselansları*," diye fısıldadı arkamdan hışırtılı bir ses.

Omuzlarım gerildi. Draken'ı nasıl unutmuştum? Kaçış planımı? Craven ve o kadın her neyse bir kenara atılmıştı. I közleri aradı ve buldu. Zonklayarak canlandılar, öncekinden biraz daha zayıftılar ama hâlâ oradaydılar. Öne çıktım ve bükülerek özü çağırdım.

Gözlerim kıpkırmızı ve safir arasında gidip gelen gözlerle kilitlendiğinde damarlarıma sıcaklık yayıldı.

Bir el enseme indi, sıcak parmaklar boğazımın yan tarafını kazıyordu. Kollarımı kaldırıp ani baskıdan uzaklaşmaya çalıştım ama kaslarım kaskatı kesildi ve baş döndürücü bir karanlık girdabı yükselerek beni merhametsizce uçsuz bucaksız hiçliğin içine çekti.

Gölümü ve parlak yıldızların altında yüzerken tenimin üzerinde süzülen serin, karanlık suları hayal ettim.

Rüyamda bunu görmek beni şaşırtmadı. Burası güzel anıların kaynağıydı ve zihnim beni korkunç bir yer yerine buraya getirmeye karar verdiği için rahatlamıştım ama bundan önce ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Cor Sarayı'nda bir yerdeydim, değil mi? Emin değildim. Her şey sisler içinde, ulaşamayacağım bir yerdeydi. Ve ayrıca, bu...

Burada hiçbir kötülüğün bana ulaşamayacağını, beni korkutamayacağını ya da rahatsız edemeyeceğini biliyordum. Çünkü yalnız değildim.

Gölümün kıyısında bir kurt oturuyordu, beyazdan çok gümüş rengi bir kurt. İzledi.

Ve güvende olduğumu biliyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi açtığımda tek gördüğüm üstümdeki parmaklıklar ve kafesin tavanının ortasındaki parçalanmış ışık parıltısıydı. Ve altımda bir battaniyenin yumuşaklığını hissettim.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Buraya nasıl geri dönmüştüm? Karanlık bir salondaydım.

"Uyanmışsın. Sonunda."

Sıcak, yazı özgü ses, içimde bir adrenalın patlamasına yol açtı. Dar divanda dengemi kaybederek dik ve yana doğru fırladım. Kenardan kaymaya başladım.

Kolis beni omzumdan yakaladı, eli çıplak tenime değdi. "Dikkatli ol."

Dokunuşundan irkilerek uzaklaştım, yanıma uzanırken divanın arkasına bastırdım, parmaklarım battaniyenin kalın kürkünden başka bir şey kazımadı.

Kolis önümde diz çöktü, başı öne eğikti. "Tanrı aşkına söyle, neyi yakalamaya çalışıyordun?"

Hançerim.

Ya da kırık cam horoz.

İçgüdülerim ve bilenmiş reflekslerimle bir silaha uzanıyordum. "Ben... Bilmiyorum."

"Hmm." Tek bir kaş kalktı.

Karnım kararsızca kıpırdarken, yüzüme düşen birkaç tutam saçın arkasından ona baktım - şimdi kıpkırmızıya boyanmış solgun saçlar.

Sikeyim.

Kaçma girişimi, sarayın karanlık bölümünde gördüklerim ve ardından gelen başarısızlığım bir anda aklıma geldi. Bakışlarım Kolis'in arkasındaki zemine kaydı. Parlak fayanslar kan ve irinden arınmıştı. Ötedeki odaya doğru baktım-

Kolis, "Eğer tipik olarak zevk vermek için tasarlanmış bir nesneyle anlamsızca öldürdüğünüz muhafızı arıyorsanız -gerçi bunun biraz etkileyici olduğunu kabul etmeliyim," diye gözlemledi. "Onu bulamayacaksınız."

Kaskatı kesildim ve uykunun kalıcı örümcek ağları temizlendi. Ona odaklandım. Eskisi gibi giyinmişti, pazularının etrafındaki altın banttın ve bol keten pantolonundan başka bir şey giymemişti.

"O ortadan kaldırıldı," diye devam etti sahte Kral. "Ve oda temizlendi."

Kısa ve hızlı nefesler alarak tekrar Kolis'e odaklandım. "Anlamsızca öldürüldü mü?" Sesimdeki kısıklıktan dolayı irkildim.

"Buna başka ne diyebilirsin

ki?" "Nefsi müdafaa," diye

tersledim.

Soğuk bakışları yüzümde gezindi. "Sana saldırdı mı?"

"Hayır-"

"Callum sana vurdu mu?"

"Hayır, ama-"

"O zaman yaptığın şey nasıl nefsi müdafaa sayılır?" diye karşı çıktı.

Dudaklarım inançsızlıkla aralandı. Ciddi ciddi bu soruyu mu soruyordu?
"Beni esir tutuyorsunuz. Kendimi tehdit altında hissetmem için saldırıya uğramam gerekmiyor."

"Sen bir mahkûm değilsin." Başını dikleştirdi ve altın sarısı saç telleri omzuna düştü. "Sen bir misafirsin."

"Misafir mi?" Fısıldadım.

"Sıkıntılı biri," diye düzeltti aynı düz, kurak tonda.

Tek yapabildiğim Kolis'e bakmaktı. Bir yanım hâlâ uyuyup uyumadığımı ya da beni bayıltan muhafızın zihnimde bir tür hasara yol açıp açmadığını merak ediyordu. Kolis'in söylediklerine içtenlikle inanıyor gibi görünmesinin bir nedeni olmalıydı. Tabii sadece deli değilse.

Ki muhtemelen öyleydi.

Ama en azından artık Cor Palace'tan evim diye bahsetmiyordu.

Kolis bir süre sonra, "Derin bir uyku çektin," dedi. "Sanki evinizdeymişsiniz gibi Barış."

Huzur *içindeydim*. Rüyamda gölümü ve gümüş kurdu görmüştüm.
"Nasıl...?" Boğazımı temizledim. "Ne zamandır beni izliyorsun?" "Yeterince uzun zamandır," diye cevap verdi.

İçimde bir tiksinti çalkalandı. "Ne kadar olağanüstü bir şekilde Beni uyurken izlediğini bilmek seni rahatsız ediyor mu?"

Başını eğdiğinde sıcak ışık kemerli bir yanaktan süzüldü. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Tabii ki öyle," diye tersledim.

"Senin dilin." Dudakları inceldi. "Hatırladığımdan çok daha medeniyetsiz."

"Birini uyurken izlemek *medenî* bir davranış mı?" Ben de karşılık verdim.

Sahte Kral'ın üzerine bir gölge düşmüş, etrafındaki havayı karartmış gibiydi. Yüz ifadesi sertleşti, çenesi sıkıştı ve gözlerine soğuk, çelik gibi bir bakış yerleşti.

Kolis öne atıldı ve ellerini bacaklarımin yanındaki divana vurarak beni zıplattı. Eğilirken sırttı ve Primal nasıl zalimce gülümseneceğini iyi biliyordu. Böylesine güzel bir ağzın ve yüzün soğuk, acımasız bir bükülüştü bu. O benim alanımı işgal ederken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

kafasını geri tekmeleme arzusu.

Kolis durdu, derin bir nefes aldı.

Tenime dikenli bir his yayıldı. "Sen... sen *kokluyor* musun Ben mi?"

"Kokuyorsun..." Burnu şakağıma değdi ve içime tiksinti dolu bir ürperti gönderdi. Tekrar içine çekti ve nabzım hızlandı. "Nemli toprak kokuyorsun."

Öyle mi yaptım? Tek alabildiğim bayat ve tatlı leylak kokusuydu. Parmaklarım yastığın içine kıvrıldı. Ama eğer gerçekten nemli toprak kokuyorsa, bu hiç mantıklı değildi. Gölüm de böyle kokuyordu ve ben havalandırma yolundan geçmemiştim.

Kolis beni tedirgin edici, gözlerini kırpmayan bir bakışla incelerken saniyeler geçip gitti. Yine de, göz kırptığında, divanın kenarını sıkıca kavradığım için parmaklarım ağrıyordu.

"Senden özür dilemek istiyorum," dedi bakışları ağzıma ve çeneme kayarken gergin bir şekilde. "Sana vurduğum için. Gerçekten çok üzgünüm. Bunu yapmak niyetinde değildim."

Ben ona bakarken özrü sessizlikte boğucu bir bulut gibi asılı kaldı. Sesi samimi geliyordu ama üvey kardeşim Tavius da babası nadiren de olsa yaptığı affedilmez, sefil bir hareketten dolayı onu halının üzerine çağırduğında aynı şeyi yapmıştı. Merhamet Hanımları'nın kurtardığı dövülmüş çocukların aileleri de öyle. Başkalarına zarar verenlerin iki tür olduğunu bilecek kadar istismar görmüştüm: yaptıklarından pişmanlık duyanlar ve duymayanlar. Kolis'in hangi kategoriye girdiğini bildiğimi sanıyordum ama sonuçta özrün ve pişmanlığın gerçek olup olmaması nadiren önemliydi. Çünkü hiçbir şey şiddeti haklı göstermiyordu ve istismarcı neredeyse hiç değişmiyordu.

Kolis özrünü kabul edip boğulabilirdi ama ben bunu kendime saklayacak kadar sağduyuluydum. En azından şimdilik.

Kolis birkaç saniye daha olduğu yerde kaldı, sonra yüksek boyuna doğru yükseldi. Bacaklarımdaki ve sırtımdaki acı verici gerginlik biraz hafifleyince kesik kesik bir nefes aldım.

"Son konuştuğumuzdan daha da iğrençsin," dedi. "Callum döndüğünde, onun istediğini yapacaksın ve ona zarar vermeye kalkışmayacaksın."

Yavaşça başımı kaldırdım ve yukarı baktım, gözlerim onun büyük gözlerinde geziniyordu. ellerim ve kollarım, altın bant ve - bakışlarım tekrar ona kaydı. Kaşlarımı çattım. Manşet bir an için beyaz görünmüştü.

"Beni dinliyor musun?" diye tersledi.

Gözlerimi kırptırarak ona yeniden odaklandım ve başımı salladım. "O

zaman anlıyor musun?"

"Bu... bu kadar mı?" Ayaklarımı yere koydum. "Kaçmaya çalıştım ve tüm söyleyeceğin bu mu?"

Belli belirsiz, şaşkın bir gülümseme belirdi. "Daha fazlasını söylemeli miyim? Sana kızmalı mıyım?"

"Sanırım öyle."

"Hoşnutsuzum, *so'lis*," dedi ve içini bir ürperti kapladı. "Ama senden daha azını beklemezdim."

"Öyle mi?" Mırıldandım, görünüşte ikircikli yanıtına güvenmiyordum.

"Daha önce de birçok kez benden kaçmaya çalıştın." Bakışları keskinleşti Ben. "Tabii eğer iddia ettiğiniz kişi iseniz."

Kuru bir şekilde yutkunurken huzursuzluk çiçek açtı. Kolis'in Sotoria ve benim aynı kişi olduğumuza inanması beni hayatta tutan tek şeydi. "Ben... Ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum," diye itiraf ettim, mümkün olduğunda doğruyu söylemenin yalanları daha inandırıcı kıldığını biliyordum.

"Öyle mi?" diyerek söylediklerimi

tekrarladı. Başımı salladım.

"O zaman beni hoşnut etmediğinde ne olduğunu hatırlamıyorsun," dedi. dedi.

Bakışlarını üzerimde tutarken ensem gerildi. "Hayır, ama tahmin edebileceğime eminim."

Kolis usulca güldü. "Hayır, yapamazsın."

Buz göğsüme çarptı ve titredim.

"Umarım bu bilgiyi yeniden keşfetmezsin," diye ekledi, bakışları üzerimde hareket ediyor.

"Bilmek için yeniden keşfetmeme gerek yok," diye ısırdım. "Senin gözünden düşenlere ne olduğunu biliyorum. *Misafiriniz* olan diğerlerine."

Bana bakarken çene kaslarında ve gözlerinin üstünde küçük seğirmeler gördüm. "Sadece en iyi ipekleri, en zengin şarapları ve yiyecekleri sunmakla kalmayıp, aynı zamanda onlardan arkadaşlık dışında tek bir şey bile beklemeden koruduğum insanlardan mı bahsediyorsun?"

Öfke dolu bir nefesle boğuldum. Gerçekten de birini kafeste tutmanın onu tutsak etmekten başka bir şey olduğunu mu düşünüyordu? "Onlardan bıktığınızda ve onları bir kenara attığınızda, herhangi birinin onlara her şeyi yapmasına izin vererek onları koruyor muydunuz? Onlara saldırmak ve taciz etmek için. Öldürmek için."
_"

Kolis öne doğru atıldı ve yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. Tepki vermemek için kendimi zor tuttum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Göğsü derin bir nefesle yükselirken teni incelmeye başladı. Yavaşça doğruldu. "Ama seninle kimin konuştuğunu biliyorum. Aios."

Bakışlarını üzerimde tutarken hiçbir şey söylemedim.

"Onlardan neden bıktığımı sana söyledi mi? Neden bir kenara atıldıklarını? Yapmadığına eminim. Her biri nankördü. Onlara ne verirsem vereyim. Ne yaparsam yapayım. Ya suratları asıktı ya da hayatlarının benim sağlayabileceklerim olmadan daha iyi olduğuna inanıyorlardı." Çenesini kaldırdı. "Tek yaptığım bu inancın ne kadar yanlış olduğunu keşfetmelerine izin vermektir."

Duyduklarıma inanamıyordum - sadece kaçırma için değil, aynı zamanda onların ölümündeki rolü için de bir gerekçe. Ve ses tonu bana gerçekten yanlış bir şey yapmadığına inandığını söylüyordu.

Kolis bana baktı. "Bunu hissedebiliyorum."

"Ne?" diye sordum. Öfkemin Ash'inkine benzer bir yetenek geliştirmesine neden olacak kadar hissedilir olup olmadığını merak ederek sordum.

"İçindeki öz." Pırıltılı altın, boğazının etine bastırdı. "Korlar. Eskisinden bile daha güçlüler." Çenesi düştü. "Bu mümkün olmamalı. Ne de olsa sen bir ölümlüsün. Yine de onu sadece bir ejderhayı vurmak için kullanmakla kalmadın, aynı zamanda bir değil *iki* İlkel üzerinde de zorlama yaptın."

"Ve?"

"Ve?" Kolis yumuşak bir kahkaha atarak tekrarladı. "Yalnızca Yaşamın İlkeli başka bir İlkele karşı zorlama kullanabilir."

Kalbim sıkışmıştı. "Ben Yaşamın İlkeli değilim. Belli ki."

"Evet, tabii ki," diye tekrarladı Kolis. "Callum yakında dönecek. Beni hayal kırıklığına uğratmayın. Bu odaya bir dakkai yerleştirmek zorunda kalmaktan nefret ederim," dedi ve bu düşünce midemi bulandırdı. "Huyları ve pis kokuları onları iyi yoldaşlar yapmaz, *so'lis*."

"Bu ne anlama geliyor?" Dakkai'yle ilgili her türlü endişeyi silen, bana ait olmayan, elle tutulur bir öfke hissederek sordum. "*So'lis*?"

Kolis birkaç dakika hareketsiz kaldı, sonra gülümsedi ve bedenim soğudu.

Güzel bir gülümsemeydi.

Çok güzeldi.

Ama bu gülümsemede bir sorun vardı. Sanki mükemmelleştirmek için pek çok tür üzerinde çalışmış gibi alıştırma yapmıştı ama arkasındaki duygu yoktu.

Mükemmel yüz hatlarının hiçbir yerinde yoktu.

"*So'lis* Kadimlerin ve İlkellerin dilidir," dedi, Kadimler ilk İlkellerdir, hem yaşamın hem de ölümün yüce gücüne sahip olacak bir varlığın kehanetinde bulunanlardır. "Tek bir anlama gelir."

Eğer bu doğruysa, bu bir ilk olur.

"Ve eminim benim ismime benzediğini fark etmişsinizdir."

Fark etmiştim.

"*Ko'* eski dilde *bizim* kelimesine çevrilebilir. *Lis* ise *ruhtur*." kaslarım kilitlenmeye başladığında açıkladı. "*Ko'lis ruhumuz* anlamına gelir. Benim adım da bunu simgeliyor."

"Ne kadar tatlı," dedim. "*So'* ne anlama geliyor?"

Gözlerindeki altın rengi yavaşladı. "Benim."

Göğsüm çukurlaştı.

Ruhum.

Callum'un dönüşünü beklerken ellerimi iki yanımda yumruk yaparak kafesin içinde volta attım. Kolis gittiğinden beri bunu yapıyordum.

Düşüncelerim sarayın karanlık kısmında gördüklerimden geleceğe doğru gidip geliyordu. Ona gördüğüm Seçilmişler hakkında soru sormalıyım. Ash için Kolis'in burada ne yaptığını bilmek önemliydi.

Ama bu bilgiyi Ash'e nasıl ulaştırabilirim ki?

Kolis'i öldürmeye

çalışmışım. Ve

başarısız oldum.

Kaçmaya çalışmışım.

Ve yine başarısız oldu.

Bu da beni durumun gerçekliğiyle baş başa bıraktı. Tek seçenek.

Bu her zaman tek seçenektir. Benimkine benzeyen o sinir bozucu ses geri dönmüştü. Harika.

Adımlarımı hızlandırırken yumruklarım sıkılaştı, lekeli önlük ayak bileklerime takıldı. Ama bunu yapamazdım. Buna çoktan karar vermişim. Tıpkı daha büyük iyiliği umursamadığıma karar verdiğim gibi. Her şeyi feda eden bir insan olmayacaktım.

Ama ben o kişiydim.

Ve umursuyordum.

Ne kadar çaresiz olursam olayım, aksini düşünerek kendimi kandıramazdım. Eğer öyle biri olmasaydım, Seçilmişlere yardım etmek için durmazdım. Kaçamayabilirdim ama daha uzağa gidebilirdim.

Holland'ın bir keresinde bana söylediği şey yeniden ortaya çıktı. Ash'in beni Eşi olarak reddetmesinden sonraki yıllarda söylediği bir şeydi.

Holland'ın bunu söylemesine neyin sebep olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Muhtemelen bir şey yapmak istemediğimden yakınıyordum - o zamanlar bu çok yaygındı.

"Hayatta hiçbir seçeneğin yokmuş gibi hissettiğini biliyorum," demişti bana duymak istemediğimi bildiği bir şeyi söylerken o nazik üslubuyla.

"Ama her gün, devam etmek, gelecekle yüzleşmek ya da yüzleşmemek için bir seçim var. Her gün kendine karşı dürüst olma ya da yalan söyleme seçeneği var."

Biri şimdiye kadar yaptığınız en zor şey, diğeri ise en kolay olacaktır, ancak en kolay yolu seçmezseniz her zaman seçim yapma fırsatı vardır."

Sör Holland iken, Kraliyet Şövalyesi olarak eğitildiğini söylemişti. beni görevimi tamamlamaya ve kendimi savunmaya hazırladı. Sık sık saçma sapan, felsefi saçmalıklar olarak gördüğüm şeyleri söylemeyi seven biriydi. Ama o hiçbir zaman sadece Sör Holland olmamıştı. Ölümlü bile değildi. O bir Arae'ydi. Bir Kader. Onun felsefi saçmalıkları asla saçmalık değildi.

Yine de çoğunlukla saçma sapan şeylerdi.

Yine de ne dediğini anladım. Belki de. Ama ne demek istediğini hissediyordum... sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Kendimi bildim bileli bu durumda yaşıyordum ve şimdi de öyleydi.

Ama haklıydı.

Birçok seçenek vardı. Hiçbir şey yapmamak ve başınıza gelecekleri kaderin belirlemesine izin vermek. Ya da gerçekte yüzleşmek ve kaderin yolunuzu belirlemesini zorlaştırmak. Devam etme seçeneği de vardı. Daha önce bu seçimi yapmamıştım. Ya Kader, ya şans, ya da muhtemelen korlar bu kararın son kararım olmasını engelledi, ama bu bir seçimdi. Bir Bugüne kadar pişmanlık duydum çünkü yanlış olanı seçmiştim.

Ve biliyordum ki, daha büyük iyiliği siktir edip başka bir girişimde bulunmayı seçseydim

pervasızca kaçarsam, ne kadar ömrüm kalırsa kalsın pişman olacağım bir seçim daha yapmış olacaktım. Kendimi başka türlü ikna etmeye çalışmak aptalcaydı, ama tam bir özerkliğe sahip olduğuma inanmak da öyle. Bana bırakılan seçimlerde bir şekilde aktif bir rol oynadığıma. Bu saçmalıktı. Gerçek şu ki, bunların hiçbiri doğru ya da adil değildi.

Ama tüm bunların benden çok daha büyük ve önemli olduğu gerçeği de doğrudu.

Kolis durdurulmalıydı.

Buradan savaşarak çıkmayı seçmek kendimi seçmek anlamına geliyordu ve bu da muhtemelen Yükselişimden önce ölmemle sonuçlanacaktı. Kolis kaçma girişimimi ve *cinayetimi* normal karşılıyor gibi görünüyordu ama öfkesi üzerinde benim gerçekten kötü bir günümde sahip olduğumdan daha az kontrolü vardı. Ve eğer bu olursa, her şey kaybolurdu.

Kendimi seçmek Ash'in özgürlüğünü kazanmasına yardımcı olmayacaktı ve bu... Tanrılar, bu benim için görevimi yerine getirmekten bile daha önemliydi.

Çünkü onu seviyordum. Ona aşıkтым. Ve doğru ya da yanlış, onun için her şeyi yapardım.

Durdum, gözlerim kapanıyordu.

Başımı sallayarak onları tekrar açtım. Bunu nasıl yapacaktım? Acı keder yükseldi, korları karıştırdı. Titriyorlardı.

Nasıl olduğunu biliyordum.

Kollarımı belimde kavuşturarak bir kez daha volta atmaya başladım ve zihnime sakinleşmesi için zaman tanıdım - daha doğrusu zihnimin olabileceği kadar sakinleşmesi için. Daha çok zihnim, durumun gerçekliğiyle yüzleşebileceğim ve her şeye mantıklı bir şekilde yaklaşabileceğim kadar kontrol edilebilir ve açıktı, ki bu tam olarak benim bir yeteneğim değildi, ama buradan iki olası sonuç olduğunu biliyordum.

Ya kaçmak için daha makul ve düşünülmüş başka bir plan buldum, Aslında bir strateji içeren bir strateji ve Ash'e ulaşmayı başardım, böylece o da közleri alabilirdi.

Ya da kaçamadım ve Kolis'i öldürdüm.

Her iki seçenek de aynı şeyi gerektiriyordu ve tanrılar, bunu bilmek kasma isteği uyandırmıyor muydu? Derinlerde bir yerim acıyordu, hançer gibi hissediyordum.

tekrar tekrar göğsüme saplanıyordu. Ama bunun üzerinde durmama izin veremezdim. Onun yerine nefes aldım.

Yapmak zorundaydım.

Bu da Kolis'in Sotoria'ya olan aşkıdan faydalanmam gerektiği anlamına geliyordu ve bunun neleri içerdiğini biliyordum. Şu anki tek fark, bunu yapmak zorunda olmamamdı.

Kolis'i bana aşık olması için baştan çıkarmak. Bu kısım Sotoria'nın ruhu sayesinde zaten yapılmıştı - benim o olduğuma ikna olduğu sürece.

Kaçmak için Kolis'in güvenini kazanmam yeterli olacaktı.

"Sadece." Kısık sesle güldüm.

Ash'in közleri alabilmesi için başarılı bir şekilde kaçmak, hedeflediğim seçenektir. Çürümenin Lasania'yı, evimi ve nihayetinde tüm ölümlüler âlemini yok etmesini engellemenin tek yolu buydu.

Krallık varlığımdan haberdar olmasa bile, onlar yine de önemliydi. Ezra ve Eşi Leydi Marisol -ve yaşayan diğer tüm insanlar- yapmam gereken her türlü fedakârlığa değerdi. Annem bile öyleydi.

Kısa, zayıf bir kahkaha beni terk etti. Tamam, belki tam olarak buna değmezdi ama ölümlüler diyarı öyleydi ve oradaki insanların kıyametlerinin yaklaştığından haberleri yoktu.

Peki ya bu kafesten kurtulamazsam? O zaman Kolis'i öldürmek zorunda kalacaktım.

Hygeia yakınlarındaki sahilde başardığımdan daha iyisini yapmam gerekiyordu. Sağduyu bana kaçmanın en az olası sonuç olduğunu söylüyordu,

beni Kolis'i öldürmekle baş başa bırakıyor. Bu her şeyi düzeltmez. Düzelmez. Her iki diyarı da vuracak yıkıcı hasarı önlemek ya da Çürümeyi sona erdirmek,

Ama hayatta kalanlara zarar vermesini engelleyecekti. Düzinelerce masumu kendilerini feda etmeye zorlayabildiği zalim yönetimine son verecekti.

Ama belki Kolis'i öldürmek Çürümeyi yavaşlatabilirdi. Bir kuru kahkaha daha bıraktı beni. Ben daha iyi biliyordum. Çürüme benim doğumumla başlamıştı ve bu da korların nihai ölümünü işaret ediyordu. Eğer Ash Yaşamın İlkeli olmak için yükselmezse, Ölümlüler boku yemişti. Ama bu Ash ve diğerlerine Rot ile ilgili ne yapılabileceğini anlamaya çalışıyordu. Bir şeyler olmalıydı. Çünkü eninde sonunda Gölge Diyar'dan tüm Iliseum'a yayılacaktı.

O zamana kadar Kolis'i öldürmek Ash'i ve Gölgeler Diyarı halkını korudu. -Aios, Bele, Reaver, küçük Jadis, babası, Nektas, Saion, Rhahar ve Lethe şehrindekiler de dahil olmak üzere pek çok kişi. Benden hoşlandığından hâlâ emin olmadığım Rhain bile.

Onlar önemliydi.

Hepsi yaşamaya değer bir hayatı hak ediyordu. Peki ya Ash? Tanrım, o boynunda Kolis'in çizme tehdidi olmadan, doğuştan gelen iyiliğinin cezalandırılmak yerine ödüllendirildiği bir hayatı hak ediyordu. Aşık olmaktan, başka bir İlkeli'nin bunu yapma yeteneğini ortadan kaldırmasına neden olacak kadar korkmasına neden olmayan bir hayat.

Ama bir an önce başarmam gereken bir şey vardı. Ash'in özgürlüğünü kazanmalıydım.

Hapsedilmiş olarak kalamazdı. Bir hücrede tutulması ona ulaşmamı kolaylaştırmıyordu. Bu benim bir kafesten kaçıp diğerine girmemi gerektiriyordu.

Muhtemelen iyi korunan bir başkası. Ama daha kolay olsa bile, Kolis'in tasarladığı her türlü zalimliğe maruz kalarak esir tutulduğu düşüncesine katlanamazdım.

Ash'in sahte Kral'dan uzakta olması gerekiyordu. Halkıyla birlikte evinde olmalıydı, özellikle de Kolis savaş başlatma konusunda ciddiye.

Ve tüm bunları nasıl başaracağımı biliyordum.

Kalbim hızla çarparken elim yanıma düştü. Bu o değildi. Bir kaçış girişiminde başarısız olabileceğimi ya da Kolis'i gerçekten öldürecek bir şeye ihtiyacım olduğunu bilmek beni kusacak gibi hissettirdi. Ne yapmam gerektiğini bildiğim gerçeği.

O boş tuvale dönüşmem gerekiyordu. Boş bir kap. Duygu yok. Kişisel ihtiyaçlar ya da istekler yok. Sadece ten derinliği. Tek yol buydu.

Göğsüm sıkıştı ve başım geriye düştü. Üzerimdeki altın külçelere baktım.

Gözlerimi açtığımda kararlılık iyice yerleşti. Nefesimi bir kez daha yavaşlatarak tekrar durdum. "Özür dilerim," diye fısıldadım kendime ve Sotoria'ya.

Cevap gelmedi.

Ne ondan ne de sinir bozucu iç sesimden. Ayak parmaklarımın elbisenin kenarından görüldüğü yere baktım.

Bekle.

Bakışlarım yatağa kaydı. *Anahtara*. Tanrım, neredeyse tamamen unutmuştum.

Kısa mesafeyi geçtikten sonra kendimi yere bıraktım ve yatağın altına baktım. Onu gördüğümde rahatlardım. Henüz görmemişlerdi.

Şimdi ne kadar işe yarayacağından emin değildim ama onu orada bırakamazdım.

Dış odanın kapalı kapılarına bakarak karnımın üzerine çöktüm ve olabildiğince uzandım. Kolumu uzattım ve çocukken yatağımın altında canavarlar olduğuna dair gördüğüm rüyaları düşünmemeye çalıştım. Parmaklarım

soğuk metale dokundu. Onu aldım ve hızla ayağa kalkarak kafesin etrafına bakındım. Onu nereye saklayabilirdim?

Sandıklar o kadar güvenli olamaz. Bu kafesteki hiçbir şey güvenli değildi, sadece...

Çok az insanın geçtiği bir yeri düşündüm.

Sırıtarak aceleyle banyo alanına girdim ve rafın önünde diz çöktüm. Altta sepetler vardı. Birinin kapağını açtım ve adet döneminde giysileri korumak için kullanılan kadınsı bezleri buldum.

Regl demişken, en son ne zaman regl oldum? Tanrım, takip etme konusunda hep berbat olmuşumdur. Geçen ay bir tane olduğunu biliyordum. Yine de ne zamandır burada olduğumdan tam olarak emin değildim. Tavana yakın pencerelerin ötesindeki gökyüzü aydınlıktı ama bu bana hiçbir şey söylemiyordu çünkü güneşin parlayabileceğini biliyordum Dalos'ta diğer yerlerden çok daha uzun süre kaldım. Bir gün dışarıda kalabilirdim ama

uyandığımda Kolis'in eklediğini düşünürsek, daha uzun olabilirdi. Kim bilir?

Önemli değildi.

Beni hamile bırakabilecek biriyle seks yapmıyordum. Ya da hiç seks.

İnce kumaş demetini açtım ve anahtarı içine yerleştirdim. Gizlendiğinden emin olduktan sonra ayağa kalktım ve aynadaki yansımamı yakaladım.

"Tanrım." Yüzümü buruşturdum.

Yanaklarımda ve alnımda kan lekeleri vardı. Şişmiş çenemdeki çürük kırmızıya çalan güzel bir mor tonuydu. Alt dudığımdaki yarık çiğdi. Durduğum yerden bile çürükleri, boğazımdaki parmak izlerini görebiliyordum. Omzumun üzerinden beyaz sandalyenin kollarına baktım ve midemin bulandığını hissettim.

Daha kötüsü de olabilirdi, diye kendime hatırlattım. Çoğu kişi Primal'dan aldığı darbeden kurtulamadı. Ben kurtuldum. Gurur duyulacak bir şey değildi. Sadece hatırlanması gereken bir şeydi.

Tavius'un kırbaçlarının yanında bu hiçbir şeydi. Sotoria'nın karşılaştığı şeyle kıyaslanamayacağından emindim.

Kolis'in paylaştıklarını düşündüm ve Sotoria'nın onun adı gibi bir anlamı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Ruhumuz.

Vay be. Eminim ailesi onunla çok gurur duyardı. Yansıyama bakarken homurdandım.

Onunki benimkine... bir şeye dönüşecekti. Eğer *Toria* gerçekten bir şey ifade ediyorsa.

So'lis.

Ruhum.

İçimden bir ürperti geçti. Tanrım, ona ruhum mu demişti? Bunun onu öfkeliendirmesine şaşmamalı-

Odanın kapıları uyarı vermeden açıldı ve midem bulandı.

Artık yalnız değildim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gizlilik perdesinin arkasından dışarı fırladığımda sıcak, tatlı ama bayat hava kafesin içine sızdı.

Callum tahtın önünde duruyordu, odaya o kadar sessiz girmişti ki, bu neredeyse onu en az dört kez ölürken görmüş olmam ve en son kafasını sadece birkaç tendonuyla asılı halde görmem kadar ürkütücüydü.

Lanet olası boyalı maske yerindeydi, alnından çenesinin kenarlarına kadar uzanıyordu. Hızlı bir bakış zaten bildiğim şeyi gösterdi. Ona verdiğim yaralara dair hiçbir kanıt yoktu, boğazında hafif bir kırmızı iz bile yoktu.

"Tekrar merhaba." Callum başka birine dostça gelebilecek bir gülümsemeyle konuştu ama solgun, cansız mavi gözleri ve ölü gibi durma konusundaki beceriksizliğiyle birleşince tüylerim diken diken oldu. "Daha önce sorma fırsatım olmadı ama sana nasıl hitap etmem gerektiğinden emin değilim. Sana Seraphena mı Sotoria mı?"

Cidden orada durup sanki neredeyse kafasını koparmamış, kalbini ve sikini pelteye çevirmemiş gibi benimle konuşacak mıydı?

"Seraphena'nın daha uygun olduğuna inanıyorum." Soğuk ve kayıtsız bakışları üzerimde gezindi. Neredeyse her şeyi görebildiğini çok iyi biliyordum.

Ama bana tepeden tırnağa patates çuvalı giymişim gibi baktı. "Ama sanırım size ne isim verileceğine Majesteleri karar verecek."

Çenem sinirlenerek gerildi ve hızla onun yanından geçip açık kalan çift kapının olduğu yere bakarken acının alevlenmesine neden oldu.

"Her iki durumda da, dün odaya girdiğimde amaçladığım şeyi tamamlamaya çalışacağım," diye devam etti. "O zaman bir banyoya ihtiyacın vardı. Bu artık yetersiz bir ifade."

Gizlilik ekranını işaret ederken gülümsemesiyle uyumlu bir tonda konuştu. Arkadaşça. Sohbet eder gibi. Kafese ilk geldiğimde de böyle konuşmuştu ve şimdi de en az o zamanki kadar sinir bozucuydu. Ama ben istemeden paylaştığı şeye daha çok odaklandı.

Bir gün geçti.

Bu da Ash'in en az iki gündür hapiste olduğu anlamına geliyordu.

"Nerede-?" Paniğim zekâmın önüne geçerken kendimi yakaladım. Neredeyse "*Ash*" diyecektim. Bu ismi kullanmak çok samimi görünebilirdi. Fazla sevecen. "Nyktoş nerede?" Kolis'e sormaktan daha iyisini bildiğim için sordum. Muhtemelen Callum'a sormak da pek akıllıca olmazdı ama bilmem gerekiyordu. "Hâlâ hapiste mi?"

"Banyoyu bitirdiğinde temiz kıyafetler giyeceksin." Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "İstersen sana giymen için bir şeyler seçebilirim."

Evet, öyle bir şey olmadı.

Callum'un başı yana eğildi. Ensesindeki düğümden kurtulan bir tutam sarı saç, altın rengi boyanın üzerine düşmüştü.

Yanak. "Tekrarlamama gerek var mı?"

Parmaklarım içe doğru kıvrıldı, avuç ierime bastırdım. "Nyktos nerede?"

Sanki artan hayal kırıklığımlı hissetmiş gibi belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Temizlenip giyindikten sonra istersen yemek yiyebilirsin. Eğer aç değilseniz, dinlenebilirsiniz. Majesteleri dönmeden önce her ikisi için de vaktiniz olabilir.

sen."

Ellerimi daha da sıkarken içimde öfke kaynadı. Yemek yiyebilirdim. Dinlenebilirim. Bu bana, günlerimin her dakikasının ve saatinin yapabildiklerim ve yapamadıklarımıla özetlendiği gençliğimi hatırlatıyordu.

Sessizce yaklaştı ve kafesin önünde durdu. Callum, küçük bir çocukla konuşan bir ebeveynin sabırlı sesiyle, "Ama yapmayacağın şey orada durmak," diye devam etti. "Pisliğin içinde, odanı kirleterek."

"Benim *odam* mı?" Yüzümün yan tarafının ağrımına neden olan keskin, kırılğan bir kahkaha attım. "Bir kafese böyle mi diyorsun?"

"Sizin dünyanızda birçok kez bulundum. Sizin kafes dediğiniz şey, çoğu kişinin orada sahip olduğundan daha iyidir."

Aklıma hemen Croft's Cross'taki daracık apartmanlar geldi. Ne yazık ki doğru söylüyordu. Bir nebze. "Evet, ama çoğunun özgürlüğü var."

Gülümsemesi patronluk taslayan bir hal aldı. "Öyle mi? Yoksulluklarının ve onları pek umursamayan yöneticilerinin esiri olduklarını düşünebilirsiniz." Durakladı. "Annen gibi, sevgili dostum Calliphe."

Annemle geçmişte kurduğu ilişkiyi hatırlatınca kaskatı kesildim. Ne de olsa Callum onunla bir Primal'in nasıl öldürülebileceğini paylaşmıştı, ki bu itiraf etmeliyim ki pek mantıklı değildi. Çünkü bu tür bir bilgi her İlkel'i tehlikeye atardı,

Kolis de dahil. Yine de ikisi de Sotoria'nın ruhundan haberdar değildi. Beni asla bir tehdit olarak görmediler.

"Ama artık hükmetmiyor, değil mi?" Callum araya girdi, gülümsemesi dişleri görünene kadar büyüdü. "Kraliçe Ezmeria, Leydi Eşi ile birlikte yönetiyor." Üvey kardeşimden bahsederken parmağını şıklattı. "Biliyor musunuz? Onu ziyaret etmedim. Ziyaret etmeliyim ki... onu tebrik edebileyim."

Revenant'a bakarken varlığımın her parçası kilitlendi. Annemle aramızda hiçbir sevgi bağı yoktu ama Ezra bana insan gibi davranan birkaç kişiden biriydi. Onu önemsiyordum. Onu seviyordum.

"Ve bil diye söylüyorum,"-Callum öne doğru eğildi ve sesini alçalttı -"Nykto'sun ölümlü ailenizin etrafına yerleştirdiği korumaların farkındayım. Bunu yapması güzel ama oldukça anlamsız. Wayfair'e çoktan davet edildim. Hiçbir koğuş beni dışarıda tutamaz."

Revenantlar hakkında yeni bir şey öğrendiğimi fark etmemiştim ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Göğsümdeki korların titrediğini hissederek öne doğru bir adım attım. "Eğer onun yanına gidersen, ben-"

"Ne yapacaksın?" Yavaşça parmaklıklara yaklaşırken kaşları kalktı ve alnındaki boyalı kanatların kırıışmasına neden oldu. "Beni rencide etmekten başka pis kokunla duyuları. Sen ceeren kokuyorsun, ve sadece tanrılar bilir başka ne olabilir ki?"

Suda canını verenlerden söz edilince göğsüm sıkışmıştı. "Keşke ölü kalsaydım dedirteceğim sana."

Callum hafifçe kıkırdadı. "Bunun farkında olup olmadığından emin değilim ama şu anki durumun ve durumunla, sözlerin düşündüğün kadar tehdit edici değil."

Ben de onun gülümsemesine karşılık verdim. "O bardağı boğazına sapladığımda nasıl hissettin?"

"Harika," diye yanıtladı. "Anlayamıyor musun?"

"Her neysen onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ama hayata geri dönmenin pek de hoş bir şey olmadığını tahmin ediyorum, özellikle de İyileşmesi gereken çok

sayıda yara var."

Gülümsemesi dondu.

Haklıydım. Dudaklarım daha da kıvrıldı. "Ve eminim kafanı yeniden dikmek de tıpkı kalbini onarmak gibi acı vericidir." Kaşlarımı kaldırdım. "Ama sakin? Nasıl hissettirdi?"

"Sana bir sorum var," dedi. "Onca zahmete katlanıp sonunda tam olarak olduğun yere gelmek nasıl bir duyguydu?"

Burun deliklerim bir öfke patlamasıyla alevlendi.

"Bahse girerim bir aleti yeniden büyütmek kadar iyi hissettiriyordur," dedi. "Ve bu arada, bu tamamen gereksiz ve acımasızcaydı."

Gözlerimi devirdim. "Katılmıyorum."

"Ve Majestelerinin yapacağı bir şey gibi," diye ekledi. "Ama sen her zaman ona itiraf etmek isteyeceğinden çok daha fazla benzedin."

Sertleştım. "Eğer böyle düşünüyorsan, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun demektir."

"Seni yıllardır izliyorum," diye açıkladı Callum. "Kolis için sana göz kulak oldum."

Derim tahrişle karıncalandı. İzlendiğimi öğrenmekten gerçekten yorulmaya başlamıştım. Ash de bunu yapmıştı ama onun gerekçeleri daha az... yaltaklanmaya değerdı. "Eminim bu teşvik edici bir görevdi."

"Pek sayılmaz. Ama zamanını üzülmek yerine sevişerek geçirmeye karar verdiğinde, her şey çok daha eğlenceli hale geldi."

Öfkemin sıcaklığı yüzeyin hemen altında kaynıyordu. "Sen lanet olası bir sürüngensin."

"Belki de. Ama senin hakkında her şeyi biliyorum Seraphena," dedi, gözlerinde bir tanrınınkinden daha sönük de olsa bir ılık parlıyordu.

"Yaşadığın önemsiz, hüzünlü hayatın her alakasız ayrıntısını. Gerçekten *yaşıyor* gibi görüldüğün tek zamanın öldürdüğün zamanlar olduğunu anlayacak kadar biliyorum."

Sinirime dokundu ve ona ters ters baktım. Söyledikleri doğru değildi. *I hep* ölüyormuşum gibi hissettim.

Kendimi Kolis kadar canavar gibi hissetmişim.

Çenemi kaldırdım. "Yine de benim gerçekte kim olduğumu bilmiyordun, değil mi?" Callum'un dudakları düzleşti.

Sırıttım. Tıpkı daha önce Kolis'e yaptığım gibi, bunu da açıklığa kavuşturmamam gerektiğini biliyordum. "Yıllarca beni izledin, ve asla tek şeyin ben olduğumu fark etmedin.

Majesteleri," dedim, ses tonumdan alaycılık damlıyordu, "hayatın közünden daha değerliydi. Bahse girerim bu onu gerçekten kızdırmıştır." Callum'a elimden gelenin en iyisini yaptım.

sempatik bir gülümseme. "Ve daha da kötüsü, muhtemelen bu onu hayal kırıklığına uğrattı."

Çenesi gerildi.

Parmaklıklara olabildiğince yaklaştığımda aklıma bir şey geldi. onlara dokunmadan mümkün. "Anneme bir Primal'in nasıl öldürülebileceğini anlattığını biliyor mu?"

Revenant o kadar hareketsiz kaldı ki nefes aldığını bile düşünmedim.

Kahretsin, bu yanıt bana Kolis'in hiçbir fikri olmama ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi, bu da bunu tam olarak neden yaptığı sorusuna yol açtı. "Merak etme. Ona söylemem." Göz kırptım. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Callum neredeyse bir tanrı kadar hızlı hareket ediyor, bizi sadece parmaklıklar ayıracak şekilde ayakta duruyordu. Bu beni hazırlıksız yakaladı - herkes böyle hareket ederdi.

"Yerinde olsam çok dikkatli olurdum, Seraphena." Dudaklarını öyle bir kaldırdı ki dişlerinin olmadığını gördüm. "Yüzünden anladığım kadarıyla Kolis senin kim olduğuna tam olarak ikna olmamış."

Kolis'in Sotoria'ya hiç zarar vermediğini mi ima ediyordu? Ne yalancı ama. Bu yalanı da alıp Kolis'in özrünü de yanına alarak siktir olup gidebilirdi. "Sanki buna inanıp inanmaması önemliymiş gibi."

"Eğer gerçekten Sotoria olsaydın, öyle olduğunu bilirdin," dedi. "Ama belki de unutmuştundur. Her iki durumda da, bunun nasıl biteceğini biliyorum."

"Demek sen de bir Arae'sin?"

"Ben sabırlıyım. Sadece beklemek zorundayım. Eninde sonunda Kolis aşk ile... yani kelimenin tam anlamıyla diğer her şey arasında bir seçim yapmak zorunda." Callum parmaklıkları kavradı. Tepki vermedi. Ya parmaklıklara dokunduğumda hissettiğim acıyı maskeliyordu ya da parmaklıklar onu etkilememişti. "Yani, bu her neyse, onun şakası olabilir." Bakışları mezar kadar soğuk bir ifadeyle üzerimde gezindi. "Önümüzdeki günleri, haftaları, ayları, hatta yılları, istediği ya da ihtiyaç duyduğu tek şeyin sen olduğuna kendini inandırarak geçirebilir ama emin ol, eninde sonunda diğer tüm gözdeleri gibi olacaksın."

Alnını parmaklıklara dayadı. "Çünkü *graeca*'sından daha çok istediği tek bir şey var, o da gelmiş geçmiş en güçlü Primal olmak. Yani ya aşk gibi soyut

bir Şey ya da yaşam ve ölüm üzerinde nihai g  ."

Bir sürü saçmalıktan bahsediyordu ama Kolis'in benden bıkmaması için aylar hatta yıllar geçmesi gerektiği kısmı dikkatimi çekti. Tam olarak nasıl olur da İtlaf'ı bu kadar uzun süre erteleyebilirdi?

Callum geri adım atmadan önce parmaklarının parmaklıkların üzerinden kaymasına izin verdi. Ellerini kavuşturdu. "Birkaç dakika içinde hizmetkârlar önce odaya, sonra da sizin odanıza girmeye başlayacaklar. Solunuza doğru ilerleyecek ve onlarla konuşmayacaksınız," diye talimat verdi ve başıyla divanı ve sandıkları işaret etti. "Görevlerini kesintiye uğramadan tamamlamalarına izin vereceksin. Ve açık olmak gerekirse, bu kendiniz gibi davranacağınız anlamına geliyor. Yani, kimseyi öldürmeye teşebbüs etmek yok."

Alev alev yanan öfkenin içinden nefes aldım. "Peki ya yapmazsam?"

"Savaşmak istediğini biliyorum, Seraphena." O korkunç hoş gülümseme

geri döndü. "Her durumda ilk tepkinin saldırmak olduğunu biliyorum, tıpkı senin gibi

daha önce yaptım. Ancak bunu bir daha denememenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Sanki ne tavsiye ettiğin sikimdeymiş gibi," diye tısladım, öfke kontrolümü kaybederek. Kolis'in güvenini kazanma çabası Callum'u kapsamıyordu.

"Her ne olursa olsun, tavsiyelerimi umursamamaya karar vererseniz ne olacağını bilmelisiniz. Eğer bana saldırmaya kalkışırsan, bedelini ödeyen sen olmayacaksın. Bir hizmetkâr ödeyecek."

Ağzım açık kaldı.

"Onlardan biriyle mi konuşuyorsun? Onları öldürürüm. Onları geciktirdiğin her dakika için biri ölecek," dedi bana, o kadar rahat konuşuyordu ki. "Ve sadece bu yüzden

Çok açık söylüyoruz, hayatları sizin ellerinizde. Öldüklerinde geri

gelmeyecekler."

Parmaklıklardan geri çekilirken alnımdan soğuk bir ter boşandı. Ciddi olamazdı.

Callum omuz silkerek, "Benim için pek bir şey ifade etmiyorlar," diye ekledi. "Sanırım senin için ne kadar önemli olduklarını göreceğiz."

Bakışlarım açık kapılara kaydı. Beyaz cüppeli ve peçeli figürler güneş ışığıyla ıslanmış salonda belirdi.

Seçilmişler.

Tek ve düzgün bir sıra halinde yürüyerek odaya girdiklerinde kalbim küt küt atmaya başladı. Her biri büyük bir kova taşıyordu. Bir gün önce diğer odada gördüklerimle aynı kişiler miydi?

Seçilmişler kafese yaklaşırken Callum içini çekti ve sonra ilk Seçilmiş'in arkasında durmak için çok hızlı hareket etti.

Emrettiği gibi yapmamıştım.

Kafesin yanına doğru giderken ayaklarım fayansın üzerinde kaydı. "Hayır. Hayır-" Callum gülümsedi.

Elleri peçeli başının iki yanına gitti-

Kemik, rüzgârda kırılan kuru dallar gibi çatırdadı.

Metalin fayansa çarpma sesiyle irkildim. Ne olduğuna inanmak istemedim. Seçilmiş'in bacaklarının çöktüğünü ve yere yığıldığını gördüm. İnkâr edercesine başımı salladım ama yaşamın korları ölüme tepki olarak zonkluyor, tenime baskı yapıyor ve onları Seçilmiş'e yeniden hayat vermek için kullanmamı talep ediyordu. Buruşuk beyaz yığına bakarken dehşet beni sardı. Sanki şahit olduğum şeyi savuşturabilecekmiş gibi elimi yarıya kadar kaldırdığımı belli belirsiz fark ettim.

Ya da başka bir şey yap. Ama ne? Dokunmadan hayatı geri getiremezdim.

"Sen... bunu yapmak zorunda değildin," dedim titreyerek. "Onları geri getirebilirim."

Callum yavaşça bana döndü, kaşları kalktı. Sonra ikinci Seçilmiş'in arkasında durmak için hareket etti.

"Yapma!" Mide bulantım artarken aceleyle divana doğru yürüdüm.

"Hareket ediyorum. Baksana!

İstediğin şeyi yapıyorum. Onlara zarar vermek zorunda değilsin. Lütfen."

Callum'un gözleri benimkilerle kilitlendi ve midem bulandı. Bir saniye geçti. İki saniye. Sonra Seçilmiş'ten uzaklaştı, unutulmaz gülümsemesi hiç solmadı.

Zorlukla dizginlenen öfke ve inançsızlıkla titreyerek kafese yaklaşmasını izledim. Seçilmişler arkasında beklerken o bir anahtar çıkardı.

Callum daha önce kullandığı anahtarın kaybolduğunu fark etmemiş miydi?

Kafes açıldı ve kollarımı göğsümde kavuşturarak kendimi kapıya doğru koştuktan ve lanet olası Revenant'ın üzerine atılmaktan alıkoydum.

Aman Tanrım. Bugünlerde ona korkunç, kalıcı bir hasar verecektim.

Sadece bugün değil.

Seçilmişlere odaklandım. Hiçbiri cinayete tepki vermemişti. Ne bir bağırış ne de bir sarsıntı, yine de beni gördüklerinde çığlık atmışlardı. Muhtemelen bunlar farklı Seçilmişlerdi, bu tür şiddete çok aşına olanlar.

Midem bulanarak divanın yanında durdum, ayak parmaklarım kalın ve yumuşak halının üzerinde kıvrılırken karnım dönüp duruyordu. Teker teker içeri girdiler, bir an paravanın arkasında kayboldular ve sonra ellerinde kovalarıyla geri döndüler. Bana bakmadılar. Kimse konuşmadı. Tek ses, mermer üzerinde cüppelerin fısıltısıydı.

Daha önce yere düşen kova yeniden doldurulup küvetteki suya eklendiğinde, göğsümdeki kor nihayet sakinleşmişti.

Son Seçilmiş odadan çıkarken Callum kafesin kapısını kilitledi. Daha ağır ayak seslerinin yaklaşması dikkatimi çekti.

Siyah saçlı bir muhafız, dizlerine kadar uzanan beyaz tuniği ve altın zırhıyla salonda belirdi. Avizenin parlak ışığı altın zırhın üzerine kazınmış mühürden yansıyordu: üzerinde bir kesik bulunan bir daire. Yüzü Callum'unkiyle aynı şekilde boyanmıştı.

Ama onu tanıdım.

Draken ile birlikte olan muhafızdı, beni bayıltan.

Düşmüş Seçilmiş'e yaklaştığında başını biraz kaldırdı. Cesedi kaldırırken, ferî ışıltısıyla aydınlanan kehribar rengi gözleri bana baktı. Sonra tek kelime etmeden gitti. Muhafız bir tanrıydı ama dün bana karşı tanrısal yeteneklerinden hiçbirini kullanmamıştı.

Başka muhafızlar da yoktu ve ejderha bana saldırmaya çok yaklaşmıştı ki, ben ona o funda yılanıyla vurdum.

Callum'un hareketleri ışığında nedeni birdenbire kafamda netleşti. Muhtemelen muhafızlar ve Kolis'in sadık adamları bana zarar vermemeleri konusunda uyarılmışlardı. Bundan faydalanabilirdim.

Bir noktaya kadar.

Çünkü Callum işbirliğimi nasıl sağlayacağını tam olarak göstermişti.

Callum dikkatimi ona çekerek, "Banyonu kullan," dedi. "Eğer Bunu yapmazsanız, buraya başka bir Seçilmiş getireceğim ve onlar da diğeriyle aynı kaderi paylaşacak."

Bir kez daha kafesin önünde durduğu yere döndüm. "Seni öldüreceğim," diye söz verdim.

Callum usulca güldü. "Yıkanmanı ve üstünü değiştirmeni öneririm. Kolis seni bu halde görürse hiç hoşnut olmayacaktır."

"Kolis'i sikeyim," diye hırladım, bir kez daha öfke kontrolümü kaybederek.

"Eminim bundan hoşlanacaktır." Callum göz kırptı. "Banyo suyunuz soğuyor."

Callum başıyla selam verip arkasını döndüğünde verdiğim iğneleyici yanıt dilimin ucuna kadar geldi. O giderken, geniş ve ağır kapılar arkasından kapandığında uyuşmuş bir halde bakakaldım. Ardından birkaç kilit sesi duyuldu.

Callum o kapılara dokunmamıştı.

Ya bu kapıların kendi başlarına yaptığı bir şeydi ya da Hortlaklar bir tanrıyla aynı yeteneklere sahipti.

Öldürülemez bir tanrı.

Bu da Hortlakları potansiyel olarak bir Primal kadar tehlikeli hale getiriyordu ve bu da başka bir sorundu.

Endişe içimi kemiriyordu. Kolis her an dönebilirdi ama ben yine de küvetin başında duraksadım, elimi hafifçe boğazıma bastırdım. Suyla dolu olduğunu görmek bile göğsümde bir düğümün şişmesine neden oldu.

Bir küvette neredeyse boğularak ölmek, eskiden zevk aldığım bir lüksü lekelemişti.

Bugün bile kuşağın arkadan boğazıma dolandığını ve son nefesimi verdiğimi bile fark etmeden nefes yolumu kestiğini hissediyorum. Kahretsin, anılar şimdi daha da tazeydi.

Küvete girmek istemiyordum ama Ash küveti yıkanmak için kullanmadığımı fark edene kadar Gölgele Diyarı'nda yaptığım gibi kafamı daldırmak için çok derindi. Beni aptal yerine koymak yerine, yaşadığım travmayı anlamış ve bunun üstesinden gelmeye çalışmıştı. Beni odasına getirdi ve rahatça yıkanabilmem için odasında nöbet tuttu.

Yaptığı tek şey bu değildi. Derisi ve her şeyiyle küvete tırmanışını hatırlayınca tenim kısa süreliğine ısındı...

Ama Ash arkamı kollamak ve güvende hissetmeme yardımcı olmak için burada değildi.

Bunu kendim için yapmak zorundaydım ve bunu yapmak için bir ömür boyu pratik yaptım.

Bugün de farklı olmayacaktı. En azından kendime böyle söyledim.

Bir ayağımdan diğerine geçerken bacaklarımda bir titreme başladı. Bunu atlatmam gerekiyordu. Kimse beni boğamazdı. Umarım. *Olacak* olan şey, yıkanmazsam Callum'un misillemesiydi.

Annemin inandığının aksine çabuk öğrenen biriydim. Callum'la sadece bir kez oldu. İtaatsizlik ettim ve biri öldü.

Ekranın etrafından baktım ve kafesin ötesindeki odayı iyice taradım. Orada kimsenin olmadığını biliyordum ama hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Bunu yaptıktan sonra tekrar ekranın arkasına geçtim ve kanlı önlüğü sıyırdım, vücudumun her yerinde minik şişlikler belirirken onu ateşe vermeyi diledim. Yüzlerce görünmeyen bakışın etime bastırıldığı hissi.

"Kes şunu," diye tısladım. Kimse beni izlemiyordu. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Gözlerimi devirmiştim. Nasıl daha güven verici olunacağını gerçekten öğrenmem gerekiyordu.

Küfrederek ılık suya girdim. Küvetin kenarlarını kavradığımda göğsümdeki düğüm genişledi. Nefesime odaklanarak oturabileceğim kadar alçaldım.

Su göğüslerimin hemen altına kadar geliyordu ve ağrıyan kaslarım ıslanma fikrine hemen uyum sağladı ama hiç vakit kaybetmedim. Saçlarımı temizlemek için küvetin yanında duran sürahilerden birini kullanarak olabildiğince hızlı bir şekilde yıkandım. Küvetten çıkıp suyun alttaki giderden akmasını sağlayan alttaki tapayı çektiğimde sadece birkaç dakika geçmişti. Havlulardan birini alıp kurulandıktan sonra halının üzerine çıktım ve ayak parmaklarım yumuşak kumaşın üzerinde kıvrıldı. Dönüp aynada kendime baktım.

Geniş, yeşil gözler bana bakıyordu ve yüzüme sıçrayan kan olmadan, yanaklarımı ve burnumu süsleyen çiller tam bir tezat oluşturuyordu.

Ama başka bir şey dikkatimi çekti. Daha yakına eğildim, ağzım keskin bir nefesle ayrıldı. "Bu da ne...?"

Göz bebeklerimin etrafında hafif gümüşü bir parıltı oluştu. Ne zamandır böyleydi?

Bir gün önce fark etmemiştim. Kabul ediyorum, o günkü durum yüzünden dikkatim dağılmıştı.
yüzümden.

Yutkundum ve geri çekildim. Bu, ceeren'in fedakârlığına rağmen Yükselişime daha da yakın olduğum anlamına mı geliyordu?

Ölüme.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, havluyu etrafıma sararak. Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kamaramdaki banyo alanından çıkarken ölmek üzere olduğum gerçeği beni rahatsız etmiyor değildi. Ölüm Seçilmişler için olduğu kadar benim için de olağan bir şeydi.

Tüm hayatımı bunun beni bulacağını kabul ederek geçirdim. Uzun bir hayatım olmayacaktı ve bundan kaçış yoktu. Ash'in közleri yok etme planlarını paylaştığı ve ne olacağını öğrendiğimiz o kısa zaman aralığında olası bir geleceği düşünmeye başlamıştım.

Şu anda bunu düşünmüyordum - en azından benimle ilgili olanı.

Sandıkların önünde bir kez daha diz çökerek, normalde giyeceğim şeylere yakın bir şeyler aramak için biraz daha zaman harcadım.

Biraz daha aradım.

Hiçbir şey yoktu ama ben zaten bunu anlamıştım. Sadece hüsnükuruntu yapıyordum.

Tiksinerek beyaz bir elbise aldım. Elbisenin halter tarzı omuzlarımı ve kollarımı tamamen açıkta bırakıyordu ve malzemesi de bir çeşit dantelli kumaştı. Ama en azından göğüs kısmı boldu ve kalçaların altında.

Yorgun bir halde divana oturdum ve makyaj masasından aldığım tarakla saçımdaki karışıklıkları çözmeye başladım. Bu eylemin monotonluğu beni sakinleştirdi ve Kolis'in itlafımı geciktirmesi de dahil olmak üzere her şey hakkında daha net düşünmemi sağladı.

Kolis, ben ölmeden közlerin ortadan kaldırılamayacağını bilmiyor olabilir. -Ash'in bile farkında olmadığı bir şey. Ne de olsa, İlkel korlar daha önce hiçbir ölümlünün içinde bulunmamıştı.

Ancak bana anlatılanlara göre, tanrılar bile her zaman İtlaftan sağ çıkamıyordu. Ve benim en yakın olduğum tanrısal yavruların bu süreçte ölme riski daha da fazlaydı.

Yani Kolis beni Yükseltebilse bile, büyük olasılıkla hayatta kalamazdım. Bu yüzden durmuştu. O anda beni almaya çalışabilirdi. beni öldürmeden. Öldürmedi.

Her iki durumda da Kolis'in beni sadece Ash'in yükseltebileceğini bilmeme ihtimali yüksekti. Daha da önemlisi? Ash'in kanını almamış olsam bile Kolis'in beni Yükseltebileceğini sanmıyordum.

Veses Kızıl Orman'da gömülü tanrıları serbest bıraktığında aldığım yaraları düşündüm. Oldukça yıpranmıştım. Ash'in kanı o yaraları hiç olmamış gibi yapmıştı. Belli ki Kolis'in kanı Ash'inki gibi iyileştirici özelliklere sahip değildi. Olsaydı beni ceeren'e götürmek zorunda kalmazdı.

Ama ceeren benim için ne feda etti? Hayatımı kurtarmaktan daha fazlasını mı yaptı? İtlaflı da yavaşlatmış mıydı? Eğer öyleyse...

Böyle bir şey tekrar ve tekrar yapılabilir mi? Yani Yükselişimi aylarca hatta yıllarca erteleyebilir mi?

Beni hayatta tutmak için başkalarının özünü, onların yaşam gücünü kullanmak o kadar da imkânsız görünmüyordu çünkü kendimi iyi hissediyordum. Aslında daha iyiydim - yüzümdeki ve boğazımdaki ağrı dışında. Bunun dışında, hiçbir şey yoktu.

Baş ağrısı ya da halsizlik. Daha önce beni rahatsız eden o derin yorgunluk yoktu.

Ama eğer hayatta kalırsam, bu közler demekti-

"Hayır." Bu düşüncüyü daha büyümeden kapattım. Başkalarını kurtarmak için hayatları feda etme fikrini aklıma bile getirmezdim. Orada-

Tuhaf bir ses beni irkiltti ve başımı kaldırmama neden oldu. Dışarıdan gelen bir vınlama sesi sessiz odanın içinde yankılandı. Bir penceredeki güneş ışığı aniden kayboldu.

Tarak parmaklarımın arasından kayıp gitti... bir *şahin* uçarak Tavana yakın pencerelerde kollarımın genişliğinde kanat açıklığına sahip devasa bir gümüş şahin vardı.

Kuşun kafese doğru dalışını izlerken halüsinasyon görüyor olmam gerektiğini düşündüm. Son anda vücudunu yana doğru eğdi ve kafesin arasından süzüldü.

parmaklıklar. Dudaklarım yukarıdan daireler çizip aşağıya doğru süzülürken aralandı.

pençeleri bir yatak direğinin tepesine tutunuyor.

Mavinin canlı, yoğun bir tonuna sahip keskin, keskin gözler benimkilere kilitlendi -gümüşü tüylerle dolu gözler. Kanatlarını vücuduna yaklaştıran şahin, yatağın direğini itti.

Ve yer değiştirdi. Bir anda, binlerce küçük, gümüşü yıldızdan oluşan bir patlama kuşun bedenini yutarken göğsümde farkındalığın sıcak nabzını hissettim. Göz kamaştırıcı ışık patlaması uzayıp bir insan şeklini aldığı anda bu hissi tanıdım - bir Primal.

Ayağa fırladım, elim refleks olarak kalçama gitti ama ışıklar sönerken elim boş kaldı. Tüylerin yerini altın-bronz etli geniş bir göğüs aldı. Kahverengimsi sarı saçlar kesik bir çeneye ve yara izli bir sol yanağa yerleşirken bakışlarım yukarı fırladı.

İlkel Savaş ve Anlaşma Tanrısı karşımda duruyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Attes bana doğru bir adım atınca içimde saf, kızgın bir öfke dalgası oluştu. "Seraphena-"

Tereddüt etmeden tepki verdim ve bu sefer yavaş ya da zayıf değildim. İçimdeki tüm güçle ona doğru savruldu ve yumruğumla çenesini yakaladım.

Attes homurdanıp başını geriye atarken parmak eklemlerimde acı patladı. Zonklayan elimi sallayarak küfrettim.

"Siktir," diye ısırıldı Attes, çenesini indirirken elini çenesine bastırdı. Derin bir nefesle göğsü yükseldi. "Sanırım bunu hak ettim, ama lanet olsun, vurabiliyorsun."

"Bundan daha kötüsünü hak ediyorsun." Ona doğru yürümeye başladım.

"Eminim öyledir." Attes bir elini kaldırarak benden sıyrıldı. "Ama bana karşı bir kez daha hamle yaparsan, en temel İlkel doğamı ortaya çıkarırsın," diye uyardı, gözleri alev alev yanıyordu. "Ve bunu istemezsin."

O kadar emin değildim.

Korlar göğsümde şiddetle zonklıyor, tenime baskı yapıyordu. Ondan kurtulmak istiyorlardı. Ya da daha büyük olasılıkla, sadece *benim* istediklerime karşılık veriyorlardı.

Ancak, bir miktar sağduyu galip geldi. Lanet olası Savaş ve Anlaşmanın İlkeline karşı bir dövüşü kazanamayacağımı biliyordum.

Kendimi geri adım atmaya zorladım. "Bize ihanet ettin."

"Bunu zaten söyledin." Beni temkinli bir şekilde izleyerek kolunu indirdi. "Ama yanılıyorsun."

"Hiç sanmıyorum," diye tükürdüm.

Gözleri kısıldı. "Benim yaptığım hayat kurtarmaktı, seni küçük cehennem zebanisi."

"Hayat kurtarmak mı?" Hızla azalan sağduyuma tutunmak için bir adım daha geri çekilirken sert bir kahkaha attım. "Kardeşinle birlikte Gölgele Diyarı'na saldırarak bunu tam olarak nasıl başardın?"

"Gölge Diyarlara karşı hiçbir saldırı başlatmadım. Yapsaydım, harabeden başka bir şey olmazlardı." Gözlerinde tüyler ürperdi. "Ve kardeşimin başka seçeneğı yoktu. Kolis sana Thad'ı öldürttüğünde, bu Kyn'in elini zorladı. Tıpkı Kolis'in planladığı gibi."

Kolis'in, Ash'in beni eşi olarak alacağını açıklamadan önce kendisinden izin almamasının cezası olarak beni katletmeye zorladığı genç ejderhayı düşündükçe midem bulanıyordu. "Thad'ı geri getirdim."

"Hatırlıyorum. Ama Kyn bunu bilmiyordu. Hala da bilmiyor, açıkçası nedenlerle," diye hatırlattı bana. "Kyn'in seni ele geçirmesi gerekiyordu ama Gölgele Diyarı'nı yerle bir edip geriye sadece Uçurum'a ve Vadi'ye giden yolu bırakmadan önce değil. Seni aldığımnda, bunun olmasını engelledim."

Lethe şehrindeki hem ölümlü hem de tanrı olan insanları düşünerek keskin bir nefes aldım. Biraz başımın döndüğünü hissettim. "Kolis'in emri bu muydu?"

"Dolambaçlı bir yoldan. Kyn'e bir açıklama yapmasını söyledi." Attes'in Omuzları gerildi. "Bir Savaş ya da İntikam İlkeline bunu söyleyip de tam bir yıkım beklememek olmaz."

Boğazımda oluşan korku düğümünü yuttum.

"Seni alır almaz saldırı sona erdi," dedi Attes. "Yemin ederim."

"Söz mü veriyorsun?" Kalbim küt küt atarak alay ettim. "Sanki bunun bir anlamı varmış gibi."

İç çekti. "Bana güvenmiyorsun."

"Hadi canım," diye tersledim.

Attes birkaç gergin an boyunca beni inceledi. Bir sonraki konuşmasında sesi daha alçak ve sakindi. "Kolis seni çok uzun zamandır tanıyor."

"Biliyorum." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Kolis'in doğduğum gecedен beri benden haberdar olduğunu ve sadece korların olgunlaşmasını ve benim onları kullanmamı beklediğini acı verici bir şekilde hatırlayınca öfkem kabardı. Peki Ash'in feda ettiği her şey? O sürtük Veses'le yaptığı anlaşma, varlığımın gizli kalmasını sağlamak için ondan beslenmesine izin vermesi? Hepsi bir hiç uğrunaydı.

Göğsümdeki kor zonkluyor, şimdi daha da fazla tepki veriyordu. Statik elektrik kollarımdan aşağı inerek beni irkiltti. Onları kaldırdığımda, oradaki ince tüylerin yükseldiğini gördüm.

Attes'in bakışları üzerimde keskinleşti, sanki içimde yükselen enerjiyi hissetmiş gibiydi. Belki de hissetmiştir. Her iki durumda da kendimi sakinleştirmem gerekiyordu. Gerçi bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, normalde iki durumdan birinde var olurdum: huzursuz ya da birini öldürmeye hazır. Çoğu zaman ikisinin arası yoktu.

Ve gerçekten Veses'i öldürmek istedim.

Hem de çok.

Ancak, lanet bir kafesin içindeydim, Attes ile konuşuyordum ve Veses Umarım hâlâ Haides'in Evi'nde hapsedilmişlerdir, bu yüzden böyle bir şey olmaz. "O zaman olanları durdurmanın mümkün olmadığını biliyorsun," dedi Attes.

"Kolis seni öyle ya da böyle alacaktı. Olabilecek tek şey masum insanların gereksiz yere kitlesel olarak kaybedilmesi

önlenmiş oldu." "Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Neredeyse çılgılık atacaktım.

"Teşekkürünüze ihtiyacım yok ama sesinizi yükseltmezseniz memnun olurum.

Aşağı inin," diye emretti. "Bu odanın dışında muhafızlar var. Gölge taşı kalın olsa da tamamen ses geçirmez değildir."

"Seni burada bulurlarsa ne olacak?" Ona üstünkörü bir bakış atarak sordum. "Çıplak mı?"

"Çıplaklığım seni rahatsız ediyor mu?" Herif yanağında lanet olası bir gamze belirene kadar sıırttı.

Sağduyuyu siktir et.

Eğilerek düşürdüğüm tarağı aldım ve yüzüne doğru fırlattım. "Hayır," diye homurdandım, eli fırladı ve tarağı burnunun bir santim uzağında yakaladı. "Ama eminim Kolis'i rahatsız edecektir."

Tarağı yatağın üzerine atarken sırtışı kayboldu. "Evet, bu olur." Bakışları ağızma ve çeneme kaydı. "Ama muhtemelen bunun için benden çok daha yüksek bir bedel ödersiniz."

Yanaklarım ısınınca çürüklere baktığını fark ettim. Sertleştım. "Sanki umurundaymış gibi."

"Neyi önemsemişim ya da önemsemediğim hakkında hiçbir fikrin yok."
Kapalı kapılara bakarken çenesi gerildi.

"Haklısın. Açıkçası umurumda da değil."

"Yapmalısın." Bir an sonra elini salladı ve bacaklarını saran bir çift siyah deri pantolon havadan belirdi.

İsteksiz bir kıskançlık yükseldi. Böyle bir yeteneğim olsaydı, giysi sayılabilecek bir şey yaratırdım. Ondan bunu benim için yapmasını istemeye başladım ama göğüs ucunu gösterme riski olmayan bir şey giymenin soru işaretlerine yol açacağını fark ettim.

"Muhtemelen bu konuşma için fazla vaktimiz yok," diye devam etti.
"Nykto's'a ya da sana, özellikle de sana ihanet etmek için burada olmadığımı anlamamı istiyorum. Ne de olsa daha önce hayatını kurtardım. Hem de birden fazla kez."

"Ne?" Alay ettim. "Hafızamı tazelemen gerekecek-" diye kestirip attım.
Attes, közlere ulaşmak için kanımı emerken Kolis'i durdurmuştu. Bunu unutmuş değildim. Attes'in ihanetine duyduğum öfke bu küçük gerçeği unutturmuştu. "Kolis benden beslenirken sen müdahale ettin. Hayatımı kurtardığını söyleyecek kadar ileri gitmezdim."

Attes'in dudaklarına hızlı bir gülümseme geri döndü. "Ama bu ilk sefer değildi."

Kaşlarım çatıldı, sonra pencereden içeri giren şeyin tam önümde olduğunu gördüğümde -ya da kabul ettiğimde- kaşlarım kalktı. "O sen miydin? Ölen Orman'daki şahin mi?"

Hafif bir sırıtma belirdi. "Öyleydi."

Attes'in onayı göğsüme bir yumruk gibi indiğinde, zihnim aniden birkaç saniyeliğine karardı. Sonra Ash'in şahinler hakkında söylediklerini hatırladım; şahinler babasına ait bir semboldü.

Kurt. Kolis de aynı temsilleri kullanıyordu ama onunki altın rengindeydi, oysa... "Eythos'un şahinleri gümüş rengindeydi," diye mırıldandım.

Attes kaşlarını çattı. "Öyleydiler."

Gözlerimi kırptım. "Eythos form mu değiştirdi?" "Değiştirdi. Tüm Primaller yapabilir."

"Peki bu bir şahin miydi?" Tahmin ettim. "Yoksa bir kurt mu?"

"Bir kurt," diye onayladı. "Yine de her zaman şahinlerle birlikte uçmak isterdi."

O zaman neden yırtıcı kuş formuna girmeyi seçmediğini sormaya başladım ama bunun bir önemi var mıydı? Hayır. "Peki ya Kolis? O neye dönüşüyor?"

"Bir şahin," dedi dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek.

Gözlerimi kırptım. Eythos ve Kolis'in ne işi vardı? Hayır. Önemli değil. "Eğer o gece ormandaki sendiysen, neden-?" Neredeyse tekrar "*Ash*" diyecektim ama onu sadece birkaç kişinin çağırdığı ismi kullanarak Attes doğru hissetmiyordu. "Nyktos senin orada olduğunu neden bilmiyordu?"

"Primaller *nota* formlarımızdayken -kendimizi en çok bağlı bulduğumuz hayvanın şeklini aldığımızda- birbirlerini hissedemezler," diye açıkladı.

"Tıpkı Kolis'in onu kurt formundayken hissedemediği gibi."

Ve o yer değiştirene kadar Attes'i hissetmemiştim. "Neden?"

Çıplak sırtışı geri döndü. "Çünkü *nota* formlarımızdayken, biz biziz ama... değiliz."

Bu her şeyi açıkladı, değil mi?

"O gece seni Ölüm Ormanı'nda görmek şanstı. Seni orada gördüğümde etrafı gözetliyordum." Işık, seni çevreleyen gümüş manşetten parlıyordu.

Bir elini çenesine götürürken pazılarını ovuşturdu. "Ne yaptığını sormaya korkuyorum."

Bu konuya girmeyecektim. "Peki ya Kızıl Orman'da? Ondan önce?"

"O ben değildim, ama benim eşsiz şahinlerimden biriydi. Ölümünü hissettim ve sonra hayata geri döndüğünü hissettim. Nyktos'un seni Gölgeler Diyarı'na getirdiğini bu şekilde anladım."

Muhtemelen en önemsiz soruyu sorarken düşüncelerim birbirine karıştı. "Eşsiz şahinler derken neyi kastediyorsun?"

"Biz onlara *chora* diyoruz. Temelde Primal'in *nota* şeklini alan bir uzantısıdır. Kanımızdan yaratılırlar ve çok canlıdır," dedi ve sözleri bir hüznün örtüsüne büründü. "Iliseum eskiden *chora* ile doluydu. Bu bir zamanlar bir gelenektir, *notamızı* onurlandırmanın bir yoluydu, tıpkı İlkel *notam* gibi - şeklini aldığımız kişilerle kurulan bir bağ. Eythos hüküm sürerken yaygındı ama Kolis döneminde imkansızdı. İlkelerin çoğu kendilerininkini kaybetti, ama hala var olan *chora* bunu Bağlandıkları Primal Arcadia'ya girse bile yüzyıllar ve daha uzun süre."

Bu çok tuhaftı. "Yani bu da Kolis'le birlikte yok olan başka bir şey mi?" Başımı yana doğru salladım. "Kolis'in yaptıklarını nasıl kabul ettiniz, aklım almıyor."

Attes'in vücudu sarmal bir yay gibi gerilerek yerine kilitlendi. "Eythos'un ölümü ve Nyktos'un İlkel yaşam közünün kalmaması nedeniyle başka seçeneğimiz yoktu."

Başka seçenek yok mu? Neredeyse gülecektim. Eğer benim sık sık mantıksız davranan kığım her zaman bir seçenek olduğunu fark edebiliyorsa, İlkelerin binlerce yıl olmasa bile yüzlerce yıl yaşadından sonra bu sonuca varmamaları için hiçbir mazeret yoktu.

Ellerimi kalçalarımın üzerinde düzeltirken Attes'in az önce söylediği bir şey aklıma geldi. "Dur bir dakika. Kızıl Orman'da gördüğüm şu senin *chora*, senin için casusluk mu yapıyordu?"

"O bir şey değil, Seraphena. O bir şahin, kanlı canlı, bunu bilmen gerekir."

"Her neyse." Sabrım tükenmeye başlamıştı. "Tam olarak neden benimle tanışmadan önce burnunu sokuyordun?"

"Çünkü senin varlığını zaten biliyordum." Attes'in bakışları benimkilerle kilitlendi. "Nyktos'tan da Kolis'ten de daha uzun süredir biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Eythos'un ne yaptığını Kolis ya da Nyktos anlamadan önce ben biliyordum. Eythos ve ben, onun ve Kolis'in asla olmadığı bir şekilde kardeşlik. Arkadaştık," diye paylaştı, sesi değişmişti. Artık birisini tanımanın ve sonra kaybetmenin acısı ve sevincinin burukluğunu taşıyordu. "Ve ben Eythos'un ne yaptığını bilen birkaç kişiden biriydim."

Geri çekilerek divanın kenarına oturdum. Ash, Attes'in o gün Haides'in Evi'ndeki çalışma odasında beni test ettiğine, duygularımdan beslenmeye çalıştığına inanıyordu. Ve Ash endişelenmeye başladı çünkü işe yaramadığında Savaşın ve Anlaşmanın İlkeli'nin bir şeyler döndüğünü anlayacağını biliyordu. Ama eğer Attes şimdi doğruyu söylüyorsa, aslında korların ne kadar güçlü hale geldiğini test ediyordu.

Eğer doğruyu söylüyorsa.

Eythos'un ne yaptığını bilmesi, Sotoria'yla ilgili iddiama neden bu kadar çabuk inandığını açıklıyordu. Biliyor olmalıydı.

Ona baktım ve Primal'ın beni yakından izlediğini gördüm. Mantıklı konuşuyordu ama ben sadece bir avuç insana güveniyordum ve o bu listede yer almıyordu.

"Madem közlerden haberin vardı, Thad'ı geri getirdiğimde neden bu kadar şaşırdın?" diye sordum.

"Gerçekten mi?"

"Hayır, bana yalan söyle," diye karşılık verdim.

Attes sıırttı. "Çünkü Eythos'tan beri yaşamın geri geldiğini -*gerçek* yaşamı, kendi gözlerimle- görmedim. Ama bundan daha fazlası mı? Planının işe yarayacağını hiç düşünmemiştim." Ses tonuna bir parça şaşkınlık sızdı. "Bir şahini hayata döndürmek bir şey, ama bir ejderhayı?" Başını sallarken gözleri yukarı doğru kaydı. Bir süre sonra usulca nefes verdi ve bakışları benimkilere döndü. Bir şey vardı İfadesindeki merak duygusu. "Eythos közlerin seni koruyacağını ve belki de sana yaşamı geri getirme yeteneği vereceğini düşünüyordu ama o kadar da değil. Eythos'tan çaldığı közler sönmeden önce bile Kolis bir ejderhayı geri getiremedi."

"O zaman neden yapabildim?" Ağzımdan kaçırđım.

Başı bir kez daha bir o yana bir bu yana hareket ederken Attes'in bakışları yere kaydı. "Bilmiyorum. Ama son kaçış girişiminiz de dahil olmak üzere gördüklerim ve duyduklarıma dayanarak tahmin etmem gerekirse?"

Gözlerim kısıldı.

"Közler sizinle bağ kuruyor ve daha fazla ilaca erişmenizi sağlıyor. özü." Omuz silkti. "Tanrılar Yükselişlerine yaklaştıklarında olur, tıpkı İlkelerde olduğu gibi."

Yutkundum, az önce duyduğum her şeyi düşünürken dizlerimi sıktım, ki bu şu anda biraz imkânsız gibi geliyordu. "Neden Nyktos'a bunların hiçbirini anlatmadın? Ve bu bilginin nasıl ortaya çıktığı hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum.

onu tehlikeye atabilirdi. Bu saçmalık. Kaçıp Kolis'le yüzleşecek ve bildiklerini açıklayacak değil ya. O aptal değil." Öfkeden kıvılcımlar saçarak öne doğru eğildim. "Ve eğer böyle düşünüyorsan, o zaman sen ve Eythos Nyktos'u hafife almışsınız demektir. Onu tehlikeye atan da *bu* oldu. Eğer Nyktos'un

en başından beri, pek çok şey farklı şekilde yapılabilirdi. Bu beni engelleyebilirdi..."

Kaşları çatılan Attes diz çöktü. "Ne yapmanızı engelledi?"

Hayatlarımızı kaçınılmaz olarak ölümle çarpışma rotasına sokan Ash'in kanının o küçük parçasını almaktan. Benim ölümümle.

Bunu onunla paylaşmak yerine "Ona söylemeliydin," dedim.

Attes fayansa bakarken uzun bir sessizlik oldu. "Haklısın ama Eythos'un sessiz kalmaktan başka çaresi yoktu. Közleri senin soyuna yerleştirdiğinde" - ağzının köşelerinde gergin parantezler oluştu- "ve Sotoria'nın ruhunu da onlarla birlikte koyduğunda? Kaderle büyük bir şekilde oynadı. Ve Arae kendisiyle uğraşılmasından hoşlanmaz."

Hollanda'yı düşünerek yüzümü buruşturdum. "Kaderler hakkında her şeyi biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, başını eğerek. "O zaman Eythos'un yaptıklarını oğluna anlatmasını engelleyenlerin onlar olduğunu biliyorsun?"

Gerildim. "Arae'lerden birini tanıyorum. Bu konuda hiçbir şey

söylemedi." "Tabii ki söylemedi. Çünkü muhtemelen kendisine bir tarak fırlatılmasını istemiyordu.

yüz."

Ona ters ters baktım.

Gözlerindeki kısa süreli alaycı parıltı kayboldu. "Gördüğünüz gibi, kaderle oynayıp paçayı kurtardığınızı sandığınızda, öyle olmadığını hemen anlarsınız. Her eylemin bir tepkisi vardır; bu tepki ya bir ödöl ya da bir ceza olur. Sonuç. Bu denge yaratır. Peki ya bu denge Arae'nin zihninde bozulursa? Onu en berbat yollarla yeniden kurarlar. hayal edilebilir," dedi. "Peki bu durumda? Eythos'un ve diğerlerinin Nyktos'a ne yapıldığını söylemesini engellediler. Çünkü onlara göre bu her şeyi dengeliyordu."

İnançsızlığım içimde parladı ve kendimi hiçbir çimdikleme ya da sarsıntının beni kurtaramayacağı gerçeküstü bir rüyaya yakalanmış gibi hissettim. "Etrafta köz çalıp Primaller'i öldüren Kolis'ler varken Eythos'un yaptığı dengeyi nasıl bu kadar bozabilir?" diye sordum. "Bu kaderle nasıl dalga geçmez?"

Attes'in kahkahası hızlı ve sertti. "Kolis'in Kaderlerle dalga geçerek paçayı kurtardığını kim söyleyebilir?"

"Bana öyle geliyor ki kendisi için oldukça iyi şeyler yapıyor," dedim.

"Öyle mi?" Attes karşılık verdi. "İstedğini elde etmek için, riske girmesi gerekecek sevdiği tek insanı öldürmek."

Çenemi kapattım. Attes haklı bir noktadaydı. Eythos'un eylemleri Kolis'in cezalandırılmasına neden olmuş gibi görünüyordu.

Holland'ın tam olarak açık sözlü olmadığını fark ettiğimde ayağım yere vurdu. Tek Arae'nin o olmadığını biliyordum ve tavsiye vermekle müdahale etmek arasında ince bir çizgide yürümesi gerektiğinin de farkındaydım ama onu bir daha gördüğümde yüzüne bir tarak fırlatmaktan daha kötüsünü yapmak istiyordum.

Eğer yapsaydım.

Yüksek sesle nefes verdim. "Pekâlâ, eğer söylediğin her şey doğruysa Nyktos'u Dalos'tan çıkar."

"Yapabilsem yapardım."

"Eğer *yapabilirsen*?" Ayağa kalktım, öfke göğsüme yerleşti. "Sen buraya şahin olarak uçan bir Primal'sın."

"Bu Nyktos'*la birlikte* bir şahin olarak hücreden uçabileceğim anlamına gelmiyor." Sanki bir yumruk daha atmamı bekliyormuş gibi temkinli bir şekilde ayağa kalktı. "Bu parmaklıkları görüyor musun? Onlara dokundun mu?"

"Evet." Volta atmaya başladım. "O kadar da iyi hissettirmedi."

"Tabii ki hayır. Onlar Kadimlerin kemikleri." Çenesini onlara doğru salladı. "Her tarafları hava ve güçlü koğuşlarla dolu."

Kemik mi? Altındaki renk değişimini bir kez daha fark ettiğimde dudagım kıvrıldı. Ew.

"O kemikler, bir silah olarak kullanıldığında? Bir tanrının derisini bile delebilir mi? Öldü. Ve közler yüzünden, seni onların içinden geçirmeye çalışırsam ve sen delinirsen? Ölürsün. Hatta bir İlkeli yıllarca sürecektir bir duraganlığa bile sokabilirler," dedi. "Nyktos da en az senin kadar onlar tarafından hapsedilmiş durumda ve o çok daha korundu."

Yavaşça, bir görüntü oluşurken onunla yüzleştim - Avin ve İlâhi Adaletin İlkelinin elinde tuttuğu silah. "Hanan'ın mızrağı bundan mı yapılmıştı?"

Başını salladı.

"O halde Kadimlerin kemikleri yok *edilebilir*," dedim. "Sadece iki İlkeli tarafından: Yaşamın İlkeli ve Ölümün İlkeli."

Harika.

Kollarımı kavuşturdum. "Ama bir Primal'ı birkaç közden daha fazlasıyla öldürebilirler mi?"

"Nereden vurulduklarına bağlı olarak yavru bir Primal'ı öldürebilirler, Kulling'den yeni çıkan biri gibi. Güçlerini tam olarak kullanana kadar yıllarca buna karşı hassas olurlar. Ancak yavru olsun ya da olmasın herhangi bir Primal'e bir kemik saplanırsa, kemik çıkarılana kadar etkisiz kalırlar."

Paylaştığı ilk yararlı bilgi buydu. Ancak bunu takip eden sessizlik anlarında, bilmek istediğim başka bir şey daha olduğunu fark ettim.

"Yapabilir misin...?" *Nefes al.* Göğsüm daraldı. *Tut.* "Nyktos'un nasıl olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bu cevap hoşuna gitmeyecek ama yapamam." Divanın önünde açtığım kısa yolu takip etti. "Keşke yapabilseydim, ama onu hücrelere götürdüğümden beri görmedim."

O haklıydı. Cevap hoşuma *gitmemiştir*. "O zaman bilinci yerinde miydi?" "Hayır," dedi sessizce.

Nefes al. Yükselen panik dalgasına karşı gözlerimi sıkıca kapattım ve Çaresizlik. *Tutun.* Buna boyun eğmenin ikimize de faydası olmaz. *Nefes ver.* "Bu hücreler nerede?"

"Kaçmaya çalıştığın yer orası mıydı?" Cevap vermedim.

Buna gerek yoktu.

Attes yorgun bir nefes verdi. "Kurtulmayı başarsan bile oraya asla ulaşamazsın. Seni oraya götürüp oradaki koğuşları geçmeni bile sağlayamazdım - en azından fark edilmeden."

"Bu hücreler nerede?" Tekrar ettim.

"Dalos'talar ama şehrin yakınında değiller," dedi. "Carcers'dalar."

Ash'in ulaşılabilir bir yerde tutulmadığını anlamış olsam da, hayal kırıklığı yine de beni çok etkiledi. "Carcers mı?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Tanrılar Şehri'nin güneyinde, Lotho Dağı'ndan sonra ikinci sırada gelen bir dağ silsilesi var," dedi Embris'in -Bilgelik, Sadakat ve Görevin İlkeli-Mahkemesi'nden bahsederken. "Bunlar Carcers."

Alt dudağımı üst dudağıma bastırdığımda acıdı. "Ne... Carcers neye benziyor?"

"Bilmek istemezsin."

Durdum, onunla yüzleştim. "Bilmek istiyorum."

Yüzünde saygıya benzer bir ifade belirdi. "Ölümlü hapisaneleri nasıldır?"

"Korkunç."

"Bunu hayal et, ama çok çok daha kötüsünü," dedi ve omurgama bir ürperti çarptı. "Sanırım bundan daha yasaklayıcı bir yeri ancak Abyss'te bulabilirsin."

Tanrılar.

Göğsümdeki ağırlık sanki görünmeyen bir el bastırıyormuş gibi arttı. *Orada uzun süre kalmayacak*, diye hatırlattım kendime. Kalmayacak. Attes'e baktım, anahtarımı düşünüyordum. "Eğer bu kafesten çıkabilirsem-"

"Eğer bu kafesten kaçabilseydin, seni alırdım." Gözlerinde öfke titreşiyordu. "Seni buradan çıkarır ve güvenli bir yere götürürdüm."

Buna güvenebileceğimden emin değildim. "Ama beni Nyktos'a götüremezdin, değil mi?"

Bakışları benimkileri aradı. "Korumaların başarısız olmayacağını bilsem riske bile girmezdim."

"Cezalandırılacağın için mi?"

"Kendim için endişelenmiyorum," diye cevap verdi. "Ben daha çok Kolis'in sana ya da Nyktos'a ne yapacağından endişe ediyorum."

"Doğru," diye mırıldandım. Kaçışında Attes'in yardımını kazanmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca Kolis'in Ash'i kurtarmak için gittiğimi fark ettiğinde misilleme olarak ne yapacağından da endişeliydim.

Kolis daha önce neden denediğimi sormamıştı bile. Şaşırmamıştı. Sotoria'nın pek çok kez kaçma girişiminde bulunmuş olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm - kendisinin de ima ettiği gibi.

"Nyktos'a yardım etmek için burada değilsen, o zaman neden buradasın?" diye sordum. "Suçluluk duygunu yatıştırmak için mi?"

"Vidanim bunu çoktan aştı."

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Yaptıklarına rağmen gizliden gizliye Nyktos'a sadık olduğunu söylemek için mi?"

"Ben sadece Yaşamın Gerçek İlkeline sadığım." Başını yana eğdi. "O Eythos'tu, şimdi de sensin. Evet, sende sadece iki İlkel köz var," diye hızla ekledi, "ama bu seni yine de, tüm niyet ve amaçlar için Bu korlar içinizde kaldığı sürece, Yaşamın Gerçek İlkeli."

Közler tepki olarak ısındı ve ben bunu görmezden gelmeye karar verdim. "Sadakatini göstermek için gerçekten berbat ve yararsız bir yöntemin var."

Bir kahkaha attı. "İnsanın kendine verdiği değer için harikalar yaratıyorsun, biliyor musun?"

"Şimdi söyleyeceklerim bu konuda yardımcı olmayacak. Bence sen bir aptalsın." Öfke sesimi inceltti. "Köz ya da çalıntı unvanlara dayanarak bir başkasına körü körüne hizmet ediyorsanız bence hepiniz aptalsınız."

"Körü körüne hizmet etmek mi?" İçinden kıkırdadı. "Sera- sana böyle hitap edebilir miyim?"

"Hayır."

Daha geniş bir gülümseme belirdi ve bir gamzeyi ima etti. "Yalnızca savaşa yazgılı olanlar, sırf kor taşıdıkları ya da hükümdar olduklarını iddia ettikleri için bir Kral ya da Kraliçe'ye hizmet eder. Ben bilirim." Durakladı. "*Seraphena*."

Burnum kırıştı. "Kulağa çok felsefi ve hoş geliyordu ve eminim kendini zeki hissettirmiştir ama gerçekte hiçbir şey söylemedin."

"Bu yarayı görüyor musun?" İşaret parmağını yanağındaki sığ yaraya bastırdı. "Onu oraya Kolis koydu. Nedenini bilmek ister misin?"

Ash'in bana Attes hakkında anlatabildiklerine ve benim öğrendiklerime dayanarak, bilmememin daha iyi olacağını düşündüm. Yine de bu beni korkak yapardı, bu yüzden başımı salladım.

"Kolis'in Sotoria'yı kaybetmesinin bedelini ödeyen tek kişi Eythos değildi. Eythos için bedel Mycella'nın hayatıydı." Attes'in gözbebeklerinde şiddetli bir hava dalgası kıpırdadı. "Ama diğer pek çok kişi de bu şiddet dalgasına kapıldı -arkadaşlar, ebeveynler, sevgililer, sevilen drakenler." Dudakları inceldi ve yüz hatları gerginleşti

Gerçekten hiç geçmeyen bir acıyla. Daha sonra söylediği kelime alçak sesle, sanki ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibi geliyordu. "Çocuklar."

Oh, Tanrım. İçimden bir titreme geçti.

"Onu durdurmaya çalıştığımda... Bu mu?" Bir kez daha yara izini işaret etti. "Ölümün İlkeli tarafından kullanılan bir Kadim'in kemiği işte bunu yapabilir."

Böyle bir şey olduğundan şüphelenmiştim. Bir sevgilinin, hatta bir eşin kaybı. Ama... Kolis'in Attes'ten aldığı şeyin onun bir parçası olduğuna dair bir his vardı içimde. "Bilmiyordum."

"Nasıl yapabildiniz?" diye sordu. "Kayıplarımız paylaşılacak hikâyelerimizdir. Nyktos böyle bir kayıptan doğmuş olsaydı, buna saygı duyardı."

Bakışlarım yara izinin üzerinde gezinirken kalbim sıkıştıyordu. Göremediklerim muhtemelen çok daha derindeydi. Lanet olsun, kalbim acıyordu. "Özür dilerim."

"Ben de öyle." Gözlerini kapattı. "Bu senin için yeterince iyi bir sebep mi?" Boğazımı temizleyerek gözyaşlarımı geri kııptım. "Evet."

Gözlerini yeniden açtığında gözlerindeki yaş yavaşlamıştı. "Ben hiç Kolis'in yanında durdu. Gerçekten değil."

"O zaman sana bir sorum var." Öfke sesime geri döndü. "Bunu Nyktos'la paylaşmak hiç aklına gelmedi mi?"

"Bunu neden yapayım ki?" diye karşı çıktı. "Konu Koliler olduğunda Nyktos'un gerçekte nerede durduğunu hiçbir zaman bilemedim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Şaka mı yapıyorsun? Nefret ediyor-"

"Birinden nefret etmek ona hizmet etmeyi bırakacağınız anlamına gelmez, özellikle de bu size fayda sağlayacaksa," diye araya girdi. "Gerçek düşüncelerini ve niyetlerini bilmeden ona güvenmek Sarayım ve ona güvenen

herkes için bir riskti.
Ben."

Öfke yükseldi. Duyduklarıma inanamıyordum. "Seni asla Kolis'e teslim etmezdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Bunu *biliyorum*."

Attes usulca güldü. "Hiçbirimizin neler yaptığı ya da köşeye sıkıştırıldığımızda neler yapabileceğimiz hakkında hiçbir fikrin yok. Buna Nyktos da dâhil."

Tartışmaya başladım ama Ash'in sahip olduğunu iddia ettiği ve sadece bana ait olan o tek iyi kemiği düşündüm. Onda bundan çok daha fazla iyilik olduğunu biliyordum. Kurtarabildiği Seçilmişler, sokaklardan kurtardığı genç Pax ve sayısız diğerleri için yaptıkları bunun kanıtıydı. Fakat Ash'in soğukkanlı bir acımasızlığı *vardı*. Onu görmüştüm.

"Eskiden birbirimize güvendiğimiz zamanlar vardı," dedi Attes. sesi uzak bir nitelik kazanıyor. "Biz Primaller Iliseeum'un ve ölümlüler âleminin iyiliği için birlikte çalıştığımız zamanlar. O zaman çoktan geçti. Nyktos'un Kolis'ten hoşlanmadığı biraz dikkat eden herkes için açık olsa da, iş başa düştüğünde yine de sadıktı."

"Kolis'e karşı durmak için elinden geleni yaptı," diye tısladım. "Ama ona hizmet etmekten başka çaresi yoktu."

"Aynen öyle." Attes hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbirimizin fazla seçeneği yoktu, Seraphena."

Başka tarafa baktım. Ash'e sırrını açmamak için geçerli nedenleri vardı... ama benim için yeterince iyi değildi. "Peki, şimdi farklı olan ne?"

"Sen," dedi. Parmaklarım kollarımın arasına sıkıştı. "Artık her şeyin farklı olmasının sebebi sensin."

"Korlar yüzünden mi?"

"Çünkü senin içinde Kolis'i öldürebilecek tek kişi var. Buna son verebilecek tek kişi. Ve onu korumak için her şey yapılmalı."

Gerginlik bedenime doldu ve korların uğuldamasına neden oldu. Benden başka her şey için endişe duyulmasına şaşımamalıydım. Genellikle ya benim görevim ya da közlerdi. Asla ben olmazdım.

Ash'e kadar.

Göğsüme keskin bir acı saplandı ama Attes'in söylediklerine odaklanarak nefes aldım. Daha doğrusu ne *söylemediğine*. "Kolis'i durdurabilecek tek kişi benim demek istiyorsun."

"Hayır, Seraphena," dedi, sesi ağırlaşmıştı. "İstemiyorum."

Attes'e bakarken vücudum buz kesti. "Ne demek istiyorsun?"

"Eythos'un planının istediği gibi işlemediğini söylüyorum. Ve, evet, ben

ilk etapta işe yarayacağını hiç düşünmemiştim, ama bu ne burada ne de orada." Omuzları ağır bir nefesle yükseldi. "Sana bir şey sormama izin ver. Sen ve Sotoria bir ve aynı mısınız?"

Büyük bir önsezi duygusu beni ele geçirdi. "Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü biliyorum." Sesi alçaldı. "Senin o olmadığını biliyorum. Değilsin. gerçekten."

Yüz hatları bulanık bir inançsızlık sisi içinde bulanıklaşırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Sen ve Sotoria arasında esrarengiz bir benzerlik var. O kadar çok ki

Kolis'in bunu nasıl hemen fark etmediğini bilmiyorum. Kendini bırakabileceğini sanmıyorum," diye devam etti, neredeyse temkinli bir şekilde, kelimeleri alçak ve ölçülü. "Ama eğer Sotoria yeniden doğmuş olsaydı, tıpkı ona benzerdin. Sen benzemiyorsun. Ve onun gibi konuşamazdın."

Kollarım çözölüp yanlarıma düşerken içimi bir şok dalgası kapladı. Attes muhtemelen bunu söyleyen ve buna inanmış gibi konuşan ilk kişiydi. Ash'in benim Sotoria olmadığımı gerçekten kabul edip etmediğinden bile emin değildim. Bunun bir önemi olduğunu sanmıyordum çünkü onun için ben her zaman Sera'ydım.

Ama aklıma Ash'in taç giyme töreni sırasında İlkel Keella hakkında söyledikleri geldi. Keella ele geçirdiği ve yeniden doğan kişilerin ruhlarını takip edebiliyordu. Ash, Sotoria'nın yeniden doğduğuna inanmamıştı - hayır, tam olarak bunu söylememişti. Sadece Keella'nın Sotoria'nın ruhunu takip edip edemeyeceğinden emin olmadığını çünkü onun dönüşünün bir yeniden doğuş olmadığını söylemişti.

"Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun. Doğrulamak istemiyorsun. Anlıyorum. Kolis'in senin Sotoria olduğuna inanmasının seni hayatta tutan tek şey olduğunu ve Yaşamın İlkel'i'nin korlarını güvende tuttuğunu biliyorsun. Bu akıllıca." Attes kafesin karşısına geçti. "Ama bana yalan söylemenin bir anlamı yok, Seraphena. Eythos'un planının istediği gibi işlemediğini biliyorum."

Düşüncelerim hızla akarken kaskatı kesildim. Attes'in yarasına neyin sebep olduğunu bilsem bile, yine de ihtiyat tüm duyularımı işgal ediyordu. Kapalı kapılara bakarak bir o yana bir bu yana gidip geldim. Bir seçim yapmam gerektiğini biliyordum. Attes'e güvenmek ya da güvenmemek. Eğer güvenirsem ve yanılırsam, ölecektim ve közler Kolis'in olacaktı. Ama yapmadım... Onun burada Kolis adına casusluk yaptığını düşünmüyordum. Görünüşe göre beni korumuş ve Kolis közleri almaya çalıştığında onu durdurmuşken bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Sadece hayatımı riske atmadığımı bilerek derin bir nefes aldım. "Yeniden doğmak ile yeniden doğmak arasında bir fark var mı?"

Ash'in bahsettiği bebeklere atıfta bulunarak, "Bu ifadeler genellikle reenkarnasyonla birlikte birbirinin yerine kullanılır, ancak yeniden doğuş

genellikle gerçekten yaşamamış olanların ruhlarını içerir," dedi. "Reenkarne olanlar

bir zamanlar kim olduklarına dair anılara ve hatta rüyalara sahip olabilirler ve bu da eylemin kendisi kadar nadirdir ve genellikle *viktörler* için ayrılmıştır."

"Ve yeniden doğmak yeniden başlamak gibidir," diye mırıldandım. "Bir zamanlar kim olduğunu hatırlamamak." Başımı kaldırıp ona baktım. "Yani, bir ruhun başka bir ruhun yanına yerleştirilmesi...?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti ısırgan bir kahkaha atarak. "Bunun olmaması gerekiyordu. Ama Eythos'un yapmaya çalıştığı şeyin sonucu olabilir - imkansız bir şey. Ya da Arae müdahale etti."

Attes'in Kaderler hakkında söylediklerini düşündüm. "Ama Arae'nin Eythos'un yaptıklarını dengelemek için hem Eythos'un hem de senin sessizliğini sağladığını söylemiştin."

"Evet ama yaptıkları tek şeyin bu olduğunu hiç söylemedim," diye karşı çıktı. "Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Yine de, içlerinden biri Kolis'in aklına başka birinden köz alma fikrini soktu ve birisinin bu bilgiyi neden paylaşacağını gerçekten kim bilebilir ki?"

Haklı olduğu bir nokta vardı. Ash ve benim konuştuğumuz Kehanet Tanrısı Delfai de aynı şeyi söylemişti.

Başımı salladım. "Bunun ne anlamı var? Sotoria'nın ruhu benim içimde. Bu beni tüm niyet ve amaçlar için o yapmaz mı?"

"Ruh kor gibi bir şey değildir, Seraphena. İki kişi asla bir arada olmamalıdır." Büyük bir huzursuzluk hissi yükseldi. "Peki ya varsa ne olacak?"

"Bu demek oluyor ki Sotoria'nın ruhu..."

Bir elini saçlarının arasından geçirirken başka tarafa bakmasını izledim. "İçime mi hapsoldü?" diye sordum.

"Temel olarak."

Bir ürperti beni sarsarken gözlerimi kapattım. *Kapana kısılmıştım*. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum, biliyordum da. Ama bir insan için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

Sotoria.

"Bu seni rahatsız ediyor."

Gözlerimi açtığımda Attes'in bakışlarını üzerimde buldum. "Tabii ki öyle. Çıldırmadan bunu gerçekten düşünmeme bile izin veremiyorum," diye itiraf ettim. "Onun için bunu istemiyorum."

"Ben de öyle." Çenesinde bir kas kasıldı. "Ayrıca bu, sen öldüğünde Sotoria'nın ruhunun da seninle birlikte öleceği anlamına geliyor."

"Bunu anladım, ama ruhu yeniden doğmuş olsaydı da durum böyle olmaz mıydı?"

"Eğer Sotoria'nın ruhu yeniden doğsaydı, sen o olurdun. O da sen olurdun. Ve öldüğünde, ruhun yoluna devam ederdi. Ama burada olan bu değil. Onun ruhu senin içinde, bu yüzden sen ölümlü sarmaldan ayrıldığında, ruhu yok olana kadar senin bedeninde hapsolacak ve sonra bu... durumda devam edecek. Hayatına devam edemeyecek. Yaşayamaz ya da ölemez." Gözleri kapandı. "Sadece öyle olacak."

Dudaklarım dehşetle aralandı. Karanlık Elmler'de sık sık duyulan feryatları duyar gibi oldum. "Bir ruh gibi mi olacaktı?"

"Daha da kötüsü. Kaybolur." Tekrar öne çıktı. "Bunu bilen başka biri var mı?"

"Hayır."

"Nyktos bile mi?"

"Ben... Ben öyle düşünmüyorum. Bana her zaman Seraphena olduğumu söylerdi ama bunu nasıl bilebilir ki?"

"Eğer baksaydı bakardı," dedi Attes. "Ne de olsa o bir Ölüm İlkeli ve Kolis'in kaybettiği yeteneklerini koruyor. Ruhları görebiliyor ama iki ruh izlenimi edinirse ne gördüğünü anlayacağından bile emin değilim."

Keskin bir nefes aldım. Ash bakmış mıydı? Bilmiyordum. "Ama Kolis ruhumu tuttuğunu ve beni Triton Adalarına götürene kadar içimde tuttuğunu söyledi. İki tane hissetmiş olamaz mı?"

"Bunu yapabilmesine bile şaşırdım. Yani, tam olarak neyi tuttuğunu bildiği şüpheli. Seni hayatta tutan ruhunu almış *olabilir*. Bu herkesin tahmini. Her iki durumda da, tüm bunların ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Daha önceki tedirginliğim katlanarak göğsümde düğümler oluşturdu. "Ses tonuna bakılırsa mı? Görünüşe göre hayır."

"Sotoria'nın ruhu senin içinde ama sen o değilsin." Attes'in bakışları benimkilerle buluştu. "Ve Kolis bunu asla fark etmese bile, bu Eythos'un yarattığına inandığı silah olmadığın anlamına gelir."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Silah sen değilsin.

Sendeleyerek geri döndüm ve divana çarptım. Attes düşündüğüm şeyi ima ediyor olamazdı. "Hâlâ görevimi yerine getirebilecek durumdayım."

"Belki," diye cevap verdi Attes, bakışlarında öfke titreyerek. "Ama sen o değilsin ve bunun önemli olup olmadığını bilmemizin bir yolu yok. Eğer içgüdülerime güvenmek zorunda olsaydım Hissetmek mi? Hissettiriyor. Bu da onu öldüremeyeceğin anlamına geliyor."

Pelüş divanın üzerine çöktüm, başım şiddetli bir inkârla titriyordu. Attes'in sözleri bana soluk aldırarak yerine inatla reddeden bir kaleye atılan taşlar gibi üzerime yağdı.

Hiç teselli hissetmedim.

Olmamalı mıydı? Kaderimi gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapmak istemedim. Bu haberi kutlamam gerekirdi ama hiç rahatlama yoktu.

Nasıl olabilirdi ki?

Krallık mı? Acı çektiğim ve vazgeçtiğim her şey, hayatım boyunca beni tanımayan bir krallık için yaptığım tüm fedakârlıklar. Ailemin karşı karşıya kaldığı seçimlerden bahsetmiyorum bile. Hepsi bir hiç uğrunaydı. Yıllarca süren yorucu eğitimler, bedenimi ve zihnimi çöküşün eşiğine getirmek hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu kadar boş olmanın nasıl bir his olduğunu, böyle olmanın nelere mal olduğunu ve neleri çaldığını öğrenmeme hiç gerek yoktu.

Bu gerçeği kabullenmek dayanılmazdı, tahammül edilemezdi. Bu, hayatımın, tüm *varlığımın* bir yalan olduğu anlamına geliyordu.

Hayır.

Kaçmayı başaramazsam Kolis'i durduramayacağımı kabul edemezdim. Hayatta kalacak, Ash'e ve diğerlerine zarar vermeye devam edecekti. Daha fazla favori olacaktı ve Sotoria... Yüce Tanrım, ben öldüğümde kapana kısılacaktı. Bu kaçınılmazdı. Beni hayatta tutmak için başkalarının ölmesine izin veremezdim.

Hayır.

Attes'in içgüdüleri yanlış olmalıydı. Kaderler bunu bilemez miydi? Holland? Eğer öyleyse, neden bunca yılını beni eğitmek için harcadı? Kolis'in kalbine bıçak saplayan kişinin Sevdiği biri mi? Belki de değildi.

Çünkü vazgeçtiğim her şeyin, her şeyin Eythos ve Kolis bir hiç uğruna sebep oldular. Her şey anlamsızdı. "Yanılıyor olmalısın." Omuzlarım dikleştı. "Yanılıyor olmalısın."

"Umarım öyleyimdir." Primal'ın bakışları şimdi üstümde bir yere odaklanmıştı, parmakları boğazının dibinde kıvrılmıştı.

"Hiçbir şey değişmedi," dedim ona.

"Onu öldürmeye çalışman ve işe yaramaması dışında mı?" Çenesi düştü. "Sana ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Zaten yaptığı şey," dedim. "Onu daha önce bıçakladım. Kalbini bir santimle ıskaladım ve hâlâ hayattayım."

Attes gözlerini kırptırdı.

"Kızgındı," diye düzelttim, avuçlarımı dizlerime dayadım. "Ama beni öldürmedi. Belli ki."

Primal birkaç dakika boyunca bana baktı. "Onu bıçaklamayı başardın mı?"

"Evet."

"Ne tür bir silahla?"

"Bir Kadim'in kemiklerinden yapılmış olan değil," diye mırıldandım.

"Gölge Taşı." Gözleri büyüdü. "Ve bu onun derisini mi deldi?"

Başımı salladım. "Oldukça çabuk iyileşti."

"Kahretsin," diye fısıldadı, ses tonunda şaşkınlık belirgindi.

"Düşündüğümden daha zayıfmış. Çaldığı korlar çoktan sönmüş olsa bile, hâlâ en yaşlı İlkel o. Gölge Taşı derisini delmemeliydi."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Bu *ilginç* bir şey," diye düzeltti. "Eğer hemen iyileşmeseydi, *bu* iyi bir şey olurdu." Kaşlarımı çatmaya başladım.

"Bu sadece oyun alanının biraz dengelenmiş olabileceği anlamına geliyor," diye ekledi. "Ama sizi daha önce öldürmemiş olması, daha sonra öldürmeyeceği anlamına gelmez. Ya sen ölürsen? Ve onun ruhu kaybolursa-"

"Evet, anlıyorum. Onun ruhu en önemli şey," diye tersledim. "O ölürse, her şey kaybolur."

Attes'in başı öne eğildi. Bir an geçti. "Sen de önemlisin."

Yanaklarım utançla ısınırken bile acı bir kahkaha beni terk etti. "Yalan söylemene gerek yok."

"Ben değilim."

Kızgınlığım arttı. Daha iyi biliyordum, bu da beni daha da sinirlendirdi. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Ama aynı zamanda? Onun ruhu önemliydi. "Yani, ne diyorsun? Onu öldürmeye çalışmamalı mıyım?"

"Bu riske degeceğini düşünmüyorum," diye paylaştı.

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Hiçbir şey mi?"

"Söylediğim bu değil. Kolis gerçeği bilmiyor ve bu da senin hâlâ onun zayıf noktası olduğun anlamına geliyor. Bunu bizim yararımıza kullanabilirsin."

"*Bizim* yararımıza mı?" Parmaklarımı elbisemin içine kıvırdığımda gerginlik geri döndü. "Komik bir kelime seçimi."

Attes bunu görmezden geldi. "Kolis'in bahsettiği türden bir savaşı önleme umudumuz varsa Nyktos'un bir an önce özgürlüğüne kavuşması gerekiyor," diye uyardı. "Ve zaten buna doğru hızla ilerliyoruz. Bunu hissedebiliyorum." Gözleri benimkileri aradı. "En azından bunu değiştirebilirsin."

"Biliyorum." Parmaklarımı düzelttim. "Bir planım var." "Var mı?" Kaşları kalktı. "Şimdiden mi?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Bu seni neden şaşırttı?"

"Daha yeni alındın." Gözleri benimkileri aradı. "Henüz bir plan geliştirecek kadar zihnin açık olmasaydı kimse seni suçlamazdı."

"Evet, bu kendimi ilk kez yıkılmak için çok fazla zamana izin vermeyen bir durumda bulmam değil."

Gözlerini dikti. "Nasıl bir hayat yaşadın, Seraphena?"

Güldüm ama seste mizah yoktu. Vücudum kendi üzerine çöküyormuş gibi hissettiğimde değil. "Sonra ne olacak? Nyktos'un özgürlüğünü kazandım ve sonra ne olacak? Sence Nyktos Gölgeleer Diyarı'na dönüp hiçbir şey olmamış gibi mi davranacak?"

"Eğer akıllıysa, yapacaktır." Bakışları benimkileri tuttu. "Ve bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Öyleydi. Ash'in tam olarak bunu yapmasını tercih ederdim ama yapmazdı. "Beni önemsiyor," dedim sessizce. "Kendini benden sorumlu hissediyor. Bunu yapmayacaktır."

"Sanırım senin bir sorumluluktan daha fazlası olduğunu düşünüyor," dedi gamzesinin canlanmasına neden olan bir gülümsemeyle.

Aldığım nefes ciğerlerimi yaktı. Acı veriyordu çünkü gerçeği söylemiştim. Ash bana karşı sorumlu hissediyordu. Bana değer veriyordu. Bana düşküncü. Ama Attes'in açıkça ima ettiği şeyi hissedemiyordu.

Yanığın ötesine geçip nefes almak ve odaklanmak benim için çok zor oldu ama başardım.

Çünkü yapmak zorundaydım. "O zaman bu bir savaşı nasıl önleyecek?"

"Bir savaşı önlediğinizi söylemedim," diye düzeltti Attes usulca.

"Kolis'in bahsettiği türden bir savaşı önleyeceğinizi söyledim. Arada bir fark var. Nyktos'un zorlandığı takdirde pek çok korkunç şey yapabileceğini bilsem de, Kolis'in yapacaklarının yanında bunlar sönük kalır. Nyktos serbest kaldığında halkını koruyabilecek ve destek toplayabilecek."

"Kazanılacak bir destek var mı?"

"Olabilir."

Ellerim minderin üzerine düştü. "Bu yeterince iyi değil."

"Bak, Kolis'in yaptıklarının haberi yayılıyor. Kolis çok fazla huzursuzluk yaratmayacağını düşünse bile bu başkalarını rahatsız edecektir," dedi ve ben hemen Phanos'un beni gördüğünde vereceği tepkiyi düşündüm. "Ama Kolis, Nyktos'un kimsenin kızdırmak istemediği Primaller arasında ilk üçte ikinci sırada yer aldığını unutmayı seviyor."

"Dur tahmin edeyim. Sen üç numara mısın?" Kuru bir şekilde söyledim.

"Çok zekisin." O gamze geri gelmişti.

Ve hiç etkilenmedim. "Kimse sana bıçaklanmaya bu kadar layık olduğunu söyledi mi?"

Ondan alçak sesle bir kıkırdama yayıldı. "Bunu bana bir ya da bin kez söylediler."

Homurdandım. "Anlaşıldı." Ölümcül tutuşumu gevşeterek ayağa kalktım. "Peki ya sen ve senin desteğin? Geri dönecek misin?" Kendimi durdurdum, Primal'a baktım. Ne dediğini hatırladım. Attes sadece Yaşamın Gerçek İlkeline sadık olduğunu iddia ediyordu.

Ve söylediği gibi, tüm niyet ve amaçlar için, o bendim.

Derin nefes aldım ya da en azından aldığımı sandım ama ciğerlerime dolan nefes hayal kırıklığı yaratacak kadar sığıdı. Göğsüm, kalbimi her atışta sıkı bir yumruk gibi endişeyle daraldı. "Nyktos'u seçtiği her konuda destekleyecek ve müttefik kazanmasında ona yardımcı olacaksın," diye başladım, sesim hafifçe titriyordu. Bu tür taleplerde bulunmak alışık olduğum bir şey değildi. "Sizin ve Divanınızın tam desteğine sahip olacak."

Attes'in başı öne eğildi. "Bu bir emir mi?"

Kalbim hızla çarpıyordu. Günün sonunda, hâlâ bir Primal'a emirlerimi yerine getirmesini emreden bir ölümlüydüm. Ama içimdeki kor yoğun bir şekilde uğulduyordu. Çenemi kaldırdım ve yutkundum. "Öyle, kendini kardeşinin karşısında bulsan bile."

Gözlerinden süzülen yağmur damlaları yanaklarının derisinin altındaki damarları aydınlattı. Vücudunu bana doğru eğdi.

"Yemin edeceksin," diye ekledim, bir Primal'ın bir kez verdiği sözden dönmeyeceğini biliyordum.

Enerji yükseldi, havayı doldurdu. Bir an için haddimi biraz aşmış olabileceğimi düşündüm.

Ya da çok.

Muhtemelen
çok.

"Çok akıllıca," diye mırıldandı Attes, sonra öne doğru bir adım attı ve tek dizinin üzerine çöktü. Bir elini kalbinin üzerine koyarak başını eğdi. "Kılıcım ve hayatımla." Tüylerle kaplı gözlerini benimkilere dikti. "Kan ve Kül'den, Işık ve Ateş'ten ve En Parlak Ay'dan doğan sana yemin ederim ki emrini yerine getireceğim."

Unvanım... Ash'in bana bahsettiği unvan. Başka bir enerji yükü havada dalgalanıp omurgamdan aşağı kayarken sertçe nefes aldım. Bunu hissedebiliyordum. Böyle bir yemini emretmenin gücünü hissettim. Ensem karıncalanmasına ve korların daha da şiddetlenmesine neden oldu. Sözleri, onun ve benim kemiklerimize kazınmış, kırılmaz bir yeminin gücünü taşıyordu.

Peki ya o ani güç? Cesaret verici olduğu kadar sinir bozucuydu da. Aynı zamanda biraz da müthişti.

Attes bekledi ve ben de ayağa kalkması için başımı salladım, çünkü ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum ve annemle Kral Ernald'ın da benzer bir şey yaptığını görmüştüm.

Attes ayağa kalkarken zihnimi temizledim ve odaklanmaya çalıştım.
"Sotoria'nın ruhu hakkında ne yapılacak?"

"Onu korumanın bir yolunu arıyordum ve bunu yapmaya devam edeceğim." Espri ya da cazibeden eser yoktu ve tekrar konuştuğunda bunu kasvetli bir şekilde yaptı. "Kolis'in güvenini kazanmak için ne yapman gerektiğini biliyorum."

Nyktos'un güvenini ve özgürlüğünü kazanmak. Hayatta kalmak için de aynı şeyi yapman gerekecek."

Konuşmanın gidişatından rahatsızlık duyarak bir ayağımdan diğerine geçtim.

"Ve ben..." Şakağında bir kas kıpırdadı. "Özür dilerim."

Gözlerimi kaçırdım, ağrıyan çenem gerilmişti. Tanrım, sesinde ciddiymiş gibi bir ifade vardı ve ne yapacağımı bilmemesini tercih ettiğim halde bununla ne yapacağımı bilemiyordum.

"Gitmem gerek," dedi boğazını temizleyerek, ama bir kalınlık kalmıştı. "Fark edilmeden bu kadar uzun süre kalmak bir şans, zorlamaya devam etmemeliyim."

Başımı sallayarak onunla yüzleştirdim ve daha önce merak ettiğim bir şey yeniden ortaya çıktı. "Önce sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Sotoria'nın adı Kadimlerin ve İlkellerin dilinde bir şey ifade ediyor mu? *So*'nun *benim* anlamına geldiğini biliyorum," diye açıkladım gözlerinin kenarındaki deri kırıştığında. "Ben de belki adının bir anlamı vardır diye düşündüm. Sanki iki kelime bir araya gelmiş gibi."

"Kolis'inki gibi mi?" diye

sordu. "Evet."

"Öyle. Ya da *vardı*." Ağır bir şekilde nefes verdi ve başparmağını boğazını. "Dilimizin en eskilerinden. *Toria*'nın birkaç anlamı vardı. Biri bahçe demekti. Bir diğeri de güzel çiçek anlamına gelir."

O zaman gülümsedi, ama gamzesi görünmedi ve ben yardım edemedim ama ne olduğunu düşündüm

Sotoria öldüğünde ne yapıyordu? Çiçek topluyormuş. "Ama daha doğru bir çeviri haşhaş."

"Ölümlü çiçeği gibi mi?" Gölgele Diyarı'nda yeniden büyümeye başlayanları düşündüm. "Ya da gümüş olanları?"

"Bir zamanlar ölümlü çiçeğe atıfta bulunduğuna inanıyorum, ancak her ikisini de tanımlıyor olabilir."

Kaşlarım kalktı. "Yani, Sotoria'nın adı benim güzelime çevrilebilir..." Tuhaf bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru kıvrıldı. "Benim güzel gelinciğim?"

Attes başını salladı. "Ya da benim güzel bahçem." "Oh," diye fısıldadım.

Beni inceledi. "Bu çeviride seni rahatsız eden bir şey var mı?"

Evet, ama...

"Hayır." Başımı salladım, huzursuzluk hissinin nereden ve neden kaynaklandığından emin değildim. "Senden başka bir isteğim var."

"Herhangi bir şey."

Bunun üzerine alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bana Kadimlerin kemiklerinden yapılmış bir silah bul."

Başı yana doğru eğildi. "Seraphena..."

"Gereksiz riskler almayacağım. Yemin ederim."

Dudaklarını büzüşünden yeminimden şüphe duyduğu anlaşılıyordu.

"Ama geriye kalan tek şeyin risk almak olduğu bir zaman gelirse? Onu öldürebilecek ya da etkisiz hale getirebilecek bir şeye sahip olmak istiyorum."

En azından," dedim ve ne demek istediğimi anladığını söyleyebilirim.

"Denemekten zarar gelmez, değil mi?"

"Hayır, sanırım değil," dedi. "Ama böyle bir silahla dikkatli olmalısın. Bunu, bir silahı kullanamayacağını düşündüğüm için söylemiyorum," diye ekledi ağzımı açtığımda. "Acıya neden olmadan kemiğin kendisine dokunamazsın. Bir kabza yapılması gerekecek ki bu da sorun değil. Sorun *olan* şey, onu üzerinde nereye saklayacağını."

Kıyafetlerimin şeffaflığı düşünüldüğünde, haklı olduğu bir nokta vardı. "Buraya bir tane saklayabilirim."

Burnundan nefes verdi. "Böyle bir silahı kontrol etmeyeceklerini mi sanıyorsun, özellikle de senin kaçma girişiminden sonra? Özellikle de niyetlendiğiniz şey için faydalı olabilecek büyüklükte bir silah?"

Çenem sıkıştı. Ortaya koyduğu tüm mantıklı noktalardan nefret ediyordum. "Tamam."

Attes parmaklıklara doğru döndü, sonra durdu. "Onu şimdi hissediyor musun?" Bakışları benimkini bulduğunda boğazı düğümlendi. "Sotoria'nın ruhunu yani."

Sorusu bana tuhaf gelmişti ama elimi göğsüme götürdüm. Onu daha önce duyduğum gibi duymuyordum ama kor olmayan bir şeyin titreşimi vardı. Orada, beni izleyen ve dinleyen birinin farkındalığı. "Evet."

Ne olduğunu anlayamayacağım ya da bir şey gördüğümünden emin olamayacağım kadar hızlı bir şekilde yüzünde duygular titreşti.

Attes bir kez daha yutkunarak, "O zaman umarım bunu duyar," dedi. "Bu sefer seni kurtaracağım."

Attes tekrar şahine dönüşüp uçup gittikten sonra huzursuzdum, ki bu kulağa geldiği kadar tuhaftı. Düşüncelerimden başka hiçbir şeyim kalmayınca, normalde yaptığım şeyi yaptım.

Eğitim aldım.

Saçımı bağlayacak bir şey bulamayınca, saçımı uzunlamasına ördüm ve daha sonra pişman olacağımı bildiğim için uçlarını hafifçe düğümledim. Hatırlayabildiğim kadarıyla hafızamı kullanarak kendimi görünmez bir partnerle dövüşürken hayal ettim ve Holland'ın bana öğrettiği hareketleri yaptım.

Hayali bir hançer saplamaktan gölge boksuna geçtiğimde, zihnim boşalmak yerine dolaşmaya başladı.

Attes.

Onun yüzünü hayal ederek kapalı yumruğumu havaya savurdum ve sadece biraz kötü hissettim.

Açıkçası, ona güvenmekte zorlanıyordum, ama o yemin? Ya ben ya da közler bunu hissetmişti. Bunu bozamazdı. Peki ya yarası hakkında konuşması? Sesindeki ve yüzündeki acı çok gerçektir, tıpkı bu kez Sotoria'yı kurtarmaya yemin ederken sözlerindeki ıstırap gibi.

Elbisenin içinde olabildiğince hızlı hareket ederek daldım. Attes'in söylediği bir şey, o gittikten sonra nihayet aklıma geldi. Çok açıktı. Ama benim

Savunma mı? Aklımdan çok şey geçiyordu ve hâlâ da *geçmeye devam ediyordu*.

Attes Sotoria'ya ne kadar benzediğinden bahsetmişti ama ona tam olarak benzemediğimi biliyordu. Buna ve gitmeden önce söylediklerine bakılırsa, Attes onu tanıyordu.

Ve bu konuda çok fazla sorum vardı. Ama o gittikten sonra başka bir şeyin farkına vardım.

Çömeldiğim yerden kalkıp kolumu savurarak dönerken alnımda ter lekeleri belirdi. Attes'in Nyktos'un közleri aldığından nasıl bahsetmediğini düşünürken hareketi defalarca tekrarladım. Muhtemelen bunun varsayılan ve söylenmesi gereksiz bir şey olduğunu düşünmüştü.

Silah sen değilsin.

Adımlarım yavaşladı ve sonra durdu, göğsüm efordan yükselip alçaldı. Yine çömeldiğim yerden kalktım, kollarım yanlarıma düştü. Holland benim Sotoria olduğumu söylemişti. Tanrıça Penellaphe de öyle demişti ya da en azından Söylediklerini böyle yorumlamıştım.

Ama ya Holland bilmeseydi? Elimin tersiyle alnımı sildim. Her kader her şeyi bilecek diye bir şey yoktu. Bir başkası da Holland'ın haberi olmadan bir şey yapmıştı. Ya da Holland'a söyleyememişti. bana müdahale etmeden.

Ama beni neden eğitti? Amaç neydi?

Attes'in içgüdüleri doğruysa ve Holland beni gerçekten de Sotoria'nın ruhunu ve korları güvende tutmam için eğittiyse o başka. Öldürmek yerine Kolis?

Ya öyleyse?

Başımı geriye atarak yukarıdaki parmaklıklara baktım. Tanrım, kimliğimin büyük bir kısmı paramparça olmuş gibi hissediyordum ve bu o kadar lanet bir şeydi ki

Sinir bozucu.

Bu yanımdan nefret etmişim, bana neye mal olduğundan tiksinişmişim. Yine de rahatlamış hissetmiyordum. Kolis'i durdurma kararlılığım azalmamıştı. Hiçbir parçam denememek için bir bahane olarak buna tutunmaya çalışmadı. Ve belki de...

Belki de bunun nedeni görevim olmadan kim olduğumu bilmememdi. Belki de ölmeden önce yapabileceğim ve bir fark yaratabilecek tek şey bu olduğu içindi. Ve bunun gitmesine izin veremezdim.

Sebeup ne olursa olsun, bunun üzerinde duramazdım. Eğer yapsaydım, onu kaybederdim.

Dönerek banyo alanına girdim ve küçük bir havlu aldım. Geride bırakılmış olan temiz su sürahisini kullanarak alnımdaki teri sildim.

Benim güzel gelinciğim.

Vücudumu bir titreme sardı ve omurgamdan aşağıya doğru bir huzursuzluk dalgası yayıldı. Bunun beni rahatsız eden yanı neydi? Attes'in paylaştığı en az endişe verici şeydi.

Havluyu makyaj masasına attıktan sonra divana döndüm ve bu kez battaniyeyi çıkarıp yere bıraktım. Yere çöktüm ve köşeye kıvrıldım. Bacaklarımı yukarı çekerek elbisemin altına soktum.

Bakışlarım parmaklıkların üzerinden geçerek kafes tavanının ışıltılı merkezine indi. Odanın ışıkları kapalıyken daha net görebiliyordum. I Gözlerimi kısıtım ve daha önce fark ettiğim kırık ışığın kaynağını anladım. Bu bir elması. Ya da belki onlardan bir küme?

Gözlerimi devirdim.

Bir süre sessizce oturdum, düşüncelerim oradan oraya sıçramaya devam ediyordu.

bir şeyden diğerine. Daha önce pek çok kez olduğu gibi, zihnim en rastgele şeylerden birine takıldı.

Birden aklıma çocukken Karanlık Elmalar'da gördüğüm kiyou kurdu geldi.

Kurdu gördüğümde uzun zamandır unuttuğum tuhaf bir nedenden dolayı taş topluyordum. Kürkü o kadar beyazdı ki gümüş bile olabilirdi ve hemen kaçmamasına ya da saldırmamasına hep şaşırıyordum, özellikle de kiyuların ölümlülerden hoşlanmadıkları bilindiğinden. Yakın olduğum diğer tek kurt yaralı kurttu.

Şimdi nedenini bildiğime emindim.

Ash ve ben Haides Evi'nin altındaki havuzdayken, geçmişte beni kontrol ettiğini itiraf etmişti. Yıllar önce bunu yapanın o olduğunu şimdi anlıyordum. İçimde bundan şüphe duyan tek bir parça bile yoktu.

Göğsümü sıkarak çenemi dizlerime indirdim. Tanrım, onu özlemiştim ve onun için çok endişeleniyordum. Ya rüyam bana onun durumu hakkında bir fikir verdiyse ve o da durağanlık içindeyse? Bu yaralarını iyileştirirdi ama tamamen savunmasız olurdu.

Onu oradan çıkarmam gerekiyordu.

Gözlerimi kapatarak, daha güven verici olma konusunda elimi deneme zamanının geldiğine karar verdim. Kendimi çılgılık atacak ya da yüzüstü parmaklıklara atacak kadar strese sokmak yerine Ash'in özgür olduğunu hayal ettim. Elbette, kendimi kafesten, Dalos'tan ve diğer her şeyden *nasıl* kurtaracağımı tam olarak atladım. Doğrudan iyi şeylere geçtim. Ash'i görmek. Kollarını etrafımda hissetmek. Sesini duymak. Gerçekten. Rüya değil.

Kolis bizi almaya gelmeden önce uzun süre birlikte olamayacaktık ama Ash'e ölümünden kendisini sorumlu tutmayacağına dair yemin ettirmek için zaman ayıracaktım.

Yükselip Kolis'in icabına baktıktan sonra, onu eski haline getirmenin bir yolunu bulacaktı.

Kardia.

Yüzümü dizlerime gömdüğümde boğazımın arkası yandı. Ash'e yaşamak için söz verdirecektim, *gerçekten* yaşamak için. Ve bu eninde sonunda Sevginin nasıl bir duygu olduğunu öğrenmeye ve karşılığında sevmeye tüm diyarı ateşe verme isteği uyandırdı.

Çünkü o kadar da iyi bir insan değildim. Bir gün Ash'i sevme ve Ash tarafından sevilme onuruna erişecek olan meçhul kişiden zaten nefret ediyordum. Onlardan kesinlikle nefret ediyordum.

Ama yine de bunu onun için istiyordum.

Sanırım aşk sizi buna muktedir kılıyordu: başkası için mutluluk istemek, bu mutluluğu başka biriyle bulması anlamına gelse bile.

Gözlerimi tekrar açtığımda, akan suyun sesini ve vücuduma değen serin, nemli çimenleri hissettim.

Hemen rüya gördüğümü anladım.

Kendimi Dalos'un derinliklerinde bir yerden ölümlüler âlemine gölge adımlarıyla atamayacağım gerçeğinin yanı sıra, bir şeyler de yanılttı.

Üzerimde tek bir giysi olmamasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şey.

Ben yüzmüyordum.

Hatırladığım son birkaç rüyada, kurt beni izlerken hep yüzüyordum.

Elysium Tepeleri'nin kayalıklarından karanlık sular dökülüyordu. Bu benim gölümdü ve daha önceki rüyalarımda olduğu gibi havaya boğucu bir sıcaklık sinmemişti ama bu farklıydı.

Göl her zaman karanlık olsa da, en büyük maden yataklarından biri olan ölümlüler âleminde bulunan gölge taşında hiç hareket yoktu. Su tamamen durgun ve pürüzsüzdü, siyah bir ayna gibi, şelalenin yüksekten döküldüğü yerde bile. Gölüm rüyalarımda hiç böyle olmamıştı.

Parmaklarımın gece yarısı rengindeki çimenlere değdiği yere baktım. Bakışlarımı kaldırdım, oniks rengi yapraklarla dolu karaağaçların ve gölge taşı rengindeki dalların arasından ne tam olarak gece ne de gündüz olan gökyüzüne baktım. Canlı ve yoğun yıldızlar göle ve bana parlak ışıklar saçıyordu. Gökyüzünü araştırdım ama aydan hiçbir iz bulamadım.

Bana Gölgelel Diyarı'nı hatırlattı ama orada göl yoktu. Artık yoktu.

Parmaklarım çimen yapraklarının etrafında kıvrıldı. Altımdaki toprağın serin ve dikenli olduğunu hissedebiliyordum. Hafif esintinin bacaklarımın üzerinden geçtiğini ve yanağımdan süzüldüğünü hissettim. Yüzerken bile rüyalara yapışan o bulanıklık yoktu. Her şey keskin ve netti, yukarıdaki yıldızlardan

Nemli toprağın zengin kokusu.

Bu bir rüya gibi gelmedi.

Yıldızlarla öpüşen gökyüzüne bakarken, göğsümün ortasında aniden uğultulu bir sıcaklık canlandı. Tenim sivilcelendi. Yavaşça, sırtıma değen sıcaklığın, gözlerimi açtığımda orada hiçbir şey yokken arkamda birinin olduğunun farkına vardım.

Yalnız değildim.

Bir el kalçamın üzerine geldi, sıcak ve lezzetli bir şekilde tanıdık bir şekilde ağırdı. Midem dönmeye başladı. Derin bir nefes aldım. Her yerden tanıyabileceğim taze, narenciye kokusu etrafımı sardı.

Tüm vücudum olduğu yere kilitlenirken nefesim kesildi. Hareket edemiyordum, zihnimin beni kandırmasından çok korkuyordum.

Ensemdeki yumuşak bir dokunuş beni ürküttü. Ardından daha ipeksi bir his geldi. Dudaklar omzumun kıvrımını okşadı ve vücudum boyunca sıcak, sıkı bir ürperti yayıldı.

"Liessa."

ON İKİNCİ BÖLÜM

O ses, içime sayısız ürperti göndermekte asla başarısız olmayan gece yarısının gölgeli fısıltısı, tamamen ona aitti.

Ash'in.

Gözlerim kapandı. Bu onun sesiydi. O benim arkamdaydı. Bunu iliklerime ve kalbime kadar biliyordum ama herhangi bir kabus senaryosuna düşmek yerine gölümü hayal etmek zaten bir nimetti. Onu hayal etmek mi? Onu burada, rüyalarımda bile bulmak... Bu imkânsız gibi geliyordu.

Bir mucize gibi.

Kalçamdaki el sertleşerek beni sırtüstü yatırdı. Onlarca yıllık silah eğitiminin hafifçe nasırlaştırdığı parmaklar yanağımda gezindi, dokunuş o kadar saygılıydı ki nefesim kesildi.

"Benim için gözlerini aç, *Liessa*. Onları görmem gerek." Nefesi dudaklarımın üzerinde dans etti. "Lütfen."

Sanki mecburmuşum gibi cevap verdim, ama sözlerinde hiçbir zorlama yoktu. Sadece ona böyle tepki verdim. Sadece ona. Gözlerim açıldı ve kendimi erimiş gümüşten ikiz havuzlara bakarken buldum.

Ash.

İçimde bir duygu fırtınası eserken kalbim kontrolden çıktı, varlığımın her zerresi bu saldırıya kapıldı. Tek yapabildiğim esintinin kenarlarını kaldırmasıyla şaşkınlık ve sevinç karışımı bir duyguyla baktı.

Kestane rengi saçlarını, çenesinin bronz tenine doğru savurdu.

Bakışlarım onun geniş ve anlamlı ağzının üzerinde gezindi. Dudakları aralandı ve aşağıya baktı, gözleri saç telleriyle doluydu, hiç görmediğim kadar parlaktı. Bu sadece bir rüyaydı. Bunu biliyordum ama yine de güçlü gözlerini aradım.

Kolis'le olan savaşına dair herhangi bir iz bulmak için kaşlarını ve çarpıcı yüz hatlarını inceledi. Hiç çürük yoktu. Aşağıya baktım.

Ve dudaklarım aralandı.

Göğsünün belirgin hatlarını görmemi engelleyen hiçbir şey yoktu. Daha önce orada bulunan silik yara izleri dışında, Kolis'in defalarca göğsüne sapladığı hançere dair hiçbir iz yoktu. Hiçbir yara izi yoktu.

Karnının sıkıca paketlenmiş kasları. Bakışlarım daha aşağılara kayarak kalçalarının iç kısımlarındaki büyüleyici girintilerin üzerinde gezindi.

Nefesim bir kez daha kesildi. Ash de benim gibi tamamen çıplaktı ve tamamen, muhteşem bir şekilde uyarılmıştı. İçime derin bir sıcaklık yayıldı. Tanrım, zihnimin onun her parçasını böylesine şaşırtıcı ayrıntılarla nasıl taklit edebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu konuda mutluydum.

Bakışlarımı kaldırdım. Dudaklarının bir tarafı yarım bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı ve kalbimi sızlattı. Ash ölümlüler diyarında özgürce gülümserdi ama Gölgeler Diyarı'nda daha az gülümserdi. Yine de bu değişmeye başlamıştı. Alaycı doğası yeniden ortaya çıkmaya başlamıştı ama sonra...

Bunların hiçbirini düşünmek istemedim. Şimdi değil. Tek istediğim ona

dokunmaktı. Umutsuzca. Ama parmaklarım çimlerin üzerinde kıvrıldı. Bunu yaparsam, üzerimde kaybolup bir hiçliğe dönüşeceğinden korkuyordum.

Peki ya bu olduysa? Rüyada bile olsa? Bu dayanılmaz bir kayıp olurdu. Çünkü fazla zamanımız yoktu ve bu önemliydi. Olmak zorundaydı.

Bakışları benimkilerden ayrılıp aşağı doğru kayarken Ash'in başı arkaya ve yana doğru eğildi. İncelemesinin yoğunluğu fiziksel bir dokunuş gibiydi. Tenim karıncalandı ve göğüslerimin uçları gerildi. Midemde sıvı ısı birikti. Dudaklarının diğer tarafı muzip bir kıvrımla yükselirken. Bakışları daha da alçaldı, önce karnımın üzerinde, sonra da kalçalarımın arasında gezindi. Bakışları bariz ve her şeyi tüketiyordu, tenimi dağlıyordu. Alt dudağını dişlerinin arasına alırken azı dişlerinin uçları belirdi.

"*Liessa*," diye tekrarladı o duman ve gölge sesiyle, elini karnımın alt kısmında gezdirdi ve ardında sıvı ateşten bir iz bıraktı. Gözleri benimkilere döndü. "Gerçekten sen misin? Rüyalarımnda benimle alay etmeye mi geldin?"

"Rüyaların mı?" Sesimi duyunca gözlerinin kısa süreliğine kapanışını izleyerek söyledim. "Daha çok *benim* rüyamda gibisin."

Ash kıkırdadı ve ben boğuk bir nefes aldım. O kaba, alçak kahkaha kanımda sıcaklık yarattı. Tanrılar, başka hiç kimse bu kadar basit bir şeyi bu kadar hedonistçe söyleyemezdi. "Rüyalarımnda bile benimle tartışıyorsun."

"Seninle tartışmıyorum."

"Tartışmıyor musun?"

"Hayır." Kesinlikle öyleydim.

O kahkaha tekrar geldi, dudaklarımla alay etti ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Yarılan dudağımda acı yoktu ama rüya görüyordum. Tabii ki acı olmayacaktı. Ama hiçbir şey beni onun ağzının benimkine değmesi hissine hazırlayamazdı. Duyu organlarımda bir şok etkisi yarattı çünkü o kadar gerçekti ki. I

hiçbir anının dudaklarının yumuşak ama boyun eğmeyen sertliğini yakalayabileceğini sanmıyordu.

Ama sonra artık gerçekten düşünmüyordum çünkü Ash'in öpücükleri tüm düşünceleri yok ediyordu. Her zaman öyleydi. Sadece biz vardık. Ağzı ve susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüşü, benden alışı, dilimi kendi diliyle düelloya çekişi ve dudaklarımdan yudumlayışı. Daha yavaş, daha durgun öpücükler

vücudumun her yerinde dans eden arzu kıvılcımları gönderiyordu. Bunun içinde

O anda duyularım aşırı yüklenmişti ve dudaklarının dudaklarımdaki hissinden başka bir şey düşünmek zordu. Geri çekildiğinde nefesim kesilmişti.

"Rüyamda adımı söylediğini duyuyordum." Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Hızlıca ısırınca nefesim kesildi. "Rüyamda bana muhtaç olduğunu gördüm."

Eli göğsümün etrafında kıvrılırken kalbim hızla çarparak dinledim. Sırtım dikleşti.

"Ama rüya görememeliyim," dedi. Ne demek istediğinden emin değildim, ama sonra sesi değişti, kadifemsi bir nitelik kazandı, en tatlı çikolata gibi pürüzsüz ve zengin. "Dokun bana. Dokun bana, *liessa*, böylece gerçek olduğunu bileyim. Lütfen."

Tanrım, istediği, yalvardığı şey dışında bir şey yapmamın imkânı yoktu. Ellerim titreyerek parmaklarımı yanaklarına bastırdım. Temas edince titredim. Teni sert, sıcak ve çok gerçekti. Ağzı benimkinin üzerinde gezinirken, ellerimi göğsünden aşağı doğru çektim ve onun hissine hayran kaldım. Parmaklarım karnının sıkı çıkıntılarını sıyırdı.

Ash dudaklarıma doğru inledi ve bu ses kanımı daha da ısıttı. Onu kalçamda hissedebiliyordum, sert ve kalındı. Ağzı benimkini terk etti ve

gözlerini kırıştırtarak açtı. Bir kez daha bana bakıyordu, bakışları birkaç saniye boyunca yavaşça yüzümde gezindi. "Otuz altı."

Çillerim.

Kalbim o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde çarptı ki, çimenlerin üzerinden uçup gitsem hiç şaşırırmazdım.

"Onları saymak zorundaydım." Eli çeneme geldi. "Sadece hepsinin olması gereken yerde olduğundan emin olmak için."

Rüyamda onun çillerimi saydığını görmek mantıklıydı. Bunu yapma eğilimi kalbimi eriten bir şeydi. Ama ya diğerleri? Rüyamda onun söylediğini görmek benim için ne kadar garipti.

Ash'in dudakları bir kez daha dudaklarımı yakaladı ve bana bunun üzerinde duracak zaman bırakmadı.

Ve böyle öptüğünde, sanki dünyada onu ayakta tutabilecek tek şey benmişim gibi, o öpücüklerin içinde mutlu bir şekilde boğulmaktan başka bir şey yapamazdım.

Ve yaptım.

Ben de onu öptüm, tek bir kelime bile etmeden hissettiğim her şeyi söyledim, kelimelerin asla hakkını veremeyeceği bir duygu derinliğini aktardım. Onu son şansımış gibi öptüm.

Ve gerçekten de olabilir.

Bir hüznün düğümü oluşup anı mahvetmekle tehdit ediyordu ama buna izin vermeyi reddettim. Omuzlarını kavradım, etine sürülen mürekkebin altındaki hafif kabarık deriyi hissettim.

Ash titriyor, alnını alnıma bastırırken düzensiz nefes alıyordu. Eli yanağımda gezindi ve o da titredi. "Seni özlüyorum," diye fısıldadı kısık sesle. "Ben... Ben ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. A

Bir gün mü? İki gün mü? Bir hafta mı? Sadece birkaç saat mi? Bilmiyorum, *liessa*, ama seni özlüyorum, bu kadar derin uyurken bile."

Söylediği şeyle ilgili bir şey derimin karıncalanmasına neden oldu. Bir his ya da belki bir anı beni dürtükledi ama ne olduğunu anlayamadım.

Ve şu anda bunun bir önemi olduğunu düşünmüyordum.

"Buradayım Ash." Ürperdi.

"O yüzden beni özleme." Çenesine dokundum, oradaki hafif kirli sakalı hissettim.

"Onun yerine beni sev."

"İstiyorum," diye yemin etti Ash. "Fates, Sera, ediyorum."

Sözleri bana rüya gördüğümü, tüm bunların hissetmek ve duymak *istediklerimi* yaratan ben olduğumu hatırlatsa da başımı kaldırdım ve dudaklarımızı birleştirdim. Tanrım, Ash'in beni sevdiğini söylemesini duymaktan başka bir şey istemiyordum. Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu. Ve eğer bunu sadece bir rüyada elde edebilseydim, utanmadan kabul ederdim. Dilim dudaklarını ayırdı ve cevap olarak çıkardığı inilti saf mutluluğun sesiydi.

Ash'in avuç içi göğsüme döndü. Başparmağının sertleşmiş pedini sertleşmiş meme ucunun üzerinde sürüklerken nefes nefese bir inilti beni terk etti. Bir elimi saçlarının yumuşak tellerine daldırdım, eli karnımdan aşağıya, sonra da kalçalarımın arasına kayarken parmaklarımı saçlarının etrafında kıvırdım. Onu orada hissetmek, parmaklarının nemden kayarak içime girmesi duyularıma bir şok daha yaşattı. Haykırdım, sesim öpücüğüne takıldı. Kalçalarım, içime batan parmağının hınzır, işkence edici baskısıyla yükseldi. Eline karşı koydum, gerilim dönüyordu ve... Tanrım, daha önce rüyamda *hiç* böyle bir şey hissetmemiştim. Hiçbir şey bu kadar yoğun olmamıştı.

Bir dişinin sivri ucunu dilimin üzerinde hissettim ve ürperdim. Isırığı asla acı vermezdi, sadece şehvetli, çökmekte olan bir zevk verirdi. Gibi değil-

Elim saçlarında sıkılaştı. Bunun için yer yoktu. Rüyalarımda yoktu. Uyanmak istemediğim bir durumda yaşarken olmazdı.

Ama yapacağımı biliyordum.

Bu bilgi içimi ağlamaklı, çaresiz bir özlemle doldurdu. Onu çektim, ağırlığını üzerimde hissetmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. "Sana ihtiyacım var." Onu kavradım diğer elimle kolunu tuttum ve kaslarının zıpladığını hissettim. "Sana ihtiyacım var Ash. Lütfen."

"Ben varım, *Liessa*." Ash, tanrılara şükür, tereddüt etmeden kabul etti. Yer değiştirdi, iri vücudu benimkinin üzerine geldi, beni hapsetti. Daha kaba Kalçalarımın arasına yerleşirken bacaklarındaki tüyler benimkileri okşadı. "Bana hep sahip oldun." Keskin bir dişin ucu alt dudağımın üzerinde gezinerek küçük Sıcak, sert boyu göbeğime bastırdıkça zevk düğümleri atıyordu. "Sana hep sahiptim."

Onu hissetmek, çılgınca bir ihtiyacı ateşleyen, nabız gibi atan bir zevk kıvılcımına yol açtı çünkü o... Tanrım, bir anıdan daha iyi hissettiriyordu.

Ash'ten derin bir ses yükseldi. Eli kalçama geri döndü ve öpücükleri daha şiddetli, daha derin ve daha sert hale gelirken bana doğru bastırdı. Ağzının her uyuşturucu, çekiştirici fırçası ve çekişiyle içimde küçük yangınlar patlak verdi. Sonra, tek bir hamleyle tamamen oturdu.

Haykırışım onun boğuk çığlığı arasında kayboldu, içimi bir şaşkınlık sarsıntısı kapladı ve kilitlenmeme neden oldu. Cüssesinin verdiği acının küçük ısırıklarını ve beni doldurup germesinin zonklayan zevkini hissedebiliyordum.

Onu *gerçekten* hissedebiliyordum.

Nabzım hızla atarken gözlerim açıldı ve bakışlarım Ash'inkilerle çarpıştı. Onun da vücudu hareketsizdi ama gözlerindeki ay gibi parlak hava çılgınca dönüyordu. Göğsümdeki korlar uğuldamaya başlarken ikimiz de birkaç dakika boyunca ne hareket ettik ne de konuştuk.

"Hissediyorsun..." Ash başını salladı, sesi kalındı. Gözleri irileşmişti, yanaklarının altındaki çukurlar içimde sarsıldığını hissettiğimde daha da belirginleşti. "Sanki buradasın."

O da öyle yaptı.

Derin bir nefes aldım, leylakların *bayat* leylakların hafif kokusunu yakaladım. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve içimi bir korku kapladı. Uyanıyor muydum? Zaten hızla çarpan kalbim hızlandı. Hayır, buna hazır değildim. Asla da olamayacaktım.

"Sev beni," diye emrettim, yalvardım, gerçekten. "Sev beni." "Her zaman," diye homurdandı.

Gözyaşlarım kirpiklerimi ıslattı. Gözlerimi onlara karşı sımsıkı kapattım. uyandırdıkları umutsuzluğu hissetmek istiyordum. Rüyalarımda keder dolu bir deneyim yaşamak istemiyordum.

Yanmak istedim.

Ash'in başı eğildi, ağzı bir göğsümün ucuna yaklaştı. Meme ucumu sıcak ağzına çekti. Yeni bir zevk dalgası içimde yuvarlanırken nefesim kesildi. Kalçaları hareket etmeye başladı ve nefesim hızla bir iniltiye dönüştü.

Başını kaldırdı ve kulağımın altından boynuma sokuldu. "Sen çok güzelsin.

Kahretsin Sera, çok güzelsin."

Titrek bir nefes beni terk etti. Kendimi o an hissettiğimden daha güzel hissedemezdim.

"Söyle bana," diye mırıldandı boğazımın derisine karşı. "Beni sevdiğini söyle, ben de sana minnettarlığımı göstereyim. Sana yemin ederim."

"Seni seviyorum," diyerek başını yukarı kaldırdım, gözleri benimkilerle buluştu. "Seni çok seviyorum Ash."

İçinden bir titreme daha geçti. Anlayamayacağım kadar alçak sesle ve hızlı bir şeyler söyledi ama yemin ettiği gibi yaptı.

Dalmalar ve geri çekilmeler hızlandı, daha hızlı hareket ediyor ve daha derine iniyordu. Açgözlü ve çaresiz bir şekilde dişlerimiz ve birbirine dolanmış uzuvlarımız vardı. Birlikte hareket ediyorduk; onun kalçaları aşağıya doğru iniyor, benimkiler de onunkilere doğru yükseliyordu. Zevk tavan yapmış, beni baş döndürücü ve nefessiz bırakmıştı; öyle ki korku değil, sadece istek ve ihtiyaç uyandırıyordu.

Kollarının kasları esnedi, sonra kalçamı kavradı ve kığım yerden kesilene kadar beni kaldırdı. Boynunun arkasını kavradım ve bacaklarımı beline doladım. Tanrım, açı...

Öfkeli bir ritimle hareket ederken sıcak, sıkı ürpertiler vücudumu sarstı. Serbest kalışım hızlı ve sert oldu. Kırıldım, adı dudaklarımdan döküldü ve etine doğru fısıldadı. O da bir çığlık atarak beni yere yapıştırdı, zevk şimşekleri çaktı, ikimizi de nefes nefese ve nefessiz bıraktı, tenlerimiz terden kayganlaştı -benimki sıcak, onunki...

Ash üşüdüğünü hissetti.

Beslenmeye ihtiyacı olduğunda yaptığı gibi. Anılarımdan onu neden şimdi bu şekilde yakalamaya karar verdiğini bilmiyordum ama gırtlaktan gelen kahkaha sesiyle düşüncelerim dağıldı.

"Fates." Başını çevirdiğinde Ash'in yanağı benimkine sürtündü. Benden uzaklaşırken öpücüğü tüy kadar hafif ve şefkatliydi.

Ağırlığının büyük kısmını. "Bu nasıl bir rüya olabilir?"

"Bilmiyorum." Burnu benimkine dokunduğunda iç çektim. O da soğumuştı. Bir an geçti ve titrek bir nefes verdim. "Hissediyorum..."

"Gerçek." Ash alt dudağımı bir kez daha ısırды ve ben soluğumu tutunca dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Gerçek gibiydi, değil mi?"

Gülümsemesini görmek hoşuma gittiği için sııttım. "Evet."

Dili dışarı fırladı, ısırığının acısını yatıştırdı. "Gerçek gibi hissediyorsun, Sera.

O kadar ki, neredeyse bizim..."

Bir cevap bekleyerek yüz hatlarını inceledim. "Ne?"

Boğazına bir yutkunma kaçtı ve parmaklarını çenemdeki çillerin üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum." Sonra gülümsedi ama bu gülümseme o büyüleyici gümüş gözlerine ulaşmadı. "Ama sanki kader beni ödüllendirmiş gibi hissediyorum."

"Böyle mi hissediyorsun?" Sessizce güldüm. "Bu çok tuhaf bir rüya, iyi bir rüya ama tuhaf."

"Daha iyisini hiç hayal etmemiştim."

"Ben de öyle," diye fısıldadım.

Ash'in dudakları dudaklarımı buldu ve kalbim sanki kanatlanmış gibi çırpındı.

Ona tutunmak ve onun varlığında geçirdiğim her anın değerini bilmek için duyduğum amansız ihtiyaç tüm varlığımı sarmıştı.

Ve yaptım.

Bir süre orada yattığımızı düşündüm, alnı benimkine yaslanmıştı ve bedenlerimiz hala birbirine sıkıca bastırılmıştı. Saniyeler ve dakikaların gerçek geçişi gibi hissettirdi.

Ama daha önce rüyamda hiç zaman hissetmemiştim.

"Sera..." Dudaklarıma karşı adımı söyledi. "Bunun gerçek olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Seviyorum." Ağzını buldum ve onu öptüm. Artık dudakları bile soğuktu. Başını kaldırdı ve göğsü benimkine doğru sertçe yükseldi.

"Sera."

Adımı söyleme şekli nabzımı hızlandırdı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onunki genişti.

"Ne oldu?" Bakışları çılgınca yüzümde gezindi. Endişem arttı. "Lanet olası Fates, seni incittim mi?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Tabii ki hayır."

Hava parlak bir şekilde titreşiyordu. "Dudağın yarılmış ve çenen... şişmiş. Daha önce böyle değildi."

Omurgamda bir ürperti belirdi. Aramızdaki bir kolu oynatmayı ve dudağıma dokunmayı başardım. Acının parlamasıyla irkildim.

Ash hızla hareket ederek bileğimi yakaladı. Elimi çekti. "Dürtme onu." Parmaklarımı ağzına götürdü ve uçlarına yıkıcı bir şekilde nazik öpücükler bıraktı.

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde kafam karıştı. "Acıyor."

Derisi, etinin altındaki koyu renkli gölgeleri görene kadar inceldi. "Öyle olduğunu görebiliyorum."

"Ama rüya görmeye başladığım anda acımaya başladı..." Sözümü kestim.

"Bu yaralar gerçek mi?" Ash'in gözleri Kolis'in gözleri gibi dümdüz olmuştu.

önce dön. Küfretti. "Bunu *o mu* yaptı?" Ses tonundan buz damlıyordu. "Bunu Kolis sana zarar verdi mi?"

"Ben..." Gözlerimi kapattım. "Bunu neden hayal ettiğimi bilmiyorum."

"Bu senin..."

Kaşlarım birbirine çarptı. Teni daha da soğumuştı. Gözlerimi açtığında aldığım bir sonraki nefes yine o tatlı bayat kokuyu taşıyordu.

"Korkum," dedi küfrederek.

"Korkun mu?"

"Evet." Daha önce hiç olmayan gözlerinin altındaki deri gölgelerle boyanmıştı. Elmacık kemiklerinin altında çukurlar oluşmuştu. Dudakları maviye boyanmıştı. "Uyurken bile sana olan korkum beni tüketiyor."

Onu görünce kaskatı kesildim. Gözlerimin önünde değişıyordu. Normalde altın rengi olan teni rengini kaybetmişti. Sonra Ash'in yüzünün kenarları bulanıklaştı. Göğsüm kasıldı. Onun omuzları da aynı şeyi yaptı.

"*Liessa*?" Başı bir ayak sesiyle sarsıldı... ayak sesi mi?

Cildimin her yeri sivilcelendi. Enseme ani bir baskı yayıldı. Bakışlarım parmaklarımın kollarının derisine sıkıca bastırıldığı yere kaydđ. "Seni hissedemiyorum." Daha sıkı tutunduğum için boğazım kurudu. Ya da hissettiğimi sandım. Artık tenini tenimin altında zar zor hissedebiliyordum. "Artık seni hissedemiyorum."

Ash bana "Sorun yok," dedi, sesi sertti.

Ama iyi değildi. Üzerimizdeki uzun, geniş karaağaçlar dumanla kaplandı. Esinti kayboldu. Başımlı kaldırıp ona baktığım da derin bir çaresizlik hissettim.

"Uyanmak istemiyorum," diye fısıldadım, kalbim  atırdıyordu. Ona tutundum ama onu hissedemiyordum. "Lütfen, uyanmama izin verme. Uyanmak istemiyorum."

seni terk edeceğim. *Lütfen.*"

Ash'ten, sanki ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi bir ses geldi.
"Sera-"

Sarsılarak uyandım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kesik kesik bir nefes aldım ve göğsümü sıkıştıran baskıyı hafifletmeye çalıştım. Gözlerim yaşlarla doldu ve tıpkı Ash'in yüzü gibi parmaklıkların da bulanıklaşmasına neden oldu.

Bu bir rüyaydı.

Bunu biliyordum ama gerçek *gibi*di. Ash'i hâlâ hissedebiliyordum; dokunuşunu, öpüşünü, vücuduma yaslanışını. Şimdi bile hissedebiliyordum, içimdeki dolgunluğunu ve kalçalarımın arasındaki ıslaklığı. Ellerim *hâlâ* onun etinin benimkine değdiği hissiyle karıncalanıyordu. Her şey çok gerçekçiydi. Hâlâ da öyle.

Ama olamazdı.

Çünkü üstümde parlak yıldızlar yoktu, sadece parmaklıklar vardı. Peki ya altımda? Üzerinde uyuyakaldığım divanın yumuşaklığı. Sakin bir sessizlik yoktu; dakkailerin uzaktan gelen, gırtlaktan gelen ulumaları duyulabiliyordu.

Bir kez daha kafese kapatılmıştım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Seçilmişler bir süre sonra geldi. Saatler ya da bir gün daha geçmiş olabilirdi, bilemiyordum. Ama Callum'un dikkatli bakışları altında öncekinden daha az Seçilmiş vardı.

Onlar kullanılmış havluları toplarken, sürahilerdeki suyu tazeleriyle değiştirirken ve sonra bir sürahi su, uzun, ince, kapaklı bir şişe ve dört bardak gibi görünen bir şeyle masayı hazırlarken divanda kaldığımdan emin oldum.

Son Seçilmiş de odadan çıktıktan sonra Callum, "Çabuk öğrendiğini görmek beni rahatlattı," diye yorum yaptı.

Ona doğru baktım. "Hayatım bunu bilerek tamamlandı."

Revenant sırtıttı. "Eminim öyledir."

Gözlerimi devirerek başka tarafa baktım. Attes'in ziyaretinin bir şekilde ortaya çıkmasından endişe ettiğim için kalbim hızla çarpıyordu.

Ama Callum hiçbir şey söylemedi. Sadece sessizce kafesin yanında durdu.

Ona odaklandığımda hayal kırıklığı öfkemi körükledi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." O kibar gülümseme belirdi.

"O zaman neden orada durmuş bana bakıyorsun?"

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bundan kim rahatsız olmaz ki?" Bacaklarımı açarak cevap verdim. "Ben rahatsız olmazdım."

"Senin fikrinin pek de önemli olduğunu sanmıyorum."

Başını kaldırdığında altın rengi boya parıldadı. "Neden böyle oldu?"

"Aklının başında olduğunu düşünemiyorum." Kenara kaydım divan, ayaklarımın yere değmesine izin veriyorum. "Birden fazla kez ölmek falan."

Güldü. "En azından geri geldim. Sen-"

"Biliyorum. Yapmayacağım." Kaşlarımı kaldırdım. "Ölümlü olduğumu düşünürsek, pek de zekice bir hakaret sayılmaz."

Ben kapılara bakarken Callum omuz silkti. Tamamen kapalı değillerdi. Aradaki boşluktan altın zırhın parıltısını görebiliyordum.

Bakışlarım tekrar ona kayarken parmaklarım mindere vurdu. Yayılan yapının loş ışıklı kısmında gördüklerimi düşündüm. "Ben... Ben başka Seçilmişler gördüm."

"Zavallı kaçma girişiminde bulunduğunuzda *birçok* Seçilmiş gördüğünüz izlenimine kapılmıştım," diye cevap verdi. "Ve onları korkuttun."

Neredeyse gülecektim. Evet, muhtemelen korkunç bir figür olmuştum ama onları asıl korkutan şeyin ben olmadığımı biliyordum. "Ben onlardan bahsetmiyorum. Birinin diğerinden beslendiğini gördüm."

Callum hiçbir şey söylemedi.

"Ve onu öldürdü," diye devam ettim. "Ama o geri geldi. Senin gibi değildi. O-" Göğsümdeki korlar aniden titreşti ve dikkatimi

Kapılar.

"Onu hissediyor musun?" Callum sordu. "Hissettiğini görebiliyorum."

Ayağa kalkarken avuçlarım nemli bir hal aldı. "O zaman neden soruyorsun?" "Çünkü," diye cevap verdi, tıpkı çürümüş küçük bir çocuk gibi.

Kapılar açıldı ve o anki korku patlamasını engelleyemedim.

Kolis'in odaya girdiğini görünce. Tüm kaslarımı istila ederek kaskatı kesilmeme neden oldu. Kendimi gevşemeye zorladıktan sonra bile kara bir bulut gibi üzerimde kaldı.

Kafese yaklaşırken Kolis'in yüz hatlarında bir merak belirdi. "Siz ikiniz neyi tartışıyorsunuz?"

Kim bilir ne yalan söylemek için ağzımı açtım ama Callum, piç kurusu, benden önce davrandı.

"Öldürdüğü Seçilmiş'i soruyordu," diye paylaştı Callum cebinden anahtarı çıkarırken. "Ve sonra geri döneni. Antonis'in nasıl bir Hortlak olmadığına dair zekice gözlemini paylaşıyordu."

Antonis, diye tekrarladım kendi kendime. Demek hayata geri dönen ve bana saldırmaya çalışan Seçilmiş'in adı buydu.

"Tabii ki hayır." Kolis kaşlarını çattı ve sanki bir şekilde onun ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bana baktı. "Bazıları ona lanetli diyor. Bir zamanlar ölümlü olan ama artık çürüyen bedeni doymak bilmez bir açlıkla boğuşuyor. Korkak."

Callum kafesin kapısını açtığında karnımda bir sinir fırtınası koptu. Mentşelerin yumuşak gıcirtısı tüylerimi diken diken etti. Kendi kendime Attes'i bilmemesi gerektiğini söyledim çünkü bilseydi Craven hakkında konuşuyor olacağımızdan şüpheliydim.

"Onlar talihsiz bir yan etkiden başka bir şey değil."

"Tam olarak neyin yan etkisi?" Callum'un kenara çekilmesini izleyerek sordum.

"Yükselmişleri yaratmanın. Onlar dengeyi korumanın ve hayat vermenin ürünüdür." Kolis o zaman gülümsedi ve kafese girerken eğildi.

Korku, zaten yıpranmış olan sinirlerimle çarpışarak, dizginlemek için mücadele ettiğim güçlü duyguların kabaran dalgasını serbest bıraktı. Onları uzak tutmak için umutsuz bir çabayla dişlerimi sıktım ve neden olduğu acı patlamasını görmezden geldim. "Bu

Yükselmiş mi? Anladığımı sanmıyorum."

"Bahsettiğin kadın mı? Bana senin öldürdüğünü söyledikleri kadın." Kapı Kolis'in arkasından kapanırken gülümsemesi soldu. "O bir Yükselmiş'ti. Benim çocuk."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Bunu gerçek anlamda söylemiyorsun, değil mi?" "Onun yeni hayatının yaratılmasında bir rol oynadım," diye cevap verdi. "Bu bir şey ifade etmiyor mu? onu çocuğum mu yapacaksın?"

O kadar emin değildim. *Rol yapmakla* neyi kastettiğini bilmiyordum.

"Nasıl?" "Onu yükselterek, tıpkı ağabeyimin daha öncekilere yaptığı gibi."

İçimden bir kuşku dalgası geçti. Herkes hiçbir şeyin Kolis'in hükümdarlığı başladığından beri Seçilmişler Yükselmişti.

Kolis'in dikkatli bakışları keskin bir sezgiyle yüzümde gezindi. "Bunu duymak seni şaşırttı mı? Yeğenim Seçilmişlerin nasıl tanrı haline getirildiğini açıklamadı mı? Bu Yükseliş yoluyla olur."

Ash'ten bahsedince gerildim.

"Yapmış olsun ya da olmasın, bana inanmadığını görebiliyorum." Çenesi sıkıştı ve gözlerindeki altın benekler parladı. "Kardeşim gibi bir tanrı yaratamadığım için hayat veremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Oh, kahretsin. Sinirime dokunmuştum. "I-"

"Önemli değil." Elini sert bir şekilde sallayarak havayı kesti. "Seninle konuşmaya geldiğim konu bu değil."

Göğsümün içinde ağır bir gümbürtü yankılandı. Belki de Attes'in ziyaretinden haberdar olmadığını düşünecek kadar aceleci davranmışım.

"Bizi yalnız bırakın," diye ısırdı Kolis.

Kafesin dışında Callum, "Emredersiniz Majesteleri" dedi.

Kolis kafesi geçerek masaya gitti. "Soruma cevap vermediniz."

Hızla göz kırptım. Konuşmuş muydu?

"Dinlenip dinlenmediğini sordum." Yanaklarının etinin altında bir altın parıltısı dönüyordu. "Seni son gördüğümünden beri."

Gerçekten rahatladığımı mı düşünüyordu? Bunu sormak için ağzım açık kaldı ama kendimi durdurdum.

Planımız.

Bir planım vardı.

Ash aklımdan geçenleri söylemenin verdiği anlık tatminden çok daha önemliydi. Derin bir nefes aldım ve zihnimi temizlemeye zorlayarak tuttum. Unutmaktan başka bir şey istemediğim yılların eğitimi bir araya gelerek bana neden boş bir tuval olmam gerektiğini hatırlattı.

Onun ihtiyaçlarına uyum sağlamanın tek yolu buydu, kişiliğimin İsteddiği ve onayladığı her şeyle boyanırdı. Yeşimtaş Hanımları'nın öğrettiği baştan çıkarma sanatının bir parçasıydı bu. *Ne söylendiğine ve ne söylenmediğine dikkat edin. Hareketlere ve eylemlere.* Bir insan hakkında her zaman bilgi edinilebilirdi.

Ve kullanılmış.

Kolis'in küfür etmeyi sevmediğini zaten biliyordum. Görünüşe göre, sürüngenlik yaptığında kendisine seslenilmesinden de hoşlanmıyordu, ki bu ne yazık ki sık sık oluyordu. Nelerden hoşlanırdı? Onunla olan birkaç etkileşimimden, başkalarının tartışmasından veya karşılık vermesinden hoşlanmadığını zaten biliyordum. Ash'e hiç benzemiyordu. Kolis uysallık isterdi. Ve bahse girerim ki her şeyden önce boyun eğmeyi arzuluyordu.

Boğazımı temizlerken parmaklarım elbisemin eteğine kıvrıldı.
"Dinleniyordum."

"Güzel." Masayı işaret etti. "İçecek bir şey ister misiniz? Reddederseniz hayal kırıklığına uğrarsınız."

Sinir damarlarımda dolaşıyordu ve onun küçük manipülasyonuna mı yoksa kendime mi daha çok sinirlendiğimden emin değildim. O içmemi istedi, ben de içtim. Başımın üzerinde durmamı istedi, ben de lanet başımın üzerinde durdum. Yapmam gereken buydu. Bunu *biliyordum*.

"Evet." Kelime dudaklarımdan ölü bir ağırlık gibi düştü.

Kolis gülümsedi, düz, beyaz dişleri ve sivri dişleri parladı. O gülümseme... bir an için ürkütücüydü çünkü tuhaftı. Nedenini hâlâ çözememiştim ama hoş bir gülümsemeydi. Primal'ın tüm korkunçluğuna rağmen, o güzel bir varlıktı. Bu inkar edilemezdi.

Hem ölümlülere hem de tanrılara karşı işlediği suçlar da öyle.

Masaya doğru ilerleyişini ve bir sürahinin tıpasını kaldırışını izledim. *Süzüldüğü* kadar yürümüyordu. Çıplak ayakları zemini zar zor sıyrıyor, sanki havanın kendisi onu ileriye taşıyordu. Ayın günü onu Güneş Tapınağı'nda kısa bir süre gördüğümde olduğu gibi giyinmişti. Beyaz bir tunik ve bol keten bir pantolon. İkisi de altın benekliydі. Saçları aşağıdaydı,

Kulaklarının arkasına doğru kıvrılmıştı ve yandan bakıldığında, yüz hatlarının Haides Evi'nin kütüphanesinde asılı olan kardeşi Eythos'un resmiyle neredeyse aynı olduğu görülebiliyordu. Ufak tefek farklılıklar vardı. Kolis'in çenesi ve çenesi daha genişti ve Eythos'un kaşları daha güçlüydü, ama yine de ikizdiler.

Ve bu özelliklerde Ash'in parçalarını görmemek imkansızdı. Ash'in Kolis'in yüzünün açıları ve düzlemleri Ash'inkinden daha rafine, daha az ham ve vahşiydi ama yine de benzerlikler sinir bozucuydu.

Kolis, ince flütün yüzeyinde minik baloncuklar oluşturan berrak sıvıdan bir bardak doldurdu. "Callum bana beni sorduğunu söyledi. yeğenim."

Orospu çocuğu.

Ayrıca Callum'a Ash'i soracak kadar çaresiz olduğum için de tam bir orospu çocuğuydum.

"Nerede olduğunu bilmek istediğini söyledi," diye devam etti ve bardağı alıp bana getirdi.

Flütü elime aldığımda elimin ne kadar sağlam olduğuna şaşırmıştım. "Evet," diye cevap verdim, bu konuda yalan söylememeyi daha iyi biliyordum.

Kolis, "Otur," diye talimat verdi.

Sipariş tüylerimi diken diken etti ama divana oturup garip içkiye baktım. Kokladıgımda yumuşak, meyvemsi notalar algıladım. "Nedir bu Bu mu?"

"Çilek ve limonla demlenmiş su. Eskiden ağabeyimin yaptığı bir içecek," dedi ve bakışlarım ona kaydı. "Yaşam ya da içecek olsun, her türlü şeyi yaratmakta iyiydi."

Bu bilgiden ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum ama ses tonunda hiç acılık yoktu. Beni zehirlemesinin mümkün olmadığını düşünerek küçük bir yudum aldım. Su dilimin üzerinde dans ederken daha dik oturdum ve Çileklerin tatlılığı ve limonun hafif keskinliği. "Ne düşünüyorsun?"

diye sordu.

"Güzel," diye itiraf ettim, daha uzun bir içki alarak. "Gerçekten iyi."

Kolis elini sertçe salladı ve yemek sandalyesi, sahibinin çağrısına cevap veren bir tazı gibi fayansın üzerinde kaydı. Tam karşıma oturdu.

"Neden yeğenimin nerede olduğunu bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Konuyu kapatacağına dair beslediğim tüm umutlar, elimdeki içki gibi söndü. "Merak."

Kolis kıkırdadı ve sesi parlak ama soğuktu.

En iyi hareket tarzının konuyu başka bir şeye yöneltmek olduğuna karar verdim. "Daha önce bahsettiğiniz Gölgele Diyarı kuvvetleri Dalos sınırlarını terk etti mi?" Attes'e bunu sormayı düşünmediğimi fark ederek sordum.

"Hayır, gelmediler," diye cevap verdi. "Bonelands'de kaldılar."

"Bonelands mı?" Kaşlarım çatıldı.

"Adını Eythos koydu," dedi Kolis omuz silkerek. "Dalos'un güneyinde, sahil boyunca, Carcers'ın ötesinde. Bir zamanlar Kadimlere ait olan unutulmuş Tapınaklarla ve belli belirsiz dev kemiklerine benzeyen kayalarla dolu, kum tepeleri ve aşırı büyümüş, ormanlık arazilerden oluşan oldukça yaşanmaz bir yer. Kardeşim bunların Kadimler tarafından katledilen ejderhaların gerçek kemikleri olduğuna inanıyordu." Alay etti. "Belki de haklıydı."

Kadimler neden ejderhaları öldürüyordu? Bunun cevabı önemli değildi ama Attes Ash'in Carcers'da tutulduğunu söylememiş miydi? "Sen

onlara saldırmadınız mı? Onları sınırlarınızdan geri püskürtmediniz

mi?" "Yapmalı mıydım?" diye karşı çıktı.

Bu soruya nasıl cevap vermemi beklediğinden tam olarak emin değildim ama

bariz olanı seçti. "Evet?"

"Gerçekten mi?"

"Eğer topraklarıma tecavüz eden güçler olsalardı, yapardım," diye tarafsız bir şekilde cevap verdim.

"Ama bunu yaparsam, gerilimi tırmandırır, muhtemelen geri dönüşü olmayan bir noktaya getirir." Kadehini kaldırdı. "Hakkımda düşündüklerinizin aksine, bir savaş başlatmak gibi bir niyetim yok. Onun kuvvetleriyle çatışmaya girmek tam olarak Bu."

İddiası aramızdaki boşlukta bir sürü saçmalıktan oluşan ağır bir sis gibi asılı dururken dudaklarım yavaşça aralandı.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Daha çok kafası karışmış gibi," dedim. Attes, Kolis'in savaş istediğini söylememişti.

Sadece sahte Kral'ın kendi yöntemiyle savaşacağını söylemişti.

"Peki neden?"

"Yaşam ve Ölümün İlkeli olarak yükselmek istediğini söylemiştin," diye açıkladım, kelimelerimi dikkatle seçerek. Kurnaz bakışları üzerimde yoğunlaştı.

Altının gözlerini ısıtması gerekirdi ama bakışları o kadar soğuktu ki.

"Saraylarını ve krallıklarını sana bırakmayanların öleceğini de."

"Öyle dedim."

"İlkellerden, tanrılardan ve ölümlülerden bahsediyorsun, değil mi?" Başını salladığında, oldukça açık olduğunu düşündüğüm şeyi ifade ettim. "Bu bir

savaşa neden olmaz mı?"

Kolis'in kıkırdaması bir yılanınki gibi alçak bir tıslamaydı, üstünlük ve alaycılığa varan bir eğlenceyle doluydu. "Sanırım daha açık konuşmalıyım. Kazanamayacağım bir savaş başlatmak gibi bir planım yok ya da her iki diyarın çoğunu yaşanmaz bir karmaşa haline getirecek bir savaş başlatmak gibi bir planım yok. başladı," dedi. "Bir kez daha şaşırmış görünüyorsun."

Çenemin kırık bir kapı gibi açık kaldığını hissettiğimde gerçekten de öyle göründüğüme bahse girerim. Söylediklerinin beni neden bu kadar şaşırttığından bile emin değildim. Kolis yüce bir hükümdar olmak istiyordu, bu da hükmedecek topraklar ve insanlar olması gerektiği anlamına geliyordu.

Sanırım bunun nedeni Kolis'i akli dengesi yerinde olmayan, kaotik bir seri katil olarak düşünmemdi.

Bunun için beni kim suçlayabilirdi ki? Dalos'ta ilk uyandığımda sergilediği davranış biçimi bu inancımı desteklemişti. Ama o öyle biri değildi.

Akli dengesi yerinde olmayan bir seri katil olduğu kesindi ama kaotik olmaktan çok daha mantıklıydı. Ya da belki kaotik olduğu kadar mantıklıydı. Her iki durumda da, bunun farkına varmak onu benim için daha da korkutucu hale getirdi.

"Ayrıca," dedi. "Böyle bir savaş kesinlikle ölümlüler âlemine de sıçrayacaktır ve her ne kadar çok fazla kayıtsız kalmış olsalar da, eğer ölürlerse bize gerektiği gibi tapınamazlar."

"Kayıtsız mı?" diye sordum.

"Onların hayatında. Ancak daha aktif bir rol almayı planladığım için bu durum yakında değişecek."

Ağzımın yine açık kalması gerekiyordu ve bunun *aktif bir rolden* kastettiği şeyle hiçbir ilgisi yoktu. "Ne kadar zaman harcadığınızdan emin değilim

ölümlüler arasında, ancak büyük çoğunluk hayatlarında kayıtsız kalma lüksüne sahip değil."

Bakışlarını üzerimde sabitledi. "Belki Iliseum'a daha iyi hizmet etselerdi, böyle bir lükse sahip olabilirlerdi. Ancak, ibadet ve dua için harcadıkları zaman giderek azaldı. Tapınaklara verdikleri sözler azalmaya devam ederken, ondalıkları da giderek daha az etkileyici hale geliyor."

Ne kadar korkutucu olsa da ağzım durmak bilmiyordu. "Muhtemelen zamanlarının çoğunu hayatta kalmaya çalışarak geçirdikleri içindir."

"Ve az önce de söylediğim gibi, eğer buna layık olduklarını kanıtlarlarsa belki de refahları artacaktır," diye karşı çıktı. "Bu haliyle, kayıpları ve mücadeleleri kendilerinin eseridir."

İçimde öyle bir öfke parladı ki, Ash'in yeteneklerine sahip olsaydı Kolis bu öfkenin içinde boğulurdu. Bu ölümlüler konusunu geride bırakmalıydım çünkü bunu yapmazsam muhtemelen kendimi kaybedecektim. "Beni, Gölge Diyarı'nın Eşi'ni almak işleri daha da kızıştırmayacak mı?"

"Nyktos bana saldırarak olayları başlattı, ancak ona eylemlerini yeniden düşünmesi için zaman veriyorum, çünkü savaş eylemleri her zaman geri çekilebilir," dedi ve gerçekten takıldığım tek kısım Ash'e zaman verdiğini söylemesiydi zaman. "Sizi almak zorluklar yaratabilir, ancak sadece diğer İlkeller sizin için savaşmaya değer olduğunuzu düşünürlerse."

Attes'in paylaştıklarını düşünürken dudaklarım büzüldü. "Ya da bu hareketin seni onlarla gelenekleri daha da bozmak için cesaretlendireceğinden mi korkuyorlar?"

"Zaten bundan korkuyor olmalılar," diye cevap verdi sırtarak. "Çoğu korkuyor. Her iki durumda da, bana karşı silahlanmaya karar verirlerse neler kaybedebileceklerini biliyorlar. Önemsedikleri her şeyi yok edeceğim ve kendilerini Nyktos'un yanında hapsedilmiş bulmadan önce Mahkemelerini

harabeye çevireceğim."

Ensemde bir ürperti dans etti. Sesi kendinden çok emin geliyordu ama birkaç dakika önce söylediklerini yakalamıştım. Temelde şunu itiraf etmişti. mevcut durumuyla bir savaşı kaybetme ihtimali vardı. Attes'in tepkisi Gölge taşının Kolis'in etini deldiğini öğrenmek aklımdan geçti. Ne kadar zayıflamıştı? Ve neden?

"Soruma cevap vermedin," diye hatırlattı Kolis. "Neden yeğenim hakkında soru sordun?"

"Sana söyledim. Ben sadece-"

"Meraklı. Sen öyle dedin ama benim kulaklarım ve gözlerim var *So'lis*. Onu indirdiğimde çılgınlığını duydum. Yüzündeki dehşeti gördüm ve gözler." Yer değiştirerek bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Sen hiç çılgılık atmadın

benim için dehşet içinde."

Gözlerimi kırptım, ağzım tekrar açıldı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı. Gerginlik kaslarıma yayıldı. Sırtışı geri döndü. "Senin bu halini uzun zamandır tanımıyorum ama ne zaman çok akılsızca bir şey söyleyeceğini şimdiden anlayabiliyorum."

Ağzımı kapattığımda çenemdeki acının alevlenmesiyle irkildim. Karşımda, Kolis'in ağzını çerçeveleyen parantezler vardı. Başka tarafa baktı, bir tutam saç Ash'in saçlarının yapmaya yatkın olduğu gibi yanağına düştü.

Ne söyleyeceğimi hızla düşünürken dudağımın hassas derisinden kaçınmaya dikkat ederek bir içki daha aldım. Bir kez daha, akıllı davranmam gerektiğini biliyordum.

Ash hakkında konuşmaya geldi. Kolis'in zaten bilebileceklerini düşünerek düşüncelerim hızlandı. Nyktos'a karşı hiçbir şey hissetmediğime inanmazdı ama ona karşı hislerimin ne kadar derin olduğunu bilmesine izin veremeyeceğimi de biliyordum. Yeğenine aşık olduğumu öğrenirse Kolis'in nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun Ash ya da

benim için iyi olmayacağını biliyordum.

"Ben... ondan hoşlanıyorum-"

Dışarıdan bir gök gürültüsü yankılandı ve odanın duvarları sallanırken bakışlarımı tavana doğru çekti. Tamam, belki de bu başlamak için kötü bir yoldu.

"Konuş," diye buyurdu, kafesin içindeki hava kalınlaşıp ağırlaşırken gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Yoksa yalan söylemeye çalıştığın için mi bunu yapamıyorsun?"

Öfke bardağımdaki meyveli su gibi köpürüyordu ama bunu göstermek beni hiçbir yere götürmeyecekti. Bakışlarımı indirdim. "Hayır, sadece beni korkuttun."

Bir an geçti ve baskıcı enerji etrafımızdaki boşluktan kalkmış gibiydi. "Niyetim bu değildi."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Anlayışlı ol. Gülümsemek de iyi olurdu. Özür dilemeliydim. Her şeyden önce, yanlış bir şey yapmadığı konusunda onu rahatlatmalıyım.

Ama dilimin ucuna kadar gelen kelimeler dudaklarımdan öteye geçemedi. Bir gülümsemeyi bile beceremedim.

Kahretsin, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. "Dediğiniz gibi mi?"

Kolis ısrar etti.

"Ona karşı bir düşkünlüğüm olduğunu söylüyordum. Bana karşı çok nazikti," diye ekledim çabucak. "Ve beni güvende tuttu."

Kolis'in bedeni içten içe parlamaya başladı. Bir kalp atışı geçti ve sonra boş flüt elinde paramparça oldu, hiçbir şeye dönüştü ve benim sıçramama neden oldu.

Yüce Tanrım, bu İlkel'in kendine gelmesi gerekiyordu.

"Bu yüzden onun zarar görmesini istemiyorum," diye devam ettim. "Ama

o... o beni hiç istemedi."

"Seni hiç istemedi mi?" diye usulca sordu. "Nyktos'un hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sahiplendiğini görmedim. Sana kadar."

"Közler yüzünden," dedim, büyük bir risk aldığımı bilerek. Büyük bir risk. "Ve babasının yaptıkları yüzünden."

"Anlat."

Kalbimin yavaşlamasını dileyerek suyumdan bir yudum daha aldım. "Nyktos babasının ne yaptığını, Eythos'un közleri benim soyuma nasıl yerleştirdiğini bilmiyordu. Babasının kendisinden bir yaşam koru aldığını bile bilmiyordu."

Kolis'in tereddütsüz bakışları benimkilere kilitlendi. "Yalan söylememeni tercih ederim."

"Değilim," dedim, ses tonuma hayal kırıklığı sızıyordu çünkü gerçek buydu. "Tek bildiği, babasının ölümlü bir kralla anlaşma yaptığı ve kendi soyundan bir gelin karşılığında krallığını kurtarmayı kabul ettiğiydi. Nedenini bilmiyordu. Ve ona hiç söylenmedi."

Kolis hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra, yanıt gelmemesinin devam etmemin sorun olmayacağı anlamına geldiğine karar verdim. "Ama o bana çekildi -köze," diye düzelttim çabucak. "Onun benim içimdeki parçası. Bu bizi birbirimize bağlıyor ve sanırım insana kendini belli bir şekilde. Ama o beni istemiyor. Hiç istemedi." Göğsümde kocaman bir yara açılmış gibi hissettim. "Benim için hissettikleri görev ve onura dayanıyor."

İlkel iç çekti. "Seni becerdi mi?"

Sertçe nefes aldım, kaslarım gerginlikle gerilmişti. Sorduğu şey onu ilgilendirmezdi ama bunu söylemekten ya da yalan söylemekten daha iyisini biliyordum. Yine de konuşmak gerçek daha akıllıca değildi. Bu soruya cevap vermenin iyi bir yolu yoktu.

"Evet." Zorla omuz silktim. "Birbirimizden etkileniyoruz ama etkilendiğim tek kişi o değil-" Gök gürültüsü tekrar geldi, bu sefer çok daha yüksek sesle. "Ya da birlikte olduğum biri. Beni seviyor gibi değil."

"Gördün mü," diye söylendi Kolis, bedenindeki çalkantı yavaşlıyordu. "Bundan pek emin değilim. İşin içine aşk girmediği sürece bir başkası için öldürmezsin."

Kaşlarımı çattım. "İnsanlar her sebepten ya da sebepsiz öldürür-"

"Ölümlüler her nedenle ya da nedensiz öldürür," diye düzeltti. "Primaller değil."

"Gerçekten mi?" Ses tonumdaki kuruluğu engelleyemedim.

O tuhaf gülümsemesi belirdi. "Aldığım her canı aşk yüzünden aldım."

"Ve aşkın sana ilham verdiği tek şey bu mu?" Kendimi durduramadan sordum. "Ölüm mü?"

Kaşlarının arasında derin oluklar belirdi. Bir an geçti. "Evet." "I..."

Sustum. Ciddi miydi? Öyle olduğunu düşünmüştüm. Tanrım, bu çok berbat ve üzücü, aslında trajik. Vücudumda dengesiz bir his hissettim. Çünkü bana annem için yaptıklarını düşündürdü. Kadından nefret ediyordum ama onu seviyordum ve onun için yaptığım tek şey öldürmektir. Aşkla ilgili tek deneyimim bu olsaydı, ben de aynı şeyi düşünürdüm diye hayal ettim.

Lanet olsun.

Ash'le tanışana kadar aşka dair görüşlerimin Kolis'inkinden daha az çılgınca olduğunu ama çok da farklı olmadığını fark ettim.

Ona bakarak içimi çektim. "O zaman özür dilerim."

Yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi ve kaşlarının arasındaki kırışıklıkları düzeltti. "Benden hiç özür dilemedin."

Sotoria'nın sesini duymayı bekleyerek sustum ama o sessiz kaldı.

"Peki, neden şimdi böyle yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben... Ben aşk ya da herhangi bir şey hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedim.

aynı zamanda lanet olası bir gerçektir. "Ama aşk, insanı şiddet ve ölümden daha fazlasına teşvik etmelidir."

Birkaç dakika boyunca sessizce beni izledi. "Haklısın." Haklı mıydım?

Öyleydim.

Meyveli suyun geri kalanını yutarken, bunun bir tür likör - sert viski - olmasını diledim.

"Ama," dedi, nabzımın daha da hızlanmasına neden olarak, "biliyorum ki Aşk, yeğenimin yaptığına benzer pervasız şiddet eylemlerine ilham veriyor."

"Nereye varmak istediğini biliyorum." Eğildim, flütü ayaklarımın yanındaki fayansın üzerine koydum. "Ama Nyktos beni sevemez."

"Ne demek istiyorsun? Sevilmediğini mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Sadece ağzınıza ve huysuzluğunuza bakarak bu değerlendirmeye karşı çıkamazdım."

Gözlerim kısıldı. "Bu biraz kabaydı."

Yarım bir gülümseme belirdi ve benimle alay ettiğini anladım. Ensemde bir ürperme belirdi ve rahatsızlığımın düğümleri büyüdü. "Ama" -kendimi devam etmeye zorladım- "söyleyeceğim şey bu değildi."

"Ne söyleyecektin?"

"Nyktos kimseyi sevmekten aciz biridir," diye paylaştım, göğsümdeki batma hissi şimdi düğümlere katılıyordu. Konuşmaktan nefret ediyordum. Ash hakkındaki gerçekleri Kolis'e anlattım. Bu bir ihanet gibi hissettirdi, ama ne yapacağımı düşünürsek muhtemelen yapmak zorundaydı, bu endişelerimin en küçüğüydü. "*Kardia*'sı vardı kaldırıldı."

Kolis sandalyesinde geriye yaslandı, çenesi gevşedi. "Hadi ama." Başını iki yana salladı.

"Bu doğru." Dizlerimi sıktım. "O sevemez."

Bir kalp atışı geçti. Sonra bir tane daha. Kolis bakakalırken lanet olası gergin bir dakika geçti. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum," diye yumuşakça yalan söyledim. "Ona sormanız gerekir." "Bu bir sorun olabilir."

Önce üşüdüm, sonra ısındım. "Neden... neden bu?"

"Çünkü yeğenim şu anda yer kaplamaktan başka bir şey yapamıyor," dedi Kolis, düşük seviyeli bir vızıltı kulaklarımı doldururken. "O durağanlıkta."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

En büyük korkum doğrulanınca inkâr endişeye dönüştü. Ash savaş yüzünden *o kadar* zayıflamıştı. Ona ulaşmam gerekiyordu. Tamamen savunmasızdı.

Göğsüm sıkışmaya başladı. *Çoğunlukla* kendime hatırlattım. O korunuyordu. Buna tutundum ve "Yani, o... yere mi yatırıldı?" diye sordum.

"Öyle."

Bana sabitlenmiş keskin bakışlarının farkında olarak, kendimi göstermeme bile izin vermedim.

küçük bir rahatlama hissettim. Toprak onu koruyacak ve iyileştirecekti. Yutkundum ve aklıma gelen bir düşünceyle Kolis'e baktım.

"Dünya neden onu diğer odada korumaya çalışmadı?" diye sordum. "Bir Primal zayıfladığında bunun oldukça hızlı gerçekleştiği izlenimine kapılmıştım."

"Normalde öyle olur. Tabii eğer Primal tamamen öldürülmediyse." Çenesini yere doğru salladı. "Bu karoları görüyor musun? Gölge taşından yapılmışlar. Gölge taşının nasıl yaratıldığını biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Ejderha ateşi. Draken değil, onların ataları. Gölge taşı, ejderha ateşinin yaktığı her türlü yaşam formuna dönüşen şeydir - ağaçlardan ölümlülere, hatta

Eskiler. Belki birkaç Arae bile." Güldü, bu fikirle eğlendiği belliydi.

Bu arada, bırakın Iliseeum'u, glm ve Gölge Tapınakları gibi ölümlüler âlemindeki birikintileri, sadece bu odadaki gölge taşını düşündükçe midem bulanıyordu.

Bekle.

Glmn zemini aslında ağaçlar mı yoksa insanlar mıydı?

Daha da önemlisi, Haides Evi'nin tüm dış cephesi, fuayedeki büyük merdiven, odaların birçoğunun duvarları ve hatta zeminin bir kısmı bu malzemeden inşa edilmişti.

Bu, tüm hayatım boyunca bilmeden yaşayabileceğim bir şeydi. "Bu... Çok fazla erimiş insan demek," diye mırıldandım, dudağım kıvrılmıştı.

Glş daha hafıftı. Dostça, hatta. "Aslında o kadar da oldukça büyük bir gölge taşı birikintisine sahip. Canlı yaratık, sizin deyiminizle *eridiğinde*, özünde cüruf haline gelir, toprağa karışır ve bazen nehirlerle ve akarsulara yayılır. Bu soğduktan sonra cürufun değdiği her şey gölge taşına dönüşür."

"Oh," diye fısıldadım, bu açıklamanın ayaklarımın insanların cürufuna dayandığı gerçeğini yutmayı kolaylaştırmadığını düşünerek.

"Her iki alemde de sadece birkaç şey vardır ki gölge taşı," dedi. "Ve toprak bunlardan biri değil. Bir zeminde ya da alanda sadece birkaç parça olması yeterlidir ve kökler bu parçayı kıramayacaktır."
"

Kaşlarımı çattım, gölge taşının savunmasız *olduğu* tek bir şey biliyordum, o da gölge taşının kendisiydi.

Bahse girerim Kadimlerin kemikleri ikinci şeydi.

"Burada biraz aşırıya kaçmış olabilirim." Kolis dış odayı şöyle bir taradı, sonra omuz silkti. "Odanın ve senin odalarının duvarları ve tavanı saf gölge taşından inşa edildi, ancak bu odayı inşa eden kardeşimdi.

Haides Evi, bu ona ne iyi geldi." Bir bacağına yavaşça çözerken gümüş ve altın rengi bakışları bana döndü. "Gölge Taşı aynı zamanda İlkel özü tamamen engellemese de zayıflatır." Gerçekten mi?

Şaşkınlık içimde titreşti. Eğer durum böyleyse, bir ölümlü olarak içimdeki korların gölge taşına aşacak kadar güçlü olmasını beklemiyordum. Fayanslarda ve duvarlarda yarattığım belli belirsiz çatlaklara baktım. Fark etmiş miydi?

Onlar mı? Eğer öyleyse, bunun Ash'le dövüşmesinden kaynaklandığını mı düşünüyorsun? Ash benden aldığı havanın güçlü olduğunu söylemişti.

"Bu nasıl çalışıyor?" Merakımı yenemeyerek sordum. "Gölge taşı nasıl zayıflatıyor?"

"Tıpkı ışık gibi enerjiyi emiyor ve çevreden o kadar çok öz çekmemize izin vermiyor," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Bu arada sana inanıyorum."

Gölge taşı hakkında düşünmeyi hemen bıraktım. O mu yaptı? Kahretsin, o kadar şaşırmıştım ki, bir esinti beni devirebilirdi. "İyi," dedim. "Çünkü doğruyu söylüyorum."

"Nyktos hakkında mı?" Gülümsemesi gerginleşirken çenesi eğildi. "Evet."

Rahatlamam bir anda yok oldu, sanki hiç olmamış gibi. Tedirginlik iki katına çıktı ve birden bunun sadece benim Kolis'e verdiğim tepki olmadığını fark ettim. Bu aynı zamanda Sotoria'nın da tepkisiydi. Bu his şimdi Attes buradayken olduğundan daha güçlüydü. Farkında olmaktan çok daha fazlasıydı. Belki de aktif olarak dinliyordu. BEN... BEN

İçgüdüsel olarak haklı olduğumu biliyordum ve aynı zamanda onun temkinli olduğunu da biliyordum. Hem de çok. Büyük bir önsezi duygusu, yavaşça sürünen bir sarmaşık gibi omurgamdan yukarı doğru kayıyordu.

"*Kardia*'nın çıkarılabileceğini bildiğinden şüpheliyim." Kolis ayağa kalktı. "Ve kulağa Nyktos'un yapabileceği bir şeymiş gibi geliyor."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Görüyorsun, yeğenimi kendisinden daha iyi tanıyorum."

Bundan şüpheliydim ama fikrimi kendime sakladım.

"Muhtemelen *kardia*'sını çıkarmanın sevdiği birine saldırarak ona zarar vermemi engelleyeceğine kendini inandırmış." Aşına olduğum türden bir gülümseme geri döndü ve tanrım, bunda bir tuhaflık *vardı*. Sanki öğrendiği ama tam olarak anlamadığı bir ifadeydi. "Ne yapıyorsun? ne düşünüyorsun?"

Parmaklarımı dizlerime bastırdım. "Sanırım... Sanırım ailesinin başına gelenler onu böyle bir sonuca sürüklemiş olabilir."

Kolis'in kahkahası kısa ve düzdü. "Muhtemelen, ama gerçek sebep bu değil, canım." Diz çöktü. "Çünkü bana dönüşmekten korkuyor."

İçime çektiğim nefes sıkışmıştı. Nektaş da benzer bir şey söylemişti.

Kolis'in bakışları karışmış saçlarımın üzerinde gezindi. "Ve bundan korkuyor çünkü sevdiği kişi elinden alınırsa kendisinin de benim gibi yapacağını biliyor." Sesini alçalttı. "O da biliyor ki daha kötü."

Belki de Kolis haklıydı. Ash hâlâ *Kardia*'sına sahip olsaydı, belki de daha kötüsünü yapabilirdi. Ama aynı zamanda büyük bir yanılgı içindeydi.

Sotoria asla onun kaybedeceği bir yer olmamıştı.

Bütün meselenin özü buydu.

"Bana dönüşmekten korktuğunu nereden bildiğimi biliyor musun?" Sesi sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi sinsileşti. "Bundan emin oldum."

Öfke damarlarımda kabardı ve göğsüme akarak İlkel özü körükledi. Bana o kadar sert ve hızlı çarptı ki bastırmak mümkün olmadı. Derim karıncalandı, bir şey-

"Yani, evet, Nyktos hakkında söylediklerine inanıyorum." O boş gülümseme hâlâ duruyordu. "Sakin ol."

Sarsıldım, ancak o zaman ayağa kalktığımı fark ettim.

"Geri çek." Tavandan ince bir toz ve sıva serpintisi süzülürken yumuşak bir sesle konuştu. "Şimdi."

Yere baktığımda ellerimin damarlarını dolduran gümüş ışıltısını gördüm. Bakışlarım Kolis'e kayarken kalbim korkuyla tekledi.

"Otur," diye emretti.

Oturdum, kalbim gümbür gümbür atarken gücü geri getirmeye çalıştım.

"Eather senin bir parçan." Sesi incelmış, gülümsemesi solmuştu. "Biraz itidal göster ve onu geri al."

Biraz itidal göstermek mi? Halihazırda sergilediğim *itidal* seviyesi hakkında hiçbir fikri yoktu. Göğsüm daha derin bir nefesle yükseldi ve kendime, şey, kesmemi söyledim. Öz benim bir parçamdı. Onu kontrol edebilirdim.

Bir süre sonra tenimdeki parıltı kayboldu. "Aferin kızıma."

Kendimi durduramadan dar gözlü bakışlarım ona yöneldi.

Kolis kıkırdadı. "Dediğim gibi," dedi sırtarak, "Nyktos hakkında söylediklerine inanıyorum, ama inanmadığım şey, Nyktos hakkında iddia ettiklerin."

nasıl hissettiğini. Yalan söylediğini biliyorum ve bunu doğrulayan sadece az önceki davranışların değil."

"I-"

Kolis aniden önüme çıktı ve nefes nefese kalıp geri çekilmeme neden oldu. Çok uzağa gidemedim. Bileğimden tuttu, elimi kaldırarak yüzlerimizin arasında tuttu - *sağ* elimi.

"Bu," diye dudak büktü, elimi zorla çevirerek izlerin altın kıvrımlarının bana dönük olmasını sağladı. "Bu bana bana olan düşkünlüğünden çok daha fazlasını hissettiğini söylüyor. yeğenim."

Oh, kahretsin.

Kalbim göğsümün etrafında çarpmaya başladı. İzi düşünmemiştim bile.

"Sadece sevgiyle kurulan bir birliktelik kutsanabilir." Gözlerindeki yaşlar yavaşladı. "Onu seviyorsun."

Göğsümde bir baskı oluştu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Düşüncelerim hızla akıp gidiyordu ama aklımdan geçen hiçbir şey bundan bir çıkış yolu sunmuyordu.

"O zaman bana bir şey söyle," dedi, sesine tekrar o soğuk acılık sızmıştı. "Ne yapacağız?"

"Ben... Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Seninle birlikte. Yeğenimle." Durakladı, elime baktı. "Seninle *Bu.*"

Kalın bir şekilde yutkundum, *sikiş* kelimesi zihnimde sürekli bir döngü halindeydi. "Elini kesmek nasıl hissettiğini değiştirmeyecek."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu ciddi ciddi düşünmüş müydü?

"Peki, söyle bana, ne yapacağım?"

Midemin çukurunda asit çalkalandı. "Bu iz nasıl oluştu bilmiyorum. Benim karar verdiğim bir şey değildi," dedim aceleyle. "Sadece ortaya çıktı."

"Bunun bilinçli bir eylem olup olmadığı önemsizdir."

İçimde bir titreme başladı ve benim güvenliğimden çok Ash'in güvenliğiyle ilgili buz gibi bir korku doğdu. Düşünebildiğim tek şey gerçektir ve bunu başarabileceğimi sanıyordum. "Seni tanımıyorum."

Kaşlarını çattı.

"Seni ya da... ya da geçmiş yaşamlarımdan hiçbir şeyi hatırlamıyorum, sadece bana anlatılanları hatırlıyorum," diye devam ettim. "Ama Nyktos'u tanıyorum. Onu tanıdım. Ve, Evet, onu seviyorum ama..." Biraz sonra söyleyeceğim şey göğsümü ağrıttı. "Ona aşık değilim."

Kolis'in gözleri benimkileri aradı. "İkisi arasında bir fark var mı?"

Gerçekten böyle bir şey olduğunu bilmediğini görerek tereddüt ettim. "Evet, ikisi arasında koca bir diyar kadar fark var."

"Açıkla," diye talep etti.

"Bunu kelimelere dökmek zor-"

"O halde çok iyi düşünün ki bunu kelimelere dökmek o kadar da zor olmasın."

"Birini sevmek... aşık olmaktan daha az değildir. Sadece o kadar güçlü ya da geri dönülmez değildir. Birini sevmek değişebilir," diye saçmaladım, o dikkatle dinlerken kalbim güm güm atıyordu. "Aşık olmaya dönüşebilir ve kaybolabilir. Aşık olmak... böyle bir şey yapmaz. Sadece daha da güçlenir ve sen

o kişi için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*" Gördüğüm rüyayı düşündükçe boğazım düğümlendi. "Aşık olmak... kırılmaz bir şeydir."

Kolis sustu ve sanki ona yabancı bir dil konuşmuşum gibi baktı. Yine de bu kişi, bir mahkmın yoldaş olabileceğine inanan kişiyle aynıydı.

Endişem daha da arttı. Kendimi bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordum, ayak parmaklarım uçuruma doğru kıvrılıyordu. Ash'i kurtarmak için bir planım vardı ve bunu uygulamak için ne gerektiğini biliyordum.

Sığ nefes alarak saydım. *Nefes al. Tut. Nefes ver. Tut.* Ve yaptığım gibi, onu kapattım. Her şeyi. Endişelerimi. Korkumu. *fkemi.* Her şeyi. Ash'e kadar hayatım boyunca pek çok kez yaptığım gibi.

şimdi bunu yapmak boğazıma ve göğsüme boğucu bir keder hissinin yerleşmesine neden oldu, ama o zaman da olmuştu. Yine de nefes alıp verdim. Nefes verirken her şeyi, Sotoria'ya dair farkındalığımı bile kapattım, hiçbir şeye dönüşürken uzun ve yavaş nefes aldım.

Bir kez daha boş bir kap.

İliklerime kadar boş bir tuval, uygun ve olmam gereken kişi olmaya hazır. Güçlü ama içi boş ve Kolis ne olmamı *istiyorsa* o.

Kalbimin atışı yavaşladı. Titreme durdu. Korlar söndü. Tıpkı onun gülümsemesi gibiydim. ğrenilmiş ama içi boş. "Eğer... eğer ikisi arasındaki farkı bilmiyorsan, o zaman beni sevdiğini nasıl iddia edebilirsin?"

Kolis keskin bir nefes aldı ve sanki onu yakmışım gibi bileğimi bıraktı. Ayağa kalktı, hareketleri titriyordu. "Seni seviyorum-" Gözleri kapandı, geniş omuzları gerildi. "Sana aşığım."

"O zaman kanıtla," diye fısıldadım.

Gözleri fal taşı gibi

açıldı. "Nyktos'u

serbest bırak."

Gözlerinde çılgınca dönen hava duruldu. "Ve neden lanet olsun
Bunu yapar mıydım?"

"Çünkü ben istedim."

"Kendimi tekrar etmeme izin verin." Sesi öfkeyle kalınlaştı, her kelime zehirli bir ok gibi fırladı. "Bunu neden yapayım ki?" İçindeki bir kas şakağı zonkladı. "Talebiniz, elinizde ve davranışlarınızda açıkça görülebilen şeyi kanıtladığında."

"Onun özgürlüğünü istiyorum çünkü bunu yapmanız mantıklı değil. O senin düşmanın. Benim kocam." Ondan gelen alçak hırıltı karşısında çenemi kaldırdım ve sadece bir parça korku hissetmeme izin verdim. Bunu kontrol edebilirdim. Ses tonumu. Onu. Hava. Öğrenilmiş içgüdü, sadece biraz fazla dar gelen bir elbiseyi giymek gibiydi ve şu ana kadar tam olarak hiçbir şey olamadığım o anda çok açıktı. "Sevdiğim ama aşık olmadığım kocam. Ben onun için hiçbir şey yapmazdım, ama sen onun için her şeyi yapar mısın? Ben mi?"

"Bence bu çok açık olmalı," diye tükürdü. "Seni hayata döndürmek için kardeşimi öldürdüğümü ve sonra da seni aramak için asırlar harcadığımı düşünürsek sen."

"Ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

Burun delikleri alevlendi. "Beni bıçakladıktan sonra seni öldürmediğimi hatırlıyor musun? Bunun yeterli bir kanıt olması gerekmez mi?"

"Hayır."

Kolis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden olmasın?"

"Çünkü sevdiğin birini öldürmemek en asgari şeydir. Bu onlar için hiçbir şey yapmamaktır," dedim ona, bunun birine açıklamak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir şey olduğunu düşünerek. "Onların ölümünden ne kazanacağınızın bir önemi yok."

Çenesini kapattı.

"Ama Nyktos'u özgürleştirmek?" Bardağımı aldım ve ayağa kalktım. Kolis *benden* bir adım *geri* çekildi.

Gülümsememi zar zor gizleyebildim. "Bu yapmak istemeyeceğin bir şey, ama bunu sadece beni memnun etmek için yapacaksın."

"Peki bu seni neden memnun etsin ki?"

"Dediğim gibi, onu seviyorum. Ona zarar gelmesini istemiyorum," diye mantık yürüttüm, hayatım boyunca hiç yapmadığım kadar sakin bir şekilde. Masaya geçtim ve cesaretle Kolis'e sırtımı döndüm. "Onun için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum ve kalacağım da. Ve bunun aşkla hiçbir ilgisi yok."

Sürahiye elime aldım ve tıpasını çıkardım. "Eşi olmadan önce bile beni korudu." Kendim için bir bardak doldurdum ve ardından Kolis'e de bir bardak doldurdum. Umarım bu flütü yok etmezdi. "Tehlikeye attın Ben."

"Hayır yaptım-"

"Ama sen yaptın." Gözlükleri tutarak onunla yüzleştim. Kolis divanın yanında durduğu yerden kıpırdamamıştı. "Ama sen de benim kim olduğumu bilmiyordun. Ben de bilmiyordum, uzun zamandır." Bardağı ona uzattım.

Tereddüt etti ama sonra aldı.

"Her neyse, sevdiğim kişi için endişelenirken bir başkasına aşık olabileceğimi sanmıyorum," dedim ve meyveli sudan bir yudum aldım.

"Peki neden... aşık olmakla ilgileniyorsun?" Kolis yanaklarının çukurları kızarmış bir halde sordu.

"Çünkü aşık olmanın ve karşılığında sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim-" Sesim çatladı, dönüştüğüm kap gibi. Gözlerimi kapatarak başımı çevirdim ve gerçeğin yakıcılığı hafifleyene kadar bekledim. Acı tamamen geçmedi çünkü söylediklerim doğrudu ve kendimi ne kadar boş bırakırsam bırakayım, o acıyı hâlâ hissedebiliyordum. "Bunun nasıl olduğunu bilmek isterim. hissediyor."

Bir sessizlik oldu ve sonra etrafımdaki hava kıpırdandı. Gözlerimi açtığımda kalbim küt küt atmaya başladı.

Kolis benden bir adımdan daha az bir mesafede duruyordu. "Bu bir manipölasyon gibi geliyor," dedi. "Ama az önce tanık olduğum acı gerçektir." Bir an geçti, sonra onun Sesini alçalttı. "Neden beni sevmek istiyorsun?"

Ne kadar güzel bir soru değil mi? Çok yüklü bir soru, onu asla ama *asla* sevememem için pek çok neden var.

Ama Kolis bunu duymak istemedi.

Benden *istediği* bu değildi.

Kolis hakkında bildiklerim için beynimi zorlarken sudaki kabarcıkların köpürmesini izledim. Çok fazla değildi, ama neden korktuğunu biliyordum. Satoria o kadar kötü durumdaydı ki ondan kaçmaya çalışırken bir

uçurumdan düştü. "*Onunla ilişki kurun,*" diye talimat vermişti

Yeşimtaşı Hanımları. "*Bir ilişki kurun.*

paylaşılan ortak noktalar. Sempatik olun, ancak acıma göstermeyin."

"Ben... Ben çocukken hiç istenmedim, annemin krallığı için yapabileceğime inandığı şeylerin ötesinde değil," dedim yavaşça, kısık sesle. "Muhtemelen zaten biliyorsundur

Ama kendi evimde dışlandım ve benden uzak duruldu. Hatta bazıları benden korkuyordu. Kimse bana dokunmak istemedi."

Kolis'e verdiğim bardak hiç dokunulmadan masanın üzerinde duruyordu. Gözünü bile kırpmadan izledi.

"Sanırım ortak bir noktamız var," dedim. "Ve belki de bu ortaklıktan aşk filizlenebilir."

Başını sertçe yana, benden uzağa çevirdi. "Ama önce zaten sevdiğin adamı serbest bırakırsam?"

"Evet."

Kolis'in çenesi bir santim eğildi, sesi kâbusların fısıltısı gibiydi. "Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

İçimde bir korku kıpırtısı belirdi ama onu bastırdım. "Eğer öyle olmasaydın, bana aşık olmadığını bilirdim. Birine aşık olmak insana inanılmaz aptalca şeyler yaptırır."

"Beni daha önce öldürmeye çalıştığını unutacak kadar aptal mısınız?"

diye sordu. "Nyktos'u bıçakladım," diye paylaştım. "Yani..."

Kolis gözlerini kırptırdı. "Nyktos'u bıçakladın mı?"

"Evet. Boğazına da bir hançer dayadım." Sahte Kral bana açık açık bakarken bir yudum aldım. "Ayrıca onu hatırlayamayacağım kadar çok kez tehdit ettim."

Başını yavaşça salladı. "Sen... beklediğim gibi değilsin."

Homurdandım. "Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

Kaşları daha da çatıldı. "Nyktos'u serbest bıraktığımda tam olarak ne olacak?"

Bu neyi değiştirecek?"

Umut kıvılcımları çaktı ama o küçük pıslığın büyümesine izin veremezdim. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Açıkla," diye emretti sabırsızca.

"Kaçmaya çalışmayacağım." Bu bir yalandı. "Senden kaçmayacağım." Keskin bir nefes aldı. "Bana... boyun eğecek misin?"

Tenime batan dikenlerin hissi vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Ağzımdan kelimeler çıksın diye uğraştım ama başaramadım. Yine yanılmıştım.

Tuvalim istediğim kadar boş değildi. Görünüşe göre benim bile sınırlarım vardı. "Seninle dövüşmeyeceğim Kolis." Köpüklü suyu bitirdim. "Anlaştık mı?"

Sahte Yaşam İlkeli beni dikkatle ve biraz da ihtiyatla inceledi. "Biliyoruz."

Rahatlama neredeyse beni *dizlerimin* üzerine çökertiyordu -neredeyse.

"Ama sadece Sotoria ve hissettiklerin hakkında gerçeği söylersen. Söyleyeceğim.

öğren. Tüm gerçeklerini." Gülümsedi. "Peki ya yalan söylüyorsan?" Bardağını geri aldı. "Ne olacağını bildiğine inanıyorum."

Boğazım kurudu. Ne dediğini hatırladım. "Bana ve değer verdiklerime yapılan zulümlerin sonu gelmeyecek."

Kolis'in gülümsemesi yayıldı. "Hem hayatta hem de ölümdede senin için," dedi. "Ruhunu alacağım ve o benim olacak."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonraydı, yoksa akşamın erken saatleri miydi? Emin olamadım.

Uykuya daldığımda güneş ışığı pencereleri doldurmuştu ve uyandığımda da yine oradaydı.

Ash'i ya da gölü tekrar rüyamda görmemiştim. Hiç rüya görmemiştim.

Şimdi küçük yemek masasında oturmuş, yemek tabaklarına bakıyordum. Daha önce bana bir kase çorba ve bir tabak dolusu yumurta ve çıtır sebze getirilmişti ama şimdi tam bir ziyafet sofrası kurulmuştu; et, tavuk ve kızarmış ördek, şeker serpilmiş sebze ve meyve kâselerinin arasında duruyordu. Ayrıca üç farklı türde içecekten oluşan sürahiler de vardı. Callum'un gözetiminde, sessiz ve peçeli Seçilmişlerden oluşan bir başka grup da yemek servisi yapıyordu. Sonra Seçilmişler ayrıldı.

Callum yapmadı.

Kafesin dışındaki oturma alanında oturmuş, kitap okuyordu ve benim tek düşünebildiğim, acımasızca ve zalimce öldürdüğü Seçilmişlerdi.

Keskin dişleri boğazının derinliklerine sapladığını hayal ederken parmaklarım çatalımın etrafında sıkılaştı. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Callum'a zarar vermek Kolis'in güvenini kazanmama yardımcı olmayacaktı ama ona onu öldüreceğimi söylemiştim.

Ve bu sözü bir şekilde yerine *getireceğim*.

Çatalı tutuşumu gevşetmeye zorlarken, Aios'un Kolis'in gözdelelerine nasıl davranıldığı hakkında söylediklerini düşündüm. Çok az kişinin onlarla etkileşime girmesine izin verilirdi. Callum'un buraya birkaç kez gelmiş olması -tek başına- onunla ilgili bir şeylere işaret ediyor olmalıydı. Başka hiçbir Hortlak burada hiç vakit geçirmemişti.

Bakışlarım Revenant'tan kapılara kaydı. Kapılar açıldığında, girişi çevreleyen iki muhafız görmüştüm. Siyah saçlı olanı tanıdım.

Kolis'in hayatımı -ve görünüşe göre sonraki hayatımı- yaşayan bir kâbusa çevirme sözünü yineledikten sonra nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tıpkı Eythos'a yaptığı gibi ruhumu almaya söz vermişti.

İçim ürperirken, kardeşinin ruhunu tam olarak nerede sakladığını merak etmekten kendimi alamadım. Muhtemelen rahatsız edici bir yerde.

Her iki durumda da, o yokken Ash'i serbest bırakacağını umacak kadar aptal değildim. Anlaşma ancak yalan söylemediğimden emin olduğunda devreye girecekti. Bunu nasıl belirlemeyi planladığını kimse tahmin edemezdi.

Yemeğimi karıştırdım, normalde doymak bilmeyen iştahım neredeyse yok gibiydi.

Midem hâlâ çalkalanıyordu ve Kolis'le uğraşmak kafese kapatılmış bir engerek yılanıyla uğraşmak gibiydi. Çok yorucuydu.

Boş bir tuval olmak ve öyle kalmak gibi. Her ikisi de tekrar kolayca ve derin bir uykuya dalmamda rol oynamıştı. Kendimi yatakta uyumaya ikna edemediğim için bir kez daha divanda uyudum.

Callum sessizliği bozarak, "Yemek yemelisin," diye öğüt verdi. "Bu Majestelerini memnun edecektir."

Gözlerimi devirerek etin önceden kesilmemiş olmasını ve bir bıçağın mevcut olmasını diledim. Onu Revenant'a fırlatırdım.

Muhtemelen bu yüzden hiç bıçak yoktu.

Sandıkta bulduğum fildişi elbisenin kucağından bir ekmek kırıntısı koparıırken, "Bu bir kişinin yemesi için çok fazla," diye işaret ettim. Dün giydiğimle aynı yapıdaydı ama kemer olarak altın bir ipi vardı.

"Öyle mi?"

Bir parça brokoli yerken ona baktım. "Sanırım bunun cevabı çok açık."

Callum cevap olarak sadece omuz silkti.

Tereyağlı sebzeyi çiğnerken onu izledim. "Hortlaklar yemek yemez mi?" Piçte sivri diş görmediğimi hatırlayarak kaşlarımı çattım. Ama kişisel deneyimlerime dayanarak, içmek için sivri dişlere ihtiyaç olmadığını biliyordum. "Yoksa kana mı ihtiyacın var?"

Callum kitabının sayfalarını çevirdi. "Bu çok kaba bir soru."

"Öyle mi?" Daha önceki cevabını tekrarladım.

Belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hortlakların yiyeceğe ya da kana ihtiyacı yoktur."

Bir çeşit baharatla çeşnilendirilmiş bir parça tavuk yedim. "Peki, yiyeceğe ya da kana ihtiyacın yoksa, Hortlaklar neye ihtiyaç duyar?"

"Revenantların hiçbir şeye ihtiyacı yoktur."

"Hiçbir şey mi? Bu..." Sözümlü yarıda kestim, anladım. "Çünkü sen zaten ölüsün."

"Bu da kaba bir değerlendirmeydi," diye karşılık verdi. "Sana ölmüş gibi mi görünüyorum?"

Oldukça sağlıklı görünüyordu. "Hayır."

"İşte cevabınız." Okumaya geri döndü.

"Bu bir cevap değil."

Bir sayfa daha çevirirken derin bir iç çekti. "Beni göremiyor musun?"

Kaşlarını çatıttı. "Bu da cevabı belli olması gereken bir başka soru."

"Soruyorum çünkü görme sorunları yaşıyor olmalısınız," diye cevap verdi.

"Okumaya çalıştığımı açıkça anlayamadığınıza göre."

Ukala.

Tamamen işlevsel olan gözlerim kısıldı. "Ne okuyorsun?"

Callum kitabından başını kaldırıp başını yana eğerken dudakları büzüldü.

"Sorularıma cevap verirken çenemi kapatırım." Meyveli suyla dolu bir kadehi elime aldım, eğer onu Revenant'ın kafasına fırlatırsam onun ya da Kolis'in ne kadar kızacağını merak ediyordum.

"Bu pek olası görünmüyor."

Şöyleydi. "Bir Hortlak olmak için ölmeniz gerekir - ruhun bedeni terk etmesi gibi. Doğru mu?" Üstüne gittim. "Bu yüzden Kolis beni bir Hortlak'a dönüştürerek kurtarmaya çalışmadı."

"Bu doğru olur."

Bir dakika. Bu soruları cevaplama şekli... Sadece bir kez kendisinden bahsetmiş, ölü gibi görünüp görünmediğini sormuştu ama diğer soruları cevaplarırken Hortlaklardan hiç *biz* diye bahsetmemişti. "Bir zamanlar Seçilmiş mi?"

"Ben bir Seçilmiş miydim?" Callum'un burnu sanki çürük bir koku almış gibi kırıttı. "Tam olarak değil."

Bu ne anlama geliyordu? "Beslenirken gördüğüm kadın. Gerçi o bir Seçilmiş'ti."

"Sanırım bu zaten tespit edildi." "Ama sen onun gibi değilsin."

Callum'un kahkahası havalıydı. "Belli ki."

"Tüm Revenantlar senin gibi mi?" Ben sordum.

Callum alay etti. "Benim gibi bir Revenant yok." O zaman gözlerimi devirdim. "Kaç tane var?"

Hiçbir şey söylemedi.

Hayal kırıklığım arttı, ama yöntemimi değiştirdim. Doğrudan onunla ilgili olursa bir cevap alma olasılığım daha yüksekti. "Kolis'in katılımı olmadan çok az kişinin buraya girmesine izin verileceği izlenimine kapılmıştım ama işte buradasınız."

"Çünkü ben özelim."

Flütü tutan elimin orta parmağını uzatarak kuru bir sesle "Gerçekten mi?" diye sordum.

Callum sırtıttı. "Ben ilkim."

Durdum, bardak dudaklarımın yarısına kadar gelmişti. Bunu beklemiyordum ve neden olduğundan bile emin değildim. Her şeyin bir ilki vardı. "Peki nasıl oldu da Şanslı mısın?"

"Çok soru soruyorsun, değil mi?" "Sen sormaz mıydın?" Ben de karşı çıktım.

Kitabını kapatıp bir kenara koyarken bir yandan da içinden gülüyordu. "Hayır, akıllı davranır ve sessiz kalırdım."

"Ah, evet, soru sormamak ve kendini karanlıkta ve etrafındakileri anlamadan tutmak çok akıllıca."

Callum sırtıttı. "Ne kadar zeki olduğunu birazdan göreceğiz." Lezzetli su midemde ekşidi. "Peki bu nasıl olacak?"

"Kolis sizin söylediğiniz kişi olup olmadığınızı keşfettiğinde." Callum bir bacağına diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandı. "Eğer değilseniz, ölümünüzün acı verici olacağını tahmin ediyorum."

"Ya öyleysem?" Meydan okudum. "O zaman ne hayal ediyorsun?" "Ne hayal ettiğimi zaten biliyorsun."

Ben söyledim. "Eninde sonunda Kolis benden bıkacak. İster haftalar, ister aylar, isterse yıllar sürsün."

Başını salladı. "Sen sadece bir rahatsızlıksın."

"Kıç yalayıcı olmaktansa öyle olmayı tercih ederim."

"Büyüleyici," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim." Ona eskiden annemi kızdırdığım şekilde gülümsedim, geniş ve parlak. Sertliğine bakılırsa, onun üzerinde de aynı etkiyi yarattığını biliyordum. Sırtışıımı gizleyerek sandalyemde arkama yaslandım ve can sıkıcı olma havasında olduğuma karar verdim. "Peki, bu maskeler de neyin nesi?"

"Peki ya onlar?"

"Neden hep senin yüzüne boyanıyor da diğer Hayaletler, senin kadar *özel* olmayanlar boyanmıyor?" Ash bana kanatların gümüş olduğunu söylemişti. Yaşamın İlkeliydi, ama o hüküm sürerken herkesin yüzünde maskelerle dolaştığı izlenimini edinmemiştim. "Ve muhafızlar."

Bir kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı. "Semboliktirler."

"Yok artık," diye mırıldandım, hızla yutkundum. Yumuşak sığır etinin tadı... farklıydı. Nedenini tam olarak kestiremiyordum ama iğrençti. Kalan tadı bir yudum suyla yıkadım.

"Tanrıların gerçek Kralına hizmet ettiğimizi ve onun suretinde yaratıldığımızı sembolize eder." Parmakları birbirine vurdu.

"Peki bu kim olabilir?"

Kıkırdadı. "Şirin."

Bunu görmezden geldim. "Tahminimce altın kanatların Kolis gerçek formundayken?" Callum

başını salladı.

"Ama ben onu gerçek haliyle gördüm," dedim. "Kemiklerden başka bir şey değil." Revenant'ın parmakları hareketsiz kaldı.

"Bunun, içindeki son gerçek ölüm közünden geriye kalanlardan kaynaklandığını da tahmin ediyorum," diye tahmin yürüttüm.

"Onu böyle gördün mü?" Callum sordu.

Başımı salladım.

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı, tenimin ihtiyatla karıncalanmasına neden olan bir gülümseme. "O zaman ölümü gördün," dedi. "Gerçek ölümü. Kimse bunu görüp de sonrasında uzun süre yaşayamaz."

Bakışlarımız kilitlendiğinde midem bulandı. "Beni

korkutmuyorsun." Callum güldü. "Ama o korkutuyor."

Callum ertesi gün olduğunu tahmin ettiğim bir saatte döndüğünde banyo hazırды. Bu rutin bir şeydi ama ben yıkandıktan sonra bir Seçilmiş, avizenin ışığında sıvı altın gibi parıldaayan şeffaf bir kumaşla kafese girdi.

Sessiz Seçilmiş beni giydirdi, sonra saçlarımı pırıl pırıl olana kadar taradı ve annemin sık sık taktığı gibi narin inci tokalarla topladı. Ardından yanaklarıma ve dudaklarıma ruj sürüldü.

Sonra da gitti.

Ve Kolis geldi.

Her zamanki gibi giyinmişti ama Ash ve ben Dalos'a geldiğimizde üzerinde görmediğim bir taç şimdi başında duruyordu. O kadar altın sarısı ve parlaktı ki ilk başta pek bir detay seçemedim ama baktıkça daha fazlasını gördüm.

Altından taç, her bir ucunda ışıltılı bir elmas bulunan dokuz kılıçtan oluşuyordu. Ortadaki sivri uç ise daha fazla elmastan yapılmış bir güneşti.

Yaşamın İlkeli'nin tacı Ölümün İlkeli'ninkinin tam tersiydi ama yine de birbirlerinin aynısıydılar. Gündüz ve gece. Yaşam ve Ölüm.

Ona bakmamak ve *Ash'in* kafasında nasıl durması gerektiğini düşünmemek zordu.

Yine de onu böyle görmek, hayalimde bile olsa, doğru gelmiyordu.

Sergilenen tek şey Kolis'in tacı değildi.

Ben de öyleydim.

Uyardığı gibi sırlarımı keşfetmekten daha fazla bahsetmemişti. Ash'ten bahsetmemişti ve benim sormam için bile zaman yoktu.

Bana söylediği tek şey, "Odaya girenlerle muhatap olma," olmuştu ki bu açık bir uyarıydı. Ondan sonra, tahtında oturduğu yerden Tanrılar Kralı'nın işlerini yürütmekle, bana -*bazı* yerlerime- bakmak arasında meşguldü.

Bu yüzden olduğum gibi giyinmiştim, saçlarım elbisenin ortaya çıkardığı her şeyi engelsiz bir şekilde görmemi sağlayacak şekilde şekillendirilmişti.

Kaçış girişimim sırasında gördüğüm aynı kahverengi saçlı muhafız tanrılara odaya kadar eşlik etti. Adının Elias olduğunu öğrenmiştim. Bunu hatırlıyordum çünkü bakışlarını benden ayırmayan tek kişi oydu.

Getirilen tanrılar, cinsiyetleri ne olursa olsun, Kolis'e Güneş Tapınaklarında yapılan talepler hakkında bilgi verirken sık sık bakıyorlardı. Bakışlarının çoğu merak doluydu. Bazıları Kolis'in gözlerinde tanımaya başladığım *istek* parıltısını taşıyordu.

Ash'in bakışlarında gördüklerime hiç benzemiyordu. Onunki istek ve ihtiyaç doluydu ama aynı zamanda şefkat, özlem ve büyük bir saygı, hürmet ve tutku da vardı. *Kardia*'sı olsaydı aşka dönüşebilecek bir düşkünlük ve bağlılık.

Tanrıların bakışları bana üvey kardeşimin bakışlarını hatırlattı; tüketme arzusuyla doluydu. Hürmet etmeden hükmetmek. Sahip olmak için sahip olmak

Çünkü göze hoş görünecek ve yaldızlı bir kutuda sergilenecek şekilde hazırlanmışım.

Kafes.

Umarım gözleri yuvalarından fırlamıştır.

Kolis'inkiyle birlikte.

Sessiz, kafesteki bir kuş gibi oturmamın tek nedeni Ash'ti. Anlaşma buydu. Kolis söylediğim kişi olduğuma ikna olduğunda, yeğenini serbest bırakacaktı. Ama dikkatli olmam gerekiyordu. Primaller yeminlerini bozamasalar da, genellikle sizi sözlerini tuttuğunuza pişman etmenin yollarını bulurlardı. Kolis'in yeminine sadık kalarak yapabileceği şeyler vardı. Ama bunu düşünmeme ya da hayal gücümü serbest bırakmama izin veremezdim.

Çünkü orada otururken bir şey fark ettim. Ash'in serbest bırakıldığında hangi *durumda* olması gerektiğini açıklığa kavuşturacak kadar akıllı davranmamıştım.

Callum'un da dediği gibi, toplantılar devam ettikçe kendime *çeki düzen* verdim ve Kolis değişmeye başladı.

Gerginleşti, hatta kıpır kıpır oldu. Bakışları... *daha fazla* oldu. Uzadı. Ağırlaştı.

Tahtın kollarını daha sıkı kavradı, bakışlarındaki buz faktörü daha da güçlendi.

Bu yüzden Kolis'i ve alaycı tanrıları çoğunlukla görmezden geldim, o kadar sıkılmıştım ki kafes parmaklıklarının ortasındaki elmas kümesine bakarak ve Kolis'in onları neden oraya koyduğunu merak ederek çok uzun zaman geçirdim. Ne anlamı vardı ki? Hiçbir fikrim yoktu.

Kolis'in tanrılarının her birinin ölümlü krallıklar içinde farklı şehirleri temsil ettiğini öğrendim. Ve ne zaman yeni biri gelse, nereden geldiklerini öğrenecek kadar dikkat kesilirdim. Hiçbiri Lasania'dan gelmemişti.

Kolis'in önündeki tanrı sunular hakkında gevezelik ederken başımı kaldırıp baktım. Bakışlarını üzerimde bulduğumda gözlerim hafifçe kısıldı. Bakışları aynı şekilde

Ondan önce gelenler gibi nitelikler. İstemek için istemek,

Bu aynı zamanda uğruna almak olarak da tercüme edilebilir. İç çekerek, yer değiştirdim

açık kapılara odaklandım. Sadece Elias'ın omzunu ve başka bir muhafızın kolunu görebiliyordum. Adı neydi onun? Odaya sadece birkaç kez adım atmıştı ve adım attığında da bana Callum'u hatırlatan bir durgunluğu vardı.

Ayağa kalktım ve masaya gidip kendime köpüklü sudan bir yudum doldurdum. Bugün biraz ananas kokuyordu.

"Onu dikkat dağıtıcı mı buluyorsun?" Kolis aniden sordu.

Durdum, sürahiyi yarı indirdim ve başımı kaldırıp baktığımda kum saçlı tanrının dikkatini tekrar İlkel'e verdiğini gördüm.

"Ona benden daha fazla ilgi gösteriyorsun." Kolis'in tahtın kollarını tutuşu gevşedi. "Ayağa kalktığı andan beri gözlerini ondan ayırdığını sanmıyorum."

Tanrı boğazını temizleyerek, "Özür dilerim Majesteleri," diye cevap verdi. "Dikkatim dağılmıştı."

"Onun tarafından mı?" Kolis dürttü.

Tanrı bana tekrar baktı ve başını salladı.

Kolis'in kafası eğildi. "Onun nesini bu kadar dikkat dağıtıcı buluyorsun?"

Sürahinin sapı avucuma battı. Elbisem şeffaf olabilir miydi?

"Ona bakmak... ilginç," diye yanıtladı tanrı.

"İlginç mi?" Kolis sordu. "Lütfen detaylandır, Uros."

Tanrının bakışları alçaldı ve göğsümde kaldı. "Göze hoş geliyor."

"Hangi kısımlar?"

Bakışlarımı Primal'a çevirdim. Bunu cidden soruyor muydu?

"Birçok parçası var," diye yanıtladı Uros, devam etmeden önce Kolis'e bakarak. "Onun şekli."

Odaya girenlerle muhatap olmayın, diye hatırlattım kendime, sürahiyi parmaklıkların arasından fırlatmadan önce masaya geri koyarken - Kolis'in hoşuna gideceğini düşünmediğim bir şey. Ayrıca, israf olurdu. Su çok lezzetliydi.

"Ve?" Kolis tanrıya gülümsedi ama gülümsemesinde bir gerginlik vardı. Çenesini sertleştiren bir gerilim.

Uros alt dudağını dişlerinin arasına alırken bana baktı. "Kalçaları. Dolgun ve yumuşak görünüyorlar. Uyluklarının arasındaki gölgeli bölge."

Ağzım açık kaldı.

Kolis kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

"Bahse girerim aynı derecede yumuşaktır." Uros'un bakışları sıcaklıkla doluydu ve iyi anlamda değildi. "Ve ıslak."

"Ne oluyor lan?" Kendimi durduramadan tükürdüm.

Uros'un gözleri büyüdü. Belli ki konuşmamı beklemiyordu. Ve muhtemelen konuşmamalıydım da. Sorum büyük olasılıkla bir angajman eylemi olarak değerlendirilecekti. Ama *hadi* ama.

Ancak Kolis sadece kıkırdadı. "Sanırım onu gücendirmiş olabilirsin."

Uros buna hiçbir şey söylemedi, söylemesine de gerek yoktu. Düşünceleri dudaklarının hafif kıvrımından açıkça okunuyordu. Kırılıp kırılmadığım umurunda değildi ve muhtemelen böyle bir şey için endişelenmeye değer olduğuma inanmıyordu.

"Öyle misin?" Kolis sordu ve benimle konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. "Alındın mı?"

Kim olmazdı ki? Ama bu tanrı tarafından aşağılandıysam, bu onun sözlerinin ya da fikirlerinin benim için önemli olduğu anlamına geliyordu.

Ve yapmadılar.

"Hayır." Tanrı'nın bakışlarıyla karşılaştığımda sudan bir yudum aldım. "Çoğunlukla, sadece etkilenmedim."

Tanrı'nın yanakları pembeleşirken Kolis homurdandı. Döndüm ve divana doğru ilerledim.

"Mesele şu ki," diye başladı Kolis, "*beni* kırdınız."

Yanlış zamanda oturmak için döndüm. Ya da belki tam olarak doğru zamanda. Ne olursa olsun, o anda bunu yapmak bana daha sonra olacakları ön sıradan izleme fırsatı verdi. Kolis başını Uros'a çevirdi ve yine o gergin gülümsemesini takındı.

Sonra sağ elini kaldırdı ve bileğine bir fiske vurdu. Uros *patladı*.

Sanki kendi içine çekilmiş gibiydi. Yüzü çöktü, oradaki kemikler çatırdadı ve sonra çöktü. Göğsü sanki hava, kan ve boşluğun içinde tutulan tüm gerekli şeyler aniden çıkarılmış gibi söndü. O anda Omuzları ve kolları yok olurken giydiği tunik sandalyeden aşağı kaydı ve eskiden bedeninin olduğu girdabın içine çekildi. Sırada bacaklar vardı ve son bir etli çırpınıyla geriye kanlı keten ve birkaç parça akan dokudan başka bir şey kalmadı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, içimdeki korların ölüm karşısında zayıf bir şekilde nabız atmaktan başka bir şey yapmaya pek şansı olmadı. Ellerim ısınmadı bile.

Kolis bana doğru baktı. "Bu haliyle onu daha mı etkileyici buluyorsun?"

Ağzım açık bir şekilde divanın üzerine çöktüm.

"Biliyorum." Kolis kaşlarını kaldırdı. "Çünkü daha az yer kaplıyor."

"Sen... sen onu az önce yapışkan maddeye dönüştürdün," dedim.

Kolis tereddüt etmeden "Evet," diye cevap verdi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Yavaşça göz kırptım. Ash'in benzer bir şey yaptığını görmüştüm ama bu farklıydı. *Bu* sadece söylenen sözler üzerine yapılmıştı, Kolis'in tanrıyı konuşmaya kışkırttığı sözler. "Sadece bana bakıyordu."

Kolis hareketsiz kaldı. "Sana bakması *hoşuna* gitti mi?"

"Uzaktan bile değil, ama bunu yapan tek kişi o değildi," dedim, az önce olanları ve bu inanılmaz aptalca soruyu kafamda toparlamaya çalışarak. "Tanrıların çoğu bana aval aval baktı."

"Ama bunu bu kadar belli etmeyecek kadar akıllıydılar." Başını öne eğdi. "Size bakabilirler ama bunun üzerine konuşmamalılar."

"Onu bu konuda konuşturdun."

"Ben sadece ona sorular sordum," diye yineledi. "O da cevap vermeyi seçti."

Olan şey tam olarak bu değildi. Kolis tanrıyı cevap vermesi için zorlamıştı. Uros'tan geriye kalanlara baktım, demir kokusu ve yüklü hava bana ulaştığında midem çalkalandı.

"Bu çok... iğrenç," diye mırıldandım.

"Histeri yok mu?" Kolis belirtti. "Sadece ifadeler. Bu etkileyici."

Tanık olduğum şeyden kesinlikle rahatsız olmuşum, bu yüzden birinin yapışkan maddeye dönüştüğünü gördüğümde çılgılık atıp bayılmamam muhtemelen beni endişelendirmeliydi.

"Elias?" Kolis seslendi.

Tanrı içeri girdi, ortalığı görünce adımları durdu. Yine de çabuk toparlandı, benden daha hızlıydı, bu da sadece böyle şeylere alışkın olduğu anlamına gelebilirdi.

"Lütfen Callum'a Güneş Tapınağı'nın..." Kolis kaşlarını çattı. "Uros'un bahsettiği her kimse, yerine geçecek birine ihtiyacı var."

Elias başını salladı. "Evet, Majesteleri. Dağınıklığı gidermesi için birini göndermemi ister misiniz?"

Dağınıklık mı?

Ben buna karmaşadan daha fazlası derdim.

"Gereksiz." Kolis elini salladı ve sandalye ile yapışkan madde Uros'un yolundan gitti, ancak bu sefer gölge taşı döşemesinin üzerinde dönen belli belirsiz bir toz bulutundan başka bir şey yoktu. "Sıradakini içeri gönderin."

İçeri giren tanrı gözlerini sadece Kolis'e dikti. Belli ki, sonuncusu odadan çıkmayınca, bu da boş yere geldiğinde ikiyle ikiyi bir araya getirmişti. Bir an durdu, yutkunurken boğazı düğümlendi. Sözsüzce kanepeye oturdu.

Divanın üzerine tünedim, sandalyenin olduğu yere bakarken elimdeki içkiyi büyük ölçüde unutmuştum. En ölümcül şiddeti uygulamak üzere yetiştirildiğim için buna alışkındım. Bir yanımda böyle olmamayı, az önce olanlar gibi bir şeyin beni daha fazla etkilemesini diliyordu ama bunu bir zayıflık olarak görmüyordum. Bu bir güçtü, özellikle de şimdi. Ama Kolis'in olayları ele alış biçimi beni tedirgin etmişti.

Hepsi bir manipölasyondur.

Kolis beni sergiliyor, odaya girdikleri andan itibaren bakanlarla alay ediyordu. Görüşlerinin arkasında hiçbir mantık ya da neden yoktu.

Bunu yapmaları için ne kadar uzun bir süre olduğunu. Uros iğrençti ve Yorumlar pek çok çizgiyi aştı, ancak Kolis onu buna yönlendirmeseydi bunlar yapılmayacaktı.

Peki neden yaptı?

Tanrı ile bir sorunu mu vardı? Bunu bir şeyi kanıtlamak ve diğer tanrılara neler yapabileceğini hatırlatmak için mi yapmıştı? *Bana* hatırlatmak için mi? Yoksa nedeni Uros ve diğerlerinin beni bu kadar hoş bulmalarıyla aynı mıydı?

Özellikle tanrılar âleminde, bakılacak *kadar* olağanüstü biri değildim. Elbette, bazıları şeklimi çekici ve özelliklerimi güzel buluyordu. Diğerleri ise benden çok fazla olduğunu ve çillerimin dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyordu. Her iki durumda da, bu tanrılar sadece beni Kolis'in en yenisi olarak gördükleri için ilgilendiler. ve benim dokunulmaz olduğumu biliyorlardı. Sahip olamayacakları şeyleri istediler. İstediler çünkü yapabilirlerdi.

Ve Kolis *o* tanrıyı *öldürebildiği* için öldürmüştü.

Ona yanıldığını kim söyleyecekti? Onunla bu konuda kısaca konuştuktan sonra, bunu yapmanın bir anlamı olmayacağını görebiliyordum. O ne isterse onu yapıyor ve bunun doğru mu yanlış mı olduğunu pek düşünmüyordu.

Elimdeki narin bardağa baktım. Anlamadığım şey amacı...*bu*. Sotoria olduğum iddiası henüz doğrulanmamıştı. Yine de beni bu şekilde giydirmenin, teşhir etmenin ve ardından bir tanrıyı öldürmenin ona olan aşkımı beslemeye yardımcı olacağını mı düşünüyordu?

Yine de Kolis aşkın ne olduğunu bilmiyordu.

Onun ve sarayının neye benzediği konusunda uyarılmıştım. Aslında Ash ve ben buradayken bunu çoktan tecrübe etmiştim, bu yüzden-

"Bereketli bir hasat ve sakın bir kış için dualar edildi. Biliyorum, tam bir sürpriz oldu." Uzun, siyah saçlı ve koyu kahverengi bir tanrıça Cildi bir parşömeden bir şeyler okuyordu, konuşurken kullandığı tonlama söylediklerine anlam katıyordu kendisinden önce gelenlerin hepsinden çok daha ilginçti. Tıpkı onun isteklere eklediği şeyler gibi. "Tadının hafifçe at sidiğine benzediğine inandığım viski ve öyle görünmesi için boyanmış olabileceğinden şüphelendiğim beyaz bir boğa adak olarak bırakıldı."

Bekle. Ne?

"Meşe ağacından bir dal da vardı." Sivri çenesi kalktı ve keskin yanaklarının altın ışıltısından ışık süzüldü. "Ağaca uygulanan anlamsız şiddetin yasını tutmaktan başka, bir dalla ne yapılması gerektiğinden emin değilim." Durakladı ve Primal'a baktı.

Kolis yine bana bakıyordu.

Boğazını temizledi. "Kraig, bir..." Kaşlarını çattı. "Bir K ile, sadece Majestelerine olan bağlılığından şiirsel bir şekilde ve uzun uzun bahsetmek istedi, bir-"

"Yeter," diye bağırdı Kolis, hem tanrıçayı hem de beni şaşırtarak. "İzninizle." Ayağa kalktı, bana baktı. "Birazdan döneceğim."

Tanrıça sandalyelerden birine tüneyerek oturduğu yerden döndü ve Kolis'in odadan çıkışını izledi. Sonra bana baktı.

Omuz silktim.

Başını eğdiğinde uzun, parlak saçları omzunun üzerinden kayıyordu. Dolgun, kırmızı dudaklarını dişlerinin arasına alarak açık kapıya baktı ve güzel yüzünde bir parça muziplik belirdi. Ayağa kalkarken vücuda oturan elbisesi uzun bacaklarından aşağıya doğru kaydı. Parşömeni yanına indirdi,

kafese yaklaştı. *Yaklaşmak*, hareketlerini tanımlamak için fazla evcil bir kelimeydi.

Tanrıça, elbisenin kıvrımlarını ne kadar iyi tamamladığının açıkça farkında olarak *sinsice ilerledi*.

Parmaklıklardan bir adım ötede durdu. Bulunduğum yerdeki ışığın yumuşak parıltısı altında, elbisesinin vücudunu gizlemekte oldukça başarılı olduğunu gördüm.

benimki ve diğerk tanrıçaların giydiğini gördüğüm tüm elbiseler gibi.

Ve göğüslerinin oldukça diri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Dikkatimin nereye gittiğini görünce sırttı. "Seviyor musun Onları?" diye sordu, ses tonu hafifçe alaycıydı. "Seninkileri seviyorum. Belki sevgili K'lı Kraig'in Majestelerini sevdiği kadar değil, ama onları bakması oldukça keyifli buluyorum."

Kaşlarımı kaldırdım, tanrıça tuhaf bir şekilde eğlendirmişti beni. Kehribar rengi gözleri hafifti ve diğerleri gibi bana dik dik bakmıyordu.

Bana sanki aramızda parmaklıklar olmadan biraz yalnız kalmak istiyormuş gibi bakmadı değil, çünkü baktı. Ama tenimi, kendini bedenimden ayırmaya çalışıyormuş gibi hissettirmedi.

Hızla kapılara baktım, Elias'ı ya da orada konuşlanmış diğerk muhafızları göremedim. "Bu Güneş Tapınağı hangi krallıktaydı?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ah, konuşuyor," dedi tanrıça ve omurgam sertleşti. "Daha önce hiç kimse bunu yapmamıştı."

Kolis'in diğerk favorilerinden bahsedildiğinde, eğlencem hızla azalmaya başladı.

"Ama sen... farklısın," diye ekledi sesini alçaltarak. "Senin hakkında söylentiler var, biliyorsun. Gölgeler Diyarı'nın Eşi olduğun söyleniyor."

Ona bakarken tenimde dikenli bir his dalgalandı. Bu, Phanos ve Attes dışında başkalarının benim kim olduğumu bildiğine ya da buradaki varlığımla ilgili ne düşünüyor olabileceklerine dair ilk işarettti. Diğerlerinin benden haberdar olduğundan bile emin değildim, özellikle de kaçmaya çalıştığımda beni görmemiş olanların.

"Güneş Tapınağı Terra Krallığı'nda bulunuyor," diye cevapladı sessizlikte.

Nefesim kesildi. Terra, Ezra'nın görüşme halinde olduğu Lasania'ya komşu bir krallıktı. Ölümsüz Tepeler hariç, Lasania'nın

Terra tarım arazisiydi. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Öne doğru eğildim.

"Lasania hakkında bir haber var mı? Onlar hakkında bir şey duydun mu?"

Narin kaşları çatıldı. "Bana lezzetli, katmanlı erişte ve peyniri düşündüren krallıktan mı bahsediyorsun?"

"Telaffuz edilmiyor-" Başımı sertçe sallayarak kendimi durdurdum. "Evet, ondan bahsediyorum."

"Pek sayılmaz." Hayal kırıklığı

İçimi kapladı.

"Gerçi Güneş Tapınağı'na adak bırakanların birçoğu Lasania'dandı," dedi. "Çoğunlukla Terra'daki işleri için iyi şans dilediler."

Bu, Ezra'nın iki krallık arasındaki ilişkiyi başarıyla güçlendirdiği anlamına gelebilir miydi? Öyle olmalı. Çünkü Terra'nın toprağı olsa da, Lasania'nın sahip olduğu işgücüne sahip değillerdi. İçimi bir rahatlama ürpertisi kapladı. "Teşekkür ederim," dedim arkama yaslanarak.

Tanrıça konuşmaya başladı.

"Dametria." Elias kapı aralığını doldurdu, bir eli kılıcının kabzasında duruyordu. Hafızama kazımak için adını sessizce mırıldandım. "Dışarı."

Gözlerim gardiyana dikildi.

"Ben gidiyorum," dedi tanrıça, dikkatini tekrar bana vererek.

Elias, "Bunu yapıyormuş gibi görünmüyorsunuz," diye işaret etti.

"Majesteleri yakında dönecek."

"Evet. Evet. Kendini tatmin etmeyi bitirdiğinde edecek."

"Kahrolası Kaderler," diye mırıldandı Elias ve dudağım

tiksintiyle kıvrıldı. "En azından gördüklerime dayanarak böyle yapmasını bekliyorum."

Dametria'nın sesi alçaldı. "Bu arada, söylentilerin doğru olduğunu biliyorum."

Sustum.

"Dametria," diye tersledi Elias.

Tanrıça geri adım attı, sonraki sözleri zar zor duyulabiliyordu. "Sen taç giydiğinde ben de oradaydım."

ON ALTINCI BÖLÜM

Kafesin banyo odasını hızlıca kullanırken Kolis'in kendini tatmin ettiğini düşünmeyecektim. Ezra'nın muhtemelen Terra ile başarılı bir anlaşma yapmış olduğu bilgisine odaklanacaktım.

Ash içimdeki közü çıkaramazsa bu onları kurtarmazdı ama hayatta kalabildikleri kadar hayatta kalmalarına yardımcı olurdu.

Bir tabak peynir, meyve ve ekmek servis edilmişti ve ben de birkaç tane yedim.

Dametria'nın paylaştıklarını düşünerek sessizce her birinden birer parça aldı. Taç giyme törenine katılmıştı. Bu başka bir Saray'da görev yaptığı anlamına mı geliyordu? Yoksa burada, Dalos'taki Divan'ın bir üyesi miydi?

Bilmiyordum ama diğerlerine hiç benzemiyordu, özellikle de Elias'ın zırhlı göğsündeki rulo halindeki parşömene dokunarak kasıla kasıla odadan çıktığında.

Kolis döndüğünde onunla ilgili tüm düşünceler aklımın bir köşesine kayd.

Sahte Kral tekrar tahta otururken biraz daha rahat görünüyordu ve Dametria'nın ima ettiklerine biraz olsun inanıyordu.

Ve bu Uros'un söylediği her şeyden çok daha iğrençti.

Birkaç tanrı daha girdi ama göğsümdeki korların ani titreşimi dikkatimi vermemi sağladı.

Kapılara doğru döndüğümde Kolis'in yanında hiçbir tanrı görmedim. Sonra uzun boylu, geniş bir figür belirdi, koyu kahverengi deriler ve miğfer amblemi taşıyan zırhın altında siyah bir tunik giyyordu.

Kumral saçlı piçi hemen tanıdım.

Ne de olsa Barış ve İntikamın İlkeli, yüz hatlarında yara izi olmaması dışında görünüş olarak kardeşiyle aynıydı.

Kyn, Ector'un ve daha pek çok kişinin ölümünden sorumluydu. Hareketlerini takip ederken içimi bir öfke kapladı.

"Kyn," diye onayladı Kolis başını eğerek. Primal eğildi. "Majesteleri."

"Sanırım benim için haberlerin var?"

Haber mi? Kulaklarım hemen dikildi.

"Biliyorum." Kyn, Uros'un yerde balçık haline geldiği yerde durdu. "O halde oturun." Kolis sandalyelere ve koltuklara doğru bir el uzattı Barış ve İntikamın İlkeli sonunda bana doğru baktı.

Kızgınlık, yağ dolu gözlerinde ve dudaklarının sert baskısında belirgindi.

Kyn benden hoşlanmadı.

Duyguları yersiz olsa da bunu anlayabiliyordum. Kolis, Ash'in taç giyme törenim için onun onayını almamasının cezası olarak beni Kyn'ın genç drakenlerinden Thad'ı öldürmeye zorlamıştı. Thad'ı hayata döndürmüştüm ama Kyn bunu bilmiyordu. Belki bilseydi, bana karşı duyduğu öfke değişirdi.

Ama içimde kaynayan öfke bunu yapmayacaktı. Kyn'in bakışlarını tutarken göğsümde korlar zonkluyordu, İlkel'in intikamıyla hayattan daha fazla uyum içindeydim. Manipüle edilip edilmediği ya da emirlerinin ne olduğu umurumda değildi. Gölgeler Diyarı'na saldırmıştı. Değer verdiğim insanları öldürmüştü. İçimde var olan anlayış orada sona erdi.

"Belki de bu konuşma başka bir yerde yapılsa daha iyi olur," dedi Kyn ve bana sert bir bakış fırlattı. "Gölgeler Diyarı'yla ilgili olduğu için."

İçimde bir gerilim şimşegi çaktı.

"Tabii ki, şu anda en az sevdiğim Mahkeme ile ilgisi var." Kolis kuru bir şekilde cevap verdi. "Gölgeler Diyarı'nı onun huzurunda açıkça tartışabiliriz. O hiçbir yere gitmiyor."

Bu, kendime çenemi kapalı tutmam gerektiğini hatırlatmam gereken anlardan biriydi.

Kyn bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "Alabilir miyim?" Çenesini koyu kiraz ağacından yapılma masaya doğru eğdi.

"Elbette," diye mırıldandı Kolis, parmakları boş boş dokunmaya başlamıştı. "Buyurun."

"Teşekkür ederim." Kyn büfeye doğru ilerledi, uzun bacakları aradaki mesafeyi kapatıyordu. "Nyktos'un komutanlarından biriyle Bonelands kıyılarındaki varlıkları hakkında konuştum."

Kimden bahsediyor olabileceğini düşünerek beynimi zorladım. Ash'e yakın olanlardan biri olmalıydı.

"Emirlere kulak asmak istemiyorlar," diye devam etti Kyn, kehribar rengi sıvıyla dolu büyük bir sürahinin cam tıpasını çekerek. "Nyktos serbest bırakılana kadar güçlerini hareket ettirmeyi reddediyorlar."

Gurur içimde kabardı ve bunu göstermemek için mücadele etmek zorunda kaldım çünkü Kolis'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Bunu bekliyordum," dedi Kolis. "Draken hâlâ onlarla mı?"

Kendine bir bardak viski dolduran Kyn başını salladı. "Evet. Üç kişiler."

"Nektas mı?"

"Evet." Kyn tıpayı yerine taktı.

Diğerlerinin isimlerini söylemesini beklerken kalbim güm güm atmaya başladı.

Primal bir yudum aldı, dudakları soyulmuştu.

likörün ısırığı. Durduğu yerden bile dişlerinin büyüklüğünü görebiliyordum. Çok büyüktüler.

"Nektas'ın orada olması ve Bonelands'i terk etmeyi reddetmeleri müzakereler için iyiye işaret değil," dedi Kyn dönerek. Bakışları üzerimde gezindi. "Draken'ların kutsal olduğuna inandıkları topraklara nasıl davrandıklarını bilirsin."

Kolis bundan bahsetmemişti.

Sahte Kral iç çekti. "Geçmiş savaşlarda ölenlerin kalıntılarının bulunduğu her toprağı böyle düşünselerdi, her toprak parçası kutsal olurdu."

"Evet, ama dağların batısındaki topraklar ölümlüler diyarına akıyor," dedi Kyn. Skotos'tan mı bahsediyordu? "Kadimlerin olduğu yer-"

"O topraklarda ne olduğunu biliyorum," diye araya girdi Kolis. "Orada bir ölümlüyle karşılaşma riskleri yok. Hiçbiri Skotos'u geçmedi ve Bonelands'e kadar."

Yani Skotos ile başka bir dağ silsilesi arasında kalan bu topraklar aslında ölümlüler âleminde miydi? Bu, ölümlülerin inandığından, yani diyarın Skotos'un doğusunda sona erdiğinden daha mantıklıydı.

Kyn oturma alanına geri döndü ve bir koltuğa oturdu. "Denizi kullanıyorlar ve dağları aşılıyorlar, bu da onları Dalos'a saldırmak için menzile sokuyor."

"Ben de bunun gayet iyi farkındayım."

"Böyle bir durum ortaya çıkarsa Phanos'un yardım edebileceğinden emin olmalıyız." "Bu bir sorun olmayacak."

Bir İntikam Primal'i olan Kyn'ın bunu sorması bile bir sorun olabilir.

"Bunu duymak içimi rahatlattı." Kyn'ın bakışları üzerimde gezindikten sonra uzaklaştı ve tenimi diken diken etti. "Güçlerinin sadece yarısı Bonelands'de. Diğer yarısı benim sınırimda."

"Senin ve kardeşinin demek istiyorsun," diye düzeltti Kolis, parmakları hâlâ tıkırdıyordu. Bakışları diğer Primal'a kaydı. "Tabii kampınızın bulunduğu inandığım Kara Koy'un kuzeyinde konumlanmamışlarsa."

Bildiğim kadarıyla Lethe'nin doğusundaydılar ve orası da kardeşlerin sarayı olan Vathi'ydi.

Kyn, "Sınırımızdalar ve öteden beri oradalar," dedi ve bunun ötesinde bir ayrıntı vermedi. "Önemli olan tek şey bu."

"Saldırdılar mı?"

"Henüz değil, ama intikamlarını almalarının an meselesi olduğunu düşünüyorum."

Bir yanımda öyle olmasını umuyordu. Diğerleri ise bunun neye yol açacağını anladı: şiddetin tırmanmasına. Savaş. Ölüm.

Kyn'ın bakışları tekrar üzerimde gezindi, sahte Kral'a yeniden odaklanmadan önce üst dudağı hafifçe kıvrıldı. "Bir şeyler yapılmalı."

Kolis'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Eminim sizin de önerileriniz vardır."

"İstiyorum." Kyn öne doğru eğildi. "Güçlerimi almama ve doğumuzdaki tehdidi ortadan kaldırmama izin ver. Onları yok edeceğim, kemiklerini daha önce gelenlerle birlikte çürümeye bırakacağım."

Kolis usulca güldü. "Nektas'ın onlarla birlikte olduğunu söylemiştin. Eğer buna kalkışırsanız, siz ve kuvvetleriniz yanmaktan başka bir şey yapamazsınız."

Gerginlik Kyn'ın bedenine doldu ve havayı doldurdu. "O zaman başladığım işi bitirmeme izin ver." Gümüş gözlerini delip geçerek kaslarının bir yay gibi kıvrılmasına neden oldu. "Gölgeler Diyarı'nı almama izin ver."

"Bunu yapmak için şansın vardı," diye karşılık verdi Kolis, Gölgeler Diyarı'nın yıkıma ne kadar yaklaştığını hatırlatarak enseme soğuk bir dehşet fısıltısı gönderdi.

"Tek ihtiyacım olan bu şansı tekrar kullanmak için izin," diye ısrar etti Kyn. "Bu fırsatı ikinci kez heba etmeyeceğim."

Bakışlarını ikisi arasında gidip gelirken midem bulandı. Attes, Kolis'in kardeşini Gölgeler Diyarı'na sırtını dönmeye zorladığını iddia ediyordu ama Kyn'in sesi bir kez daha denemeye fazlasıyla hevesli geliyordu. Ya Attes ya da bunu kabul etmek istemedi.

"Açık bir mesaj gönderilmesini istediniz. Bu hâlâ yapılabilir." Kyn'in bakışları yine üzerimde gezindi. "Ve şu anda, muhtemelen *bu* nedenle bir mesaja ihtiyaç var."

Bardağımı sıkıca kavradığım için parmaklarıma bir ağrı yerleşmeye başladı.

"Peki kardeşin ne düşünüyor?" Kolis bir süre sonra sordu. "Bir mesaj gönderilmesi gerektiğini düşünüyor mu?"

"Kardeşim savaş yerine anlaşmayı tercih eder; bir de sevişmeyi."

Kolis, "Sanki son kısım söz konusu olduğunda senin bir farkın varmış gibi," dedi. Kaşlarım kalktı ve ben...

Attes'in kardeşinin muhafızlarını neden öldürdüğünü düşündüm. Gençleri, o yıllarda Toplama'dan uzakta olanları alıp kamplarına geri getirdiklerini söylemişti. Attes'in de söylediği gibi, bu onları korumak için değildi.

"Nektas Bonelands'deyken, draken'im ve adamlarım Gölgeler Diyarı'nda kalan güçlerin işini çabucak bitirebilir," diye düşündü Kyn.

Dilim üzerindeki zayıf hakimiyetim kayarken ve sonra tamamen yok olurken mideme korku düğümleri yayıldı. "Sonra ne olacak?"

Tüylerle dolu iki çift göz üzerime dikildi. Kyn'ınkiler şaşkınlıkla açılmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sorduğunda Kolis'in ne bakışlarından ne de ses tonundan bir şey anlayabildim.

Zihnimde kendime defalarca tokat atarken kalbim boğazımda bir yerlerdeydi. "Gölgeler Diyarı'nı yok etme emri verilirse," dedim, karşımdaki annem olmadığı için temkinli davranmam gerektiğini bilerek, "sonra ne olacak? Bonelands'deki güçler, Nektas da dâhil olmak üzere, Vathi'ye saldırmak için daha da motive olacaklardır."

Kyn'ın dudağı beni süzerken kıvrıldı ama Kolis "Peki sen bu konuda ne söyleyeceksin?" diye dürtünceye kadar hiçbir şey söylemedi.

"Nektas için o kadar da endişeli değilim," diye yanıtladı Kyn, bir içki alarak. Kendimi durduramayıp güldüm.

Kyn kadehini indirdi. "Şaka mı yaptım?"

"Bana öyle geldi," diye cevap verdim. "Aklı başında hiç kimse Nektas için endişelenmezdim." "Aklımın

başında olduğunu hiç söylemedim."

"Belli ki," diye mırıldandım nefesimin altında.

Kyn'ın gözleri kısıldı.

Onu tersleme dürtüsüne direnerek Kolis'e odaklandım. "Bir savaş başlatmak istemediğini söylemiştin. Gölge Diyar'ı yok etmek tam olarak bunu yapacak." Devam ederken ağzıma ekşi bir tat doldu. "Daha önce ne konuşmuştuk? Seninle benim aramızda?"

Kolis'in tüm dikkati bana odaklanırken parmakları hareketsiz kaldı.

"Krallık savaşa girerse bunların herhangi biri nasıl mümkün olacak?" Mantık yürüttüm. "O zaman *her şey* nasıl mümkün olacak?"

Diğer Primal'ın gözleri parlayan yarıklara dönüşürken sahte Kral sessizdi. Öfke ve korku içimi kemirirken saniyeler geçip gidiyordu.

"Cesursun Kyn," diye başladı Kolis. "Ve sadıksın. Her ikisi için de sana minnettarım."

"Benden daha fazlasına sahipsin." Kyn sahte Kral'a döndü. "Benim orduma ve komutama sahipsin."

Kolis başını salladı. "Son konuştuğumuzdan beri işler değişti. Planlar... adapte oldu."

Kyn'in yüzündeki ifade bana neyin değiştiğini tam olarak bildiği izlenimini verdi. "Ama o közlere ihtiyacın var," diye yanıtladı İlkel. Kyn'ın bende olduklarını bilmesine biraz şaşırmıştım. "Çünkü olması gerekenin gerçekliği yapılanlar ya da yapılacak olanlar aynı kalacaktır."

Kolis yavaşça başını salladı. "Unutmadım."

Tam olarak neden bahsediyorlardı? Kolis közleri istiyordu, böylece Yaşamın ve Ölümün İlkeli olmak için Yükselilebilecekti - akıl almaz bir güce sahip bir varlık. Eğer başarılı olursa, tüm İlkelleri yok edebilir ve her iki diyara da hükmedebilirdi. Güç istiyordu; nihai, sonsuz güç. Diyarların istikrarının artık onların ölümlerinden etkilenmeyeceğini bilen başka bir İlkel neden bunu desteklesin ki?

Kolis, "Bunca yıldır dengeyi korudum," dedi. "Bunun yakın zamanda yeterli olmaktan çıkması için hiçbir neden yok."

Denge mi? Bu konuda daha önce ne demişti? Dengeyi korumak ve hayat vermek. Soğuk gözlü Yükselmişlerin bunun ürünü olduğunu söylemişti.

Kolis, "Kışkırtılmadıkça Gölgele Diyarı'na karşı başka bir harekette bulunmayacağız," diye talimat vererek beni bir rahatlama dalgasıyla düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Peki ya kışkırtılırsa?"

Kolis arkasına yaslandı, parmakları bir kez daha tahtın kollarına vurmaya başladı. "O halde yapılması gerekeni yapacağım." Kyn'e baktı. "Kararımdan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünmediğini görmek beni rahatlattı."

İlkel gülümsedi. "Ben değilim." "Peki neden?"

Evet, *nedenmiş* o?

"Nyktos serbest bırakıldığında muhtemelen kışkırtıcı bir ruh hali içinde olacaktır." Odak noktasını Kolis'ten kaydırdı. "Onu sonsuza kadar hapsetmeyi planlamıyorsanız, sorun yaratacaktır."

Kolis kuru bir kahkaha attı ve benim gerilmeme neden oldu. "O bir sorun olmayacak."

Ash kesinlikle bir sorun olurdu. Dudaklarımın seğirdiğini hissettim- "Gözleri üzerine çekiyor, değil mi?" Kolis çizdi.

Tanrım, yine mi bu?

Kyn bardağının kenarının arkasından kayıtsız bir homurtu çıkardı. İlkel'in söylediği şeyin Uros için olduğu gibi sona ereceğinden şüpheliydim ama umut edilebilirdi.

Kolis birkaç saniye boyunca diğer Primal'e baktı.

"Canım?" diye seslenerek sırtımdaki kasların gerilmesine neden oldu. "Neden daha yakına gelmiyorsun?"

Tereddüt ettim ve o tuhaf gülümsemesi duraksadı. Odaya girenlerle bir değil iki kez çatışmaya girerek şansımı zorladığımı bildiğimden, kendime tehlikede olanın *kim* olduğunu hatırlattım. Nefes aldım, zihnimi temizledim, böylece tekrar hiçbir şey olabildim.

Boş.

Etkilenmem

iş. Sonra

ayağa

kalktım.

Bakışlarının, oyalandıkları yerin çok farkında olarak ve ışıktaki Dametria'nın elbisesinin içini görebildiğimi bilerek yavaşça parmaklıklara doğru yürüdüm. Kolis'in beni neden daha yakına çağırdığını biliyordum.

Kyn'in bakmasını istedi.

Tıpkı Uros'un yapmasını istediği gibi.

Kalbim çarpmaya başladı. O anda bunun en sevdikleriyle yaptığı bir şey olup olmadığını hatırlayamadım - onları göstermek. Keyif almak Kendisine ait olduğunu iddia ettiği şeyi başkalarının da istediğini biliyordu. Öyle olmak zorundaydı, Birçok tanrının bana nasıl baktığının farkında olduğunu düşünürsek. Ve onlara tek kelime etmemişti.

Öldürdüğü kişi hariç.

Ancak Kyn kadehini ve bakışlarını indirirken Kolis öldürücü olmaktan çok memnun görünüyordu.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" Kolis sanki bir resim hakkında konuşuyormuş gibi kibarca sordu.

Bakışları üzerimde gezinirken Kyn'ın çenesi gerildi.

Kendimi hareketsiz tutarak hiçbir şey hissetmemek istedim ama durum böyle değildi. Hâlâ kendimden çok fazla şey vardı, bu da demek oluyordu ki boş bir tuval haline geldi. Doğrusu, Kyn göğsümü öyle bir süzüyordu ki, göğüslerim solup düşse o kadar da dehşete kapılmayacaktım.

"Gözleri üzerine çekiyor," diye mırıldandı Kyn.

"Biliyorum," dedi Kolis. "Bunu düşünmek istemiyorsun ama düşünüyorsun."

Bakışlarım tekrar sahte Kral'a kaydı. Etrafında bir hava parıltısı titreşiyordu ve Uros'ta olduğu gibi onun da dikkati diğer İlkel'in üzerindeydi.

Ama bu sefer farklı görünüyordu. Gerginlik gitmişti. Rahatlamış görünüyordu.

"O kafeste olmasaydı ne olurdu?" Kolis bu sorunun aralarındaki sessizlikte oylanmasına izin verdi. "Eğer benim olmasaydı?"

İlkel'in göğsü derin bir nefesle yükseldi ve dudakları aralandı. Belli ki bunu hayal edebiliyordu.

Ve boğazını kemiğine kadar kesmeyi hayal ediyordum.

Kolis diğerk Primal'ı izledi, yanaklarının etine ve gözlerinin ısıltısına bir tür ateşli bakış yerleşti. "O güzel kalçalarının arasında ya da aynı derecede güzel kışının içinde olurdun."

Ben sertçe nefes alırken Kyn sırttı. Cehennem gibi, yapardı. Eğer bu kafeste olmasaydım, *ikisinin de* sikini kanlar içinde yere sererdim.

Bu görüntüyü aklımda tutarak Kyn'in sırtışına karşılık verdim.

İlkel'in gözleri parladı ve sertleşti. "Eğer o olduğuna inandığın kişi değilse? Senin *graeca*'n mı?"

Burun deliklerim alevlendi. Demek Kyn, Kolis'in benim kim olduğuma inandığının farkındaydı.

Kolis'in takıntısını tam olarak kaç kişi biliyordu? Herkes mi?

"Ya değilse?" Kolis'in parmakları tıkladı, tıkladı, tıkladı... "Onunla işim bittiğinde onu alabilirsin."

Barış ve İntikam'ın İlkel'ine bakarken içimi dikenli bir sıcaklık dalgası kapladı. İçimdeki hiçlik kabardı. Beni sığırdan başka bir şey değilmişim gibi tartışmalarından duyduğum utanç ya da korku değildi bu.

Öfkeydi.

"Evet." Kyn'in gülümsemesi genişledi ve közler tıngırdarken dişlerini gösterdi. "Evet, onu ben alacağım."

O istedi.

Kolis bir kez daha bu oyuna başladığından beri bakışlarındaki şehveti ve söylediği birkaç kelimeyi yanlış anlamak mümkün değildi. Nefret ediyordum ve Kolis bunu fark ederse ne olacağını bir anda anladım. Sotoria'nın ruhu hakkındaki gerçeği öğrendim ve yapabileceği her şeyden kurtuldum.

Kyn'in yapacağı şeyden sağ çıkamazdım.

Ben istemezdim. Ve

Kolis bunu biliyordu.

"Güzel." Kolis'in altın rengi bakışları tekrar bana döndü.

"Anlaştık." "Onur duydum," diye mırıldandı Kyn.

"Potansiyeliniz... yeteneğiniz beni etkiliyor,
Majesteleri."

Umarım Nektas Kyn'i acı verici bir şekilde yakmıştır.

Barış ve İntikamın İlkeli Kolis'e dönerek gülümsedi. "Sana vermek için bir tane getirdiğime sevindim."

Kolis'in kaşları kalktı. "Sen mi yaptın?"

"Bir dakika." İlkel sandalyesinde iki büküm oldu. "Diaval," diye seslendi, bardağını küçük bir masanın üzerine koydu. "Umarım draken'ının bana yardım etmesine aldırmazsın."

"Bir hediye söz konusu olduğunda değil," diye yanıtladı Kolis.

Bakışlarım kapıya yönelirken kaşlarım çatıldı. Bir kalp atışı geçti. Sonra bir tane daha.

Uzun boylu, dalgalı sarı saçlı bir draken içeri girdi. İçimden bir tanıma sarsıntısı geçti. Bu, koridorun karşısına fırlattığım, beni bayıltan kişiydi. Ama o anda, daha az umursayamazdım. Her parçam onun *hediyesine* odaklanmıştı.

Diaval'ın eli, başı çuval bezinden bir kukuleta ile örtülmüş birinin bağlı kolunu kavradı. Adamın siyah derisi ve tuniği birkaç yerden yırtılmış, kanlı et parçaları ortaya çıkmıştı.

Onlar yaklaştıkça kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Al bakalım." Diaval tutsağı öne doğru itti.

Adam tökezledi. Nefesimi tuttum. Yere düştü, dizleri gölge taşı döşemeyi çatırdattı. Öne doğru sallanırken hiç ses çıkarmadı, göğsü hızlı ve sığ nefeslerle inip kalkıyordu.

"Benim hediyem..." Kolis başını eğdi. "Oldukça hırpalanmış ve kan içinde." Kyn ayağa kalktı. "Biraz ikna etmek gerekti."

Sahte Primal sırttı. "Bunu görebiliyorum."

Kyn ayağa kalkıp diz çökmüş adamın arkasından yürürken bunun bir hediye olmadığını biliyordum -tanrım, *biliyordum*.

Bu bir kabus olurdu.

Kyn çuvalın arkasını kavrayıp yırttı ve kurumuş kanla keçeleşmiş kırmızımsı altın rengi saçları ortaya çıktı.

Kalbim durdu.

Rhain'di.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yükselen korku göğsümü daralttı, tanrıya bakarken aldığım nefesi boğdu.

Yüzünü kaplayan kanın altında Rhain'in çocuksu yüz hatlarını zar zor tanıyabildim ama bu oydu. Burnu eğri büğrüydü, kırık olduğu belliydi. Dudakları yarılmış ve yırtılmıştı. Sadece bir koyu kahverengi gözü açıktı. Zar zor. Diğeri şişmiş ve kapanmıştı. Ve boynu.

Rhain ısırılmıştı ama bunu bir hayvan yapmış gibi görünüyordu. Eğer bir tanrı olmasaydı, hâlâ nefes alıyor olmasının imkânı yoktu.

"Bonelands'den ayrıldığımda beni takip etmeye kalkıştı," diye açıkladı Kyn, dövülmüş tanrıya bakarken sırtarak. "Onu yakaladığımda Nyktos'a götürülmeyi talep etti." Kyn güldü ve benim göğsüm sıkıştı. "O salağın ne olacağını düşündüğünden emin değilim."

Tanrılar, Rhain bir aptaldı; cesur, sadık bir aptal.

Kolis ellerini tahtın kollarında gezdirerek, "Bunu tanıyorum," dedi. "Bu Rhain, değil mi?"

Rhain başını kaldırıp kafese doğru eğerken çenesinden kan damlıyordu. Işık saçan tek gözü bana odaklandığında donakaldım.

"Adı bu," diye doğruladı Kyn.

Kolis tanrıyı inceledi. "Rhain, Callasta Adaları'nın tanrısı," dediğinde içimden bir şaşkınlık şimşegi çıktı. Aslen Veses'e mi hizmet ediyordu? Rhain'in hangi saraydan geldiğini hiç bilmiyordum. "Ve Daniil'in oğlu. Babana çok benziyorsun." Ayağa kalktı. "Sen de babanı son gördüğümde ona benziyordun."

Keskin bir nefes aldım, ne demek istediği açıktı.

"Siktir git," diye tükürdü Rhain.

Kyn tereddüt etmeden tepki verdi. Çizmeli ayağı Rhain'in sırtına çarpıp onu yere düşürdüğünde irkildim.

Rhain inleyip tek sağlam gözü görünecek şekilde başını çevirdiğinde öne doğru sarsıldım. Bir ağız dolusu kan tükürdü.

"Eminim baban da aynı şeyi söylemiştir," diye yanıtladı Kolis. "Ona ne söylediğimi sana da söyleyeceğim. Hayır, teşekkür ederim."

Panik içimde derinlere kök salmaya başladı. Odanın küçüldüğünü hissederek yana, kilitli kapıya doğru adım attım. Ellerim yanlarımda açılıp kapanıyor, göğsümdeki kor zonkluyordu.

"Sen... sen ona söyledin mi?" Rhain sözcükleri çarpıtarak homurdandı. "Onu neden... öldüreceğini?"

"O zaten biliyordu." Kolis ona yaklaştı. "Bir ihanet eylemi gerçekleştirdi. Baba gibi, oğul gibi, görüyorum."

"Komplo mu?" Rhain'den ıslak, kırık bir kahkaha yükseldi. Görünüşe göre irade gücüyle dizlerinin üzerine çökmeyi başardı. "Babam... sadece... katil bir uşak olmayı reddetti."

Bunların hiçbirini ya da Rhain hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sık sık sohbet edip birbirimizi tanımış değildik. Tanrı bana karşı temkinliydi.

Gölgeler Diyarı'na geldiğim andan itibaren. Ve Ash'i öldürmeyi planladığımı öğrendikten sonra, anlaşılır bir şekilde benden hoşlanmamıştı.

"Senin katil bir uşak dediğine ben sadık bir hizmetkâr derim." Kolis, Rhain'in önünde durdu. "Ah, şu haline bak."

Rhain ayakta durmaya çabaladı, göğsü zorlukla kabardı ama ayaklarını altına aldı. Saçları şimdi daha da koyuydu, ter kana karışmıştı. Ama tanrılar, *ayağa kalktı*. "Sen... sen sadakatin ne olduğunu bilmiyorsun."

"Peki sen biliyor musun?" Kolis yumuşak bir sesle sordu. "Baban bildiğini sanıyordu. Ama yanılıyordu." Diğer Primal'e doğru baktı. "Sen ne düşünüyorsun, Kyn?"

"Ne düşündüğümü söyledim." Barış ve İntikamın İlkeli kollarını kavuşturdu. "O lanet olası bir aptal."

"Siktir git," diye tükürdü

Rhain. Kyn ona doğru

bir adım attı.

Sahte Kral bir elini kaldırarak İlkeli'i durdurdu. Boğazından kısık sesle hırlayan Kyn geri çekildi.

Rhain *sırıttı*.

Ve büyük bir parçam buna saygı duyuyordu. Bu benim yapabileceğim bir şeydi ama aynı zamanda aptal da olabilirdim. Kafesin kapısına tekrar baktım ve gizli anahtarı düşündüm. Ona ulaşıp dışarı çıkmamın hiçbir yolu yoktu.

Yapsam bile, o zaman

Ne? Bilmiyordum ama *bir şeyler* yapmalıyım.

Çünkü ne hissettim? Ve zihnimde gün gibi açık gördüğüm şey? Kehanet gibi bir şeydi. Kyn'in Rhain'i buraya getirmesinin tek bir nedeni vardı.

Kolis yaşıyor. Göğsümde bir baskı oluştu. Birazdan ne olacağını biliyordum. olur.

Kolis Rhain'i öldürecekti.

"Yani seni Nyktos'a götüreceği umuduyla Kyn'i mi takip ettin?"

Rhain dengesiz bir şekilde sallanırken cevap vermedi.

"Bakın, bu konuda bazı sorularım var," diye devam etti Kolis. "Bunun için gerçekten

Kyn'i yakalanmadan takip edebileceğini düşünüyorsan aptal olmalısın."

Diğer Primal'in gülümsemesi kendini beğenmişti.

"Ama ben onun bilmediği bir şey biliyorum." Kolis öne

doğru eğildi. Kyn'in dudaklarının köşeleri düzeldi.

"Baban mükemmel bir iz sürücüydü, görünmeden ve bilinmeden bir hayalet gibi hareket edebiliyordu. Ta ki çok geç olana kadar. İşte bu yüzden onun

Benim için birkaç ayak işi," dedi Kolis. Sadece bu deli adam birini öldürmeye ayak işi diyebilirdi.

Aslında, annemle ortak noktaları vardı. Anla işte.

"Eminim bu yeteneklerini sana da aktarmıştır. En büyük oğlu Mahiil'e de öyle yapmıştı."

Sarsıldım. Rhain'in bir kardeşi mi vardı? Anahtar kelimenin "*vardı*" olduğuna dair içimde korkunç bir his *vardı*.

"Ve ayrıca yeğenimin etrafını aptallar," diye ekledi Kolis. "Bence sen yakalanmana izin verdin." Rhain'e bakarken dudaklarım aralandı.

"Ayrıca Nyktos'a götürülmenin tek amacın ya da umudun olmadığını düşünüyorum." Kolis'in çıplak göğsünde altın rengi bir hava dolaşıyordu. "Bu yüzden sana bu soruyu sadece bir kez soracağım ve sonunun baban ve kardeşin gibi olmasını istemiyorsan, doğru cevap vermeni öneririm."

Tanrılarım, şüphelerim doğruymuş. Kolis, Rhain'in kardeşini de öldürmüştü. Ash'e yakın olan pek çok kişi Kolis yüzünden acı çekmişti. Çok fazla-

Seraphena.

Sertleştım, bakışlarım Rhain'e kaydı. Onun sesine. Zihnimde duyduğuma yemin etmişim.

"Nyktos'un yerini bulmaya mı çalışıyordunuz?" Kolis bastırdı.

Seraphena. Rhain'in sesi tekrar geldi. *Dinle beni.*

Boğazım kurudu. Ya onu duyuyordum ya da aklımı kaçıırıyordum.

"Ya da *onun*?" Kolis sordu.

Kalbim tekledi. Kahverengi bir göz benimkine kilitlendi.

"Gördün mü? Bence ikincisi." Kolis hırpalanmış tanrıya bir adımdan daha yakındı. "Ve Kyn bana sadece bir hediye getirmedi. Sana da bir tane verdi."

Bakışlarım diğer Primal'a kaydı. Kaşlarını çatıyordu.

Veses'in ne yaptığını öğrendiğinde ne yaptığını hatırlıyor musun?

Tamam. Onu duyuyor olmalıydım çünkü bu düşünmek için garip bir şeydi. *Onu Nyktos'la gördüğünde mi?*

"Çünkü onun bilmediği başka bir şey biliyorum." Eather, Kolis'in bedeninde daha hızlı dönmeye başladı.

Özü kullan, diye fısıldadı Rhain'in sesi düşüncelerimin arasında. Ve tüm bu sarayı yerle bir et-

Kolis öne fırladı ve Rhain'i boğazından yakaladı. Şaşkınlıkla haykırdım.

"Sessizlik," diye uyardı Kolis, Rhain'e yeniden odaklanmadan önce bana bir bakış attı.

"Babanın neler yapabileceğini biliyorum. Babanın sana neler bıraktığını da biliyorum.

iki oğlunu da."

Kolis onu yerden kaldırırken Rhain nefes nefese kaldı.

"Veses'in tanrılarından sadece birkaçı... buna ne diyordu?" Rhain öğürdü ve Kolis genişçe gülümsedi. "Düşünce projeksiyonu mu?"

"Ne oluyor lan?" Kyn kollarını açarak hırladı.

Lanet olsun, Rhain'in sesini duymuştum. Ama benden ne istemişti? Kontrolümü kaybettiğimde? Haides Hanesi'ni nasıl titrettiğimi bilmiyordum. Yapsam bile Kolis'i öldüremezdim. Rhain bunu biliyor olmalıydı. "Tek yönlü bir yol ama yine de etkili." Altın özü zonkladı

Kolis'in etrafında. "Özellikle de başkalarına bir şeyler anlatmak söz konusu olduğunda.

Onlardan öncekiler." Kavrayışı sıkılaştı ve Rhain'in hırıldamasına neden oldu. "Ve hatta uzun mesafeli. Asıl soru şu. Tam olarak ne kadar yeteneklisin? Ağabeyin gibi mi? Göz teması kurarsa düşüncelerini onlara yansıtabilir."

Rhain'i gördüğüm onca zaman sessizdi ama birlikte olduğu kişiler onun neye ihtiyacı olduğunu ya da ne düşündüğünü daha o söylemeden biliyor gibiydi... Ash ve benimle sarayın altında olduğu zamanki gibi. *Yap hadi.* Rhain bir kökü daha koparıırken Ash'e söylemişti. *Şimdi yap.* Rhain beni durdurmak için ne yapılabileceğini yüksek sesle söylememişi ama Ash Rhain'in neyi kastettiğini biliyordu.

"Yoksa sen de baban kadar yetenekli misin?" Kolis alay etti.

"Düşüncelerini, simgesini taşıdığı kişilere yansıtabiliyor musun?"

Rhain kireçli, mavimsi bir beyaza dönmeye başlamıştı. Cevap veremiyordu ama Kolis ona gerçekten bir şans vermiyordu. Rhain'in tuniğinin ön tarafını, brokarların bir araya geldiği yeri kavradı ve ortasından yırtarak, pürüzsüz, siyah bir iple boynundan sarkan küçük, siyah bir keseyi ortaya çıkardı.

"Tıpkı baban gibi." Kolis gülerek keseyi kaptı. İp bir çekişle koptu.
"Jetonları da aynı şekilde sakladım."

Kolis Rhain'i kenara fırlattı. Tanrı yerde yuvarlandı ve kafesten bir adım ötede durdu.

Kolis başını sallayarak kesenin bağcıklarını çekiştirdi ve ters çevirdi.
Rhain yan döndüğünde Kolis içindekileri avucuna boşalttı.

O zaman görmüştüm. *Jeton*.

Aios'un taktığını ve sürekli kurcaladığını gördüğüm ince, narin gümüş zincirdi.

"Bu kime ait?" Kyn talep etti.

Rhain'in bacağı titrerken kıvrıldı. "Ben... Ben neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kolis ona döndü, başı öne eğikti.

Rhain'in omuzlarına görünmez ipler bağlanmış gibiydi. Havaya yükseldi. Sırtı eğildiğinde, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldığında geri adım attım. Gırtlığındaki damarlar alev alev parlamaya başladı.

"O benim!" diye

bağırdım. Kolis bana

baktı.

"Bu benim kolyem. Yıllar önce bana verilmişti," diye yalan söyledim.
Acele et. "Neden onda olduğunu bilmiyorum. Düşünce projeksiyonu yapabildiğini bile bilmiyordum."

"Canım," diye mırıldandı Kolis. "Şimdi gel."

"Doğru söylüyorsun! Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum." "Nasıl bilmezsin?" Kyn ısırdı.

"Bilmiyordun bile," diye tersledim ve gözleri bir korku nabzıyla doldu. "Ve Rhain böyle bir bilgiyi benimle paylaşacak değil ya. Benden hoşlanmıyor bile."

Rhain'in parçalanmış boğazındaki damarlardaki tüyler çekilirken Kolis kaşlarını çattı.

"Yok!" Bu da başka bir gerçektir.

Rhain başını bana doğru çevirmeyi başardıktan sonra Kolis, "Peki neden?" diye sordu.

"Muhtemelen Nyktos'u bıçakladığım içindir," diye

hatırlattım ona. "Nyktos'u bıçakladın mı?" Kyn sordu.

Onu görmezden geldim. "Ben de gevezeyim. Çok fazla küfredirim. Huysuzum. I

Tartışma başlatmak. Onu tehdit ettiğimden oldukça eminim-"

"Anlıyorum," dedi Kolis, Rhain'e bakarak. "Bunların çoğuna ben de katılıyorum. Özellikle de geveze ve çok küfür eden kısımlarına."

Lanet olası kaderine yavaş ve sefil bir şekilde ölmesi için dua ettim.

Ama Rhain'in Aios'a benimle ilgili bilgi vermeye çalıştığını düşünmüyordum. Ash'in yerini öğrenmeyi umuyordu.

Derin bir nefes aldım. "Belki benimle iletişim kurmayı düşündü ama kurmadı. Ve herhangi biriyle konuşmaya çalışmasının ne anlamı olabilir ki? yerim hakkında başka ne biliyorsun?" Aceleyle devam ettim. "Eminim herkes Cor Palace'ta olduğumu zaten biliyordur."

Kolis, "Mesele de bu canım," diye söylendi. "Cor Palace'ta değilsin."

Gözlerimi kırptım. "Ben-?" Bunun bir önemi yoktu. "Rhain benimle iletişim kurmaya çalışmadı."

Kolis bana dikkatle baktı. Bir kalp atışı sonra Rhain ayağa düştü. Tökezledi ama düşmemek için kendini zor tuttu, sonra hırıltılı bir şekilde eğildi.

"Peki bu neden ondaydı?" Aios'un gümüş zinciri Kolis'in parmaklarından sarkıyordu ve onu görmekten *nefret* ediyordum.

Yutkundum. "Belki de düşündüğün kadar iyi değildir." Zorla omuz silktim. "Ve Rhain bunu yapmak için kolyeye ihtiyaç duydu, ona Nyktos'un nerede olduğunu söyleyebileceğimi düşündü."

Kyn, "Sanki sen yapmazmışsın gibi," diye suçladı.

Başım ona doğru döndü. "Kimse sana sormadı, pislik."

Kyn kaskatı kesildi ve yanaklarındaki etler çatırdayarak canlandı.

"Canım benim." Kolis güldü. "Sana buradakilerle meşgul olma demedim mi?"

"O zaman beni meşgul etmeyi bırakmalı." Kolis'in kaşlarının kalkması üzerine derin bir nefes aldım. "Ben... Ben özür dilerim. Dediğim gibi, çok sinirliyim."

Rhain tek sağlam gözünü bana kırptı.

"Ama yalan söylemiyorum."

"Sana inanıyorum," dedi Kolis ve ben daha rahatlayamadan Rhain'e döndü. "Ve bu yüzden ölümün çabuk olacak."

"Hayır!" Parmaklıkları kavrayarak ileri atıldım. Keskin, sıcak bir acı avuç içlerimi yaktı. Nefes nefese kaldım, yanan ellerimi geri çektim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kolis kaşlarını tekrar kaldırdı. "Ben değil miyim? Konuşmanın Gölgele Diyarı'nın güçlerinden kaçmakla ilgili kısmını kaçırdıysan, o açık isyanın bir

parçası. Ve bu vatana ihanettir, ölümlüler dünyasında bile ölümle cezalandırılacak bir suçtur.

gerçek. Ayrıca bilgi edinmeye çalışırken yakalandı. Başka bir deyişle, casusluk yapıyordu. Ölümle cezalandırılacak bir başka suç-"

"O sadece Nyktos'a sadık," diye araya girdim, düşüncelerimde Rhain'in sesini tekrar duyunca boyun kaslarım gerildi.

"O sadece bana sadık olmalı!"

Kahretsin. Söylediğim yanlış bir şeydi. "Ben sadece Nyktos için endişelendiğini kastetmiştim. Hepsi öyle. Ve sen de bundan heyecan duymalısın."

Barış ve İntikamın İlkeli yüksek sesle içini çekti, neredeyse Rhain'in kafamın içindeki sesini gölgede bırakıyordu - adımı tekrarlıyor, daha önce söylediklerini yineliyordu.

Kolis kaşlarını çatı. "Bu beni neden heyecanlandırırsın

ki?" "Bu iyi bir soru," diye mırıldandı Kyn.

Eğer susmazsa... "Çünkü sizin mahkemelerinizde görev yapanlar Primaller hizmet ettikleri Primal'e özen göstermelidir. Eğer bunu yapmazlarsa," Kolis ağzını açtığı anda hızla devam ettim, "Krallarına nasıl bakabilirler?"

Kolis bana baktı.

Rhain de tek iyi gözüyle gördü.

"Eğer hizmet ettikleri Primal'a sadık değillerse," diye devam ettim, kalbim küt küt atıyordu. Kafamın içinde yine Rhain'i duydum. "Sana sadık olamazlar."

Kolis başını eğerken kaşları çatıldı. "Kral'a sadakatin böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

"İşler aynen böyle yürüyor," diye haykırdım. "Ölümlüler diyarında insanlar daha küçük soylulara sadıktır, bu da Kraliyet'e olan sadakatlerini kanıtlar çünkü

bu soylular Kraliyet'in uzantılarıdır."

Sahte Kral bana bakmaya devam etti.

"Ve insanlar bu soylulara olan sadakatleri nedeniyle tepki gösterdiklerinde, cezalandırılmamalılar-"

"Ödüllendirilmeleri mi gerekiyor?" Kolis araya girdi.

"Hayır." Sinirlerimin yatışmasını diledim, sonra da saçmalamaya devam ettim. "Ölümle cezalandırılmamaları gerektiğini söyleyecektim. *Ya da,*" diye vurguladım.

-"İşkence."

"O zaman nasıl cezalandırılıyorlar?" Kolis sordu. "Ellerine bir şaplaqla mı?"

Kyn homurdandı.

"Genellikle durumu nasıl daha iyi idare etmeleri gerektiğini düşünmeleri için makul bir süreye mahkum edilirler," diye açıkladım, bunun kulağa kesinlikle saçma geldiğini biliyordum, ancak çoğu krallıkta tipik olarak uygulananndan daha iyi bir ceza olurdu.

Kolis'in yüzündeki ifadeden bunun saçma olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu ve onu çok net duydukça Rhain için korkum arttı.

Sorun yok, dedi. Ölmeye hazırım.

Ama ben değildim.

Kolis'i başka bir alternatif olduğuna ikna edemezsem Rhain'in öleceğini ve bunun korkunç bir ölüm olacağını biliyordum.

Ayrıca Ash'in etine damlatması gereken bir damla kan daha olacaktı.

Buna izin vermeyi kesinlikle reddettim.

Kararlılık içimi doldurdu, boş tuvalimdeki çatlakları kapattı. *Onun ol Zayıflık*. Kolis kim olduğuma henüz ikna olmamış olsa bile, benim Sotoria olmamı *istiyordu*. Kıymetli *So'lis*'ini istiyordu. Ben zaten onun zayıflığıydım.

"Başka bir seçenek daha var." Sağa, Kolis'in durduğu yere doğru yürüdüm. "Onu serbest bırakın."

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diye homurdandı Kyn.

"Onu serbest bırakmak sadece sizin yararınıza olacaktır. Yardımsever bir hükümdar olabileceğinizi kanıtlar. Akıllı bir hükümdar," dedim. "Birinin sadakatine degecek bir Kral. Bir Divan'ı yöneten herhangi bir Primal'den daha fazla."

"Değer mi?" Kolis fısıldadı.

"Birinin seni zaten değerli bulması gerektiğine inanıyor olman, onun da seni değerli bulacağı anlamına gelmez. Onları öldürmek bunu değiştirmez," dedim. "Ama onu serbest bırakmak değiştirir. Dayak yemekten başka bir şey başarmış sayılmaz."

"Şey," dedi Kolis, "bu kısmı doğru."

"Ve bu bir mesaj gönderiyor. Onu bu halde serbest bırakın. Tıpkı bir Kralın olması gerektiği gibi sert ve verici olabileceğinizi bilecekler." Parmaklıklara yaklaşılabildiğim kadar yaklaştım. "Ve onu serbest bırakmak daha fazla tırmanmayı önleyecektir."

Kolis konuşana kadar birkaç saniye geçti. "Ne demek istediğinizi anlıyorum, ancak bana karşı isyan edenlerin beni sert ya da verici bulmalarını neden umursayacağımı düşündüğünüzü anlamıyorum."

Kahretsin.

"Değilim," diye devam etti Kolis. "Ben sadece beni zaten öyle görenlere layık biriyim."

Bu kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yutkunmaya çalıştım ama

boğazım çok sıkıydı.

Sorun yok, Rhain'in sesi tekrar geldi. Ben hazırım-

Onu engelledim çünkü ne iddia ettiğini biliyordum ama bunun olmasına izin veremezdim. Ash'in sadece ona sadık olmakla kalmayıp aynı zamanda onu önemseyen bir kişiyi daha kaybetmesine izin veremezdim.

Ve Rhain'in ölümünü izleyemezdim.

"Bırak gitsin," dedim. "Ne istersen yapacağım."

"Seraphena," diye yüksek sesle homurdandı Rhain, Kolis'e dönerken başı omuzlarında gevşemişti. "Öldür beni. Sadece öldür-"

Kolis elini uzattı ve Rhain... yere düştü. Bir patates çuvalı gibi yere düştü.

"Ne yaptın sen?" diye haykırdım.

"O iyi." Kolis öne doğru yürüdü. "Ne diyordunuz? Ne diyordun? onun için her şeyi yapmaya hazır mısınız?" Kolis sessizce -çok sessizce- sordu. "Neden?"

Rhain'in buruşmuş haline bakarken ve göğsünün inip kalktığını göremezken, ölseydi bunu hissedeceğimi kendime hatırlattım. "Çünkü... çünkü onu öldürürsen savaş çıkar. O Nyktos için önemli." İçim yandı, Kyn'in bunu duyduğunu bildiğim için biraz büzüştüm. "Ve daha önce de söylediğim gibi, savaş çıkarsa nasıl yeniden başlayabiliriz? Bir şansımız olması için her şeyi yapmaya hazırım..." Boğazım düğümlendi. "Aşkın ne olduğunu bilmek gibi hissettiriyor."

Kolis bana bakarken küçük bir sonsuzluk geçti. "Bir şey var mı?"

Kalbim durmak bilmeyen hızını durdurdu, nihayet, *nihayet* o perde Hiçlik tekrar yerine yerleşti. "Rhain'in Gölgele Diyarı'na şu an olduğundan daha fazla zarar görmeden döneceğine söz verdiğin sürece," dedim.

anlaşmalarımızda olabildiğince açık olmam gerektiğini daha önce öğrenmiştim.

-Ash ile ilgili anlaşmamızda yapmadığım bir şey. "Ne istersen."

Kolis'te hava sakinleşti. "Yani, başka bir anlaşma mı?"

"Evet." Yarım bir omuz silktim, bu hareketin elbisemi göğsüme doğru çektiğini ve dikkatini çekeceğini biliyordum. "Ne diyebilirim ki? Benim bir anlaşmalara düşkünlük." Gülümsedim. "Ne de olsa bu ana gelmemize neden olan her şey bir anlaşmanın sonucudur."

Kolis'in bakışlarında kabul etmemeyi tercih ettiğim bir şey parladı.

"Anlaştık." Başımı salladım, rahatlamıştım.

"Artık sana ihtiyaç yok," dedi Kolis Kyn'a. "Rhain'in nakliyesi bir başkası tarafından gerçekleştirilecek."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Kyn eğildi. Doğrulurken bana bıçak gibi ince bir gülümseme ve bakışla baktı...

Tam olarak ne olacağını bildiğini söyleyen bir bakış.

Bilinci kapalı olmasına rağmen Rhain'e bakamıyordum. Kolis, Elias'a Callum'u çağırmasını söylerken ben de bir bardak su doldurmakla meşguldüm. Rhain'i sessizce odadan çıkardılar. Ne kadar baygın kalacağını bilmiyordum ama umarım Dalos'ta her neredeysem oradan götürölmesine yetecek kadar uzun sürmüştür.

Kolis ve ben yalnızdık.

Beni izledi. "Bir şey var mı?"

Uzun bir içki içtim ve sonra onunla yüzleştim, ama ben ben değildim. Artık gerçekten burada değildim. Bu yüzden başımı sallamamın bir önemi yoktu.

Kolis kesinlikle parlıyordu. "O zaman bu gece aynı yatağı paylaşacağız."

Akşam yemeği vakti olduğunu tahmin ettiğim saatten kısa bir süre sonra,
Seçilmiş

benim için bir banyo hazırladı. Muhtemelen Kolis'in emriyle yıkanırken
hiçbir şey düşünmedim. Yatağın üzerindeki ince, ayak bileğime kadar
uzanan, altın rengi geceliği gördüğümde de hiçbir şey düşünmedim.

Yatak.

Henüz içinde uyumamıştım.

Divana oturdum ve Kolis dönene kadar boş boş bekledim. Yalnızdı, bol
keten pantolon giymişti ve saçları nemliydi. Anlaşılan o da banyo yapmıştı.

Kolis odayı geçip kafese girdi ve sonunda konuştu. "Eğer iddia ettiğiniz
kişiyseñiz, daha önce olduğunuzdan çok daha cesursunuz."

"Nasıl yani?" Ne demek istediğini çok iyi anladığım halde sordum.

"Hiçbir zaman fikrini söylemedin ya da paylaşmadın, en azından
başlangıçta," diye açıkladı.

İçimde küçük bir şaşkınlık titreşirken Sotoria'nın varlığı kıpırdandı.
"Sanırım bunun çoğu zamanın farklı olmasıyla ilgili."

"Hayal mi ediyorsun?" Başını öne eğdi. "Ama bilmiyorsun. Çünkü
hatırlayamıyorsun."

Başımı salladım.

Kolis uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Senden istediğim şey bir sürpriz mi?"

Öyle miydi? Hayır. Muhtemelen kastettiği şekilde değil.

"Şimdi cesur davranıp fikrini söylemeyecek misin?" diye sordu.

Onun hayal edebileceğinden çok daha cesur olabilirdim çünkü bu ben değildim. Başımı kaldırıp ona baktım. "Beni Kyn'e sen teklif ettin, bu yüzden isteğin biraz şaşırtıcı oldu."

"Seni ona sadece söylediğin kişi değilsen teklif ettim," diye cevap verdi. "Eğer durum böyle değilse, o zaman bu seni ilgilendirmemeli."

Bunun gerçekten bir fark yaratacağını mı düşünüyordu? Sotoria olsam da olmasam da, ben hâlâ bir insandım - kendimi durdurdum. Bunun bir fark yarattığını düşünüyordu ve bunun bir önemi yoktu.

Birkaç dakika daha geçti. "Daha önce söylediğin şey..." Çenesini kaldırdı. "Akıllıca bir tavsiyeydi. Nyktos'un adamlarından birini serbest bırakmak makul ve adil."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi ama serbest kalmasına izin vermeyerek akıllı olduğumu kanıtladım.

"Ve ben... nasıl ifade ettiniz? Sadakate layık." Eather yüz hatlarından süzüldü. "Rhain'in Gölgele Diyarı'na geri döndüğünü ve gittiğinden daha fazla zarar görmediğini öğrendiğime sevineceksin."

O anda hissetmeme izin verdiğim tek şey rahatlamaydı. "Teşekkür ederim."

"Umarım bu söyledikleriniz bir yalan olarak sonuçlanırsa pişman olmam. fabrikasyon," dedi. Ve bu olduğunda da yapardı. Yine de pişman olamazdım. Rhain yaşıyordu. "Ve yardımseverliğim hatırlanacak," diye devam etti.

"Olacak," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledim. Artık yalandan *başka* bir şey değildim. Bu artık ben değildim. Gerçekten burada değildim. Söylediğim ya da yaptiğim hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kolis bir an sessiz ve hareketsiz kaldı, sonra bir kolunu uzatarak yatağı işaret etti. "Divan bize uygun değil."

Bacaklarımın üzerinde doğruldum, onu geçtim ve yumuşak şilteyi hissederek yatağa oturdum.

Beni bir şahin gibi izledi. "Uzan."

Bu ben değilim. Yaslandım. *Ben burada değilim.* Yan yatarak önüme baktım.

Bunların hiçbiri önemli değil.

Kolis ayakta kaldı. Saniyeler geçiyordu. Ne düşündüğüne dair herhangi bir ipucu yakalamak istemediğim için gözlerimi kapattım. Zaman geçmeye devam etti. Hareket ettiğini duymadım. Sadece yatağın alçaldığını ve varlığının sıcaklığını hissettim.

Gz kapaklarımın arkasında patlayan yıldızları görene kadar gözlerimi sıkarak kapattım. Göğsü sırtıma dokundu.

Bu ben değilim.

Kolu belime dolandı. İçinden bir ürperti geçti.

Ben burada değilim.

Onun varlığı, bayat leylak kokusu ve verdiği his tenimi kirletti ve kemiklerimi lekeledi.

Bunların hiçbiri önemli değil.

Küçük masamda oturduğum yerden Callum'u izledim. Kanepeye uzanmış, defalarca havaya fırlattığı hançeri tutarken ayaklarını bir koluna dayamıştı.

Gözleri kapalıyken.

İsteksizce etkilendim... ve aynı zamanda Bele'nin terzinin taç giyme törenim için bana elbise dikerken yaptığı şeyi hatırladım. Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi. Esneyerek peçetenin kenarıyla oynadım.

"Dün gece fazla uyuyamadın mı?" Callum sordu.

"Tonlarca," diye yalan söyledim.

Kolis ve ben yatağı paylaşmıştık.

Ve tüm yaptığımız buydu.

Tek yaptığım buydu. Kolis uyudu ve bunu huzur içinde yaptı. Ben ise Öte yandan, sadece bir saat kadar uyumuştum. O da Kolis sabah olduğunu tahmin ettiğim saatte ayrıldıktan sonra. Uyuyormuş gibi yapmıştım. Bütün günümü

Bütün gece gözlerim açık bir şekilde gergin bir şekilde bekledim, o kafesten çıktığı anda bedenim yorgunluğa yenik düştü.

Saatler geçmişti ve ben hâlâ dün gece hiçbir şey olmadığına inanamıyordum. Kolis isteğini dile getirdiğinde, bunu en gerçek anlamıyla ifade etmişti.

Yatağına paylaş.

Başımı hafifçe salladım. Belki de beni çekici bulmuyordu.

Keşke durum böyle olsaydı.

Ne yazık ki ben daha iyi biliyordum. Bir gün önce bana nasıl baktığını görmüştüm.

Odağım önümde duran ve neredeyse hiç dokunulmamış dilimlenmiş et ve meyve tabağına kaydı. Kolis gece boyunca bana o kadar sıkı sarılmamıştı bile. Ash gibi değil. İstemediği halde yaptığı gibi bile-

Ash'i ve Kolis'le aynı yatağı paylaşmayı düşünmek istemiyordum. Avuçlarım nemlendi ve onları peçeteye sildim. Bu iki şeyin aynı anda zihnimi meşgul etmesini hiç istemiyordum. Çünkü dün gece hiçbir şey olmamasına rağmen kendimi hâlâ... iğrenç hissediyordum.

Tanrım, ben de bunu düşünmek istemiyordum. Callum'a odaklandım. O da hala hançerle eğleniyordu. Üzerinde durmam gereken daha önemli şeyler vardı. Rhain'in ona bir şey söyleyip söyleyemediği gibi. Aios.

Boynumu çevreleyen narin gümüş zincire dokunarak uzandım. Seçilmişler odaya girdiklerinde beni uyandırdıklarında, Kolis'in başını koyduğu yastığın üzerine benim için bir şey bıraktığını fark ettim.

Aios'un kolyesi.

Umarım ona geri verme şansım olur.

Verirdim.

Rhain'in beni bulmaya çalıştığına gerçekten inanmıyordum. Ash için hayatını riske atacak kadar sadık ve cesurdu. Benim için değil.

Callum, "Bugün çok sessizsin," diye yorum yaptı.

"Burada olduğunu bile unutmuşum," diye yalan söyledim. Hançeri tam göğsüne saplayacakken havadan çekip aldığı anda orada olduğunu bilmemek imkânsızdı.

"Bu duygularımı incitti."

"Uh-huh." Sandalyeyi ittim ve ayağa kalktım. "Dün bir şey öğrendim."

Hançeri tekrar savurdu. "İstedliğini elde etmek için fahişelik yapabileceğini mi?"

Gözlerim kısıldı ve ne yaptığımı düşünmedim. İçimi sıcak bir öfke dalgası kaplarken öylece yaptım. Bakışlarım havada yükselen hançere kayarken korlar zonkluyordu. Yerçekiminden daha hızlı bir şekilde aşağıya, doğrudan gözüne doğru indiğini hayal ettim.

Ve gördüğüm şey benim iradem oldu.

Bir enerji patlaması beni terk ettiğinde hançer Callum'un üzerinde dönmeye başlamıştı. Bıçak bir ayağını yana doğru salladı ve sonra serbest kalmış bir ok hızıyla düştü.

Callum yuvarlanırken "Siktir," diye soludu. Hançer, başını yasladığı kanepenin koluna çarpmadan bir kalp atışı önce dizleri yere çarptı.

Bana doğru geldi.

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Dikkatli ol Cal, kendine zarar verebilirsin."

"Bana öyle deme." Ters ters bakarak ayağa kalktı. "Ne fark ettin?"

"Cor Palace'ta olmadığımı öğrendim."

"Bunu fark etmen bu kadar uzun mu sürdü?" Gölge taşı hançerini çekip çıkardı.

"Orada olmadığımı nereden bilebilirdim ki? Gördüğüm kadarıyla Zemin bana sarayı hatırlattı." İçkisinden bir yudum almasını izledim. "Hâlâ Dalos'ta olduğumu biliyorum."

"Bunu bilmiyor olsaydınız, zekanız hakkında ciddi endişelerim olurdu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tam olarak neredeyim?"

"Vita'dasınız," dedi hançerini kalçasına dayayıp kınına sokarak. "Burası Majesteleri tarafından mevcut Konsey Salonu'nun yerine inşa edilen bir mabet."

Gölgeler Diyarı'ndaki Konsey Salonu Lethe'de, çok daha büyük tahtlardan oluşan ikinci bir setin bulunduğu bir amfi tiyatrodandı. Eğer Konsey Salonu Gölgeler Diyarı'ndakiyle aynıysa, bu şu anlama geliyordu.

"Tanrılar Şehri'nde miyim?"

"Belki de senin zekân hakkında o kadar endişelenmeme gerek yoktur," diye espri yaptı.

Bakışlarım dar pencerelere kaydı. Işıl ışıl şehri sadece uzaktan görmüştüm.

"Bu bilgiden rahatsız olmuş görünüyorsunuz."

Çünkü koca bir şehirden kaçmanın bir saraydan kaçmaktan daha zor olacağını hissediyordum. "Şehrin kullanımında olduğunu sanmıyordum."

"Peki tam olarak neden böyle düşündün?" Hançerini alçak masanın üzerine koyarak kafese doğru yürüdü. "Dur tahmin edeyim? Nyktos sana böyle mi söyledi?"

Aslında söylememişti. Bana sadece birçok kişinin buraya Ölümler Şehri dediğini söylemişti. Ben de bunun boş olduğu ve artık kullanılmadığı anlamına geldiğini düşündüm. Ama cevap veremeden, korlar aniden göğsümde uğuldamaya başladı.

Dikkatim kapılara kaydı. Bir Primal yakındaydı.

Parmaklıklardan bir adım geri çekildiğimde elbisem ayaklarımın etrafında sallanıyordu. Birkaç kalp atışı sonra kapılar açıldı ve bu his konusunda haklı olduğumu kanıtladı.

Kolis içeri girdi, tacı yerindeydi ve yalnız değildi.

Yeşil ipek bir elbise giyen bir kadın onu takip etti, teni orta tonda kahverengi, saçları koyu renk ve çene hizasındaydı.

"Majesteleri." Callum yaklaştıklarında eğildi.

Onu takip eden kişinin dikkati benim üzerimdeyken Kolis, Revenant'a başını salladı. Koyu renk gözlerinin arkasında gümüşü bir parıltı vardı. O bir tanrıçaydı. Bakışları hızla uzaklaştı.

Sinirli bir tanrıça.

Kolis yemek masasına bir göz attı. "Yemeğinizi beğendiniz mi?" diye sordu içtenlikle.

"Evet," diye cevap verdim, ses tonumu yumuşatarak.

Callum başını bana doğru çevirdi, gözleri boyalı maskesinin ardında kısılmıştı.

"Güzel." Kolis parmaklarını şıklattı ve Seçilmişler koridordan içeri girdi.

Callum kapının kilidini açmak için öne çıkarken kafese yaklaştılar. Ellerimi birbirine kenetleyerek birkaç adım geri çekildim. Seçilmişlerden birine zarar veremezler.

"İçkileri bırakın," diye talimat verdi Kolis. "İşimiz bittiğinde onlara ihtiyacımız olacağına inanıyorum."

Seçilmişler onun emrini yerine getirirken ne başlarını salladılar ne de konuştular. Bir ya da iki dakika içinde odadan çıktılar ve kapılar bir kez daha kapandı.

Ama kafese giden kapı açık kaldı.

Kolis ve ardından tanrıça içeri girdiğinde o tatlı ve bayat koku daha da arttı. "Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Ione. İlkel Keella'nın sarayında hizmet ediyor," dedi, İlkel'in adını biraz küçümseyerek.

Kolis'in, Sotoria'nın ruhunu saklamada Eythos'a yardım etmiş olan Yeniden Doğuş İlkeli'ni tercih etmesini beklemediğim için bunu duyduğuma şaşırmadım. Ama tanrılarından birinin burada ne işi vardı?

Ione bir kolunu belindeki siyah ipin üzerine katlayarak sert bir selam verdi. "Ekselansları."

Kolis bana divanı işaret ederek, "Gel otur," dedi.

Odadakilerin beni izlediğinin farkında olarak kanepeye gittim ve kenarına oturdum.

"Ione, Thyia Ovası tanrıları arasında eşsizdir," dedi Kolis, Keella'nın Sarayından bahsederken, tanrıça yerde büyüleyici bir şey bulmuş gibi görünüyordu. "Onun yapabildiklerini yapabilen pek kimse kalmadı."

Uyarı zilleri çalmaya başladı. Bakışlarım Callum'a kaydı. Piç sırtıyordu ve sırtışından vahşi bir beklenti damlıyordu.

"Ne..." Yutkundum. "Ne yapabilir ki?" diye sordum.

"Düşüncelerinizi görebilir," diye yanıtladı Kolis.

Kalbim çarpmaya başladı. Hayır, hayır, hayır. Kaslarım kilitlendi.

"O sizin gerçeklerinizi ve yalanlarınızı görebilir," diye devam etti sahte Kral. "Gerekli olan her şeyi görebilir."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir anda, boş tuvalimin cephesi çatlamaya başladı.

Divandan kalkarken bakışlarım Primal'den Ione'a döndü. Tanrılar aşkına, Taric'i nasıl unutabildim ve onun gibi başka bir tanrı olduğunu nasıl düşünemedim? Zihnimin ve anılarımın içini görebilen biri.

Aptalca, bunun için hazırlanmamıştım ve şimdi bunu yapacak zamanım da yoktu.

Durumun gerçekliği, kontrolden çıkmış bir arabanın gücüyle bana çarptıkça, korku kök saldı ve avuçlarımı nemlendirdi. Bu kötüydü, gerçekten kötüydü.

"Çok uzun sürmeyecek," diye açıkladı Kolis, yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. "Ione hızlı ve etkili olacaktır."

Göğsümde bir baskı oluştu. Sadece Kolis'in onu manipüle ettiğimi çok çabuk keşfetmesine az kalmıştı, aynı zamanda Taric'in benim Callum'un kitabının sayfalarını çevirdiği kadar rahat bir şekilde

anılar. "Otur," diye talimat verdi Kolis, "böylece bu işi bitirebiliriz."

Hareket etmedim. Kafesin dışında Callum'un gülümsemesi daha da genişledi. O piç ne olmak üzere olduğunu biliyordu. Bana olan güvensizliğinden mi, yoksa başka bir şeyden mi, hiçbir fikrim yoktu, ama bana bir şey yapmak üzereymiş gibi görünüyordu. tüm hayallerinin gerçekleştiğine tanık olacak.

Filizlenen korkunun ağırlığı beni boğuyor, ezmekle tehdit ediyordu. Yalanlarımın ortaya çıkmasının sonuçları bir lanet gibi önümde belirirken midem bulanıyordu. Ash'in özgürlüğünü kazanamayacaktım ve Ione Sotoria'nın ruhuyla ilgili bir şey görürse ve benim gerçekte o olmadığımı anlarsa ne olacaktı? Ölmüş sayılırdım.

"*Otur*," diye tersledi Kolis, sabrı çoktan tükenmeye başlamıştı.

O zaman Sotoria'yı gürleyen kalbimin yanında hissettim. *Onun* korkusunu ve öfkesini hissettim ve bunlar benimkilerle birleşerek yanıcı bir karışım oluşturdu. Korlar titremeye başladı.

"Gergin görünüyorsun," dedi Kolis, yüz hatları soğukkanlıydı ama parmakları içe doğru kıvrılmıştı.

Kesinlikle öyleydim.

Gözlerindeki altın benekler durulmuştu. "Nedenmiş o?"

Nabzım atmaya başladı ve ağzım kurudu. *Düşün*, Sera. *Düşün*. "Ben Korkuyorum," diye itiraf ettim, düşüncelerim yarışıyordu. Söyleyecek tek bir şey bulabildim. "Bunu bana daha önce bir tanrı yapmıştı ve canım yanmıştı."

Kolis'in alnı bana bakarken kırıştı.

"Taric," diye tahmin etti Callum, kafesin içinde yürürken dudaklarını büzerek. "Sanırım en son Gölgelel Diyarı'nın yakınlarında ya da içinde bir yerde olduğunu öğrendiğimizde ona ne olduğunu artık kesin olarak biliyoruz."

Kolis'in ağzı gerildi. "Taric seni buldu mu?"

"Sadece o değildi. Cressa ve Madis adında bir başkası da onunla birlikteydi," dedim, bu gecikmenin söyleyecek başka bir şey bulmama izin vermesini umarak. "Neden...?" Ione'a baktım, ne kadarını bildiğinden emin değildim ve sonra bilmemesi gerekiyorsa bunun benim sorunum olmadığına karar verdim. "Neden

Nerede olduklarını bildiğiniz halde ona közleri arattırdınız mı?"

"Çünkü ona onları aratmadım. Açıkçası," dedi Kolis, sanki bir çocuğa karmaşık bir fikri açıklıyormuş gibi yavaş ve kasıtlı bir ses tonuyla.

"*Graeca*'mı arıyor olması gerekiyordu."

Onun sevgisi.

Taric ve diğerlerinin bunu aradığını düşünen tek kişi ben değildim. Veses bile aramıştı.

"Diğerleri senden mi beslendi?" Kolis sordu.

Başımı salladım. "Hayır, sadece oydu. Ben... Ben henüz kim olduğumu bilmiyordum ama o bana baktığında zaten ben olduğumu biliyor gibiydi. Beslenmeye ihtiyacı olduğunu düşünmedim. Sadece istedi."

İlkel'in çenesinde bir kas seğirdi. "Yani senden beslendi ama ne sana ne de Nyktos'a gördüklerini anlatmadı öyle mi?"

"Gerçekten hiç şansı olmadı," dedim ona.

Ione yere bakmaya devam ederken kaşlarını kaldırdı.

Kolis'in çenesi kalktı. "Bunun doğru olup olmadığını göreceğiz, değil mi?" Kalbim küt küt atmaya başladı ve başımı Ione'a doğru çevirdim.

"Acı verici olmasına gerek yok," dedi başını kaldırarak. "Gerçi öyle değil tamamen rahat olacak. Sonrasında yorgun olacaksınız ve belki başınız ağrıyacak ama hayal bile edilemeyecek bir acı hissetmeyeceksiniz."

Evet, sorun acı değildi. Bununla başa çıkabilirdim. Yine de bahaneye sarıldım. "Bunu tekrar yaşayamam. Korkunçtu." Omurgamdan aşağı bir titreme aktı ve bu zorlamadan çok gerçektir. "Ben-"

"*Seraphena*."

Kolis'in fısıltısına kilitlendim. Yoksa bağırmış mıydı? Emin olamadım. Her neyse, sesi sanki her yerdeydi.

Oh, Tanrım.

Bir dürtü. Yine dürtülerini kullanıyordu.

"*Bana bak*," diye yalvardı, sesi yumuşak ve hafifti ama ağır ve güç doluydu.

Sesi yükselen bir dalga gibi üzerime çöktü, tenime sızdı-

Hayır.

Parmaklarım seğirdi.

Hayır. Hayır.

Mücadele ederken boynumdaki kaslar kasıldı ve korlar göğsümde çılgınca uğuldadı. Eğer kontrolü ele geçirirse, yapabileceğim hiçbir şey kalmayacaktı. Yok bir şey. *Hayır. Hayır.*

"*Seraphena*." Kolis aniden önümdeydi, parmakları çenemdeydi.

Geri çekildim, gözlerimi kapatmaya başladım. Bununla savaşılabildim, değil mi? İçimde İlkel közler vardı. Bununla savaşılabildim.

"*Bana bak*," dedi Kolis ve bir güç dalgası *bana* sertçe çarptı. "*Şimdi*."

Denedim...tanrılar, direnmeye çalıştım. Kaslarım acıyla kasıldı.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve gözlerim ağzının önünden geçti. Burun delikleri kızgınlıkla alevlenmişti. Bakışlarım ona kilitlendi ve o zaman hissettim, kaslarıma sızan ve onları gevşeten zorlamayı. Gücü zihnimin etrafını sarmıştı. Çılgılık atmak istedim ama yapamadım.

İtaat etmekten başka bir şey yapamadım.

Gözlerinde altın benekler dönüyor, gümüşü havanın altından ve üstünden kayıp gidiyordu. "Oturacaksın ve Ione ile dövüşmeye kalkışmayacaksın. Anladın mı?"

Dudaklarım kıpırdadı, tek bir kelime oluşturdu. "Evet."

"İşte iyi bir kız," diye mırıldandı, başparmağını alt dudağımın altında gezdirdi, ben oradaki iyileşmekte olan deriden kaçınırken...

Kıpırdamadan durdum,
titreyemedim bile. "Otur," diye
tekrarladı.

Bir kukla gibi oturdum.

Kolis tanrıçaya döndü. "Yapılması gerekeni yap." Ione yaklaşırken sessiz kaldı. "Ve bunu olabildiğince çabuk yap." Bana baktı ve sonra uzaklaştı. "Gereksiz yere acı çekmesini istemiyorum."

Şimdi öyle diyordu ama bu yakında değişecekti.

"Elbette, Majesteleri." Ione önümde diz çöktü. Heyecanla parlayan kara gözleri benimkilerle buluştu. "Bunun farkında gibi görünüyorsunuz ama açık olmak gerekirse kanınızı almam gerekecek."

Bunu biliyordum. O kısmı çok net hatırlıyorum.

Ione gözlerini kırptırdı, ancak o zaman yanıt veremeyeceğimi hatırlar gibi oldu.

Sağ elimi tuttu, dokunuşu serindi. Durdu, bakışları benimkine kayarken kaşları kalktı.

"Bir sorun mu var?" Kolis tanrıçanın bir adım gerisinde durduğu yerden sordu.

Ione boğazını temizledi.

"Hayır." "O zaman devam et."

Omuzlarını kamburlaştırdı ve sağ elimi dikkatlice kucağıma indirip sol elimi kaldırdı. Bunun garip olduğunu düşündüm ama buna odaklanamadım. Aklım gelecek olanlarla doluydu. Tepki vermem gerekecek miydi? Közleri çağırmak ve en azından kurtulmaya çalışmak için mi? Bilmiyordum.

Ione'un bileğimin iç kısmına değen sıcak nefesi tek uyarımdı. Bir saniye sonra, dişlerinin keskin uçları derimi deldi. Sarsıldım, dürtü bile bunu engelleyemedi.

Yanan acı koluma doğru ilerledi ve vücudumdaki tüm kasların kasılmasına neden oldu. Ione yarayı derinlemesine çizdi ve o acı boynuma vurdu. Kolumu onun hafif kavrayışından kurtarmak istedim ama hareket edemiyordum. Yapamadım-

Sonra hissettim.

Taric'in yaptığı gibi pençelerini zihnime batırmak yerine yavaşça zihnime batan parmaklar gibi bir tırmalama. Boynumdaki tendonlar kasıldı ve zihnimin açıldığını hissettim.

Ione içimdeydi, zihnimdeydi, kolayca içeri giriyordu. Düşüncelerimin ve anılarımın içine girmesi acısız olmadı. Yediğim akşam yemeğinin kabukları soyulmuştu.

Rüyasız uykuyu, Kolis'le konuşmamı ve yalanlarımı ortaya çıkararak -Tüm yalanlarım. Aramaya devam etti. Yıldızlarla dolu ama aysız bir gökyüzünün görüntüleri parladı, sonra Haides Evi'nin altına çarpan küçük dalgalar. Bunlar hızla diğerlerine karıştı. Ormanı gördüm ve Ash'e onu sevdiğimi söylediğimi duydum. Ione benim gördüklerimi gördükçe flaşlar hızla art arda geldi. Söylediklerimi duydu. Gerçekleri gördü. Hepsini. Yalanları da gördü. Alnımdan terler boşandı. Keskin, bıçak gibi bir acı başımdan geçip omurgamdan aşağı inerken içimi bir titreme kapladı.

İçimin titrediğini hissettim, azalan acı bir yangına dönüşürken gözlerim yaşlarla doldu. Derim gerilmiş, incelmış gibi hissediyordum. Görüşüm bulanıklaştı.

O kadar acı verici değil mi? Ione yalan söylemişti. İçim yanıyormuş gibi hissediyordum ve geri çekilecek bir yer yoktu. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Kafatasımda oluşan basınç, oraya yerleşen ve kök salan ateşli bir acıyı ateşledi. *Sarsıldım* ve ağzımda metalik bir tat birikti.

Tanrım, Ash durağanlıkta bile bunu hissedebilir miydi? Farkında olmasını ve hiçbir şey yapamamasını istemedim.

Buna izin

veremezdin. İzin

vermezdim.

Acının altında korlar kabardı ve ben onlara tutundum. *Dur*. Ione'a odaklandım, yüz hatlarını temizlemeye zorladım. *Dur*, diye bağırdım... iterken. Zihnimle *ittim*.

Tanrıçanın başı geriye düştü. Geniş, karanlık gözleri kısa bir an için göründü ve sonra dizlerinin üzerinde geriye doğru kaymaya başladı. shadowstone. Kafesin parmaklıklarına çarpmadan önce kendini yakaladı, çenesi sarsıldı kalktı. Dudağının kenarından kan damlıyordu.

"Pekâlâ." Ben öne doğru yığılmış, düzensiz nefes alırken Callum kafesin dışından iç çekti. "Bu çok uygunsuzdu."

Titreyerek, kaslarım seğirip kasılırken elimi ısırığın üzerine vurdum, tekrar tekrar. Ateş yavaş yavaş sönüyordu, tıpkı daha önce olduğu gibi.

"Ne gördün?" Kolis talep etti, sesi çok yakındı. Çok yakın.

"Çok," diye homurdandı Ione, dengesiz bir şekilde ayağa kalkarken. Kalan acıyı bastırmaya çalıştım. "İçindeki kor çok güçlü."

"Bunu zaten biliyorum," dedi Kolis. "O benim *graeca*'m mı?"

Başımı kaldırıp Callum'un hevesli yüzünü gördüğümde boynum zayıf ve gevşek hissetti. Kızları çağırdım ve onlar da tıpkı kalbim gibi çırpındılar. Lanet olsun, beni zayıflatmaları için zamanım yoktu. Saniyelerim olurdu, eğer bu-"

"Sotoria denen kişinin ruhunu taşıyor," diye cevap verdi Ione, çenesindeki kan damlasını yumuşak bir şekilde silerek. "O, o."

Dondum kaldım.

Her şey dondu.

Callum'un *aptal* suratı bile.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı

Kolis.

"Evet." Ione ellerini birbirine kenetleyerek başını salladı.

"Bu o." Ama bu... bu doğru değildi. Ve Ione bunu biliyordu.

Callum kafesten geriye doğru itildi, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Peki o... Nyktos'u seviyor mu?" Kolis'in sesi önce titredi, sonra duruldu.

"Ona aşık mı?"

"Ona değer veriyor," diye cevap verdi Ione, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ama o

ne gerçekten sevdi... ne de karşılığında sevildi." Ione göz temasını kesti ve bana döndü. "Yine de istiyor. Bunun için her şeyi yapar."

Tanrılarım, tanrıça gerçekten *her* konuda yalan söylüyordu. Son kısım hariç. Ash tarafından sevilme istiyordum ve bunun için her şeyi yapardım. Ama geri kalanı? Tamamen yalan.

Şaşırmış bir halde masaya doğru yürümesini izledim. İnce bir bardağı köpüklü suyla doldururken, kafamı bu gerçeğin etrafına sarmaya çalıştım.

yabancı az önce hayatımı kurtardı.

"Gerçekten sensin." Kolis'in sesi sert bir fısıltıydı ve beni düşüncelerimden kopardı.

Bakışlarım İlkel'e kaydı. O olduğumu ilk söylediğimde, muhtemelen onun sesini benimkinde duyduğunda bana baktığı gibi baktı. O zaman fark ettim ki

Onu öfkenin ötesinde gerçek bir duygu gösterirken gördüğüm tek zamandı. Geri kalan her şey bir kopyaydı. Başkalarında gördüklerinin bir kopyası. Ama o zamanki gibi, yüz hatları somut bir şaşkınlık duygusuyla canlandı, gözleri huşu içinde genişledi.

"Ben yapmadım..." Kolis sözünü yarıda kesti ve söylemek üzere olduğu şeyi bitirmesine izin vermedi.

Başımdaki ağrı neredeyse kaybolmuştu ama Kolis'in boğucu bakışlarının üzerimde kaldığı her geçen saniye vücudum geriliyordu. Yüzde yüz ikna olmadığı çok açıktı.

Şimdi öyleydi.

Bu da rahatlamam gereken bir başka şeydi ve rahatlardım. Ama bakışları... Birdenbire yer değiştirdim ve aramıza koca bir diyar kadar mesafe koyabilmeyi diledim.

Callum neredeyse *ürkmüş* bir sesle, "Bu bir tür yalan olmalı," dedi.

"Ben yalan söylemem," diye araya girdi Ione, gözlerinde titreşen hava onları gecedен gündüze çeviriyordu. "Yalan söylemek için bir nedenim yok."

Oh, ama kesinlikle yaptı. Tanrıçanın bunu neden yaptığından emin değildim ama sadece hizmet ettiği Primal gibi onun da Kolis'e sadık olmadığını varsayabilirdim.

Öyle bile olsa, bu onun için büyük bir riskti. Attes için olduğundan çok daha fazla. Ione az önce Kolis'in yüzüne karşı Sotoria hakkında yalan söylemiş, başka bir tanrının gelip anılarımı okuması ve onunla çelişmesi riskini göze almıştı.

Tabii Ione ve Taric gerçekten eşsiz ve bunu yapabilenlerin sonuncusu değillerse.

Callum, "Ama Sotoria'ya benzemiyor," diye itiraz etti.

Aynı anda aklıma iki şey geldi. Revenant, Attes'in iddia ettiği şeyin bir kısmını doğrulamıştı. Eğer gerçekten Sotoria olsaydım, ona benzerdim. Ama daha da önemlisi, Callum Sotoria'yı tanıyor olmalıydı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi Ione ve içimden bir ses tanrıçanın yine yalan söylediğini söylüyordu. "Bir ruhun yeniden doğuşu, tam olarak nasıl görüneceğini bilecek kadar yaygın değildir."

İkisi tartışırken aklım başımdan gitti. Sotoria ilk kez öldüğünde... Tanrılar, Kolis'in gerçek Ölüm İlkeli, kardeşinin ise Yaşam İlkeli olarak hüküm sürdüğü yüzlerce yıl önce, hatta bin yıla yakın bir süre önceydi. Peki Callum tam olarak kaç yaşındaydı? Kolis Callum'u Eythos'tan korları çalmadan önce mi yaratmıştı?

Yoksa Callum onu yıllar sonra, Vadi'nin huzurundan koparılıp hayata döndürüldükten sonra mı tanımıştı?

ve onu geri mi getirdi? Kimse o ikinci hayatında tam olarak ne kadar yaşadığını bilmiyordu. Ama yine de, o bile yüzlerce yıl önceydi.

Callum açıkça *yaşlıydı* ve Kolis, İlkel yaşam korlarını çalmadan önce Hortlaklar yaratabilirdi.

"İçmelisin." Ione bardağı bana uzattı. "Zihninin sakinleşmesine yardımcı olacaktır."

Elim hafifçe titreyerek uzandım ve bardağı ondan aldım. Bizim göz göze geldik. "Teşekkür ederim," dedim, umarım ona sadece su için teşekkür etmediğimi biliyordu.

İnce dudaklarında, keskin yüz hatlarını yumuşatan belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bir şey değil."

Meyveli sudan bir yudum aldım ve Ione tekrar Kolis'e dönerken yutkundum. Elleri sürekli yanlarında açılıp kapanıyordu.

"*Graeca*'nı bulduğun için mutluyum," dedi Ione ve ben neredeyse suyum yutuyordum, gözlerim ve boğazım yanıyordu. "Çok sevinmiş olmalısın."

"Ben... Ben," diye mırıldandı Kolis.

Düşmek üzereymiş gibi görüldüğü için belki de oturması gerektiğini düşündüm.

"Bana ihtiyacınız olan başka bir şey var mı, Majesteleri?" Ione sordu.

"Hayır." Elleri hareketsiz kaldı. "Yardımanız takdire şayandır ve unutulmayacaktır."

Ione geri çekilirken başını salladı ve bana dönmeden önce Kolis'i selamladı. Gülümsedi, gözbebeklerinin ardında hafif bir nabız atışı vardı. Çok hızlıydı. Ben gördüm. Kolis görmedi. Dikkati benim üzerimdeydi. Bunu hissedebiliyordum, sanki çok ağır, kaba bir battaniyenin içinde boğuluyordum.

"İyi günler Konsolos." Ione başını eğdi.

Cevap olarak bir şeyler mırıldandım.

"Ione," diye seslendi Kolis ve parmaklarım camın etrafında seğirdi. Sesindeki sahte sıcaklık hemen uyarı zillerinin çalmasına neden oldu.

Tanrıça kafesin kapısında durdu. "Evet, Majesteleri?"

Bardağı kucağıma indirdim ve Kolis'in dudaklarının sıkı bir sırtışıla kıvrılmasını izledim. "Ona Eşim diye hitap ettiniz."

"Evet, ben..." Kemerli kaşları çatıldı. "Yapmamam mı gerekiyordu?" "Hayır," diye yanıtladı Kolis. "Yapmayacaktın."

Ione'un temkinli bakışları aramızda dolaştı. "Ben... Ben özür dilerim. Ben-

"Sorun değil," diye araya girdim. "Bu benim unvanım."

Kolis'in başı bana doğru döndü, gözleri gölümün suları kadar durgun ve düzdü, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Artık sana böyle hitap edilmeyecek."

İçimi ani bir korku dalgası kapladı ve bunu yüzüme yansıtmamak için mücadele ettim. O hiçlik perdesine tekrar bürünmek için her şeyi göze almam gerekiyordu.

Bakışları benimkileri yakaladı. "Taç giyme töreniniz benim tarafımdan tanınmadı ve onaylanmadı."

Ağzım inanamayarak açıldı. Bu düpedüz bir yalandı.

"Bu nedenle taç giyme töreninin kendisi geçersizdi," diye devam etti. Dikkatini tekrar tanrıçaya çevirdiğinde duyduklarıma inanamıyordum. "Anlıyor musun?"

"Ben... Ben bunun farkında değildim." Ione bakışlarını indirdi ve başını salladı. "Anlıyorum."

Dişlerimi sıkarken şu anda olmam gereken boş tuvalin yakınında bile değildim. Öfkem, saçma bir sınıf yapısında algılanan rütbemi kaybetmekle ilgili değildi; diğer Primaller'e gönderdiği mesajdı. Kolis'in beni alarak geleneği bozduğu yönündeki suçlamalara itibar edilmemesini istiyordu.

Kolis Ash ve bana izin verdiğinde sadece Primaller Attes ve kardeşi Kyn oradaydı. Sonuncusu büyük olasılıkla Kolis iddia etti, ama Attes...

Bana yemin etmişti.

Ancak sahte Kral bunun farkında değildi. Tıpkı Ione'un ona yalan söylediğini bilmediğı gibi.

Ione odayı geçerken öfkem yatıştı. Attes Ash'i desteklemek zorundaydı ve buna Kolis'in izin verdiğı konusunda doğruyu söylemek de dahildi. Elbette diğeri Primaller Attes'e ya da Ash'e inanmamayı seçebilirlerdi ama Kolis'in planları sandığı kadar akıllıca değildi.

Ione gittikten sonra Callum, "Majesteleri," diye söze başladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum Callum. İnanmanın zor olduğunu anlıyorum. Ve kabul et," dedi Kolis, bakışlarındaki düzlük gitmiş ve altın rengi benekler ışıl ışıl yanmaya başlamıştı. "Ve haklısın. Farklı görünüyor ama benzerlikler de var. Onları görebiliyorum."

Callum hiçbir şey söylemedi ama o da bana baktı.

Tanrım. Biri yeterince kötüydü, ama ikisi birden beni mi inceliyordu? Gözlerini oymak istedim.

"Ama bu o," diye devam etti Kolis. Callum'un yüzündeki ifade giderek daha rahatsız edici bir hal aldı ve bana Tavius'a nasıl baktığımı hatırlattı. "Bunca zaman sonra, *graeca*'m bana geri döndü."

Bakışlarımı Callum'dan çekerek sahte Kral'a baktım ve dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim - onun sözleriyle hiçbir ilgisi olmayan gerçek bir gülümseme. Onun inancı önemseydiğim tek bir şeyi ifade ediyordu. "Sana doğruyu söylüyordum. daha önce."

"Bunu görebiliyorum." Kolis'in bakışları yumuşadı ve yüz hatlarına bir kez daha hayat verdi. "Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim," dedi. "Ve sen de kendininkini onurlandıracaksın."

Midem bulandı ama başımı sallayıp gülümsediğimi hissettim.

Bana bakarken derin bir nefesle göğsü yükseldi. Bir saniye geçti. Sonra birkaç tane. Gülümsemem solmaya başladı. "Callum, seni sonra bulacağım." Revenant sertçe eğildi. "Emredersiniz, Majesteleri."

Bir tedirginlik öpücüğü ensemle konarken, Callum'un kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkışını izledim.

"Gülümsediğinde daha çok hatırladığım gibi görünüyorsun," dedi Kolis, sesi daha kalındı.

Bakışlarım tekrar sahte Kral'a kaydı.

Daha yakın mıydı?

Hareket ettiğini duymamıştım ama sanki hareket ediyormuş gibiydi. Ve o bakarken, onun

Yüz hatlarım o yumuşaklığın bir kısmını kaybetti, inceldi, keskinleşti. Gülümsememde meydana gelen bariz değişim karşısında tedirginliğim arttı. Tüylerim diken diken oldu. Közler kıpırdadı, ama yanlarındaki göğsümde başka bir şey huzursuzca hareket etti. Bu, onunla yalnız kalmamın güvenli olmadığı konusunda beni uyaran bir farkındalıktı.

Gözlerindeki bakışı tanımaya başladım. Bunu daha önce Ash'te de görmüştüm -yırtıcı bir ihtiyaç- *ama* Kolis'te aynı tepkiyi uyandırmamıştı bile. Vücudum arzuyla kızarmadı. Çekirdeğime kadar soğudum.

Hay sikeyim. Ona gülümsememeliydim-

Bekle, ne düşünüyordum? Gülümsememeli miydim? Sadece Primal'a *gülümsemiştım*. Hepsi bu kadardı. Bu bir davet değildi ve ben hazır değildim. Olmam gereken boş tuvalin yakınında bile değildim.

Buna asla hazır olmayacaksınız, diye fısıldadı bir ses, sarsılmama ve nabzımın teklemesine neden oldu. Bu... bu Sotoria'nın düşüncesi miydi? Benimle gerçekten konuşabilir miydi? Yoksa aklımı mı kaçırıyordum? Muhtemelen ikincisiydi ve gerçekten kendimi toparlamam gerekiyordu çünkü bundan bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu.

Dün Kolis'in benimle aynı yatağı paylaşmaktan daha fazlasını istediğine inanmama rağmen, şimdi bakışlarında gördüğüm şeye hazır değildim.

Bir gün önce gördüğümünden farklıydı. Ateşliydi. Canlıydı. Daha güçlü. Sotoria olmam için bana ihtiyacı vardı. Şimdi, benim o olduğuma tamamen inanıyordu ve bu her şeyi değiştirdi.

Ağzım kuruyarak aniden ayağa kalktım. Kolis hareket etmeme hiç tepki göstermedi. "Kendimi oldukça yorgun hissediyorum."

"Yüzyıllardır seni bekliyorum." Sanki ben beklemiyormuşum gibi konuştu ve sesinin neredeyse gırtlaktan gelen tınısı tüylerimi diken diken etti.

"Bu çok uzun bir süre," diye başladım, sesimdeki paniği bastırmaya çalışarak. "Ama-" Nefesim kesildi.

Kolis aniden önüme çıkınca bir adım geri çekildim ve onu geri çekilmeye zorlamak için içimden gelen doğal dürtüyle savaştım. "Benzer alanları senin sayısız taklidinle doldurdum."

Ürperdim.

"Özür dilerim. Sana karşı hissettiklerimi yeniden yaratmaya çalışmamalıydım," dedi bardağımyı uyuşmuş parmaklarımdan alarak. "Ama yalnızdım."

Bu ifadeye verdiğim tepkiyi gerçekten yanlış anlamıştı.

Gözleri kapandı. "Çok yalnızdım, *so'lis*."

Yıllardır aldığım eğitimi onun üzerinde kullanmak yerine kendimi sabit tutmak için harcadığım çabadan dolayı kaslarım kasıldı. "Ve bunun için özür dilerim."

Kolis beni kendine çekti, kollarını kaskatı bedenime öyle sıkı sardı ki kalbinin göğsüme çarptığını hissettim. Bardağıma ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Benim kadar üzgün değilsin," diye mırıldandı, başımın arkasını avuçlayarak.

Kollarımı iki yanıma sabitledim, parmaklarımı açtım. "Kolis-"

"Bir daha Kyn ya da başka biri için endişelenmene gerek yok. Artık sen varsın." Başı benimkine düştü ve derin bir nefes aldı.

Gözlerim büyüdü. Yine beni mi kokluyordu? İğrenç önlük engel teşkil etmediği için biraz yer kazanmaya çalıştım, ancak tutuşu kıpırdıyamaz haldeydi.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Ve sevgili tanrılar, iğrenç görüntüler zihnimde parladı, yarattığım boşluğu doldurmakla tehdit etti kendi içimde.

"Sadece sana sarılmam gerekiyor." Kolis

ürperdi. Gözlerimi kırptım.

Tamam, bir kez daha, dehşete kapılmış zihnimin gittiği yer orası değildi, ama ben

daha iyi olup olmadığından emin değildim. Onun tarafından tutulmak istemedim.

Ya ben ona zamanında cevap vermemiştim ya da o hiç beklemedi, çünkü birden yatağın kenarına oturdu ve ben de kucağındaydım, kahrolası ayaklarım havada sallanıyordu.

Beni içine çekmeye devam ederken eli saçlarıma dolandı. Hala titriyordu

ve tüm varlığım donmuş bir isyanın ortasındaydı, zar zor

Ciğerlerime bir parça hava çekebildim. İçimde, korların yakınında bir çığlık yükseldi. Sadece benim duyabildiğim bir çığlık.

Sakin kalmak için mücadele ettim ve aklını benden uzaklaştırmanın bir yolunu aradım. "Nyktos'u şimdi serbest bırakacak mısın?"

Alnını benimkine bastırdı. "Ne?" diye sordu belirsiz bir kahkaha atarak.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Bir anlaşma yapmıştık," diye hatırlattım ona. "Onu serbest bırakacağına söz vermiştin, eğer-"

"Ne söz verdiğimi biliyorum," diye araya girdi, sesi değişmiş, incelmışti. "Sana sarıldığım gibi onu getirdiğine inanamıyorum."

Birden Kolis'in ne kadar hareketsizleştiğini ve vücudunun ne kadar sıcak olduğunu fark ettim.

"Onun adını bile söyleyebildin." Geri çekildi ve o zaman etinin... lanet olsun, incelmış olduğunu gördüm. Altın rengi bir aura yoktu ve derisinin altında zayıf bir kemik parıltısı gördüm. Böyle bir şeyi en son ne zaman gördüğümü düşününce, bu iyiye işaret değildi.

Savaş ya da kaç tepkilerim devreye girdi. Olabildiğince geri çekildim. Bakışlarımız kilitlendi. Sadece bir ya da iki kalp atışı içindi, gözleri altın benekli toprak havuzlarıydı.

Sonra bir engerek yılanı gibi saldırdı ve dişlerini boğazıma geçirdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tüm varlığımı bir sarsıntı sardı. Ani acı şoku içimden gelen çığlıkları artırdı. Bakışlarım yukarı doğru kayarken nefes alamıyor, hareket edemiyordum.

Ama acıyı memnuniyetle karşıladım, ağzı boğazıma doğru hareket ederken ona sıkıca tutundum. Ellerim kasıldı ve sonra yumruk oldu. Parıldayan altın külçelere baktım, yakıcı ateş damarlarımda etime batan binlerce bıçak gibi dolaşıyordu. Karanlık görüşümün kenarlarına doğru süzüldü-

Korlar çılgınca titreşerek tenime baskı yapıyordu. Gözlerimi dolduran gölgeler bir gümüş parıltısıyla yok oldu. Kolis'in başı kayarken bir iniltiyi içime çektim. Dişlerinin boğazımdaki acımasız tutuşu hafifledi ve acı... Tanrım, acı azalıyordu. *Hayır. Hayır. Hayır.* Damarlarıma istenmeyen bir sıcaklık girerken göğsüm çok kısa bir nefesle yükseldi.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu gerçekleşmiyordu. Olamazdı. Tırnaklarım avuç içlerime battı, yarayı emerken küçük acı kıvılcımları acayip, bükülen bir nabızda kayboldu.

Bunu ben istemedim.

Çığlıklar durmuştu. Göğsümdeki varlığın sessizleştiğini hissettim, közler titreşip alevlendi, tiksintime, dönen öfkeme ve bunu durdurmak için artan çaresizliğime cevap verdi.

Öz şişti, tenime baskı yaptı ve neredeyse içgüdüsel olarak içine girme dürtüsü beni ele geçirmeye başladı. Kafes ve oda gümüşle sırlıslam olurken derim uğuldamaya başladı.

Hayır.

İçimdeki köze dokunma içgüdüsüyle savaşıyor, sakinleşmelerini diledim. Yapmak zorundaydım. Kalbim güm güm atıyordu. Eğer onları Kolis'e karşı kullanırsam, bu onu kızdırdı ve Ash... o hâlâ tutsaktı. Onu riske atamazdım. Riske atamazdım. O çok önemliydi. Bununla başa çıkabilirdim, tıpkı Veses beslenmek için ona geldiğinde yaptığı gibi.

Nefesime odaklandığımda kalbim gümbür gümbür atsa da özüm sakinleşti. Umutsuzca, eskiden benim için ikinci bir deri gibi olan hiçlik perdesinin parçalanmış kalıntılarını bir araya getirmeye çalıştım. Bunu yapabilirdim. Bununla başa çıkabilirdim. Yıllarımı böyle bir şey için hazırlanarak geçirmiştım.

Ama bu Ash'ten önceydi.

Rahatsız edici bir ağırlık göğsüme ve altıma yerleşirken bile midemde bulantı çalkalandı. Kolis inledi, benden içerken kolları sıkılaştı. Bu... bu eskisi gibi değildi. Çenemi kapattım, bakışlarım üstümdeki elmas grubuna sabitlendi. Zonkluyor gibiydiler, sanki içlerindeki bir ışık hızla hareket ediyordu. Kolis damarımı derinlemesine emdi, kalçaları sırtıma doğru sarsılıyordu-

Tanrım, kusacaktım. Kusacaktım amına koyayım. Ne kadar ileri gidebilirdi ki?

O kadar da uzak değil.

Korku, istenmeyen sisi delip geçti. *Nefes al.* Kolis'in güvenini kazanmak için *hiçbir şey* yapamayacağımı biliyordum. *Tutun.* Kolis'in güvenini kazanmak için

Beni kandırıyordu. Bu iş daha da tırmanırsa ne yapacağımı bilmiyordum ama kötü olacaktı. *Nefes ver.* Bunu içimdeki şiddetli güç uğultusunda hissedebiliyordum. *Tut.*

Kolis'in ellerinden biri yan tarafımda gezindi, kalçamı kavradı ve istenmeyen bir ürperti izi bıraktı. Bu benim başıma gelmiyordu. Ben burada değildim. Bu önemli değildi-

İşe yaramıyordu.

Gözyaşlarımın hücumuna karşı gözlerimi sıkarak kapattım, düşüncelerim çılgınca akarken konsantrasyonumu kaybettim. Ondan nefret ediyordum. Kolis'ten nefret ediyordum ve bu durumu yarattığı için Eythos'tan nefret ediyordum. Eythos'un oğluna söylemesini engellediği için Kader'den nefret ediyordum. Ve bunun bana Tavius'u ve yatak odamda beni nasıl bastırdığını hatırlatmasından nefret ediyordum.

Kapana kısılmıştım.

Köz yeniden kıpırdandı, duygu girdabıma karşılık verdi.

Gözlerimi kapalı tuttum ve Ash'i düşündüm. Yüz hatları zihnimde bir araya geldi ve balkonunda birlikte uyuyakaldığımız geceyi hatırladım. Bu bizim için bir ilkti. Benim için de. O anıya sarıldım, Kolis'i sildim. Onu bu deneyimden sildim. Onu *ortadan kaldırdım*. O burada değildi. Ben de değildim.

Gölgele Diyarı'na geri dönmüştüm, Ash'e yaslanmıştım, güvende ve mutluydum. Kolis sonunda beslenmeyi ve bana karşı hareket etmeyi bırakana kadar oraya çekildim ve orada kaldım.

Bir kez daha inanılmaz derecede hareketsizleşti, vücudu benimki kadar sertleşti. Parmaklarım ve avuçlarım, onları ne kadar sıkı sıktığımdan dolayı ağrıyordu. Sessizce geçen saniyeleri saydım, bunu yaparken zar zor nefes alıyordum.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Kolis'in kolları gevşedi ve sonra düştü. Ellerim ve bacaklarım titreyerek, fırlatılmış bir ok gibi ayağa fırladım. Önlüğümün arka tarafı nemliydi.

Boğazıma bir safra düğümlendi. Bir adım geri çekildim ve bakışlarımı Kolis'e doğru kaldırdım, korların tenime bir kez daha baskı yaptığını hissettim. Bir karmakarışık

İçimde kükreyen duygular beni nefes nefese bıraktı. Öfke tenimi benek benek yaptı ve hissetmemem gereken bir şey etime battı, yüzlerce acımasız kesik bıraktı ve bir parçam - aptal, bir şekilde saf bir parçam - az önce olanlara inanamadı.

Kolis orada oturmuş, sarı saçlarından bir perde yüz hatlarını kapatırken kucağına ve gözle görülür ıslaklık lekesine bakıyordu. İçinden bir ürperti geçti.

"Özür dilerim." Başını aniden kaldırdı. "Ben... Ben kendimi utandırdım," diye kekeleydi. "Seni utandırdım."

Ensemde bir ağrı hissettim.

"Kontrolümü kaybettim." Gözleri kapandı, yüz hatları gerildi. "Ben... Ben bunu yapmak istemedim."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı.

"Bu sefer farklı olsun istedim. Tutkum ve kıskançlığımla seni korkutmak istemedim. Beni affetmelisin," diye hayıflandı. "Sadece duygularıma yenik düştüm. Seni çok uzun zamandır bekliyordum."

Onu duyamadım. Kafamın içindeki çığlıklar onun bahanelerini bastırıyordu. Sotoria'nın ve benim çığlıklarımızdı bunlar; öfke, inançsızlık ve saf nefretle doluydular. Sesleri üzgün geliyordu ve bu sırada o... o *acı* çekiyor gibiydi.

Kolis aniden ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı. Gerildim.

Gözleri bir kez daha kapandı, yüz hatları çizildi. "Bu bir daha asla olmayacak." Derin bir nefes aldı, göz kapaklarını kaldırdı ve bakışlarını bana sabitledi. "Anlıyor musun? Bundan korkmana gerek yok."

Saniyeleri tekrar saydım. Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Başımı salladığımı hissettim ama ona inanmadım.

Kolis yutkundu. "Lütfen..." Boğazını temizledi. "Lütfen bir şey söyleyin."

"Banyo," dedim, sesim garip bir şekilde sabitti. "Banyo yapmak istiyorum."

Küvete oturdum, dizlerimi göğsüme çektim. Kolis'in odadan ayrılmasından sadece birkaç dakika sonra Seçilmişlerin getirdiği sıcak su çoktan soğumuştı.

Burada ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Dakikalar mı? Saatler mi? Tek bildiğim konu banyo yapmak olduğunda hiç korkmadığımdı. Callum ve Seçilmişler odadan çıkar çıkmaz iğrenç elbisemi çıkarıp suya dalmıştım. Şimdi baktığım mahremiyet perdesinin ötesinde meydana gelen olayın dehşeti bu korkunun yerini almıştı.

Artık korkulacak çok daha fazla şey vardı.

Ölümlü ya da tanrı olsun, her kadının endişelendiği şeyler. Kolis'e ne yapıldığını öğrendiğim anda yapabileceğini bildiğim şeyler.

Sotoria. Yüzleşmek zorunda kalacağımı bildiğim şeyler. Ona söylediğim andan itibaren

Sotoria'ydı, diğer favorileri gibi olmayacağımı biliyordum. Sadece gözlemlemekle yetinmeyecekti. Böyle *şeyler* olacağını biliyordum. Kaçmaya çalışmamın ve daha büyük iyiliğin canı cehenneme diye bağırmamın nedenlerinden biri de buydu.

Ama onun Sotoria'ya olan aşkını kendi avantajıma kullanmaya karar verdiğim andan itibaren neler olacağını biliyordum. Ve hatta bunu başlatmak zorunda kalabileceğimi de biliyordum.

Kendime hazır olduğumu söylemiştim. Yapabileceğimi. Kendimi ikna etmiştim. Bunun olabileceğini *biliyordum*. Ama aptalca, naif şok hala devam ediyordu. Anlamamıştım. Anlayamazdım. Ya da belki *anlamazdım*. Çünkü Kolis'in güvenini ve Ash'in özgürlüğünü kazanmak için onu baştan çıkarmam gerekebileceği ihtimaline karşı hazırlık yapmıştım. Ve bu benim için sorun olmasa da, en azından bir nebze kontrolüm vardı.

Biraz önce hiç kontrolüm
yoktu. Yoktu.

Ve başka seçeneğim yoktu.

Gerçekten yapmamıştım. Çünkü Ash'i ya da fiziksel sağlığını riske atmamayı seçmek lanet bir seçim değildi. Daha önce yanılmıştım. Holland yanılmıştı. Seçenekler her zaman var olmazdı. Gerçek olanlar değil.

Elimi uzatıp boynumdaki ısırığa dokundum ve irkildim. En azından yarayı kapatabilirdi. Elim bırakıp çenemi dizlerime gömdüm, sıcak suda ıslanmış olmama rağmen vücudumdaki kaslar gergindi. Yine de uyuşmuş hissediyordum. Kopmuş. Gözlerimi kapattım.

Şanslıydım. Bu sefer şanslıydım. Beslenirken inmesinden daha kötü olabilirdi. Daha da ileri gidebilirdi.

Yine de kendimi şanslı hissetmedim.

İğrenmişim. Öfkelendim. Çaresiz. Utanmış. Ve böyle hissettiğim için bile kendime kızgındım çünkü daha iyisini biliyordum. *Zayıf* hissediyordum. Ve ben öyle değildim. Köz olsun ya da olmasın, çok güçlüydüm. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak. Daha önce biraz kırılmıştım ama zayıf değildim. Yine de öyle hissediyordum. Ilık suyun içinde otururken her şeyi hissediyordum.

Ama aynı zamanda, kesinlikle hiçbir şey hissetmedim.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Kahvaltı servis edildikten kısa bir süre sonra, gümüş şahin dar pencereden içeri uçtu ve avizenin yanından süzülürken zarif bir kavis çizdi.

Bardağımı masanın üzerine bırakarak bir adım geri çekildim. Attes olduğunu düşündüm ama Kolis de şahin şekline girebilirdi.

Sessiz kalarak şahinin kanatlarını iyice yaklaştırmasını, parmaklıklar arasında uçarken parmaklıklara değmemesine dikkat etmesini izledim. Tüylü yaratık elmas kümesinin yakınında bir daire çizdi ve sonra pike yaptı. Aynı anda, yıldız ışığı şahini yuttu ve közler uğuldadı. Kahverengimsi sarı saçları gördüğümde rahatladım.

Attes önümde durdu. "Meyaah *Liessa*." Bir kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu ve eğildi.

Selamlama karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Buna gerek yok." "Ama gerekli." Doğruldu. "Sen-"

"Biliyorum. Her neyse. Çıplaksın." Durakladım. "Yine."

Yarım bir gülümseme belirdi, yüzündeki yara izini hafif bir gülümsemeyle yumuşattı.

bir gamze görünümü. Üçünün birleşiminin birçok kişiyi büyülediğine bahse girmeye hazırdım.

Ben sürahiye uzanırken, o giysileri çağırdı. "Bu yeteneğini kıskanıyorum," diye itiraf ettim. "Ben olsam gerçek kıyafetler yaratırdım."

"Bu konuda yorum yapabilirim," diye söylendi. "Ancak kocanız muhtemelen dilimi ve gözlerimi kesip Setti'ye yedirirdi."

Kocanız. Bir sızı g  s m  aydınlattı. Beni bu kadar etkileyeceğini hiç d   nmedi im iki kelime. Benim için geçerli olacağını hiç d   nmedi im iki kelime.

Bo azımı temizleyerek sürahiyi kaldırdım. " cecek bir şey ister misiniz?"

"Teşekkür ederim ama uzun süre kalamam. Kolis, şey... son zamanlarda hareketleri öngörülemez oldu."

Homurdandım.

"Daha erken gelemedi im için  zg n m," dedi. "Ama sana haberlerim var."

Onunla y zle tim. Ayak bileklerinden boğazına kadar tamamen siyahlar içindeydi. Ash'in  ıplaklı ını   renmesinden gerçekten endişe duyuyor olmalıydı çünkü bu biraz fazlaydı.

"Umarım açıkça korktu un kocanla ilgilidir."

Attes sessizdi, o kadar ki soruyu yüksek sesle sormamı  olabilece imi düşündüm. Bakışlarımı ona doğru kaldırdım, söylediklerimi tekrarlamak üzereydim ki neye baktığını gördüm.

Bo azım.

Geri adım attım, sanki bu gördüklerini bir şekilde geri alabilecekmi  gibi başımı çevirdim.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Var mı-?" "Kolis?"

diye hırladı.

Sertleştim. "Hayır, çok büyük iki sivrisinekti." Yaptığım şaka, gözlerinde öfke titreşen bir ton gübre bulaşmış tuğla gibi uçup gitti. "Ben iyiyim."

"Seraphena-"

"Öyleyim," diye vurguladım. "Tek yaptığı benden beslenmekti." Çenemi kaldırdım. "Nyktoş hakkında haberlerin var mı?"

Biraz zaman aldı ama Attes'in göğsü nihayet nefes vererek kıpırdadı. "Durağanlıktan uyandırılıyor," dedi. "Beklenenden daha uzun sürdü."

Göğsümde bir baskı oluştu ve zihnim Ash için bir korku kasırgasına dönüştü. Üzerime örttüğüm perde biraz aralandı. "Nedenini biliyor musun?"

"Emin değılim ama..." Yüzünün açıları keskinleşti. "Şüphelerim var."

Bir adım öne çıktım. "Anlat bana."

Bir an tereddüt etti. "Sanırım bir Kadim'in kemiklerinden yapılmış bir silahla etkisiz hale getirildi."

Bana daha önce böyle bir silah hakkında söylediklerini duyduğumda elim titredi. *Bir Primal'ı yıllarca süren bir durağanlığa bile sokabiliyorlar.* "Ama artık etkisiz değıl mi?"

Attes başını salladı.

İçimi bir rahatlama kapladı ve gözlerimi sıkıca kapattım. Bu iyi bir haberdi. Harika bir haberdi.

Attes, "Kolis'in neden böyle bir şey yaptığına dair aklıma gelen tek neden onu serbest bırakmayı planlıyor olması," dedi. "Bunu planlarınızda ilerleme kaydettiğiniz anlamına alıyorum."

"Evet." Gözlerimi açtım. "Kolis onu serbest bırakacağına söz verdi."

Şimdi, Attes'in kirpikleri aşağı doğru indi. "Kadere şükürler olsun."

"Henüz çok şükretme," diye tavsiye ettim. "Serbest bırakılana kadar değil. Ta ki

sonra..." Döndüm ve kapalı oda kapılarına bakan parmaklıklara doğru yürüdüm. "O zamana kadar, ona bir boşluk bulması için bir neden vermemeye dikkat etmem gerekecek."

"Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim."

"Aslında, hayal *edebilirsin*." Başparmağımı fincanımın kenarında gezdirdim.

Kısa bir sessizlik oldu. "Bu anlaşma Rhain'i kurtarmak için yaptığın anlaşma gibi bir şey mi?"

Omuzlarıma gerginlik çöktü. "Sanırım Kyn sana bundan bahsetmiştir." Dudaklarımla kenarları gerildi. "Bu arada kardeşin tam bir pislik."

Arkamda ağır bir iç çekiş duydum. "Evet, öyle," dedi. "Gerçi her zaman öyle değildi."

Ona döndüm. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bunun için seni suçlayamam, ama onu birkaç yüz yıldır tanıyor olsaydın yıllar önce? Onun farklı bir yönünü görürdün." Attes bir elini göğsünde gezdirdi. "Barışçıl bir yan."

Kaşlarımla kalktı. Birkaç yüz yıl önce mi? "Sanırım senin sözüne güvenmek zorundayım."

Alaycı bir gülümseme belirdi. "Nyktos sana bir Primal'in neden Arcadia'ya girdiği ya da derin bir durağanlığa girdiği hakkında bir şey söyledi mi?"

"Bundan bahsetti," dedim ona. "Hazır olduklarında Arcadia'ya girmeleriyle ilgili bir şey."

"Hazır olduklarında." Kabaca güldü. "Bunu söylemenin güzel bir yolu. Kabul edelim ki, bazıları muhtemelen bu varoluştan bıkmış ve

ama diğlerleri kendi tercihleriyle hazır değillerdi, Seraphena. Ya Arcadia'ya girmek ya da derin bir durağanlığa girmek zorundaydılar çünkü değışiyorlardı, güçlerinin yapabileceğı en kötü şeye dönüşüyorlardı."

Attes'in söylediklerinde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ash'in benimle paylaştığı bir şey miydi yoksa korların bildiğı bir şey miydi emin değildim.

"Her bir özümüzün ölümlüleri ve tanrıları nasıl etkilediğı eninde sonunda bizi de etkiler. Örneğın Nyktos'un ki ölüme dayanır ama hayırsever bir ölümdür; bir başlangıcın adil bir şekilde sona ermesidir. Bunun başka bir tarafı daha var. Ölüm uğruna ölümlü arayan daha kötü niyetli bir taraf" diye açıkladı. "Maia başkalarında ve kendisinde sevgi uyandırabilir, ancak karanlık, saplantılı ve

Yıkıcı. Sadece ölümlülerin değil, tüm yaşamın yeniden doğuşunu gören Keella'da bulunan öz bile yanlışa dönebilir. Her birimize bağı olan öz Primals büyük iyilikler yapabileceğı gibi korkunç kötülükler de yapabilir."

Bununla nereye varmak istediğini anladığımı sanıyordum. "Yani, Kyn'in özünün intikam kısmı onun üzerinde daha büyük bir etkiye mi sahip?"

Attes elini indirerek başını salladı. "Tıpkı uyumun bir gün bana artık uymayacağı ve beni savaşa sürükleyeceği gibi. Bu hepimizin başına gelir ve bunu önlemek için yapabileceğimiz tek şey ya o yanımızı bastırmak için durağanlığa girmek ya da kalacağımız Arcadia'ya geçmektir."

"Eğer bu hepinizin başına geliyorsa, Keella neden öfkeli bir sürtük değil?" diye sordum. "Neden savaş seni tüketmiyor? Sen ve Kyn aynı yaştasınız."

"Hem Keella hem de ben yıllar içinde birden fazla kez durağanlığa girdik." Attes beni şaşırtarak paylaştı. "Ama bu, yeteneklerimizin daha zehirli tarafına boyun eğmemek için mücadele etmediğimiz anlamına gelmiyor. Bu tıpkı etimizi ve kanımızı yavaş yavaş istila eden bir enfeksiyon gibi."

"Yani Kyn bu yüzden mi bir pislik?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Kısmen. O her zaman biraz zor olmuştur. Ama Kolis onun yaptığını yaptığında? Bu hiç yardımcı olmadı. Hiçbirimize. Leke yayıldı." Onun yüz hatları gerildi ve sonra bir iç çekişle düzeldi. "Bunların hiçbiri Bahane tabii ki. Sadece istedim ki..." *Ne istediğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı.*

Ama bilebileceğimi düşündüm. "Sadece kardeşinin her zaman böyle olmadığını bilmemi istedin. Anlıyorum." Küçük bir içki aldım. "Staz haline geçmek yardımcı oluyor mu? Mesela kardeşin uyusa, uyandığında daha az hıyar olur muydu?"

Attes'in bakışları benimkilere kaydı ama bir süre cevap vermedi. "Umarım öyledir. Umarım onda o kadar ilerlememiştir."

Ya olsaydı? "Nyktos'un Yaşamın İlkeli ve Tanrıların Kralı olarak hak ettiği yeri almasına nasıl tepki verecek?"

Elini iki yanına götürdü. "Sadece akıllıca karşılık vereceğine inanabilirim."

Aksini düşünmesine izin veremezdi çünkü Attes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ash yaşam közüne sahip olduğunda, Kyn'in yerine hükmetmek için bir başkasına Yüксеlebilirdi.

"Gitmeliyim," dedi Attes. "Başka bir şey öğrenirsem, size bildirmek için elimden geleni yapacağım."

Kalmasını isteme dürtüsüne direnerek başımı salladım. Öldürmek istemediğim biriyle konuşmak güzeldi, beni biraz boşlukta hissettiren şeyleri tartışsak bile.

Attes döndü ama geçen seferki gibi durdu. Sotoria'yı sormasını bekledim. "İyi misin, Seraphena?"

Sorusu karşısında şaşırdığım için cevap vermem biraz zaman aldı. "Evet. Tabii ki."

Attes derin bir nefes verdi ve başını salladı. Yıldız patlamaları onu sarmadan önce bana son bir kez baktı ve şahin formuna geri döndü.

Odadan çıktığı anda gözlerim kapandı ama bana attığı bakışı hâlâ görüyordum. Çok hızlı olmuştu ama biliyordum ki...

Sorusuna verdiğim cevaba inanmadığını biliyordum.

Kafesin içinde bir o yana bir bu yana dolanırken, altın rengi şeffaf elbisem arkamda kaldı.

Her zamanki gibi yalnız değildim.

Hortlak yaldızlı parmaklıklardan birkaç adım ötede durmuş, kollarını tuniğinin üzerinde kavuşturmuştu. Bugün siyah giymişti. Nedense bu, kalın boyalı altın maskesini daha da ürkütücü kılıyordu.

Kapalı kapılara doğru baktım, midem endişe düğümleriyle doluydu. Attes'in ziyaretinden bu yana en az bir gün geçmişti ve Kolis'in Ash'i serbest bırakmayı kabul etmesinden ve *olayın* gerçekleşmesinden bu yana iki gün geçmişti.

Aios'un kolyesini parmaklarımın arasında döndürürken hızımı artırdım.

Kolis'i o gün gittiğinden beri görmemiştim ve en berbat şey de Kolis'i muhtemelen öldüremeyeceğimi öğrenmekle aynı şeydi. Bu

beni hiç rahatlatmamıştı. Ash için o kadar endişeleniyordum ki Kolis'in yokluğunu -ve umarım her şeyi tüketen aşağılanması- takdir edemiyordum.

Ya Kolis fikrini değiştirdiyse? *Yapamaz*, diye kendime hatırlattım. Bir yemin etmişti ve Attes Ash'in uyanmakta olduğunu söylemişti. Başka bir şey mi olmuştu? Rhain bir çeşit saldırı başlatarak Ash'in serbest kalmasını yanlışlıkla mı engellemişti? Sağ elimin parmaklarını kapatıp avucumdaki altın girdaba bastırdım.

"Sana inanmıyorum," dedi Callum.

Ona ters bir bakış attım. "Ne hakkında?"

"Sanki neden bahsettiğimi bilmiyorsun."

Birkaç tahminim vardı. "Bilmiyormuşum gibi davran ve beni aydınlat."

Solgun bakışları hızlı hareketlerimi takip etti. "İlk fırsatta kaçmaya çalışmayacağına güvenmiyorum, Kolis'i sevmeye gerçekten açık olduğuna da inanmıyorum."

Her iki konuda da haklı olabilirdi. "Tamam." Başını eğdi.

"Ne?" Meydan okudum. "Ne istersen düşün. Sen önemsizsin Ben."

"Umursamalısın," diye cevap verdi ve ben gözlerimi devirdim. "Kolis yalan söylediğini anlayacak."

Bu konuda endişeliydim, çünkü o şey tekrar olursa, kendimi tepki vermekten alıkoyabileceğimi sanmıyordum.

Ve bu benim için iyiye işaret değil.

"Ve bunun farkına varacak," diye ekledi Callum. "Çünkü sen Sotoria değilsin."

Kalbim tedirginlikle çarptı ama belli etmedim. Pee hiçlik yerine geri dönmüştü. Çoğunlukla. "Peki neden böyle düşünüyorsun? Hatırladığın şeye tam olarak benzemediğim için mi?"

"Bu da işin bir parçası."

Merakıma yenik düştüm. Onun önünde durdum. "Beni önceden tanıyorsan, yaşlı olmalısın."

Dar bir gülümseme belirdi. "Ben yaşıyım." "Kaç yaşındasın?"

"Çok yaşlı," diye cevap verdi. "Ve *seni* daha önceden tanımıyordum."

Tamamen bana ait olmayan bir huzursuzluk damlası omurgamdan aşağı süzüldü. "Belli ki Kolis seni tercih ediyor. Onun için önemlisin."

Çenesini kaldırdı ve "Öyleyim" derken sesindeki kendini beğenmişlik havası hiç de yanlış anlaşılmıyordu.

"Peki, ne düşündüğümü biliyor musun?" "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Parmaklıklara dokunmadan yaklaşabildiğim kadar yaklaşarak onun kapalı dudaklı gülümsemesini yansıttım. "Sanırım senin yerine geçeceğimden endişeleniyorsun."

Kahkahası alttan alta bir belirsizlik taşıyordu. "Bu konuda endişelenmiyorum."

Bir akor yakaladığımı bildiğim için gülümsemem arttı.

"Elbette, Cal." Gözlerini kısmıştı. "Bana öyle deme."

Sırıttım.

Callum gürültülü bir şekilde nefes verdi, normalde etkilenmeyen tavrı stres göster. "Benim endişelendiğim şey, krallıkların

bir şarlataının cazibesini."

"Şarlataın mı? Ne süslü bir kelime." Duraksayarak bakışlarıyla karşılaştım.
"Cal."

Bu umursamaz tavır daha da kırıldı. "Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz ama aslında gerçeğin çok azını biliyorsunuz."

Kolis'i desteklemekle kalmayıp aynı zamanda onun tarafından yaratılmışken alemler hakkında endişelendiğine inanmamı mı bekliyordu?
Hadi ama.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye meydan okudu.

Odaya girdiği andan itibaren ondan bıkmış olduğum için parmaklıkların arasından uzanıp onu yumruklama isteğime direndim. "O halde gerçek nedir?"

"Kolis diyarları kurtarmaya
çalışıyor." Ona kayıtsızca göz
kırdım.

"Ya da öyleydi," diye düzeltti Callum. "Şimdi ise daha çok kendi sözde büyük aşk ona geri dönüyordu." Başını iki yana salladı. "Gördün mü, şimdi bile ondan ne kadar nefret ettiğini saklayamıyorsun."

Muhtemelen bu konuda haklıydı çünkü yüzümün gerildiğini hissedebiliyordum. "Kolis'le aynı fikirde olmam bana yapmaya çalıştıklarını ya da diyarlara yapacaklarını onayladığım anlamına gelmiyor," dedim ona, verdiğim yanıtta gurur duyarak. "Kolis korlarla ne yapmayı planladığını çok açık bir şekilde ifade ettiğinde sen de oradaydın. Daha önce hiç var olmamış bir Primal olmak ve ona boyun eğmeyi reddeden herkesi öldürmek arasındaki hangi noktada, diyarları kurtarmak alemler olur mu?"

"Yaşam yaratılmalı," diye yanıtladı Callum. "Ne olursa olsun."

Kolis'in öldürdüğüm Seçilmiş hakkında paylaştıklarını düşünerek ona baktım. Onu Yükseltmişti. Bu yaşam yaratmak sayılır mıydı? Sahte Kral

Görünüşe göre öyle düşünmüş. "Kolis'in Seçilmişlerle yaptığı şey bu mu?" "Bunun bir önemi yok."

Hayal kırıklığım arttı. "Katılmıyorum."

"Sadece konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Konuyu açan sensin!" Omuz silkti. "Ben açmadım."

"Aman Tanrım." Ondan uzaklaşarak tekrar volta atmaya başladım. "Yapmıyor musun

yapacak daha iyi bir işiniz var

mı?" "Pek sayılmaz."

"Harika," diye homurdandım, dikkatim kapılara kaymıştı. Bunun için havamda değildim.

Ancak Callum havaya girmişti. "Majesteleri, Yaşam ve Ölümün İlkeli olarak Yükselmek istemesinin yalnızca kişisel nedenlerini belirtmiş olabilir. Kan ve Kemik," dedi. "Ama tek neden bu değildi."

Kolis'in diyarları önemsediğine bir an bile inanmadığım için bu konuda tartışmaya bile girmeyecektim.

Callum beni izledi, her zamanki hoş yarı gülümsemesi geri döndü. "Kolis gerçeği anladığında senin için daha da kötü olacak."

"Elbette Cal," diye mırıldandım. "Unuttuysan söyleyeyim, Ione doğruyu söylediğimi onayladığında sen de tam orada duruyordun."

"Yalan söyledi."

Callum'un önünden bir kez daha geçerken göğsüm düğümlendi, elim belimdeki altın ip kemere baskı yapıyordu. Tanrıça yalan söylemişti ve sevgili tanrılar, ya Kolis bunu öğrenirse? Uzun süre yaşayacağından şüpheliydim. Ama ben

Alt dudağımı dişledim ve kendime Ione'un riskleri bildiğini hatırlattım. Ya hizmet ettiği Primal'ın izniyle neler yapıldığını biliyor olmalıydı ya da Ash'e sadık olan ve Mahkemelere yayılmış birçok casustan biriydi. Onun adından daha önce bahsetmiş olması ve benim bunu hatırlayamamış olmam oldukça muhtemeldi.

"Sanırım inkâr ediyorsun," dedim

sonunda. "İnkâr etmiyorum."

"Herhangi bir tanrının Kolis'in öfkesini kışkırtma riskini göze alacağını düşünüyorsanız, öyle olmalısınız."

"Tanrıların ne kadar aptalca davranabildiklerine şaşarsınız," dedi. "Senin o olmadığını biliyorum."

İçimi çektim, masaya doğru yürüdüm. Birden fazla kullanılmamış bardak vardı. Her gün yenileri getiriliyordu ve bunun Kolis'in ziyaretine hazırlanmak için yapıldığını varsaymak zorundaydım. Titremeye direnerek kendime köpüklü sudan biraz doldurdum.

"Ve haklısın. *Şarlatan* senin için fazla süslü bir kelime." Bakışlarını boğazıma indirdi. "Başka bir kelime bulabilirim."

Kıpırdamadım. Saçlarım açıldı ama omzuma düşmüş, boynumun yan tarafını solan ısılıkla ortaya çıkarmıştı.

"Belki de fahişe daha çok hoşuna gider?"

Sürahinin sapını sıkıca kavrayarak dikkatlice masaya geri koydum. "Geçen gün sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

"Muhtemelen değil," dedi bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Senin için ne kadar önemsiz olduğumu iddia ediyorsan, sen de benim için o kadar önemsizsin."

Elimde bardak, onunla yüzleştim. "Seni öldüreceğime söz verdim."

"Oh." Callum güldü, sesi hafif ve havadardı. "Elbette, *Sera*."

Parmaklıklara doğru yürüdüm, tıpkı Kolis beni kollarına aldığında olduğu gibi içimde bir öfke fırtınası kopuyordu. "Yapacağım. Bir gün nasıl öldürülebileceğini keşfedeceğim ve ölümünü kâbuslara dönüştüreceğim," diye yemin ettim ve bu kez göğsümdeki uğultuya odaklandım ve onu geri itmedim.

Daha önce yaptığım gibi korları çağırarak yüzeye çıkmalarına izin verdim. Callum'un üzerindeki avize sallanmaya başladığında kollarımdaki deriden gümüşü öz kıvılcımlar saçıldı. Ve sonra... sonra, başka bir şey oldu.

Sanki közler kontrolü ele geçirmiş gibiydi ya da belki de içlerinde sakladıkları bilgi ele geçirmişti - tıpkı şimşegin benim için kısa süreliğine belirttiği zamanki gibi, bilinçsiz bir düzeyde yararlandığım kadim bilgelik.

Pencerelerden içeri beyaz bir sis sızarken çenem eğildi ve dudaklarım kıvrıldı. Tavan boyunca aktı, kalınlaştı ve yayıldı, bulutlara dönüştü -hızla kararan, uğursuz bulutlar.

Bir fırtına.

İçimde hissettiklerimi yansıtan bir fırtına.

Şimşek buluttan buluta geçerek havayı doldurdu. Ardından gelen bir gök gürültüsü Callum'un sıçramasına neden oldu. Arkasına döndü.

Yarattığım fırtına hızla dağıldı, şakaklarımda donuk bir zonklama ve kalbimde çarpıntı bıraktı. Gözlerimi kapatarak meyveli sudan bir yudum aldım.

Bu gücü kullanmak muhtemelen akıllıca değildi, özellikle de Kolis'in beslenmesinden sonra. Kendimi zayıflatmadan önce ne kadar öz kullanabileceğimi ya da korların ne yapmaya karar vereceğini tam olarak bilmiyordum. Ama gözlerimi açtığımda istediğimi başardığımı gördüm.

Callum gülümsemeyi bırakmıştı. Altın maskenin altındaki deri solgundu. Bakışlarımız kilitlendi ve korların uğultusunu hissettim.

Kapılar açıldı. İkimiz de dönmedik, karnım aniden dengesiz bir şekilde kaymış olsa da. İkimiz de kimin girdiğini biliyorduk.

"Neden," diye başladı Kolis, "ben bu odaya her girdiğimde siz ikiniz sanki birbirinize bir kötülük yapmak üzereymişsiniz gibi bakıyorsunuz? odası?"

Bu şimdiye kadar duyduğum en doğru gözlem olmalıydı.

Callum ona dönüp ağzını açtığı anda, bu sefer ben ondan önce davrandım. "Hâlâ benim Sotoria olduğuma inanmıyor."

Callum'un çenesi gerildi ve Kolis öne çıkarken bir adım geri çekildi. Hiçbir şey hissetmediğimden emin olduktan sonra Primal'a baktım ve sonra önemli şeylere odaklandım. Ash'in etrafında olduğuna dair bir işaret aradım. Hiçbir şey yoktu. Tıpkı daha önce buraya geldiğinde olduğu gibi görünüyordu. Zaten ne tür bir işaret olabilirdi ki? Yine de içimde bir hayal kırıklığı fırtınası koptu, tıpkı birkaç dakika önce çağırdığım fırtına bulutları gibi.

Kolis kafese yaklaşarak, "Sadece inkâr ediyor," diye cevap verdi. Suyu yudumladım.

Kolis'in elini sallayarak kapıyı açmasını izlerken, kollarının beni saran baskıcı ağırlığını neredeyse hissedebiliyordum. Bardağımı kaldırırken elim hafifçe titredi ve sırtım sertleşti.

Kolis kafesin kapısında durdu. "İnsan her gün kardeşinin gerçekten kendisine döndüğünü öğrenmiyor."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kardeşin mi?

Suyu içerken boğuldum, öksürürken birazını tükürdüm ve sahte Kral'a gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kolis'in ağzı denenmemiş, orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "İyi misin?" "Hayır," diye hırıldadım, elimi iri ve batan gözlerimin önünde çırparak.

Onu doğru duymuş olmamın imkanı yoktu. Hiçbir şekilde. "Az önce ne dedin sen?"

Kolis'in alnı kırıştı ve sonra düzeldi. "Ah, hatırlamıyorsun. O senin kardeşin, senin küçük kardeşin."

Bakışlarım sahte Kral'a sabitlenmişti, *ifşaatının* şokuyla o kadar felç olmuşum ki bana yaptığı şeyi düşünmüyordum bile. "Ciddi olamazsın. O değil..." Bunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Callum'un benim değil de Sotoria'nın kardeşi olmasının bir önemi yoktu.

"Ben ne değilim?" Callum talep etti.

"Aklı başında mı?" Tersledim. "Sevilebilir mi? Makul? Kusma hissi uyandırmayan ya da bir katilin tam tersi olmayan?"

"Yine büyüleyici," diye karşılık verdi Callum. "O Sotoria ama benim onun kardeşi olduğumu bilmiyor mu?" Dudakları büzüldü. "Beni en son karşılaştığımızda tanıdı."

"O hayatları hatırlamıyor," dedi Kolis kafese girerken, gözleri... tanrılar, gözleri *parlıyordu*. "Yeniden doğan ruhların anıları yoktur."

Callum, "Geçen sefer yaptı," diye karşı çıktı.

Kolis, "Bu farklıydı ve bunu siz de biliyorsunuz," dedi. "Hayatı yeniden kuruldu.

O yeniden doğmadı."

Callum karşı duvara bakarak, "Her neyse," diye mırıldandı. Ve dostum, eğer bakışlar öldürebilseydi, o duvar şey olurdu... yine de bir duvar olurdu, ama Revenant...

O da benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu.

Yüce Tanrım, bu gerçekten Sotoria'nın kardeşi olabilir mi?

Göğsümün ortasında, korların yanında tamamen bana ait olmayan o hissedilir huzursuzluk bana öyle olduğunu söylüyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, bir adım geri çekilerek. Bardağı düşürmeden masanın üzerine koydum. "Sen gerçekten..." *Yine* de söyleyemedim. "İyi

Tanrılar, bu kadar çok korkunç kardeşin olması da neyin nesi?" "Bu da ne demek şimdi?" Callum'un saçının altın telleri

Kafasını bana doğru uzatırken kırbaçlandı. Burun deliklerinde belli belirsiz bir seğirme

yükselen kızgınlığını. "Bekle. Beni Tavius olarak bilinen ölümlü pislikle mi kıyaslıyorsun?"

"Bu tanımlamaya itiraz edemem," dedim. "Ama ayakkabı uyuyorsa, o kaltağı bağla ve giy."

Callum'un ağzı *bir karış* açık kaldı ve kesinlikle *dehşete* düşmüş görünüyordu.

"Siz kardeşsiniz," dedi Kolis kuru bir sesle. "Siz ikiniz tıpkı Eythos ve benim bir zamanlar yaptığımız gibi tartışıyorsunuz."

Ona döndüğümüzde ikimiz de sessizliğe

gömüldük. Kolis genişçe gülümsedi.

"Ve bak nasıl sonuçlandı," diye mırıldandım nefesimin altında.

İçki. Sert, zihni uyuşturan ve hafızayı yok eden alkol. Ama o anda aklıma bir şey geldi. Callum'un durduğu yere geri döndüm. "Sana sordum Seçilmişlerdi. Yalan söyledin."

Çenesi bir çentik yukarı kalktı. "Yalan söylemedim."

"Saçmalık." Bir adım öne çıktım. "Başka nasıl-?"

"Yalan söylemiyordu," diye araya girdi Kolis, bakışlarımı kendisine çekerek. Benden bir adımdan daha az uzaktaydı.

Kendimi ondan yarım adım geri çekilmekten alıkoyamadım. Bu tepkiden nefret ettim. Kalbimin çarpmaya başlamasından ve özellikle de kaşlarını çatmasından nefret ediyordum. Sanki neden böyle bir şey yaptığım hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi.

Sanki *kendini* nasıl *utandırdığını* unutmuş gibi.

"İki kardeşin vardı. Anthea adında bir ablan ve bir erkek kardeşin." Callum'a doğru başını salladı. "Sen beni terk ettiğinde aileni ziyaret ettim."

Olayı olabildiğince zihnimin gerisine iterek yeniden odaklandım. Sotoria'nın onun tarafından korkutulduktan sonra ilk kez öldüğü zamanı kastettiğini düşündüm. Ama onu terk etmemişti. Ondan kaçmıştı.

"Özür dilemek istedim," diye paylaştı Kolis, yüz hatlarında mesafeli bir ifade belirmişti. "Ve onlara kızlarını yaşayanlar diyarına döndürmesi için kardeşime ricada bulunduğumu açıklamak istedim." Çenesi büküldü. "Ama bu Eythos'la konuşmak kadar verimli oldu. Ailen..." İçini çekti, gözleri parmaklıklar. "Onlar da benden korkuyorlardı. Ne kadar zarar vermek için orada olmadığımı söylesem de, küçük evlerinin bir köşesine sinmişlerdi."

Yas kıyafetleri içinde feryat figan ederek evlerine döndüler." Şakağında bir kas zonkladı. "Sadece kardeşin korkmuyordu."

Callum'a baktım. Şimdi ölümcül bakışlarını gölge taşı döşemesine çevirmişti.

"Benimle konuştu. Seninle ilgili sorularıma cevap verdi," diye devam etti, kaşlarının arasındaki deri kırıışmıştı. "Sana büyük hayranlık duyuyordu."

"Gerçekten mi?" Ben çizdim.

"*Evet.*" Callum başını kaldırdı, solgun gözleri yanıyordu. "Sotoria nazik ve sert biriydi. *Her zaman* benimle ilgilenir, uyuyakaldığımda ya da kendimi iyi hissetmediğimde ev işlerimi üstlenirdi. Bana hiç kızmazdı. Onu severdim-" Nefesi kesildi. "Evet, ona hayrandım."

Parmaklarımı elbisenin kemerindeki ipeksi püsküllerden birine doladığımda buna ne diyeceğimi bilemedim.

Kolis, "Ölümünüze çok üzüldü," dedi. "Kendini sorumlu hissetti." Aralarına baktım. "Neden kendini sorumlu hissedesin ki?" Callum cevap vermedi.

Kolis yaptı. "Sen bir şey seçerken onun da seninle olması gerekiyordu. Anthea'nın düğünü için çiçekler. Onun yerine fırıncının kızını becerdiğini düşünüyorum."

Callum başını çevirdi ve kaşlarım alnıma doğru eğildi.

Kolis, "Orada olsaydı bu trajediyi önleyebileceğine inanıyordu," dedi. "Kız kardeşini sakinleştirebilirdi."

Yapabilir miydi? Muhtemelen. "Ama nasıl bir... Hortlak oldu?"

"Ayrılmadan önce, özür dilemek için onu Sotoria'ya götürmemi istedi. Bunun mümkün olmadığını söyledim. Yargıdan geçmemiş ölümlülerin Vadi'ye girmesine izin verilmez. Çılgına döndü."

Ağırlık göğsümü daralttı, aldığım nefesi inceltti ve hissettiğim şeyin Sotoria'nın üzüntüsü olduğunu biliyordum - ve belki biraz da benim- çünkü ben... bunun nereye gittiğini bildiğimi sanıyordum.

Kolis sessizce, "Kemerinden küçük bir bıçak çıkardı ve boğazını kesti," dedi.

"Tanrılar," diye fısıldadım göğsümün ortasını ovuşturarak.

"Ölürken sana sarıldım." Kolis'in sesi kalınlaştı ve Pişmanlığın keskin, acı kenarını taşıyan ıstırabın ağırlığı. "Ve günler sonra, o da son nefesini verirken kardeşine sarıldım."

Kolis'in sesindeki duygudan ve trajediden etkilenmek istemediğim için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Yine de etkilenmemek zordu. O zamanlar, Kolis'in henüz böyle bir canavar olmaması oldukça mümkündü. O sadece Ölüm'dü...

Obsesif eğilimleri ve zayıf kişilerarası ilişki becerileri olan ölüm. *Gerçekten, gerçekten* zayıf kişilerarası ilişki becerileri gibi.

Ama şimdi olduğu gibi değildi.

"Onun ölmesine izin veremezdim ve Eythos'un benim adıma müdahale etmeyeceğini bildiğim için Ölüm'ün yasakladığı şeyi yaptım." Kolis'in yüzünde alaycı, esprisiz bir gülümseme belirdi. "Ben hayat verdim."

"Sen... sen Callum'u mu yükselttin?" Kolis başını sallayınca kaşlarımı çattım. "Ama o benim gördüğüm, senin Yükselmiş dediğin kişi gibi değil. Simsiyah gözleri vardı. Ve o üçüncü bir oğul değildi."

"Çünkü aynı değiller," diye yanıtladı Kolis.

Callum'a bakarken düşüncelerim hızlandı. Eğer değilse... "O zaman Revenantlar demis mi?"

Callum'un gözlerini ne kadar dramatik bir şekilde devirdiğine bakılırsa, hayır diyecektim. "Hayır canım, değiller." Kolis gülümsedi ve cildim sanki balçıkla kaplanmış. "Bunu daha sonra başka bir işimiz olmadığında tartışacağız. ilgilenmesi gerekiyor."

İhtiyaçlar.

Callum'un etrafında dönen her şey bir kenara bırakıldı. Vücudum hem korku hem de beklentiyle kilitlendi, ikincisi bu ihtiyaçların Ash'in üstesinden gelmesini umuyordu, ilki ise... Aios'un kolyesinin hemen üzerindeki boğazımdaki ısırık izi yanıyordu.

İlkini düşünmek bile istemedim. Kolis,

"Lütfen devam et Callum," diye talimat

verdi.

Midem bulanıyordu, neredeyse düşünülemez bir şey yapıp Callum'a bağırıacaktım.

eğilmesini ve sonra odadan çıkmasını izlerken kaldım. "So'lis?"

Ellerimi yanlarıma indirerek hiçlik perdesini aradım. Bulmam çok uzun sürdü ama buldum. Kendime dair hiçbir şey hissetmediğimde bakışlarımı ona çevirdim.

"Yaptığımız anlaşma hakkında seninle konuşmak istedim." Beni izliyordu. "Henüz serbest bırakılmadı."

Midem çukurlaştı.

"Anlaşmamızdan dönmüyorum," diye hızla ekledi. "Yeğenim hâlâ staz halindeydi. Şu anda bu sorun çözülüyor."

Attes'in bahsettiği şey buydu. "Bu ne anlama geliyor?" "Yeğenim bir Primal için genç ama oldukça güçlü."

Gurur içimde kabardı. Lanet olsun, Ash güçlüydü.

"İone gelmeden hemen önce durağanlıktan kısa süreliğine uyandı," diye açıkladı masaya dönerken. Bunda beni çeken bir şey vardı. Ash'in döndüğünü rüyamda gördüğümde hissettiklerimin aynısıydı. "Onunla ne yapacağıma karar verirken uslu durmasını sağlamak zorundaydım. Bu, anlaşmamızı yapmadan önceydi."

Kemerin püskülünü kavradığımda o tuhaf his kayboldu. "Bunu nasıl sağladın?"

Lütfen Attes'in şüphelendiği şey olmasın. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Kendine bir içki doldurdu. "Sana söylersem, bunun seni üzebileceğine inanıyorum." "Bana söylememek beni... daha çok endişelendirir," dedim kelimelerimi seçerek dikkatlice.

Bardağından içti. Benimle yüzleştğinde, endişem Sinirler gerildi ve gerildi. "Çok az soruna yol açtığından emin olmak için onu etkisiz hale getirdim. Bunu atlatması gerekecek."

Nefesim kesilerek Kolis'in arkasından baktım. Attes haklıydı. Elim bükülürken karnıma yaslandı. Tanrım, midem bulanıyordu.

"Kolay değil."

Gözlerim ona kaydı.

"Seni bir başkasından bu kadar etkilenmiş görmek," dedi. "Endişe neredeyse gözeneklerinizden sızıyor."

Zihnimin arkasında uyarı zilleri çaldı. "Sana önemsedığımı söyledim-"

"Hatırlıyorum. Ona baktığımda tek düşündüğüm şey bu." Hızla incelmekte olan bedeninde altın renginde gümüş bir hava titreşiyordu. Çenesinin ve yanaklarının kemikleri görünür hale geldi ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Son iki günü, o staz odasına dönerken ona bakarak geçirdim," dedi, sesi alçalıp sıcaklığını kaybederek. "Onu önemsedığını bilerek."

Vücudum buz kesti. Yani Kolis onu son gördüğümünden beri bunu mu yapıyordu? Ash'e mi bakıyordu? Kolis'le her konuştuğumda, beni daha fazla rahatsız etmesinin imkânsız olduğuna inandım ve her seferinde yanıldığımı kanıtladı.

"Acaba onda seni böylesine duygulandıran şey nedir?" Gözlerinin etrafındaki doku, göz kapakları ve altındaki deri batmaya başlayıp geride kemikten başka bir şey bırakmazken, dudakları geriye çekilmeye, rengini ve ardından etini kaybetmeye, dişlerini ve azı dişlerini ortaya çıkarmaya başlamıştı. "Ve benim hakkımda seni korkuya sevk eden şey nedir?"

Neredeyse histerik bir kahkaha beni boğarken ekşi bir tat toplandı. Bunu ciddi soruyor muydu? Gözümün önünde lanet olası bir *iskelete* dönüşürken mi?

"Bu bende ona zarar verme isteği uyandırıyor," diye hırladı

Kolis. "Onu yok etmek." İçimdeki her şey dondu.

"Ama yapmayacağım. *Yapmayacağım*. Öyle ya da böyle bir denge olmalı," dedi kendi kendine hatırlatır gibi. Ve lanet olsun, bu hiç de güven verici değildi. İçinden bir ürperti geçti ve dudaklarının şekli doldu. Göz kapakları geri döndü ve havanın kutsal olmayan yanığını korudu. "O olmadan, hiçbir şey yoktur."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım.

"Alemler yok. Ben yok," dedi. "Sen yoksun."

"Uh-huh," diye mırıldandım.

O gözler açıldı. Kolis daha da ete kemiğe bürünürken birkaç dakika geçti. "Daha önce, seni ilk kaybettiğimde ve geri getirdiğimde benden korkuyordun. Birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna kadar bu değişmedi." Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Ama bu sefer, hissetmiş olsan bile benden çok az korkuyorsun. Bu değişti."

Şimdi Kolis'e baktığımda, onun öfkesine hakim olamayışını ve kendisini saklayan dış görünüşünden sıyrılışını izledikten sonra tek düşünebildiğim, Tavius'un öfkelendiğinde ya da özellikle iğrenç bir şey yapmak üzereyken fiziksel olarak nasıl değiştiği idi. Kızarmaz ya da dengesizleşmezdi. İçindeki karanlık onu ele geçirdiğinde, gözlerindeki parıltı dışında çok hareketsiz, neredeyse cansız hale geliyordu. Daha önce hastalanan bir köpekte gördüğüm, ağzından köpükler saçmasına ve havayı ısırmasına neden olan o ateşli, çılgın bakış.

Kolis'te de aynı parıltı vardı. "Seni son bıraktığımda bunu göstermiştin," dedi, tüyleri derisinden çekilirken. "Ve şimdi de gösteriyorsun. Bunu bilmek için ne yeğenimin duyguları okuma yeteneğine ihtiyacım var, ne de kardeşimin öngörü."

"Öngörü mü?" Kendimi durduramayarak sordum. "Eythos geleceği görebiliyor muydu?"

"Düşündüğünüz şekilde değil," dedi. "Eythos'a... yüksek sezgiler verildi. Onun için bilinmemesi gereken şeylerin bilgisi." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu yeteneğini her zaman kullanmadı ya da dinlemedi."

Açıkça.

"Ama Şimdi sizi neden korkuttuğumu anlıyorum. Değer verdiğin birine zarar vermek istediğimden bahsettim. Beni gerçekten g r nd ğ m gibi gördün - yaşamın son k zlerinin güzelliği ve altınının altında gerçekten olduğum gibi. Beni daha önce olduğum ve her zaman olacağım gibi gördün. Ölüm. Bu çoğu kişi yi korkutur," dedi. "Ama sen tüm bunlardan önce de korkuyordun. İçeri girdiğim andan itibaren tedirgindin, son yalnız kaldığımız andan önce olmadığın bir şekilde. Bu, ben anlıyorum."

Tavius'la uğraşırken öğrenmeyi asla başaramadığım bir şey, gözlerinde o parıltıyı gördüğümde nasıl dikkatli davranmam gerektiğiydi. Ağzım açıldığında bu hatayı tekrarlamak üzere olduğuma dair içimde bir şüphe vardı. "Yaptığın şeyden sonra neden huzursuz olduğumu gerçekten anlamıyor musun?"

şakağında bir kas kıpırdadı. " z r diledim ve bir daha olmayacağına söz verdim."

Sanki bu olanları silmiş gibi?

Kolis bana baktı, bekledi.

Görünüşe göre,  zr n n ve anlamsız vaatlerinin her şeyi değiştirdiğine *inaniyordu*.

Yapmadılar.

Ama bir şey söylemem gerekiyordu. Boğazımı temizledim, zihnim acele ediyordu. Tabii ki özrünü kabul etmem gerektiğini biliyordum. Ona sorun olmadığını söylemeliydim. Açıkça hoşlanmadığım halde hoşlandığımı söylemeliydim. Ama yapamadım. Kendimi gerçek dışında bir şey söylemeye ikna edemedim. "Sen... sen beni korkuttun." Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. "Bunu beklemiyordum."

Kaşlarının arasındaki deri büzüldü. " z r diledim," diye tekrarladı.

"Biliyorum," dedim. "Ve bir daha olmayacağına söz vermiştin. Bunların hiçbirisi olanları normal kılmaz."

"O zaman bir kez daha tekrarlamama izin verin. Sana bunun bir daha olmayacağını söylemiştim," dedi, hayal kırıklığı ses tonunu keskinleştirerek. "Ki *az önce* kabul edildi."

Kontrolüm elimden kaydı. "Kendini bana zorla kabul ettirdin."

Dudaklarının köşeleri aşağı doğru döndü. "Sana olan sevgimi göstermenin çok yoğun olduğunu biliyorum."

Sevgi mi? Buna sevgi gösterisi mi diyordu? Bu, kıskançlık ve öfke dolu bir cezalandırma gösterisiydi ve sonunda hoşuna gitmişti.

"Kontrolümü kaybettim," dedi çalkantı boğazına doğru ilerlerken. "Hepsi bu kadar."

Verdiği yanıt karşısında bir an sessizliğe gömüldüm. "Sadece kontrolünü kaybetmedin," dedim, bir yanım bunu yetişkin bir adama açıklamak zorunda olduğuma inanamıyordu. "Beni *yine* rızam olmadan ısırdın ve bunu yaparken zevk aldın. Özür dilemen ve söz vermen bunu düzeltmeyecek."

"Bunu ne düzeltecek?" diye sordu, yanaklarının rengi daha da koyulaşmıştı. "Seninle yeniden başlamak istiyorum. Bunu nasıl mümkün kılabileceğimi söyle bana."

Ona baktım ve bunun nasıl olup da bir insanın kabul edebileceği bir şey olduğunu düşünebildiğini anlamaya çalıştım. Ne gibi deneyimler yaşamıştı ki

ona birini ihlal ettikten sonra yeniden başlayabileceği izlenimini mi verdi? Evet, o bir İlkel tanrıydı ve muhtemelen asla anlayamayacağım kurallar ve normlar çerçevesinde hareket ediyorlardı ama bu onun şimdi ya da daha önce Sotoria'ya karşı davranışını mazur göstermezdi. Bu yeterince iyi bir

sebeþ değildi.

Ama sonra aklıma geldi. Her şey apaçık ortadaydı. Hiçbir mazeret yoktu. Tıpkı Tavius'ta olduğu gibi Kolis de böyleydi. Belki de geçmişindeki bir şey onu bu hale getirmişti ama bunun ne olabileceği umurumda bile değildi çünkü hiçbir neden yeterince iyi değildi. Hem ölümlüler hem de tanrılar korkunç *şeyler* yaşamışlardı ama hepsi bu hale gelmemişti. Aios iyi bir örnekti. Ash de öyleydi.

Ben de öyleydim.

Ama önemsedığım şey Ash'ti, bu yüzden öfkemi bastırdım ve Kolis'e istediğini verdim. Çoğunlukla. "Zamana ihtiyacım var."

"Zaman mı?" diye tekrarladı, kaşları kalkmıştı.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Verdiğin sözünü tutacağına güvenmek için zamana ihtiyacım var."

"Benim sözüm yeterli olmalı," diye kesin bir dille ifade etti.

Tanrım, kendimi kaybetmeme iki saniye kalmıştı. "Seni tanımıyorum-"

Kolis aniden karşımdaydı, gözlerinden ateş saçılıyordu. "Ben Tanrıların Kralıyım. Bunu biliyorsun. Bu yeterli olmalı."

Aklını kaçırmıştı.

Kalbim küt küt atarken bile kendimi tuttum. "*Bu* hiç yardımcı olmuyor."

Birkaç uzun, tedirgin edici an geçti, sonra geri adım attı. "Haklısın." Özü etrafından kayboldu. "Sana zaman vereceğim."

Buna inanmamıştım. Yaptığı şeyin yanlışlığını anlayamadıysa ya da yapmamayı tercih ederse, zaman talebime saygı göstermezdi. Bunu yapabilecek kapasitede değildi. Ve bu bir gerekçe ya da mazeret değildi. Çaldığı közün ya da Ölüm'ün tüm güzelliği ve altını olsa da, kim olduğunun korkunç gerçekliği idi.

"Benim yanımda kendini daha rahat hissetmen için sana zaman vereceğim," diye devam etti.

Sessizliğim karşısında omuzları büküldü. "Bir şey söyle."

Git kendini becer. Bunu söylemek istedim. Ya da *umarım binlerce yıl süren yavaş ve korkunç bir ölümle ölürsün, seni hasta orospu çocuğu.*

"Tamam," demek zorunda kaldım. "Teşekkür ederim."

"Güzel." Üzerindeki katılığın bir kısmı hafifledi ve o iyi uygulanmış Bardağını masaya koyarken gülümsemesi anında geri döndü. "Nyktos durağanlıktan çıkıyor ve önümüzdeki birkaç gün içinde serbest bırakılabilecek bir konumda olmalı. günler."

Kelime seçimiyle Ash'e yaptıklarını nasıl küçümsemeye çalıştığını anlamak mümkün değildi. Bu bir pozisyon değişikliği değildi. Bu bir değişimdi. *sağlığını.*

Ash'in ne durumda olduğunu görmek için içimden bir talep yükseldi. Ash için işleri kesinlikle daha da kötüleştirecek bir dil. Çünkü Kolis'in sesindeki mücadeleyi duymuştum. her zaman dengede olmak. Bu onun unutmaya çok yatkın olduğu bir şeydi.

Ama bu benim için işleri daha da kötüleştirecekti. Ash'i daha önce görmek istememin nasıl sonuçlandığını biliyordum. Kolis sürahiyi sapı odaya bakacak şekilde ayarlarken içimden bir titreme geçti.

Kolis sonra bana döndü. Birkaç dakika geçti, sonra bana baktı. Sanki binlerce örümcek üzerime üşüşmüş gibi tüylerim diken diken olmaya başladı.

"Ben... özür dilerim *So'lis*," dedi, ağzının kenarındaki deri seğirerek. "Sana verdiğim sıkıntı için."

Hiçbir şey söylemedim, sadece başımı sallayarak onaylayabildim.

Kolis elini kaldırdı ve yanağını avuçladı. İrkilmedim. Başparmağını çenemdeki solmakta olan morluğun üzerinde gezdirirken uzaklaşmadım. Hiçlik perdesine bürünmedim. Bana dokunduğunda bu farklıydı. Sanki buradaydım ama değildim. "Közleri kullanma konusunda sana ne demiştim?"

Sarsıldım, bunu tamamen unutmuştum. Ağzımı açtım ama Kolis parmağını dudaklarımın ortasına bastırarak beni susturdu. "Bu retorik bir soruydu, canım." Gülümsedi ve bu bana boğucu, bunaltıcı sığağı hatırlattı. "Özünü hissettim. Senden geldiğini biliyorum. Cezalandırılmak istemiyorsan onu kullanmaman konusunda seni uyarmıştım."

Her bir parçam öfkeyle parladı. Parmağımı dudaklarımda kırmak istedim. Daha da iyisi, onu ısırıp koparmak istedim. "Özür dilerim. Callum _."

"Eminim sizi kışkırtmıştır. İsteddiği zaman oldukça can sıkıcı olabiliyor. Ama bu bir mazeret değil." Parmakları çenemde kıvrıldı ve başımı geriye doğru eğdi.

Ağzı benimkine yaklaştığında kalbim tekledi, kilitlendim. Panik içime yayıldı, göğsümü sıktı ve nefesimi kesti. Bu bana zaman tanımıyordu. Umutsuzca düşüncelerimi boşaltmaya ve kim olduğumu, kim olmak istediğimi ve kimi istediğimi silmeye çalıştım.

Dudakları benimkine bir santimden daha az mesafede durdu. "Öz sana ait değil. Kullanmak sana ait değil."

Közler inkâr içinde zonkluyordu.

Kolis, "Ve açık olmak gerekirse, bunun biraz önce konuştuğumuz şeyle hiçbir ilgisi yok," dedi. "Bu sana son uyarım olacak, *So'lis*. "Bu son uyarın olacak so'lis.

Tekrar öz."

Sonra Kolis gitti ve sessizlikten başka bir şey olmadı. Gözlerimi kapattım ve Callum söz konusu olduğunda verdiğim sözü kendime verirken sertçe nefes verdim. Öyle ya da böyle Kolis'in öldüğünü görecektim.

Ve o zaman biliyordum ki Ash özgür olduğu an, eğer kaçmazsam, közler ne kadar önemli olursa olsun uzun yaşamayacaktım. Çünkü ben Kolis'in en kötü kabusu olacak.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Bir süre sonra, birkaç peçeli Seçilmiş banyo alanını temizledikten sonra, anahtarın hala yerinde olduğundan emin olmak için sarılmış bezi kontrol ettim.

Öyleydi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, pervasızca şeyler düşünmeye başlamadan önce onu saklandığı yere geri koydum.

Sonra yemek getirilinceye kadar yerimde duramayacak kadar huzursuz bir şekilde volta attım. Daha büyük bir yemekti, iki çeşit et, sebzeler ve sırlı Tatlı olarak çilek. Ben yiyebildiğim kadar yedim ve Callum örtülü Seçilmişler tabakları kaldırırken onlara göz kulak *oldu*.

Sonra kendimi bir kez daha kafes boyunca yürürken buldum, bütün gün biriken huzursuz enerjiyi yakmaya ve düşünmek istemediğim her şeyden kaçmaya çalışıyordum.

Ama hiçbir adım zihnimin oraya gitmesini engelleyemedi. Gelmekte olduğunu fark etmeye başladığım şeyi durduramazdı.

Göğsüm sıkıştı. Hareket ediyordum, ileri geri yürüyordum ama bedenim hareketsizdi, çok hareketsizdi. Huzursuzluğun sadece kafeste olmaktan kaynaklanmadığını yavaş yavaş fark ediyordum. Bu aynı zamanda bir hevesle gelip giden rahatsız edici ruh hallerinin bir uyarı işaretiydi. Şimdi bir tanesi yoldaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, durgunluğun onları her zaman daha da kötüleştirdiğini bildiğim için adımlarımı hızlandırdım. Bu şu anda ya da herhangi bir zamanda ihtiyacım olan son şeydi. Ama özellikle şimdi değil.

Saçlarımı çabucak örerek antrenman egzersizlerimi yapmaya başladım ama zihnim çok dağınıktı. Birkaç dakika gölge boksu yaptım ve sonra durduğumu ve yine hareketsiz durduğumu fark ettim. Çok hareketsiz. Ash'i düşünüyordum. Onun için duyduğum endişeyle tükenmiştim.

Ne tür bir durumdaydı, hâlâ öyle miydi? Burada günleri takip etmekte zorlanıyordum, bu yüzden ne kadar süredir durağanlığa geri dönmeye zorlandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Midem çalkalandı ve yumruklarım sıkıldı. Bir yanım Kadimlerin kemiklerinin bir İlkel'i sakinleştirmek için nasıl kullanılabileceğini bilmemiş olmayı diliyordu. Bu bilgi beni hasta ediyordu.

Ama endişelendiğim tek kişi Ash değildi. Kendimi diğer pek çok kişi üzerinde durmamaya zorluyordum çünkü bu beni sadece çaresiz hissettiriyordu. Rhain tamamen iyileşmiş miydi? Ve Aios gerçekten nasıldı? Salınımın ortasında durdum ve kolyeye dokundum. Belli ki hayattaydı. Onu hayata döndürmeyi başarmıştım ama bunu nasıl karşıladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu yaptığım sadece üçüncü kişiydi ve yaraları... Tanrım, çok kötüydü. Ben onu geri getirmeden önce ne kadar zamandır kayıp olduğunu bilmiyordum.

Dakikalar sürebilirdi. Belki daha uzun. Bu konuda ne hissetti?

Sonra Orphine vardı.

Eğitimden vazgeçtim ve volta atmaya geri döndüm. Draken'ı düşünmek göğsümü acıtırıyordu çünkü tek görebildiğim dakkailerin onun etrafını sardığı, pençeleri ve dişleriyle draken'ın sert etini parçalayabilecekleri idi.

Bele için endişeleniyordum. Sadece Yükselişinin onu daha güçlü yaptığını varsayabilirdim, ama bunun bir Primal ile kafa kafaya gidebileceği anlamına gelip gelmediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Hâlâ Gölge Diyar'da mıydı yoksa Sirta'ya mı gitmişti? Eğer gitmediyse, Gölgeler Diyarı'nda sonsuza dek saklanamazdı. Deneyeceğini bile sanmıyordum.

Sonra diğer herkes vardı: Saion, Rhahar, Nektas ve daha fazlası. Çok daha fazlası. Savaş durmadan önce yaralanmışlar mıydı? Ector'un kaybıyla nasıl başa çıkıyorlardı? Küçük Reaver iyi miydi? Jadis? O bile Etrafında olup bitenlerin farkında mıydı, yoksa çok mu gençti? Tüm bunları göremeyecek kadar saf olmasını ve mutlu bir şekilde sandalyeleri ateşe vermesini umuyordum. Ama Reaver? Muhtemelen neler olup bittiğini biliyordu.

Herkes muhtemelen ondan saklıyordu. O hala bir çocuktuk. Bir genç. Ama gözleri çoktan birkaç yaşam boyu kayıp ve acı yaşadığını söylüyordu.

Bir de Ezra vardı.

Kesik kesik bir nefes aldım ve tavandaki pencerelere baktım. Terra Krallığı'yla bir anlaşma yapabilmiş gibi görünüyordu ama acaba Rot daha da mı yayılmıştı? Hiç planlamadığı ve belki de istemediği bir şey olan Lasania'yı yönetmenin bunaltıcı stresiyle nasıl başa çıkıyordu?

Ona Taç'ı almasını söylediğimde bunu düşünmemiştim.

Suçluluk duygusu omuzlarıma çöktü, beni ağırlaştırdı ve kolyeyi kurcalarken endişeye katıldı. Dehşet de yükseldi. Çaresizlik. Benim eklemlerim ağrımaya başladı, çünkü zihnim daha önce yaptığım tüm küçük şeyleri tekrar gözden geçirmeye karar verdi.

Yaptığım seçimler, gerçekleştikleri anda çok önemsiz görünseler de bir araya geldiklerinde tam da bu ana yol açmışlardı.

Beni Gölgele Diyarı'na getirdiği anda Ash'e güvenmeliydim; ona ne için eğitildiğimi söylemeliydim. Eğer söyleseydim, o zaman onun asla öldürmem gereken kişi olmadığını bilirdim. Çok şeyi değiştirebilirdim.

Kolis'e ulaşmak için daha çok çabalamalıydim. Sonunda onu öldüremesem bile hayat kurtarmış olurum. Kaç tane olduğunu Tanrı bilir ama Ector'u kurtarabilirdim. Hâlâ hayatta olurdu. Aios ölümü tecrübe etmemiş olurdu. Rhain asla yakalanmaz ve ölesiye dövülmezdi.

Çok korkmak yerine Ash'e olan hislerimi daha önce kabul etmeliydim. Üzgün ve kızgın olmak yerine daha mutlu olabilirdim. Ash ile geçirdiğim zamanda daha çok yaşayabilirdim. Daha çok sevebilirdim.

Ash benim için geldiğinde daha akıllı davranmalıydim. Eğer düşünseydim. Kolis'in dikkatini dağıtmaya çalışmanın Ash için de ölümcül olacağını bilirdim. Engel olmak yerine ona yardım edebilirdim.

Karanlık odalardaki şiddet dikkatimi dağıtmak yerine kendimi kurtardığımda odaklanmaya devam etmeliydim. Daha uzağa gidebilirdim. Kaçabilirdim.

Yapmalıydim. Yapabilirdim. Yapabilirdim.

Çok fazla şey vardı. Yatağın ayak ucunda durup baktığımda sayamayacağım kadar çoktu. Kolis'in oturduğu yerin izini hâlâ görebildiğime yemin edebilirdim. Bu çok saçmaydı, günler geçmişti.

Ama zihnimde

görebiliyordum. Sesini

duyabiliyordum.

Kollarını hisset.

Durumu kontrol altına almalıyım. Baştan çıkarmak için eğitilmişim. Görevimi yerine getirmek ve hedefime ulaşmak için bedenim de dahil olmak üzere her silahı kullandım. Bunu yapsaydım, yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmemi engellerdim. Sanki bunu kendim yapmışım gibi. Sanki onun bana kendimi iyi hissettirdiğini asla unutmayacakmışım gibi. Eğer o zaman serbest kalmasaydı.

ne kadar istemesem de onu bulabilirdim. Bunun sadece yapılması gerekeni yapmanın bir parçası olduğuna kendimi ikna edebilirdim. Orada durup lanet yatağa bakarken göğsümde farkındalığı, Sotoria'nın varlığını hissettim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Daha sert karşılık vermeliydim. Ben bir savaşçıydım. Bir savaşçıydım. Eğer yapsaydım onu durdurabilirdim. Sotoria'nın bir daha böyle bir şey yaşamasını engelleyebilirdim. Yapabilirdim-

Etrafımda dönerek gizlilik perdesinin arkasına koştum ve kısıp bir iniltiyle tuvalette dizlerimin üzerine çöktüm. Sallandım, içimdekileri dışarı attım. O günü ve daha fazlasını tüketmişim, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, boğazım yanıyordu. Koltuğun kenarlarını sıkıca tutarken, kuru kabarmalar vücudumu sarstı ve midemin kenarlarının acı verici bir şekilde kasılmasına neden oldu. Sanki hiç durmayacakmış gibi hissediyordum.

Orada ne kadar süre diz çöktüğümü bilmiyordum, bulantımın geçmesini dilerken nefes nefese kalmışım. Dakikalar mı? Saatler mi? Bir noktada, hava kollarımın üzerinden geçti. Yanağıma. Sulanmış bir gözümü açtım. Orada hiçbir şey yoktu. Bir ses duymak için dinledim.

odaya giren birini. Hiçbir şey yoktu ama bana serin bir elin yumuşak baskısını hatırlatan o serinlik kaldı. Sonunda, gerginlik vücudumdan sızdı ve soğuk hava kayboldu, beni çok yorgun bıraktı. Gözlerimi kapatarak kalbimin atışlarını saydım, ta ki artık kendimi fazla pişmiş bir erişte gibi hissetmeyene kadar.

Yorgun bir şekilde ayağa kalkarak lavaboya gittim ve dişlerimi temizlemek ve yüzümü yıkamak için sürahideki suyu kullandım.

İşim bittiğinde bornozumu giydim ve kendimi normal hissettim. Yatağın yanından geçerken midem hâlâ biraz garip hissediyordu ama kusmanın bittiğine inanıyordum. Umarım.

Divana gittim, ayaklarımı alçak kanepenin ayakucundaki yumuşak battaniyenin altına sokarken yan tarafıma kıvrıldım.

Kendime Ash'in iyi olduğunu söyledim. Aios, Bele ve diğer herkes de öyle. Rhain iyileşecekti. Jadis mutlu bir şekilde kargaşaya neden oluyordu ve Reaver onun ulaşamayacağı bir yerde saklanıyordu. Orphine ölmemişti. Ezra elinden geleni yapıyordu. Zekiydi. Güçlüydü. Dirençliydi. Marisol vardı. Annem bile yalnız değildi. Ector'u kurtaramamıştım ama diğerlerini *kurtarabilirdim*. Ash'i kurtaracaktım. Öyle ya da böyle, bu kafesi başka kimsenin işgal etmediğinden emin olacaktım. Bir daha güçsüz kalmayacaktım. En önemlisi, Kolis'in yaptıkları için kendimi suçlamayacaktım.

O lekenin yerleşmesine izin vermezdim.

Gözlerimi açtığımda gölümün durgun, karanlık sularını gördüm ve rüya gördüğümü anladım.

Ama bu farklıydı.

Yüzmüyordum. Kıyıya bağdaş kurmuş oturuyordum, doğduğum günkü gibi çıplaktım, her şeyi sanki gerçekten oradaymışım gibi hissedebiliyor ve algılayabiliyordum.

Rüyaların sık sık olduğu gibi hiçbir şey donuk değildi. Çimenler bana karşı serindi.

deri. Zengin, nemli toprak kokusu aldığım her nefesi dolduruyordu. Üstümde karaağaçlar esintiyile sallanıyordu.

Ama daha önce de olduğu gibi, benim gölümde ama değildi.

Sık dalların arasından ayı göremiyordum ama yıldızlar parlak ve büyüktü, suyun yüzeyinden parıldayan binlerce ışık gibi yansıyorlardı. Dalları karıştıran rüzgâr saçlarımın birbirine karışmış buklelerini yüzümün kenarlarına savuruyor, kollarım ve belim serin olması gereken aylarda Lasania'ya musallat olan boğucu nemi taşımıyordu.

Peki ya benim gölüm? Elysium Tepeleri'nden yuvarlanan sularda bile hiç dalgalanma yoktu.

Orada otururken, yüzdüğüm zaman ile yüzmediğim zaman arasında bir tezat olduğunu fark ettim. Göle girdiğimde, gölün bir kısmı Rüyaların bulanıklığı, süzülme ve sadece var olma hissi kaldı. Ama şimdi bunların hiçbirisi yoktu. Suyun içinde olmadığım zamanlarda gerçeküstü bir gerçeklik vardı.

Ama yalnızdım.

Gözlerimi kapatarak yüzümü serin havaya çevirdim ve yükselen hayal kırıklığı dalgasıyla savaştım. Tekrar gölümün hayalini kurduğum için minnettardım ama ihtiyacım vardı... Tanrım, Ash'i rüyalarımda bile olsa görmem gerekiyordu. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Sesini duymalıyım. Varlığını hissetmeye. Dokunuşunu. Ash'in görüntüsü diğerlerini silecekti. Onun sesi Kolis'in sesinin yerini alacaktı. Onun sadece varlığı diğer her şeyi gölgede bırakırdı. Ash'in dokunuşu

Tıpkı iltihaplı bir yaranın çürümüş etini kesip atar gibi *onun* hatırlatıcısını kovmak.

Onu görmem *gerekiyordu*.

Çünkü sadece bir rüya olsa bile, kendime onun iyi olduğunu söyleyebilirdim. Kendimi iyi olacağıma ikna edebilirdim.

Göğsüm nefesimle birlikte şişti. "Lütfen," diye fısıldadım - yalvardım, gerçekten

-Acı dalgası yükselirken. "Sana ihtiyacım var. *Lütfen*."

Beni sessizlikten başka bir şey karşılamadı. Ne rüzgâr ne de su ses çıkarıyordu.

Yumuşak kuş sesleri yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Yanaklarım nemlendi.

Bacaklarımı göğsüme çekerek alnımı dizlerime dayadım ve boş boş sallanmaya başladım. *Her şey yolunda. Geçti. Geçti. Geçti...*

Hava etrafımda kıpırdandı, öncekinden daha serindi. Yine de ses yoktu. Hayır-

Havanın yoğunlaştığını *hissettiğim*de sallanmayı bıraktım. Farkındalık üzerime çöktü.

Derim sivilcelendi. Minik tüyler yükseldi. Başımı yavaşça kaldırıp soluma bakarken parmaklarım içe doğru kıvrıldı, avuç içlerime gömüldü.

Erimiş gümüş havuzlarını andıran gözler, kirpiklerle çevrili, güzelliğiyle vahşileşmiş yüz hatlarıyla benimkilere kilitlenmişti.

"Ash," diye fısıldadım, zihnimin onu başarıyla çağırdığına inanmaktan korkuyordum.

Gözleri yüzümde gezindi ve çıplak omuzları ağır bir nefesle gevşedi. "*Liessa*."

İçimden bir titreme geçti ve sonra harekete geçtim, neredeyse kendimi ona atacaktım çünkü bu bendim. Burada Ash'le birlikteydim ve

Bunun zihnimin bir ürünü olması ve bir rüyadan başka bir şey olmaması önemli değildi.

Beni yakalayan Ash, kucağına ve göğsüne doğru çekerken sert bir kahkaha attı. Yüzümü boynuna gömdüm ve derin derin içime çektim. Narenciye ve temiz hava kokusuyla ürperdim, kollarının beni sarışını iliklerime kadar hissettim. Onun kucağında başka hiçbir his, başka hiç kimse yoktu.

"Ben... Ben hiçbir yerde değildim, *Liessa*. Hiçbir yerde." Ash'in parmakları saçlarıma dolanırken bana öyle sıkı sarıldı ki kalbinin göğsümde attığını hissettim. "Sonra sesini duydum. Beni çağırıyordun. Uyandığımı sandım. Uyanacağımı sandım-" Kendini durdurdu, tekrar konuştuğunda sesi kalınlaştı. "Yine de seni buldum. Önemli olan tek şey bu."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Önemli olan tek şeyin bu olduğu konusunda haklıydı. "Sevindim..." Gözyaşlarım gözlerimi yakarken sesim çatallaştı. "Bunu yaptığına sevindim."

Ash'in göğsü aniden yükseldi. Elini yüzümün yan tarafına doğru kaydırarak geri çekildi. Başımı kaldırarak ona karşı koydum.

"Sera? Bir bakayım sana." Başparmağı çenemi yumuşattı. "Lütfen."

Lütfen.

Onu asla inkar edemezdim.

Direnmeyi bırakıp başımı kaldırmasına izin verdiğimde gözlerim kapalı kaldı. "Ah, Sera." Parmakları yanağımın altına dokundu. "Ağlama."

"Ben değilim."

Kıkırdaması sanki üzerine ağır bir yük binmiş gibi gergindi. "*Liessa*." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Gözyaşlarını görüyorum. Onları hissediyorum."

"Öyle demek istemedim."

"Sorun değil," diye bana güvence verdi. "Sadece bana nedenini söyle."

Bir omzumu kaldırdım. şu anda çok fazla neden vardı. En kolay olanını seçtim. "Yalnız olacağımı sanıyordum."

"Buna asla izin vermem - ne uyanırken ne de ryalarımnda. Asla." Parmaklarının arkasını diğer yanağımın üzerinde gezdirdi. "Benim için gözlerini a."

Nefes alarak istediği şeyi yaptım. Gözyaşları kirpiklerime yapıştı.

Bakışları illerimi sayarken olduğu gibi dikkatle yüzümü inceledi. Ama yüzümün her santimetresini neredeyse çılgınca incelemesinin bir sınırı vardı. Gözlerinde esans kırıntıları titreşti ve sonra sakinleşti. "Bu garip."

"Neymiş o?"

Bir gözyaşı daha yakaladı ve bu kez parmağına bulaşan belli belirsiz kırmızı lekeyi gördüm. "Rüya görüyorum."

Sanki bu onun ryasıymış gibi konuşması çok garipti. O Bunu geçen sefer de yapmıştı ve bilinaltımın ona bunu neden yaptırdığını hâlâ anlayamıyordum. Bir şey yine zihnimin arkasını ekiştiriyordu. O şey Onu ilk kez ryamnda gördüğümde de aynı hissi yaşamıştım. Sanki onu Nedenini bilmiyordum ama bu hiç mantıklı gelmiyordu ve bu his ortaya çıktığı anda uçup gitti.

"Yine de duygularını hissedebiliyorum," diye devam etti. "yle hissediyorsun ki

Çok fazla - odunsu, ferahlatıcı bir rahatlama ve endişenin daha ağır, daha kalın ağırlığı. Tüm bunların ortasında tatlı bir şey de var." Kaşları çatıldı ve tatlılığın onun için ne anlama geldiğini merak ettim. "Ama çok fazla ıştırıp var; keskin, ısırıcı bir ıştırıp."

İçimden bir titreme daha geçti. "Seni zledim."

Ash belli belirsiz gülümsedi ama dudakları kapalıydı ve gözlerine ulaşmadı, gümüşü sıcak bir sterline çevirmedi. "Bundan daha fazlası var. Öyle olduğunu *biliyorum*." Kaşlarının arasındaki kırıışıklık derinleşti. "Zihnim... dağılmış gibi hissediyorum. Tedirgindim. Ama sanırım bir süre uyanık kaldım." Çenesi sertleşti. "Zincirlere karşı mücadele ettiğimi hatırlıyorum - kendi yarattığım zincirlere. Duyduğumu hatırlıyorum onun sesi."

Etinin altında gölgeler belirirken nefesim kesildi. "Kolis?" Adını söylerken irkildim.

Gölgeler karardı. "Onun. Diğerleri." Bakışları bakışlarımı delip geçerken eli tekrar yanağımda gezindi ve sonra eli devam etti, omzumdaki, boynumdaki bukleleri geriye doğru fırçaladı. Bakışları düştü.

Kollarında kaskatı kesildim. Isırığı mı arıyordu? Rüyada bile görülebilir miydi? Geçen sefer gördüğü yaralar ben uyanmak üzereyken ortaya çıkmamıştı.

Yüz ifadesi ne gördüğünü ya da görmediğini ele vermiyordu. Böyle bir şeyi neden hayal ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni dinleyen yüce varlığın hiçbir şey görmemiş olmasını umuyordum.

"Anlat bana," dedi, bakışları benimkilere döndü, ama konuşurken sanki beni görmüyor gibiydi. Sanki uyanırken duyduklarının yüzlerini görmüş gibiydi. "Duyduğumu hatırlıyorum..."

"Ne?" Zihnimin ona söyleteceklerinden yarı korkarak fısıldadım.

Bakışlarındaki mesafe geri çekildi. "Sana ne yapıldığını anlat bana."

Bir spazm beni vurdu. Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Sana zarar verdi mi?" Sonra gözleri kapandı, derisi köşelerinden kırıştı. Yeniden açıldıklarında parlaktılar. "Yaptığını biliyorum."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Son rüyamda ne gördüğümü hatırlıyorum." Gölgeler şakağı boyunca kayıyor, zonkluyor ve ayrılıyor, neredeyse bir tür tasarım oluşturuyordu. Bu bana taht odasının kapılarında ve tanrıların tuniklerinde -Rhain'in tuniğinde- gördüğüm sarmaşıkları hatırlattı. "Ne duyduğumu *hatırlıyorum*. Kyn'in söylediklerini. Ne

Kolis iddia etti. Ve sen... onun adını söylediğinde *irkildin*."

Nefes alamıyordum. Uyanırken olduğu gibi panik ya da ezici bir boğulma yoktu ama nefes alamıyordum. "Kyn?"

Başını salladı, gözleri düzdü. Teni buz gibiydi ve boynumda, ısırik izinin olduğu yerdeki eli sabitti. Etrafımdaki kolu sağladı ama bu kadar hareketsiz kaldığında yüzeyin altında bir şiddet fırtınası koptu.

"Sera?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkaramadım. İnkâr bile edemedim. Mantıklı gelmiyordu. Bu bir rüyaydı. Her şeyi söyleyebilirdim. Yalan söyleyebilirdim. Gerçeği söyleyebilirdim, *o kadar* da kötü olmayan bir gerçeği. Değil mi? Pek çok insan benden daha kötü şeyler yaşamıştı. Baktığım adam, zihnimin anılardan çağırdığı adam, yaşamıştı. Ama şu anda boğazımda düğümlenen şey kelimeler değildi. Karşı koydukça beni yakan bir çığlıktı. Nedenini bile anlamamıştım. Rüya görüyordum. İstesem çığlık atabilirdim.

Ama ben istemedim.

Bunların hiçbirini düşünmek istemedim.

Çünkü burada bendim, orada da *o*. "Sera," dedi sessizce. "Lütfen."

"Bunun hakkında rüya görmek istemiyorum." Sesim çatallaştı. "Uyanırken bununla zar zor başa çıkabiliyorum." Sözcükler kayaların üzerinden akan sular gibi yuvarlanarak döküldü içimden. "*Bunu* rüyalarımda görmek istemiyorum. Bunların hiçbirini yanımda istemiyorum çünkü ben seninleyim. Ben buradayım ve başka hiçbir şey-"

"Sorun yok, *Liessa*." Gözlerinde soğuk bir şey parladı, yanağımı göğsüne çekmeden önce omurgamdan aşağı bir ürperti bile gönderen vahşi bir şey. "Sorun yok. Artık bunların hiçbirini konuşmak zorunda değiliz." O anda içinden bir titreme geçti ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. Birkaç dakika boyunca beni sessizce tuttu, başımın arkasındaki eli saçlarımın tellerine dolandı.

Vücudunu hissetmek kalbimin atışını sakinleştirdi. Elleri soğuktu ama geri kalanı harika bir şekilde sıcaktı. Onu içime çektim çünkü bir parçam bunun gerçek ya da değil tek şansım olabileceğini biliyordu.

"Çok cesursun. Bunu biliyor muydun? Çok cesur ve sadıksın." Bir elini omurgamda gezdirirken çenesini başımın tepesine dayadı. "Gölgeler Diyarı'nın kılıç ve kalkanlarına fazlasıyla layıksın."

Seraphena, her birinizin onu korumak için kullanacağı kılıç ve kalkanlara fazlasıyla layık bir Eş olacaktır.

Daha önce de böyle söylemişti ve yeni bir gözyaşı dalgası gözlerimi yaktı.

"Senin gibisi yok, Sera."

"Tatlı olmayı bırak," diye mırıldandım, aslında tatlı olduğumu bile umursamadan.

kendime bunları söylüyordum. Ya da bilinçaltım bunları söylüyordu. Ve bu mantıklıydı çünkü şu anda moral konuşmasına ihtiyacım vardı.

"Tatlı olmaya çalışmıyorum." Eli sırtımın ortasında yatıştırıcı bir gezinti daha yaptı. "Sadece gerçeği söylüyorum. Sen benim en güçlü insanımsın.

biliyorum."

Gülümsedim, daha da sokuldum.

"Ve korku hissettiğinde bile mi?" Beni bir şekilde kendine çekmeyi başardı. "Sen asla korkmazsın. Arada bir fark var, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum."

"Güzel." Başını eğdi ve bu kez şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sana sormam gereken bir şey var, *Liessa*."

Uzun ve yavaş bir şekilde nefes verdim. "Tamam."

"Herhangi bir silaha erişiminiz var mı?"

Göz kırptım. Tamam, aklıma böyle bir şey gelmesini beklemiyordum ama bu soruyla başa çıkabilirdim. "Hayır." Sandıkta ne bulduğumu düşündüm. "Silah olarak kullanabileceğim bir şey buldum."

"O zaman mı kaçmaya çalıştın?"

Nereden biliyordu? O bilmiyordu. Ben biliyordum. Zihnim onun söylediklerini yaratıyordu.

"Ne buldun?" diye sordu.

Dudaklarım büzüldü. "Sanırım o bir... cam sikti."

Ash bana karşı hareketsiz kaldı. "Özür dilerim. Sanırım yanlış konuştun."

"Ben yapmadım." Dudaklarım kıpırdadı. "Bir sandık var ve içinde cam horozlara benzeyen bir sürü şey var. Sanırım onlar..." Başımı salladım, varlıklarının ne anlama geldiğini düşündükçe midem bulanıyordu. "Hâlâ sandığın içinde olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Bakmadım ama çıkarıldıklarını tahmin ediyorum."

Ash uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama sonra başımı nazikçe geriye doğru itti. Bakışlarımız birleştğinde, bayat leylakların en hafif kokusunu algıladım.

Gerildim, ensem diken diken oldu. Bir ses duydum, uzaktan gelen bir mırıltı. Başımı çevirmeye başladım.

Ash beni durdurdu. "Beni dinlemen istiyorum, tamam mı? Kolis'e Yükseliş'e başladığında neler olacağını anlattın mı? Seni sadece benim Yükseltebileceğimi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, görmedim."

"Senin Sotoria olduğuna

inanıyor." O nasıl...?

"Ona bensiz öleceğini söylemelisin," dedi Ash. "Sen onun zayıflığı. Sotoria'yı hayatta tutmak için her şeyi yapar, seni hayatta tutmak için. Hatta bunu önlemek için seni bana bırakır."

"Ne?" Güldüm. "Kolis bunun bir tuzak olduğunu düşünecek. Buna inanmaz. Ben olsam inanmazdım."

"Ama Kaderlere inanacaktır," diye ısrar etti Ash. "Onların yalan söyleyemeyeceğini biliyor."

Yalan söyleyemedikleri konusunda o kadar emin değildim. Gerçeği çarpıtmakta ustaydılar.

"Beni dinle, Sera. Arae'yi çağıramam. Kolis de yapamaz." Ash başını eğdi, böylece gözlerimiz buluştu. "Sadece Yaşamın İlkeli yapabilir. Ve herkes için _."

"Tüm niyet ve amaçlar için, bu benim," diye onun için bitirdim. "Ash..."

"Beni serbest bırakacak, Sera. Bu gerçekleştiğinde, Kaderleri çağır." Yüz hatları keskinleşmiş, daha çukur bir hal almıştı. Gölgeleer çiçek açtı ve o mırıltılar.

Sesler benim gölümünden değil, başka bir yerden geliyordu.

Yakında uyanacaktım. Hazır değildim. Burada kalmak istiyordum.

"Anlıyor musun?" Ash yalvardı. "Bana bunu yapacağına söz ver. Kolis'e gerçeği söyleyecek ve sonra Kaderleri çağıracaksın. Tek yapman gereken onları çağırmak. Cevap vereceklerdir."

"Söz veriyorum." Bileklerini sıktığımda şaşkınlığı arttı. "Ama serbest bırakıldığımı nereden bileceğim? Kolis bana yalan söyleyebilir. O-"

"Bileceksin. Güven bana. Büyük bir gösteri yapacak," dedi Ash belli belirsiz bir yüz ifadesiyle.

"Şimdi söyleyeceklerim sana daha önce söylediklerimi değiştirmeyecek." Hava gözlerinde dönüyordu. "Sen cesur, güçlü ve dirençlisin. Seninle savaşması için kimseye ihtiyacın yok. Hiç ihtiyacın olmadı. Şimdi de yok."

Onu dinlerken göğsüm hızla inip kalktı.

"Ama senin için savaşacağım. Seni özgür bırakacağım. Ve eğer bu Dalos'taki her şeyi ve herkesi yerle bir etmemi gerektiriyorsa, öyle olsun." Kalbim teklerken yemin etti. "Hiçbir şey beni durduramayacak."

Eğer bunu yaparsa, savaş çıkar. "Ash-"

Ağzı benimkinin üzerine sert, şiddetli bir öpücükle kapandı ki bu da kendi başına bir yemin gibiydi. Bunu iliklerime kadar hissettim.

"Sensiz ben bir hiçim, *liessa*," diye fısıldadı uzaklaşmaya başlarken ve korlar göğsümde uğuldadı. "Ve sensiz hiçbir şey olmayacak sen."

İrkilerek uyandım ve Ash'i son kez rüyamda gördüğümde olduğu gibi, bu etkileşimin gerçek olmadığına inanamadım.

Onu hissetmek. Sesini. Gözlerim kapalı, derin bir nefes aldım. Hâlâ gölümün ve onun kokusunu alabiliyordum, narenciye ve taze-

"Rüyada kimi görüyordun?"

Kolis'in sesiyle nefesimi tutarak doğruldum ve neredeyse ona çarpıyordum.

Kolis divanın yanında diz çöktü.

Kalbim küt küt atarken elimi göğsüme bastırdım. Yüce Tanrım, ben Ash'in kollarında olmayı hayal ederken o beni mi izliyordu? Öfke ve inançsızlık birbirine çarparak yanıcı bir karışım oluşturdu. "Uyurken beni mi izliyordun? *Yine* mi?"

Kaşları çatıldı. "Seni izlediğimi bilmenin seni hâlâ rahatsız ettiğini görebiliyorum."

"Hadi canım," diye tersledim.

Dudakları inceldi, yanaklarında altın rengi izler belirdi. "Neyin daha rahatsız edici olduğunu bilmek ister misin? Birinin uyurken zevk almasını izlemenin ne kadar rahatsız edici ama büyüleyici olduğunu."

Zevk bulmak mı? İçimden tiksinti dolu bir ürperti geçti, öfkem kabarırken üst dudağım kıvrıldı. "Sen neden bahsediyorsun ki?"

"Gülümsüyordun," dedi. "Nefesinin kesildiğini gördüm." Yüce Tanrım, tam olarak ne kadar zamandır beni izliyordu? "O yüzden bana yalan söyleme."

Ya bu adam bir insanın zevk alırken neye benzediği hakkında hiçbir fikre sahip değildi ya da aklını kaçırmıştı. "Ben-"

Kolis öne doğru atıldı ve avuçlarını divana çarptı. Eğildi ve derin bir nefes aldı. Gerildim.

Sahte Kral kaşlarını çatarak geri çekildi. "Dağ havası ve turunçgiller."

Ona bakarken kalbim durmuş olabilir. Üzerimde Ash'in kokusunu mu almıştı?

Çünkü Ash bana böyle kokuyordu. Temiz hava ve narenciye gibi. Ama bu imkansızdı, değil mi? Düşünceler denizde savrulan gemiler gibi birbiriyle çarpışıyordu. Nasıl Ash gibi kokabilirdim ki? Rüya... Onun gibi kokamazdım çünkü onu sadece *rüyamda* görmüştüm.

"Sana bir kez daha soracağım," dedi Kolis ve beni düşüncelerimden kopardı. "Rüyada kimi görüyordun?"

Büyük, sorumsuz ve önemsiz bir parçam Ash'in Kolis'in yüzündeki isim. Ancak ben daha iyi biliyordum. "Bilmiyorum." Gözlerindeki altın benekler kaybolurken gerildim ama etinin altında hâlâ titreşiyordu. "Rüyalarımı hatırlamıyorum. Ne hakkında rüya gördüğümü bile bilmiyorum."

Kolis sessizliğe gömülürken ben yıllardır söylediğim yalanların işe yaradığını umuyordum.

Sonunda, tüylerin izleri etinde yavaşladı ve sonra kayboldu. Geriye doğru sallandı ve ayağa kalktı. "Seni... üzdüm."

Divanın kenarını kavrarken hiçbir şey söylemedim. Bakışları, delinme yaralarının soluk bir pembeye dönüştüğü boğazıma kaydı.

"Yapmak istediğim şey bu değildi. Ben sadece..." Gözlerini kapattı.
"Birbirimize bir söz verdik. Yeniden başlamak için bir yemin."

Bu şekilde ifade ettiğimi hatırlamıyorum.

"Yeni bir başlangıç yapacağız," dedi Kolis gözlerini açarak.
"Başlayacağız."

Sözleri bana hayal ettiğim şeyi düşündürdü. *Senin için savaşacağım.*
Seni özgür bırakacağım. Ama Ash'in söylediğini hayal ettiğim tek şey bu değildi. Kızlar ve Kolis'e gerçeği söylemekle ilgili bir şey vardı.

"Bunu nasıl gerçekleştirebilirim?"

Kaşlarımla çatarak yeniden ona odaklandım. "Ne olmasını sağlayacaksın?" Başını eğdi. "Yeniden başlamamızı kolaylaştırmak."

Bana daha önce de benzer bir soru sormamış mıydı ve ben de ona zamana ihtiyacı var mıydı? Gerçi bana bunu gerçekten vereceğine de inanmıyordum. "Ben... Ben emin değilim-"

"Her şeyi yaparım. Senin için yapabileceklerimin sınırı yok." Mide bulantısı midemde çalkalandı.

"Yeni bir elbise ister misiniz? Yakuttan yapılmış bir kolye yerine Gümüş mü? İstedığınız herhangi bir mücevherden göz kamaştırıcı yüzükler yaptırabilirim," diye teklif etti. "Arzu ettiğiniz başka bir şey var mı? Herhangi bir krallıktan kitap getirebilirim. Bir evcil hayvan ister misiniz? Yapabilirim-"

"Buradan gitmek istiyorum," diye ağızından kaçırdım, zihnim tamamen uyanmıştı. Gözleri kısıldı.

"Sen sordun," dedim sesimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak.
Lanet olası kafesten çıkmak ve Şehrin tam olarak neresinde olduğumu görmek

Tanrılar mükemmel olurdu. "Bu alandan başka bir şey görmek isterdim."

Kolis'in ifadesi yumuşadı. "Sanırım, neyse." Boğazını temizledi ve sonra bana düzensiz bir gülümseme verdi. "Benimle vakit geçirmek istiyorsun."

Önerdiğim şey hiç de bu değildi. Yani, uzaktan bile değil.

"Bunu ben de isterim." Geri adım attı. "Kahvaltıyı getirteceğim ve hazırlanman için sana zaman vereceğim."

Kolis dönmeye başladığında, Ash'in söylediğini hayal ettiğim ya da en azından hayal olduğunu düşündüğüm şey aklıma geldi. "Kolis?"

Durmadan önce kafesin hemen dışına kadar gelmişti. "Evet,

So'lis?" "Sormak istediğim bir şey var."

Devam etmem için başıyla onayladı.

"Ne... içimdeki közle ilgili ne yapacaksın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ayağa kalktım. "Kyn... geçen gün seninle korlar hakkında konuştu-"

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Ama ben biliyorum." Yutkunarak bir adım öne çıktım. "Siz ikiniz onlardan bahsederken dengeyi korumaktan da bahsettiniz. Şu anda yapılanlar sonsuza kadar işe yarayacakmış gibi gelmiyordu."

"Olmayacak." Çenesi gerildi. "Yükselişine başladıktan sonra közleri almam gerekecek, ama ondan bir an önce değil." Nefes aldı, çenesi kalktı. "O zaman seni Yükselteceğim."

Kalbim küt küt atmaya başladı. O... o benim zaten Yükseliş yolunda olduğumu bilmiyordu, ne de sadece közleri ve ateşi alamayacağının farkındaydı.

sonra beni yükselt. Hayatta kalamazdım. Rüyamı dinleyip ona sadece Ash'in beni Yükseltebileceğini söyleseydim bile başaramazdım. Ama...

"Beni yükseltmek mi?" Bu kısmı yakalayarak fısıldadım. "Beni neye dönüştüreceksin? Bir Revenant'a mı? Yükselmiş mi?"

"Hortlaklar eskisi gibi değil," dedi kaşlarını çatarak. "Kardeşine yaptığım şeyi tekrarlayamadım."

Kardeşi

m. Ugh.

"Ama bu ne burada ne de orada," diye devam etti. "Sen olsaydın bir Revenant."

"O zaman bir Yükselmiş mi olacağım?"

Başını salladı.

O kadında gördüklerim gözümün önünden geçti; gözler simsiyahtı ve açlıkla dolu. "Yükselmişler hakkında gördüklerim ölümlülere hiç benzemiyor."

"Çünkü çok fazla görmediniz," diye cevap verdi. "Yükselmişler daha önce oldukları kişilerdir." Durakladı. "Bir süre sonra."

Bir süre sonra mı? Bu güven vericiydi.

Kolis, "Ama dediğim gibi, bu henüz kendimizi endişelendirmemiz gereken bir şey değil," dedi. "Tamam mı?"

Dalgınca başımı salladım ama bunların çoğu beni çok endişelendiriyordu. "Ama közleri aldıktan sonra ne olacak?"

"Yaşamın ve Ölümün İlkeli olarak Yüksелеceğim," dedi. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Evet ama bu krallıklar için... dışında ne anlama geliyor?"

"Mahkemelerimin sadakatini sağlamak mı?"

Başka bir deyişle, aynı fikirde olmayan herkesi öldürmek. Ki bunu yapabiliirdi,

gerçek bir Yaşam ve Ölüm İlkeli olmak. Katlettiği herhangi bir Primal'ın yerine bir tanrı yükseltebilirdi.

Bir an için bana baktı. "Yükseldikten ve burada Iliseeum'da sadakati sağladıktan sonra, aynı şeyi ölümlüler aleminde de yapacağım."

Bahsettiği *daha aktif rolü* üstlenmek. Ağzımı açtım. "Başka soru yok," diye araya girdi. "Yakında döneceğim."

Sessiz kalıp gidişini izlerken aklıma aynı anda üç şey geldi.

Bir Yükselmişe dönüşüp dönüşemeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu - bu Hollanda'dan istediğimiz ya da bildiğimiz bir şey değildi. Korku düğümleri oluşmaya başladı ama bunun üzerinde durmayacaktım çünkü bu mümkün bile değildi. Ne olursa olsun açlıktan ölmek üzere olan bir canavara dönüşmeme izin veremezdim.

İkinci şey ise Kolis Yükselişime girdiğimi fark etmemiş olsa da Phanos fark etmişti. Ceeren'inin benim için yaptıklarının uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Ama en önemlisi, Kolis'in sonuncuyu beklemesinin bir nedeni vardı. Farkında olmadığı bir an çoktan gelmişti. Beni sadece Ash'in Yükseltebileceğinin farkında olmasa da, Yükseliş sırasında ölebileceğimi biliyordu ve bunu önlemeye çalıştı.

Sotoria'yı hayatta tutmak için her şeyi yapar, seni hayatta tutmak için. Seni bana bıraksa bile.

Geri çekilip otururken dengesiz bir nefes aldım.

Ash'in rüyaları. Onlar sadece öyleydi. Zihnimde oluşan bir şeydi.

Ama o zaman Kolis üzerimdeki Kül kokusunu nasıl alabildi? Hiç mantıklı gelmiyordu ama rüyaların gerçekliği de öyle.

Ash'i rüyamda ilk gördüğümde kalçalarımın arasındaki yapışkan ıslaklığı düşünmem dışında. O rüyada yaptığım seks gerçek gibiydi-

Ash'i rüyamda gördüğüm iki seferde de yaşadığım his geri geldi. Bir anı.

Yavaşça tuval gizlilik ekranına baktım. *Tuval*. Zihnimde babamın resmini gördüm. Annemin kişisel odasında, sadece onun bakabileceği bir yerde saklanmıştı ama bunu sık sık yapmadığını biliyordum. Bu onun için çok acı vericiydi. Babamı bu kadar çok özölüyordu. Ve ben de onların gönöl dostu olup olmadıklarını merak ettiğimi hatırladım.

Zihnim yarışıyordu, dudaklarım aralandı. Böyle insanların bir bütünün iki yarısı olduğı söylenirdi, sanki Kader tarafından birbirleri için yaratılmışlardı. Ve dokunuşları enerji doluydu. Ayrıca derlerdi ki...

Birbirimizin rüyalarında yürüyebiliriz.

Kalbim bir kez daha çarpmaya başladı. Ash'e dokunduğümde, sık sık bir enerji yükü hissederdim. Ve her iki rüya da... Tanrım, fazlasıyla gerçektir. Rüyamda kurt yerine onu gördüğüm iki seferde de muhtemelen durağanlıktan çıkıyor ya da artık durağanlıkta değöl olabilirdi. Olanlar hakkında da konuşmuştu. Sanki biliyormuş gibi konuşmuştu-

Ama ne olduğunu biliyordum. Ash'in rüya versiyonuna bilgi veriyor olabilirdim. Öyle olmalı. Çünkü nasıl olur da Bu mu? Eğer gönöl dostları gerçek olsaydı. Bildiğim kadarıyla efsaneden başka bir şey değillerdi, genellikle de trajik olanlar. Ama her halükarda, gönöl dostları

kişinin göğsündeki gerçek organla ilgili değildi. Daha derin bir şeydi. *Kardia*.
Peki Ash? Onda bu yoktu. Biz o olamayız. Rüya güzel bir mola, anlık bir
kaçış olmuştu ama sadece bir rüyaydı.

Daha fazlası olamazdı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Gerçek altın olduğunu düşünmeye başladığım püsküllü bir ip kemerle belden bağlanmış başka bir tüllü elbise giyerek Kolis'in arkasından gittim.

Kahvaltıdan ve güne hazırlandıktan sonra Kolis geri döndü ve istediğimi yaptı.

Beni kafesten kurtardı. Ve
beni dışarı çıkardı.

Ash'i görmeme izin vereceğini ummaya cesaret edememiştim ve bu yıkıcı olsa da, kafesin dışında olmak bana onun bu sözde sığınağının düzenini daha iyi kavrama fırsatı verdi.

Ayaklarım, havalandırma yolunun ötesindeki kumlu topraktan var olmasını vasiyet ettiği mermer patikaya dikkatle bastı.

Kolis'in tacı da bir anda ortaya çıkmıştı. Yine
de bakması zordu.

Ne kadar parlak olduğu için değil, neredeyse
Öne atılmak ve onu kafasından koparmak için karşı konulmaz bir
arzu. Bu sırada altın sarısı saçlarının birkaç telini kopardı.

Bu düşünceye gülümserken, üzerimdeki gözlerin farkına vardım. Sağıma baktım.

Elias yarım adım arkamdan yürüdü. Görebildiğim kadarıyla başka muhafız yoktu ama birçoğunun yakında olduğundan şüpheleniyordum.

Tanrı, ben tekrar ileri bakmadan önce ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana baktı.

Sessizlik içinde yürüdük. Kuş sesleri ya da hayvan hışırtıları yoktu, sadece Kolis bizi palmiye ağaçlarından oluşan bir korunun içinden geçirirken ayak seslerimiz vardı.

Her iki taraftaki kutsal alanın belli belirsiz çatlamış duvarları.

Tanrılar, onunla Ash arasındaki savaş Tanrılar Şehri'ndeki yapılara bile zarar vermişti.

Aralarında gerçek bir savaş çıksa ne olur?

Ürpererek başımı kaldırdım, gökyüzünün mavisinin koyulaştığını ve menekşeye doğru ilerlediğini fark ettim. Bu bana alacakaranlık çökmeden önceki dakikaları hatırlattı.

"Yakında gece olacak mı?" Ben sordum.

"Yaklaşık bir hafta içinde olacak," diye yanıtladı Kolis, ılık esinti saç tellerini omuzlarından kaldırırken.

"Güneş burada ne kadar kalır?"

"Ayda sadece bir kez gece oluyor, bu da ölümlüler aleminde yaklaşık üç güne denk geliyor."

Sadece ayda bir gece... Elias'tan sert bir bakış yiyerek neredeyse tökezliyordum. Kendimi dengeledim. "Üç haftadır burada mıyım?"

Kolis omzunun üzerinden bana bakarak, "Kabaca," diye yanıtladı. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Ben... Ben bu kadar zaman geçtiğini bilmiyordum."

"Tek başına gezmeye karar verdikten sonra," dedi, "birkaç gün uyudun."

Lanet olsun, *günlerdir* uyuyor muydum? Elias'a sert bir bakış attım. Ne de olsa beni bayıltmıştı.

Tanrı bakışlarını hızla kaçırdı.

Gözlerimi kısarak öne doğru baktım. Bu hâlâ diğer günleri açıklamıyordu. Tanrım, zamanın nasıl geçtiğini anlamak zordu ama *bu kadar* zor olduğunu fark etmemiştim. Yine de, nasıl olmuştu da durağanlığa girmeden bu kadar uzun süre uyuyabilmişim? Ceeren'in yaptığı şey yüzünden olmalı, ama-

Artık Kolis'in Ash'i nasıl etkisiz hale getirdiği konusunda haklı olduğumu biliyordum. Bu, Ash'i Kadimlerin kemiklerinden yapılmış bir silahla kazığa oturttuğu anlamına mı geliyordu? Tanrılar.

Ash ve benim daha önce gördüğümüze benzeyen uzun, elmas kaplı mermer bir duvar görüldüğünde öfke kaynadı. Kolis sola doğru hareket etti ve ağaçların arasından geniş bir sütun dizisi gördüm. Döndüğümde nihayet şehrin geri kalanının geniş, kristal kulelerini görebildim.

Elmas parlaklığındaki geniş şehri ilk kez gördüğümde Ash'e "*Çok güzel*," demiştim.

"*Uzaktan bakınca öyle*," diye cevap verdi.

Sıcaklığa rağmen tenim üşüdü, tıpkı şehre ilk baktığımda olduğu gibi. Rüzgâr hızlandı, kanın metalik kokusunu ve çürümenin hastalıklı tatlı kokusunu taşıyordu.

Közler hafifçe uğulduyordu. Kokunun kaynağını göremiyordum ama buna neyin sebep olduğunu biliyordum. Koru boyunca dizilmiş gördüğüm cesetleri asla unutmayacaktım.

Ağaçlar ve sütunlar arasında tıpkı önümüzdekine benzer bir sütun.

"Şehirde kaç kişi yaşıyor?" Callum'un söylediklerini hatırlayarak sordum.

O pislikten bahsetmişken, neredeydi?

Kolis durdu ve benim durduğum yere döndü. "O kadar çok değil."

"Onlara ne oldu?" Soruyu zaten biliyor olmama rağmen sordum.

Cevap. Yine de ne diyeceğini duymak istedim.

"Öldüler," dedi açıkça. "Ama benim elimle değil."

Başımı arkasına doğru salladım. Kolis herhangi bir şey için sorumluluk kabul eder miydi? "Kimin tarafından o zaman?"

"Kaderler."

Arkasını döndüğünde kaşlarım havalandı. Cidden Arae'yi mi suçluyordu? Elias'a baktım ama o gözlerini manzarayı süsleyen binalara dikmişti. Kan ve çürüme kokusu rüzgarda bir kez daha yükseldi ve sonra kayboldu.

Kendime sessiz kalmamı söyledim.

Dinlemedim. "Peki bu ölüm kokusundan kim sorumlu?" Elias

başını bana doğru çevirdi.

"O bendim," diye cevap verdi Kolis biraz da duygusallıkla. "Onlar beni... hayal kırıklığına uğratan tanrılardı."

Korlar yeniden kıpırdandığında çenemi kapattım. En azından bunu kabul etti.

Altın zırhlı bir muhafız mabedin kemerinde belirdi. "Bir dakika,"

dedi Kolis öne doğru adım atmadan önce.

Bunun yerimde kalmam gerektiği anlamına geldiğini düşünerek kollarımı kavuşturdum ve Kolis'in muhafızlara katılmak üzere sütunlu merdivenleri tırmanışını izledim. Dikkatim tekrar ısıltılı şehre kaydı ve şehrin *tanrıların* yaşamıyla dolu olduğu bir zamanı hayal etmeye çalıştım.

"Daha dikkatli olmalısın."

Elias'a bakarken içimde bir şaşkınlık titreşti. Gerçekten de benimle konuşmuştu. Kaçmaya çalışırken sayıldığımı düşünmemiştim ama muhafızlar genellikle Kolis'in gözdeleriyle konuşmazlardı. Ayrıca yaldızlı kafesin dışına çıkmalarına da izin verilmiyordu, en azından benim bildiğim kadarıyla.

Yine de sadece bir favori değildim, değil mi?

"Ne hakkında?" Sesimi alçaltarak söyledim.

"Onunla nasıl konuştuğunuzu. Neyi sorguladığınızı. Sinirlenmesi kolaydır." Kolis'e baktı ama sonra bana, boğazımdaki iki soluk pembe lekeye baktı. Tekrar konuştuğunda sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Eminim farkındasınızdır."

"Bilgece sözleriniz için teşekkürler," diye mırıldandım, yüzüm ısınıyordu. Bu muhafızın benimle konuşarak neden bu öfkeyi riske atmaya cesaret ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Muhtemelen Kolis'i kızdırdığımda - kızdırırsam değil - hedef tahtasına oturtulacağından endişeleniyordu.

Sırıttım.

"Gel," diye seslendi Kolis.

Yüzümdeki sırtımayı silerek sahte Kral'ı içeri kadar takip ettim.

Gölgeli oyuklar, girdiğimiz altın süslemeli salonu çevreliyordu.

Kaçış girişimim sırasında ve Cor Sarayı'nda gördüklerim. İçeriden nefes nefese fısıltılar ve iniltieler yankılanırken kaşlarım kalktı.

Ani, alçak, gırtlaktan gelen bir kıkırdama keskin bir şaklama gibiydi, sınırlarımı bozarken isteksiz dikkatimi Kolis'e çekti. Elbette o da beni izliyordu. "Şu anda oldukça şaşkın görünüyorsun," dedi. "Bu büyüleyici."

Hiçbir parçam, bir şaşkınlık bakışının ona *çekici* geliyor.

"Lütfen bana böyle bir ifadeye neyin sebep olduğunu söyleyin," dedi Kolis, yüzü öne dönük bir şekilde yürümeye başlarken.

Oyuklardan birine baktım, derin, parlak bir cilt ve... oldukça sıkı kalçalar gördüm. "Sadece çok fazla... seks var."

Arkamda Elias öksürükle karışık bir kahkaha gibi sessiz bir ses çıkardı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Kolis'in adımları yavaşladı. "Daha önce ediyordu. Ama o zamanlar *masumdun*." İç çekti ve üst dudağı kırıldı. "Artık bir bakire değilsin."

Gözlerim sırtına dikildi. Bu ifadeyi bir yanıtla onurlandırmayı kesinlikle reddettim. "Bu beni rahatsız etmiyor," dedim -her şey rızaya dayalı olduğu sürece. *Kulağa* rızaya dayalı gibi *geliyordu* ama sesler ve hatta Görünüş aldatıcı olabilir. Avuçlarım nemlendi. "Sadece çok fazla var."

"Bu benim varlığım," dedi Kolis, birkaç tane daha dolu arabanın yanından geçerken.
tüllü altın perdelerle korunan oyuklar.

"Ah," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. İlkelerin varlığının ayırt edici bir tanrıların bile bağışık olmadığı bir etkiye sahipti, ancak iddiası

mantıklı geliyor. Şimdi, eğer Maia, Aşkın, Güzelliğin ve Doğurganlığın İlkel Tanrıçası burada olsaydı, anlardım-

Kolis aniden durup benimle yüzleşince şaşkınlık dolu nefesimi tuttum. Bakışları Elias'a kaydı. Muhafız geri çekildi.

Kolis başını eğdi ve kulağıma konuşurken kendimi tamamen hareketsiz tuttum. "Yeteneklerim ya da sınırlarım hakkında sana yalan söylemek için bir neden göremiyorum,

So'lis. İçimde kalan yaşam közü zayıf ve çok az etkisi var.

ya da etrafımdakileri nasıl etkileyebildiğim." Şakağıma değen nefesi tüylerimi diken diken etti. "Sence yaşayanlar Ölüm'e yaklaştıklarında ne yaparlar? Ölümün İlkeli değil, gerçek Ölüm."

Yutkundum, gerçekte ne olduğu hakkında açıkça konuşma isteği karşısında biraz hazırlıksız yakalandım. Ama haklıydı. Gerçeği biliyordum. Bana yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu.

"*Yaşadıklarını* kanıtlama arzusuna teslim oluyorlar," diye yanıtladı Kolis sessizlikte. "Ve kalplerinin hala attığını ve damarlarında hala kan dolaştığını kanıtlamak, genellikle onlara yaşadıklarını hissettiren faaliyetlerde bulunmayı içerir.

Çok az şey insana kendini sevişmekten daha canlı hissettirir."

Kolis'in haklı olduğu bir nokta vardı ama sikişmekten bahsettiğini duyunca bir hançer bulup kulak zarıma saplamak istedim.

Doğruldu ve bana o cilalı gülümsemelerinden birini verdi. Sonra döndü ve tekrar yürümeye başladı. Nefesimi keserek onu takip ettim. Bir süre sonra Birkaç dakika sonra, üzerinde bir kurt sembolü taşıyan büyük, altın kapılar görüldü - atriyumun zeminine kazınmış olarak gördüğüm sinsi, hırıltılı hayvanın aynısı.

Ama bu kapılar Kolis'in daha önce girdiğini gördüğüm kapılardan çok daha genişti. Adımlarım yavaşladı.

Kolis ona yetişmemi bekledi. Ben yetiştiğimde Elias önden yürüdü ve kapıları açarak altın kaplamalı bir zemin parçasını ve başka pek az şeyi ortaya çıkardı.

Kolis'in başındaki parlayan taca bakarken içimden bir his
Bir zamanlar Konsey Salonu olan bölümün hemen dışında.

Durdum, parmaklarım kemerimin püskülünün etrafında dönerken közler daha da güçlendi. Seslerin uğultusunu duyabiliyordum. Orada tanrılar olabilirdi ama kesinlikle İlkeller vardı. Onları hissettim ve mide bulantısı içimde dalgalandı.

"*So'lis*?" Kolis yumuşak bir sesle konuştu. "İyi misin?" Kendimi iyi hissetmiyordum ama başımı salladım.

"Yalan söyleme. Solgunlaştın."

Yutkunarak Elias'ın kapının hemen ötesinde beklediği yere baktım. Gözlerim Kolis'inkilerle buluştu. Bakışlarındaki endişe belirgindi ve bu birçok nedenden ötürü rahatsız ediciydi ama işime yarayabilirdi.
"Gerginim."

"Ne hakkında?"

"Dışarıda her kim varsa." Kapılara doğru başımı salladım. "Kalabalıklar beni tedirgin eder, özellikle de tanrılar ve İlkellerden oluştuklarında."

"Olmanız için bir neden yok." Kolis gülümsedi. "Seni koruyacağım."

Zihnimde kendimi onun suratına defalarca tekme atarken hayal ettim.
"Biliyorum."

Kolis cevabımdan memnun olmuş görünüyordu, öyle ki gülümsemesi Bakışları üzerimde gezinirken dengesiz -daha gerçek- bir hal aldı. "Bunu sana daha önce söylememiştim ama bugün çok güzel görünüyorsun" dedi.

Gülümsemem daha da kırılanaştı. "Teşekkür ederim." Sonra dilim

       ve bir sonraki c  mleyi neden s  ylediğimden ya da bu d    ncenin neden aklıma geldiğinden emin değildim.

aklıma bile gelmedi. "Ama daha önceki halimi tercih ediyorsun."

Dudaklarının düzensiz kıvrımı soldu. Birkaç kalp atışı geçti. "Seviyorum." Bakışları saçlarıma kaydı. "Kırmızının çok çarpıcı bir tonuydu, en zengin şarap gibi bir renk." Gözlerini kırıştırdı. "Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

Kaşlarım birbirine çarptı.

"Gel," dedi tekrar, sanki yavaş hareket eden bir av köpeğiymişim gibi. "Bizi bekliyorlar."

Onlar.

Kısa bir süre önce Gölgele Diyarı'nın Eşi olarak taç giymemi ve Ash'le evlenmemi izleyenler, şimdi Kolis'in benden talep ettiği şeyi izleyeceklerdi.

Kapıların arkasındakilerin karşısına son kez çıktığımda gümüş danteller giymiştim ve gökyüzünde hayata göz kırpan uzak yıldızlar gibi parıldıyordum.

Şimdi, altınla süslenmişim ve...

En azından Kolis'e tahammül ediyormuşum gibi davranmalıydım. Burada olmak istedim. Ağzım kurudu. Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi ama bunun Ash için ne anlama geleceğini ve onlardan almaya çalışacağı desteği önemsiyordum.

Endişeli bir huzursuzluk içimde dalgalanıyordu.

Keder. Bu güçlü bir karışımdı, hem Sotoria'ya hem de bana ait duyguların girdabıydı. Özün içimde kabardığını hissediyordum ve eğer bırakırsam patlayacağını, içimde hissettiğim yıkımı kapıların ötesindeki herkese yansıtacağını biliyordum.

Tanrım, küçük bir parçam bunun olmasına izin vermek istedi. Hepsinin içimde nasıl hissettiğimi bilmesini *istedim*. Esneyen umutsuzluğu ve acı çaresizliği deneyimlemelerini. Tüm o boğucu korkuyu ve ruhumu parçalayan utancı. I

Onların da Ash gibi acı çekmelerini istedim, tıpkı sayısız diğerlerinin çektiği gibi. Tüm acıyı alıp içinde boğulmalarını istedim.

Vücudum *karıncalandı*.

Ve tanrılar, közden gelen içsel bilgi, eğer kendimi bırakırsam istediğim şeyin gerçeğe dönüşeceğini biliyordu. Bunu yapabilirdim. Kolis'i yerle bir edebilirdim. Potansiyel beni nefessiz bıraktı-

Sarsılarak hızla gözlerimi kırptım. Ne düşünüyordum ki? Ellerimi yumruklarken kalbim küt küt atıyordu. Yüce Tanrım, büyüklük sanrıları yaşıyordum. Közler güçlü olabilirdi ama kim bilir kaç tanrıyı, Primali ve Koli'yi alt etmeye yetmezdi.

Uzun, derin bir nefes aldığımda korlar zonkluyordu. Tıpkı annem beni ayak işlerine gönderdiğinde yaptığım gibi zihnimi temizledim. Yapmam gereken bir iş vardı.

Primaller'in benim hakkımdaki düşüncelerinin hiçbir önemi yoktu. Sadece Ash'in özgürlüğünü güvence altına aldım. Bunu atlattıktan sonra Kolis'e Ash'i soracaktım. Bağlanmamış buklelerimi hızla öne doğru çekerek iyileşen ısırtığı korudum ve elbisenin saklamadığı yerleri biraz kapattım. Kolis'i takip ederken, ayaklarımın altındaki zemini hissetmememe rağmen adımlarım sabitti.

Büyük salonun açık tavanının altındaki sohbet sessizleşti. Közdeki uğultu yavaşça azalırken, bakışlarım Lethe'dekinin en az yarısı büyüklüğünde olması gereken devasa dairesel Konsey Salonu'nu kaplayan geniş mermer ve altın sütunlarda gezindi.

Sütunlarda belli belirsiz çatlaklar vardı.

Her birinin üzerinde meşaleler yanıyor, solmakta olan güneş ışığının nüfuz edemediği girintilere ateşli bir parıltı yayıyordu.

Çok sayıda uzun, fildişi örtülü kanepe ve sandalye dağılmıştı, artık

Dolu. Düzinelercesi kürsünün dibinde duruyordu, mermer zemindeki altın damarları takip ederek salonun diğer tarafına geçerken eğik başları bulanıklaşıyordu.

Devasa bir ejderhanın yattığı yere, geniş çenesi ve düz, geniş burnu yerde duruyordu. Kafasından birkaç boynuz çıkmış, geriye doğru kıvrılıyordu. Daha uzun olmasalar bile bacaklarımdan biri uzunluğunda olmalıydılar. Drakenin pulları gölge taşı rengindeydi ve her biri sanki kıpkırmızıya batırılmış gibi görünüyordu. Kanatlar yanlara doğru kıvrılmıştı ve bir muhafız dikkatle üzerine basarken uzun, dikenli bir kuyruk seğiriyordu.

Draken *uyukluyordu*.

Nektas en büyük ejderhaydı, ama bu neredeyse ikinci ya da eşit olmalıydı.

Kimdi o?

Kolis kürsünün kenarına yaklaştı. Tahtın yanında durdum ve bakışlarımı drakenden yanında durduğum şeye çevirdim. Bu şey Kor Saray'dakinden daha büyüktü, bir şekilde daha altındı ama avludaki kadar gösterişli değildi. Alacakaranlıkta parıldayan elmaslar, kollarda ve sırtta birçok şekle bürünmüş olarak ışıldıyordu.

Tahtın arkalığı küçük elmaslarla dolu büyük bir güneşti ve ışınları sembol haline gelen noktalarla son buluyordu. Ortada büyük bir hilal vardı. Ayın sağında bir miğfer, bir üç çatallı mızrak, taraklı bir deniz kabuğu ve son ışıktan itibaren altından oyulmuş bir dizi boynuz vardı. Ayın solunda, ışınlar birçok dal ve yapraktan oluşan bir küme, yılanla sarılmış bir dal, başka bir miğfer ve son olarak küçük bir yeşim ağacıyla son buluyordu.

Bu semboller Primaller'ın üzerinde gördüğüm taşlarla neredeyse aynıydı. Yeşim ağacı Callasta Adaları-Veses Sarayı'nı temsil ediyor olmalı.

Tahta bakarken korlar göğsümün ortasında hafifçe titreşti. İçgüdüsel olarak bunun İlkeller ve tanrılar arasındaki birliği temsil ettiğini biliyordum. Ayrıca Eythos'un hüküm sürdüğü taht olduğunu da biliyordum.

Aşağıya baktım. Altın karolarda derin oyuklar ve hatta zeminden parçaların koptuğu yerler vardı.

İçimi bir ürperti kapladı. Başka bir tahtın olduğu yerde durdum. Muhtemelen Ash'in annesi Mycella'nın kocasının yanında oturduğu yer.

Artık orada yıkımdan ve benden başka bir şey yoktu.

Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadan olduğum yerde kalırken Kolis, "Kalk," diye emretti.

Aşağıdakiler ayağa kalktı ve ben birkaç düzine yüzün oluşturduğu kalabalığı tararken, kızgın bir gümüş parıltı benimkini yakaladı.

Kyn.

Ben rüyamı düşünürken bakışlarımız kilitlendi, Ash sanki Kyn onu hapsedilmişken görmüş gibi konuşmuştu. Elbette zihnim böyle bir şey uydurabilirdi. Ash'in Rhain'in serbest bırakılması karşılığında Kolis'e herhangi bir söz verdiğimi bilmesini istemiyordum çünkü en kötüsünü düşünebilirdi.

Kyn, Kolis'in hediyesinin artık masada olmadığını biliyor muydu? Umarım biliyordur ve bu onu kızdırmıştır.

Ben de sikiinin büzüşüp düşmesini umuyordum.

Bunu aklımda tutarak İlkeller'e sıkıca gülümsedim. Sanki sikiinin büyük boy barratlar tarafından parçalandığını hayal ettiğimi ve bu konuda bir şeyler yapmayı planladığımı biliyormuş gibi bir adım öne çıktı.

Bir el omzunu sıkarak onun ve benim dikkatimizi yanındaki siyahlar içindeki bir figüre çekti. Bakışlarım onun yanına kayd.

Attes.

İlkel, kardeşiyle sessizce konuşurken bana bakmadı.

Kolis döndü ve yanında durduğum devasa, altın tahtın yanına gitti. Attes'in varlığından ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama ona güveniyordum. En azından güvendiğimi sanıyordum.

Kardeşlerden uzaklaşırken bakışlarım bir başkasınıninkiyle çarpıştı. Havanın ciğerlerimi kararsız bir telaşla terk ettiğini hissettim.

Yeniden Doğuşun İlkeli Keella, elleri fildişi elbisesinin belinde kenetlenmiş bir şekilde duruyordu. Bakışlarında hüzünden başka bir şey yoktu.

Kalbim hızla çarparken gözümü kırıştıtararak hızla başka tarafa baktım. Keella, Eythos'un yapmasına yardım ettiğı şeyin planlandığı gibi gitmediğini fark etmiş miydi? Sotoria'nın ruhunun içimde sıkışıp kaldığını? Attes ona söylemiş olabilirdi, ya da muhtemelen anılarımda gerçeğı gören Ione.

Bakışlarım tanımadığım tanrıların ve duvarlar boyunca dizilmiş olanların yüzleri üzerinde gezindi. Arka tarafta Phanos'u gördüm, apliklerin ısıltısı kafatasının pürüzsüz, umber derisinde parlıyordu. Ne o ne de diğerleri Üç Primal taşlarını takıyordu ve diğer Saraylardan hiç kimseyi görmedim.

Bilgeliğın, Sadakatin ve Görevin İlk Tanrısı Embris orada değildi. İlkel Tanrıça Maia ya da Ayinlerin ve Refahın İlkel Tanrıçası Veses de yoktu. Umarım bu, onun hâlâ Haides'in Evi'nin altında kilitli olduğu anlamına geliyordur.

Ve açlıktan ölüyorum.

Callum kürsüye çıktı ve bir an için onun varlığıyla dikkatim da ıldı ve aklıma  ı lık gibi bir düşünce geldi. Bu orospu çocuğu Sotoria'nın karde iydi. Sonra taşıdığı şeyi gördüm. Kolis'in ayaklarının dibine koyduğu büyük, altın bir yer yastı ı.

Orada oturmam beklenemezdi.

Revenant do rulurken gözlerini benimkilere dikti, saçları kendini be enmi  bir gülümsemeyi gizliyordu.

Orospu  ocu u.

Kolis yastı ı işaret ederek, "Gel canım," diye seslendi. "Otur."

Sıcak, dikenli bir his ensemden yukarı tırmandı. Diğerlerinin bakışlarını hissedince, Ash'in sesini duydu umu düşündüm.

Yastık. *Nefes al*. Kendimi altın yastı a bırakırken tek yapmam gereken buydu, elbisemdeki yırtma lar çok az seçenek bıraktığı için oturmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. *Nefes al*. G  s m daraldı ında dizlerimi yana doğru çekerek oturdum, baca ımın ve kalçamın alt kısmının açıkta kaldığının fazlasıyla farkındaydım. *Nefes al*.

Önüme bakıp kimseyi g remezken salon bo ucu bir sessizliğe b r nm  t . Attes dışında, Primaller beni gördüklerinde ne d   nm   lerdi? Hepsi Ash'in Hanan'a ne yaptığını biliyordu, bu yüzden Kolis'in beni ka ırdı ını da biliyorlardı ya da en azından   pheleniyorlardı. Phanos biliyordu çünkü ölmek üzereyken Kolis beni ona getirmişti.

Hizmetkârlar sa  tarafımızdaki oyukların içindeki bir kapıdan salona girdiler. Kadınlar hatırladı ım gibi görünüyordu; bol peplos elbiseleri neredeyse  effaftı, kolları bileklerinden dirseklerine kadar altın bileziklerle doluydu ve yüzleri altın kanatlar şeklinde boyanmı tı.

"Bugün sizleri bu kadar çok görmek ne güzel bir sürpriz," dedi Kolis, yaza özgü sesinde sıcaklık ve samimiyet vardı. Kolis'i tanımasaydım söylediklerine inanabilirdim. "Lütfen başlamadan önce ikramlarımızı alın."

Neye başlayalım?

Uzun, dalgalı sarı saçlar dikkatimi çekti. Bakışlarım yakut kırmızısı gözlere ve tanıdık yakışıklı ama kendini beğenmiş yüz hatlarına çarpana kadar soluma, hâlâ uyuyan drakeni geçerek baktım.

Diaval, draken.

Bir sütuna yaslanmış, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Nektas'ın tercih ettiği gibi bol keten pantolon giymişti.

Dudaklarını büzerek dikkatini yanındaki birine çevirmesini izledim. Kim olduğunu tanıyamadım ve tanıyacağımdan da emindim çünkü adam... şey, çok güzeldi.

Teni bana gece açan gülleri hatırlatıyordu, elmacık kemikleri yüksek ve keskin, yüzü mükemmel simetrikti. Siyah saçları uzun, ip gibi teller halinde omuzlarına ve sırtının ortasına dökülüyordu. Gözlerimi kısarak Diaval'ın söylediklerine başını sallarken omuzlarındaki pulların belli belirsiz izlerini seçebiliyordum.

Salonu bir kez daha gözden geçirdim ve ejderha olduğundan şüphelendiğim bir başkasını buldum. Siyah saçlı bir erkek, hizmetkârların aceleyle girip çıktığı sağ taraftaki iki sütunun arasında duruyordu. Omuzlarının açık kahverengi derisindeki çıkıntıları görebileceğim kadar yakındaydı.

Yalnız da değildi. Yanında, Callum gibi altın rengi beyaz bir tunik ve pantolon giymiş bir başka erkek duruyordu. Boyalı elbisesi

Maske birçok özelliğini gizliyordu, ürkütücü, cansız mavi gözlerini gördüm ve kim olduğunu bildiğimden şüphelendim.

Revenant, Dyses. Ash kalbini söktükten sonra bile ölü kalmayan kişi.

Arka tarafa baktım, orada birkaç muhafız ve diğerleri sütunların yanında ve aralarında duruyordu. Hepsi de haklarında fazla ayrıntı göremeyecek kadar uzaktaydı. Yani burada ölümlü halleriyle en az üç ejderha vardı, Çok büyük bir draken hâlâ uyuyordu ve tanrılar kaç tane Hortlak olduğunu biliyordu. Bunun farkında olunması gereken önemli bir şey olduğunu hissettim.

Bir hizmetçi kürsüye yaklaştı ve yavaşça basamakları tırmanmadan önce selam vermek için durdu. İnce yapılı kadın dokuma tepsisinde sadece iki yakut kakmalı kadeh taşıyordu ve ilk olarak Kolis'e servis yaptı. Kolis kadehini aldıktan sonra bana döndü ve hafifçe eğilerek diğer kadehi uzattı.

Kolis yumuşak bir sesle, "İç," diye emretti.

Bardağa uzandığımda o sıcak iğnelenme hissi daha da arttı. Kendim için seçim yapmama izin vermemişti, ki bunu yapardım. Bunun amber renginde bir sıvı olduğunu ve bana afrodisyak olduğu söylenen güçlü radek şarabı olmadığını açıkça görebiliyordum.

Kürsünün üzerinden ılık bir esinti süzülürken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Soluk tenli hizmetçi başını salladıktan sonra tek kelime etmeden ayrılırken bakışlarımla karşılaşmadı. Yerde kalan ve oturma alanına çekilmemiş olanları yönlendirirken hareketleri zarifti. salonun girintileri.

Birinin boğazından gelen ani ve yumuşak bir ses dikkatimi çekti ve odağımı sese doğru çekti.

İlkel tanrıça Keella kürsüden birkaç metre uzakta duruyordu.

Kolis'in parmakları boş boş tahtın koluna vurmaya başladı. "Keella," diye onayladı bir süre sonra. "Seni bugün burada gördüğüme şaşırdım."

"Mahkeme sırasında zamanınıza ihtiyacım olduğunu belirtmediğimi biliyorum," dedi ve şimdi bunun ne olduğunu anladım. Kolis mahkemeyi yönetiyordu.

Tanrıların -ve sanırım İlkelerin- istekte bulunma ya da şikâyetlerini dile getirme zamanı. "Ama umarım nezaketinize sığınabilir ve başlamadan önce sizinle konuşabilirim."

Kibarlığı mı? Neredeyse homurdanacaktım.

"Her zaman nazik tarafıma hitap etmişsinizdir," dedi, ses tonundaki sıcaklığın bir kısmı kaybolmuştu. "Haklı olsan da olmasan da."

Keella'nın Eythos'a Sotoria'nın ruhu konusunda nasıl yardım ettiğini düşündüm ve Kolis'in verdiği kazığın bu olduğunu anladım.

Ancak Keella, omurgası dik ve ellerinin kenetleri gevşek bir şekilde ayakta dururken buna hiçbir tepki göstermedi.

"Ee," dedi Kolis, "seni bugün buraya getiren nedir?" Keella çenesini kaldırdı. "O."

Duruşum şaşkınlıkla düzeldi.

"Elbette," diye mırıldandı Kolis.

Keella sessizce, "O Gölgeler Diyarı'nın Eşi," dedi. Attes ve bazı tanrılar dinlemek için döndüler.

"Öyle mi?"

"Taç giyme töreninde ve yeğeninizle evlenirken oradaydım," diye yanıtladı Keella, kadehi tutuşum sertleşirken. "Onun kim olduğunu biliyorum."

Kendimi hem onu hem de Kolis'i görecek şekilde eğdiğimde hava boğazımda düğümlendi.

"Onun kim olduğunu biliyor olmalısın." Kolis'in gülümsemesi, o iyi alıştırmış gülümsemesi, yerinde kaldı. "Söyle bana Keella, onun taç giyme töreninde durduğunda biliyor muydun?"

"Onu Seraphena olarak tanıyorum, Kan ve *Külden*, Işık ve Ateşten ve En Parlak Ay'dan doğan Kişi," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Nykto'sun Eşi."

Dilimin ucuna o kadar çok şey geldi ki, ama bu, konuşmaktan daha iyisini bildiğim ve bunun yerine sessiz kaldığım nadir anlardan biriydi.

"En Parlak Ay." Kolis bana, saçlarıma baktı. "Nykto'sun neden böyle aptalca bir isim bulduğunu anlayabiliyorum."

Parmaklarım seğirdi. *Sessiz ol*. Başlığımın hiçbir kısmı aptalca değildi. Kehanete yapılan göndermeyi düşünmüyordum bile. Ash bu ismi saçım ve saçımın ona ayı hatırlatması yüzünden seçmişti. Anlamlıydı. Güzeldi.

"Peki Nykto nerede?" Keella sordu ve bakışlarımdan tekrar ona dönmesine neden oldu.

"Nerede olduğunu sanıyorsun?" diye karşı çıktı sahte Kral. "O senin kardeşlerini öldürdü."

Bir dakika. Bazı İlkelerin Ash'in hapsedildiğinden haberi olmaması mümkün müydü?

"Bunu Eşini korumak için mi yaptı?" Keella'nın kemerli kaşları kalktı. "Eğer öyleyse, böyle bir şiddetten nefret etsem de, verdiği tepki anlaşılabilir."

"Öyle mi?" Bu iki kelimenin hemen ardından tenime hissedilir bir sıcaklık yayıldı. "Onun eylemleri, Türkiye için kalıcı ve zarar verici sonuçlar doğurabilirdi."

alemler."

"Ama yapmadılar." Keella, Kolis'in kabaran öfkesini hissetmek zorundaydı ama yılmadı. "Bunca uzun yıldan sonra bir başkası ortaya çıktı. İnsan bunu bir lütuf olarak görebilir."

Kolis kuru bir sesle, "Eminim Hanan bu duyguyu takdir ederdi," dedi. Başka bir durumda olsa buna güler geçerdim. "Nyktos şu anda hapiste ama yakında serbest bırakılacak. Umarım yaptıklarından dolayı senin gösterdiğinden daha fazla pişmanlık duyar."

Kolis'in hayal kırıklığına uğrayacağını hissediyordum.

"Peki o zaman ne olacak?" Keella bastırdı. "Duracak mısın... bu her neyse? O Nyktos'un Eşi, Kolis." Sesi alçaldı. "Bu, o zamandan beri görülmemiş bir gelenek ve onur ihlali..."

"Ne zamandan beri?" Kolis usulca sordu.

Keella derin bir nefes aldı ama cevap vermedi. Ben bile onun neyi kastettiğini biliyordum. Kolis öfkesinden Mycella'yı öldürdüğünden beri bu tür bir davranış görülmemişti. Attes'e baktım. Çocuklarını ve diğerlerini öldürmüş.

Kolis öne doğru kayd, sesi alçaldı. "Katıldığınız taç giyme törenini ben onaylamadım. Tam bir komediydi."

Gözlerimi kapattım, çenem sıkıştı. Ne iddia etmeyi planladığını biliyordum ama yine de içimde çılgılık atma isteği uyandırdı.

"Ben öyle bir izlenime kapılmadım," dedi Keella sert bir ifadeyle.

Bir sessizlik oldu ve sonra Kolis Kyn'i çağırdı. Gözlerim şak diye açıldı.

Barış ve İntikamın İlkeli ikizi olmadan yaklaştı, daha az süslü bir bardak tutarken kolunun üst kısmındaki gümüş manşet parlıyordu. "Evet,

Majesteleri?"

"Nyktos Kor Saray'a gelip Seraphena'yı eşı olarak almak için izin istediğinde sen de oradaydın," dedi Kolis ve bir sarsıntı Adımı söylediğini duyunca içimden bir şaşkınlık geçti. Ona Sotoria olduğumu söylediğimden beri söylememişti. "İzin verdim mi?"

Kyn içkisini yudumlarken kaşlarını kaldırdı. "Hayır." Sonra bana baktı, yakışıklı yüz hatları kayıtsızdı. "Sen yapmadın."

Midem sıkışırken küçük bir nefes aldım. Elbette Kyn yalan söyleyecekti, ama bu lanet bir nedenden ötürü bir başka şoktu ve içimde sıcak, titreşen bir öfke yarattı.

"Yani, gördüğünüz gibi, o bir Eş değil." Kolis Kyn'e başını salladı. "Teşekkür ederim."

Kyn sertçe eğildi, dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek döndü ve kadehinden derin bir yudum aldı.

Piç kurusu.

"O zaman Nyktos serbest bırakılana kadar burada mı kalacak?" Keella sordu. Kolis kıkırdadı. "Nyktos'a geri dönmeyecek."

İfadesi göğsüme saplanmış bir bıçak gibi geldi ve elimdeki bardağın titremesine neden oldu.

İlkel tanrıça birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Yani kendi özgür iradesiyle mi burada?"

Bir an geçti.

Kalbim sıkıştı çünkü ne olacağını hissetmişim.

"Neden ona kendin sormuyorsun?"

Keella'nın bakışları benimkilere kaydđ, Kolis'in bakışları beni delip geçerken gözlerindeki hava dönüyordu. "*Hayır!*" diye bağırmaq istedim. Ama anlaşma... Ash'in özgürlüğü. "Evet. Buraya kendi... seçimimle geldim." derken kusmuğun tadı boğazımı doldurdu.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yarım bir gerçeğin göğsüme aldığım bir darbe kadar kötü hissettirebileceğini hiç bilmezdim.

Ama şimdi yaptım.

"Bu endişelerinizi giderdi mi?" Kolis sordu.

Keella'nın ağzının kenarları gerginleşirken Kolis başıyla ani bir selam verdi. "Teşekkür ederim."

Geri adım atıp dönmesini izledim, omuzlarım ani bir yorgunluk dalgası altında çöktü.

"Keella?" Kolis seslendi.

Durdu, tekrar bize döndü. "Evet, Majesteleri?"

"Bana ettiğin yemini unutmuşa benziyorsun. Beni bir daha sorgularsan kendini Carcers'ın içinde bulursun," diye uyardı o yumuşak, esintili onun sesi. "Anlıyor musun?"

Keella başını eğdi. "Evet."

"Güzel." Kolis arkasına yaslandı ve içkisini bitirdi.

İlkel tanrıça bana son bir kez baktıktan sonra arkasını döndü ve küçük kalabalığın arasına karıştı. Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum. Bundan şüpheliydim.

Yine de yarı gerçek boğazımı yaktı.

Daha önceki hizmetkâr Kolis'in kadehini bir sürahidenden doldurmak için geri döndü. Tekrar çıktı, ama bu sefer kapıya doğru yönelirken koridora çıkmayı başaramadı.

Bir kanepede oturan bilinmeyen tanrılardan biri onu belinden yakaladı. Tanrı onu kucağına çekerken, elindeki dokuma tepsiyi ve sürahiyi zar zor tutabildi. Tanrı ona bir şeyler söyledi, o da tepsiyi ve şişeyi yere bırakmadan önce başıyla kısa bir selam verdi.

Başı boynunun kıvrımlarında kaybolurken gözlerim kısıldı. Bir saniye sonra vücudu sarsıldı ve görebildiğim tek boyalı kanadı acıyla buruştu.

"Ne yapıyorsun, *So'lis*?" Kolis sessizce sordu.

"Ben..." Ayağa kalkmaya hazırlanırken öne doğru eğildiğimi fark ederek sözümü yarıda kestim.

Midem burkulurken, kollarında rahatlarken boyalı kanadın yumuşamasını izledim. Kendimi arkama yaslanmaya zorladım. "Hizmetkârlar Seçilmiş mi?"

"Öyleler."

Demek Ash'le buraya geldiğimde şüphelendiğimde haklıymışım. Callum ve Elias'ın yakınımında durduğunu fark edince, "Onlar da ikramların bir parçası mı?" diye sordum.

"Bazen," diye cevap verdi Kolis boş boş.

Tanrının elinin kalçasından kayarak uyluklarının arasına girmesini izlerken öfke ateşi tenimi kızarttı.

Attes'in gittiğini varsaydığım Keella'yla konuşmak için hareket ettiğini görerek başımı çevirdim. Mekânın arka tarafına doğru durmuşlardı, başları öne eğik ve birbirlerine yakındı. Konuşmaları gergin görünüyordu. Kyn'in sütunların yanındaki sandalyelerden birinde oturduğunu gördüm, elinde bir içki vardı.

Bana ters ters bakıyor.

Onu görmezden geldim, dikkatim oyuğa ve hâlâ tanrının elinde tuttuğu hizmetkâra döndü. Çenem ağrımaya başladı.

"Bunun seni rahatsız ettiğini görebiliyorum." Kolis iç çekti. "Onlar Seçilmişler, *so'lis*." Evet, gördüğüm şey beni rahatsız etti.

Bana sürekli *ruhum* demesi de beni rahatsız etti.

"Onlar bana ve tanrılarıma hizmet edecekler. Bazen bu onlara içki sunarak olur. Diğer zamanlarda ise onlar... içki olurlar." Güldü, zekice bir şaka olduğuna inandığı şeyin tadını çıkardığı belliydi.

Sevgili tanrılar. Ash serbest bırakılana kadar öfkemi bastırıp boş bir tuval olarak kalabilecek miydim bilmiyordum. Çünkü kırmızıyı gördüm.

Bu da tam olarak boş olmadığım anlamına geliyordu.

"Bunu mu seçti?" Sesimin kanlı ve vahşi bir cinayet işleme arzumu ele vermeyeceğini anladığımda sordum.

Ses tonundaki kısa süreli mizah kayboldu. "Neredeyse tüm seçimleri doğdukları andan itibaren onlar için yapıldı."

Ona bakarken başım yana kaydı.

"Görüyorum ki sinirlerime dokunmuşum," diye gözlemledi kuru bir ifadeyle, hizmetçiye doğru bakarak. "Eğleniyor gibi görünüyor."

Kadın bacaklarının arasındaki ele karşı gerildi, gözleri kapandı ve dudakları aralandı. "Bir ısırık istenmeyen bir şey getirebilirken bunun hiçbir anlamı yok. zevk."

Bakışları tekrar benimkine kaydı. Altın rengi benekler durulmuştu. "Sanki bunun onlardan çok bizimle ilgisi varmış gibi hissediyorum."

Sırtım sertleşti. "Öyle değil."

"Yalanlar," diye mırıldandı, kadehinden bir yudum alırken.

"Tamam. Belki biraz öyle," dedim. "Ama bunun konuyla ilgisi yok. Kadın sadece adamın yanından geçiyordu ve adam onu yakaladı. Sonra da ısırıldı. Tanrılara nasıl hizmet edeceği konusunda seçme şansı olmayabilir ama onlar daha az zalim olabilirdi, değil mi? değil mi?"

"Hepimiz daha az zalim olabilirdik," dedi, gözlerinde altın rengi çalkalanmaya başlamıştı. "Birbirleri ve Rahipler dışında, Seçilmişlerin ölümlüler diyarındayken dokunulmaları ve konuşulmaları yasaktır."

"Biliyorum."

"Burada onlarla konuşulabilir ve onlara dokunulabilir." Çenesini eğdi, belli belirsiz bir sırıtış belirdi. "Hatta becerilebilirler."

Şu lanet kelimeyi söylemeyi bırakmasını diledim.

"Sen bir kurban görüyorsun," dedi ve dudaklarım birbirine yapıştı. "Ben ise hayatı boyunca kendisine yasaklanmış olan şeye açlık çeken birini görüyorum."

Yumuşak orgazm çığlıkları kulaklarımı yakarken tanrıya ve hizmetkâra dönüp baktım. Diğerlerinin hiçbiri onlara dikkat etmedi. Bunun başlıca nedeni

Kyn de dahil olmak üzere tanrıların artık misafirleri vardı.

"Benim hakkımda ne düşünüyor olmalısın..." dedi ve dikkatimin tekrar ona dönmesine neden oldu. "Bunun için seni suçlamıyorum. Eminim sana pek çok yarı-gerçek söylenmiştir."

Uygunsuz bir şey söylememek için bir yudum aldım. İçkinin bir çeşit sıcak viski olduğu ortaya çıktı, ancak elma ve tarçın tonları mideme vuran alkolün yanmasını hafifletmek için çok az şey yaptı.

"Seçilmişlerin burada fırsatları var," diye devam etti. "Onlara peçelerini atma ve Dalos'takilere hizmet etme seçeneği sunuluyor.

diğer Mahkemeler."

Kaşlarım çatıldı. "Neye karşı?"

"Versus Ascending," dedi. Ben bunun üzerine atlayamadan devam etti. "Bu arada kızın adı Malka. Ve onun adı da Orval." O konuşurken, benim Odak noktası tekrar ikisine kaydı. Erkek başını kadının boynundan kaldırdı, yalamaya başladı.

dudaklarından kan akıyordu. "Birbirlerini tanıyorlar."

Orval ona doğru eğildi ve kulağına doğru konuştu. Malka gülümsedi ve sanki gülüyormuş gibi göründü.

"Birbirimizi çok iyi tanıyoruz," diye ekledi Kolis, Seçilmiş'in tanrının koluna vuruşunu izlerken.

Orval onun yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra onu serbest bıraktı. Ayağa kalkarak elbisesini düzeltti.

Gördüklerime ve duyduklarıma inanabileceğimden emin olamayarak kabaca nefes verdim. Doğru olsa bile, hizmetkârların başka seçeneği var mıydı? Ölümlüler âleminde, bazı hanelerde vardı. Diğerlerinde ise varmış gibi görünse de aslında yoktu.

"Peki ya birbirlerini tanımıyorlarsa?" Malka kapıdan çıkarken sordum. Uzun, karanlık bir koridor gözüme çarptı.

"Fark eder mi?"

Omzumun üzerinden Kolis'e baktım. "Evet."

Birkaç dakika cevap vermedi. Dürüst olmak gerekirse, hikayeleri duymuştum. Cevabı biliyordum. Bakışlarımı yere çevirdiğimde öfke hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. "Ne yapardın?" diye sordu. "Eğer rızası alınmamışsa?"

Ona tekrar baktım ve "Birinin bir başkasının rızasını almayı başaramadığı son sefer olduğundan emin olurdum" dedim.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksınız?"

"Onların kalbine doğru bir bıçak saplardım."

Kolis'in arkasında Callum'un boyalı kanatlarından biri yükseldi ama sahte Kral hiçbir tepki göstermedi. "Soluna bak, *So'lis*. Naberius'u geç."

"Naberius?"

Kolis kuru bir sesle, "Görünüşe göre çok yorgun bir draken," diye cevap verince kaşlarımı kaldırdım. "Arkasındaki oyukta fildişi bir sandalyenin dolu olduğunu göreceksin."

Kaşlarımı çatarak söylediği gibi yaptım, bir tanrıyla konuşan Phanos'u, ölümlü formlarındaki iki drakeni ve tabii ki uyuyan Naberius. Kolis'in bahsettiği fildişi sandalyeyi buldum ve kucağında bir hizmetkârla kaymaktaşı tenli bir tanrı tarafından işgal edildiğini gördüm-

Kalbim kaburgalarımı tekmelerken kadehi yanımdaki yere indirdim.

"Adı Jacinta. İki yıl önce bir Ayin'de kaçırıldı," dedi Kolis, ben ağzını kapatan ele ve onun korku dolu bakışlarına bakarken.

Gözleri. "Onu tutan kişi Evander. Birkaç yüz yaşında ve nasıl besleneceğini ve zevk vereceğini biliyor. Ama onu memnun eden şey bu değil."

Kolis öne doğru eğildi, sesi fısıltıya dönüştü. "Acı verir." İğrenme duygusu boğazımda düğümlendi.

"Artık biliyorsun," dedi Kolis arkasına yaslanarak. Yavaşça ona doğru döndüm, bakışlarımız çarpıştı.

"Ne yapacağını söylemiştin?" dedi, gözlerindeki altın benekler tuhaf bir ılık saçıyordu. "Onların kalbine bir bıçak mı saplayacaktın?"

"Ben yaptım."

"O zaman bir seçeneğin var," diye emretti Kolis. "Dediğini yap ve onu öldür." Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Birinin sana kötü davrandığını düşünürsen yapacağını söylediğin şeyi yap.

böyle bir şekilde haksızlığa uğradı. Kalbine bir bıçak sapla." Kolis'in sesi meydan okumayla doluydu. "Tabii sen de diğerleri gibi ne *yapacağından* değil, ne yapacağından bahsediyorsan o başka."

Kaşlarım inançsızlıkla havaya kalktı. Kendisine yapmaya kalkıştığımda birinin kalbine bıçak saplamayacağımı düşünmesine imkân yoktu. "Peki bunu yaparsam, *sen* ne yapacaksın?"

"Sana
mı?"

Başımı
salladım.

"Hiçbir şey, canım."

Bunu bana neden teklif ettiği konusunda hiçbir fikrim olmadığı için bir an ona bakakaldım.

Neden tanrılarından birini öldürmem için bana meydan okudu?

Dudaklarımı birbirine bastırarak fildişi sandalyedekilere baktım. Jacinta titriyordu. Eğer Ayini iki yıl önceyse, bu muhtemelen benim yaşıma yakın olduğu anlamına geliyordu. Bir Seçilmiş olarak ölümlüler âleminde fazla bir hayatı *olamazdı* ama güvendeydi. Şimdi, parmak eklemleri beyazlamıştı. Tanrının kolunu nasıl da sıkıca kavramıştı. Bakışları vahşi bir şekilde Hall sanki yardım arıyormuş gibi. Bu yardımın bu alanda bulunanların hiçbirinden gelmeyeceği açıktı. Hâlâ birbirleriyle konuşmakta olan ve muhtemelen gölgelerde olanlardan habersiz olan Attes ve Keella'dan bile. Ama bilselerdi, müdahale ederler miydi? Yoksa bu da Ash'in tanık olmak zorunda kaldığı o korkunç şeylerden biri miydi?

Jacinta'nın boyalı yanağında bir şey parlıyordu, bir gözyaşı. Aldığım nefes hiçbir yere gitmedi.

Kolis'in motivasyonunun bir önemi yoktu.

Kadehi yere bırakarak ayağa kalktım. Kolis'le yüzleşirken elbisem ayaklarıma dolandı. "Bir silaha ihtiyacım var."

"Elias?" Kolis seslendi.

Muhafız sessizce öne çıktı ve gölge taşından hançerini çıkardı. Elini uzatırken karanlık gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluştu. Bakışlarıyla ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordum ama gerçekten umurunda değildi.

Kolis hançerin pırıl pırıl kabzasını aldı ve ustalıkla çevirerek Sapı bana dönüktü. Silahı alıp parlak siyah bıçağa bakarken parmaklarım onunkilere değdi. Saçma altın kabzası sayesinde hançerin ağırlığı fazlaydı ama idare edilebilirdi. Yukarı baktım, bakışlarıyla karşılaştım Bir kez daha ve bir an için, sadece bir kalp atışı için, kalbine saplama fikrini düşündüm.

Ama bunun ne faydası olur ki? Acı çektirmek dışında, Kolis'i öldürebilsem bile, gölge taşı sadece onu kızdırmaya yarayacaktı ve Jacinta'ya hiçbir faydası olmayacaktı. Yastığa dikkat ederek geri adım attım. Döndüğümde bakışlarım Callum'un üzerinde dans etti.

Revenant gülümsüyordu.

Callum neredeyse *her zaman* gülümsüyordu ama bunda midemi bulandıran bir şey vardı.

Dönerek hançeri uyluğuma yaklaştırdım, böylece elbisemin paneli onu gizledi. Merdivenlerden inerken bakışlarım güzel başlı tanrıya sabitlendi. Kürsüye yakın olanların yanından geçerken konuşmalar azaldı ve sonra da kesildi. I

Phanos ve konuştuğu tanrı sessizliğe gömülürken meraklı bakışlarının beni takip ettiğini hissettim. Ayrıldılar, ikisinin de giydiği canlı mavi bana denizi hatırlattı. Naberius'a geniş bir alan bırakarak yanlarından geçtim. Diaval'ın durduğu yere yaklaştım. Duvarı itti ama Jacinta'nın gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluşunca ne yapacağını şaşırdı.

Bakışlarım ağzını kapatan eline kaydı. Evander'ın parmaklarına altın boya bulaşmıştı. Bakışlarım aşağıya indi. Kolunu onun omuzlarına dolamış, bir kolunu ona, diğerini göğsüne sabitlemişti. Kadın sarsılırken diğer eli göğsünü kavıyor, vücudu altındakinin hareketiyle sarsılıyordu. Bir an için onu göremedim. Ya da onu. Kendimi gördüm. Kolis'i gördüm. Boynumun yan tarafı sızladı.

"Affedersiniz," dedim.

Kız gözlerini kırıştırdı, gözyaşları kirpiklerine yapışmıştı. Tanrı inledi.

Ve içimde bir şey kapandı. İnsanlığımdan mı yoksa Başka bir şey, tıpkı annemin mesajlarını ilettiğimde olduğu gibiydi. Ya da Merhamet Hanımları adına hareket ettiğimde.

Korkmuş hizmetkârın üzerine eğilerek Evander'in ellerini tuttum. solgun saçları. Tanrı Jacinta'nın altında hareket etmeyi bıraktı. "Onu serbest bırak," diye emrettim sessizce. "Dikkatlice."

Seçilmiş'in tüm vücudu sarsıldı ve sonra derin bir sesin "Ne oluyor lan?" dediğini duydum.

"Git," dedim ona.

Tereddüt etti, sonra tanrıdan kaçmaya çalıştı. Evander'in bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı doğru dönerken ağzının kenarından kan damlıyordu. Tanrı

Zaten soluk tenliydi, ama etinde ne kadar pembe varsa yok olmuştu.
Gözlerimde ne gördüğünden ya da herhangi bir şey görüp görmediğinden
emin değildim. Belki de tepkisi beni kürsüde olan kişi olarak tanıdığı içindi.

Belki de beni Gölgeler Diyarı'nın Eşi olarak
görüyordu. Bilmiyordum.

Ve umurumda değildi.

Çünkü onu gerçekten
görmedim. Sadece Kolis'i
gördüm.

Saldırırken dudaklarımın kenarları kalktı, kolum dışarı fırladı. Ben itti
Gölge taşı bıçağını göğsünün derinliklerine, kalbine sapladı.

Şaşkınlık, peygamber çiçeğı mavisi gözlerini genişletti. Gözbebeklerinin
ardındaki hava aurası, göğsümdeki korla aynı anda yoğun bir şekilde titreşti.
Ellerim ısınmaya başladığında hançeri çekerek başını bıraktım. I
yana doğru yığılırken geri adım attı.

Sonra çığlıklar başladı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sese doğru döndüm. Tiz, acı dolu çığlıklar Jacinta'dan geliyordu. Parmak uçları boyalı yanaklarına bastırmış, onları pençeliyordu.

Ona doğru bir adım attım ve onu rahatlatmak için boş elimi kaldırdım. "Bir şeyin yok.

Sen-"

Tüllü elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanarak yanımdan hızla geçti. Şoka girdiğinden endişelenerek, tanrıya doğru ilerlerken onu durdurmak için döndüm.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı ve yere düşerken beni durdurdu. sandalyenin önünde diz çöktü. Tanrı'nın kansız yanaklarını kavradı. "Evan, lütfen gözlerini aç."

Evan mı?

"Lütfen!" diye yalvardı -çığlık attı- tekrar tekrar.

Ağır bir gümbürtü sesi başımı yana savurdu ve aldığım nefesin boğazımda düğümlendiğini hissettim.

Naberius'un kuyruğu fayansın üzerinde kaydı. Drakenin yüzü boyunca uzanan kaslar sıkıştı, ardından çekik gözbebekleri olan canlı kırmızı bir göz açıldı. Burun deliklerinin altındaki pullu deri titreşip geri çekilirken başı yukarı kalktı. Bir sıra kalın, keskin diş ortaya çıktı ve alçak bir hırıltı havaya karıştı.

Jacinta'ya döndüğümde kulaklarımda bir uğultu başladı, her sendeleyeyen kalp atışında uğultu artıyordu. Titreyen ellerini tanrının göğsüne, yaranın üzerine bastırırken bir adım geri çekildim. Ona bunun için artık çok geç olduğunu söylemek istedim ama konuşacak gücü kendimde bulamadım. Konuşamadım.

Gördüklerimi sindirmeye çalışıyordum. Ona *zarar* veriyordu. Kolis demişti ki.

Başımın arkasından ve boynumdan aşağı bir ürperti dalgası yayıldı. Elimdeki gölge taşı kılıçtan parıldayan kan damlıyordu, geri çekilmeye devam ederken etrafıma bakıyordum, bakışlarım artık Jacinta'nınki kadar vahşiydi. Önce Attes'i gördüm. Saç çizgisinden burnunun köprüsüne ve sol yanağına doğru uzanan yara izi belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Çenesi sıkıliydi, gözleri korunaklıydı. Keella elini kalbinin üzerine bastırmıştı, normalde sıcak olan kahverengi teni kül rengini almıştı. Bakışlarım kürsüye yönelmeden önce Kyn'in yüz hatlarının sert çizgileri üzerinde gezinirken göğsümde bir baskı oluştu.

Kolis gülümsedi, sonra kadehini kaldırdı. Durduğum yerden bile bu gülümsemenin farklı olduğunu görebiliyordum. Thad'ı öldürmemi emrettiği zamanki gülümsemesine benziyordu. Aynı zalim dudak hareketiydi.

"Naberius kendisi yapmadan önce lütfen biri sevgili Jacinta'ya yardım edebilir mi?" Kolis, elindeki kadehi tahtın koluna doğru indirerek talimat verdi.

bakışlarım drakene kaydı. Ön ayakları üzerinde hafifçe yükselmiş ve oyuğa doğru bakıyordu. "Ve Evander'i huzurumuzdan uzaklaştır."

Orada dururken vücudumdaki her kas gerildi. Muhafızlar öne çıktı. Naberius'un başı geriye doğru döndü ve ona yaklaşanlara hırladı. Gözlerimi kapattım, göğsümün sıkıştığını hissettim. *Nefes al*. Aldığım her nefes çok kısa, çok sık geliyordu. *Tutun*. Yine bir gümbürtü geldi, ardından bir küfür. *Nefesimi verdim*. Jacinta... çığlıkları giderek uzaklaştı, boğuklaştı-

Ani bir sıcak hava dalgası saç tellerimi yüzümden geriye doğru savurdu; *et* gibi kokan sıcak bir hava.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Elimi içine sokabileceğim iki burun deliği yüzümden sadece birkaç metre uzaktaydı.

"Naberius," diye bağırdı Kolis.

İnce dudaklar titreşti, ejderha dişlerine yapışan tükürük iplikçiklerini görebileceğim kadar yaklaşarak eğildiğinde o hınzır dişlerden daha da geriye doğru sıyrıldı.

Kolis onun adını tekrar bağırdı. "Geri çekilin. *Şimdi.*"

Nefesi saç tellerimi karıştırırken Naberius bunu yapacakmış gibi görünmüyordu. Boğazından bir kez daha alçak bir gümbürtü geldi.

Naberius beni yemek üzereymiş gibi görünüyordu.

Korkmam gerektiğini düşündüm. Ölmek için onca yol varken, ejderha dişlerinin eti parçalayıp kemiği çatırdatmasının muhtemelen acı verici olduğunu hayal ettim. Ne olursa olsun, kalıcı bir şaşkınlık ve inançsızlıktan başka bir şey hissetmedim. Korları bile hissetmedim.

Diaval görüş alanımın kenarlarına doğru süzülürken, Naberius... beni *kokladı.*

Draken, elbisemin üst kısmını geriye savuran bir nefes verdi. Sonra kuyruğunu kendine doğru çekerek geri çekildi.

Diaval bıkkınlıkla, "Hadi," diye homurdandı ve ejderhanın kalın kuyruğunun önünden atladı.

Başka bir gardiyan o kadar hızlı değildi.

Naberius'un kuyruğu bacaklarını altından çekerek tanrıyı sırt üstü yere düşürdü.

Göz kırptım.

"Seraphena." Attes'in sessiz sesi araya girerek sarsılmama neden oldu. Naberius'un başı yere dönüp gözleri kapanırken yakınımda durdu ama bana dokunmadı. "Kürsüye dönmelisin."

Bakışlarım tahtına yaslanmış olan Kolis'e kaydı. "Ben... Ben anlamıyorum."

"Her şey yolunda," diye güvence verdi Attes, ama her şey yolunda değildi. Hiçbir şey yolunda değildi. "Kürsüye dönmeniz gerekiyor."

Kendimi yürüyor gibi hissetmiyordum ama yürüyordum. Attes platforma ulaşana kadar yanımda kaldı. Ben basamakları tırmanana kadar orada kaldı.

"Teşekkür ederim Attes," dedi Kolis, dönen gözleri Naberius'a kilitlenmiş halde.

Attes cevap vermiş olabilirdi ama arkamdaki konuşmalar yeniden sessiz bir ses mırıltısına dönüşürken emin değildim.

"Anlamıyorum," diye tekrarladım.

"Ne hakkında? Naberius mu? O yaşlı. Bu yüzden de huysuz." "Ben ejderhadan bahsetmiyorum."

Kolis'in bakışları benimkilere kaydı. "O zaman kafan neden karıştı?"

Ciddi olamazdı. "Evander. Ona zarar veriyordu."

"Veriyordu," diye yanıtladı Kolis.

"O zaman neden böyle tepki verdi? Sanki-" Acı içinde hırıltılı bir nefes aldım. "Ona değer veriyormuş gibi davrandı. Ama bu mümkün değil. Birbirlerini tanımıyorlardı. Adamın ona yaptıklarından hoşlanmıyordu."

"Peki bunu nereden
biliyorsun?" "Bana sen
söyledin-"

"Bunu sana ben söylemedim." Kolis'in başı eğildi ve sarı saçlarından bir
tutam
yüzünde.

"Ne?" Kekeledim, içimde bir inançsızlık dalgası dolaşıyordu. "Bana
bilseydim ne yapacağımı sordun-"

"Birinin rızasının alınmadığını bilseydiniz ne yapardınız diye sordum, ama
onun zorlandığını söylemedim."

Yapmıştı. Düşüncelerim konuşmamızın üzerinden geçti. Onlara
isimlerini vermiş ve sonra Evander'in nasıl besleneceğini ve zevk vereceğini
bildiğini ama acıdan hoşlandığını söylemişti. Sonra da "*Artık biliyorsun.*"
demişti.

Tanrı'nın Jacinta'yı zorladığını açıkça söylememişti.

Başımı salladım. "Onu gördüm. Acı içindeydi. Ağlıyordu."

"Acı gözyaşları mı? Yoksa zevk gözyaşları mı?" Kolis sordu. Ağzımı
açtım. "Ona sordun mu? Sanırım sormadım."

Neden onu inciten kişinin önünde sorayım ki? Bunun konuyla ilgisi yoktu
zaten. "Beni inandırmışken neden sorayım-?"

"Seni hiçbir şeye inandırmadım canım," diye araya girdi Kolis. "Böyle
bir durumda ne yapacağını sordum. Kalbine bir bıçak saplayacağını
söyledin. Sana ne gördüğümü söyledim. Birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını
sormadın. Tehlikede olup olmadığını sormadınız. Sadece kendinizi ve
eylemlerinizin sizi nasıl etkileyeceğini sordunuz."

İrkildim.

"Siz, yeğenim ve diğer pek çok kişi gibi, duymak istediklerinizi

duyuyorsunuz. Görmek istediğinizi görüyorsunuz," diye devam etti Kolis.
"Ve sonra ne üzerine hareket

anlattıklarınıza uyuyor."

"Öyle bir şey olmadı," diye karşı çıktım. O ana kadarki konuşmamızın tüm bağlamını göz ardı etmişti.

Kolis öne doğru eğildi. "*Tam olarak* böyle oldu, *So'lis*. Benim paylaşmadığım şeyleri sen doldurdun. Bu bilgiye ve zaten inandığınız şeye göre hareket etmeyi seçtiniz. Bu *senin* seçimindi." Gülümsemesi geri döndü. "Belki bir dahaki sefere gözlerinin ve zihninin sana söylediklerine bu kadar güvenmezsin."

Orada dururken Keella'nın yüzündeki şoku hatırladım. Hayır. *Hayır*. Etrafıma bakındım ama onu kalabalığın içinde göremedim. "Ne... kimin Mahkemesi

Evander-?" Sesim çatallaştı. "Nerede görev yaptı?"

Kolis dişlerinin kenarlarını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve anladım. O *an* anlamıştım. "Thyia Ovaları'nda görev yaptı."

Evander, Keella'nın tanrılarından biriydi.

Az önce olanların arkasındaki motivasyon çok açık hale geldiğinde vücudum önce ısındı sonra soğudu. Bu bana gerçekliğin çarpık bir versiyonunu kanıtlamakla ilgili değildi. Kolis, taç giyme töreni *ya da* benim cevabım hakkında söylediği tek bir şeye bile inanmadığını bildiği Keella'ya karşılık veriyordu.

Ve bunu *benim* aracılığımla

kanıtladı. Tıpkı Kyn ile yaptığı gibi.

Callum Kolis'in yanına gitti ve Primal ile sessizce konuşmak için eğildi. Ben... Ben sadece orada durdum.

Az önce söylediklerine inanamadım. Ne duyduğumu biliyordum. Ne gördüğümü. Kolis, Jacinta'nın zorlandığını söylememiş olabilirdi ama bunu ima etmişti. Jacinta'nın eğlendiğini ya da bir şeylerden zevk aldığını ima

etmemiști.

acı çekmekten zevk alırdı. Bana duymak istediğime inandığı şeyi söylemişti. Ben ne...

Malka ve Orval'i gördüğümde kolayca tahmin edebileceğim ve dakikalar önce tahmin ettiğim şey. Ne yapacağımı biliyordu ve beni buna kışkırtmıştı.

Muhtemelen masum bir tanrıyı öldürmeye.

Keella'yı beni sormaya cüret ettiği için cezalandırmaya.

Hâlâ elimde tuttuğum hançerin ağırlığı o an daha da ağır geldi. Aşağıya baktım. Kan artık damlamıyordu ama gece yarısı rengindeki bıçağa bulaşmaya devam ediyordu. Kabzanın etrafındaki parmak eklemlerim Jacinta'nınki kadar beyazdı.

Yavaşça bakışlarımı Kolis'e çevirdim. Hâlâ Callum'la konuşuyordu, bir eli tacı gibi parlayan tahtın kolunda rahattı, diğer eli ise kadehi parmak uçlarından tutmuş, sallanmasına izin veriyordu. Bacaklarını açmış, dizlerini gevşekçe bükmişti. Bir kolunu kaldırarak yüzündeki saçları geriye doğru taradı. Pazularının etrafındaki banttan sıcak ışık parlıyordu. Sahte Kral tamamen rahattı, yüzünde kaygan ve kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

Bir anda anılarım beni Thad'ın önünde durduğum zamana geri götürdü. Genç draken benden bu işi bitirmemi istemişti. O zaman Kolis'te gördüğüm şeyi şimdi de görüyordum.

Onun altın özünde, gücünde ve güzelliğinde ne vardı? A
Ölümle hiçbir ilgisi olmayan bir karanlık. Gülümsemesinde de aynı şeyi gördüm. Orantısız, belirsiz olanlar kadar gerçek olan türden.

Kirli bir şey. İğrenç.

Yozlaşmış.

Etinin altındaki aurayı lekeledi ve çürümenin cansız grisindeki altını gölgeledi.

Göğsümdeki korlar şiddetle titremeye başladı. Ve daha önce olduğı gibi, oradaydım ama yalnız değildim.

Sotoria'yı hissettim.

Korların kadim gücünün uyandığını ve gerildiğini hissedebiliyordum. Daha önce hissettiğim aynı *varlığın* kemiklerimin derinliklerine yerleştiğini hissettim. Ve düşüncelerimde bir fısıltı olarak başlayıp çığlığa dönüşen o sesi duydum. *Benimkini*. Onun alınan gücü. O güç *benimdi*. Ta. *Benim tacım*. Onun acısı. *Benim* olacaktı. İntikam. İntikam. Kan. *Benim* olacaktı. Hepsi benim olacaktı.
Benim.

Ama bu sefer, varlığın korların beni doğduğumdan beri şekillendirdiğı şey olduğunu biliyordum. Ses bir ruh ya da birçok yaşamın hayaleti değildi.

Benim sesimdi.

O varlık bendim.

Gerçekte olduğum

kişi.

Saf ve *ilkel* bir öfkeyle doluydum. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşürken.

Kolis'e doğru sessiz ve hızlı bir adım attı.

"Majesteleri," diye seslendi Attes, derin sesi gök gürültüsünü andırıyordu.

Kolis başını kaldırdı ama bana bakmadı. Doğruca Attes'in kürsünün dibinde durduğu yere baktı. "Evet?"

"Başlama vakti geldi mi?" Beyaz ve altın rengi bir şey görüşümü doldururken Attes sordu.

Beyaz bir tunikle kaplı ve altın zırhla korunan bir göğüs -elimdeki gölge

taşı hançeri delmeye başlamıştı.

Kafamı kaldırdığımda Elias'ın karşımda durduğunu gördüm. Tüm vücudum sarsıldı.

Sözünü sakınmadan hançerini aniden gevşeyen, soğuk elimden

aldı. "Otur," dedi sessizce.

Titreyerek, sersemlemiş gibi döndüm ve oturdum. İleriye baktım, göremedim

benden öncekilerden herhangi biri. Bakışlarım oyuktaki fildişi sandalyeye sabitlendi. Boştu, koltuğun arkasında mavimsi kırmızı bir kan lekesinden başka bir şey yoktu.

Uyuşukluk yavaşça kayboldu ve geriye sadece, derisi gece yarısı yağ renginde olan, yaklaşık bir at büyüklüğünde ama köpek şeklinde, ağır kaslı bir canavara bakarken kaynayan bir öfke kaldı.

Bir dakkai kürsüye çıkan basamakların yanında durmuş, birinin bacak kemiğine benzeyen bir şeyi çiğniyordu. Dudağım kıvrıldı. Üzerinde hâlâ *et* vardı.

O şey ilk geldiğinde ve kürsüye doğru tırıs tırıs yürüdüğünde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Kolis sadece gülmüş, sevdiği bir tazıya seslenir gibi ona seslenmişti. Hatta ağzının iki yanından çıkan etli bacak kemiğinden kaçınarak hayvanın çenesinin altını bile kaşımıştı. Dakkai sadece etrafımdaki havayı kokladı ve sonra Kolis sonunda Divan'ı tutarken yattığı yere gitti.

Ash'in Gölgele Diyarı'nda düzenlediği ya da benim Lasania'da gördüğüm türden bir ayin değildi. Tapınaklarından birine adak olarak bırakılan ya da istenen şeyler hakkında gevezelik eden tanrılardan da

oluşmuyordu.

Evet, Dalos'u evleri olarak gören tanrılar sahte Kral'ın huzuruna isteklerle çıktılar. Bazıları Mahkemeler arasında seyahat etmek için izin istedi. Diğerleri ise ölümlüler âlemine girmek istiyordu. Kolis kayıtsızca başını sallayarak bu istekleri onayladı ve çoğunlukla bu işlemlerden sıkılmış gibi göründü.

Nefesimi keserek aşağıdaki kalabalığı taradım. Attes'i kalabalığın ötesinde buldum, kaşları düşük ve çenesi sertleşmiş bir şekilde bir sütuna yaslanmıştı.

Utanç derimi diken diken etti. Yaptığım şey hakkında ne düşündüğünü bilmek bile istemiyordum. Ya da Kyn'in Kolis'le yaptığım ikinci anlaşmayı onunla paylaşıp paylaşmadığını. Ama ona bakarken, Sotoria'nın ruhuyla ilgili konuşmamızı düşündüm. Bir şey bulmuş muydu? Bulmuş olmalıydı. Ne de olsa Yıldız vardı - Arae'nin Ölümsüz Tepeler'den aldığı elmas.

Düşen bir Primal'in yerine hiçbir Yaşam Primal'i Yükselmezse, bir Primal'in korlarını tutmaları gerektiğinde kullanmak için. Belli ki Kaderlerden biri olacakları önceden görmüş ama yarattıkları şeyin Kolis'e közleri aktarmak için ihtiyaç duyduğu nesneyi vereceğini görememişti.

Tanrım, bu beni hâlâ kızdırıyor. Ama Yıldız korları tutacak kadar güçlüyse, aynı şeyi ölümlü bir ruh için de yapamaz mıydı?

Elmas Kolis'teydi. Bir yerde.

Ama bana mücevher teklif etmemiş miydi? Daha da önemlisi, bana böylesine güçlü bir eşya verecek kadar aptal olabilir miydi? Muhtemelen hayır, ama denemeye değermişti.

Kolis'in hareketleri dikkatimi çekti. Daha dik oturdu, kürsüye yaklaşan iki tanrıyı dinlerken vücudunun üst kısmı öne doğru eğildi. Dakkai gitmişti. Bir noktada uzaklaşmış olmalıydı. Tanrıların isimlerini seçecek kadar yakından dinlemiyordum. Zihnim yaptığım şeyle ilgili düşüncelerle fazlasıyla meşguldü. O kadar da umursayamazdım.

ne yaptıklarını bilmiyordum. Tek bildiğim, sağdakinin soldakine bir tür hakaret algısı yüzünden kızgın olduğuydu.

"Ne yapmamı istersin Amais?" Kolis sordu.

"Cezalandırılmasını istiyorum," dedi sağdaki, Amais olduğunu tahmin ettiğim kişi, sıkılı ellerinde mücevherli yüzükler parıldarken. "Seir onuruma hakaret etti."

Diğeri bana başkalarını hatırlatan kehribar rengi gözlerini devirdi. "Sanki aşağılanacak bir onur kalmış gibi."

İçsel krizime rağmen kaşlarım kalktı.

Amais, Seir'in üzerinde dönerken parmak uçlarından tüyler ürperiyordu. Kolis elini sallayarak, "Dur," diye emretti.

Burun delikleri alevlenen Amais geri adım attı ve sahte Kral'la yüzleşti. "Majesteleri, onun hakkında bir şeyler yapılmalı."

"Bu algılanan hakaret tam olarak neydi?" Kolis parmaklarıyla tahtın koluna vurarak sordu.

Üzerinde oturmaması gereken bir tane.

Amais, "Bu çok korkunç Majesteleri," dedi. "Benim bir dolandırıcı olduğumu ima etti."

İki tanrı arasında gidip gelirken şakaklarımda donuk bir ağrı hissettim. Seir kahverengi bir pantolon ve krem rengi sade bir tunik giymişti. Amais ise bembeyaz giysileri ve ışıltılı, mücevherli parmaklarıyla bana Vodina Adalarının Lordlarından birini hatırlatıyordu.

"Ne hilesi?" Kolis bastırdı.

Amais çenesini kaldırdı. "Beni bir iskambil oyununda hile yapmakla suçladı."

"Peki sen buna ne diyeceksin, Seir?"

İçime çekerken dudaklarım aralandı. Bu gerçek miydi? Amais buradaydı çünkü diğeri onu bir iskambil oyununda hile yapmakla suçlamıştı ve Kolis gerçekten de bunu eğlenerek mi yapıyordu? Tanrı aşkına, her şey çok... *ölümcüldü*. Başımın ağrımına şaşmamalı.

Seir omuz silkerek, "Hile yapıyordu," diye cevap verdi.

Amais'in elleri yumruk oldu. "Yaşamın İlkeli olarak Yükseldiğinden beri senin sadık hizmetkârın oldum."

Kolis Yaşamın İlkeli olmak için öldürdüğünden beri demek istediğine inandım.

"Her türlü hakaret, ne kadar önemsiz olursa olsun," diye devam etti Amais, "size karşı yapılmış bir hakarettir, Majesteleri."

Bu biraz abartı oldu.

"Çok sadıksın Amais. Etkileyici bir şekilde." Kolis arkasına yaslandı, dikkati sütunlara doğru kayıyordu. Daha önce gördüğüm isimsiz draken ve Dyses olduğundan şüphelendiğim Hortlak, şimdi peçeli bir Seçilmiş'le birlikte duruyordu. "Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim, Seir."

Dikkatim tekrar önümdeki tanrılara yöneldi. Seir rahat duruşunu kaybetmişti ve Amais...

O tanrı şimdi dişlerini gösterecek kadar geniş bir şekilde gülümsüyordu.

"Ben de sadık bir hizmetkârım." Seir'in altın rengi teni parlaklığının bir kısmını kaybetmişti. "Yine de unvanıma hak ettiği saygıyı göstermediniz."

Bu doğru değildi. Seir ona Majesteleri diye hitap etmiş ve kürsüye yaklaşırken eğilmişti. Sadece Amais gibi her beş saniyede bir söylemiyordu.

"Bu nedenle, sadakatinizin sorgulanmasının ne kadar akılsızca olduğunu herkese hatırlatacaksınız." Kolis'in parmakları tıklamayı bıraktı.

Ve hepsi bu kadar.

Seir'in bacakları çöktü, güçlü kemikleri gök gürültüsü gibi çatırdadı. Boynu da aynı şekilde kırıldı ve acı çığlıkları daha dudaklarından çıkamadan sustu. Tanrı yere düşerken göğsümdeki kor zonkluyordu, hâlâ hayattaydı ama yaralıydı.

Kolis, "Onu duvara asın," diye talimat verdi.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Amais eğildi. "Sizin gibisi yok." İki muhafız Seir'i almak için öne çıkarken içimi bir inançsızlık kapladı. Amais Konsey Salonu'ndan çalımli adımlarla çıktı. O ana kadar hareket etmedim, sonunda Kolis'e döndüm.

Bakışlarımın farkına vararak bana baktı. "Hoşnutsuz görünüyorsun."

Kelimeleri bulmam bir anımı aldı. "Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

Birlikte vakit geçirmemizi nasıl istedin?"

Kolis kaşlarını kaldırdı. "Kamaranızın dışında biraz vakit geçirmekten hoşlanacağınızı söylemişsiniz. Benim Divanım var ve günümü sizin istek ve ihtiyaçlarınızı karşılayarak geçirmek istesem de sorumluluklarım var."

Bunun en mide bulandırıcı kısmının ne olduğunu bilmiyordum. Söylediklerimin ne anlama geldiğini tamamen kaçırmış olması mı? Yoksa bütün gününü bana *hizmet* ederek geçirmeyi tercih *ediyormuş* gibi konuşması mı?

"Seninle vakit geçirmek için kamaramdan ayrılmak istediğimde," dedim kendimi zorlayarak, "bunu beklemiyordum."

"Peki *bu* tam olarak nedir?"

"Bana Yaşamın İlkelinin ölümden başka bir şey yapamayacağını gösteriyorsun."

Yüzünün mükemmel çizgileri ve açıları tüm yaz sıcaklığını kaybetmişti.
"Tüm yaptığının bu olduğunu nasıl anladın?"

"Evander'la olanlar-" "O senin
seçimindi."

Bu tam bir saçmalıktı, ama bu oyunu oynamak istiyorsa... tamam.
"Jacinta'ya zarar vermediğini bilerek bunu yapmama izin verdin. Bu
sevecenliği, hatta düşkünlüğü beslemez. Tek yaptığı, göstermek yerine bana
söylenebilecek bir noktayı kanıtlamaktı."

Kolis tamamen hareketsiz kaldı.

"Yani bir tanrının bacaklarını ve boynunu başka bir tanrıya hilekar dediği
için mi kırdınız?"

"Hayır, canım, yaptığım şeyin basit bir yanı yok," dedi saf bir çocukla
konuşur gibi. "Onu sadakatsizlikten ölüme mahkum ettim ve
saygısızlık."

"Başka bir tanrının hile yaptığını söylemek nasıl oluyor da sadakatsizlik
ve saygısızlık göstergesi oluyor?"

"Sorun bu değil, daha ziyade bana karşı sadakat ve saygı
göstermemesiydi." Ses tonu sertleşti. "Bu bir tanrının başka bir İlkel'e,
dolayısıyla bana sadık olmasıyla ilgili bir mesele değil. Bu, kontrolü
sağlamak ve
hem burada hem de ölümlüler âleminde denge."

Bunun kontrolü sağlamakla nasıl ilgili olduğunu çok iyi anladım. "Bugün
Saray'da yaşananlar dengeyi nasıl sağlıyor?"

"Her eylemin bir tepkisi olduğunu gösteriyor," diye yanıtladı.

Tanrılarım, Tavius'un bundan daha iyi bir yanıt bulabileceğine gerçekten
inanıyordum.

"Tıpkı seçimlerimi sorgulama eylemi gibi, bir sadakatsizlik ve saygısızlık işareti de tepkiyle karşılanacaktır." Tahttaki tutuşu sertleşti. "Anında ölüm anlamına gelen bir tepki."

Kendime hiçlik peçemi takmaya odaklanmamı söylerken ensem karıncalandı. Sessiz olmamı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dinlemedim.

"O halde ölüme mi mahkûm edileceğim?" Elias'ın tahtın arkasında durduğu yerde kaydığını fark ettim. "Seçimlerini birçok kez sorguladım."

"Öyle. Belki de bana bunu hatırlatmayı bırakmalısın." Gözlerindeki altın rengi parladı. "Ama sen farklısın. Böyle yaptığın için seni cezalandırmayacağım."

O anda neredeyse denemesini dileyecektim.

"Ayağa kalk," diye emretti.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Tekrarlamama gerek var mı?"

Ne yapmak üzere olduğunu bilmeden ayağa kalktım.

Kolis'in dudakları sahte gülümsemelerinden biriyle kıvrıldı. "Öne gel."

Ona doğru ilerledim ve tahtın kolunda durdum. Elindeki kadeh bir yerlerde kaybolmuştu.

"Otur."

Yastığa doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatıldı.

"Orada değil."

Yavaşça ona döndüğümde boynumdaki karıncalanma arttı.

"Benimle otur," dedi usulca. Rica etmedi. Emretti.

Kalp atışlarım hızlandı. "İkimiz için de yeterince yer olduğunu sanmıyorum, Majesteleri."

O parıltı gözlerine girdiğinde zoraki gülümsemesi yayıldı. "Aptal kız," diye mırıldandı ve omurgamın sertleşmesine neden oldu. "Senden yanıma oturmanı istemiyorum."

Bunu biliyordum. Sadece Court'u tutarken kucağına oturmamı talep etmemesini umuyordum.

Gülümsemesi solmaya başladı. "*So'lis*, bu kadar basit bir ricamı geri mi çeviriyorsun?"

Evet!

Boğazım kanayana kadar bağırmak istedim. Basit bir yanı yoktu. Sadece iğrenme. Ama ya onu reddedersem? Özellikle de muhafızları ve Hortlaklar bu kadar yakınken? Tanrılar ve Primaller izlerken? Attes izlerken? Ne yapacağını kim bilebilirdi?

O hiçlik perdesini takıp sıkı sıkı tutarak bacaklarının arasına girdim. Dönüp Kolis'in dizine tüneyecek şekilde otururken bakışlarım kısa süreliğine Elias'ınkilerle buluştu-

Kolu belime dolandı ve beni kucağına doğru çekti. Midem çalkalanırken, hiçbir şey hissetmeme izin vermeyerek önüme baktım.

"Dediğim gibi," diye başladı Kolis, alçak sesle doğrudan kulağıma konuşurken, "geçmişte aldığım kararları sorguladığın için cezalandırılmayacaksın. Ama bunu yapmaya devam edersen?"

Ellerimi yumruk yapıp kucağımda tuttum.

"Bu bana yaptığımız anlaşmaları yeniden düşündürtecek. Her ikisini de." Nefesim göğsümde tılandı.

"Onları kırmayacağım," dedi elini belime götürerek. "Ama..."

Kolis kelimenin aramızda havada asılı kalmasına izin verdi. Sonrasında ne olacağını biliyordum. Rhain'i yeniden ele geçirebilirdi - teknik olarak anlaşmasını yerine getirmiş olurdu. Ash'i serbest bırakmayı da erteleyebilirdi. Öngörecektense kadar akıllıca davranmadığım için anlaşmadan kurtulmanın pek çok yolu vardı.

Yine bir başarısızlık.

Daha da kötüsü, yaptığımız anlaşmalardan bahsetmesinin bile ona üstünlük sağladığını bilmesiydi.

Ve neden en büyük ağırlığı taşıyanı yerine getirerek bunu kaybetmek istesin ki?

Kül bırakılıyor.

Kolis'in burnu yüzümün yan tarafına değdi. "Anlıyor musun, *so'lis*?"

"Evet," diye cevap verdim, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu.

"Güzel." Kolis kalçamı okşadı. İçimden gelen her şeyi yapmamam gerekiyordu.

tiksinti ürpertisi. "Ve ölümden daha fazlasını yapabilirim."

Yalanlar.

"Bunu sana kanıtlayacağım." Nefesini artık tenimde hissetmeyeceğim kadar geriye yaslandı. "Göreceksin."

Sözsüz tehdidi beni boğarken, hayat yaratabilmesini umursamadan gözlerimi kapattım.

Kolis'in sözünden dönmesine gerek yoktu. Ash'i serbest bırakmamak için sebepler bulmaya devam edebilirdi. Gözlerimi açıp salonda kalanların bulanık yüzlerine baktığımda panik başladı. Göğüs

Kalabalığı taradım, Attes'in soğuk ve sert yüz hatlarını ve kardeşini gördüm...

Kyn kürsünün yakınındaki oyuklardan birinde oturuyordu, bir elinde içki, diğer eli kucağındaki kadının elbisesinin altındaydı. Kadının başı adamın boğazına gömülmüştü ve kolunun ikisinin arasında hareket edişine bakılırsa onun da en azından bir eli doluydu.

Kyn ona dikkat etmiyordu. Doğrudan bana bakıyordu, dudaklarında bir sırıtış vardı.

Ondan nefret ediyordum.

Ve Kolis'ten nefret ederdim.

Kafamın içinde bunu söyleyerek bakışlarımı çektim, kırmızı ve altının üzerinden atlayarak Attes'in üzerine geldim. Çenesi gerilerek sütunu itti. Bekle.

Şu kırmızı.

Kanın gölgesiydi. Peki ya o

altın?

Başımı geriye doğru salladım. Aşağıdaki kattakileri aradım, o şeyi arıyordum.

Cilalı taş ve altın parlaklığı... altın saçlar. Bunun gördüğüm süslü bir başlık olmadığını fark ettiğimde nefesim kesildi.

Bir *taçtı*.

Bir tanesi kan rengine taştan oyulmuş ve altınla kaplanmış küçük bir yeşim ağacı şeklindedir.

Ve altın rengi saçlarının üzerine oturmuştu.

Bir kadın kürsüye doğru ilerlerken -daha çok süzülürken- pistin ortasındaki tanrı kümesi ayrıldı. Dantelli, fildişi rengi bir elbise giymişti ve bu elbise kıvrak bir vücudu sarıyor, göğüslerinin büyük kabarıklığını ortaya çıkarırken inanılmaz derecede dar bir beli gösteriyordu.

Bakışlarımı nemli kayısı rengindeki dolgun dudaklara ve hatırladığımdan sadece biraz daha solgun ve daha az kremsi olan pürüzsüz bir tene yerleştirilmiş narin bir burna kaldırdığımda kalbim çarptı. İnançsızlık içimde gürledi.

Hayır.

Hiçbir yolu yoktu.

Ama bize doğru yürüyen oydu, ince kalçaları sallanıyordu.

 lkel Ayin ve Bereket Tanrıçası.

Veses.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Veses özgürdü.

Daha da kötüsü, Ash'i ondan beslenmesine izin vermesi için zorlayan, ona dokunan, muhtemelen onu istenmeyen şeyler hissetmeye zorlayan lanet tanrıça ve Reaver'ı tekmeleyerek neredeyse öldüren kişi, zindanda zaman geçirmiş biri için o kadar da kötü görünmüyordu.

Cildindeki solgunluk dışında Veses her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Veses kürsünün önünde durduğunda içimde saf, sınırsız bir öfke patladı ve varlığımın her parçasını karşı konulmaz bir güçle doldurdu. Gümüş gözler arkamdaki Primal'dan benimkilere kaydı. Bakışlarımız kilitlendi. Beni incelerken burun delikleri alevlendi.

Sonra dudaklarının kenarları yukarı

kalktı. Ve sürtük gülümsedi.

Zihnimde *onun* şöyle dediğini duydum: "*Bunu yapmak istemesinin bir nedeni olmalı.*

senin için her şeyi yaparım."

Sağduyu devre dışı kaldı. Onu yok etmek isteyen bir şiddet fırtınasından başka bir şey değildim. Korlar canlanmaya başladı. Bir öfke fırtınasını serbest bırakmaya hazırlanırken yumruklarım gevşedi ve vücudumdaki kaslar gerildi. O tacı kafasından sökecek ve daha önce hançerle yaptığım gibi gözü yerine göğsüne saplayacaktım.

İlkel özün içimde kabardığını hissederek öne doğru eğildim ve yükselmeye başladım-

Belimdeki kol karnıma saplanırken korların yanında bir varlık kıpırdandı. Ağır ağır nefes alarak donakaldım. Ani bir endişe dalgası sistemime doldu; bir kez olsun bana ait olmayan bir gerginlik.

Sotoria.

Onun endişesini ve *korkusunu* hissediyordum. Neden...?

Yavaşça, bariz olanı hatırladım. Nerede olduğumu. Kiminle birlikte olduğumu. Konsey Salonu'ndaydım, etrafım tanrılar ve Primaller tarafından sarılmıştı, sahte Kral'ın kucağında oturuyordum, köze dokunmama saniyeler kalmıştı.

Cezalandırılmak istemiyorsanız kullanmamanız konusunda sizi uyarmıştım.

Kahretsin.

Kolis'in içimdeki güç dalgasını hissettiğine hiç şüphem yoktu, Sotoria'nın da... Tanrım, onun tedirginliği. Kolis ne zaman olanları hatırlamadığımı umduğunu söylediğinde muhtemelen farkındaydı. geçmişte onu hoşnut etmemişti.

Çok net hatırlıyordu. Çifte bok.

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak nefesime odaklandım. Veses'e rahatsız edici miktarda acı çektirmeyi o kadar çok istiyordum ki, herhangi bir cezanın buna değmeyeceğinden şüphe *duyuyordum* ama sadece kendimi düşünemiyordum.

Bir de Sotoria vardı. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu.

Primal'ın bana söylediği gibi aklımdan yüzlerce farklı düşünce geçti. Tanrıça o kadar derin eğilmişti ki, göğüslerinin ortaya çıkmasını bekledim. Nasıl kurtulmuştu? Bu süreçte kimse zarar görmüş müydü?

"Majesteleri." O gırtlaktan gelen boğuk sesi, çivileri taşa sürtmek gibiydi.

"Veses," diye onayladı Kolis. "Öne gel."

İlkel tanrıça doğrulurken ışık kan kırmızısı tacında parıldadı. Cüppesinin eteği her adımda ayrılarak uzun, biçimli bacaklarını okşarken parmaklarını titredi. Yaklaşırken bakışları benimkilere sapmadı. Tamamen Kolis'e odaklanmıştı.

"Seni bir süredir görmüyorum," dedi, tahtın kolunda duran parmakları yavaşça tıkırdıyordu. "Nerelerdeydin?"

Oh, bu yüklü bir soruydu.

Midem bulanmasına rağmen hiçbir tepki vermedim. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ya da gerçeği söylerse Kolis'in tepkisinin ne olacağını merak ediyordu.

"Ben... rahatsız edildim," diye cevap verdi.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Sarayımda dikkatimi gerektiren bir sorun vardı; bir grup tanrısal varlık ve tanrının bir darbe planladığını öğrendim."

Veses inci gibi beyaz dişlerinin ve sivri dişlerinin arasından dümdüz yalan söylüyordu.

Şaşkınlık içimde titreşti, sonra ani bir anlayışla kayboldu. Veses yaşam korunu hissetmiş ve Kolis'in Ash'in beni saklamasına öfkeleneneğini düşünerek üzerime gelmişti. Bunu itiraf etmek beni ne kadar öldürse de, Ash'i Kolis'in gazabından korumaya çalışıyordu.

Bunu daha önce kabul etmekten nefret etmiştim ama Veses Ash'i kendi çarpık yöntemiyle önemsiyordu. Şimdi yalan söylemesi de ona duyduğu arzusun bir başka kanıtıydı ve ona sahip olamayacağı gerçeğiyle körükleniyordu. Ve aslında bu bir tür düşkünlüğe dönüşmüştü.

Yine de sözde Kolis'i istiyordu. O

da onu istemiyordu.

Sırıttım.

"Hainler mi? Bugünlerde diyar onlarla dolu gibi görünüyor," dedi. "Peki bu hainlere ne oldu?"

"Onlarla ilgilenildi ama önce sorgulandılar. Benim zamanımı alan da buydu. Komplolarının diğer Mahkemelere uzanmadığından emin olmak istedim," diye yalan söyledi - o kadar yumuşak bir şekilde. "Bazıları konuşmaya isteksizdi ama sonuçta başka kimsenin bu işe karışmadığından eminim."

"Darbenin ben farkına bile varmadan sona erdiğini duymak içimi rahatlattı," dedi. "Sen çok sadık bir hizmetkârsın."

Veses benim duyduğumu duymuş olacak ki kaskatı kesildi: sıcak ses tonunda bir sertleşme vardı. "Yine de bir şekilde beni hayal kırıklığına uğratmayı başardın," diye ekledi.

Veses'in narin, soluk kaşları çatıldı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak yapacağım son şey olur."

Sesi gerçekten de bunu kastetmiş gibi geliyordu. Kolis'in parmakları tıklamaya devam etti. "Ama sen yaptın."

Attes'i en son gördüğüm yere baktım. İlkel'in yaslandığı sütunu şimdi başka bir tanrı işgal ediyordu. Kalbim kaburgalarımı tekmelerken oyuğu taradım. Onu göremedim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak yeniden Veses'e odaklandım. Diğer tanrıların dikkatini verip vermediğinden emin değildim. Daha fazla içki gelmişti. Bazıları mor radek şarabıydı ve oyuklarda çok daha fazla... hareketlilik vardı. Phanos yine de dikkatini veriyordu. Yaşanan dramı şaşkın

bir ifadeyle izledi.

"O halde sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedi Veses.

"Beni *nasıl* hayal kırıklığına uğrattığını sormadan önce özür mü *diliyorsun*?" Kolis kıkırdadı ve bu ses tenimde küçük şişliklerin yayılmasına neden oldu.

Ellerini elbisesinin belinde düzeltirken Veses'in boğazı yutkunmaya çalıştı. Kolis'in neye varmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama tehlikeli sulara dolaştığı açıktı. Gerginliği havaya karışmıştı.

"Sizi nasıl hayal kırıklığına uğrattım Majesteleri?" diye sordu bakışları bana kayarak.

Bu Kolis'in gözünden kaçmadı. "Onu tanıdınız mı?"

"Emin değilim," dedi.

"Yalan söylüyor," dedim, bakışları tekrar bana döndüğünde nedenini bilmiyordum. Gülümsedim.

Aslında şimdi kendime yalan söylüyordum. Neden konuştuğumu çok iyi biliyordum. Veses sadece Ash'i korumak için yalan söylemiyordu. Kendini de koruyordu. Ne de olsa Ash'le yaptığı anlaşma, Ash'in ondan beslenmesine izin vermesi karşılığında benim varlığımın Kolis tarafından bilinmemesini sağlamaktı.

"Anlat," diye mırıldandı Kolis.

Sessiz kalmam akıllıca olurdu. Veses'i ifşa etmek Ash'i de ifşa edebilirdi ama küçüklüğüm ve kindarlığım pençelerini içime geçirmişti. "Beni Gölge Diyar'da gördü."

"Gerçekten mi?" Kolis kelimeyi uzattı.

"Birden fazla kez," diye onayladım. "İlki ben geldikten kısa bir süre sonraydı."

Veses keskin bir nefes aldı ve gülümsemem bir kademe daha arttı.

"İlginç." Kolis öne doğru eğilirken göğsü sırtıma değdi. "Sana hangi görevi vermiştim?"

Alt dudağı titredi. "Nyktos'a göz kulak oluyorum."

Tüm vücudum ateş gibi parladı. Bu yeni bir şeydi.

"Peki ona ne kadar iyi göz kulak oluyorsun? Hayır-" Kolis tutuklandı bir elini kaldırdı. "Cevap verme. Yeterince yakın olmadığı benim için çok açık."

Ne yazık ki bu konuda yanıldı.

"Onun Gölgeleer Diyarı'ndaki varlığından haberdardın ama bu bilgiyi benimle paylaşmadın," dedi. "Nedenmiş o?"

Daha da iyisi, bu soruyu neden soruyordu ki? Veses'ten çok önce beni biliyordu.

"Ben... Ben onun varlığının önemli olduğunu düşünmedim." Üst dudağı kıvrıldı. "O sadece bir ölümlüydü."

"Varsayımlarında inanılmaz derecede yanıliyorsun." Kolis'in sesi heyecanla gürledi.

Eğleniyordu.

Bu yüzden alakasız sorular soruyordu. Bu onun için bir oyundu, cevaplarında yeterince dikkatli olmazlarsa köşeye sıkıştırılabileceklerini bildiğı şeyleri sormak. Tıpkı Evander'ı öldürmem için beni manipüle etmekten zevk aldığı gibi, sahip olduğu güçten de zevk alıyordu. benim ve diğer Primaller ve tanrılar üzerindeki Kral gücü.

"Bir süredir Yükselişleri hissedemediğimizi biliyorum," diye devam etti Kolis. "Ne olduğunu hissedemediğimize inanmakta zorlanıyorum

Nyktos'u bu kadar yakından izlerken. Primal enerjinin kullanıldığının farkındayken."

"Neden bir ölümlünün bununla bir ilgisi olacağını düşünüyim ki?" diye karşı çıktı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bu konuşma çok anlamsızdı.

Kolis doğduğumdan beri köz taşıdığımı biliyordu. Veses de bende olduğunu biliyordu. Herkesin hissettiği kişinin ben olduğumdan şüphelenmişti. Daha sonra Reaver'ı iyileştirerek bunu doğruladım. Yani ikisi de yalan söylüyordu.

Ve içlerinden biri sinirlenmeye başlamıştı.

Kolis'in parmakları hareketsiz kaldı. "Bana ondan hiç bahsetmediğine göre bir şeyler düşünmüş olmalısın."

"Onun varlığı sadece aklımdan çıkmış." Eather'ın gözleri parladı. "Onun hakkında hatırlanacak pek bir şey yok."

O zaman gözlerimi devirmiştım.

"Türümüzün açık ara en güzeli sensin, Maia'dan bile daha güzelsin."

Kolis'in iltifatı Veses'in yanaklarına renk getirdi, takdirin güzel pembe bir kızarması. "Yine de senin kadar güzel birinin nasıl bu kadar acımasız bir dile sahip olabildiğini hep merak etmişimdir."

Göğsü keskin bir şekilde yükseldi ve daha önce onun onaylamamasından kaynaklanan korku ortadan kalktı. "Nedenini biliyorsun."

Kaşlarım havaya kalktı ve birden kendimi gerçekten garip bir konuşmaya tanıklık ediyormuş gibi hissettim.

"Öyle mi?" Kolis arkasına yaslandı. "Hafızamı tazelemeniz gerekecek."

Tahta yaklaşırken saç telleri belini okşadı. "Gerçekten unuttun mu?" Kolis'in sessizliğinde yumuşak, melodik bir kahkaha attı.

etkileşimde bulunduğum Veses. "Hadi ama, neden benimle böyle alay ediyorsun?" Kolis sessiz kaldı.

Bacaklarımızın dibinde diz çökerken dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Nykto's'a göz kulak olmayı kabul etmemle aynı sebepten," dedi, kelimeler adeta içinden titreşerek.

"Anlaştık mı?" Kolis yumuşak bir sesle tekrarladı. "Sana başka bir seçenek sunduğumu hatırlamıyorum."

Öne doğru eğilirken ince bir omzunu kaldırdı. Gözlerim göğsüne kaydı, areolalarının pembeliğini görebiliyordum ve eğer ben bakıyorsam Kolis de bakıyor olmalıydı. Ne iddia edeceği umurumda değildi. "Haklısın. Senin için her şeyi yapabileceğim bir seçenek yoktu."

"Görev ve sadakatten dolayı."

"Senin onayına olan ihtiyacımdan," diye mırıldandı ve ağzıma biraz kusmuş olabilirim. "Dikkatini çekmek için." Kırmızı uçlu parmakları göğüslerinin kabarıklığı boyunca uzanan taraklı dantellerle oynuyordu. "Ve senin aşkın."

Kahretsin, haklıydım.

Bu iş giderek daha da garip bir hal almaya başlamıştı. "Aşkın ne olduğunu bildiğinden emin değilim, Veses." Tanrılar aşkına, bunu söylemesindeki ironi...

"Seviyorum." Kalın kirpikleri dalgalandı. "Aşk yüzünden senin için her şeyi yaparım Kolis." Durakladı. "*Her şeyi*. Eğer benden senin için altın gözyaşları dökmemi isteseydin, bunu yapmanın bir yolunu bulurdum."

"Biliyorum." Kolis'ten ısı yayıldı. "Senden boğazına bir bıçak dayamanı istesem, bunu tereddüt etmeden yaparsın." Sesi çok memnun olmuş gibiydi. ..beklentisi. "Sana sikimi yalamanı söylesem, ben daha nefes alamadan ağzını

sikimin etrafına sararsın."

İğrenç.

Anlaşılan Veses bunu benim kadar iğrenç bulmamıştı. İnleyerek gözlerini kapadı. "Mutlulukla."

Ona bakarken, göğüslerini avuçlamasını izlerken, tüm bunların ne kadar inanılmaz derecede berbat olduğunu kabul etmekten kendimi alamadım. Veses Ash'e değer veriyordu ama eğer doğruyu söylüyorsa, aşkın insanı nelere sürüklediğini de biliyordu. Kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir başkasına aşık olan sahte Kral'ı da pekâlâ seviyor olabilirdi. Ya da belki de bu yüzden ona aşıktı. Veses'in sahip olamadığı şeylere göz diktiği ve takıntılı olduğu biliniyordu.

Her iki durumda da, reddedilme ve karşılıksız aşktan oluşan zehirli bir çemberin içinde sıkışıp kalmak gibiydi.

Gözlerinin ince yarıklarında hüznün parlıyordu. "Bunu benden isteyin Majesteleri, ben de burada, Divan'ın huzurunda yapayım."

"Şey, bu şu anda biraz zor olurdu, değil mi?" Kolis'in Sotoria'ya ve dolayısıyla bana olan aşkını itiraf etmesine rağmen bunun gerçekleşmesinden yarı korkarak kendimi durduramadan söyledim. Cidden ikisinin de üzerine kusabilirdim.

Kolis kıkırdadı.

"Maalesef." Sonra gözleri bana dikildi. "Sen neden Burada mı?" Dikkatini tekrar Kolis'e çevirdi. "Nyktos'un Eşi olarak taç giydiği izlenimine kapılmıştım."

"Buna inanırsan yine yanılırsın." Çenem sıkıştı.

Veses bana bakarken kirpiklerini indirdi. Bir an geçti. "Yani izin vermedin mi?"

"Ben yapmadım."

İlkel tanrıça da bunun bir yalan olduğunu biliyordu. "O zaman onun varlığının bir ceza olduğunu varsayabilir miyim?"

"Tam tersi," dedi ve ses tonundaki hevesli gülümsemeyi duyabiliyordum. "O burada çünkü ben onu burada istiyorum."

"Ne için?" Kaşlardan biri kalktı. "Kucağını sıcak tutmak için mi? Eminim sana o kadar da ezici olmayan bir şey bulabilirim."

Gözlerim bir kez daha yuvarlandı, bu sefer o kadar gerideydi ki sıkışsalar şaşırmazdım.

"İşte yine o hançer gibi keskin dil."

Yanıt olarak bir omzunu kaldırdı ve bana baktı. "Özür dile."

Çenesi sarsıldı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Kaba davrandın. Bunu inkâr edemezsin." Sesine yine o sertlik sinmişti. "Ondan özür dile, Veses."

İlkel tanrıça daha fazla şaşkın görünemezdi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü konuştuğun kişi benim *graeca*'m," dedi Kolis, Veses'in ona karşı olan hislerinden haberdar olduğuna dair şüpheyi yer bırakmayan sarsıcı bir darbe indirerek.

Geri çekilirken Veses'in dudakları aralandı. "O..." Başını salladığında saç telleri zıpladı. "Bu imkansız." Hava dalgaları çılgınca patladı

gözleri. "Sana böyle mi söyledi? Eğer öyleyse, bu bir yalan."

"Öyle değil, Veses. Bu doğrulandı." Elini belime koyarak sertleşmeme neden oldu. "Aşkım sonunda bana geri döndü."

Veses sanki ona tokat atmış gibi
irkildi. "Şimdi ondan özür dile."

Tenine geri dönen renk o zamandan beri tükenmişti ve onun için
üzülmek istedim. Kolis sözlerinin ona ne yapacağını çok iyi biliyordu ve
bundan zevk alıyordu. Ama onun için üzülmedim. Hem de hiç.

"Veses," diye uyardı Kolis.

"Özür dilerim," dedi gözlerini hızla kırıştıtararak. "Sizi aşağıladıysam özür
dilerim."

Eğer mi? Kadın hiçbir zaman aşağılayıcı olmaktan başka bir şey
yapmamıştı.

Ayağa kalktı, elbisesi üzerine oturdu. Bir adım geri çekildi, elleri bir
açılıp bir kapanıyordu. Yüz hatları değişti, bir dizi duygu arasında gidip
geldi. "Ben-" Boğazını temizledi. "Senin adına mutluyum, Kolis."

Şimdi Veses başını eğip dönmeye başladığında *şaşkın şaşkın* bakan
kesinlikle bendim.

"Veses," diye seslendi Kolis, tekrar yüzünü ona dönmesini bekleyerek.
Parmakları bir kez daha birbirine vurdu. "Sanırım bir şeyi unutuyorsun."

Kaşlarını çattı, taktığı taç şimdi daha donuk görünüyordu.

"Beni yüzüstü bıraktın," diye hatırlattı ona. "Bu cezasız kalmayacak."

Veses sustu.

"Kyn?" diye seslendi sahte Kral.

Barış ve İntikamın İlkeli, kucağındakinden kurtulup kürsüye yaklaşırken
bir an oldu.

Veses ve ben ne olacağını aynı anda fark ettik.

Kolis'in daha önce Kyn'e teklif ettiği şey yüzünden biliyordum. Onun bilgisi muhtemelen geçmiş deneyimlerinden kaynaklanıyordu. Kyn merdivenleri tırmanırken kalbim güm güm atmaya başladı. Üzerinden içki ve seks kokusu yayılıyordu.

Kadehini tuttu. "Majesteleri?"

Kolis, "Veses bu akşamın eğlencesi olarak hizmet verecek," diye duyurdu. "Bunun gerçekleşmesini sağlayacağınızı varsayıyorum?"

Oh, Tanrım.

Kyn sessiz Veses'e döndü ve bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da ona baktı. "Bu eğlenceli olacak."

Kyn bir kolunu İlkel tanrıçanın beline doladığında midem çalkalandı, dudakları içkiden parlıyordu.

Kolunu savuran Veses alay etti. "Senin ve benim eğlence anlayışımız çok farklı."

Kyn onun kolunu tutarken güldü. "Senin ve benim eğlence anlayışımız tamamen aynı, sevgilim."

Yanılıyor olmalıydım.

Onu kürsüden indirirken kendime sürekli bunu söyledim. Olacağını düşündüğüm şeyin olmayacağını. Veses kolunu adamın elinden kurtardı ama Kyn kadehi ona uzattığında kadehi aldı. Kadehin içinde ne varsa açgözlülükle içti. Kyn'ın bakışlarını üzerinde tutarak boş kadehi gölgelerin arasından koşarak gelen bir hizmetkârın tepsisine bıraktı ve sonra yine koşarak uzaklaştı. Veses, Kyn'e zalimlikle eğlence arasında bir yerde bir kahkaha daha attıracak bir şey söyledi.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Kyn kürsüye, Kolis'e baktı ve gördüğü şey yüzüne sık , sert bir gülümseme getirdi. Ona bir adım daha yaklaştı. Kafalar onlara doğru eğildi. Bedenler izlemek için döndü. Kyn uzanıp tac n  yakalad ğ nda Veses geri çekilmedi. Sa ına takıldı ve ba ının sarsılmasına neden oldu. İnce, altın rengi Taş ve altından teller sarkıyordu.

İlkel, ye im ağacı ba lığ n  yere fırlattı.

Altın döşemenin üzerinde kayarak hala uyumakta olan Naberius'un yanına geldiğ nde ağız m açık kaldı.

Primal görgü kuralları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ben bile bu saygısızlığı görebiliyordum.

Tanrım, bu oluyordu ve neden bu kadar  aşırd ğ mdan emin değıldim. Kolis'in en sevdiklerinden bıktıktan sonra onlara ne yapt ğ n  duymuştum. Onları akbabaların önüne atıyordu. Kim olduğ m konusunda ikna olmaması durumunda beni Kyn'e teklif etmişti. Ama yine de onun neler yapabileceğ n  bilmek görmekten farklıydı.

Ash'i zorladığı ve Reaver'  incittiğ  için Veses'ten varlığ m n her zerresiyle nefret ediyordum. Elimin boğazındaki elin yerini almasını ve böylece onun hayatını boğabilmeyi çok isterdim. O başkalarına zarar veren sapkın, hasta bir varlıkt . Hiçbir  ekilde Ash'in ruhunun kararttığı tek kişi. Veses başına geleni hak etmişti.

Ama bu?

 ılg n bak  ları m Konsey Salonu'nun etraf n  sardı. Herkes izlemiyordu. Bazıları arkalarını d nm  ti. Kolis'in muhafızlarının  oğ  izliyordu. Elias izlemedi. Dyses gitmişti ve Callum dudaklarında ho nutsuz bir kıvrımla bakıyordu.

Kyn Veses'in etrafında döndü. Alçak arkalıklı bir sandalye sanki görünmez bir iple Primal'a bağlanmış gibi yerde kayıyordu. Veses'i ona doğru itti. Veses sandalyenin üzerine eğildi, yüzü altın rengi buklelerle korunuyordu.

Kyn ona yaklaştı, bir elini sırtının ortasına yerleştirdi ve aşağı çekti. Biri yuhaladı. Bir başkası kedi çağırdı. Bu kez, izleyenlerden gelen her sesle irkilen bendim.

Kimse bunu hak etmedi.

Kyn elbisesinin kenarlarını kavradı-

"Dur!" Ayağa fırladım ve Kolis'in tutuşunu kırdım. Her şey durdu. Sesler. Alaylar. Kyn'in elleri. "Kes şunu artık-"

"Sen," diye tükürdü Veses, takip edebildiğimden daha hızlı hareket etmişti. Şimdi dimdik ayakta duruyor ve kürsüye bakıyordu, sanki beni talihsizlikle lanetleyecekmiş gibi parmağını bana doğrulttu. Güzel yüzünün eti incelmış, tacına benzer donuk bir kırmızı parıltı ortaya çıkmıştı.

"Yapmayacaksın

benim adıma müdahale et. Buna gerek yok."

İnançsızlıkla başımı salladım. "Bu-"

"Ne de istedim." Veses'in gözleri, içimde alevlenen aynı gümüş ateşle yanıyordu.

"*So'lis*," diye sessizce konuştu Kolis, seyirciler dikkatlerini ortaya çıkan en yeni drama kaydırırken. "Tam olarak ne yapıyorsun?"

Göğsüm gümbürdeyerek ona döndüm. "Bu doğru değil." Kolis bana baktı, yüz hatları ifadesizdi.

Ellerim titriyordu. "Lütfen kes şunu."

Parmakları tıkırdamayış kesmişti. "Ya yapmazsam?"

Korlar içimde daha yoğun bir şekilde titreşiyor, tenime baskı yapıyordu.
"Yapacaksın."

Göğsü hareket etmeyi bıraktı.

"Çünkü bu yanlış." Derin bir nefes aldım. "Çünkü bunu durdurmak yapılacak en doğru şey."

Uzun, gergin bir an geçti ve sonra Kolis ayağa kalkarak muhafızlarının ve Callum'un dikkatini çekti. Benim yanıma gelene kadar konuşmadı. "Odanıza dönme vakti geldi."

"Önce şunu kes-"

"*Sessizlik*," diye tısladı, parmakları çenemin etrafında kıvrılırken iradesi ortaya çıktı, etrafımı sardı ve derinlere inerek kontrolü ele geçirdi.

"Kamarana döneceğiz ve bunu sessizlik içinde yapacağız."

Ona dik dik bakarken kafamın içinde sessiz bir öfke çılgılığı gürledi. Öfke ve eski içgüdülerle beslenen dürtüye karşı koymaya başladım-

Altında bir yerden hafif bir sis sızarken göğsünde altın girdaplar oluştu.
"Aklından bile geçirme."

Korlar kabarmaya devam ediyor, beni düşünmekten daha fazlasını yapmaya teşvik ediyordu.

İçimde biriken öfke ve güçle harekete geçmemi istediler.

"Majesteleri?" Phanos araya girdi.

"Ne?" Kolis ısırdı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Sanırım mahkeme bu akşam için sona erdi," dedi, görüş alanımın kenarlarından diğerlerinin oyukların gölgelerinden sıyrıldığını gördüm, bazıları karmakarışık bir haldeydi, giysileri kırıkmış ve saçları birbirine karışmış bir halde Veses ve Kyn'in etrafında toplanmışlardı. "Ama seninle konuşmam gerek."

Sis Kolis'in etrafında kayboldu. "Önce halletmem gereken bir şey var. O zaman geri döneceğim."

"Elbette," dedi Phanos, ses tonu anlaşılmaz bir şekilde. "Bekliyor olacağım."

Kolis çenemi serbest bırakıp elimi tuttuğunda göğsüm hızla inip kalkıyordu. Beni girdiğimiz kapılara doğru yönlendirdi, Kyn'in kahkahası salonda yankılanıyordu.

"Sana ne demiştim?"

Kafeste durduğumuzda Kolis üzerimde yükseliyordu, burun delikleri alevlenmişti. Cevap veremedim. Dürtüsü beni hâlâ etkisi altında tutuyordu.

Ama bir cevap istediğini sanmıyordum.

"Beni sorgulamamanız konusunda sizi uyarmıştım ama bir saat içinde bunu tekrar yapmakla kalmadınız, üstelik bunu herkesin önünde yaptınız."

Altın girdaplar adamın

baş döndürücü bir hızla yüzünü buruşturdu. "Seni özü kullanmaman konusunda uyarmıştım ve sen bunu aynı süre içinde iki kez yaptın."

Lanet olsun.

Bunu hissetmişti.

"Şimdi bile görebiliyorum." Yüzümün iki yanını kavradı ve başımı geriye doğru eğdi. "Sana ait olmayan, inatçılığını besleyen öz. Öfkeni. Bunların hiçbirini senden hak etmiyorum."

Yapabilseydim gülerdim.

"Veses'in hakaretlerine karşı seni savundum ve sen de onun cezasına müdahale etmeye başladın," dedi vücudunu yana doğru eğerek. Onun ötesinde Callum'u gördüm. Sessizce volta atıyordu. "Ve bana böyle mi karşılık veriyorsun? Bu şekilde mi? itaatsizlik ve nankörlük?"

Tanrım, o... o deliydi.

"İzin versem beş saniye içinde sikimi ağzına alacak olan kadının tarafını tutarak mı bana borcunu ödüyorsun?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Hiç mi onur?"

Duyduklarıma inanamıyordum.

Yüz hatlarındaki ve sesindeki öfke kayboldu. Gözleri kapandı. "Neden bana itaatsizlik etmek zorundaydın? Bir kere değil. İki kez değil. Ama üç kez." İçinden bir ürperti geçti. "Bugün için çok büyük umutlarım vardı. Planlar."

Çok çılgınca.

"Sana yapabileceklerimi göstermek istedim." Sesi kısıldı, gözleri açıldı. Gözbebeklerinin ardındaki parıltı neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. "Senin için neleri riske attığımı göstermek istedim."

Neyi riske atıyordu? Tanrım, *söyleyecek* sözüm yoktu. Konuş.

"Ama şimdi, bugün böyle bitiyor." Burnundan derin bir nefes alarak yüzümün kenarlarını serbest bıraktı. "Sen... sen benim ruhumsun, ama ben senin kralınım.

Beni sorgulayamayacağınızı ve o közleri kullanamayacağınızı öğrenmeniz gerekiyor."

Öfkemi bir damla korku bastırdı. Kendim için değil, Ash için. Rhain için. Kolis bana itaatsizlik edersem ne yapacağını söylemişti ve ben de yapmıştım-

sonuçlarını bile düşünmeden.

Kolis geri adım attı. Zorlama kalktı, omuzlarım çökerken çenemin kilidi açıldı. "Cezalandırılacaksın."

Başımı kaldırdım. Callum volta atmayı bırakmıştı. "Ve?"

"Ve sonra görecekiz." Gözleri... parlıyordu. "Daha fazla önlem alınması gerekip gerekmediğini görecekiz."

Ben daha konuşamadan ya da gözlerinde biriktiğini gördüğüm yaşlara müdahale edemedi zincirler kırıldı.

Başımı sese doğru çevirdim. Karyola direklerinden çözüldüler ve yılanlar gibi yerde süründüler. Gerildiğimde göğsümde bir düğüm oluştu.

Her şey çok çabuk oldu.

Kelepeler bileklerime dolandı ve kollarımı yukarı çekti. Zincirler kafesin tavanına, elmas kümesinin yakınına dolandı. Benim Kollarım sıkıca çekilmiş, kaslarım gerilmişti. Vücudum yükselip sadece ayak parmaklarımla uçları yere değene kadar kalkarken bir şaşkınlık çılgılığı attım. Soğuk metal ayak bileklerimi sıkıca kavradı, kollarım ve bacaklarım açık bir şekilde beni sabitledi.

Kolis bana baktı, yüzü solgundu. "Bana bunu yaptırdığın için senden nefret etmek istiyorum," diye homurdandı. "Ama seni sadece sevebilirim."

"Aşk bu mu?" Nefes nefese kaldım, şimdiden kollarımdaki yanmayı hissetmeye başlamıştım. "Bana defalarca itaatsizlik ettin ama yine de yaşıyorsun. Başka kimse yaşayamazdı. Yani, evet.

Bu aşk," dedi kısık bir sesle, ince bir kızılık çizgisi adamın yüzünü boyarken. Yanak.

Kolis ağladı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Neredeyse senin için üzüleceğim."

Gözlerimi açtığımda başımı kaldırmaya ya da altın saçlı Revenant'a cevap vermeye zahmet etmedim. Çılgılık atmamaya çalışmak çok fazla enerji ve odaklanma gerektirecekti, ki Kolis yüzünde kıpkırmızı gözyaşlarıyla ayrıldığından beri bunu yapıyordum.

Hangisinin daha berbat olduğundan emin değildim: Kolis'le ilgili diğer her şeyin mi yoksa birini incitmeyi seçip sonra da bunun için ağlayabilmesinin mi?

"Çok acı çekiyor olmalısın," diye devam etti Callum.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Bu çok açık bir yalan."

Belirgin olan şey, onun gereksiz gözlemiydi. Gergin kaslarımın yanması kaybolmuştu. Kollarım artık uyuşmuştu. Artık ellerimi bile hissetmiyordum ama ağırlığımı sadece ayak parmaklarımın uçları taşıırken asılı kalmanın stresi omuzlarıma taşınmıştı. Sanki yanıyorlarmış gibi hissediyordum.

Ne kadar zamandır burada asılı olduğumu bilmiyordum. Bu noktada saatler geçmiş olmalıydı. Callum'un artık sessiz kalmaması bu süreyi çok daha uzun hissettiriyordu. Sessiz olduğu zamanlarda, onu nasıl öldürebileceğimi düşünmekle yetiniyordum. Kolis'in hayal bile edemeyeceği acılara sebep oldu.

Geniş bir hayal gücüm olduğunu
keşfetmiştim. "Eğer gerçekten kız
kardeşim olsaydın?"

Tanrım, yine mi bu?

"Bunun olmasına izin vermezdim."

"Yani, kız kardeşin olduğuma inansaydın, bunun yanlış olduğunu mu
düşünürdün?" diye sordum.

Callum kafesin sadece birkaç adım ötesinde duruyordu. "Elbette."

Sert bir kahkaha beni terk etti ve omuzlarımdaki ağrının alevlenmesine
neden oldu. "Birinin içindeki yanlışlığı görmek için onunla akraba olduğuna
inanman gerektiği gerçeği

Bu da bana seninle ilgili tüm kötü düşüncelerimin haklı olduğunu gösteriyor."

"Beni tanımadığın için böyle düşünüyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde
kavuşturdu. "Çünkü sen benim kız kardeşim değilsin."

"Her neyse," diye mırıldandım, onu başka türlü ikna etmeye
çalışamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Callum birkaç keyifli dakika boyunca sessiz kaldı. "Haklıydın."
Durakladı. "Konsey Salonu'nda olanlar hakkında."

Yorgun bir şekilde başımı kaldırdım. Bakışlarım Revenant'a
sabitlendiğinde boyun kaslarım kasıldı.

Çenesini indirmiş, bakışları yere odaklanmıştı. "Bu tür bir cezalandırma
yanlış." Omuzları gerildi. "Bu Kolis'e yakışmaz. O bundan daha iyidir."

"Öyle mi? Ne zaman

mesela?" "Eythos ölmeden

önce."

Şaşkınlık içime işledi. Bırakın bunu, herhangi bir cevap bile beklemiyordum.

Callum sırtarak başını kaldırdı. "Ne? Sotoria'nın ikinci kez öldüğü zaman olduğunu söyleyeceğimi mi sandın? Evet, bunun onun üzerinde bir etkisi oldu ama o..." Ağzını kapattı, bakışları yere dönerken sarı saçlarından bir tutam yüzüne düştü.

Yüzümü buruşturarak ayak parmaklarımı düzeltmek için hafifçe kıpırdandım. "Ama ne?"

"Eythos'u severdi," dedi sessizce. "O zaman bile. Her şeyden sonra bile."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Kolis'in bir zamanlar kardeşini sevdiğini biliyordum, ama Callum Eythos'u aldıktan sonrasından bahsediyordu. ve karısını öldürdü. Bunun mümkün olduğuna inanmıyordum ve eminim ki Cehennem şimdi olduğunu düşünmüyordu.

Hiç onurun yok mu senin?

Cezalandırma fikri bir başkasına tecavüz emri vermek olduğunda onurumu sorgulamıştı. Veses, Kyn'in verdiği her şeyi kabul etmiş olsa bile, Konsey Salonu'nda olan tam olarak buydu. Onun da aynı davranıştan suçlu olması önemli değildi.

Lanet olsun. Kadından ne kadar nefret etsem ve ölümünü sevinçle kutlasam da, bunun doğru olmadığını ben bile anlayabilirdim.

Ama Kolis değil.

Veses'e yaptığı muamelenin, cildimde bir çizik bile oluşturmayan zavallı hakaretlere karşı beni savunmakla pek ilgisi yoktu ve her şey Veses'in tamamen alakasız bir konudaki sözde başarısızlığıyla ilgiliydi.

Kolis'in tüm eylemleri, gücün kendisinde olduğunu herkese hatırlatmak içindi.

Ve verdiği tepkiler hep haksızlığa uğrayan taraf, yani kurban olmakla ilgiliydi. Neredeyse bundan zevk alıyor gibiydi.

Callum'un çenesinde bir kas esnedi. "Eythos'un ölümünden önce böyle bir şeye asla izin vermezdi, ne de... evcil hayvanlarını saklardı," dedi Kolis'in favorilerinden bahsederken. "Eythos ölene kadar bunu yapmadı." Revenant'ın bakışları benimkilere döndü. "Bana inanmıyorsun."

"Belki de doğru söylüyorsun," dedim bir süre sonra. "Ama o şimdi böyle. Ve hep böyleydi, değil mi? Diğer tanrılar ve Primaller ile? Hayal kırıklığına uğradığı favorileriyle-?"

"Seninle, bunun büyük bir gösteriş olduğunu anladığında mı?" diye araya girdi. Öfke kıpırdandı. "Şu anda *benimle*."

Callum'un dudakları birbirine çarptı.

"Ve ne var biliyor musun? Sen de daha iyi değilsin," diye ısırđım. "Konsey Salonu'nda olanları biliyorsun ve Tanrı bilir daha kaç kez yanlış yaptın ama yine de hiçbir şey yapmadan durdun."

"Senden farklı

olarak mı?"

Ona ters ters

baktım.

"Başka kimse sesini çıkarmadı. Olanlardan hoşnut olmayanlar ayrıldı. Sen onlardan daha mı iyisin? Tanrılar, Primaller, Draken ve Revenantlar gibi mi?"

"Evet!" Hiç tereddüt etmeden söyledim. "En azından bunu durdurmayı deneyecek biri hepsinden daha iyidir."

Callum gülümsedi. "Eminim Kolis böyle haince şeyler söylediğinizi duysa çok heyecanlanırdı."

"Ve ona söyleyeceğinden eminim," diye tısladım. "Sadık bir fino köpeği gibi."

"Ben sadık biriyim. Ona her zaman sadık kalacağım. Kız kardeşimi güvende tutmayı başaramadığım için beni affetti."

"Bu senin hatan değildi," diye ağzımdan kaçırdım. Gerçek buydu. Kız kardeşinin ölümüne o sebep olmamıştı.

Callum kaskatı kesildi. "Benim hatamdı," dedi. "Ve o beni affetti. Ayrıca bana sonsuz yaşam verdi."

Gözlerimi devirdim.

"Ve bu diyarı bir arada tutan tek şey o."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. Callum büyük ihtimalle daha önce düzgün biriydi.

Kolis'le talihsiz bir karşılaşma yaşamıştı ama şimdi... "Sen de en az onun kadar hayal görüyorsun."

Burun delikleri alevlendi. "Onun da bunun farkında olduğundan emin olacağım."

Başımı kaldırdım ve omuzlarımdan omurgama doğru bir acı dalgası yayıldı. "Ve onun değerli ilk yaratığının, anneme bir Primal'in nasıl öldürülebileceğini söyleyen salak olduğunu bilmesini sağlayacağım. Eminim bunu öğrenince gerçekten... hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Callum'un ağzı kapandı.

"Evet." Acıya rağmen dişlerimi göstererek gülümsedim. "Bunu unutmadım. Yine de *neden* bu kadar... pervasızca bir şey yaptığını açıklamamı isterdim."

"Dikkatsiz davranmıyordum, seni önemsiz sivrisinek." Parmaklıklara tutunarak öne doğru atıldı. Parmaklıklar onu etkilememiş gibi görünüyordu. "Ben-" Derin bir nefes aldı, sonra her seferinde bir parmak olmak üzere ellerini çekti. "İstiyor musun

Neden cezalandırıldığını bilmek ister misin? Çünkü Kolis içten içe senin Sotoria olmadığını biliyor."

Bir huzursuzluk çekirdeği ortaya çıktı. "Ne kadar tekrarcı olduğunu biliyor musun? Bu çok yorucu."

Gülümsemesi geri döndü. "Sotoria'ya asla bu şekilde davranmazdı." İçimi acıtan kuru bir kahkaha daha attım.

"Espri bulmanıza neden olacak ne söylediğimden emin değilim."

"Söylediğin şeye gülmüyorum," dedim ona. "Sana gülüyorum." Callum'un gözleri kısıldı.

"Böyle düşünüyorsan aptalsın. Onu öldürdü-" "Onu mu?" Boyalı kanatlar alnına doğru kalktı.

Kahretsin. Orada hata yapmışım. "Evet, o. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum," dedim elimden geldiğince toparlanarak. "Ve konu bu değil."

"Ama mesele *de* bu *zaten*." Gülümsemesi geri döndü. "Onun yerinde olsaydınız, bilirdiniz."

"Yapabilir misin-?"

"Sotoria'yı asla öldürmediğini bilirsiniz."

Varlığı göğsümde huzursuzca kıpırdanırken şimdi onların ağzını kapatan bendim.

"Evet, ilk seferinde onu korkuttu ama bu bir kazaydı. Sotoria'nın ne kadar kolay ürkebileceğini bilmiyordu," dedi.

Boyalı kanatları daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşuyordu. "Ve ikinci seferde de onu öldürmedi." Alt dudağı titredi. "Eythos öldürdü ve bu onu ikinci ve son kez hayal kırıklığına uğrattığım zamandı."

Callum sonunda sustu ve somurtkan bir şekilde kanepede oturmaya karar verdi. Paylaştığı şey aklımdan çıkmıyordu.

Her zaman Sotoria'nın açlıktan öldüğünden ya da Kolis'in öfkesine yenik düşüp hayatına son verdiğinden şüpheleniliyordu. Ama Eythos? Callum'un bu konuda yalan söyleyerek kazanacağı çok az şey olmasına rağmen buna inanamadım.

Peki Eythos'un Sotoria'yı öldürerek ne kazanması gerekiyordu? İntikam dışında. Gerçi Eythos hakkında bildiklerime bakılırsa Masum birine zarar vererek intikam almak isteyen bir tip.

Zaman ilerledikçe düşüncelerim endişeye dönüştü. Nasıl oldu da Veses kaçtı mı? Kimse zarar gördü mü? Kolis Ash'i serbest bırakmayı reddederek beni daha fazla cezalandırmaya mı çalışacaktı yoksa dikkatini Rhain'e mi çevirecekti? Acı içinde kıvranmaktan başka bir şey yapamazken aklımı başka endişeler kemiriyordu.

Ne kadar zamanım kalmıştı? Ash'e ulaşabilir miydim? Bir şekilde Yıldız'ı bulabilecek miydim ve Sotoria'nın ruhu söz konusu olduğunda bu işe yarayacak mıydı?

Kolis'in varlığına nasıl tahammül edebilirdim?

Ve Kolis Callum'un haklı olduğunu anlayacak mıydı? Gerçekten Sotoria olmadığını? Düşüncelerim Veses'e ve Konsey Salonu'na kaydı. Eğer öyleyse, Kyn'e yaptığı teklifi yerine getirmesine yetecek kadar uzun yaşamayacaktım. Közü alır, beni öldürür ve Sotoria'nın sonunu getirirdi.

Biraz daha zaman geçti.

Kolis nihayet döndüğünde, bir çeşit tatlı duman ve bayatlık kokuyordu, omuzlarım uyuşmuştu. Beni belimden tutup prangaları çözerken hiçbir şey söylemedi.

Kollarımı serbest bıraktığında sessiz kalamadım. Haykırdım, ağrıyan kaslarım çığlık atıyordu.

"Özür dilerim, *So'lis*." Kolis beni kollarının arasına aldı. Ateşli, iğneli bir his patlak verdi ve beni rahatsızlıktan ve acıdan nefes nefese bıraktı, kucaklamasına itiraz edemedim. "Çok özür dilerim."

Bana sarılıp hafifçe sallanırken bu üç kelimeyi tekrarladı. Seçilmişler sıcak su getirdiler ve kafesin içinde yeni kokular yayıldı: papatya ve nane.

Kolis ayağa kalktı ve beni gizlilik perdesinin arkasına taşıyıp ayağa kaldırdı. Peçeli bir Seçilmiş, eldivenli ellerini kavuşturmuş, sessiz bir şekilde buharı tüten küvetin başında duruyordu.

Kolis başımın üstüne doğru konuşarak, "Banyonda sana yardımcı olacak," dedi. Gerçekten kaldıramıyordum. "Dinleneceksin ve sonra... her şey daha iyi olacak, söz veriyorum."

Gülmek için yanağımın içini ısırdım. Eğer başlarsam, durabileceğimi sanmıyordum. Asla.

Beni serbest bıraktı ve Seçilmiş sessizce bana doğru sürüklendi, kollarımı kaldırıp çözemediğim elbisemin kopçalarına uzandı. Bacaklarım titriyordu. Korse kaydı, belimde birikti ve tenimle birlikte Sanki bir ateş karıncası ordusu etrafımı sarmış gibi hissederken, Kolis'in çıplaklığımın bir zerresini bile görmesi umurumda değildi.

Ama yapmadı.

Mahremiyet perdesinin önünde durdu, sırtı bize dönüktü. Seçilmiş'in eldivenli elleri dirseğimi nazikçe kavrayıp küvete girmeme yardım ederken önlük ayaklarımın dibinde yere düştü.

Kolis boğazını temizledi. "Sadece Salon'a döndüğümde Veses'in cezasına son verdiğimi bilmenizi istiyorum."

Sıcak, naneli suya battığımda içimden bir kahkaha döküldü. Ve kahkahalar durmadı.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

Gölümü ya da Ash'i hayal etmeden uyudum. Uyandığımda her şey daha iyiydi. Çoğunlukla. Hâlâ ağrım vardı ama acının en kötüsü geçmişti.

Ve artık gülmüyordum. Sadece bu bile büyük bir gelişmeydi.

İyi olmayan şey ise yalnız olmamamdı. Callum bir kez daha kanepeye yayılmıştı. Kahvaltıdan beri oradaydı ama ben kendimi kafes boyunca yürümeye zorlarken çok daha az konuşuyordu. Acımı dindirmem gerekiyordu. Oturmak işe yaramayacaktı ama hareket etmenin de diğer ağrılara iyi geleceğinden emin değildim.

Şakaklarıma yerleşen ağrı. Bu kötüye işaretti.

Kolis odaya girdiğinde bunun ne anlama geldiğini hızla zihnimin gerisine ittim. Durdum ve beni ben yapan her şeyden kendimi derhal boşalttım.

Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bu, kendimi yemek yemeye zorlarken ve yürürken düşündüğüm bir şeydi.

Her şeyden sonra, öncekinden daha zordu ama yapmak zorundaydım. Ash'i serbest bırakması için onu ikna etmem gerekiyordu, bu da önceki gün hiçbir şey olmamış gibi davranmam gerektiği anlamına geliyordu. Beni öldürmek için manipüle etmemişt.

Evander. Ya da Veses'i sonunda buna bir son vermeden önce kim bilir neler yapmaya zorladı - bahse girerim bu eylemin kendisinden önce gelen her şeyi sildiğine inanıyordu. Tüm istismarcılar ve kullanıcılar gibi.

Ama sorun değildi.

Çünkü eskisinden daha zeki olurdum.

Sahte Kral kafese yaklaşırken Kolis'in gülümsemesi kendimle girdiğim bahsi kazandığımı gösteriyordu. "Nasıl hissediyorsun, *So'lis*?"

Kollarımdaki gerginliği görmezden gelerek Seçilmişlerin sık sık yaptığı gibi ellerimi kavuşturdum. "Dinlenmiş."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kafesin kilidini açarken bakışları üzerimdeki altın rengi elbisenin üzerinde gezindi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, Hanımların derslerini hatırladıkça dilim damağım kurudu. *Arzu ettikleri şey ol.* Kolis için bu, uysal ve itaatkâr olmaktan çok daha fazlasıydı. Bunu artık biliyordum. Her şey ona yaptıklarında haklı olduğunu hissettirmekle ilgiliydi. Hepsinden önemlisi, Callum'un sahip olduğu şeye dönüşmek demekti: tek amacı sahibini şefkat ve minnettarlığa boğmak olan sadık bir fino köpeği.

"Söylemek istediğim bir şey var."

Açık kafes kapısında durdu. "Evet?"

"Ben... dün için özür dilemek istiyorum."

Kolis bakakaldı.

Callum da öyle.

"Her şey benim için oldukça bunaltıcı oldu," diye başladım, Kolis'in yüz ifadesi yumuşarken Callum'un gözlerinin kısıldığını gördüm. "Çok şey oldu, oluyor. Tüm bunlar benim için çok yabancı. Ben

Ne yapmam ya da yapmamam gerektiğinden eminim ama bunların hiçbirini dünkü davranışım için yeterli bir mazeret değil."

"Davranışların anlaşılabilir, *so'lis*." Callum ellerini kalçalarına vururken gözleri parlıyordu. " ok Şey yaşıadın."

"Ama bana öyle bir hareket alanı bıraktınız ki." Usulca bakışlarımı indirdim. "Ve saygısızca davrandım. Özür dilerim."

"Sorun yok." Avucunu yanağımda hissetmeden önce aldığım tek uyarı onun yakın sesiydi. Bakışlarımı kendi bakışlarına kaldırdı. " zr n kabul edildi."

Arkasında, Callum sanki bir duvara kafa üstü çarpmaktan bir saniye uzaktaymış gibi görünüyordu.

Gerçek bir gülümsemeyle savaştım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." Onay yüz hatlarına yerleşmiş, gülümsemesinin orantısız ve daha samimi olmasına neden olmuştu. "Gel. Yürüyelim."

D n n nasıl geçtiğini düşününce, onunla bir yere yürümek yapmak isteyeceğim son Şeydi.

Ama *onun* istediği buydu.

Ve ben de öyle olacaktım.

Ben de itiraz etmeden ona katıldım. Kolunu benimkine doladığında hiçbir Şey söylemedim. Odadan  ıkarken, Callum ve Elias arkamızdan gelirken, başıımı salladım ve gülümsedim, hareketlerim ve tepkilerim onunkiler kadar boştu.

Yine de Kolis fark etmedi.

Koridoru geçip sütün dizisine giden yola girdiğimizde neredeyse sevinçten titriyordu. Mabede girdik ve sonunda nefes nefese, sıcak seslerle dolu oyukların yanından geçtik.

Kolis bizi labirent gibi koridorlardan geçirdi, hiçbirisi bana tanıdık gelmedi. Sonunda sütunlu bir girişten geçerek duvarlarında fildişi duvar halıları asılı olan büyük bir oturma odasına girdik.

"Otur." Kolis bir kolunu altın saten divanlardan birine doğru uzattı.

Çok iyi bir köpek gibi dediğini yaptım ve ayaklarımı bileklerimden çaprazlayarak oturdum.

Callum girişe yakın durarak onu takip etti. Hâlâ bir şeye çarpacakmış gibi görünüyordu.

Kolis içeri girerken, "Size göstermek istediğim bir şey var," dedi. "Bunu dün yapmayı planlamıştım ama... şey, dünün artık bir önemi yok."

Sanki böyle bir şeye kolayca karar verebilirmiş gibi. "Iason. Dyses?" Kolis seslendi.

Goblen olduğunu sandığım ama aslında öyle olan şeye doğru döndüm, Fildişi perdeler bir kemeri koruyordu. Konsey Salonu'nda gördüğüm siyah saçlı draken, Hortlak'la birlikte öne çıktı. Aralarında bir Seçilmiş vardı.

Bekle. Dün ne demişti? Bana ölümden daha fazlasını yapabileceğini göstermeyi planladığını mı?

Midem bulandı. Birden ne yapmak üzere olduğunu anladım.

"Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin." İtaatkâr tazı rolümü bir anda bırakıp ayağa fırladığımda aşırı kullanılmış kaslarım protesto çığlıkları atıyordu. "Sana inanıyorum."

Kolis boynunu hızlıca çevirerek omzunun üzerinden bana eşit, boş bir gülümseme attı. "Yalan söylüyorsun."

Yaptım, ama bu konunun dışındaydı.

"Buna inandığınız için sizi suçlamıyorum," diye ekledi. "İşte bu yüzden bilmelisiniz."

"Bana nasıl Yükseldiklerini anlatabilirsin." Kalbim küt küt atmaya başladı çünkü ne yapacağını biliyordum: hayatı neredeyse sona erdirerek yaratmak. Çünkü bu Eythos'un yaptığıyla aynı şey değildi. "Hiç zahmete girmene gerek yok."

"Sorun değil."

Başım üçlüye doğru dönerken göğsümde bir baskı oluştu. Düşüncelerim hızlandı. Ash'i kurtarmak için bir planım vardı: Kolis'in iyiliğini ve güvenini kazanmak. Başarısız kaçış girişimim ve olan diğer her şeyle birlikte, bu konuda gerçekten boktan bir iş çıkarıyordum. Dikkatli olmalı ve Kolis'in hoşnutsuzluğunu kışkırtmamalıydım, ki bunu yapmaya devam ediyordum.

"Buna gerçekten gerek yok." Tekrar denedim, kendimi tutarken ellerim iki yanımda kasılıyordu. Iason ve Dyses'in botlarının taşa vuruşları ve Seçilmişler'in sessiz adımları artık gök gürültüsü gibiydi. Dyses biraz sıkılmış görünüyordu ama draken...

Iason sanki kimseyi görmüyormuş gibi dümdüz önüne bakıyordu. Bir kez daha Dalos'ta ne kadar çok ejderhanın Kolis'e bağlanmaya zorlandığını düşündüm. Iason, Nektas'ın kuzeninin aksine, seçme şansı verilse Kolis'e hizmet etmemeyi seçecek olanlardan biri miydi?

"Ama öyle." Kolis Seçilmiş'e döndü. "Gel," diye sıcak bir şekilde işaret etti.

Nefes al. Bedenim kaskatı kesildi. Seçilmişler kalan mesafeyi geçtiler, eldivenli elleri bellerinin önünde kenetlenmişti. *Tutun.*

Kolis, "Kendinizi tanıttın," diye talimat verdi.

Nefes ver.

Seçilmiş peçeyi kaldırdı ve benden çok da büyük olmayan genç bir adamın güzel yüz hatlarını yavaş yavaş ortaya çıkardı. *Tut.*

"Jove," diye konuştu Kolis. Korkak bir yanım onun adını öğrenmek istemiyordu. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim, Majesteleri." Jove gülümsedi ve tanrım, bu bana annemin mesajlarını iletmem için beni gönderdiği zamanki gülümsememi hatırlattı: pratik ama boş. Tıpkı benim olduğum gibi.

Nefes al.

"Bugün kutsanacaksın," dedi Kolis, adamın yanağını okşayarak. "Yeni bir hayat verilecek."

Jove başını eğdi. "Bu bir onurdur."

Hayır. Hayır değildi. Çünkü sesinin titrediğini duydum. Gülümsemesinin giderek incelmesini ve derin kahverengi gözlerinin genişlediğini gördüm.

Korkuyordu.

Nefes egzersizlerini bıraktım ve bir adım öne çıktım. "Kolis." Sahte

Kral'ın başı bana doğru döndü. "Evet?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye tekrarladım korlar içimde uğuldarken.

Göğüs. "Ben... Yürümek istediğini söylediğinde bunun benimle vakit geçirmek için olduğunu sanmıştım. Yalnız."

"Yapacağız." Kolis bana o kadar uzun süre baktı ki fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm. "Ama görmem gereken bazı şeyler var. Bu da onlardan biri."

Jove hiç kıpırdamadan durdu, elleri sıkıca kenetlenmişti ve kalbimi bir korku kapladı.

"Bu bir onurdur," dedi Kolis ve benimle mi yoksa Seçilmişlerle mi konuştuğunu bilmiyordum. "Kusurlu da olsa yaşam hâlâ yaratılabilir. Ve yaratılmalı da. Çünkü o olmadan, diyarların dokusu parçalanır."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Gözlerini kapat, oğlum." Kolis dikkatini tamamen Jove'a yöneltti.

Seçilmiş tereddüt etmeden itaat etti. Kolis adamın başını geriye yatırarak boynunun uzunluğunu ortaya çıkardı.

Onu ısıracaktı.

Acının hatırası içimi yakarken elim boğazıma gitti.
Burada durup buna izin veremezdim.

İçgüdülerim beni ele geçirdi ve ne yaptığımın tam olarak farkında bile olmadan aniden Kolis ve Seçilmişlere doğru ilerlemeye başladım. Boşluğu geçerken, uzandığımda içimde bir öz oluştu-

Kolis'in diğer eli bileğimi yakalayarak dışarı çıkınca nefesim kesildi. "I Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle, düz ve soğuk bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Senin her zaman iyi bir kalbin oldu, *So'lis*."

Ürperdim.

Ve sonra ürperdi.

"Şu anda bile, bu keskin, kaba ve çoğu zaman aşındırıcı dış görünüşünün altında, kalbin yumuşak," diye devam etti, dokunuşundan tenim ürperdi. "Sen iyi bir insansın. Buna hayranım. Her zaman da hayran oldum."

Kolis yanıliyordu. Yumuşak ya da nazik bir kalbim yoktu. Özellikle iyi bir insan da değildim. Öyle olsaydım, yaptığım onca şeyi, yaptığım şekilde yapamazdım. Öylece durup bunu izleyemezdim. Arada bir fark vardı.

"Bunun neden önemli olduğunu anlamanız gerekiyor. Her zaman risk altında olan ve olmuş olan şey," dedi Kolis. "Ya tanrıların suretinde yeniden yaratılır ya da öyle olacak bir başkasına hayat verir. Bu size bağlı."

Bir başkasına hayat vermenin Jove için ölüm anlamına geldiğini bilmek için mantık sıçraması gerekmiyordu.

"Ama hata yapma," dedi Kolis, kolunun kıvrımıyla beni yanına çekerek. Sertçe yutkundum ama bu, onunla temasımın ve olacakların bilgisinin yükselen safrasını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. "Denge korunmalıdır."

İşte yine denge takıntısından bahsediyordu.

"Bu, sen de dahil olmak üzere bu alandaki herkesten daha önemli." Bakışlarımı üzerinde tuttu. "Benden bile. Çünkü denge olmadan hiçbir şey olmaz."

Söyledikleri çok az anlam ifade ediyordu. İçime bir tutam hava çektim. "Acımamasını sağlayabilir misin?"

Gözlerinde hava durgunlaştı ve teni inceldi. Soğukluk beni ıslattı.

Hiçbir şey söylemeden bileğimi bıraktı ve beni kendisinden uzaklaştırdı. Tökezledim ama başını tekrar Jove'a çevirdiğinde kendimi tuttum. Bir kalp atışı geçti ve sonra Kolis'in dudakları geriye doğru sıyrıldı. Dişlerinin bir parıltısını gördüm ve sonra Jove'un boğazının etini delerek vurdu.

Jove'un ki ile aynı anda benim vücudum da sarsıldı. Seçilmiş kaskatı kesilip gözleri ve ağzı kocaman açılırken öne doğru eğildim. Bacaklarımda bir titreme başladı. Muhtemelen ne tür bir ıstırap çektiğini biliyordum. Çılgınca etrafımda döndüm ve etrafımda bir silah aradım. Benim Közler canlanırken bakışlarım kalanların kılıçlarına takıldı ve bana şunu hatırlattı-

Bir inilti dikkatimi hızla Kolis ve Seçilmişler'e geri çekti. *Ses...*
Bakışlarım İlkel'in Jove'dan derin derin beslendiği yere gitti. Seçilmiş'in dudakları şimdi sadece ayrılmıştı, yüz hatları gevşemiş ve hafifçe kızarmıştı. Bir acı iniltisi duymamıştım.

Bu bir zevkti.

Kesik kesik nefes alarak elimi karnıma bastırdım. Jove ateşli bir inilti daha çıkarırken bir spazm sarsıldı. Kolis acı vermiyordu.

Seçilmiş'in sahte Kral'ın kollarında yavaş yavaş gevşemesini şaşkınlık ve tedirginlik arasında kalarak izledim. Kolis'in acı çekmeden beslenebildiğini biliyordum ama nazik olmadığını da biliyordum. Bunu de f a l a r c a göstermişti.

Ama Seçilmiş acı çekmiyordu. Coşku yüz hatlarını ıslatmıştı. Yine de, bu... Safranın acılığını yuttum. Bu doğru gelmiyordu. Bir adım geri çekildim, her nasılsa şu anda tanık olduğum şeyden, Jove çılgılık atıyor *olsaydı* duyacağımdan daha fazla rahatsız olmuştum.

Kolis'ten acı vermemesini istemiştim.

Bunu benim için yapmıştı ama tek düşünebildiğim Orval ve Malka'yı ilk gördüğümde düşündüklerim ve Keella'nın Sarayından gelen tanrı ve Jacinta ile inanmaya yönlendirildiğim şeydi. Tek düşünebildiğim, Kolis beni ısırduğında hissetmek istediğim son şeyin nasıl zevk olduğuydu.

Oh, Tanrım.

Kolis'ten bunu yapmasını ben istemiştim ve bunun doğru olmadığını biliyordum.

niyetler doğru yerdeydi. Sadece ne kadar yanlış olduğunu bilmiyordum. Bu durumda, *araç* sonu haklı çıkarıyor muydu? Buna cevap veremezdim.

Kollarım titreyerek neredeyse yastığın arkasına gelene kadar geri geri gittim. Ellerim ısınmaya başladığında parmaklarım karnıma doğru kıvrıldı.

Jove solgundu. Ölüyordu.

Kolis uyarıda bulunmadan başını geriye doğru salladı. "Süreç oldukça basit," dedi kalınlaşmış bir sesle ve bana zorba bir adamı hatırlattı. Lasania'daki yazları ve ihtiyacından nasıl bahsettiğini. "Kan, Seçilmiş'ten kalbi teklemeye başlayana kadar alınmalıdır." Durakladı ve diliyle alt dudağından bir damla kan yakaladı. "Sonra onlara tanrıların kanı verilmelidir."

Seçilmişler için Yükseliş eylemi Ash'in bahsettiği şeyle aynıydı. Bir kan transferi.

"Majesteleri."

Elias'ın sesiyle irkilerek yan döndüm.

"Gel, Elias," diye cevap verdi Kolis.

Muhafız yanımdan geçti, Kolis'in yanına giderken bana bakmadı. Başka bir şey söylemeden bileğini ağzına götürdü ve damarını ısırarak parıltılı bir kan çekti.

Anlamaya başladığımda bakışlarım Kolis'e kaydı. Kolis Seçilmiş'e kanını veremezdi, beni kendisi iyileştirmek yerine ceeren'e götürdüğünde de böyle düşünmüştüm.

Ama tam olarak neden yapamadığını bilmiyordum. Ash Ölümün İlkeliydi ve kanı iyileştiriyordu. Kolis *Ölümün* İlkeli olduğu için Ölüm mü?

Elias kanayan bileğini Jove'un ağzının üzerine yerleştirirken kıpırdamadan durdum. Seçilmiş'in başı bana dönüktü ama birkaç dakika sonra boğazını gördüm.

bir yutkunmada bob.

Titreyerek kollarımı kendime doladım, kaslarımın acısını zar zor hissediyordum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bir noktada Elias topallayan Jove'u kollarının arasına almıştı.

Kolis, "Bu iş böyle yapıldı ve böyle yapılıyor," dedi.

Sanki sersemlemiş gibi gözümü kırptım. Elias Jove'u perdeli kemere doğru taşıdı.

"Gel." Kolis cevap vermeme fırsat vermedi, sadece elimi tuttu. "Daha fazlasını açıklayacağım."

Bizi kapılardan geri götürürken varlığımın her parçası onun dokunuşuna karşı isyan etti. Sessizlik içinde geldiğimiz yoldan geri döndük ve kalp atışları gibi hissettiren bir sürede kafese vardık.

Kolis ve ben yalnızdık.

"Kardeşim Yükselişleri gerçekleştirdiğinde, Seçilmişler Tanrılık." Kolis'in üst dudağı kıvrıldı ve sonra ifadesi düzeldi.

"Yaşam közü olmadan, size daha önce de söylediğim gibi, sadece Yükselmiş olurlar."

Elimi -sol elimi- ağzına götürerek tepesine kuru bir öpücük kondurdu. "Tanrılar gibi olan ama olmayanlar. Hastalık artık onları rahatsız etmiyor. Yiyecek tüketebilirler ama buna gerek yoktur. Ve ölümcül yaralanmaların çoğundan kurtulurlar, sadece birkaç ölüm biçimine karşı hassastırlar," dedi bana, sesinde bir parça gurur vardı. "Ama birkaç dezavantaj üzerinde çalışıyorum."

"Mesela...?" Beni odanın içinde gezdirmeye başladığında, yatağa yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yatağı geçtik. Beni divana oturttu ve ben boğazımı temizledim. "Ne gibi?"

"Zaman verilirse bir tanrı kadar güçlü olabilirler, ancak şu ana kadar havayı kullanmayı başaramadılar." Masaya doğru yürüdü. Yeni Biz yokken bardaklar ve taze sürahiler getirilmişti. "Onlar güneş ışığına karşı güçlü bir isteksizliği var."

Gemma'nın geri dönen Seçilmişlerin gündüz saatlerinde içeride kaldığını nasıl söylediğini düşündüm. Bakışlarım kapılara kayd. Bu yüzden mi Son Yükselmiş'i gördüğüm mabedin bir kısmı bu kadar karanlık mıydı? "Ama Güneş hala açık ve Jove-"

"Tiksinti hemen ortaya çıkmıyor. Birkaç saat sürer." diye araya girdi ve parmaklarını masanın üzerine serilmiş keten kumaşın üzerinde gezdirdi. "Yiyeceğe ihtiyaçları olmasa da kana ihtiyaçları var ve açlıkları başlangıçta... doyumsuz. Bunu kontrol etmek onlar için zordur. Bazıları böyle bir kısıtlamayı öğrenemez. Herhangi bir kan yeterli olacaktır, ancak birkaç damla bile olsa hava taşıyan kan tercih edilir. Açlıklarını kontrol etmelerine yardımcı olabilir."

Başımdaki donuk ağrı geri döndü, şakaklarımda zonkluyordu. "Peki ya açlıklarını kontrol edemezlerse?"

Masanın diğer tarafında durduğu yerden bakışları benimkilere kayd. "Yere yatırıldılar."

Bunu söyleme şekli, herhangi bir duygu olmadan, rahatsız edici olmanın ötesindeydi. Tanrılar.

"Bu seni rahatsız ediyor." Parmaklarını çarşafın üzerinde gezdirdi.

"Rahatsız etmemeli. Bu daha büyük bir iyilik içindir."

Tanrılar, en nefret ettiğim iki kelime, ama Kolis'in *daha büyük iyilikten* bahsettiğini duymak o kadar saçmaydı ki, aslında eğleneliydi.

"Tanrılar da kana susamışlıklarını kontrol edemediler. Onlar da Eythos'un yönetimi altında yok edildiler," dedi Kolis, ses tonuna bir parça savunmacılık karışmıştı. "Tek fark, ne o ne de tanrının hizmet ettiği kişiler ellerini kana bulamadı."

"Sen miydin?" Anladım.

"Ne de olsa ben Ölümün İlkeliydim," diye cevap verdi içi boş bir gülümsemeyle. "Başka kim böyle tatsız işler yapabilir ki?"

O hâlâ Ölümün Gerçek İlkeliydi ve bunu biliyordu. Ama ben bile böyle bir eylemle görevlendirilmenin korkunç bir şey olduğunu kabul edebilirdim.

"Eythos gibi ben de yaşam yaratıyorum, ölüm değil. Ve kontrolsüz bırakılan bir Yükselmiş tam olarak budur: Ölüm. Onlara kendilerini dizginlemeleri için bir şans veriyorum. Veriyorum," diye tekrarladı, omuzları sertçe yükselirken. "Ama başarısız olurlarsa? Kendilerini kana boğarlar. Ve bir kez kan tutkusuna kapıldılar mı, neredeyse her zaman kaybolurlar. Ayrım gözetmeksizin öldürürler, kurbanlarının kanını emerler ve o zaman onlardan geriye kalan, yaşayanlardan başka bir şey olmaz.

öldü..." Dudaklarını büzdü. "Başkalarının düşündüğünün aksine, bu benim hoşuma giden bir eylem değil. Ama bunu başkalarının üzerine yıkmam. Kan arzusuna teslim olmuş bir Yükselmiş öldürülmelidir ve bu onların yaratıcısı tarafından yapılmalıdır."

Kolis'in söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibi görünmesinden başlayarak, işlenmesi gereken pek çok şey vardı: hayat yaratıyordu. Ve bu yaşamı gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu. Ayrıca kendisini bu Yükselmişlerin yaratıcısı olarak gördüğü fikri de vardı. Ama öyle miydi? Jove'un kanını emmişti ama Elias'ın kanı eninde sonunda onu Yükseltecekti. Bununla birlikte, Yükselmişlerin beslendiği ve öldürdüğü kişilere ne olduğunu söylediği şey bir sonraki soruma yol açtı.

"Yükselmiş'in daha önce bahsettiklerinizden ne farkı var? Craven."

"Biri hâlâ hayatta, diğeri ise değil. Grymler gibiler," diye açıkladı ve bir zamanlar bir tanrıyı çağıran ve sonra çok ihtiyaç duyduklarına inandıkları şey karşılığında sonsuz yaşamlarını sunan balmumu derili bir zamanlar ölümlülerin görüntüsü belirdi. "Ama ısırığı çok farklı türde bir toksin yayan biri. Isırdıkları ya da tırmaladıkları kişiyi yaşayan ölümlere dönüştürecek bir tür enfeksiyon - tabii saldırıdan sağ kurtulabilirlerse."

Ağzım açık kaldı. "Bu oldukça büyük bir dezavantaj."

"Evet, özellikle de ölümlü olanlar -ya da tanrıdan daha ölümlü olanlar- Craven'a dönüşmeye yatkın oldukları için." Çenesinde bir kas kasıldı. "Bu da yeni dönüşmüş Yükselmişlerin Seçilmişler için bir tehlike olduğu anlamına geliyor."

"Madem bu kadar tehlikeliler, neden bir Yükselmiş bir Seçilmiş'ten beslenmeye bırakıldı?" Ben talep ettim.

Kolis'in gözleri soğuk ve cansız bakışlarına geri dönünce içimde bir endişe dalgası oluştu. "Çünkü bu tamamen alışık olmadığımız bir tehlike değil. Bir tanrı bir ölümlünün kanını emerse ne olur sence? Benzer bir şey. Bunun daha da öldürücü bir enfeksiyon olduğunu söyleyebiliriz."

Terziyi düşündüm. Madis, ben onu ölü bulmadan hemen önce evinden ayrılmıştı. Sorun şu ki, ölü *olarak kalmamıştı*. Ayrıca burada gördüğüm kadına da benzemiyordu.

"Ve yeni Yükselmişler her zaman gözetim altındadır," diye devam etti her kelimesi taştan yontulmuş gibi gelen bir ses tonuyla. "Ancak, belli biri kaçmaya çalıştı."

Ben.

Tamamen benden bahsediyordu.

"Ve Yükselmişleri gözetmekle sorumlu olanlar çekip gittiler," dedi. "İronik bir şekilde, eğer görev yerlerinde kalsalardı, Yükselmişler öldürülmeyecekti ve siz yine de yakalanacaktınız. Ama onların icabına bakıldı."

İçimden bir ses, haklarında *işlem yapılmasının* sadece azarlandıkları anlamına gelmediğini söylüyordu. Muhtemelen bu konuda biraz kötü hissetmeliydim ama Jove'a yapılanları hâlâ nasıl sindireceğimi bilemezken enerjimi toplayamıyordum.

Ölmeyecekti ama bir Yükselmiş olarak yaşamayı da seçmemişti. Buna onun *için* karar verilmişti. Belki de ne olursa olsun yaşamayı seçecekti ama bunun yerine ölmeye de karar verebilirdi. Bunu asla bilemeyeceğim. Ama ya o açlığını kontrol edemeyenlerden biri miydi? Ve Yükselmişler iyi miydi yoksa kötü mü? Ortalarda bir yerde mi?

Aklıma bir şey gelince kaşlarım çatıldı. Ash beslenmeden muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre kalabiliyordu. Bu Yükselmişler için de aynı şey geçerli miydi? "Ya... ya bir Yükselmiş beslenmemeyi seçerse?"

"Zamanla zayıflayacak ve bir kez daha ölümlülere benzer hale gelecekler."

Göğsümde bir atlama hareketi hissettim. "Yani, bir bakıma, bu tür bir Yükseliş geri alınabilir mi?"

"Hayır." Kaşlarını çatarken başını yana eğdi. "Ölümlülere benzemek aynı şey değil. Eğer kan almazlarsa, vücutları eninde sonunda tükenir. Bunun süreci..." Kaşları daha da çatıldı. "Kuşkusuz oldukça rahatsız edici."

Belli ki bu daha önce gördüğü bir şeydi. "Beslenmeyi reddeden Yükselmişler oldu mu?" Tahmin ettim, ağrım artıyordu.

"Var." "Neden?"

Kaşlarının arasında derin oluklar oluştu. "Onlara minnettar değillerdi. Onlara lütfedilen nimet."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Elini masadan çekerek doğruldu. "Ne? Bir şeyler düşündüğün çok açık. Bilmek istiyorum."

Yüz hatlarımı nasıl kontrol edeceğimi gerçekten öğrenmem gerekiyordu. "Sadece... Belki de ayrım gözetmeyen bir katile dönüşmek istemedikleri için minnettar olmamışlardır diye düşünüyordum."

İçinden güldü. "Bütün tanrılar bu hale gelebilir, *so'lis* ve ölümlüler de farklı değildir." Bana uzun, bilmiş bir bakış gönderdi. "Ve bu sefer ölümlüler diyarındaki hayatın hakkında bildiklerime göre, sen de farklı değildin."

Sözlerinin gerçekliği karşısında omuzlarım kaskatı kesildi. O haklıydı. Ben de farklı değildim.

Hâlâ değildim, içimdeki korları düşününce bu biraz komikti.

"Yaratılan ya da doğan her şey ayrım gözetmeyen bir katil olma potansiyeline sahiptir," diye ekledi.

Nereye varmaya çalıştığını anladım.

"Tamam." Gözleri kısıldı. "Tamam değil."

"Öyle olduğunu söyledim."

"Ne zaman yalan söylediğini her zaman anlayamayabilirim, ama çoğu zaman Biliyorum," dedi ve ben kaskatı kesildim. "Ben Büyük Komplocu olmasam da

Kehanette bahsedildiği gibi, ben bir düzenbazım, yalanlar söyleyen biriyim. Seninkilerin çoğunu tanıyorum. Bu da onlardan biri."

Büyük Komplocu *olabilecek* tek varlık oydu ve belki de yalanlarımı hissedebiliyordu ama gerçekten önemli olanı fark etmediği sürece... her neyse. Başım ağrıyordu. "Tamam o zaman," dedim nefes alarak. Baş ağrısıyla başa çıkabilirdim. "Herkesin katil olma potansiyeline sahip olduğu konusunda ne demek istediğini anlıyorum ama-"

"Ama diye bir şey yok. Ben haklıyım."

Derin bir nefes aldım. "Boş ver o zaman."

Başını eğerek bana baktı. "Hayır, devam et."

"Söylediklerimi daha bitirmeden otomatik olarak reddedecekseniz devam etmemin bir anlamı yok." Bir nefes aldım. "Tanrılar bir gün Yüksелеceklerini bilerek doğarlar. Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar. Seçilmişlerin ise yok."

"Öyle değil mi?" Kaşları kalktı. "Doğduklarında Tapınaklara verilirler ve Seçilmiş olarak yetiştirilirler. Tüm hayatlarını Iliseum'da hizmet etmek ve Yükselmek için hazırlanarak geçirirler. Aralarındaki tek fark Yükseliş yapmamaları.

Tanrılık."

Öncelikle, tek fark bu değildi. Ama hepsi Yükseltilmiyordu. Bazıları öldürülüyor ya da dönüştürülüyordu.

Ama gözlerim morarana kadar tartışabilirdim ve bu ne Kolis'in inandıklarını değiştirirdi ne de benim bilmek istediklerime cevap verirdi.

"Ve bunu denge için yapmak zorundasın," dedim. "Bu denge tam olarak nedir?"

"Denge her şeydir, *so'lis*. Onsuz, hiçbir şey yoktur."

"Biliyorum." Yükselen hayal kırıklığını bastırdım. "Bunu sen söyledin. Ama yapmadın-"

"Denge her şeydir," diye tekrarladı. "Ve her şeyde *bir* denge vardır. Ya da en azından Kaderler böyle söylüyor. Ben onların denge anlayışının biraz dengesiz olduğunu düşünmeye meyilliyim." Yüz hatlarına öfke yayıldı. "Ölümün İlkeli'nin, ruhu bir gün yargılanmak üzere önünden geçecek olan herkesten uzak durması gerektiğini biliyor muydun?"

Gözlerim büyüdü.

"Elbette bunu bilemezsiniz. Ölümün İlkeli, yargılanması gerekebilecek hiç kimse arasında arkadaş, sırdaş ya da sevgili bulundurmamaktır. Arae, yakın bağlar kurmanın nihayetinde yargıyı çarpıtabileceğine inanır."

Kolis belirtti. "Bu, Primal ya da Draken olmayan herhangi bir varlık anlamına geliyor."

Bunu bilmiyordum. Ash'in Rhain, Saion ve diğerleriyle arasına duvar örmesinde bunun da bir rolü var mıydı? Neden bunu benimle paylaşmamıştı? Yine de, onunla birlikte olduğum zamanın yarısını kendimi ona yakınlaştırmaktan alıkoymaya çalışarak geçirirken, görevlerinin daha karmaşık ayrıntılarını öğrenmem için fazla zamanım olmamıştı. Bu bana ona orduları ve planları hakkında sorular sorduğum zamanı hatırlattı. Bana bunların hiçbirini anlatmamıştı çünkü o noktada, onun Eşi olmak için gerçek bir ilgi göstermemiştim. Pişmanlık içimde dalgalandı, kesin olan şeye katıldı uzun bir liste haline gelir.

"Yine de Yaşamın İlkeli'nden bu beklenmiyordu," diye devam etti Kolis. "Hiçbir sınırlama yoktu, sanki Yaşamın İlkeli'nin gözüne girmek kötü kararlara yol açamazmış gibi, oysa İlkel Tanrı'nın yetenekleri diğer İlkelerin yeteneklerinin bir toplamıydı - diğerlerinin *iyiliklerinden* yararlanılabilecek bir karışım. Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Başımı salladım.

Kolis'in gülümsemesi daha çok bir sırıtmaydı. "Kardeşim kurak topraklara yağmur getirebilirdi ama Phanos gibi o toprakları denize dökemezdi. İki kişi arasındaki sevginin gelişmesine yardımcı olabilirdi ama Maia'nın yapmaya alışık olduğu gibi bunu nefrete dönüştüremezdi. Ruhları ele geçirebilirdi ama Keella'nın yapabildiği gibi onların yolunu yönlendiremezdi." Burun delikleri inceldi. "Şans bahşedebilirdi ama Veses gibi talihsiz olanları lanetleyemezdi. Ve o bir ruhun Hayvan ya da kayıp avında başarılı olsa da, Hanan'ın yapabildiği gibi yayı zayıflatamaz ya da aranan şeyi gizleyemezdi. Eythos kendisinden tavsiye istendiğinde en tembel karakterin bile içinde görev duygusu uyandırabilirdi ama Embris gibi körü körüne sadakat aşıl原因amazdı. Barışı ve anlaşmayı besleyebilirdi ama savaşı ve intikamı besleyemezdi."

Kolis başını geriye eğdi. "Eğer isterse, herhangi bir ölümlünün ya da tanrının hayatını uygun gördüğü şekilde daha iyi hale getirebilirdi. Ama Kaderler bunu kendileriyle bağ kurmanın etkileyebileceği bir şey olarak görmediler."

"Bu kulağa hiç adil gelmiyor," dedim bir süre sonra. "Aslında hiç mantıklı değil."

Kolis bana baktı, yüz hatlarındaki hevesin bir kısmı azalmıştı. "O zaman sen ve ben aynı fikirdeyiz."

Bu rahatsız edici bir düşünceydi.

"Ama Arae için bu mantıklı ve duyguların beni asla etkilememesini sağlayan şey, cenneti ya da cezayı hak etmeyenlerin bu şekilde ödüllendirilmekten kurtulacaklarına inanmalarıydı. Onlar için sonsuzluk, geçici bir hayat olarak gördükleri şeyden çok daha önemliydi, bu inanç ne kadar dar görüşlü olsa da."

Daha çok ne kadar *uzun* görüşlü olduğunu. Ormana bakıp da içindeki tüm ağaçları görememek gibi bir şeydi bu. "Ve ne sen ne de Eythos bu konuda onlarla konuşabildiniz mi?"

"Ne amaçla? Fikirlerini değiştirmek için mi?" Kolis güldü, sesi alaycı olmanın sınırındaydı. "Kaderlerin fikirlerini değiştiremezsin."

Tamam, belki de haklıydı. Ben ne biliyordum ki? Konu bunlardan herhangi birine geldiğinde kesinlikle hiçbir şey. "Ama bunun az önce o Seçilmiş'e yaptığın şeyle ne ilgisi var?"

"Çünkü bu da bir denge yaratır. Sadece Arae, Yaşamın gerçek İlkeli ve Ölümün gerçek İlkeli tarafından bilinmek üzere tasarlanmış bir denge" dedi. "Kadimler diyarları yarattığında kurulmuş bir denge."

Baş ağrısını unutup ona baktım. "Diyarları Eythos'un yarattığını sanıyordum."

Kolis'in gülümsemesi sertti. "Bazılarını yarattı ama diyarları o yaratmadı. -Yaşamın gelişmesine ve büyümesine olanak sağlayan tüm topraklar ve okyanuslar. Kadimler yaptı. Ve anlatılanların ve inanılanların aksine, Kadimler İlkelerin ilki değildi ve ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar hiçbir İlkel bir Kadim olamaz."

Ağzımı açtım ama sonra aklıma geldi. Eğer ejderhalar - ejderhaların ataları - buradaysa, onları bir şey yaratmış olmalıydı. Bu bir şey değildi. Eythos, onlardan bu kadar etkilendiğinde zaten var oldukları için.

"Ayrıca ölümün olması gerektiğine ve bunun tersinin de geçerli olduğuna hükmettiler. Her eylemin bir tepkisi olduğu gibi, biri olmadan diğeri de var olamaz. Ve bu, ölüm olmasaydı sadece yaşam olurdu ya da yaşam olmasaydı sadece ölüm olurdu kadar basit olmazdı." Kolis'in gözleri parladı. "Öyleyse, bir kor kıvılcımından başka bir şey olmasa bile, her zaman Ölümün İlkeli ve Yaşamın İlkeli olmalıdır."

içlerinde kalır. Durağan halde olsalar ya da..." Bakışları üzerimde gezindi. "Ya da ölümlü bir soyun içinde saklı. Korlar bir şekilde var olduğu ve yaşam yaratılıp alındığı sürece denge korunur."

"Ah," diye fısıldadım, önüme bakıyor ama onu göremiyordum.

Beni inceledi. "Görüyorum ki artık hayatın önemini anlıyorsun, senin için istenmeyen bir şey olsa bile. Ve o közleri almayarak kişisel olarak neyi riske attığımı görüyorsun."

Başımı salladım ama şaşkınlığımı yanlış anladı. Hayatın közü söndüğünde neler olacağını her zaman biliyordum. Beni sarsan, istemeden paylaştığı şeydi.

Kolis öldürülemezdi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Kolis'in öldürülemeyeceği gerçeği, o gittikten sonra uzun süre düşüncelerimi meşgul etti ve sadece birkaç saat huzursuz uyumama izin verdi - eğer öyleyse.

Kolis Ölümün İlkeliydi. Ölümün gerçek korlarını taşıyordu. Ash

Ölümün İlkeliydi. Ölümün gerçek közlerini taşıymıyordu.

Ve Kolis, sarayından hiç kimsenin Yükselmek için kalmamasını sağladığından

Eythos'tan korları çaldıktan sonra Ölümün İlkeli o oldu.

Buna inanamadım.

Şakaklarımda sık sık çeneme yayılan donuk bir zonklamayla, Callum kucağındaki kitaptan bir şeyler okurken ben huzursuzca volta atıyordum. Masanın üzerindeki porselen sürahiye bakarken, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak başka bir neden olmadığı için sürahiyi kafasına fırlatmayı düşündüm.

Ama sadece geçici olarak.

Kapının önünden bir kez daha geçerken hayal kırıklığına uğradım. Ash diyarları gerçekten kimin yarattığını bilmiyor olabilirdi ama o ve diğer herkes, özellikle de Kaderler, Kolis'in öldürülemeyeceğini bilmeliydi.

Peki neden bir Kader olan Holland beni Ölümün İlkeliyi öldürmem için yıllarca eğitmişti? Eythos neden Sotoria'nın ruhunu

benim aracılığım la onu öldürmek için mi konumlandırıyor? Özellikle de bunu yapmak tüm diyarlarda yıkım ve tahribata yol açacakken.

Bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım.

Şakaklarımı ovuşturarak kafesin bir köşesinden diğerine yürüdüm. Önce Kolis'i öldüremeyeceğimi öğrenmiştim çünkü Eythos'un planı ters gitmişti. Şimdi de Kolis'in öldürülemeyeceğini öğrenmiştim-

Durdum ve kafesin ortasındaki elmaslara baktım. Yıldız elması.

İlkel közleri tutabilirdi. Ne de olsa, Yıldız Düşmüş bir Primal'ın közlerini içeriyor.

Elmasların yansıttığı tuhaf, neredeyse sütümsü ışığa bakarken ellerimi ağrıyan şakaklarımdan indirdim. Midem bulandı. Yıldız elmasını ele geçirebilirsem -ki bu büyük bir ihtimaldi- aynı anda hem bir ruhu hem de korları tutabileceğinden şüpheliydim.

Ama tüm hayatımı tamamen anlamsız bir şey için eğitim alarak geçirmediysem, Arae Yıldız'ı tekrar ele geçirebileceklerine inanmış olmalıydı. Mantıklı olan tek şey buydu.

"Ne yapıyorsun?" Callum sordu.

Bakışlarımı elmaslardan ayırıp tekrar yürümeye başladım. "Dua ediyorum." "Gerçekten mi?" diye kuru bir cevap geldi.

Ona döndüm. "Ne-?" Göğsümdeki korlar aniden uğuldadı. Bir Primal yakındaydı.

Derin bir nefes aldım, Ash'in serbest bırakılacağı haberini getirmesini umarken kendimi Kolis'in bugün sakladığı her şeye hazırladım.

Ona bensiz öleceğini söylemelisin.

Dream-Ash'ın sözleri düşüncelerimin arasında süzülürken ağzım kurudu. Callum dikkatimi aniden kapılara verdiğimi fark ederek kaşlarını çattı.

"Bir Primal hissediyor musun?"

Ne yazık ki. "Evet."

"Bu hiç mantıklı değil." Callum kitabını ters çevirerek kapattı. "Kolis meşgul."

Kapılara bakarken kaşlarım kalktı. İlginçti. "Ne yapıyor bu?"

"Eğer bilmeni isteseydi, sana söylerdi." Callum ayağa kalktı ve minderin üzerinde duran hançeri aldı.

Atıcıyı kafasına fırlatmak her geçen saniye daha cazip hale geliyordu.

"O hançerle ne yapacağını sanıyorsun?" diye sordum.

"Sen de aynısını yapardın." Callum bana yandan bir bakış attı. "Onunla öldüremiyor olman, canını yakamayacağın anlamına gelmez."

Haklıydı.

Kapılardan boğuk bir ses geldi, muhtemelen Elias'a ya da başka bir muhafıza aitti.

Callum'un elindeki gölge taşı hançere tekrar baktım. "Endişelenmeli miyim?"

"Her İlkel, mabedin bu kısmına yaklaşılmaması gerektiğini bilir." Hortlak kapılara doğru yürüdü. "Tabii hissettiklerini yanlış yorumlamadıysan, Bu Primal daha iyisini bilmiyor gibi görünüyor."

"Hiçbir şeyi yanlış okumadım," dedim elindeki hançerden bile daha işe yaramaz bir silah bulmak için kafesin etrafına bakarken.

Gerçek şu ki, eğer bir Primal ben kafeste sıkışıp kalmışken bana zarar vermek isteseydi, çoktan ölmüştüm.

Közler göğsümde titreşiyor, neredeyse onlara sahip olduğumu hatırlatıyordu. Ve sahiptim de.

Ancak, baş ağrıları göz önüne alındığında bunları kullanmanın pek de akıllıca olduğunu düşünmüyordum.

Yaşıyordum.

Callum tam kapılar açılırken kapıya ulaştı ve kapı ona çarptı. Sendeleyerek geri çekildi ve burnundan bir damla kan sızarken küfretti. Şaşkın bir kahkaha attım ama kirli beyazlar içinde çarpıcı bir görüntünün eşikten geçtiğini görünce kahkaham çabucak söndü.

Veses.

Öfke içime işledi ve kaslarımın gerilmesine neden oldu. Hafif acı sancıları uzuvlarıma yayıldı. Tacı yoktu ve sarışın saçları toplanmış ve yakutlarla tutturulmuştu ama onu Konsey Salonu'nda gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu, rengi yanaklarına tamamen dönmüştü.

İlkel tanrıça Callum'a doğru bir bakış attı. "Ah." Kanlar içindeki Revenant'a bakarken açık kahverengi kaşlarını kaldırdı ve odanın dışında ince dudaklı Elias'ı gördü. "Sen kapıların arkasında duruyordun." Dikkati ondan kafese, oradan da bana kaydı. Dolgun dudakları gülümsedi. "Özür dilerim."

"Özür dilemeye gerek yok." Callum elinin tersini burnunun altına götürdü. "Eğer Kolis'i arıyorsanız, kendisi burada değil."

"Onu aramıyorum." Bir elini fildişi kaplı kalçasının üzerinde yumuşatarak bir adım öne çıktı. İlk kez giydiği elbise benimkinden daha mütevazıydı. Göğüslerinin bir kısmını bile göremiyordum. "Merhaba."

"Siktir git," diye cevap verdim.

Bir adım daha atarken gırtlaktan gelen kahkahası tenimi gıcırdattı. Callum onu gölgeledi. "Neden buradasın?"

Yavaşça başını Callum'a çevirdi. Hava şarj oldu, benim deri. Callum da bunu hissetti. Omurgası sertleşti ama geri adım atmadı. İçimden isteksiz bir saygı geçti ama hançerini kınına soktuğu için kısa sürdü. "Tekrar soruyorum, neden buradasınız Ekselansları?"

Gülümsemesi derinleşti. "Elias'a daha önce de söylediğim gibi, Seraphena ile konuşmaya geldim."

"Bu değil-"

"Ve Elias'a da söylediğim gibi, beni reddetmek ciddi anlamda akılsızlık olur." Callum sözünü sakınmadı. "O'na karşı gelmek senin için ciddi bir akılsızlık olur.

Majestelerinin emirleri."

Bir elini kaldırırken Veses'in yüz hatları gerildi. Kapılar Elias'ın yüzüne kapandı. Callum'a odaklandı ve bir an için aralarındaki bir kavgada kimi destekleyeceğimden tam olarak emin olamadım.

"Kolis'in burada olduğumu bilmesini istemiyorum." Veses bir parmağını Callum'un kırmızı yerine siyaha boyanmış tırnaklı dudaklarının üzerine koydu. "Bu da senin ya da muhafızlarından birinin koşup ona söylemesini istemediğim anlamına geliyor. Ama yapacağını da sanmıyorum. Ayrıca korumalarının da bunu yapmayacağından emin olacağına inanıyorum."

"Peki neden böyle düşünüyorsun?" Sandıklara doğru yürürken sordum.

"Callum... her zaman sadık bir hizmetkârdır."

Bakışları bana kayarken Veses sırtıttı. "Çünkü Callum'un haberi olmadan, onunla benim ortak bir noktamız var."

"İğrenç bok parçaları olmak mı?" Gülümsedim.

Callum'un kafası bana doğru döndü.

"Sessizlik."

Bir elimi kaldırdım ve orta parmağımı uzattım.

"Çok şık, değil mi?" Veses bana dönerek mırıldandı. "Ama hayır, canım, bahsettiğim şey bu değildi."

"O zaman ortak noktanız ne?"

Şurup gibi tatlı gülümsemesi geri döndü. "Sadakat."

Ona baktım, inançsızlık ve tiksinti arasında bir yerde sıkışıp kalmıştım. Ve tanrılar yardımcım olsun, içimde biraz acıma duygusu yükseldi çünkü eğer gerçekten

Konsey Salonu'ndaki olaylardan sonra Kolis hâlâ sahte Kral'a aşıktı ve kendisinden umutsuzca nefret ediyordu.

Callum ona yaklaşarak, "Kolis'e sadık olduğunu biliyorum," dedi. "Ama yine de burada olamazsın Veses. Bu ziyaret hakkında ona hiçbir şey söylemesem bile, bunu öğrenebilir. Ve bunun sonu hiç iyi olmaz."

"Sana zarar vermeyecek." Veses ilerlemeye devam etti. Artık gül kokusu bana ulaşacak kadar yakındı. "Onun için bir oğul gibisin."

Nedense bu beni Kolis'e olan sadakati kadar rahatsız etti.

Callum'un çenesi gerildi. "Kendim için endişelenmiyorum."

Bakışlarım ona kaydı. O...? Veses için endişeleniyor muydu?

"Çok nazıksın." Veses bu kez onun yanağına, altın rengi boyanın hemen altına dokundu. "Ama Kolis ve onun cezalarıyla başa çıkabilirim."

Göğsü keskin bir şekilde yükseldi. "Yapabilir misin?"

Elmacık kemiklerinde pembe bir kızarıklık belirdi. "Yapabilirim."
Dokunuşunu geri çekti. "Ve aslında onunla konuşmak istediğim şey de
buydu."

Sertleşti. "Veses..."

"Ona zarar vermeyeceğim." Çenesi kalktı. "Ben aptal değilim."

Solgun gözleri büyüdü. "Öyle olduğunu ima etmiyordum. Bu senin
olabileceğin son şey."

Veses'in çok ama çok aptal olmasının yanı sıra, Callum onun için
endişeleniyor gibi görünmüyordu. Ve belli ki o korkunç -ama güzel- canavara
karşı bir miktar sevgi besliyordu. Bunların hiçbiri hakkında ne düşüneceğimi
bilmiyordum. Aslında, bunu yapacak zihinsel kapasiteye sahip değildim.

"Bak, ben sadece onunla olanlar hakkında konuşmak istiyorum. Bunu
neden istediğimi biliyorsun. Ne de olsa sen de oradaydın." Kalın kirpiklerini
indirdi. "Tek istediğim onunla..." - narin omuzları titredi - "*bu* konuyu özel
olarak konuşmak."

Gözlerim kısıldı. Evet, onun bu yüzden burada olduğunu hiç
düşünmemiştim.

Callum bana doğru bakarken dudaklarını büzdü. "Siktir." Bir elini
saçlarının arasından geçirdi. "On dakikan var."

"Tek ihtiyacım olan bu." Veses neşeyle gülümseyerek onun elini tuttu ve
sıktı. "Teşekkür ederim."

Bana son bir kez baktıktan sonra tekrar küfretti ve odayı terk etti. Beni
zaten bir kez öldürmeye çalışmış olan Primal ile baş başa bıraktı.

Bunu bildiğinden değil.

Kapı hızla kapandı ve Veses, "Bil diye söylüyorum, geçen gece
müdahale etmeye çalıştığın için sana teşekkür etmeye gelmedim," dedi.

"Aklımdan bile geçmedi."

"Güzel. Çünkü gerçekten hoşuma gitti," dedi. "Kyn'in beni etkileyen belli bir... sadist yanı var..." Titredi. "Islak."

"Elbette."

"Ne? Bana inanmıyor musun? Bu şekilde cezalandırıldığım ilk sefer değildi. Tabii buna ceza denebilirse." Bir parmağını elbisesinin yakasında gezdirdi. "Kolis'i gerçekten kızdırırsan ve o da eğlenme havasındaysa, seni bu akşam için ejderlerinden birine verir."

Dişlerinin arasına dolgun, pembe bir dudak çekti. "Ve inan bana, onların Pençeleri ve pulları ortaya çıkınca sert sikişiyorlar." Yumuşak bir şekilde güldü. "Normalde Kolis izlemeyi sever ve ben bundan daha çok zevk alırım. Boşaldığımda, ona bakarken boşalıyorum. Ne yazık ki, her ne dediysen, her şey gerçekten güzelleşmeden önce sona erdi ve-"

"Doğruyu söylediğine beni ikna etmek senin için gerçekten önemli görünüyor," diye araya girdim, daha fazlasını duymak istemiyordum. "Yoksa hoşuna gittiğine kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Parmağı korsajın ortasında durdu.

"Belki de yaptın." Parmaklıklara yaklaştım. "Eminim Kyn'in sadist sertliği *senin* sadizmine hitap ediyordur. Seni ıslatan da *bu*."

Veses'in burun delikleri alevlendi.

"Ama Kolis Kyn'i çağırdığında yüzünde ne gördüğümü de biliyorum. Kurtulmuş olabilirsin ama ilk başta bunu istememiştin." Bakışlarını tuttum. "Eminim hem ölümlüler hem de Primaller buna aynı şeyi diyordur-"

"Sakın," diye uyardı dudakları aralanarak, "o cümleyi tamamlama bile. Bir şey değildi ve sana minnet borcum yok."

"İstesem bile istemezdim." Ona baktım. "Burada ne işin var?"

Narin ama yine de bir şekilde çekici bir homurtu çıkardı. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Sanırım neden burada olduğum belli." Bakışları kurnazlaştı. "Belki de."

Gözlerim ona dikildi, tedirginliğim arttı.

"Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, kendimi... çiğneyerek özgür bırakmam gerekti." Kaşlarım havaya kalkarken ince kollarını kaldırdı. "Eğer her iki kolumdaki kas ve kemikleri çiğnemek zorunda kaldığımı düşünüyorsanız, haklısınız."

Ona bakakaldım, zihnim hemen tüyler ürpertici görüntülerle doldu. "Gerçekten mi?"

"Senin bu güzel küçük kafesinle aynı şekilde yapılmış prangalardan başka nasıl kurtuldum sanıyorsun?" Veses kollarına baktı. "Bunları dirsekten aşağı doğru büyütmek biraz zaman aldı."

"Bu... iğrenç."

"Beni parçalanmış kütükler halindeyken görmeliydin," diye cevap verdi. "Yine de senden çok daha çekiciydim."

Gözlerimi devirdim.

"İtiraf etmeliyim ki, bu aşırı bir şeydi, ama Hanan'ın ölümünü hissettiğimde, bunu biliyordum.

Bunu yapan sevgili Nyktos'umuzdu," dedi ve *Nyktos'umuz* kısmında dişlerim gıcırdamaya başladı. "Beni durağanlıktan uyandıran şey buydu, eğer bilmek istersen."

"Bilmiyorum."

Veses sırıttı. "Her neyse, başka hiç kimse böyle bir şey yapmaya cesaret

edemez. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, Nyktos öfkелendiğinde ne yapacağı kestirilemeyen biri olabiliyor.

Hanan'ın seni ele geçirdiğini, öyle ya da böyle öldüğünü ve Nyktos dönüp beni hiçbir ilgim olmayan bir şey için suçlamadan önce mümkün olduğunca ortadan kaybolmamın en iyisi olacağını düşündüm."

"Beni öldürmeye çalıştığın için seni hapsedtiğini unutuyor musun?"

"Bunun konuyla ilgisi yok."

Ona baktım.

"Ama Sarayıma vardığımda Kolis'in yeni bir evcil hayvanı olduğunu ve aynı zamanda Gölgeler Diyarı'nın yeni taç giymiş Eşi olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün." Gözbebeklerinin arkasında bir hava parıltısı titreşti. "Bu neredeyse Kolis'in sana *graeca* dediğini duymak kadar şok ediciydi, Nyktos'un saklı tutmaya çalıştığı aynı çilli ölümlü, İlkel hayat közleri onun içinde saklı."

"Şaşkınlık yerine hayal kırıklığı mı demek istediniz?" Ben de karşılık verdim.

Bana baktı. "Hayal kırıklığına uğramak hissettiklerimi anlatmaya yetmez bile. Yıkılmış? Kalbim mi kırıldı? Evet."

"Kısa bir süre önce seni başka bir adamın kucığında sürtünürken gördüğümde tam olarak nasıl *yıkılmış* olabilirsin?" Ben de karşı çıktım.

"İstediğim şeyin ulaşamayacağım bir yerde olması, *olanı* alamayacağım anlamına gelmez."

Ama ulaşamayacağı bir şeyi almıştı.

"Son bir iki gün içinde biraz araştırma yaptım," diye devam etti. "Ah, şu öğrendiğim şeyler. Nyktos'un hapsedilmesi hiç de şaşırtıcı değil. Ne de olsa başka bir İlkel'i öldürdü; diyarlarda cesur ve zorlu olarak bilinen birini." Elini boynuna bastırdı. "Eğer incilerim olsaydı, onları tutuyor olurdum."

"Uh-huh."

"Alaycı bir tavır seziyorum." Çenesini eğerek sırtıttı. "Samimiyetimden şüphelenmekte haklısınız. Hanan değerini yitirmiş, zayıf, sümüklü bir korkaktı. İyi ki kurtulduk."

Görünüşe göre, Hanan ve Veses'in arası pek iyi değilmiş.

"Ayrıca Gölge Diyar'ın Dalos'u işgal etmek üzere olduğunu da öğrendim." Titredi. "İşte bu eğlenceli olacak. Günlük hayatın sıkıcılığına bir canlılık getirecektir."

"Kollarını koparmak zorunda kalmak senin için yeterince heyecan verici değil miydi?" Veses kıkırdadı. "Kısa sürdü."

Bir parçam, insanların ölmesi fikrini bulmasına şaşırmadı. Eğlendirici. Gölge Diyarı güçleri istila ederse olacak olan da tam olarak buydu; her iki tarafta da kayıplar olacaktı.

Beni izledi. "Nyktos'un özgürlüğü için yaptığınız anlaşmayı da öğrendim."

"Anlaşmayı *öğrendim* derken Callum'la konuştuğunu mu kastediyorsun?"

"Asla söylemem." Göz kırptı. "Ama en ilginç olanı ne biliyor musun? öğrendiğim şey neydi?"

"Daha iyi bir soru, umurumda mı?" dedim. "Cevabım hayır."

"Önemsemelisin," diye cevap verdi, dişlerinin kenarları alt dudağının üzerinde geziniyordu. "Çünkü bazı... nasıl ifade etmeliyim? Kim olduğunu iddia ettiğinle ilgili *şüpheler*."

Tepki göstermemek için kendimi zor tuttum. "Tanrım, bu şüphenin kaynağının kim olduğunu merak ediyorum."

"Sadece Callum olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun," diye cevap verince gerildim. "Kolis ilk kez Yaşamın İlkeli olduğunda hayatta olan hepimiz Sotoria'nın neye benzediğini hatırlıyoruz. Ve benzer özelliklere sahip olsanız da-"

"Saç rengi yanlış ve benim daha çok çilim var," dedim. "Biliyorum. Bu hiçbir şeyin kanıtı değil."

"Yeniden doğan diğer ruhların önceki yaşamlarında oldukları gibi görünmeleri hariç."

"Peki bu ruhlardan kaç tane yaşam közünün yanına yerleştirildi?"
Hızlı düşünmemle gurur duyarak mantık yürüttüm. "Sizin ya da bir başkasının aklına bir etkisi olduğu geldi mi?"

"Oh, eminim bazılarının aklına gelmiştir," dedi başını eğerek.
"Çoğunlukla sizin Sotoria olup olmadığınızla ilgilenmeyenlerin."

"Ama sen? Benim o olduğuma inanmak istememen senin çıkarına" dedim. "Bu şekilde daha az yıkılmış olursun."

Dudakları inceldi.

"Ama böyle hissetmekten hoşlandığını düşünmeye başlıyorum," diye devam ettim. "Ne de olsa çok güzelsin Veses."

Dudakları yukarı kalktı.

"En azından dışarıdan," diye ekledim ve kavis kayboldu. "Her iki durumda da, tanrılar ve ölümlüler gibi neredeyse istediğin herkese sahip olabilirsin, ama yine de her iki alemdeki en uygunsuz iki varlığı arıyorsun."

Çenesinde bir kas tik tak etmeye başladı. "Bence onların uygun olmadığına inanmanız çok komik."

"Bence komik olan, hem sizin hem de Callum'un ziyaretiniz hakkında Kolis'e bir şey söylemeyeceğimi varsayıyor olmanız."

"Hiçbir şey varsaymadım. Callum mu? Sevimli bir çocuk ama her zaman her şeyi enine boyuna düşünmüyor." Bir omzunu kaldırdı.

Callum mu? Charming?

"Ama senin bir şey söyleyeceğini sanmıyorum," diye ekledi. Kollarımı kavuşturdum. "Peki neden?"

Tekrar omuz silkti ve yavaşça kafesin yanından benim durduğum yere doğru yürüdü. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Kolis'e söylemeyeceksin."

"Bu konuda kendine çok fazla güveniyorsun."

"Kendime güvenmiyorum. Sadece haklı olduğumu biliyorum." Parmaklıklara dokunmadan olabildiğince yaklaştı. Aramızda sadece bir ayak vardı. "Ona söylemeyeceksin çünkü nasıl tepki vereceğini biliyorsun. Ve ben ne dersem diyeyim, sen beni o duruma sokmazsın çünkü sen çok iyi ve düzgün bir ölümlüsün."

Omuzlarıma gerginlik çöktü. "Haklısın."

Gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüştü.

"Ama sen de yanıyorsun. Ben ne iyi ne de düzgün biriyim. cezalandırılmaktansa ölürsün."

Veses'in kahkahası rüzgâr çanları gibiydi. "Görüyorum ki kıskançlık sana korkunç şeyler söyletiyor."

Öfke alevlenmeye devam ederken göğsümde korlar kıpırdandı.

"Biliyorum." Başını eğdi. "Ne hakkında?"

"Nyktos ile yaptığınız anlaşma hakkında."

Veses'in gülümsemesi soldu.

Benimki geri döndü. "Kolis, Gölgele Diyarı'ndaki varlığımdan ona bahsetmediğin için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sence benim Gölgele Diyarı'nda olduğumu

Benimle ilgili her türlü bilgiyi ondan saklamak için yeğeniyle bir anlaşma yaptığınızı?"

Şaşkınlık yüz hatlarını kısa süreliğine aydınlattı. "Sana söyledi mi?" Kızın gözleri

Önceki şaşkınlığının yerini kurnaz bir gülümseme alırken benimki.

"Anlaşmayı yapmak için ne kadar hevesli olduğunu söyledi mi? Ne kadar zevk aldığını-?"

"Kendin hakkında istediğin kadar saçmalayabilirsin." Bir öfke patlaması göğsümdeki korların çıldırmasına neden oldu. "Ama bunu ona yapmayı deneme bile, seni hasta kaltak."

Veses dişlerini göstererek alay etti. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"*Bu ne cüret?* Tanrı aşkına senin derdin ne?" Titreşen korları bastırmak için mücadele ettim. "Yaptığın şeyin ne kadar iğrenç derecede yanlış olduğunu bilmemene imkân yok. Bu kadar kaçık olamazsın." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda Kolis'in o kadar kaçık olduğunu, dolayısıyla Veses'in de muhtemelen öyle olduğunu fark ettim. Başımı iki yana salladım. "Belli ki geçen gece Konsey Salonu'nda olanlar ilk kez olmuyordu. *Bunun* nasıl bir his olduğunu bilirsin. gibi."

"Sana zaten söyledim, hoşuma gitti-"

"Ne iddia ettiğin umurumda değil!" Bağırdım ve benden çıkan bir enerji patlaması Veses'in eteğini geriye savurup avizenin sallanmasına neden olunca gözleri büyüdü. "Nasıl bir his olduğunu biliyorsun ve yine de bunu başkasına yaptın-

Bir zamanlar arkadaş olduğun biri. Evet, ikinizin bir zamanlar yakın olduğunuzu biliyorum. Ama bunun bir önemi yoktu, değil mi?"

Elbisesi ayaklarının etrafına yerleşirken gözleri açıldı. Bir an geçti. Sonra bir tane daha. "Onu incitmiş gibi değilim."

"Sen...?" Ellerin yumruk şeklinde kıvrıldı. Tanrılar bana yardım etsin, bu kaltağı öldürecektim. Bir yolunu bulacaktım. "Kolis ne dedi? Bu kadar güzel olmana rağmen böyle çirkin şeyler mi söylüyorsun?"

Derin bir nefesle göğsü kabardı.

"O haklıydı." Bedenim öfkeyle titredi. "Sadece içinin ne kadar çirkin olduğundan bahsetmeyi unuttu."

Gümüşi öz damarlarına aktı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, küçük kız."

"*Küçük* kız mı? Şişman kızın ben olduğumu sanıyordum," diye karşılık verdim. "Ve senin hakkında yeterince şey biliyorum, Veses, içinin ne kadar ahlaksız olduğunu bilecek kadar."

"Nyktos'u korumaya çalıştım!" diye karşılık verdi. "Ve bunu kendim için büyük bir risk alarak yaptım."

"Onu, ondan beslenmenize izin vermeye zorlayarak korumaya mı çalıştınız? Bundan zevk alarak mı?" Öfkemi dizginlemeye çalışırken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

kontrolümü tamamen kaybetmeden önce. İhtiyacım olan son şey Kolis'in Közleri kullanarak beni hissediyor. Kahretsin, çoktan fark etmiş olabilirdi. "Berbat durumdasın."

"Peki sen nesen?" Veses etrafını saran havaya bakarak sordu. "Bu retorik bir soru. Ben senin ne olduğunu biliyorum. Bir fahişe."

Kuru bir kahkaha attım. "Hakaretlerin üzerinde gerçekten çalışmalısın, Veses.

Gerçekten acınacak haldeler."

"Gerçek olduğu zaman hakaret sayılmaz. Nyktos'un vardı. Yeterince iyi değil miydi? Kolis'i almak zorunda mıydın?"

"Kolis'i *almak* mı?" Bana karşı kullanabileceği bir şey söylemeden önce sözümü kestim. Kısa süreliğine gözlerimi kapattım. "Neden bu kadar çoğunuz

aklınızı kaçırmış durumdasınız?"

"Bu saldırgan bir soru."

Başım ağrıyordu, geriye düşmesine izin verdim. Üstümdeki parmaklıklara baktım. "İlkelerin çoğunu anlamıyorum, ama seni? Sanırım en az seni anlıyorum."

"Muhtemelen beni anlamaya başlayacak kadar bile zeki ya da dünyevi değilsin," diye takıldı.

İçimi çektim. "Yine aptalca hakaretler. Daha iyisini yapabilirsin." Bakışlarına karşılık verdim. "Kolis'i istiyorsun, ama ona sahip olamayacağın için yeğeninin peşine düşüyorsun - ki o da seninle hiçbir şey yapmak istemiyor. Onunla bir zamanlar kurduğun dostluğu ya da arkadaşlığı bir kâbusa çevirmek için ilk fırsatı değerlendiriyorsun ama yine de onu koruduğunu mu iddia ediyorsun? Sanki onu önemsiyormuşsun gibi?"

"Ona değer veriyorum," diye karşı çıktı, yanakları kızarmıştı. "Bir Primal için pek de kolay bir hayatı olmadı."

"Ve sen de durumu onun için daha da kötüleştirmek için elinden geleni yaptın, değil mi?" Devam etmeden önce beşe kadar saymak zorunda kaldım. "Benzer özelliklere sahip oldukları ve gerçekten istediğin kişiyle birlikteymişsin gibi davranabildiğin için mi?"

Veses çenesi bükülerek başka tarafa baktı.

Sevgili tanrılar, gerçekten bu olabilir miydi? Ash'in iddia ettiği şey? Ona berbat durumda olduğunu söylemek bile kafasının içinde neler olup bittiğini anlatmaya yetmiyordu. "Bu senin hakaretlerinden bile daha acınası bir durum ve aslında bunu mümkün olan en saldırgan olmayan şekilde söylüyorum."

Veses'in başı tekrar benimkine döndü. "Ölmeni görmek için sabırsızlanıyorum."

Bunu kabul etmedim bile. "Nyktos'a göz kulak olman gerekirken yaptığın anlaşma hakkında Kolis'in hiçbir fikri olmadığına göre, bunun nedeni Kolis'i kıskandırmak istemen değil."

"Kolis'in anlaşmadan haberi olmayabilir ama onun için yeğenini çok ama çok yakından izlediğime inanıyor. Yakınlaştığımızı dűřünüyor." Sıkıca gülümsedi. "Nyktos'un inkâr etmek için hiç çaba sarf etmediği bir řey."

"Yani, Kolis'i kıskandırmak için."

Omuz silkti. "Nyktos'un Kolis'in inancını sarımadığı konusunda söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Hayır."

"şimdi gel, bu kafeste olabilirsin ve Kolis sana *graeca* diyebilir, ama ben senin çıkarlarının gerçekte nerede yattığını biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kolis'in fikrini neden değiştirmeye çalışmadığını biliyorum."

"Ve sen de bunu biliyorsun çünkü onu seviyorsun," dedi, bakışları hiç kırılmadan. "Kolis daha iyisini bilmeyebilir ve hatta senin sadece yeğenine karşı bir dűřkünlük beslediğine inanabilir..."

Lanet Callum.

Anlaşmayı yaptığımda odada değildi ama ya kulak misafiri olarak ya da Kolis'in kendisinden bir şekilde öğrenmişti.

"Ama ben daha iyi biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye alay ettim.

"Nyktos ve beni birlikte gördükten sonra küçük bir sinir krizi geçirdiğinde orada olduğumu unuttun mu?"

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

"Nyktos ve Rhain sana ulařmaya çok fazla odaklanmışlardı ve emredildięi gibi gittięimi dűřündüler. Tabii ki gitmedim, neden olanın sen olduęunu da tam olarak fark etmedim.

İlk başta tüm sarayı titretti. Ama közleri kullandığını gördüğümde, bunu yapanın sen olduğunu anladım." Gözleri parlıyordu. "Ve hiç kimse sadece başka birine düşkünlük bu şekilde tepki verir. Ben bilirim. Hayatımın neredeyse yarısını

Kolis Sotoria'yı hayata döndürdüğünde

mahkeme." Dudaklarım aralandı.

"Yani, sevdiklerimizle ilgili... şiddetli tepkilerimiz ortak bir özelliğimiz."

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Yani, gerçekten Sotoria olup olmamanızın bir önemi yok. Kalbin zaten başkasına ait," dedi. "Ve Kolis bunu fark ettiğinde? Kyn'in ne kadar sadist olabileceğini anlayacaksın."

Sertçe nefes aldım. "Seni hasta kaltak."

"Ben hasta değilim, Seraphena." Çenesini kaldırdı. "Sadece yorgunum." "O zaman git yüzyıllık bir şekerleme yap," diye tersledim.

Veses'in kahkahası tartışmamız için fazla boğucuydu. "Asla dinlenemedim uzun. Uyanık olanların dünyasında olup bitenleri kaçırmaktan çok korkuyorum."

Ağrı yüzümün yanlarına doğru ilerlerken başımı salladım. "On dakikanın olduğundan neredeyse eminim, peki bunun ne anlamı var? konuşma? Yaşayan, nefes alan bir sıkıntı olmaktan başka."

"Seni uyarmak için."

"Elbette." İçimi çektim.

"Kolis'i bir daha Sotoria'ya kaptırmayacağım," dedi alçak sesle. "Bunu yaşamaktansa onu yalnız görmeyi tercih ederim."

"Sanırım onun adına mutlu olduğunu söylerken doğruyu söylemiyordun," diye mırıldandım kuru bir sesle.

"İstediğiniz kadar küçümseyici yorum yapın. Ama bu, Kolis'i bu diyarın büyük çoğunluğu için çok açık olan bir konuda uyandırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım gerçeğini değiştirmez," dedi. "Gerçekte kim olursan ol, kalbin bir başkasına ait. Ve bu gerçek ortaya çıktıktan sonra sana olanlardan pişmanlık duymayacağım."

"Şok edici."

"Ama pişman olacağım şey bunun Nyktos'a ne yapacağı. *Zaten* ona ne yapıyorsun?" Alaycı, kinci gülümsemesi yüzünü terk etti. "Kolis bir kez Nyktos'a aşık olduğunu anlarsa, onu elinde tutmanın bir yolunu bulacaktır. Nyktos onun hayatına devam etme zamanının geldiğini kabul edene ve seninle etkili bir şekilde ilgilenene kadar onu serbest bırakmayacak."

Midem düğüm düğüm oldu.

"Ya da kendini denklemden çıkarmanın bir yolunu bulabilirsin," diye önerdi. "Nyktos için kendini feda edebilirsin."

Ya da Veses onu herhangi bir şeye ikna etmeden önce Kolis'in onu serbest bırakmasını sağlayabilirim.

"Sadece düşünmem gereken bir şey." Saçlarında parıldayan yakutlarla geri çekildi ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bu arada o elbisenin içinde daha iyi görünürdüm."

"Eminim öyledir," diye cevap verdim, doğruyu söyleyerek. Bir çuvalın içinde daha iyi görünürdü.

Onun gidişini izlerken, Aios'un Veses ve Ash'in annesi hakkında söylediklerini hatırladım. Arkadaş olduklarını ve Veses'in bir zamanlar iyi biri olduğunu, yani bir Primal ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi olduğunu söylemişti.

Veses artık *iyi* değildi.

Belki de Kolis'in yaşam korunu çalması ve Eythos'un ölümü onu değiştirmeye yardım etmişti. Ya da belki de gerçekten uzun süre dinlenseydi böyle olmazdı. Kolis'e aşık olmasaydı düzgün kalması da mümkündü.

Holland aşk hakkında ne demişti? Temel olarak, dehşet verici olduğu kadar hayranlık uyandırıcı da olduğunu.

Ash'e olan aşkım sayesinde huşu uyandıran kısmın nasıl bir his olduğunu tattığım için çok mutluydum. İşin sadece kötü tarafını bilen Kolis ve Veses'e bir parça acımdan kendimi alamadım.

Ama Veses haklıydı. Aşkımız ikimizi de şiddete meyilli hale getirmişti.

"Veses?"

Kapıda durdu ama arkasına bakmadı.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum... Konsey Salonu'nda sana yapılanlar için üzgünüm."

Sırtı sertleşti.

"Ama bu, ben ölmeden önce senin yandığını görmek için elimden gelen her şeyi yapacağım gerçeğini değiştirmiyor."

Seçilmişler akşam yemeğini servis ettiğinde kendimi yorgun ve iştahsız buldum ama gücümü korumam gerektiğini bildiğim için kendimi yiyebildiğim kadar yemeye zorladım.

Çünkü vücudumu daha fazla zorlamamam gerektiğini hissediyordum.

Yine de bunu düşünmezdim. Veses'in ziyaretinden sonra aklımda zaten yeterince şey vardı.

Yatmak için hazırlanırken, rüyamda yine Ash'i görmeyi umuyordum. Bu arzuyu zihnimin en ön saflarında tutarak gizlilik perdesinin arkasından çıktım, yorgun bakışlarım karanlık odanın ötesinde geziniyordu-

Bekle. Tuval perdesinin arkasına geçtiğimde avize açıktı. Öyle değil mi? Dönmeye başladım.

Kolis yatağın ortasına uzanmış, bir kolunu geriye atarak başını destekliyordu.

Uzun gövdesini uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Halının içine girmiş bir böcek kadar rahat görünüyordu.

Şaşkınlık çığılığıyla boğulurken, ellerim göğsüme doğru uçarken bir adım geri çekildim.

"Seni korkuttum," dedi Kolis

gülümseyerek. Kalbim küt küt atmaya

başladı. "Çok dikkatlisin."

O alıştırılmış gülümseme biraz duraksadı ama hemen geri döndü. "Bu benim birçok

becerileri."

Yeteneklerinin hiçbiri umurumda değildi. "Burada ne yapıyorsun?"

Tek kaşı kalktı. "Burada, inşa ettiğim mabedin içinde ne yaptığımı mı soruyorsun?" Başını yana eğdi. "Elbette bunu sormuyorsun."

Bir kolumu hâlâ huzursuz olan midemin üzerine koyarken kendime *öfkeni kontrol altında tut* diye hatırlattım. Özellikle de Veses'in hayattaki yeni amacını düşününce. "Sadece seni beklemiyordum." Ekrana bir göz attım. Ne kadar zamandır buradaydı? Ben tuvaleti kullanırken mi? Soyunmuştu. Tanrım, düşünemediğim şeylerin giderek büyüyen listesine bunu da eklemek zorundaydım. "Duymadım bile sen."

"Sessiz olmak da ayrı bir yetenek," diye dalga geçti.

Yanımdaki el sıkılaştı. "Etkileyici bir tane." Neredeyse gülümsüyordu.

Ses tonumu hafif olmaya zorladım. "Çok yorgunum Kolis."

"Bu mükemmel." Bir eliyle uzanıp yanındaki boşluğu okşadı. "Ben de öyle. Hiçbir anlaşma yapmadığımızı biliyorum ama son kez birlikte yatmamızdan çok keyif aldım."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandım, beni rahatsız eden bir şeyden bu kadar keyif almasının ironik olduğunu düşündüm. Ya da belki ironiden çok rahatsız ediciydi. "Anlaşmalardan bahsetmişken-"

"Yeğenim serbest bırakılmak üzere hazırlanıyor," diye araya girdi. "Çok yakında gerçekleşecek." Çıplak göğsünde altın sarısı bir hava dolaşıyordu. "Bu bunun olmaması için bir neden ortaya çıkmadıkça - ya da bundan daha fazla bir neden bana zaten verdin."

Veses'in böbürlenmiş yüzünün hayalleri kafamda dans ediyordu.

Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bana katıl. İstemezsen çok... hayal kırıklığına uğrarım."

Sertleştim. Söylemediği şey açık ve net bir şekilde ortaya çıkmıştı. Eğer onu hoşnut etmezsem, bu Ash'in serbest bırakılmasını geciktirmek için başka

bir neden olacaktı. Parmaklarım

Gidip onunla aynı yatağı paylaşmaktan çok memnun olacak Veses'i bulması için bağırmaya direnirken bornozun kumaşına doğru kıvrıldı.

"Tereddüt ediyorsun," dedi açıkça. "Benimle birlikte olmak istemiyor musun?" "Sorun... Sorun o değil." Ondan nefret ediyordum. Tanrım, ondan *nefret* ediyordum. "Sadece biraz gerginim." Kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında, *So'lis*?"

"Benden ne beklediğin hakkında. Henüz birbirimizi tanımıyoruz.

."

"Tek dileğim geçen sefer olduğu gibi senin yanında uyumak." Hava gözlerinde yavaşladı. "Yeğenim ve diğer herkes söz konusu olduğunda çok az önemsedığın erdem benimle güvende."

Sözlerindeki ima yanaklarımı yaktı. Ve o bunu biliyordu.

Gördüm.

Çünkü o lekeli gülümseme geri döndü. "Onların aksine, ben bir beyefendiyim."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Çok akılsızca bir kahkahaydı ama serbest bırakmaya fırsatım olmadı.

"Ama benim kadar sadık olmaman, o güzel kalçalarını gözüne kestirdiğin herkese açmaman beni kızdırmıyor sanma," dedi. "Kızdırıyor. Ama ben bu tür yanlış adımları affetmeyi seçtim. Kim olduğunu ya da benim için ne ifade ettiğini hatırlamıyorsun."

Tamam.

Az önce söylediklerinde bir sürü "*ne oluyor lan?*" vardı ama aklım şovenist hakaretleri atlayıp söylediği tek bir şeye takıldı. "Ne demek istiyorsun... sadık mıydın?"

"Senden sonra kimse olmadı."

Ağzım açık kaldı ama az önce söylediklerini algılamak bir yana, doğru kelimeyi bulmakta bile zorlandım.

Kolis kıkırdadı. "İfadendeki inançsızlık çok sevimli. Bakire olduğumu söylemedim, sadece seninle tanıştığımдан beri kimseyle birlikte olmadığımı söyledim."

Kolis, Sotoria'yla tanıştığımдан beri kimseyle birlikte olmadıysa, ki bu iki yüz yıldan çok daha uzun bir süre önceydi, bakire de olabilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, yaşadığım şokun bekaret meselesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Tanıştığımızda Ash de bakirdi. Kabul ediyorum, şimdiye kadar yaşadığı hayat Kolis'in yanında devede kulak bile değildi.

Beni hayrete düşüren şey, Sotoria'ya olan takıntısının, kelimenin tam anlamıyla ölümüne korkuttuğu ve ardından travmatize ettiği birine sadık kalması için ne kadar derin olduğuydu.

Veses, Kolis'i Sotoria'yla görmektense yalnız görmeyi tercih ettiğini söylerken bunu mu kastetmişti? Çünkü onun gerçekten de Sadık mı?

Güzel.

Sikişme
k.

Tanrılar.

O ve Veses birbirleri için yaratılmışlardı.

"Bunu öğrendiğin için onur duymalısın," dedi Kolis, sesine sert bir ton karışmıştı. "İffetli kaldığını öğrenseydim ben de onur duyardım."

Gözlerimi kırpıştırarak bir öfke patlamasıyla sersemliğimden kurtuldum. Ash'in benim iffetsiz davranışına verdiği tepki Kolis'inkinden daha farklı olamazdı.

"Sözlerim sizi aşağıladı mı?" diye sordu. "Ben sadece gerçeği söyledim."

"Hayır, etmediler." Ve bu doğrudu. Sözleri benim için çok az şey ifade ediyordu.

İlk baştaki inançsızlığın ve şovenist görüşlerinin yarattığı öfkenin ötesinde üretildi.

Başka bir şey söylemeden yatağa gittim ve sırtımı ona dönerek uzandım.

Birkaç dakika sessizlik oldu. "Normalde bu şekilde mi uyursun?" diye sordu. "Yan yatarak mı?"

"Evet."

"O tarafta mı?"

Her iki tarafta da uyuyabilirdim ama ben sağ tarafımı tercih ederdim. Ash'le öyle yatmıştım. Kolis'le mi? Ona bakmak istemiyordum ve her ihtimale karşı baskın elimin serbest olmasını istiyordum. Ash'leyken bu konuda endişelenmeme gerek yoktu, endişelenmeme gerek olmadığını fark etmeden önce bile.

Yatak arkamda kaydı ve kendimi destekleyerek gözlerimi kapattım.

Kolis'in kolu bana dolandı. Bir an daha geçti ve sonra göğsü sırtıma dokundu. Bacakları benimkilere doğru kıvrıldı ve ben artık rüyalarımda Ash'i bulmaya odaklanmadan öylece uzandım. Bunun yerine, ölmeden önce hem Veses'in hem de Kolis'in canını nasıl yakacağıma dair çok çeşitli ve kanlı yollar hayal ettim.

Sorun şu ki, bu fantezileri açıklığa kavuşturmak zordu. O zamana kadar her ikisini de başarmam pek mümkün değildi çünkü ben...

Hızla tükenmekte olan ödünç bir zamanım vardı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Makyaj masasının önünde durmuş, köpük kümelerini kaplayan pembemsi kırmızıya bakıyordum.

Diş etlerim kanıyordu.

Ellerim titreyerek fincana uzandım ve ağzımı çalkaladım, ardından suyun geri kalanını Phanos'un olacağını söylediği şeyin kanıtlarını temizlemek için kullandım. Ceeren benim için her ne yaptıysa etkisi geçiyordu.

Ya bunun olması gerekiyordu ya da başka sebepler vardı. Kaçmaya çalışırken aldığım yara mı? Sonrasında ne kadar uyudum? Kullanmak Köz mü? Kolis benden mi besleniyordu? Ne olursa olsun, bir kez daha Yükselişim.

Uyuşuk bir şekilde makyaj masasından uzaklaştım ve sandıklardan birinden çıkardığım ilk elbiseyi giydim, biraz düzgün bir tane aramaktan vazgeçtim.

Masaya doğru yürüyüp bardağımı alırken, Seçilmişler'in diğer tüm tabaklar toplandıktan sonra bıraktığı şekerli meyve tabağına baktım. İştahım hâlâ yerine gelmemişti. Açlığımın daha önce etkilendiğini hatırlamıyordum ama Kolis'in son *cezası* muhtemelen doğru olduğunu bildiğim şeyde rol oynamıştı, Veses'in neyin peşinde olduğu konusunda endişelenmek de öyle. Artık Yükselişimde daha ilerideydim ve diğer tüm belirtiler anlamlıydı. Baş ağrıları.

Yorgunluktan. Onları birbirine bağlamak istemedim çünkü bu zamanın tükenmekte olduğu anlamına geliyordu.

Yükselişimi tamamlayacaktım ama hayatta kalamayacaktım. Sotoria kaybolurdu ve korlar...

Ölümlüler diyarı için hiç umut kalmayacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, aklım orada, sonuçların en ciddisinde kalmadı. Ash'i düşünmedim bile. Düşüncelerim Yükselmişlere gitti.

Eğer ölmeye başlarsam ve hala burada Kolis'in yanında olursam, közleri alıp beni Yükseltmeye çalışacaktı.

Delfai'nin söylediklerini düşünerek parmaklıklara yaklaştım: korlar benimle kaynaşmıştı. Birinin onları çıkarabilmesi için tamamen tükenmiş olmam gerekirdi. Kalbim duracaktı. Kolis'e göre, Yükselmişler asla Hortlaklar gibi ölmezlermiş. Kolis'in planlarını duyduğumda yaşadığım ilk panikte bunu unutmuştum.

Bunu hatırlayınca biraz rahatladım. En azından kan tutkusuna kapılmış bir varlık olarak geri dönmeyecektim.

Umarım.

Çünkü bilmediğim çok şey vardı. Kolis'in Eskiler hakkında paylaştıkları ya da Kolis'in kanının hayat verebileceği gerçeği gibi... Callum'u düşündüm. Bir bakıma verebilirdi. Sadece bir parça olsa bile Kolis'in planladığı şeyi bir şekilde gerçekleştirme şansı vardı, bu bir şanstı.

Bir yudum aldım, bugün karışık meyve tadında olan suyu yuttum. Bardağı yeniden doldurmak üzereyken ayak sesleri duydum. Bir an sonra, ayak seslerini hissettim.

Göğsümde közler titreşiyor.

Nefesime odaklanarak düşüncelerimi boşalttım ve parmaklıklardan geri adım atarken hiç kimse oldum.

Kolis odaya tek başına girdi, beyaz keten pantolonu kalçalarından gevşekçe sarkıyordu ama salonda nöbet tutan adamların omuzlarını görebiliyordum.

"So'lis," diye selamladı sıcak, esintili bir gülümsemeyle. "Bugün çok güzel görünüyorsun." "Teşekkür ederim," diye cevap verdim, ses tonum onunkine uyuyordu. En azından iki gündür Veses beni ziyaret edeli çok oldu. Dün Kolis'i hiç görmemiştim. Burada geceyi oluşturan her neyse o çöktü ve bir kez daha yanında uyumamı talep etti.

Dün gece bana bir öncekinden daha sıkı sarılmıştı.

Bu arada nerede olduğu ya da Veses'in onu yakalayıp yakalamadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Garip bir şekilde, ziyaretinden beri Callum'u da görmemiştim.

Kafesin kapısına yaklaşırken Kolis'in adımları yavaşladı. "Yine de oldukça yorgun görünüyorsun."

Sesine sinen eleştiri karşısında yavaşça göz kırptım.

"Dün gece iyi uyuyamadın mı?"

Gerçeği söylemekten daha iyisini biliyordum: sadece uyuklamayı başarmıştım ve

O varken derin bir uyku çekememiş. "İyi uyudum. Neden yorgun görüdüğümden emin değilim."

"O zaman belki bu yardımcı olur." Kafesin kilidini açtı. "Yürüyüşe çıkmak istersin diye düşündüm."

Yürüyüşe çık.

Bir köpek gibi.

Başka biri olsaydı boğazına tekneyi basardım. Onun yerine gülümsedim. "Bu iyi olurdu."

Ve öyle de olacaktı. Kafesten çıkmak için bulduğum her fırsat, etrafımı daha iyi görebilmem için bir fırsattı.

"Güzel. Gel." Bana ilerlememi işaret etti.

Muhafızlara dikkat ederek emrettiği gibi yaptım. Elias her zamanki gibi oradaydı. Bu sefer diğeri Hortlak Dyses'ti. Gözleri solan güneş ışığında daha da solgun görünüyordu.

"Callum neredeydi?" Ben sordum.

"Benim için önemli bir işi halletmesi için onu birkaç günlüğüne gönderdim," dedi, görev hakkında ayrıntı vermedi. "Düşündüm ki siz ikiniz biraz boşluk." Bana baktı, bakışları aniden keskinleşmişti. "Belki de bana itaatsizlik etmeye daha az

mevilli." Ona itaatsizlik mi?

Kahretsin, Veses'le konuştuğumda közleri kullandığımı hissetmişti. Callum'la olan etkileşimlerimin bir sonucu olduğuna inanması dışında.

Bu da Veses'in ziyaretinden habersiz olduğu anlamına geliyordu. Hatta muhtemelen Veses'in bana karşı kampanyasına başlamadığı anlamına bile gelebilir.

Ne kadar kaçık olursa olsun, Veses bana karşı topyekûn bir sözlü saldırı başlatmayacak kadar akıllıydı. Hemen Kolis'in şüphelerini uyandırır ve bu onun istediği şekilde olmazdı. Ama çoktan kulağına fısıldayıp zemin hazırladığına bahse girmeye hazırdım.

Kolis beni Konsey Salonu'na giderken kullandığımız yoldan geçirirken bir şey daha dikkatimi çekti. Hortlakların gözlerinin rengi ancak şöyle tarif edilebilirdi.

cansız bir mavi tonu olarak. *Cansızlığa* vurgu yapıyorum. Ölülerin gözlerini daha önce de görmüştüm, önce öte tarafa sabitlenip sonra nasıl donuklaştıklarını. Renklerinin değiştiğini ya da en azından öyle göründüğünü görmüştüm. Üzerlerine bir çeşit film tabakası yerleşmişti, renk sütümsü, mavimsi bir griydi.

Bir Revenant'inkiyle neredeyse

aynı. Öldükleri için miydi?

Arkamıza baktım ve sadece Elias'ın bizi takip ettiğini görerek rahatladım. Ben ne

Dyses'in önünde sormak biraz kabalık gibi görünüyordu. "Sana Revenantlar hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Kolis yavaşça yürüdü ve benim de ona ayak uydurmama izin verdi. "Callum bana Hortlaklar'ın yiyeceğe ihtiyaç duymadığını ya da kan," diye başladım.

Palmiyelerin geniş yapraklarının altından geçerken, "Öyle değiller," diye onayladı. "Ölümlüleri ya da tanrıları besleyen hiçbir şeye ihtiyaçları yok. Uyumaya bile."

Kaşlarım çatıldı. "Peki ya daha az somut şeyler? Arkadaşlık gibi?"

"Arkadaşlık gibi mi? Aşk mı? Seks

mi? Hayır." Yüce Tanrım. "Bu

kulağa..."

"Harika mı?" Gülümsedi. "Yaşamları artık bedenin ihtiyaçlarına ya da ruhun isteklerine bağlı değil. Onlar sadece arzuları tarafından yönlendiriliyorlar.

Yaratıcılarına hizmet ederler."

Evet, hiç de *harika* düşünmüyordum. Daha çok korkunç gibi.

"Öyle düşünmüyor musun?" diye sordu elmas kaplı duvara yaklaşırken.

Şehrin ışıltılı binaları görünmeye başladı.

Çok derin nefes almamam gerektiğini biliyordum. Havada çürüme kokusu vardı.

"Ben... Ben sadece hiçbir şey istememeyi hayal edemiyorum." Sütun dizisine doğru döndüğümüzde gerçekten yapamadım. "Hiçbir şey hissetmemek."

Kısa, geniş basamakları tırmanırken, "Sanırım oldukça özgürleştirici," dedi.

İfademî zar zor boş tutabildim. Hayatımda birçok kez hiçbir şey hissetmemeyi dilemiş olsam da, neredeyse sonsuza kadar hiçbir şey hissetmemeyi hayal edemiyordum. Bunu düşünmek bile göğsümün daralmasına neden oluyordu.

Nefes alış verişlerimi yavaşlatmaya zorlayarak, mabedin ana bölümü olduğunu tahmin ettiğim salona girdiğimizde Kolis'in anlattıklarını düşündüm. Hortlaklar yeniden doğmuş, yürüyebiliyor, konuşabiliyor ve *hizmet* edebiliyor olabilirlerdi ama istekleri ve ihtiyaçları yoktu ve bu da hayatın kötü bir taklidinden başka bir şey değildi.

Kolis, Craven'lara yürüyen ölümler demişti ama gerçekte Hortlaklar da öyleydi.

Bu yüzden Kolis beni onlardan birine dönüştürmek istememişti. Geri gelen şeyin ruhu yoktu. Hortlaklar sadece yeniden canlandırılmış et ve kemiklerdi.

Tanrım, onlar için üzüldüm. Muhtemelen üzülmemeliydim, çünkü eğer içlerinde gerçekten ruh yoksa, o zaman onlar insan değillerdi. Onlar sadece bir şeydi - var olmaması gereken bir şey - ama ben vardım.

Salon bugün çok daha sessizdi, gölgeli oyuklardan sadece birkaç hafif inilti yankılanıyordu. "Ama Callum farklı," dedim, hem onun hem de Kolis'in aynı şeyi söylediğini hatırlayarak.

Perdeli girintilerden birinin yanında durduğumuzda başıyla onayladı. Örtüyü geri çekerek bir kapıyı ortaya çıkardı. "Callum istek ve ihtiyaçlarla

dolu," dedi.

kuru bir şekilde cevap verdi.

"Tıpkı senin ve benim gibi."

Yani Callum en azından

yaşıyordu.

"Ve sen gerçekten onun neden diğerlerinden farklı olduğunu bilmiyorsun. Diğerleri?"

Kolis elini sallayarak kapıyı açtı. "Bilmiyorum, ama..." Omzumun üzerinden Elias'a bakmadan önce yüksek sesle iç çekti. "Burada bekleyebilirsin."

"Evet, Majesteleri."

Onunla yalnız kalacağım için tedirgin bir şekilde, dar, spiral bir merdivene geldiğimizde Kolis'in ayrıntılara girmesini bekledim.

Neyse ki kendini konuşkan hissediyordu. "Motivasyonun bir rol oynadığına inanıyorum. Hortlakların yaratılmasının ardındaki neden," diye açıkladı merdivenlerden yukarı çıkarken. "Sanırım bunun nedeni kardeşimin bir keresinde yaşamı yaratmakla ilgili söylediği şey. Yaratılıştaki biraz sihir vardır."

Bir elimi pürüzsüz mermer tırabzanın üzerinde gezdirerek sırtına baktım. Eythos'tan acı ya da öfke duymadan, bunun yerine hüznle bahsettiğini duymak her zaman tuhaftı.

"Bilinmeyen ve planlanmamış bir parça. Âlemlerin büyüğü, her şeyin havasında," dedi ve bu ifade bana Holland'ın söyleyeceği bir şeyi hatırlattı. "Eythos, yaratıcının yaratılış anında hissettiklerinin genellikle onu şekillendirdiğini iddia ederdi. Bir parça neşe, keder, çaresizlik ya da öfke bile yaratılanın hayatını daha başlamadan şekillendirebilirmiş" dedi ve şöyle devam etti

Merdivenin dolambaçlı yollarında ilerlerken alnımda belli belirsiz bir ter pırıltısı belirdi. "Hortlakları yarattığımda sadece görev hissederim. Ama

Callum'la birlikte... her şeyi hissettim. Çaresizlik. Öfke. Keder. Hatta senin kanını paylaşan birine yakın olmanın verdiği sevinci bile."

Dudağım kıvrıldı.

"Eythos, Callum'a hayatını geri verirken hissettiklerimin onun farklı olmasının nedeni olduğunu söylediler. Duygularım onun kim olduğunu geri getirdi.
hayat."

İleride, alacakaranlığın ışığı sahanlığı dolduruyordu. "Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" Bacak kaslarıma kramp girdi, ya kullanmadığımdan ya da Kolis'in bahsettiğı yorgunluktan.

"Çünkü başka şeyler yaratırken kendime bunları hissettirdim. Hortlaklar," diye açıkladı benden birkaç adım önce sahanlığa ulaşarak. "Ve hiçbirisi Callum gibi olmadı, o anda ne hissedersen hissedeyim ya da ne düşünürsem düşüneyim."

Dudaklarım büzüldü. Gerçekten nedenini bilmiyordu. Benim için çok açıktı. Callum'u diriltirken hissettiğı şey gerçektir. Peki ya diğer zamanlar? Duygular sadece bir noktaya kadar taklit edilebilirdi ve kişi başkalarını, hatta kendisini bile buna ikna etmeyi başarsa bile, bu duyguyu gerçek yapmazdı. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Ama Kolis? Bir zamanlar duyguları anlamış olabilirdi ama artık anlamıyordu.

"Öyle ya da böyle," dedi Kolis bana dönerek, "sanırım bu bir lütuf. Hortlaklarımı oldukları gibi tercih ediyorum."

Tabii ki yaptı.

Sonunda sahanlığa ulaştığımda, "Yorgunsun," dedi. "Ve nefes nefese kalmışsın."

Tanrılar.

"Bunu belirtmek gereksiz," diye mırıldandım. "Merdivenlerden nefret ederim."

Gözlerindeki altın benekler parlıyordu. "Daha önce de onları pek sevmezdin."

Çoğu değildi.

"Ama umarım size göstereceklerimden keyif alırsınız." Başını eğerek bir kemerden çıktı.

Eğer bu sığınağı yaptırdıysa, boyunu ve kocaman kafasını hiç düşünmemiş miydi? Gözlerimi devirdim.

Bacaklarımı jöle gibi hissederek onu takip ettim ve kutsal alanın duvarından yüksek bir teras gibi görünen bir yere çıktım.

Ağrıyan kaslarımı unutarak avlunun zeminini geçtim ve bel yüksekliğindeki balkona çıktım. Şehrin büyük bir kısmını görebiliyordum: göz alıcı kristal kuleler, geniş sütunlarıyla dairesel yapılar ve daha kısa, daha bodur parıldayan binalar vardı. Aşağıya baktım. Sokaklar bile parlıyordu.

Sözsüz, arkamıza bakmak için döndüm. Orada daha çok parıldayan binalar, Kor Sarayı'nın kubbeleri ve nihayetinde şehri koruyan heykellerin tepeleri ile Aios'un altın ağaçlarının bir kısmını gördüm. Yine de gördüğüm tek şey bu değildi.

Heykellerin ve ağaçların ötesinde, çorak bir kumluk arazinin yol verdiği yerde, dağlara doğru uzanan zeminin çoğunu yoğun bir sis kaplamıştı. Elysium Tepeleri ile kıyaslandığında tepelerden başka bir şey gibi görünmeyen bir sıra.

Carcers olmalı.

Bakışlarım sarp, kayrak grisi uçurumların ve koyu yeşil, yoğun ormanlık sırtların üzerinde gezinirken nefesim kesildi. Dağlarda hiç yol görmedim,

Ama yamaçları ve yaylaları kaplayan ağaçların arasından daha karanlık bir şey gördüm. Ormanın içine giren ışığı emen ve bu noktaları parıltıya uçurumlara dönüştüren boşluk parçaları.

Shadowstone.

Kemiklerimi ürperten bir çığlık dikkatimi yukarı çekti. Kayalıklardan birine tünemiş, soluk kahverengi bir ejderha uzun boynunu uzatmış, bir diğerine çok yakın uçtu. Daha yukarıda, Carcers'ın tepesine yakın bir yerde, iki tane daha daire çizdi.

Derin bir nefes verdim ve dikkatimi zifiri karanlık noktalara verdim. Ash oradaydı. Kalbim hem rahatlama hem de hayal kırıklığıyla çarpmaya başladı. Nerede tutulduğuna tanık olmak bile beni sarsmıştı ama serbest bırakılmazsa ona ulaşmak için nelerin gerekeceğini görmek yıkıcıydı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Kolis sordu.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı dağlardan uzaklaştırdım ve şehre, sessiz binalarına ve boş sokaklarına geri döndüm. "Çok güzel," diye fısıldadım. "Camdan yapılmış gibi görünüyor." Derin bir nefes alarak ona baktım. "Kader'in burada yaşayanların çoğunu öldürdüğünü mü söylemiştin?"

Kolis başını salladı.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Açıklamayınca üsteledim. "Bu şekilde müdahale edemeyeceklerini sanıyordum."

Homurdandı. "İstedikleri zaman istediklerini yapabilirler, özellikle de dengenin bozulduğuna inandıklarında." Gözleri diğer tarafa başımın üstünden yüzüme doğru iniyor. "Ve işleri düzeltme yöntemleri aşırı olabilir."

Attes'in söylediklerini düşünerek elmaslardan inşa edilmiş dar yollara baktım. "Dengeyi neye döndürmeye çalışıyorlardı?"

"Yaşam közünü ve tacı aldığımda, burada yaşayan tanrılara," dedi bir kolunu uzatarak, "Tanrılar Şehri'nde bir seçenek sundum. Bana sadakatle ve sadakatle hizmet edebilir ve yaşayabilirlerdi. Ya da reddedip ölebilirler."

Ona baktım.

"Yarısı reddetti. Onları öldürdüm," dedi ve boğazında biriken kalınlığı silmek istercesine hafifçe öksürdü. "Bu Arae'nin hoşuna gitmedi, bu yüzden bana sadakat yemini edenleri yok ettiler."

Midem bulandı. Arae'lerin yanlış olduğuna inandıkları şeyleri nasıl düzelttiklerini asla anlayamayacaktım ama sesindeki bir şey beni huzursuz etti. "Sen... sadakat yemini etmeyenleri öldürdüğün için pişman mısın?"

Kolis uzun bir süre cevap vermedi. "Onları hapis cezasına çarptırabilirdim. Kararlarını yeniden düşünmeleri için onlara bir şans verebilirdim." Çenesinde bir kas kasıldı. "Onlara zaman tanıyabilirdim. Hayatın önemli olduğuna inanıyorum. Düşüncesizce hareket ettim. Bunu sık sık yaptığım söylenebilir."

Hâlâ ona bakıyordum. "Kabullenmek savaşın yarısıdır," diye mırıldandım, bakışlarımı şehre, Cor Sarayı'na ve Carcer'lara çevirirken söylenenler hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Belki de Kolis, Arae'nin tepkisi yüzünden o tanrıları öldürdüğüne pişman olmuştu. Belki de ne olursa olsun her şeyi farklı yapmış olmayı diliyordu. Her iki durumda da, sanki hayata değer veriyormuş gibi konuşuyordu.

Ve yine de, onu kolayca öldürürken görmüştüm. Bu bana öyle olmadığını söyledi.

Yoksa aceleciliğinin ölümle sonuçlanmasına neden olan Ölüm'ün özünün kötücül yanı, iyiliksever yanını geçersiz kılmış olabilir miydi? Onun bu şekilde doğduğuna inanmıyordum. Bu *hale gelmişti*. Muhtemelen bunu asla bilemeyecektim.

Nasıl ve neden řu anda olduđu gibi olduđuna dair her řeyi dűřündüm ama derin bir uykuya dalmanın her řeyi daha da kötüleřtireceđini hissediyordum.

Eskiden olduğu kişiye geri dönemeyeceğini hissediyordum. Dönebilse bile mi? Yaptıklarını geri alamazdı.

"Sana baktığımda bir zamanlar nasıl olduğunu gördüğüm zamanlar oluyor. ortaya çıktı."

Başım tekrar ona döndü.

"Gülümseme şeklin. Sesinizin tınısı. Tavırlarınız. Gözleriniz." Yoğun bakışları alçaldı. "Vücudunuzun şekli."

Boğazıma bir şey kaçtı.

"Ama hatırladığım her şey güçlendirilmiş gibi. Gülümsemelerin daha küçük, daha sıkı. Sesiniz daha kalın. Konuşurken kendine daha çok güveniyorsun ve söylediklerinde biraz daha özgürsün. Bu şekilde de hareket ediyorsun. Daha fazla çiller." Bakışları göğsümdede gezindi. "Daha fazla her şey." Safrası arttı.

"Yeni halinin bazı kısımlarını hoş buluyorum," dedi, bakışları saçlarıma kaydı ve Veses'in onun kulağına fısıldadığı konusunda haklı olduğuma dair içime bir şüphe düştü. Yoksa neden bu konuyu açsındı ki? "Diğer kısımlar, o kadar da değil. Callum'a söylediklerime rağmen, senin de benim gibi görüneceğini düşünmüştüm. hatırladım."

Gerildim.

Derin bir iç çekti. "Keşke yapsaydın."

Yapmadığıma o kadar memnundum ki, ama bu tepkimi engellemedi. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Az önce bana, en iyi olduğuna inandığı kişinin

Hayatının aşkı ve yeniden başlamak istediği kişi, başka birine benzememi dilediğini söyledi.

Tanrım, ben de insanlarla iletişim kurma konusunda kötü olduğumu sanırdım. Kimse Kolis'ten daha kötü olamazdı.

Bayat kokuyu taşıyan ılık bir esintiyle alnının derisi kırıştı.

Çürüme saçlarının tellerini kaldırdı. "Sanırım size hakaret etmiş olabilirim."

"Uh..."

"Neden olduğundan emin değilim," dedi. "Seni çekici bulmadığımı söylemedim."

Tekrar şehre baktım. Söylediklerinde yanlış olan her şeyi açıklamaya başlayacak gücü kendimde bulamadım.

"Seni üzdüm." Kolis daha yakına kaydı. "Bunu nasıl telafi edebilirim?"

Tanrım, yine mi bu?

"Ne istersiniz? Yeni elbiseler mi? Kitaplar mı? Mücevherler? Bir evcil hayvan?" Bir şey yakaladı

Yüzüme savrulan bukleler. Kıvrıcıkları geri çekerken dudakları inceldi. Renk onu rahatsız mı etmişti? "Söyle bana, ben de sana getireyim."

Ona alınmadığımı ve elbiseye, mücevhere, kitaba ya da evcil bir hayvana ihtiyacım olmadığını söylemeye başladım.

Ne tür bir hayvan?

Önemli değildi. Teklif ettiği diğer şey buydu.

Mücevherler.

Yıldız Elması.

Bir fikir hızla oluşurken nabzım hızlandı - gerçekten kötü düşünülmüş bir fikir, ama yine de bir fikir.

Parmaklıklara döndüm ve avucumu pürüzsüz mermerin üzerine koydum. "Şehri neden bu kadar güzel bulduğumu biliyor musun?" Ben konuşurken karnım ve göğsüm çırpınıyordu. "Pırıl pırıl parlıyor. Tüm farklı şekiller, bazıları pürüzsüz, diğerleri düzensiz." Ne kadar dikkatle dinlediğinin ve izlediğinin farkında olarak gülümsedim. "Annemin pek çok mücevheri vardı, çoğunlukla safir ve yakut. Parlak, mükemmel cilalanmış olanlar. Tamamen kusurlu - benim gibi değil."

"Nasıl yani?"

Annemin pek çok mücevheri vardı ama şu anda ağzımdan çıkanların çoğu tamamen uydurmaydı. "Çiller." Sesimi alçalttım, söyledikleriyle oynuyordum. "Onları çok fazla buldu. Ne de olsa pürüzsüz, lekesiz bir güzelliği tercih ederdi. Yine de, bir elması vardı ki kaba kenarlı ve düzensiz şekilliydi. Beni her zaman büyülemiştir - tüm elmaslar öyledir. Sevinç gözyaşlarından yaratıldıkları doğru mu?"

"Çoğu."

"Takmak istiyordum," diye yalan söyledim, hiçbir mücevher takmak istemiyordum. "Ama ona dokunmama asla izin vermezdi."

Kolis çabucak, "Onu senin için şimdi alabilirim," dedi. "Bana nerede olduğunu söyle." Oh, kahretsin. "Şu anda nerede sakladığından emin değilim."

Kararlılık çenesine yerleşti. "Bana söylemesini sağlayabilirim."

Çifte bok. Bu iş hızla tersine dönüyordu. "Artık onda olduğundan bile emin değilim." Vücudumu onunkine doğru eğdim, onu bu fıkirden vazgeçirmek için avucumu göğsüne koyacak kadar çaresizdim.

Kolis tamamen hareketsiz kaldı.

Ben de öyle, ama farklı nedenlerle, teninin avucumun altında nasıl

hissettiğini kabul etmemek için her şeyi yaptım. "Bu tür bir şeye gitmek zorunda değilsin.

sorun, Kolis." Boğazımı dolduran safra geri gelmişti, parmaklarımı kas kütlelerinin üzerinde gezdirirken yumru her zamankinden daha büyüktü. göğsünde. "Bir elmas daha yeterli olur."

Kolis'in çenesi düştü. Ben aklımı mı kaçırdım diye düşünürken o elime bakıyordu.

"Belli ki binaların hiçbirinden değil." Kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. "Herhangi bir şekilde zarar görürlerse üzülürüm. Ama büyük ve eşsiz bir şey işe yarar."

"Tam olarak ne kadar büyük?" Sesi sertleşmişti. "Ve eşsiz mi?"

Bu Yıldız Elması ne kadar büyük olmalıydı? Tek hatırladığım pürüzlü olduğu ve rengi hakkında duyduklarımdı. "Büyüklüğü, benzersizliği kadar önemli değil," diye karar verdim, iç çeker gibi yaparak. "Ve gümüş bir parlaklığı var. Onunki çok gümüş ve pürüzlüydü." Parmağımı tenine dokundurdum ve sonra elimi çektim. "Önemli değil. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Arkamı dönmeye başladım.

"Bir tane biliyorum. Büyük ve düzensiz" dedi. Nefes almayı bırakmış olabilirim. "Sanırım gümüş bir parlaklığı da var. Bu... nadir bir elmas."

Yavaşça onunla yüzleştim. "Öyle mi?"

"Evet." Hâlâ ellerime bakıyordu.

Avucumu göğsüne götürdüm. "Görebilir miyim?"

Dönen altın ve gümüş gözler benimkilere dikildi.

Alt dudağımı ısırdım. "Onu görmek istiyorum. Tut şunu." Ses tonumu nefesli bir hale getirdim, muhtemelen Veses'in doğal konuşma tarzına kıyasla kulağa gülünç geliyordu. "Dokunmak istiyorum."

Gözleri çılgına dönmüştü. "Bu seni mutlu edecek mi?"

"Evet." Başımı salladım, elimi tekrar geri çektim. Onları belimde birleştirdim. "Öyle olurdu."

"O zaman gel. Seni oraya götüreceğim."

Kolis'i mabede kadar takip ederken göğsüm ve midem hâlâ kıpır kıpırdı. Bir yanımda inançsızlık içinde kaybolmuştu. Onu manipüle etmek gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? Gerçekten mi?

Ama Ash elmastan haberdar değildi. Attes bundan hiç bahsetmemişti.

Delfai bunun Kaderler'den başkası tarafından bilinmemesi gerektiğini söylemişti.

Belli ki bir Arae bu bilgiyi Kolis ile paylaşmıştı. Delfai'ye, müdahale etmemeleri gerekirken bir Kader'in bunu nasıl yapabildiğini sormuştum ve o da Primaller duygu hissetmeye başladığında Arae'nin de hissettiğini iddia etmişti.

Dolayısıyla onlar da istismar edilebilir. Kim bilebilirdi ki? Diğer Primaller de Varlığından ve neler yapabileceğinden haberdardı, ama büyük olasılıkla Yıldız'ı görmek istediğim Kolis'in aklının ucundan bile geçmeyecekti.

Eğer beni gerçekten oraya götürürse.

Kendimizi tekrar dışarıda bulduğumuzda, Elias patıkada arkamızdan gelirken, bundan ciddi olarak şüphe etmeye başladım. Dyses görüş alanıma girdiğinde ellerim yumruk oldu.

Odanın kapısı açıldı ve Kolis beni içeri götürdü. Tahtını geçip kafesin kapısını açtığında adımlarım yavaşladı.

"Anlamıyorum," dedim. "Bana bir elmas gösterdiğini sanıyordum."

"Gösteriyorum." Kafesin içine girdi, eşikte beni bekliyordu.

Kendimi ileri doğru zorlayarak ona katıldım. Bana fazla yer bırakmadı. Yanından geçerken vücudum onunkine değdi.

Arkamda durmak için geldiğinde kapı kapandı. *Tam* arkamda. "Yukarı bak."

Dediğini yaptığımda öfke kaynıyordu. Başımı kaldırdım.

"Evet?" "Görüyorsun, değil mi?" Kolis söyledi.

"Anlamıyorum..." Bakışlarım merkezdeki elmas kümesine takıldı. kafesten. "Bu bir elmas kümesi. Ve parlaklık gümüş değil." Garip, çizgili, süt rengindeydi.

Kolis kıkırdadı. "Şimdi öyle görünüyor, çünkü ben öyle olmasını istedim." Etrafımda uzanarak bir kolunu kaldırdı ve elini açtı. "*Vena ta mayah.*"

Kelimelerin Primallerin dili olduğunu anladığımda, kafesin tavanındaki elmas kümesi titreşmeye ve tiz bir vınlama sesi çıkarmaya başladığında dudaklarım aralandı.

Titreyerek altından kurtuldular ve bunun birkaç küme değil, sadece bir küme olduğunu fark ettim. Aşağı doğru süzülürken şekli *değişti*, sütümsü bir ışık ve gümüş çizgisiyle titreşti.

Kolis'in eline ulaştığında, avuç içi büyüklüğünde tek bir elmas tutuyordu, düzensiz şekli belli belirsiz bir...

Buna inanamadım.

Lanet olası elmas hep üstümdeydi.

BÖLÜM OTUZ BİRİ

Sessizce Yıldız'a baktım, her şeye gücü yeten elmasın haftalardır başımın üstünde durması beni tamamen şoke etmişti.

"Ne düşünüyorsun, *so'lis*?" Kolis sordu. "Bu, bir zamanlar göz diktiğinden daha mı az, daha mı çok?"

"Daha fazla," diye fısıldadım elindeki elması çevirirken. Keskin açılar gümüş gibi parlıyordu. "Bir yıldıza benziyor."

"Adı bu," dedi. "Yıldız." "Oh." Şaşırmış gibi yaptım. "Uygun bir isim." "Öyle."

Hafifçe döndüğümde göğsünün sıcaklığı sırtıma vurdu. "Nasıl böyle bir elmas yaratıldı mı?" Cevabı zaten bildiğim için sordum ama Kolis'in nasıl yanıt vereceğini merak ediyordum.

"Anladığım kadarıyla ejderha ateşi tarafından yaratılmış." Konuşurken başparmağını elmasın üzerinde gezdirdi ve dokunuşuyla gümüş parlaklığının geri çekildiğine yemin edebilirdim. "Primaller sevinç gözyaşları dökmeden çok önce. Ona tamamen şans eseri rastladım."

Delfai tam olarak bu şekilde yaratıldığını söylemişti ama Kolis'in bunu *tesadüfen* bulmadığını biliyordum. "Gerçekten çok güzel." Sütlü ışığı izledim

bir kez daha çevirirken elmasın içinde dalgalandı. "Neden görünüşünü değiştirdin ve onu burada, saklı olduğu yerde tuttun?"

"Çünkü böylesine güzel bir taşı en çok değer verdiğim şeyi sakladığım yerden başka nereye koyabilirim ki?"

Verdiği yanıt karşısında midem bulandı ama gülümsemeyi başardım. "Tutabilir miyim?"

"Elbette," diye mırıldandı Kolis.

Elması yaklaştırmaya ağzımda biriken ekşiliği yuttum. Parmaklarım onun etrafında kıvrıldı-

Tenim Yıldız'la temas ettiği anda parmak uçlarımda bir sarsıntı dans etti. Göğsümdeki közler anında canlanıp uğuldayarak ve vızıldayarak o kadar hızlı aktı ki nefesimi tutamadım ya da tüm vücudumun nasıl sarsıldığını gizleyemedim.

Yoğun akım içime doğru pompalandıkça acı vermeye başladı ve elimi şaşırtıcı derecede sıcak olan taşın etrafında sıkılaşmaya zorladı. Elmas ısındıkça kolumda bir titreme başladı. Tutuşumu gevşetmeye çalıştım ama taşı bırakamadım, parlaklığı arttıkça başka tarafa bakamadım. Gördüğüm ışık bir yansıma değildi. Sütü, gümüşü beyaz ışık çizgileri elmasın *içindeydi*. Şimdi genişleyerek taşın tamamını dolduruyorlardı.

Görüntüler zihnimde hiçbir uyarı olmaksızın belirdi, sanki bir resim kitabı gibi hızla şekilleniyor ve dönüyordu. Yemyeşil bir orman gördüm - bir dağın tepesinde yoğun ağaçlık bir alan - ve uzun, kırbaçlı bir rüzgar fırtınasına yakalanmış bir adam. Kısmen kırmızı mürekkeple kaplı yüz hatlarının etrafında koyu renk saç telleri. Ve gözleri...

Gözleri.

Gözbebekleri diyarların rengindeydi -mavi, yeşil ve kahverengi, gözbebeklerini yıldızlar dolduruyordu. Gökyüzüne bağırdı, sözleri rüzgârda kayboldu.

Devasa, kanatlı bir canavarın açık çenesinden sıcak, şiddetli hava geliyordu. A

ejderha toprağın ve çamların renginde nefesi devrildi.

Ejderhanın ağzının içinden, kenarları boyunca kırmızı kıvılcımlar çıktı. Parlak

Görkemli varlıktan alevler fışkırdı, dağdaki adamı batıran bir ateş hunisi. Ve alevler gelmeye devam etti, adamın durduğu yerde hiçbir şey kalmayana kadar zirvenin tüm tepesini yok etti.

Kavrulmuş toprak ve toprağın derinliklerine gömülmüş bir elmaştan başka bir şey yoktu.

Görüntüler hızla tekrar değişti. Dağ ve ejderha gitmiş, yerlerine başka bir adam gelmişti, bu sefer siyah saçlı bir adamdı, elması tıpkı benim gibi sıkıca tutuyordu, parmak eklemleri beyazlamıştı. Onun kolu da benimki gibi titriyordu. Başını kaldırdığında tüm vücudu titriyordu, şok gümüş gözlerini dolduruyor ve geniş elmacık kemikleri boyunca titreşiyor, geniş ağzını ve güçlü çenesini gevşetiyor, altın-bronz tenini soluklaştırıyordu. Adama baktı Karşısında altın sarısı saçları olan ve onun özelliklerini paylaşan biri vardı.

Artık kimi gördüğümü biliyordum.

"Hiçbir şey geçmişî silemez," diye homurdandı Eythos.

Eythos'un kiyle aynı tonda bir el onunkinin üzerine kapandı. "Geçmişî silmek gibi bir niyetim yok. Ben geleceğî değiştireceğim," diye yemin etti Kolis.

Üstlerinde şimşekler çakarken bakışları kilitlendi. "Senin gibi değil Sanırım yapacaksın," diye yalvardı Eythos, diğer kolunu kaldırıp Kolis'in ensesini kavramaya çalışırken iri bedeni titriyordu. "Beni dinle kardeşim. Bu diyarlara ve sana acıdan başka bir şey getirmeyecek."

"Sanki ben zaten acıdan başka bir şey yaşamıyormuşum gibi!" Kolis bağırdı. "Benim için şimdiye kadar olan tek şey bu."

Eythos'un gözleri yaşlarla doldu. "Hayatının farklı olmasından başka bir şey istemezdim. Eğer bunu senin için değiştirebilseydim, değiştirirdim. Her şeyi yapardım-"

"Ama beni mutlu etme şansın vardı. Benim için her şeyi yapma şansın vardı ama yine de reddettin," diye hırladı Kolis. "Ve şimdi bize bak. Nerede olduğumuza bir bak!"

"Özür dilerim." Eythos'un teninden tüyler çatırdadı. "Üzgünüm. Ama bunu durdurmak için çok geç değil. Sana yemin ederim. Seni affedebilirim. Yeniden başlayabiliriz-"

"Beni affediyor musun?" Gök gürlerken Kolis sertçe güldü. "Gel bakalım. Sanki hâlâ beni kardeşin olarak görebilecekmişsin gibi konuşuyorsun. Sanki Mycella'dan sonra yapabilecekmişsin gibi. Beni sevdiği için beni asla affetmedin."

Eythos geri çekildi. "Hiç affedilmedi mi...? Kardeşim, bir zamanlar senin için şefkatli bir yeri vardı-"

"Seninle birlikteydi çünkü ben ona sahip olamadım."

İlkel'in yüzünde öfke parladı. "Neden böyle şeyler söylemek zorundasın?"

"Bu sadece gerçek."

"Hayır, bu senin inanmaya karar verdiğin gerçek," diye karşılık verdi Eythos. "Mycella seni gençken sevmiş olabilir ve onu katlettiğin ana kadar sana değer vermeye devam etti."

Kolis gözlerini kaçırdı, çenesi gerildi.

"Ama o beni sevdi, Kolis. Sana sahip olamadığı için beni seçmedi. Bu aşk değil. Ne yaşadık? Aramızda büyüyen şey? İşte aşk buydu. Beni sevdi ve bir zamanlar sana karşı hissetmiş olabileceği şeyleri asla sana karşı

kullanmadım."

"Siktiğimin yalancısı."

"Asla!" diye bağırdı Eythos. Derin bir nefes aldı ve gözle görülür bir şekilde öfkesini dizginlemeye çalıştı. "Evet, ilk başta bundan memnun değildim. Kim mutlu olurdu ki? Ama seni asla suçlamadım."

Kolis alay etti. "Daha iyi olanın rolünü oynamaktan kendini alıkoyamıyorsun-"

"Bu bir rol değil!"

"Saçmalık," diye bağırdı Kolis. "Sen benim kadar iyi bir yalancı değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Bundan geri dönüş yok, bunların hiçbirinden."

"Ama var. Olmak zorunda. Biz aynı etten ve kandanız. Kardeşlerim. Sizi seviyorum-"

"Kapa çeneni!" Kolis çığlık attı, diğer elini dışarı uzattı.

Eythos sarsıldı, gözleri inançsızlıkla parladı. Göğsünü delip kalbine giren donuk beyaz bir çubuğa baktı.

Zaman durmuş gibiydi.

Dönen rüzgar. Oluşan fırtına. Saf, katıksız enerji yükselirken her şey durdu.

Kolis elini geri çekti, kanlı elini. Ağzı yarıldı. "Biliyordum... Bunu yapabileceğini biliyordum." İçinden bir ürperti geçti Eythos bakışlarını kardeşininkilere doğru kaldırdı. Parıltılı kan kardeşinin Dudaklar. "Ama ben... yanıldığımı umuyordum. Her zaman... umudum vardı."

"Eythos," diye fısıldadı Kolis. Başını iki yana salladı, inkâr yüz hatlarına işlemişti. "Hayır. Hayır!"

Kolis, Eythos'un bacakları altından çıkarken kardeşini yakaladı ve ardından ikizinden enerji patlayarak havayı ve diyardı doldururken onu tuttu.

İmgelem ya da her neyse kaybolup gitti. Hâlâ Yıldız'ı tutuyordum, hâlâ ona bakıyordum ama tek gördüğüm Eythos'un göğsünden aşağı akan kırmızıydı. Kolis'in gözlerinden akan kırmızı.

İçimi bir kuşku dalgası kapladı çünkü *biliyordum* - iki şeyi aynı anda *biliyordum*. "Ağladın."

"Ne?" diye sordu. Kolis sordu ve ben daha cevap veremedim kolumu kavrayıp yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. Gümüş renkli hava dalgaları altın benekleri. "Ne dedin sen?"

Kahretsin, bunu söylememeliydim. Şok beni daha iyi bir hale getirmişti. "Ben... Ne demek istediğini anlamıyorum-"

"Bana yalan söyleme."

"Değilim." Kolumu sıkıca kavradığında içimden bir acı tıslaması geçti ve zaten gürül gürül yanan korları alevlendirdi.

Vahşi bakışları hâlâ elimde tuttuğum elmasa kaydı. Keskin bir nefes aldı ve elması tutan elinin kolunu yüzüme gelecek şekilde kaldırdı. "Ne gördün?" Kolis beni sarsarak başımın önce geriye sonra tekrar öne düşmesine neden oldu.

Omurgamdan aşağı keskin bir acı yayıldı. Kolunu kavradığımda zaten çok sıkı olan derim karıncalandı.

Beni tutan koluma uzandı ve elması avuçlarımdan kurtarıp havaya fırlattı. Gözlerim ona kaydı, kafesin tavanına geri dönüp bir kez daha elmas kümesi haline gelirken bakışlarım Yıldız'ı takip etti.

Gümüşi ışığın sütümsü çizgileri üzerimizde zonkluyordu.

Ürperdim.

Çünkü artık o elmasın içinde *ne* olduğunu biliyordum.

Bu kafeste olan her şeye tanık olan şey.

Kolis beni bir bez bebekten farksızmışım gibi sarsarken göğsümün ortası zonkluyordu.

Dişleri etsiz dudaklarının altından çıkmıştı. "Ben mi? Tanrıların Kralı. Ya sen? Bir zamanlar korkmuş bir genç kızken fahişeye mi dönüştün?"

Ona bakarken kolunu kavrayışım gevşedi. Boş tuval İçimdeki korlar kabarırken hiçbir yerde bulunamadı. Dağınık bir öfkeden başka bir şey yoktu -sıcak, güçlü bir öfke. Görüşümün kenarları beyaza döndü. Güç damarlarıma hücum ederken ellerimi uzatıp göğsüne vurdum.

Kolis'in yüzünde, beni bırakmadan önce içimde yankılanan bir şok titreşimi gördüm. Yere düştüm, neredeyse devriliyordum, o da hava patlamasıyla geriye doğru savruldu. Parmaklıklara çarpmadan önce kendini yakaladı. Kısa bir an, gölge taşı ve Kadimlerin kemikleriyle çevrili burada ona bunu yapamamam gerektiğini fark ettim.

Callum'u korkutmak için o fırtınayı da çağıramamalıydım ama közler...

Kolis göğsünü kabartarak başını kaldırdı. Sarı saçlarının perdesi arasından gözlerinin sonsuz bir hiçlik havuzuna dönüştüğünü ve derisinin inceliğindeki kemiği ortaya çıkardığını gördüm.

Kolis'in gerçek halini gördüğümü söylediğimde Callum, "*O zaman ölümü gördün,*" demişti. "*Gerçek ölüm. Kimse bunu görüp de uzun süre yaşayamaz.*

sonra."

Nefes nefese geri adım attım ve yatağın ayakucundaki ahşap sütuna çarptım.

"Sana o közleri kullanman konusunda ne demiştim?" diye çıkıştı.

Uyarı zilleri çaldı, içgüdülerim bana tehlikede olduğumu söyledi. Bakışlarım kapalı kafes kapısına kaydı. Sütunu ittim-

Ben bir adım bile atamadan Kolis üzerimdeydi, eli yine boğazımdaydı. Beni aniden kolondan çekip havaya kaldırdığında mümkün olan her nefesi almak için kolunu kavradım. Ayaklarım sallanırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bir şeyi hatırlamanı istiyorum." Yüzünde tek bir et parçası bile kalmamıştı. "Yaptıklarım için beni suçlama. Buna sen sebep oldun."

Birden boğazımın etrafındaki baskı kayboldu. Kendimi havada asılı bulduğumda bir anlık şaşkınlık yaşadım, sonra geriye doğru uçtum.

Yatağa sertçe çarptım, yumuşak şilte darbeyi azaltmak için çok az şey yaptı.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve beni bir an için hareketsiz bıraktı.

Kolis *havalandı*, göğsünün ve kollarının kemikleri çatırdayan havanın altında görünür hale geldi.

İçgüdüler devreye girdi. Onu yatıştırmak mümkün olmayacaktı. Nazik sözlerle onu manipüle etmek yok. Varlığımın en derininde ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

Karnımın üzerine dönerek dizlerimin üzerine kalktım ve yatağın diğer tarafına doğru çılgınca bir hamle yaptım. Mesafe fazla değildi ama-

Kolis aniden arkamda belirip beni yüzüstü yere yatırdığında bağırdım. Tepki verecek zamanım yoktu. Saçlarımdan tutup başımı o kadar geriye çekti ki omurgamın çatlayacağını sandım. Üzerimdeki Yıldız'ı gördüm, gümüşü ışık üzerinde yarışıyordu. Fury binaya çarptı. Kolis başımı yana doğru iterken panikledim. Ellerimi altına almaya çalıştım. ve onu üzerimden kaldırmak için yukarı ittim ama o çok ağır ve

güçlüydü. "Bırak beni!" diye bağırdım.

Ağırlığı beni dümdüz tutuyordu ve onun bana, kıcıma karşı hissi dayanılmazdı, ciğerlerimdeki nefesi çalıyordu. Nefes alamıyordum.

Panik içimde öyle bir patladı ki, etrafımdaki altın kafes bir anlığına yok oldu ve yerini Wayfair'deki yatak odamın çıplak taş duvarları aldı. Üzerime gelen Kolis değildi.

Tavius'tu. *Oradaydım. Buradaydım.* Kapana kısılmıştım. Nefes alamıyordum. Nefesi açıkta kalan boğazımın üzerinde gezinirken kendimi üvey kardeşime ya da Kolis'e karşı korumak için hiçbir şey yapamıyordum. Dişlerinin yakında derimi parçalayacağını biliyordum. Ve orada durmayacağını da biliyordum. Bu sefer durmayacaktı.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Silahsızdım. Güçsüzdüm. Yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Hiçbir eğitim ya da hazırlık yardımcı olamazdı. Ama o közler.

Onlar Yaşamın İlkel'ine aitti. Ve artık bana aitlerdi.

Rhain'in bana binayı getirmemi söylemesine yetecek kadar güçlüydüler. Aşağı. Hayatı geri getirecek, gölge taşının yok edici etkilerini kıracak kadar güçlüydüler. Vahşi bakışlarım parmaklıklara takıldı.

Attes'e, "*Kadimlerin kemiklerinin yok edilebileceği açık,*" demiştim.

"Sadece iki Primal tarafından."

Ölümün İlkeli. Ve

Yaşamın İlkeli.

Kolis başımı arkaya çevirirken kalbim güm güm atıyordu. Star'ı bir kez görmüştüm.

Daha fazla.

Yaşamın İlkelinin közleri çok şey yapabilirdi, ama benim iradem... Benim iradem *her şeyi* yapabilirdi.

Çünkü ben zayıf değildim.

Güçsüz değildim.

Közler uğuldadı. Kolis'in keskin dişleri boğazımı sıyırdı.

Bunun olmasına izin veremezdim. Reddettim.

Kontrolümü

kaybetmedim. Onu

aldım.

Özü yüzeye çağırarak, baş döndürücü bir telaşı memnuniyetle karşıladım. Göğsüme ve damarlarıma akan gücü. Geceleri bana sarıldığında bastırdığım, her şeyi tüketen öfkeyi kucakladım.

Evander'ı öldürmem için beni manipüle ettiğinde, ona gülümsediğimde ve boş iltifatları için teşekkür ettiğimde, beni Kyn'e teklif ettiğinde, beni ısırıldığında ve bundan zevk aldığında ve daha pek çok kez. Geçip giden günler, haftalar, aylar ve yıllar ve bana ait olmayan yüzyıllar boyunca içimde biriken öfkeye izin verdim. Görüşüm gümüşe dönerken, Sotoria'nın içimde yükseldiğini hissettim ve "Çekil üstümüzden!" diye bağıran oydu.

Kolis bana karşı dondu kaldı.

Güç patlaması benden her yöne doğru yayılarak sahte Kralı üzerimden fırlattı. Bu sefer parmaklıklara çarptığını duydum, şaşkınlık homurtusu yerini acı dolu bir sese bıraktı.

Enerji ve öz kaslarıma pompalandı, varlığımdaki her hücreyi aydınlattı ve o zaman gerçekten birkaç kordan daha fazlası olduğumu anladım.

Ben onlardım.

Onlar bendim.

Ne istediğimi. Düşündüğüm

şey. Gerçek oldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktım ama kapıya doğru koşmadım. Yavaşça Kolis'in durduğu yere döndüm. Etten çok kemik gibiydi.

Ölüm karşımda

duruyordu. Ama ben

hayattım.

"Biz mi?" diye fısıldadı.

Tüylerim derimin yüzeyine doğru kükreyerek kollarımdan aşağıya doğru akmaya başladı.

Çılgılık atarak ellerimi iki yana açtım. Bir başka enerji patlaması beni terk etti, divanı ve masayı buharlaştırdı. Yatak bir alan halısı olarak yükseldi ve El değmemiş kitap yığınları parçalandı. Banyo odasındaki sürgülenmemiş her şey havaya uçarken mahremiyet perdesi çöktü. Sakladığım ama hiç kullanma fırsatı bulamadığım lanet anahtarı gördüm. Parçalandı. Yaldızlı parmaklıklar patladı ve parçalar dışarı fırladı.

"Benden bu kadar," diye fısıldadım -ya da çılgılık attım, emin olamadım. Ne kadar yüksek olursa olsun, sesimi hava doldurdu ve zamanın rüzgârlarını taşıyan, yarı yıkılmış kafesin ötesine koşan ve ötesindeki odaya doğru hızlanan hava gibi geldi. Kolis'in oturduğu taht paramparça olmuştu.

Tavan boyunca uzanan dar pencerelerden *dökülen* öz -benim isteğim gibi-toza dönüştü.

Kolis tökezledi, gözlerinin uçurumunda altın ve gümüş parlıyordu ama onu görmedim. Ben irademi korurken, gümüşü gözlerini hayal ederken o önemli değildi.

Kutsal alanın üzerinde uzanan ve dışarı doğru kırbaçlanan hava şeritleri, boş sokaklarda, ışıltılı binaların arasında, Cor Sarayı'nın ve elmas ve mermerden yapılmış ışıltılı duvarın önünden geçtim. Kanatlıları gördüm Dalos'u koruyan heykeller ve kendimi küçük hissettiğim için onları toza çevirdim.

Sonra daha önce baktığım dağları gördüm. Dağdaki noktalara odaklandım. Zonklayan güç dallarını çağırırken karanlığı -gölge taşı- Gümüşü bir ağ gibi Carcers'ın eteklerini kapladılar, sonra dağın kenarlarına doğru yayıldılar ve ağaç labirentinin içinden geçerek gölge taşı hedeflerini buldular ve onları dümdüz geçtiler - tüm duvarları, zeminleri, tavanları ve içlerindeki zincirleri.

Yolladığım funda dallarının ucunda, tüylerle kaplı gümüş gözlerin açıldığını gördüm.

Ve gülümsedim.

Kolis'in başı sağa doğru sarsıldı, sanki ne yaptığımı anlamış gibi çenesi kenetlendi.

Kimi serbest bırakırdım.

Bakışları tekrar bana döndü ve evet, kimin geldiğini biliyordu. Kolis, Dalos'un tepesindeki havaya çarpan buzla ıslanmış öfkeyi hissetmek zorundaydı.

düşünülemez bir güç, çünkü yapabilirdim.

Odağımı Kolis'e kaydırduğımda bir damla kan elbisemin bedenine çarptı. Kafatasımın arkası karıncalandı, çünkü özü geriye kalan şeyde zonkluyordu.

kafesten. Sandıklar devrildi. Beyaz ve altın rengi tüllü elbiseler havaya kalktı, dans eden ruhlar gibi etrafımızda dönmeye başladı.

Kolis'in bedeni ölümlü formuna dönerken yeniden ortaya çıktı. "*Biz mi?*" diye tekrarladı.

"Kapa çeneni." Eather dalgalandı ve ben de güce tutundum - *benim gücüme*.

Parmak uçlarımdan çatırdayan ve tüküren bir hava fışkırdı, elimde şekil aldı, uzadı ve daha önce yarattığım şimşeğe dönüştü. Parmaklarım uğuldayan enerji kütesinin etrafında kapandı.

Kolis'in gözleri büyüdü. "Yapma."

"Siktir git." Cıvatayı sanki bir hançermiş gibi fırlattım. Ve bir bıçak fırlattığımda nadiren ıskalarım.

Bu sefer de yapmadım.

Şimşek tam isabet etti, onu ayaklarından düşürdü ve arkasındaki kafesteki deliğe fırlattı. Yere çarptı ve birkaç metre yuvarlandı.

Ellerimi kaldırarak ilerledim. Yaldızlı kemiklerden geriye kalanlar etrafımda havaya yükseldi, çoğu küçük parçalardı, birkaç tanesi elim kadar ya da biraz daha uzundu.

Kolis ayağa fırladı, göğsünün derisi kömürleşmiş ve tütüyordu. Çenesi eğilirken dudağı kıvrıldı. "Bunu yapmak istemezsin."

Soluma baktım. "Ama ben biliyorum."

Bakışları benimkileri takip ederek parçalara yöneldi. "Lanet olsun."

Yana doğru savrularak ona gönderdiklerimin tüm şiddetinden kaçtı ama birkaç tanesi karnına ve kalçalarına saplandı. Başını kaldırdığında

Birini karnından yakaladı, acıdan yüzü buruşuyordu. "Kes şunu artık."

"Durmak mı?" Uzaktan bir ejderhanın kükremesi bir ılıkla son bulurken güldüm. "Evet. Çok geç değil-"

"Bana yemin eder misin? Beni affedebileceğine?" Dışarı ıktığımda Kafesin ipeksi kumaşı etrafımda dönüyor, parçalanmış kemiklere takılıyordu. "Yeniden başlayabileceğimizi mi?"

Gözlerini kırptırtıran Kolis'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Evet."

Gök gürültüsünü andıran bir öfke kükremesi yaklaştırken güldüm. "Hadi ama, sanki bana hâlâ... o gözle bakabilecekmişsin gibi konuşuyorsun," dedim, Eythos'a söylediklerinde sadece bunu değiştirerek. "Benim kadar iyi bir yalancı değilsin."

Kolis hareketsiz kaldı.

"Asla olmadın." Dönen önlüklerin arasından yürüdüm. "Bundan geri dönüş yok, bunların hiçbirinden."

İnançsızlık yerini yakışıklı yüzünde daha önce hiç görmediğim bir duygu karmaşasına bıraktı. Korku. Keder. *Pişmanlık*. "Gördün..."

Daha uzun bir kemik parçası ileri fırladı. Kolis sola doğru savruldu ama yaşadığı şok ona pahalıya patladı. Omzuna saplandı ve onu yere doğru sürükledi.

Elim dışarı fırladı ve kemiklerden birini yakaladı. Ona doğru ilerlerken temas elimi yaktı ama dayanmaya çalıştım. Acı buna değerdı. "Eythos seni sevdiğini söylediğinde ona inanmadın."

Kolis derisinden çıkan kemikle boğuşurken vahşı bakışları elimdeki kemiğe kaydı.

"Bu yüzden onu bıçakladın. Bunun onu öldüreceğini düşünmedin. Kalbe saplanan bir yara bunu yapmazdı - bunlardan biriyle bile." I

Elini tekmeleyerek uzaklaştırdım, sonra da ayağımı koluna vurarak onu yere sabitledim. "Ama zayıflamıştı, değil mi?"

Kolis sanki kendisine musallat olduğunu bildiği ama şimdiye kadar göremediği bir ruhmuşum gibi bana baktı. "Ben... Ben onun kendisinden son korları da çıkardığını bilmiyordum. Eğer bilseydim-"

"Eğer yapsaydın, ne yapmazdın? Onu kazayla mı ldrrdn?"

Kolis ağır bir nefesle ürperdi. "Ben... Ben bunu yapmak istememiştim." Gözleri o kadar geniş, o kadar altın rengiyle doluydu ki, bir an için o sahte Tanrıların Kralı, ama birçok hata yapmış bir adam. "nk nasıl olur da beni seviyor mu?"

"Güzel soru. Sanırım kardeşin hepimizden çok daha bağışlayıcı bir varlıktı. Kesinlikle benden daha iyi," dedim, diz çökerek üzerine çıktım ama kolunu sabit tuttum. "Bir şeyi hatırlamanı istiyorum, Kolis."

Yüz hatlarında anlayış belirdi, bakışları tuttuğum kemiğe yöneldi. "Seni öldürmekten başka bir şey istemiyorum."

Kolis altımda tamamen hareketsiz kaldı. Beni üzerinden atmaya ya da kendini savunmaya çalışmadı. Kabullenmeye benzer bir şey oldu ve aklımdın bir köşesinde belki de bunu istediğini düşündüm. Sonunda biliyordu ki Yaptıkları, Sotoria olduğuna inandığı kişiye kaybetmesine neden olmuştu ve ölüm artık onu rahatlatacaktı.

Böyle bir piç olmasaydı üzücü olurdu.

Kemiği göğsüne, kalbine ve yere saplayarak tüm vücudunu sarstım. Serbest bıraktım ve tekrar tekrar aşağı ittim, nefes alış verişlerini hırıltıdan başka bir şeye dnştrmedim. O öldükten sonra yaptığım gibi saydım.

Beni ısırdı ve Kolis'i bıçaklamaya devam etti. O banyoda otururken kemiği boğazına, kafasına ve midesine saplarken yaptığım gibi saydım.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Kemiği tekrar kalbine sapladığımda ellerimi kan kapladı, kollarımda ve yanaklarımda lekeler oluştu. Kollarım titredi. Vücudum titredi.

Sonra *onu* hissettim.

Çok sık birkaç nefes çekerek, ağrıyan ellerimi kemikten çektim ve kemiği oldukça derin bir yere gömülü bıraktım. hassas bir parçasıydı. Kolis'ten sürünerek ayrıldım, yere doğru geri çekildim. Bir sandalyenin ayaklarına çarptım, hala dönmekte olan elbiseler etrafıma düştü. Kapalı oda kapılarına baktım.

Kolis'in muhafızları neden içeri girmemişti? Bunun bir önemi yoktu.

Acı şakaklarımı deldi ve çenem boyunca ilerledi, yavaş yavaş donuk bir ağrıya dönüştü. Nefes nefese gözlerimi kapattım ve közlere odaklandım. Ateş içimde, damarlarımda ve kemiklerimde zonkluyordu, artık sadece göğsümle sınırlı değildi. Öncekinden daha zayıflardı -çok daha zayıflardı- ama nefes almak için mücadele ederken onları çektim. Onu görmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı çünkü damarlarımdaki sıcak özün hissi muhtemelen önemliydi. Son. Ash'in bana öz hakkında söylediklerini hatırladığımda içimden bir spazm geçti. O benim irademdi.

Ben de istediğimi elde etmek için onu kullandım.

Üzerime ağırlıksız bir his çöktü, sanki bilincim bedenimi terk ediyordu. Tavandaki pencerelerden süzülen ve boş koridor boyunca, Kolis'in odasından geçip koridorlara sürüklenen bir hayalete dönüştüm, arayıp tarayan havanın ince parmaklarına bağlandım-

Onu bulana kadar.

Ash.

Mabedin koridorlarında yürüyordu, deri pantolonu yırtık pırtıktı ve kalçalarından aşağı sarkıyordu. Cildi kül rengi, vahşice güzel yüz hatları - geniş elmacık kemikleri ve güçlü kaşları- her zamankinden daha keskindi. Karnına bulaşan kir, haftalardır doğru dürüst bir şey yemediğinin kanıtı olarak, kaslarının daha da belirginleşmesine neden olmuştu.

Ama Ash besleniyordu.

Göğsünün belirgin çizgilerinden kan damlıyor, boğazını ıslatıyor ve geniş ağzına bulaşıyordu.

Bir muhafız koridorlardan birinden fırlayarak Primal'a saldırdı, zırhının altın rengi solmakta olan güneş ışığında parlıyordu.

Ash kılıç darbesi inmeden önce onun kolunu yakaladı. "Nerede o?"

"Siktir git," diye hırladı muhafız ama bunu söylerken titriyordu, bedeni korkusunu açığa vuruyordu.

"Yanlış cevap." Ash kolunu ikiye ayırdı.

Tanrı, kılıç yere çarparken uludu. Ash bir kırbaç şaklaması kadar hızlıydı ve tanrının boğazını yırttı. Başını kaldırmadan önce derin ve hızlı bir şekilde içti.

Sanırım bu... fast food muydu?

İki muhafız koridora döküldü. Biri gölge taşından bir kısa kılıç fırlattı.

Ash tuttuğu siperi kalkan olarak kullanarak döndü. Bıçağı sırtına yiyen tanrının vücudu sarsıldı.

Tanrıyı ters çeviren Ash kılıcı çekip çıkardı ve cesedin yere düşmesine izin verdi. Başka bir muhafız ona doğru koşarken koridordan bir hava dalgası geçti. Soluk mavi gözlerin parıltısını gördüm. Bir Revenant. Ash gölge adımlarıyla

Sağa, enerji patlamasından kaçınarak. Kılıcını fırlatarak tanrının kafasına vurdu ve gümüşü hava çizgileri söndü. Ash dönerek Hortlak'ı boğazından yakaladı ve hançeri elinden çekip aldı. "Nerede o?"

Revenant anlayamadığım bir şeyler homurdandı. Her neyse, Ash etkilenmemişti.

Hançeri Revenant'ın göğsüne sapladı, sonra boğazını yırtarak *omurgasını* açılan delikten dışarı çıkardı. Hâlâ seğirmekte olan cesedi bir kenara fırlattı.

"Nerede o?" diye defalarca tekrarlardı, ardında zırhlı bedenlerden oluşan bir iz bırakarak, bazıları uyanacak, bazıları uyanmayacaktı. Altın rengi, tül perdeleri hafifçe dalgalanan sessiz oyukların yanından geçti.

Birkaç muhafız belirdi. Yerden yükselen gölgeler Ash'in deri kaplı bacaklarının etrafında dönüyordu. "Nerede o?"

"Kuzey kanadında, odalarının ötesinde," diye cevap verdi bir tanrı, kılıcını bırakarak. "Bu koridoru takip edin. Majestelerinin kişisel odalarına gireceksin. Kız orada tutuluyor." Bir adım geri çekilirken ellerini kaldırdı. "Biz-"

"Umurumda değil." Ash başını ona doğru çevirdi. İşte bu kadar. Sadece bir bakış ve tanrı durdu. Sırtı eğildi, vücudu kaskatı kesildi. Havaya yükseldi ve etinde çatlaklar belirirken ağzı gerilerek açıldı. Ash dikkatini nndekilere verirken, asılı duran tanrıdan ter akmaya başladı. Tanrı parıltılı bir toza dönüştü.

Diğer birkaç tanrı geri çekilmeye başladı.

"Kaç," diye konuştu Ash, sesi duvarlardan ve oyuklardan gelen gölgeleri çağırıyordu. "Ama fazla uzağa gidemezsin."

Tanrılar döndüler ve kaçtılar.

Kolis'in yanında yer almalarına neden olan koşullar ne olursa olsun ya da bu tanrıların duyduğu pişmanlık onları kurtaramayacaktı. Ash'in uyardığı gibi, fazla uzağa gidemediler.

Dönen gece yarısı sisi fırlayarak zeminde hızla ilerledi. Her tarafta tanrılar tavana doğru yükseldi, kollarını açtılar ve başlarını geriye attılar. Gğslerinden ve baldırlarından zırhlar fışkırdı. Kağıttan fenerler gibi havada asılı dururken, orta kısımlarının ortasından gümüş bir parıltı yayıldı. Sonra yıldızlar gibi düştüler.

Bir dakika sürüsü koridordan fırlayıp salona girdi, ağızları bıçak gibi keskin dişlerle doluydu. Ya hava tarafından çekildiler ya da Ash'in varlığı nedeniyle gönderildiler, Ash'e doğru koşarken hırlayarak ve havayı ısırarak birbirlerine girdiler.

Endişelenecek zaman bile yoktu çünkü Ash şu anda çok ama çok iyi besleniyordu.

Gölgemsi hava dalları bir kez daha havalandı, Kl'den dışarı fırladı ve dakkailere çarparak vücutlarını deldi. Keskin çığlıklar aniden kesildi,

Ash'in önünde hiçbir şey kalmayana kadar birbiri ardına.

Şaşırtıcı keskinlikteki acı bir kez daha alevlendi ve konsantrasyonumu sarstı. Bağlantıyı kopardı ve aniden artık havada süzülüyormuşum gibi hissetmedim.

Avuçlarımın üzerinde öne doğru eğildim, havadan ve metalik bir şeyin belli belirsiz tadından başka bir şey çıkaramadım. Karmakarışık saç tellerimin arasından ellerime baktım; sol elim sanki gözenekleri soluk gümüş bir ışıkla dolmuş gibiydi. Mide bulantısı yükseldi ve öğürdüm, midem sıkıştı. Gözlerim kapalı olmasına rağmen, oda sanki dönüyormuş gibi hissediyordum.

Doğru hissetmiyordum. Başım. Vücudum. Hem çok gevşek hem de çok sıkı hissediyordum. Göğsümde garip bir boşluk vardı, *son* hissi veren bir boşluk. Kendimi dik tutmak için harcadığım çabadan dolayı kollarım ve bacaklarım titriyordu. Ter, sanki ateşim yükselip düşüyormuş gibi tenimi ıslatıyordu.

Sağ elim *ısınırken* korlar aniden göğsümde uğuldadı. Gözlerimden akan yaşları kırpıştırarak aşağıya baktım. Elimin üstündeki girdap ışıl ışıl parlıyordu.

Neredeyse gelmişti.

Kollarım gevşedi. Aniden, yanağım soğuk zemine yapıştı. Tanrım, sıcak tenime çok iyi geldi. Bağırışlar duyduğumu düşünürken gözlerim kapandı ama emin olamadım. Kalp atışlarım kulaklarımdaydı. Bir yerden gürültülü bir çarpışma sesi geldi, kapıların duvara çarpıp kırılma sesi. Yüklü hava etrafımda kıpırdandı, sonra mutluluk verici soğuk parmaklar yanaklarıma dokundu. Kaldırıldım ve serin ve katı bir şeye yaslandım. Güvenli bir yere. Narenciye ve temiz hava kokusu beni sardı ve nefes nefese bir iç çekiş beni terk etti.

"*Liessa*," diye konuştu Ash, sert sesi bir merhem gibiydi. "Yanımdayım. Artık her şey yoluna girecek. Ben yanımdayım."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Tuttum seni.

Üç kısa, basit kelime, yine de beni derinden sarstı.

"Gözlerini aç, *Liessa*." Ash geri sallanırken beni göğsüne daha sıkı çekti.

İliklerime kadar işleyen yorgunlukla savaşıarak gözlerimi açtım. İlk başta her şey bulanıktı ama kısa sürede görüşüm netleşti. Yüzünün alt yarısı kızıla boyanmıştı ama kan, yüz hatlarının çarpıcı çizgilerini ve açılarını bozacak bir şey yapmamıştı. Gözlerinin altındaki sert gölgeler o kadar da affedici değildi, özle bağlantımı kaybettiğim zamanla şimdi arasında solmuştu.

"İşte buradasın." Ash gülümsedi ama gülümsemesi gergin ve zorluydu. saç tellerimi yüzümden uzaklaştırdı. Konuştuğunu duymadan önce dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Sanki zihnim bir tür gecikmeye uğramış gibiydi. "Konuş benimle."

Yutkundum, boğazımdaki sıkıcı ağrıdan irkildim. Ona konsantre olmak için mücadele ettim. "Sen-"

Dışarıdan -yakın bir yerden- gümbür gümbür bir gök gürültüsü geldi. Kaskatı kesildim. Dar pencerelerin ardındaki gökyüzü yoğun bir gümüş rengiyle parladı. Bu gök gürültüsü ve şimşek değildi.

Uzaktaki bağırışlar hızla susturulan çığlıklara dönüşürken Ash bana "Sorun yok," diye güvence verdi. "Bu Nektas. Serbest kaldığım anda bunu hissetti."

Nektas burada mıydı? Kimi yakıyordu-?

Tiz bir ıgık geldi ve irkilmeme neden oldu. Büyük bir Şeyin yakınlara düŐmesiyle tüm mabet sallandı.

Artık Nektas'ın ne yaktığını

biliyordum. Diğerk draken.

"Güvendesin." Ash bakışlarını yakaladı. "Konuş benimle, *Liessa*. Lütfen."

"Beni buldun."

"Her zaman." Tüylerle kaplı gözleri kapanmadan önce yüz hatlarımda gezindi. Göğsü yükseldi ve sonra tekrar bana baktı. "Seni *her zaman* bulacağım, Sera."

Gözyaşları hemen gözlerime hücum etti ve onları yaktı. Kokusuyla dolu bir nefes çekerek, karıncalanan bir kolumu kaldırdım ve ensesini kavrayarak sa tellerini parmaklarıımın arasında yakaladım.

"Ama seni bulamadım." Ash başparmağını çenemin kıvrımında gezdirdi. "Sen beni buldun. Benim güzel, güçlü EŐimi. Bu kâbusa son verdin."

Yapmıştım, değil mi?

Ama bu kulağaa gerçek olamayacak kadar iyi gelmiyor muydu? Kolis beni... iyileŐebileceğimden emin olmadığım bir Şekilde yok etmeden önce onu durdurmuŐ olmam? Sonunda korların ne kadar güçlü olduğunu tam olarak anlamış ve Ash'i hapishanesinden kurtarmıştım?

Nefesim kesildi.

Onu görebiliyor ve hissedebiliyordum ama Yıldız'a dokunduğum andan Şu ana kadar her Şey gerçeküstü geliyordu. Gerçek gibi gelmiyordu.

Ya tüm bunlar o fazla gerçekçi rüyalardan biriye? Panik omurgamdan yukarı kayıyordu. Ya Kolis'i durdurmadıysam ve bunun yerine zihnimin derinliklerine çekildiysem? Kalbim sıkışarak başımı yana çevirdim. Bakışlarım küçük yaldızlı kemik parçalarının, ince krem ve altın rengi ipek parçalarının ve geniş bir kırmızı-mavi kan havuzunun üzerinden geçti.

Kolis yerde yatıyordu, kolları iki yana açılmıştı. Yüzü ve boğazı paramparça olmuştu. Diğer kısımları da öyle. Göğsünden yaldızlı bir kemik çıkmıştı -kalbinden- ama bakışlarımın takıldığı yer orası değildi. Tekrar kollarına kaydı.

Kendini savunmak için silahını kaldırmamıştı. Onu öldüreceğimi söylediğimde hareketsiz kalmıştı. Yüz hatlarında *bir kabullenme* gördüğümü sandım.

Belki bir anlık *huzur* bile.

Bu doğru olamaz. Hayal gücümün uydurduğu bir şeye benziyordu. Bir ejderhanın hırıltısı yaklaştıkça sığ bir nefes çektim.

"Bu...?" Boğazım cızırtılı ve boğuk bir şekilde hırıldadım. "Bu bir rüya mı?"

"Hayır, *Liessa*." Ash parmaklarını yanağıma hafifçe bastırarak dikkatimi Kolis'ten uzaklaştırdı. Gerginlik ağzını paranteze aldı. "Bu bir rüya değil. Bu gerçek. Ben buradayım. Senin gölünde değiliz."

Ash'in onayı dağılınca içimi bir rahatlama ürpertisi kapladı. zihnimde kalan bulanıklığı giderdi. Endişelenmem gereken o kadar çok şey bir anda aklıma üşüştü ki, ama tek önemsedğim şey *Onu*. "İyi misin?"

"Ben...?" Başını sallarken dudaklarından titrek bir kahkaha döküldü. "İyi olup olmadığımı sorduğuna inanamıyorum."

Derin bir nefes daha alarak, "Hapsedildiniz," dedim. Kusmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum ama yorgunluğum devam ediyordu ve şöyle düşündüm-

Hayır, bunun ne anlama geldiğini *biliyordum*. Ben biliyordum.

Üzerime garip bir sakinlik çöktü. Göğsüm gevşedi. İçimi kararlılık doldurdu. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Buradan gitmeliydik çünkü biri ya da birden fazla biri mutlaka gelecekti. Ve eğer biri Kolis'ten o kemiği çıkarırsa, Kolis uyanacaktı. Ve sonra...

Her şey çok hızlı bir şekilde kötüye gidecekti çünkü Kolis gerçeği öğrenecekti, yani benim Sotoria olmadığımı.

Bu gerçekleşmese bile, Nektas'ın savaşı sığınacağın tepesinde sona erebilirdi ve burada Seçilmişler gibi masum insanlar vardı. Doğrulmaya çalıştım ama Ash'in kolları etrafımda çelik bantlar gibiydi.

"Ve sen gitmedin mi?" Ash'in eli enseme doğru kaydı. Parmaklarının serinliği sıkı kaslarıma karşı saf bir mutluluktu.

"Ben çok daha kolayını yaşadım," dedim, ama hapisten söz edince aklıma başka bir şey geldi. "Veses özgür. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Stazda olduğum için hücrelerdeki korumalar zayıflamış olmalı," dedi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet," dedim başımı arkaya yatırırken. "Ama ya birine zarar verirse-?"

"İyi değilsin." Burun delikleri alevlendi.

Odadaki hava aniden inceldi ve enerji ile doldu. Göğsümdeki korlar hafifçe titrerken kollarımdaki küçük tüyler havalandı.

"Ash?" Fısıldadım.

Gölgeler belirdi, baş döndürücü bir hızla etinin altında dönmeye başladı. Gözleri, benimkilere değil, boğazıma odaklanmış, çatırdayan yemek yiyen gözlerle doluydu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Kolis'in boğazımın derisine sürtünen dişlerinin anısı içimde bir tiksinti dalgası yarattı. Deriyi kırmış olmalıydı. Bu oradaki donuk acıyı açıklıyordu.

Ash'in başı kalktı, dikkati benden öteye, Kolis'in yattığı yere kaydı. Dudakları geriye doğru sıyrıldı ve sivri dişleri ortaya çıktı. Beni yere indirmeye başladı. "Onu yok edeceğim."

Nefesim göğsümde düğümlendi. Damarlarını aydınlatan, kırbaçlanan gölgeleri kesen hava ve yerde toplanan karanlıkla, bunu gerçekten yapabilme şansının yüksek olabileceğini düşündüm, özellikle de Kolis'in durumu göz önüne alındığında. Kolis'in kendisinin de söylediği gibi: Yeğeni çok güçlüydü. Ama...

Ama Kolis ölemezdi.

Kemiği kalbine sapladığımda bunu biliyordum. Hayatımda bir kez olsun daha akıllı, daha mantıklı olanın ben olmasını isterken Ash'e olan bağlılığım sıkılaştı. "Bırak gitsin."

Kalın bir gece yarısı kütlesi etrafımızı sararken Ash bana karşı gerildi. "Ne?"

"Bırak gitsin," diye tekrarladım, bakışları benimkine dönene kadar saçlarını çekiştirdim.

Göz bebeklerini zar zor görebiliyordum. "O buna değmez."

"Tam olarak neye değer?" diye hırladı. "ünkü şu anda her şey ve her şey o piçin varlığına son vermeye değer."

"Alemlerin sonu mu?" Mantıklı dūřındım.

Gözleri kısıldı. "Diyarlar umurumda bile değil."

Hızlı, boğuk bir kakhaha beni terk etti. "Evet, öyle." Zihnimi daha fazla boşaltmak için derin bir nefes aldım. "Diyarları önemsiyorsun."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun, *Liessa*," dedi. "Benim hakkımda çok iyi dūřünüyorsun."

"Kendine *yeterince* kredi vermiyorsun," diye karşılık verdim.

Gölgeli havadan oluşan iki bulut arkasında yükseldi ve belli belirsiz kanat şeklini aldı. "Bunu sana daha önce de söylemiştim. İçimdeki tüm iyi kemikler sana ait."

"*Size* daha önce de söyledim, bu doğru değil."

"Benimle tartışma, Sera." Derisindeki gölgeler birleşirken vücudu vahşi bir güçle mırıldandı. Odanın içinde bir yerde bir şey yüksek sesle çatırdadı. "Bu konuda değil."

"Seninle tartışmıyorum!"

Ters ters baktı ve ona kadar saydığına yemin edebilirdim. "*Tartışmak* kelimesinin ne anlama geldiğini anladığını sanmıyorum."

"Bunun ne olduğunu anladığını sanmıyorum-"

"Seni ısırdı!" Ash kükredi ve gölge kanatlar yere çarpıp tüm odayı sarsarken bedenimin sarsılmasına neden oldu.

Keskin bir nefes aldım ve boynuma dokunma dürtüsüne direndim.

"Yapmadı.

Onu durdurdum-" Daha fazla konuşmadan önce kendimi durdurdum ve

Daha da kötüsü. "Onu durdurdum."

"Bu sefer mi?" Ash'in sesi öylesine soğuk bir ölüm fısıltısına dönüştü ki ben bile ürperdim. "Demek istediğin buydu."

"Hayır."

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum,"

diye yalan söyledim.

Gölgeler boğazına doğru yayıldı ve çenesinin tepesine ulaştı. "Sence ben sana ne yapıldığını biliyor musun?" Hava buz gibi oldu. "Ne yaptığını mı?"

Yüzümden akan kanın hızlandığını hissettiğimde kilitlendim. Her kasım kaskatı kesilmişti ve bunun odanın buz gibi olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Hayır," dedim ve bunu kime söylediğimden tam olarak emin değildim. Ona mı? Bana mı? İkimize de mi? Her iki durumda da, bilmiyor olamazdı. Buna inanmam gerekiyordu. Ash sadece Kolis hakkındaki bilgilerine dayanarak bir şeylerden şüpheleniyordu.

Ash bana bakarken ürperdi. "Onun bağırsaklarını *deşeceğim*," diye yemin etti o buz gibi, gölgeli fısıltıyla. "Kafasını omuzlarından ayıracağım ve onu lime lime edip kalanları diyarlara dağıtacağım."

Aklıma bir şey gelince kaşlarım çatıldı. "Aslında bu kulağa hiç de kötü bir plan gibi gelmiyor."

"O zaman benimle tartışma, *liessa*." Kolları etrafımda gevşedi ve popom bir kez daha yere değdi.

Omuzlarını kavradım. "Kastettiğim bu değildi."

O dumanlı kanatlar tekrar havalandı. "Göremediğimi mi sanıyorsun?" "Belli ki görebildiğin için bunun retorik bir soru olduğunu düşünüyorum."

"Yapabilirim," diye onayladı gözlerini devirerek. "Seni nasıl giydirdiğini görüyorum." Ben de ona gözlerimi devirerek karşılık verdim.

"Ne durumda olduğunu görüyorum."

Bu ne hal...? Aşağı baktığımda, elbisenin kırılğan malzemesinin boyun kısmından yırtıldığını gördüm. Bir mucize eseri göğsüm açıkta kalmamıştı, yani zaten olduğundan *daha fazla* açıkta kalmamıştı.

"Özüne bu şekilde girmenin senin için ne kadar zor olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Eğer bana cevabını bildiğinizi düşündüğünüz bir soru daha sorarsanız..." Mırıldandım.

"Onu bu kadar kullanmak, ona bunu yapmak ve beni serbest bırakmak için mi?" diye devam etti, beni görmezden gelerek. "Peki seni hissedebildiğimi unuttun mu? Ne hissettiğini sezebildiğimi?"

Oh.

Oh,
hayır.

En kötü korkularımı doğruladığında dudaklarım aralandı.

"Kendimde olduğum her an seni hissettim. Acını. Korkunu. Paniğini. Kahrolası *çaresizlik*." Buzlu fısıltı odanın içinde dönüp dururken duvarlar sarsıldı, dolu ve karla karışık yağmur gibi yere düştü. Bunu yapanın Nektas ya da başka bir draken olmadığını biliyordum. "Öfken mi? Hepsini hissettim. İçinde boğulana kadar hissettiğin her şeyi tattım. Ta ki içimdeki sana ulaşmak için." O anda sesi çatladı ve arkasındaki duvar da çatladı. "Ve ben seni korumak *için* hiçbir şey yapamadım. Yaşadığın dehşeti ortadan kaldırmak için."

Göğsümde bir baskı oluştu. Tanrım, bunu hissetmesini istememiştim, hem de hiçbirini. Stazın önlediğine inandığım tek şey buydu. Cildim aniden çok sıkı hissetti ve gözlerimi kapatıp sürünmek istedim. kendi içimde. Ama Ash'ten gözümü ayıramıyordum.

Ona baktım ve daha önce onda ölümün İlk korlarını gördüğüme inandığımda yanıldığımı fark ettim. Gerçekten görmemiştim. Ta ki Şimdi. Tavius'un muhafızlarını ve tanrıları öldürdüğünde onları görmüştüm. Gölgeler Diyarı'na benim için gelen kişi. Kızıl Orman'da gömülü tanrılarla savaşıırken bunun ipuçlarını görmüştüm. Ve daha sonra draken Davon'u gökyüzünden indirirken ve *gülerken*. Hanan'ı öldürdüğünde ve Kolis'le savaştığında bir kısmını görmüştüm ama şimdi *gerçekten* gördüm.

Ash, Kolis'in yaptığı o garip iskelete dönüşme hareketini yapmadı. Dramatize etmeye ihtiyacı yoktu çünkü söylediği her kelime binlerce soğuk, boş mezarın ağırlığını ve Uçurum'da sonsuz ölüm vaadini taşıyordu.

Bir kez daha, Sotoria'ya ihtiyaç duyulmama ihtimalinin yüksek olduğunu fark ettim. Ash, Kolis'i alt edebilirdi ama gerçek bir Ölüm İlkeli olmadan? Ash közleri alsa da almasa da Kolis'in bahsettiği denge, akıl almaz bir yıkımla sonuçlanacak şekilde bozulacaktı.

Bu yüzden baskıya boyun eğmekten başka bir şey istemesem de Ash'in bildiği şeyle aramda olabildiğince mesafe bırakarak kalkıp kaçma arzusu duysam da bunu yapamadım.

Bu benden daha büyük bir şeydi. Daha önemliydi. Kendimi toparlamam gerekiyordu çünkü fazla zamanımız yoktu. Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen Görmezden gel. Daha önce yaptığım gibi saydım.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Titreyen elimi Ash'in omzundan kaldırdım ve yanağına dokundum. Artık altın-bronz etinden hiçbir şey görünmüyordu ve çenesi avucumun altında granit gibi sertti. "Onun ölmesinden başka bir şey istemiyorum," dedim. "Ama o ölemez. Bunu biliyor olmalısın, değil mi? Bunca zaman boyunca onun öldürülemeyeceğini bilmen gerekiyordu. Hiç kimse tarafından. Sotoria tarafından bile."

Arkasındaki kanatlar kalınlaşıırken Ash hiçbir şey söylemedi ama haklı olduğumu biliyordum. Ölümün İlkeli'nin her zaman olması gerektiğini bilmeliydi. Tıpkı Yaşamın İlkeli'nin olması gerektiği gibi.

"Diyarları önemseydiğini biliyorum," dedim ona. "Sen önemsemesen bile ben önemsiyorum. Kız kardeşimi ve Marisol'u önemsiyorum. Lasania halkını ve ölümlüler âleminin geri kalanını. Annemi bile."

Başını dikleştirdi. "Annen mi?" diye hırladı. "Siktir et onu."

Dudaklarım kıpırdadı ama gülümsememek için kendimi zor tuttum. Bunun şu anda işimize yarayacağını sanmıyordum. "Buradan çıkmamız gerek Ash." Tekrar yutkundum ama bu boğazımdaki acıyı dindirmeye yetmedi. Kolis'in hareketsiz bedenine baktım.

Ash'in amcasına duyduğu öfke başta olmak üzere ayrılımamız için pek çok neden vardı. Bu öylesine yoğunluğa ki yıkımdan başka bir şeye yol açmayacaktı ve eğer buna boyun eğerse pişman olacaktı. Şu anda böyle düşünmüyordu ama düşüneceğini biliyordum ve bunun olmasına izin veremezdim. Başka bir pişmanlığın ruhunu lekelemesine izin vermeyi reddettim.

Ama tek sebep bu değildi.

"Güvenli bir yere gitmeliyiz," diye devam ettim. "Ve sen de çok geç olmadan közleri almalısın."

Çenesindeki kaslar avucumun altında zonkladı. Uzun, gergin bir an geçti ve sonra gölgeler parçalanmaya başladı, etinin altında kaybolmak üzere dağıldılar. Söylediğim bir şey ona ulaşmış olmalıydı.

"Tamam mı?" Dedim.

Gölge kanatlar kaybolurken Ash başını salladı ama bakışları benimkileri bırakıp Kolis'e döndü. O sırada bir şey duyduğumu sandım. Ayak sesleri mi? Ben bakmadan Ash'in kolları beni sardı. Bir saniye sonra yerde oturuyordum, gevşek bir şekilde onun kucağındaydım. Sonra, ayaklarımın üzerindeydim, kolları beni yukarı ve ona yakın tutuyordu. Bu hareket midemi alt üst etti.

Başını kapıya doğru çevirdi. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

"Majesteleri?" diye bir ses geldi, tanımam bir anımı aldı. Elias.

Midemin yuvarlanmasının durmasını isteyerek, kapılar açılırken onlara doğru döndüm, bir taraf hasarlı menteşelerden yarıya kadar düşmüştü.

Elias kısa bir süre durdu, altın rengi gözleri Kolis'ten Ash'e, oradan da bana kaydı. "O iyi mi?"

Kolis'e yöneltilen tüm öfke girişteki tanrıya yöneldi. Ondan alçak sesle bir uyarı geldi. "Ne sordun?"

Elias geri adım atarak, "Ona zarar vermek istemiyorum," diye ısrar etti. Ama Ash'in mabedin koridorlarında yaptıklarını gördüğümde, bunun tanrıya hiçbir faydası olmayacağını biliyordum.

Ash'ten dökülen gölgeler yükselirken zararsızca üzerimden kayarak Elias'a saldırmaya hazırlanıyordu. Tanrı bundan sağ çıkamazdı. Gölgelerden biri

Dallar yerde yılan gibi kıvrılıyordu. Ash'in Elias'ın hayatta kalmasını istediğini sanmıyordum ama...

"Yapma." Parmaklarım Ash'in göğsüne bastırdı. "Ona zarar verme."

Ash dumanlı teri geri çekti ama dikkatini tanrıdan ayırmadı. "Bu isteği, bunu yapma onuruna sahip olmak istediğin için mi yapıyorsun?"

"Aslında bunu düşünmen çok hoş," dedim göğsünü okşayarak. Elias'ın kaşlarının üzerindeki boyalı kanatlar kalkmış gibiydi.

"Ama hayır." Tanrıya baktım. Elindeki gölge taşı kılıç kaygandı. parıldayan kanla. Bakışlarım onun boyalı yüzüne kaydı. Beni nasıl bayılttığı yerine verdiği tavsiyeyi düşündüm.

Hiçbirimiz cevap veremedi, koyu gri pulların parladığını gördüm ve Nektas dışarıya indiğinde tüm oda titredi. Koridorun diğer ucunda, muhafızlar Kolis'in odasının kapılarından dışarı döküldü. Nektas'ın boynuzlu kafasının sadece yarısı görünürken, devasa çenesi açılırken, tek bir dikenli kuyruk koridor boyunca savruldu.

Gümüş ateşten bir huni patladı ve muhafızların üzerine aktı. Kuru çıra gibi tutuştular, çığlıkları havayı delerken kılıçlarını düşürdüler.

"Ya da belki de Nektas'ın onu yakmasını tercih edersin?" Ash, donmuş bakışları hâlâ Elias'ın üzerindeyken öneride bulundu.

"Ona da hayır." Tanrılardan biri çırpınarak gümüş alevler tarafından yutulunca irkildim. "En azından henüz değil."

"Peki bunun için gerekçen nedir, *liessa*?" Yanaklarındaki damarlar tüy çizgileriyle aydınlandı. "Diyarlar bir tanrı daha kaybetmenin acısını çekmeyecektir."

Lanet olsun.

Ash'e baktım, neredeyse hiç tanımadığım bir sıcaklık hissettim. O... Öfkelendiğinde *vahşileşir* ve ben bunu, tüm bunların arasında bile, gerçekten tahrik edici buldum.

Ash *sonunda* dikkatini Elias'tan çekerken bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini düşündüm. Bana baktı. Kaşlarından biri kalkarken gözlerinde sıcak bir hava dolaşıyordu. Muhtemelen arzumu hissettiğini anlayınca utanmadığımı fark ettim. Tanrım, damarlarımı saran o sıcaklığı hissettiğim için çok rahatlamıştım. Kendimden geçmişim. Çünkü şu anda, ona bakarken kendimi normal hissediyordum.

Kendimi hiç hissetmediğim kadar normal hissediyordum. Ve bu onun sayesindeydi... Ash böyle hissetmeme yardım etmişti. Göğsüm duygularla kabardı, orada büyüyen kemirici boşluğu bir anlığına doldurdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ash'teki değişim çok hızlı oldu. Göğsü benimkine yaslanırken yüz hatları yumuşadı. "*Liessa...*"

Gözlerim yanıyordu, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce gözlerimi kaçırdım. Bunun için zaman yoktu. Yeniden Elias'a odaklandım, biraz kafası karışmış ve biraz da rahatlamış görünüyordu. Sonra onun yanından geçip Nektas'a baktım. Tanrıyı kömürleştirmemesinin bir nedeni olmalıydı. "Sen... sen Kolis'e hizmet ediyor musun, Elias?"

Elias, "Yaşamın İlkeline hizmet ediyorum," diye cevap verdi.

"İşte cevabın," dedi Ash, kısa süreli sıcaklığı dağılırken. "O da ölecek."

Elias dizlerinin üzerine çökerken, "Yanlış söyledim," diye düzeltti. Kalbim göğsümde ağır bir şekilde çarptı. "Yine mi bu?"

Ash kaşlarını çatı.

"Yaşamın *gerçek* İlkel'ine hizmet ediyorum." Kılıcını göğsünün üzerinde çaprazlayarak başını eğdi.

Ash tanrıya bakarken, "Yine *mi* bu?" diye mırıldandım.

"Kılıcım ve hayatım." Elias başını kaldırdı. "Kan ve Kül'den, Işık ve Ateş'ten ve En Parlak Ay'dan doğan sana yemin ederim ki emrini yerine getireceğim."

Ash kaskatı kesildi. "Kendini Seraphena'ya mı adıyorsun?"

Elias başını salladı.

"Sadece köz," diye açıkladım, şakaklarımdaki donuk ağrı geri dönüyordu. Elias'ın Kolis'e karşı tek başına mı çalıştığını merak ederken, Primal gibi bir Attes ya da muhtemelen Kolis hayranı olmadığı belli olan Keella bile.

"Bağlılık yemini ettiği şey bu."

"Hayır." Ash'in kaşları çatıldı, sonra vücudunu bana doğru eğdi. Bakışları üzerimde gezindi. "Sensin."

Ağzımı açtım ama tanrının sadakatinin anlamını tartışma şansım olmadı. Ash başını eğip beni öptü ve Tanrı şahidim olsun ki, ağzı benimkinin üzerinde olduğu için tüm oda etrafımızda kayboldu ve beslendiği insanların kanının tadını alabiliyor olmam umurumda değildi. Bunu bir daha asla hissedemeyeceğimden korkmuştum. Iliseum'dan ayrılacağımdan, dudaklarının dokunuşunu bir rüya dışında bir daha asla deneyimleyemeyeceğimden.

Ash ağzını benimkinden ayırarak, "Ona kalkmasını söyle, *Liessa*," diye fısıldadı. Kendimi daha da güçsüz hissederek gözlerimi kııptım. "Ha?"

Dudakları benimkilere doğru kıvrıldı. "Hâlâ diz çöküyor."

"Ah." Boğazımı temizledim. "Kalkabilirsin."

Elias ayağa kalkarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Attes'e haber gönderdim," dedi Elias, kiminle çalıştığı soruma cevap verirken. "O geliyor-"

Ash yanımda gerilirken göğsümün ortası aydınlandı. "Sanırım o zaten burada."

Elias iç çekti.

"Elbette, ben zaten buradayım," diye seslendi İlkel'in dışarıdan gelen sesi.

Bir saniye sonra, Nektas'ın yanından geçerken esen rüzgâr kumral saçlarını kaldırarak görüş alanına girdi. Draken onun hareketlerini izledi, kıpkırmızı gözleri tetikteydi.

Attes yaklaştıkça zırhının kanla boyandığını gördüm. "Biraz oyalandım." Elias'ın yanından geçip Ash ve bana baktı. "İkinizin muhtemelen bu buluşmaya devam etmek istediğinizi biliyorum ama acele edip buradan gitmemizi öneririm. Tanrılardan birinin Kyn'i uyarmak için Vathi'ye gölge adımlarıyla gittiğinden eminim ve elinizdeki o lanet Rev'ler de reanimasyon işlerini yapıyorlar. Basilia, Diaval ve Sax'ı geri çekilmeye zorluyor ama bu uzun sürmez, özellikle de Naberius karar verir..." Kolis'e gözleri takılınca aniden durdu.

Basilia ve Sax'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Attes Diaval'dan bahsettiğine göre, Basilia'nın Attes'in ejderlerinden biri olduğunu varsayabilirdim. Sax da Kolis'inkilerden biri olmalı.

Attes Kolis'e bakarken kalın kalın yutkundu.

"Haklıymışım." Ash'in üzerinden esen soğuk havanın farkında olarak, "Haklıydın," dedim.

Ash'in bakışları sahte Kral'a ve göğsünden çıkan yaldızlı kemiğe kaydı. Keskin bir nefes aldı ve ne gördüğünü ve bunun ne anlama geldiğini anladım.

sonunda onu yakaladı.

Fırtına rengi gözleri benimkilere kayd. "Biliyordum," diye fısıldadı. "Gerçekten o olmadığımı mı?" diye sordum.

"Bu soruların beklemesi gerekiyor," diye araya girdi Attes ve Ash'in ifadesi duygusuzlaştı. "Onu gerçekten buradan çıkarman gerek Nyktos. Kardeşim geldiğinde burada olmamalı."

Ash Attes'e baktı ve sonra başını eğerek kulağıma doğru konuştu. "İyi misin?" Başımı salladığımda dudaklarını şakağıma bastırdı. "Olduğun yerde kal. Yakında buradan ayrılacağız."

Beni bıraktığında kaşlarımı çatmaya başladım. Bacaklarım biraz titriyordu, bu yüzden Ash benden uzaklaşırken bunu belli etmemek için biraz çaba sarf etmem gerekti.

Attes onunla yüzleşti. "Nyktos, muhtemelen bana güvenmediğini biliyorum ama ben Kolis'e hiçbir zaman sadık olmadım."

"Öyle mi?" Ash yumuşak bir sesle konuştu.

Uyarı zilleri hemen çaldı. O böyle konuştuğunda, işler kana bulanırdı.

"Baban benim için bir kardeş gibiydi, hatta bir zamanlar Kyn için bile. Ondan sonra asla Kolis'in arkasında duramadım. Kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Babanın planladığı şeye müdahale et ve onu koru. Şunu bilmelisin ki derinlerde-"

Ash'in yumruğu Primal'ın çenesine çarpmadan önce söyleyebildiği tek şey buydu.

Attes sendeleyerek geri çekilirken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Elias kapının yanında endişeyle kıpırdanırken, "Ah," diye mırıldandım.

Tanrının endişesini neyin daha çok artırdığından emin değildim: iki Primal mi yoksa Nektas'ın tam arkasındaki koca kafası mı? Draken'ın kafasından dumanlar yükseliyordu.

Nefes verirken burun delikleri açıldı.

"Siktir." Attes kan tükürdü. "Tamam. Bunu hak ettim."

Attes'in göğüs zırhını tutup Primal'ı kendisine doğru sürüklerken, Ash'in ayaklarının dibinde havaya bağlı gölgelerden oluşan iplikçikler toplandı. Neredeyse göz göze gelmişlerdi ve müdahale etmem gerektiğini düşündüm ama Attes haklıydı. Bunu hak etmişti ama...

"Attes'e güvenilebilir," dedim.

"Öyle umsa iyi olur," dedi Ash ve sesindeki gülümsemeyi duydum. Dostça bir gülümseme değildi. "Sen ve ben mi?" Yüzleri arasında bir santim bile boşluk yoktu. "Biraz sohbet edeceğiz."

Ash'in bakışlarını üzerinde tutan Attes başını salladı. "Evet, yapacağız ama burada değil. Eğer Kyn gelirse, o-"

"Ne yapacağını biliyorum," diye hırladı Ash ve dizlerim kilitlendi. "Sen de benim ne yapacağımı biliyorsun."

"Biliyorum." Attes'in sesi sertleşmişti ve bakışları benim durduğum yere kaydı.

Dizlerimin kilidi açıldı ve onlara doğru yürümeye başladım.

"Yapmalıyız-" Sıcak bir baş dönmesi dalgası beni vurdu ve hemen alnımda ince bir ter tabakasının oluşmasına neden oldu. Tüm oda eğilmiş gibiydi ve ben de başımı sıktım.

Midem çalkalanırken gözlerim

kapandı. "Sevgili Kaderler,"

diye homurdandı Attes.

Ash bir kalp atışı içinde yanımdaydı, bir eli beni sabitlemek için omzumdaydı.

"Sera?" Serin avucu yanağımı kavradı. "Konuş benimle."

Soğuk dokunuşunun verdiği rahatlamaya odaklanırken mide bulantımın artmasına karşı koyarak çenemi kapattım.

"Nefes alış verişin mi?" Ash'in sesi fısıltıya dönüştü ve bana doğru adım attı.

Tanrım, bunu bile düşünmüş olması ve onu sadece benim duyabileceğimden emin olması... Mide bulantım azalırken burnumdan nefes aldım. "Hayır, ben... Sadece başım dönüyordu." Gözlerimi açtığımda endişeli bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Attes'in sesi daha yakındı.

Ash'in kafası ona doğru döndü. "Tekrar yumruk yemek ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Primal, derisi ağarmıştı. "Sen de gördün ne yaptığımı."

"Ne gördün?" Aralarında bakışarak sordum. İkisi de cevap vermedi. "Ne gördün?"

Bir ejderhanın uzaktan gelen öfkeli kükremesi duyulurken Elias, "Sanki yer değiştiriyor gibiydin," diye cevap verdi.

"Vites mi değiştiriyorsun?" Nektas başını rüzgârlıktan kaldırıp gökyüzünü tararken ben de "Değişiyor mu?" diye sordum. "Neye dönüşüyor? Daha fazla kıyafet giyen birine mi?"

Attes sırtınca bir gamze belirdi. Ash'in bunu görmemiş olması muhtemelen iyi bir şeydi.

"Közleri görebiliyorduk." Ash saçımın bir tutamını geriye attı. "Bedeninde. Ama sadece birkaç saniyelğine."

"Ah," diye fısıldadım, tenimde gördüğüm gümüşü ışığın küçük noktalarını düşünerek.

"Sen... Sen çok güzel görünüyordun," dedi Ash, bakışlarına endişe yerleşmeden önce yüz hatlarında bir huşu titreşimi belirdi. "Gitmemiz gerekiyor."

Attes'e bakarken sözsüzce başımı salladım. Endişe onun yüzünde de belirgindi ama bunun sadece benim için olmadığını biliyordum. Yutkundum ve Sotoria'nın varlığını aradım. Onu... onu korların olduğu yerde hissettim, sessiz ama farkındaydı.

"Ama zamana da ihtiyacımız var," diye devam etti Ash. "Kolis görevde değilken mümkün olduğunca çok zamana."

Elias çenesini Kolis'e doğru salladı. "Onu buradan çıkarabilirim. Onu saklayın ve iyileşmesini biraz daha... yorucu hale getirin." Acımasız bir gülümseme belirdi ve

uzuvlarının yeniden büyümesini içeren *yorucu* bir iyileşme hissetti. "Ona sadık olanlar

Sadece onu bulmakla ilgileniyorum. Bu size biraz zaman

kazandıracaktır." "Çok değil," diye uyardı Attes.

Bu *çok da uzun olmayan* zamanda yapmak istediğim her şeyi düşündükçe kalbim hızla çarpmaya başladı. Yaşamak istediğim her şeyi. Boğazıma bir düğüm oturdu. Bu da düşünemediğim başka bir şeydi.

"Yapılmasını istediğin şey bu mu?" Elias sordu.

Ash ya da Attes'in cevap vermesini beklerken onu sessizlik karşıladı ama onlar bana bakıyordu. Elias da öyle.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bana mı soruyorsun?" Kısık sesle ciyakladım.

Ash'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sen onun bağlılık yemini ettiği Yaşamın İlkelinin," diye hatırlattı bana. Sanki unutmuşum gibi.

"Ben senin Eşinim," diye hatırlattım ona.

"Aslında," diye başladı Attes, sonra kendini durdurdu. "Neyse boş ver."

Ne söylemek üzere olduğunu bilmek ister gibiydim ama gitmemiz gerekiyordu. "Onunla ne yapmamız gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Cevabımı biliyorsun," dedi Ash. "Ama beni durdurmakta haklıydın - her ne kadar durdurmamış olmanı dileysem de."

"Sen de ben de." Elimi kolumda gezdirdim, oradaki kanın yapışkanlığını görmezden geldim. "Onunla ne yapacağımızı bulana kadar onu yanımıza alabilir miyiz?"

"Bu ideal olurdu." Attes Kolis'e yaklaştı ve diz çöktü. Lanet okudu. "Ama bunun akıllıca olacağından emin değilim."

Ash'in dikkati diğer Primal'a kaydı. "Neler oluyor?"

"Kemik parçası kendi başına kalacak kadar derine inmedi. O kadar derine bile sokamazsın," diye açıkladı ayağa kalkarak. "Vücudu yakında onu dışarı itmeye başlayacaktır." Bize döndü. "Uyanacak."

"Ve onu zapt etmek için yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

diye sordum. "Elimize bir kemik bıçak geçmediği sürece," dedi Attes.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Kardeşininkini alamaz mısınız?"

Attes bana donuk bir bakış fırlattı. "Büyük bir savaşa girmeden ondan vazgeçeceğini sanmıyorum."

"Belki de başlamak istemeyeceğin bir tane," diye ısırdı Ash.

Attes'in bakışları Ash'e kaydı. "Haklısın. Bundan mümkün olduğunca uzun süre kaçınmak istiyorum." Çenesi büküldü. "Çünkü bunun ya benim ya da onun ölümüyle sonuçlanacağını biliyorum."

Midem bulandı. Hiçbir parçam Kyn'in ölümünün yasını tutmayacaktı ama onun yerini alacak bir başkası olmadan ölmesi daha fazla kargaşaya neden olacaktı. Kolis'e baktım.

Ve iş o noktaya gelirse kardeşini öldürecek kişi Attes olmamalıydı.

"Peki, geriye ne kalıyor?" Ben sordum.

Ash Elias'a dönerken kolunu bana doladı. "Gerçekten onu buradan çıkarabileceğini düşünüyor musun?"

Elias başını salladı.

"Bu bize biraz zaman kazandırır," dedi Ash. "Yap o zaman."

"Ama bunu güvenli bir şekilde yapabilir misin?" Ben de ekledim. "Yani öldürülmeden?" "Benim güvenliğim seni ilgilendirmez, senin-"

"Bana öyle deme," diye araya girdim. "Ve güvenliğin söz konusu, yoksa bunu sormazdım."

Elias Ash'e baktı, sonra Ash'in ona gönderdiği bakışı görünce yutkundu. "Benim için endişelenmenizden onur duydum. Bunu yapabilirim güvenle." Attes'e baktı, kehribar rengi gözlerini aydınlatan bir parıltı vardı. "Eğer bana onu buradan hızlıca çıkarabilecek kadar büyük bir şey ödünç verirsen. Mesela belki Setti?"

Attes parmaklarını pazularını saran manşetin üzerinde gezdirerek, "Sanırım sadece atıma binmek istiyorsun," dedi. "Ama evet."

Attes'in manşetinden ince bir sis akıntısı süzüldü, hızla yayılarak şekil aldı ve parlak, gölge taşı rengine bir kürke sahip, Odin büyüklüğünde devasa bir ata dönüştü. Setti yelesini sallayarak yumuşak, tiz bir ses çıkardı.

"Bunu görmeye asla alışamayacağım," diye mırıldandım, bakışlarım Kolis'in kolundaki kelepçeye kaydı.

Orada gördüğüm garip sütlü yansımayı düşündüm. Atını görmemiştim-Bekle.

Süt beyazı ışıık.

Eythos.

"Bekle!" Attes Setti'nin dizginlerini tutarken bağırdım. Savaş atı elimin iki katı büyüklüğünde toynaklarını yere vurdu. Kalbim küt küt atıyordu. "Aman Tanrım." Ash'e doğru döndüm, gözlerim kocaman açılmıştı. Tanrılar, babası... "Neredeyse unutuyordum."

"Neyi unuttun?"

"Elmas." Ash'in elinden kurtuldum. Ya da kurtulmaya çalıştım. O da benimle birlikte hareket etti, kolu belimdeydi. "Yıldız Elması."

Ash doğrulurken Attes Setti'nin etrafından dolandı ve "Buldun mu?" diye sordu. "Evet. Evet, buldum. Ne olduğunu biliyor musun?"

Elias başını salladı ama Attes başını salladı. "Eythos bana bundan bahsetti."

Ash ona baktı, muhtemelen pek çok şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

"Buna inanamayacaksınız." Etrafımda döndüm. Bu sefer Ash bana izin verdi.

Git. Bacaklarım sanki sadece ince tendonlar onları bir arada tutuyormuş gibi hissetse de - zar zor - neyse ki sağlamdılar. "O burada. Bütün gün buradaydı. zaman."

Yıkık kafese doğru yürüdüm. "Onu yok ettiğimi sanmıyorum. Umarım." İçeriye baktım ve elmas kümesinin hâlâ kafesin ortasında olduğunu görünce rahatlardım. "İşte orada. Tavanda. Kolis onu oraya saklamış."

Ash bana katıldı, muhafazadan geriye kalanları ve içinde ne olduğunu incelerken tapınağındaki bir kas zonkluyordu.

"Yukarıda," diye tekrarladım usulca, gördüğü başka bir şey hakkında düşünmesini istemiyordum. "Tüm bunları açıklamak için fazla zamanım yok, ama buna ihtiyacımız var. elmas."

Bakışlarını kaldırırken omuzlarını dikleştirdi. "Bu olduğuna emin misin?"

"Onu çağırđı. Çağırđıđında da şekli değişti ve bir elmasa dönüştü, yani... bir yıldıza benziyordu."

"Onu nasıl çağırđı?" Attes yanımıza gelerek sordu.

"Sanırım Primal dilinde konuştu." Nemli avuçlarımı önlüğüme sildim.
"Sizce Yıldız Sotoria'nın ruhunu taşıyabilir mi?"

Attes elmas kümesine bakarken çenesini ovuşturdu. "Köz tutabiliyorken neden olmasın anlamıyorum."

"Sanki hayati bir bilgiyi kaçırmışım gibi hissediyorum," dedi Ash.

"Öylesin." Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, Sotoria'nın ruhuyla ilgili kısmı ona anlattım. "Kolis şöyle bir şey söyledi... *vene ta meyaah* gibi ama değil."

Ash söylediklerimi tekrarladı, kaşları çatılmıştı. "*Vena ta mayah* mı demek istiyorsun? Bana gel anlamına geliyor."

"Evet!" Çeviri anlamlıydı. "Sence başka biri söyleyse işe yarar mı?"

"Bir tür koğuş gibi," dedi Ash, bakışları yatağa kaydđ. Göğsü kabardı.
"Eğer öyleyse, ne Attes ne de ben onu çağırabiliriz." Bakışlarımla buluştu.
"Ama sen yapabilirsin."

"Köz yüzünden," diye tahmin ettim.

Başını salladı. "Ama bunu yapmanı istemiyorum."

Attes kaskatđ kesildi. "Başka bir şey olmadan önce Sotoria'nın ruhunu Sera'dan çıkarmalıyız."

"Buna ihtiyacın olabilir," diye düzeltti Ash, gözleri canlı bir gümüş rengine parlayarak. "Ama benim ihtiyacım olan şey, Seraphena'nın ihtiyacı olan şey, o korları kullanmamak."

Ash'in söylemediği şey midemi *bulandırdı*. Közleri kullanmak beni uçurumun kenarına itecek ve Yükselişimi tamamlayacaktı.

"Anlamıyorsunuz," diye karşı çıktı Attes. "Kolis'i henüz öldürememiş olabiliriz ama bir gün öldürebiliriz ve bunu sadece Sotoria yapabilir."

"*Bir gün* umurumda bile değil," diye hırladı Ash. "Şu an ve o korları kullanmanın ne yapacağı umurumda."

"Mesele sadece bu değil." Eather Attes'in gözlerini bağladı. "Sotoria'nın ruhu burada sıkışıp kalacak-"

"Sakın" - Ash'ten bir öfke fırtınası koptu - "bu cümleyi bitirmeyi aklından bile geçirme."

Attes bir elini saçlarının arasına sokarak geri çekildi. "Özür dilerim-" "Bu cümleyi de bitirme." Ash'in etinin altında gölgeler kanıyordu.

Her iki cümlenin de bitirilmesine gerek yoktu. Hepimiz neyin olmadığını biliyorduk.

dedi. Yükselirsem Sotoria'nın ruhu burada sıkışıp kalacaktı, ki bu olmayacaktı. Ya da ölürsem, ki ölüyordum. Bedenimde hissettiğim tuhaflık, göğsümdeki boşluk buydu. Çünkü korlar artık orada değildi.

Artık *her yerdeydiler*, kanımda yumuşak bir uğultuya ve kemiklerimde hafif bir titreşime dönüştüler.

Ceeren'in benim için feda ettiği her ne varsa ya vadesi dolmuştu ya da Kolis'i devre dışı bırakıp Ash'i kurtarmak için yaptığım şey hepsini tüketmişti. Attes öleceğimi biliyordu. Bunun için özür diliyordu. Ve Ash...

Ash de biliyordu.

Ama o elmasa ihtiyacım olmasının tek nedeni Sotoria değildi. Derin bir nefes alarak kafese girdim.

"Sera," diye tersledi Ash, aniden yanıma gelerek. "Seni bir daha asla bu kafeste istemiyorum." Benimkini sıkarken yanaklarında tüyler belirdi. "Bir kereliğine bile ikinci."

Tanrım, onu sevdim.

"Enerjini korumalısın," dedi, vücudunda gerginlik toplanıyordu. "Ve gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Beni alıp tanrıların bildiği bir yere götürmek üzere olduğunu hissedince, keşfettiklerimi onunla paylaşmanın başka bir yolu olmasını diledim. "Bu sadece Sotoria'yla ilgili değil." Boğazımı tıkayan duyguları geçerek konuştum. "Bu babanla ilgili. Onun ruhu Yıldız'da."

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Ash bana baktı, dudakları aralandı. "Ne?" diye homurdandı.

"Emin misin?" Attes sordu, sesi neredeyse Ash'inki kadar sertti.

Başımı salladım. "Eminim. Daha önce dokunduğumda, onun ruhunun orada olduğunu biliyordum."

Ash'in tüm vücudu sarsıldı. Neredeyse refleks olarak geri adım attı.

Gözlerimi Ash'in gözlerinden ayırmadım. Ash'in gözleri o kadar parlaktı ki göz bebeklerini zar zor görebiliyordum. "Onun için de Yıldız'ı almam gerekiyor."

Bakışları tavana kayarken boğazı yutkunmaya çalıştı. "Babam..." Bakışları benimkilere dönerken başını salladı. Ağzını gerginlik kapladı ve sesi alçalarak şöyle dedi: "Senin embers."

"Ash-"

"Onun için değil. Benim için bile. Sağlığını ve hayatını riske atmana izin vermeyeceğim."

-"Sesi... Tanrım, çatladı. Kalbim de öyle. Gözbebeklerinde tüyler ürperdi."

"Seni riske atmayacağım."

İçime bir şok dalgası yayıldı. "Bu babanın ruhu Ash."

"Biliyorum. Kader, biliyorum." İçinden bir titreme geçti. "Ama seni riske atmayacağım."

Kalbimdeki o yarık genişlerken bile göğsüm kabardı. Çünkü Ash nasıl olur da aşık olamazdı? Onun arzusu, beni güvende tutma ihtiyacı Birinin diğerini sevdiğinde yapacağı bir şey gibi.

Onun için yapacağım şey
buydu. Bu yüzden bunu yapmak
zorundaydım.

"Ben iyiyim." Büyük Komplocu gibi ben de gerektiğinde iyi bir yalancıydım.

"Sera-"

"Ben iyiyim," diye tekrarlardım. "Daha önce olduğum gibi hissediyorum. Bunu yapabilirim." Uzandım, başını kendime doğru çektim ve onu usulca öptüm. "Bunu yapacağım. Bu."

Onu bir kez daha öptükten sonra ayaklarımın üzerinde doğruldum ve döndüm. Neyse ki tökezlemedim ya da sallanmadım. Kolis'in yaptığı gibi elimi kaldırdım ve köze odaklandım. *"Vena ta mayah."*

Esans tüm vücudumda zayıf bir şekilde titreşti ama yeterliydi. Şakaklarım zonkladı ve elmas kümesi titreşerek o tiz vınlama sesini çıkardı.

Ash arkamdan küfretti. "Beni hiç dinlemeyecek misin?"

"Özür dilerim." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ama hoş bir şekilde değil. Nefesimin kesilmesine neden oldu. Başım dönerek nefes alırken içimden hafif bir titreme geçti.

"Hayır, değilsin." Ash arkamdan geldi ve bir kolunu belime doladı.

Onun bana dokunmasında, çok özlediğim, topraklayıcı ve rahatlatıcı bir nitelik vardı. Ve bu... bunu deneyimlemem adil değildi

sadece şimdi.

Parıldayan küme avucuma yaklaştıkça şekil değiştirerek yıldız şeklinde bir elmas oluşturdu.

"Bende," dedim, o ya da Attes elini uzatmayı düşünürse diye.

Yaptığım şeyi görüp görmeyeceklerini bilmiyordum ama başka kimsenin buna tanık olmasını istemiyordum. Özellikle de Ash'in. Hiçbir uyarı olmadan olmazdı.

Elmas elime düştü ve koluma bir enerji yükü gönderdi. Bu sefer ani görüntü parlamaları olmadı ama o süt gibi ışık -ruh- titreşti.

"Bu kadar mı?" Ash boğazını temizleyerek bana baktı. "Işık mı? Hiçbir şey hissedemiyorum ya da algılayamıyorum."

"Sanırım öyle." Fazla zamanımız olmadığını biliyordum, ama bazı bilmem gereken şeyler vardı. "Nasıl... Sotoria'nın ruhunu buna nasıl koyabileceğimizi düşünüyorsun?"

Attes, "Buna cevap veremem," dedi.

Ash'in kolu bana sıkıca sarıldı. "Keella bilirdi."

"Sence yardım eder mi?" Birden Kolis'i nasıl sorguladığını hatırlayarak sordum. "Edecek." Ya da en azından Evander'e yaptıklarımın sonra gerçekten yardım edeceğini umuyordum. Attes'e baktım. "Onu getirebilir misin?"

"Elbette," dedi ciddiyetle. "Elias'ın Kolis'i buradan çıkarmasına yardım edeceğim ve sonra da Keella'yı geri alacağım."

Elması sıkıca tuttum. "Sence elmaştan nasıl ruh *çıkarılacağını* da biliyor mudur? Sanırım bu diğer şeylerden ruh almak gibi bir şey değil." Durakladım. "Ya da insanlardan."

"Eğer farklıysa bilebilir ama her şeyde olduğu gibi aynı olduğunu düşünüyorum. Bunu ortaya çıkarabilirim. Kolis bunu yapabilir." Ash ürperdi. "Ve sen. Sen de yapabilirdin."

Attes, Elias'ın Kolis'i Setti'nin sırtına taşımasına yardım ettikten sonra Ash kolunu tekrar bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Elbise onun teninin serinliğine karşı bir engel oluşturmuyordu ve bu temas her zaman yaptığı şeyi yaptı; omurgamdan aşağıya doğru kıvrılan şehvetli bir ürperti uyandırdı. Başımı hafifçe çevirip yatağı gördüm. Tanrım, bunu bir daha asla hissedemeyeceğimden çok korkuyordum.

"Gölge adımına mı gidiyoruz?" Elması sıkıca kavrayarak sordum.

"Daha hızlı." Elini başımın arkasına götürdü ve yanağını yanağıma bastırarak başını eğdi. "Sadece nefes almayı unutma."

"Yapacağım."

Hava doldu ve Ash'in vücudu uğuldamaya başladı. İçinden kalın ve gece yarısı çizgileriyle süslü beyaz bir sis akıyordu. Nefes verdim, sonra sis etrafımızda dönerken nefesimi tuttum.

"Dayan," diye fısıldadı, sonra şakağıma bir öpücük kondurdu, o sırada Nektas'ın uçuşa geçmesinin yarattığı hava akımını duydum.

Kafesten geriye kalanlar ve ardından Dalos düşerken tutunmaya çalıştım.

Tekrar nefes alıp, ölüm ya da bayatlık kokusuyla kirlenmemiş temiz havanın kokusunu yakalayana kadar sadece bir kalp atışı -muhtemelen iki-geçmiş gibi hissettim. İçime çektiğim şey nemli hava ve tatlılıktı. Leylaklar mı? Çınlayan suyun sesi de vardı.

Ash'in parmakları saçlarımda kıvrılırken beni kendine doğru çekti. Bir an geçti.

Sonra bir tane daha. Ben vücudumdaki gerginliği atarken ikimiz de hareket etmedik. Özgürdük. İkimiz de. Güvendeydik - en azından şimdilik. Ve birlikteydik.

Gözlerimi kapalı tutarak Ash'in hissini içime çekerken sisin bizden uzaklaştığını hissettim. Onu içime çektim. Öyle olmam gerekse bile, onun kucağından ayrılmak için acele etmiyordum. Onsuz çok uzun zaman geçirmiştim.

"İyi misin?" Ash sordu, nefesi saçlarımı karıştırıyordu.

Başımı salladım, elmasın kenarları avucuma batıyordu. "Bunun bir rüya olmadığına emin misin?"

"Evet, *liessa*." Başımın üstünü öptü. "Uyandık. Birlikteyiz."

İçimden bir ürperti geçti. "Öyle hissediyorum. Hiç düşünmemiştim..." Başımı sallayarak konuyu kapattım.

"Ne?" diye sordu usulca.

Kelimeler dudaklarımdan ucuna kadar geldi ve sonra orada durdu. Herhangi bir konuda gerçeği söylemek her zaman zor olmuştur. Ama iş nasıl hissettiğim hakkında konuşmaya gelince? *Gerçekten* nasıl hissettiğimi? Nelerden korktuğumu ya da Zayıflık mı? Fazla tecrübem yoktu. Hem de hiç. Bana bu öğretilmemişti. Hiçbir şey hissetmemek ve sadece yalanları paylaşmak üzere yetiştirilmiştim. Bu yüzden, yanlış ya da doğru olmayan bir şey söyleme korkusu neredeyse felç edici bir kaygıya neden oluyordu. Şimdi bile, beni yargılamayacağını,

glmeyeceğini bildiğim Ash'in yanındayken. Sonra

Ne de olsa onun da bu konuda çok fazla deneyimi yoktu. Yine de zordu.

Yine de Holland'a göre, en zor şeyler en büyük ödülleri getirirdi. O haklıydı.

Zor imkansız değildi.

Gözlerimi kapalı tutmak da yardımcı oldu. "Ben... Kendime seni tekrar göreceğimi söyledim. Ben böyle..." Başımı hafifçe salladım. "Hayatta kalmak için ihtiyacım olan şeyi böyle yaptım."

Ash'in eli kalçamda esnedi ve sonra sırtımın ortasına kayd. "Biliyorum."

Gözlerimi daha sıkı kapattım. "Ama çok korkuyordum. Asla gerçekten korkmadığımı söylediğini biliyorum ama korkuyordum. Seni göremeyeceğim diye çok korktum.

Her şeyle başa çıkabilecek kadar güçlü olamayacağımı ve sen."

"Yeterince güçlü mü?" Ash elini omurgamda gezdirdi. "Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Bundan emin değilim," diye mırıldandım.

Parmakları saçlarıma daha çok dolandı. "Beni özgür bıraktın, Sera. Kolis'i indirdin."

Dudağımın iç kısmını ısırdım. "Ve bunu istediğim zaman yapabilirdim. Seni günler ya da haftalar önce serbest bırakabilirdim. Yapabilirdim-" Kendimi durdurdum

Orada. "Yaptığım şeyi yapabileceğimi fark etmeliydim."

"Fates, Sera." Ash başını eğdi, böylece konuşurken nefesini alnımda hissettim. "Bunu daha önce fark etmiş olsaydın bile

beni serbest bırakmak için. Durağanlık içinde olurdum," diye belirtti. "Peki ya sonra? İçimde doğru şeyi yapmayacağına dair bir his var."

"Carcer'lara gider ve seni durağanlıktan uyandırırdım," dedim ona. "Doğru olan buydu."

"Doğru olan kaçmak olurdu," dedi yumuşak bir sesle. "Yeniden yakalanma riskini göze almak yerine."

"Kaçar mıydın yoksa benim için gelir miydin?" "Senin için gelirdim ama burada benden bahsetmiyoruz."

Kaşlarımı çattım.

"Ayrıca beni durağanlıktan kurtardın," diye devam etti. "Kolis'in beni uyandırmasını sağladın."

Gerginliğin bir kısmı tekrar içime doğru kaymaya başladı. "Bunu sana o mu söyledi?"

Eli sırtımda bir kez daha aşağı yukarı hareket etti. "O yaptı."

Başımı çevirdim ve alnımı onun göğsüne yasladım. Kolis'in tam olarak ne söylediğini sormak istiyordum ama bilmek de istemiyordum.

Ash bir an sessiz kaldı. "Bu benim kaçmamı sağladı. Yani evet, sen tanıdığım en güçlü, en cesur insansın," dedi ve gözlerim dolmaya başladı. "Seni kurtaracağımı sanıyordum. Her uyandığımda tek odaklandığım şey buydu: özgür olmak ve sana ulaşmak."

Söylediklerini, kurtulmak için etini nasıl parçaladığını düşündüm. Gözlerimin arkasındaki sızı arttı.

"Ve bunu yapabilmeliydim. Kolis'in peşinden gitmek yerine seni kurtarmalıydim," dedi, sesi düzleşerek. "Daha akıllı davranmalıydim."

"Yapma." Başıımı kaldırmaya çalıştım ama eli beni yerimde tuttu. Teni avucumun altında serin ve sertti. "Bunu kendi üzerine alma. Benim için geldin. Kolis'le savaştın ve ben de senin dikkatini dağıttım."

"Sera-" İçinden bir nefes titredi. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Artık orada değilsiniz. Biz buradayız."

O haklıydı. Tüm bunların burada yeri yoktu ve olamazdı da. Artık yok.

Başıımı yavaşça arkaya yatırdım ve nemli havayı yüzümde hissettim. Hıçkırmaya başlamayacağımdan biraz emin bir şekilde gözlerimi açmaya cesaret ettim ve sonunda şunları gördüm bulunduğumuz yerde. Büyük, huni şeklinde mavi ve mor çiçeklerle dolu dallar ya da belki de sarmaşıklar vardı. Leylaklar. Bakışlarımı kaldırdım, dudaklarım aralandı.

Çiçekler döşeme grisi duvarlara ve tavandan görebildiğim kadarıyla bir gölgelik oluşturmak için birbirine bağlanarak sürünüyordu.

Daha da geriye yaslandığımda boynumda bir sızı hissettim. Benekli güneş ışığı çiçeklerin arasından geçerek dar ışık huzmelerini bir...

Ash'in elleri benden uzaklaştı ve dönmeme izin verdi. Toprak bir havuzdan buhar zerreleri yükseliyor ve ışık huzmelerinde dans ediyordu.

Bonelands hakkında duyduğum sınırlı açıklamalara dayanarak, orada olduğumuzu düşünmedim.

"Neredeyiz biz?"

"Ölümlüler diyarındayız." Ash arkamdan ayrılmadı. "Burası bir zamanlar keşfettiğim bir kaplıca. İkimizin de biraz yalnız kalıp temizlenebileceğimizi düşündüm."

Bakışlarım suyun üzerinde geziniyor, kaya çıkıntılarının etrafında çalkalandığı yerlerde oyalanıyordu. Eşit görüldüğümü bilmek için aynaya ihtiyacım yoktu.

Ash kadar rahatsız edici.

"Buranın sizin gölünüz olmadığını biliyorum ama Bonelands'den o kadar da uzakta değiliz.

Skotos'un hemen diğer tarafındayız." Durakladı. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Bu...bu çok güzel." Başımı hayretle salladım ve Mağaranın tavanından küme küme sarkan leylaklar ve güneş ışığında parıldayan dumanı tüten su. "Böyle bir yeri hiç bilmiyordum. vardı."

"Oldukça gizli bir yerde." Omzumun üzerinden ona bakarken gümüşü gözler benimkileri delip geçti. "Tek bir ölümlünün bile ona rastladığından emin değilim."

Elması tutarak kaya havuzuna doğru döndüm. "Peki ya Attes? Nektas?"

"Bekleyebilirler."

Ama yapabilir miydik? Yapabilir miydim? Göğsümdeki çukurluk yayılmamıştı ve midem yatışmıştı. Başımdaki ağrı kontrol edilebilir durumdaydı. Yorgundum ama düşmüyordum. "Attes'in Keella'yı bulmak için muhtemelen zamana ihtiyacı olacak, değil mi?"

"Evet," dedi. "Ve Nektas iyi olduğumu biliyor. İyi olmadığını hissedebilir."

Başımı salladım, bir şekilde bağlı bir draken'ın Primal'ının tehlikede olduğunu hissedebileceğini unutmuştum. "Burayı biliyor mu?"

"Hayır. Başka kimse bilmiyor." Zaten nemli olan tenime yapışan saçlarımı toplarken parmakları kolumu sıyırdı. "Fazla zamanımız yok."

Hayır, yapmadık.

"Ama yeterince var."

Bu çalıntı anları kimsenin bölmeyeceğini bilmenin rahatlığı vardı. Çiçeklerin arasından yukarı bakarken ağır, uzun bir nefes beni terk etti

güneş ışığının iğne uçlarına kadar. Sonra elmasa baktım. Avucumun içinde sıcaktı ve nabzının attığını hissedebiliyordum.

"Oradaki büyük kayaları görüyor musun?" Ash suyun üzerine vurduğu kayaları işaret etti. "Oradan fazla uzaklaşmadığın sürece, su sadece omuzlarına kadar gelecektir. Onun ötesinde derinleşir."

Gözyaşlarım bir kez daha gözlerime hücum etti ve onları kırıştıtararak uzaklaştırdım. Tanrım, ne kadar da düşünceliydi.

Yutkunarak ona döndüm. Yüzünün yarısı gölgede kalmıştı. "Nasıl hissediyorsun?" Elmasa baktım. "Bu konuda mı?"

Ash çenesini geriye doğru eğdi. "Gerçekten mi?" Başını çevirdi. "Ben biliyorum." Kaşları çatıldı. "Düşünmesi bile zor - eğer içeride farkındaysa, elmasın dışında neler olup bittiğini biliyorsa." Çenesi büküldü ve Yıldız'ın nerede konumlandığını ve Eythos'un onun altında neler görebileceğini düşünmediğini umdum -tanrım, dua ettim-. "Orada kapana kısılmış olmak nasıl bir his olabilir?"

"Bu... bu hayal bile edilemez." Yutkundü.

"Evet."

Yıldız'a baktım. İçindeki sütümsü ışık sakinleşmişti ya da en azından artık ileri geri gidip gelmiyordu. "Sanırım farkında."

"Ne-?" Ash boğazını temizledi ve kısa bir süreliğine gözlerini kaçırdı. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bu sadece bir his. Sanki hayatın közleri ruhunu tanıyormuş gibi. Bilmiyorum. Ama içindeki ışık nasıl hareket ediyor? Hız değiştiriyor, neredeyse çılgınca. Şimdi ise sakin."

"Bu ışık bir ruhtur." Sanki sonunda bunu yapmasına izin veriyormuş gibi yere baktı ve sonra daha da yaklaştı. Kanla kaplı göğsü derin bir nefesle kalktı. "Hâlâ bir şey hissetmiyorum ama bir ruh böyle görünür, iyi bir ruh. Saf bir ruh daha yoğun olurdu; parlak, kör edici bir beyaz. ışık."

Elmasın içindeki ışık -ruh- taşın yüzeyine yakın bir yerde yüzüyor gibiydi. Kolis'in ruhunun neye benzediğini merak ettim.

Çürük gibi gri, diye hayal ettim. Ama sonra ruhumun neye benzediğini merak ettim. Bakışlarım Ash'inkilere kaydı. "Gerçek Sotoria olmadığını biliyor muydun?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Emin olamadım ama Holland ve Penellaphe'nin inandıklarının doğru olduğunu varsaydım." Bakışları elmasın üzerine düşerken alını kırıştı. "Sen o olmadığın konusunda ısrar edince, içinde başka bir ruh izi aradım ama seninkinden başka kimsenin varlığını hissetmedim. Bu sadece senin ruhunun daha güçlü olmasından ya da benim ona odaklanmamdan kaynaklanıyor olabilir."

Ruhuma odaklanmış olmasından neden gurur duyduğumu bilmiyordum ama öyleydim.

"Ama benim için de hiçbir zaman önemli olmadı." O zaman nefesim kesildi.

"Sadece Seraphena olman ya da bir zamanlar Sotoria olarak biliniyor olman umurumda değildi." Saçlarından bir tutam öne doğru kayarak yanağına geldi. "Benim için fark etmezdi. Sen her zaman Seraphena'ydın, ne olursa olsun."

Ben... Ash için fark etmeyeceğini düşündüğümde haklıydım. Dudaklarımı birbirine bastırırken, gözyaşlarımın yeniden gözlerimde toplandığını hissettim, ama savaştım

onları geri aldım. Bunu yapmak zorundaydım çünkü onlar sevgi ve hüznün bir karışımıydı ve bana bunun adil olmadığını hatırlatıyorlardı.

Ve bu adaletsizlik, bulduğum tüm sakinliği bozmakla tehdit ediyordu.

"Ben...?" Ash tekrar boğazını temizledi. "Elması tutabilir miyim?"

Kalbim sızladı. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

Belirsiz. "Yapmalı mısın bilmiyorum."

Bakışları benimkilere kaydı. "Neden?"

"Yıldız'a dokunduğumda bir şeyler gördüm. Sanırım babanın ruhunun burada hapsedildiğini de bu sayede biliyorum." Başparmağımı noktalardan birinin üzerinde gezdirdim. "Nasıl yaratıldığını ve... babanın nasıl öldüğünü gördüm."

Omuzlarındaki kaslar kasıldı ve gerildi. "Ne gördün?"

Bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğini sormak istedim ama cevabı biliyordum. Benimkiyle aynıydı. Bilmem gerekiyordu.

Ben de ona söyledim.

Annesiyle ilgili kısım hariç ona her şeyi anlattım. Bunu bilmesi gerektiğini düşünmedim. Sonra da annesinin Kolis'e değer vermiş, hatta belki bir zamanlar onu sevmiş, ama Kolis tarafından öldürülmüş olma ihtimalini düşünmek zorunda kalacaktı. Belki de bu benim vermem gereken bir karar değildi ve bunu ondan sakladığım için hatalıydım ama bu bilgiye sahip olmanın ona nasıl bir fayda sağlayacağını göremiyordum. Belki daha fazla zamanımız olsaydı, ona elmasta gördüklerimin ötesinde öğrendiğim her şeyi, hatta Eythos'un Sotoria'yı öldürdüğü iddiasını bile anlatırdım - tamamen doğru olduğundan emin olmadığım ve koşullarını bilmediğim bir şey.

Ama şimdi? Eythos'un Kolis'le nasıl konuşmaya çalıştığını ve kardeşine Kolis'in yaptığı her şeyi geride bırakabileceklerini nasıl söylediğini onunla paylaştım,

onu hala sevdiğini söyledi.

Ben konuşurken Ash'in yüzü soğuk, aşılmaz bir maskeye dönüştü ve o anda, bir Ölüm İlkelinin görünmesini hayal edebileceğiniz gibi görünüyordu.

"Kolis ona inanmadı," diye devam ettim, bizden başka kimse duymasa da sessizce konuşuyordum. "Bu yüzden, Eythos'a bir hançer sapladı.

Eythos'un onu hâlâ sevdiği konusunda yalan söylediğini kanıtlamak için. O... onu öldürmeyi planlamamıştı."

Gözleri donuklaştı. "Saçmalık."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim, Mycella'yla ilgili yazıyı paylaşmamakla doğru bir karar verdiğimi bilerek. "Eythos'un son közünü de bıraktığını bilmiyordu. Eythos'un ne kadar zayıf olduğunun farkında değildi."

Ash'in burun delikleri alevlendi. "Bunu Kolis mi iddia etti?"

"*Gördüm*," diye hatırlattım ona. "Ben de duydum. Eythos Kolis'e onu öldürebileceğini bildiğini ama haklı olmamasını umduğunu söyledi. Kolis'in ağladığını gördüm." Gözlerim kapandı. "Kolis elmasa dokunduğumda bir şey göreceğimi fark etmemişti ama gördüğüm şey beni o kadar şaşırttı ki onu ağlarken gördüğümü ağzımdan kaçırdım." Boğazımda bir düğüm oluştu. "O... o zaman benim onu gördüğümü biliyordu. bir şey."

"Buna bu mu sebep oldu?" Sesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle inceldi, her kelime yavaşça söylendi, bir kırbaç darbesi gibi ısırıldı. Hareket ettiğini duymamıştım ama parmaklarının serin dokunuşunu boğazımda hissettim.

"Bu
çürükler?"

Omuz silkmek zorunda kaldığımda bu düğüm genişledi. "Gerçekte ne olduğunu görmemden pek memnun olmadı." Gözlerimi açtım, hızla devam ettim. "Sanırım yaptığı şeyden utanıyor, gerçeklerden utanıyor."

"Neyden utandığı umurumda değil." Ash'in eli yumruğa dönüştü. "Ya da babamı öldürmek istememiş olması. Yine de yaptı. Diğer her şeyi yaptı. Bunu sana yine de yaptı."

"Biliyorum." Yutkundum. "Kolis..." Başımı salladım. "Akıllı pek yerinde değil."

"Bu, birkaç yaşamın açık ara en hafifi."

"Doğru." Geri adım attım. "Her neyse, bunlardan herhangi birini görüp görmeyeceğini bilmiyorum ve görmeni de istemiyorum. Zaten çok fazla korkunç şey gördün."

Başını eğdi. "Ben bir Ölüm Primal'ıyım, *Liessa*. Her türlü korkunç şeyi gördüm. Hayal bile edemeyeceğin vahşetler. Hatta bazılarını ben yaptım."

"Ama *bunu* görmene gerek yok," dedim ona.

Ash birkaç dakika boyunca beni izledi, sessizleşti ve yoğunlaştı, Kolis bana bakarken hissettiklerimden tamamen farklı bir şekilde kendimi açıkta hissetmeme neden oldu. "Teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Beni düşünecek kadar önemsedğin için," dedi. "Bunu engelleyecek kadar beni sevdiğin için."

Anlamsız bir nedenden ötürü yanaklarım ısındı. "Sen de aynısını yapardın." Gözlerinin içine belli belirsiz bir hava sızmaya başladı.

"Yapardım." Yapacağını biliyordum.

Peki nasıl... nasıl sevmez? Bu soru dilimin ucuna kadar geldi ama anlamsız bir soru sormanın anlamı yoktu.

"Temizlensek iyi olacak," dedim kaplıcalara dönüp bakarak. "Gerçi bu kadar kirliken oraya girdiğim için kendimi kötü hissediyorum."

Ash bana alaycı bir sırıtış attı.

Elması koyacak bir yer aradım ama sadece soluk lekeler gördüm. Kayaların arasından çimenler görünüyordu. Elbisemin nispeten temiz etek ucunu gördüm. Eğildim, tüllü kumaşı kavramadan önce elması dikkatlice taşın üzerine yerleştirdim. Çekiştirdim ve kolayca yırtıldı.

"Soyunmanın çok daha kolay yolları var, *Liessa*."

Gülümsedim. "Biliyorum. Elması mağaranın zemininde bırakmak biraz yanlış geliyor." Malzemeden bir şerit kopardım, sonra Yıldız'ı ona sardım. "İşte."

Ayağa kalkarken yüz hatlarında tam olarak anlayamadığım bir ifade vardı. "Keşke ben de senin yaptığını yapabilseydim," dedim. "Ve ne hissettiğini bilebilseydim."

"Yeteneğiniz olsaydı bunu *bileceğinizden* bile emin değilim çünkü Ne hissettiğimi biliyorsun." Ash'in kaşları çatıldı ve bakışları üzerimde gezindi. "Seni hep böyle mi giydirirdi?"

"Muhtemelen bunun cevabını almak istemezsiniz."

"Bu da demek oluyor ki cevabı zaten biliyorum." Göğsü kesik bir nefesle yükseldi ve sonra tam karşımda durdu, parmakları hafifçe yanaklarıma dokundu. "Yaptığım her şey bunun olmasını engellemek içindi.

Her şeyi."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Ellerinde belli belirsiz bir titreme oldu. "Yine de seni hayal kırıklığına uğrattım. Çok üzgünüm, Sera."

Boğazımda bir keder düğümü oluşurken kalbim daraldı. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın Ash. Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Ama ben biliyorum. Sen daha Gölgeleler Diyarı'na ilk adımını atmadan seni yüzüstü bıraktım."

Bileklerini kavradım. "Bunu nasıl söylersin? Eşin olmamı reddettiğinde bunu beni korumak için yaptın. Kolis'in beni tanımaması için Veses'le o anlaşmayı yaptın. Bunca zamandır benden haberdar olduğunu bilmene imkân yoktu."

"Bundan bahsetmiyorum, Sera. Ben..."

Yüz hatlarını inceledim. "Sonra ne oldu?"

Gözlerini kapatarak başını salladı. "Temizlenmemiz gerek. Biz Bu konu hakkında daha sonra

konusuruz." "Ama-"

"Sonra," diye ısrar etti ve alnıma bir öpücük bıraktı. Artık açık olan gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. "Şu anda, ben... ben sadece seninle ilgilenmek istiyorum.

Lütfen?"

Sonrası pek olmayacaktı ama lütfen demişti ve onu reddedemezdim. Başımı salladım.

"Teşekkür ederim."

Kabaca söylenen bu iki kelime göğsümün daha da sıkışmasına neden oldu. Saçlarımı bir omzumun üzerinden tarayıp ensemdeki elbisemin tokasını bulduğunda kıpırdamadan durdum. Korse hemen gevşedi. Refleks olarak bir kolumu göğsümde kavuşturarak onu yakaladım.

Parmakları hareketlerini durdurdu. "Sadece seninle ilgilenmek istiyorum," diye tekrarladı. "Hepsi bu, Sera. Senden hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey beklenmiyor."

Ne demek istediğini -gerçekte ne söylediğini- anlamam bir anımı aldı.

Beni buraya başka bir amaç için getirmemişti.

iddia etti. Bize biraz yalnız zaman vermek ve temizlik yapmak için. Ve bu yalnız zaman tensel nitelikte bir şey içermiyordu. İçimde savaşılan bir duygu karmaşası yükseldi. Onun sevgisine karşılık olarak kabaran bir sevgi hissi vardı.

düşüncelilik ve farkındalık, ama aynı zamanda... tenimin ve bedenimin benim olmadığı hissi de vardı. Ash'in artık beni Kolis beni almadan önce tanıdığı Sera olarak görmediğine dair ruhumun derinliklerinde bir korku vardı çünkü onun ne bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ona ne söylendiğini. Ama ona kesinlikle *bir şey* söylenmişti. Onu kurtarmak için yaptığım anlaşmadan haberdar görünüyordu. Rhain'in hayatı için yaptığım anlaşmayı biliyor muydu?

"Sera? İyi misin?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Kolis'in ellerinden bile daha cezalandırıcı bir şekilde göğsüme ve boğazıma baskı uygulandığında ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Tedirginliğinin ekşiliğini hissedebiliyorum." Başımı geriye doğru eğdi. "Benden korkmanı gerektirecek bir şey yok. Söz veriyorum. Güvendesin."

Bir ayağımdan diğerine geçtim. Mağaranın sıcaklığına rağmen omuzlarımda ve kollarımın üst kısmında minik tüylerim diken diken oldu. Bana farklı bakmasını istemiyordum. Benim hakkımda farklı düşünmesini. Ben hâlâ bendim. Bunu gördü, değil mi?

"Sera?" Bakışları kısa bir süreliğine elbisemi tuttuğum yere kaydı. Ancak o zaman elbiseyi sıkıca kavradığım için parmak eklemlerimin ağrıdığını hissettim.

Omuzlarında kısa süreliğine gölgeler belirdi. "Bunu yapmasam daha mı iyi olur?"

Sana dokunmak mı?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bu beni rahatsız etmez." Parmaklarının tüy kadar hafif baskısı kayboldu.

"Sadece ihtiyacın olan her konuda sana yardım etmek istiyorum."

Kalbim güm güm atmaya başladı. "Neden bana dokunmanı istemeyeceğimi düşündün ki?"

"Sen... sen çok şey yaşadın," diye başladı. Ve ben...

Daha sonra söylediklerinden hiçbir şey duymadım, çünkü bazı kıvranmalar, çıtırtılar

Hissiyat her yerimi doldurdu ve diğer kolumu göğsümün üzerine katladım. Tanrım, ne biliyordu? Ona ne söylenmişti? Ne düşünüyordu? Panik derimi pençeledi.

"Sana ne söylendiğini bilmiyorum," dedim, o sırada konuşup konuşmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. İçimden bir titreme geçti, sonra bir tane daha ve bir tane daha. "Ama Kolis ve ben, yani o..." Dişlerim takırdamaya başlamıştı. "Olaylar *bu* kadar büyümedi. Yemin ederim. Bana gerçekten dokunmadı bile." Tamam, bu bir yalandı ama gerisi yalan değildi. "Bana dokunma konusunda endişelenmene gerek yok. Ben hâlâ benim, biliyor musun?"

"Hâlâ sen olduğunu biliyorum." Kara kaşları aşağı indi. "Sera-"

"İyi, çünkü ben... Bilmiyorum." Yüzüm aynı anda hem yanıyor hem de donuyormuş gibi hissediyordum. "Ben şey gibi değilim..."

Göğsü yükseldi ve bir sonraki konuşmasında sesi göğsümün hissettiği kadar acılıydı. "*Ne* gibi, Sera?"

Zihnimi işgal eden kelimeleri söyleyemedim. Kolis'in saldırıları artmamış olsa bile, düşündükleri yanılttı. Ama yine de oldu mu? Beni ısırduğında, zevk alırken beni tuttuğunda? Bu farklıydı, birçok insanın yaşadığı kadar kötü değildi.

-Veses bile bir şey olmadığını söylemişti. Ama bana olanlar *hiçbir* şey-

Hayır.

Önemli değildi çünkü Kolis ne yaparsa yapsın ya da ne yapmazsa yapsın, beni zihnimdeki o lanet sesin fısıldadığı şey yapmıyordu. Bunu biliyordum. Çünkü Merhamet Hanımları tarafından kabul edilenlere lekeli gözüyle bakmıyordum. Aios'un lekeli olduğunu düşünmüyordum. Gemma kirli değildi. Ash'e baktım. O mahvolmamıştı. Bunların hiçbirisi değildi.

Yani, ben değildim.

Ash'in dudaklarının hareket ettiğini gördüm ve konuştuğunu anladım, ama o şey

Zihnimin arkasında kendine bir yuva edinmiş olan ses, düşünceleri birbiri ardına sıralıyor, ertelemeye yer bırakmıyordu. Bu benim sesimdi ve Ash'inkinden daha yüksekti, onun beni asla bu şekilde düşünmeyeceğini bilsem de. O düşünmezdi. Yaşadıklarından sonra olmaz. Ama o ses beni hâlâ güçlü görüp görmediğini sorguluyordu. Asla gerçekten korkmadım. Zayıf değil. Değil

kırılğan, hasarlı, üflenmiş cam gibi ele alınması gereken biri. Sanki kırılmanın eşiğindeymiş gibi davranılan. Ve şimdi, kalan kısa zamanımda ben de öyle miydim? Parmaklarım uyuştı.

Kendimi nefes almaya zorlarken korlar göğsümde hafifçe zonkluyordu ama ciğerlerimin şişmesini sağlayamıyordum. Ağzımı daha geniş açıp hava almaya çalışırken vahşi bakışlarım ondan uzaklaştı, ama kalın ve-

Göğsüm yükseldi, ama geri indiğini sanmıyordum. Nefes veremedim. Bu da nefes alamadığım anlamına geliyordu. Nefes alamıyordum-

Ash'in gözleri birden benimkilerle aynı hizaya geldi. "Yavaşla." Onunla ilgili her şey bir anda değişti. Duruşu. Konuşmasının hacmi ve temposu. "Nefes alışını yavaşlat, *Liessa*," diye emretti o kararlı, yumuşak ses tonuyla. "Beni dinle."

Bir an için ne dediğini anlamadım ve sonra zihnimi saran panik sisi dağıldı. Nefes alamadığımdan değildi. Her zaman çok hızlı nefes alırdım, nefeslerim çok hızlıydı ve Sığ.

"Dilinin ucunu üst dişlerinin arkasına bastır. Ağzını kapalı tut ve burnundan nefes al, Sera." Söylediklerini yaparken elini göğsümün üst kısmına dayadı ve diğer elini sırtımda gezdirdi. "Nefes verme. Dörde kadar say, hatırladın mı? Bir. İki. İki. Üç. Dört."

Nabzım hızla atarken, ellerini omuzlarımı geriye doğru yönlendirmek ve omurgamı düzeltmek için kullandığında saydım. Kendi üzerime kıvrılmaya başladığımı fark etmemiştim bile.

"Şimdi, aynı sayıda nefes verin." O da aynısını yaptı ve dört saniye boyunca nefes verdi. "Devam et. Benimle birlikte nefes almaya devam et."

Onu taklit ederek havayı boğazımdan aşağıya ve ciğerlerime doğru zorladım. "İşte bu kadar." Gülümsedi ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Sende bu var,
Liessa."

Güzel bir şey. Güçlü bir
şey.

"Şimdi burnunuzdan tekrar nefes alın. Bu iyi." Gözleri hiç ayrılmadı Küçük ışık patlamaları görüşümden kaybolana ve vücudumdaki titreme azalana kadar o hareketleri yaparken benimki de hareket etti. "Bir derin nefes daha,

Tamam mı? Dilinizi dişlerinize doğru tutun. Dörde kadar tut."

Dediğini yaptım, sonunda ciğerlerimin artık ezilmediğini hissettim. Göğsüm gevşedi.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım, sesim kısılmıştı. "Evet. Ben... Ben özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, Sera. Sorun değil." Yakınımda kaldı, elleri göğsümün üstünde ve sırtımda, nefes alış verişlerimi takip ediyordu. "Sen buna sahipsin, ben de sana sahibim."

Daha derin bir nefes alıp, narenciye ve taze hava kokusunun ipuçlarını yakaladığımda içimden hafif bir ürperti geçti.

Ash birkaç dakika beni izledi. "Hala daha iyi hissediyor musun?"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve yeniden açmadan önce beşe kadar saydım. "Ben iyiyim," dedim, sesim daha kararlı ve güçlüydü. Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Endişe hala oradaydı, içimdeydi, hala Ash'le eskisi gibi olamayacağımızı fısıldıyordu, ister günler ister saatler olsun, ne kadar zamanım kaldıysa - ve Gerçekten *günler* olduğunu düşünmemiştim. Ve bu sesi susturmanın tek yolu onun yanıldığını kanıtlamaktı. "Ash?"

"Evet?"

"Şu anda bana dokunmanı istesem dokunur muydun?" Yüzüm şimdi kesinlikle yanıyordu. "Senden istesem-"

"Benden istediğin her şeyi yapacağım, Sera." Gözlerinden gümüşü esans çizgileri geçti. "*Her şeyi.*"

"Odanızda ilk kez yıkandığımda yaptığınız gibi bana dokunmanızı istesem yapar mıydınız?" Israr ettim. "Beni öper miydin-?"

Ben daha tek kelime edemedi Ash'in ağzı benimkinin üzerindeydi ve... Tanrım, beni kırılğan bir cam parçası olarak görmediği o kadar belliydi ki. Dudaklarının benimkilere değme şekliyle değil. Öpücüğünün nazik bir yanı yoktu. Her şeyi tüketen ve acımasız bir öpücüktü. Kolunu belime doladı. İçime girdi, başı eğilirken bedenlerimizi birbirine yapıştırdı. O

Vücudunun hissi duyularımı bastırırken öpücüğü derinleştirdi: göğsünün sert serinliği, uyluklarının gücü ve sikinin karnıma sert, kalın baskısı. Hissettiğim tek şey arzuydu; baş döndürücü, hararetli bir arzu. O dudaklarımı ayırdı ve dilini ağızma soktu. Önlüğümün üzerindeki ölümcül tutuşumu bırakıp omuzlarını kavradığımda içimden bir ürperti geçti. Onu öperken tırnaklarımla etine bastırdım, dilimi dişlerinin kenarlarında gezdirdim. Titremesini her yanımda hissettim.

Öpüşmeyi yavaşlatan Ash, başını kaldırırken dudağımı kendi dudağının arasına aldı.

Zorlukla nefes alarak, "Dediğim gibi, *liessa*, ne istersen yaparım. Sadece burada olmamı mı istiyorsun? Ben buradayım."

Eli belimden kaydı, çürük, harap elbiseyi yakaladı ve aşağı sürükleyerek kalçalarımın üzerinden kaymasına izin verdi. Ilık hava sırtımı yıkarken nefesim kesildi.

Ash'in gözleri benimkileri tuttu. "Sana sarılmamı mı istiyorsun? Tamamdır." Eğildi, bir kolunu dizlerimin altından geçirdi ve sanki sadece havadan yapılmışım gibi beni kaldırdı. Beni göğsüne bastırdı. "Seni öpmemi mi? Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Dudaklarım... lezzetli bir şekilde şişmişti. Yani, evet, bunun cevabını biliyordum.

"Bundan daha fazlasını mı istiyorsun?" diye devam etti, ben onun yürüdüğünü, yerin altımızda kaydığını fark ettiğimde. Köpüren suyun sesi yükseldi. "O inatçı çeneni öpmemi ister misin?"

Ancak o zaman göz temasını keserek söz konusu çeneyi öptü ve sonra o dönen irisler tekrar benimkilerle buluştu. "O güzel göğüslerini öpmek mi? Meme uçlarını sevdiğini bildiğim şekilde ağızımın içine mi çekeyim?"

Ilık su ayaklarımın üzerinden geçerken dudaklarım aralandı, Ash toprak basamaklardan aşağı inerken hemen fokurdadı-

Bekle.

Hâlâ deri giyyordu, değil mi?

"Vücutundan aşığı inip kalçalarının arasını öpmemi mi istiyorsun? Ya da oraya dokunmamı? Parmaklarımla mı? Aletimle mi? *Memnuniyetle*," dedi Ash, ve artık onun pantolonunun hala üzerinde olduğunu düşünmüyordum. Sesi. Tanrım, Ash kendini alçaltıp ya bir su altı kayasına ya da yere otururken bana ipeksi gölgeleri ve gece yarısı rüyalarını hatırlattı. Su yükseliyor, belimde köpürüyor ve ellerimi çekiştiriyordu. "Bir kalp atışında içinde ya da dizlerimin üzerinde olacağım."

"Şimdi bile mi?" Su yanlarımı ve göğüslerimi okşarken parmaklarım saçlarına dolanırken fısıldadım. "Dizlerinin üzerine çökme kısmı mı? Bu zor olmaz mıydı?"

Beni kucağına oturturken uzun zamandır görmediğim dumanlı bir gülümseme belirdi. "İmkânsız değil."

"Başın suyun altında kalacak," diye işaret ettim, hafifçe arkasına yaslanıp dengemizi sağlarken.

Gözleri erimiş gümüş havuzları gibiydi. "Ve ağzım hala sana bağlı olacaktı."

"Bu... bu kulağa gerçekten çok hoş geliyor." İçimde bir şehvet şimşegi çaktı ve kucağında biraz kıpırdanmama neden oldu.

Ash alnını benimkine dayayarak inledi. "Kulağa hoştan da öte geliyor." Dudakları benimkilere değdi. "Dudaklarımda ve dilimde neredeyse senin tadını alabiliyorum."

Köpüren su bacaklarımda üzerinde ve aralarında dans ederken arzu ve ihtiyaç karıncalanmaları alçakta birikti.

Ash aramızdaki sıcak ve nemli havada, "Ne istersen," diye tekrarladı. "Sen ne istersen."

Bu sözleri alıp eyleme dönüştürmek istiyordum. Kalbinin avuçlarımda altında çarpması bana söz verdiği şeyi yerine getirmesinin sadece bir kalp atışı kadar süreceğini söylüyordu. Ama...

Sadece seninle ilgilenmem gerek.

İhtiyacı olduğunu söylediği şey buydu ve bu anlar sadece korkularımı yatıştırmakla ilgili değildi. Endişe dolu sesim sustu, Ash'in sözleriyle ve bana doğru bastırıldığını hissettiğim şeyle yanıldığım kanıtlanmıştı.

"Bana iyi bak," dedim. "Lütfen mi?"

Ash bana karşı ürperdi ve ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

Sessizliğe gömülerek, kollarımdan birini tutup suyun altına indirmesini izlerken ona karşı rahatlardım. Ellerini önce benim, sonra da kollarımın üzerinde ovuşturarak kanı temizledi. Diğer koluna geçmeden önce, onu güneş ışığının dar çizgilerine doğru kaldırdı ve yaptığı işi inceledi. Tatmin olduktan sonra diğerine geçti ve aynısını yaptı. Tüm saçlarım yüzeyin altına düşecek şekilde arkama yaslanmamı sağladı ve etrafıma uzanırken beni tuttu, nazikçe

Çalkalanan suyun içinden iplikçikler.

İşini bitirdiğinde elini tuttum ve ağzıma götürdüm. Parıldayan izi öptüm, sonra benimkine yaptığı gibi onun kollarını da yıkadım.

Suyu kaşıklayarak göğsünü, yüzünü yıkadım ve gözleri yarı kapalı olsa da bakışlarının benden hiç ayrılmadığını biliyordum. Daha sonra istediğim şeyi yaptığında bile.

Kaplıcalar etrafımızda fokurdayıp çalkalanırken Ash bana mis kokulu havada sarıldı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

"Otuz altı."

Teni suyun altında bile serindi.

Başımı kaldırdığımda etrafımızda su fokurduyordu. "Yine çillerimi mi sayıyordun?"

"Muhtemelen." Bana gülümserken saçlarının ıslak telleri yüzünün kenarlarına ve boynuna yapışmıştı.

Bir süre sessizce oturduk, çalkalanan suyun çınlayan sesiyle sakinleştik. Burası çok huzurluydu. Vadi'nin de böyle olduğunu hayal ettim.

Midem çukurlaştı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen."

Alt dudağımı kemirdim, bilmek istediğim şeyi sormak için mücadele ettim. Bu merak etmeme izin verdiğim bir şey değildi. "*Liessa*?"

Gözlerimi sımsıkı kapatıp cılız bir nefes aldım ve cesaretimi bulana kadar aradım. "Ne... öldüğümde ne olacak?"

Ash'in göğsü sertçe yükseldi. "Sera-"

"Sadece bilmek istiyorum. Mesela Sütunlarda mı yargılanacağım yoksa ruhumun ekstra özel Ölümün İlkeli yargısına mı ihtiyacı olacak?" Ses tonumu hafiflettim, hatta

Göğsüm daha da daraldı. "Daha da iyisi, sırada beklemem gerekecek mi?" Cevap vermedi.

Gözlerimi açtığımda suyun üzerinde dönen buhar kümelerini gördüm. "Biliyorum

bu çok da iyi bir sohbet konusu değil."

"Bu düşünmeniz gereken bir şey bile değil."

"Yapmamaya çalışıyorum ama çok zor." Parmaklarım hafifçe kıvrıldı. "Özellikle de şimdi. Sadece ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum." Doğrudum, yüzümü ona döndüm. "Ve bunu beklemek zorunda olmadığımı duymak istemiyorum."

Ash ağzını açtı.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedim o daha inkâr edemedi. "Ve birazcık bilmek... Bilmiyorum. Belki bana yardımcı olur."

Gözbebeklerinin arkasında bir hava parıltısı belirdi. "Yardıma olacak mı? Gerçekten mi?"

Emin değildim. "Belki bilmek işleri daha da kötüleştirir. Belki de kötüleştirmez. Ama bundan daha kötü olamaz."

Başını çevirdi ve güneş ışığı elmacık kemiğinden bir çizgi halinde süzüldü. "Bilmiyorum."

"Ash."

"Ben ciddiym, Sera. Sütunlardan geçip geçmeyeceğinize ya da kaderinizi belirlemek için şahsen yargılanmanız gerekip gerekmediğine cevap veremem."

Kaşlarımı çatmaya başladım. "Ama-"

"Daha önce ne söylediğimi biliyorum ama bu yolculuğun ne olacağını göremiyorum.

Tıpkı Lathan'ın yolculuğunu göremediğim gibi," diye paylaştı gözbebeklerinin ardında titreşen parıltıyı. "Benden gizlenmişti. Seninki de öyle."

"Neden?"

"Lathan'ı bir arkadaş olarak gördüğüm an, onun ebedi yolculuğundaki rolüm sona erdi. Bu yüzden-"

"Ölümün İlkeli'nin bir başkasıyla bağ kurmasına izin verilmedi," diye mırıldandım.

Gözbebeklerinin arkasından bir tüy çizgisi fırladı. "Bunu sana Kolis mi söyledi?"

Başımı salladım. "Eğer bir... başka biriyle bir bağ kurulursa, Kaderler Ölümün İlkelinin bir ruhun yolculuğunu bilmesini ya da bu yolculukta yer almasını engelleyerek bunu dengeler."

"Evet."

"Kaderler..." Hollanda'yı düşünerek başımı salladım. "Piçler, değil mi?"

Kıkırdaması alçak sesle oldu. "Bunu birçok kez düşündüm."

Kolis bundan bahsettiğinde, bunun adil olmadığını düşünmüştüm ve bu düşüncem değişmemişti. "Peki diğer Primaller bu kurallara tabi değil mi? Diyelim ki Maia bir ölümlüyle yakınlaştı, artık aşk ya da doğurganlık meselelerine karışamayacak mı?"

Ash kaşlarını çatı. "Diğerleri de aynı kurallara tabidir. Ölümlüler ya da tanrılarla bağ kurduklarında, onların hayatlarını olumlu ya da olumsuz yönde etkileyemezler."

Öfke yükseldi. "Kolis sanki buna sadece kendisi maruz kalıyormuş gibi konuştu."

Ash alaycı bir ifadeyle, "Tabii ki öyle," dedi. "Cezalandırılan ya da acı çeken tek kişinin kendisi olduğuna inanıyor." Gözlerinde başka bir hava girdabı belirdi. "Ama babam, yani gerçek Yaşam İlkeli? Bildiğim kadarıyla o bu standartlara tabi tutulmadı."

Aklıma Kolis'in yüz hatlarında gördüğüm öfke geldi. Eythos'un bakımını üstlendiği kişilerin hayatlarını etkileyebileceği tüm yollar hakkında konuştu.

"Nektas bir keresinde bana bunun basitçe Yaşamın İlkeli'nin daha yüksek bir standartta tutulduğu, başkalarının hayatlarını ne zaman etkileyip ne zaman etkilemeyeceğini bilmekle görevlendirildiği için olduğunu söylemişti. Ya da ne zaman olduğunu öğrenmek. Bana daha çok, kişinin kaderini iyileştirme yeteneği ile sürekli alay edilmek ve bunu yapmamayı seçmek zorunda kalmak gibi geldi."

"Tanrılar," diye mırıldandım. "Kim böyle bir seçim yapmak ister ki?"

"Kolis," diye önerdi. "Ve bunu sadece hiç yapmak zorunda kalmadığı için istiyordu."

Yavaşça başımı salladım. Kolis bu kurallara göre hareket etmesi gereken tek kişinin kendisi olmadığını söylemişti ama bunu öğrenince şaşırmadım. Kolis diğer İlkelleri umursamıyordu. O sadece kardeşinin ne yapip ne yapamayacağını önemsiyordu.

Ash'in göğsüne yaslanarak, konuşmayı başlatan konuya geri döndüm. "O zaman Lathan'ı kim yargıladı?"

"Eğer Sütunlar onu yargılayamazsa, o zaman Arae yargılayacaktır."

Bu da muhtemelen beni yargılayacakları anlamına geliyordu çünkü Sütunların benimle ne yapacaklarını bileceklerinden şüpheliydim. Bunun iyi mi kötü mü bir şey olduğundan ya da Hollanda'nın bu konuda herhangi bir söz hakkı olup olmadığından emin değildim.

"Su nasıl hissettiriyor?"

"İnanılmaz." Tüm ağrılar kaybolmuştu. Suyun sıcaklığından ve belki biraz da bu gizli mağaranın büyüünden olsa gerekti.

Ash başımın arkasını omzuna yasladı. "Senin gölünden daha mı iyi?"

"Evet, öyle." İçimi çektim ve belimi saran kolunu sıktım. Daha önce de fark ettiğim gibi, teni suyun altında bile serindi, bu da muhtemelen aşırı ısınmamı engelliyordu. "Ama farklı bir şekilde."

Başparmağı su yüzeyinin altında kalçamın çıkıntısı boyunca ileri geri hareket etti. "Nasıl yani?"

Bakışlarım hafifçe çalkalanan sıcak su kaynaklarının üzerinde gezindi.
Çatlamış

Güneş ışığının huzmeleri yüzeyde parıldarken, buhar demetleri yükseliyor ve sarkan leylaklara karışıyordu. "Benim gölüm... ferahlatıcıdır, ama bu rahatlatıcı. Sanki uykuya dalabilirim."

"Evet. Sanırım bunu kendim yapabilirim." Eğilip şakağımı öperken sesinde bir ağırlık vardı. "Keşke yapabilirsek."

Çok fazla şey diledim.

Boğazıma bir düğüm yerleşmekle tehdit ediyordu. Bunu hafifletmek umuduyla derin bir nefes aldım.

"Buraya geri döneceğiz." Ash'in dudakları yanağımın kıvrımını okşadı. "Söz veriyorum."

O lanet düğüm genişledikçe gözlerim kapandı. Söz vermesi çok hoştu ama buraya asla geri dönmeyecektik. Yine de gözlerimi açtığımda *dönmesini* umuyordum. Tüm bunlar sona erdiğinde onun için ne istediğimi düşünürken parıldayan kayalıklara ve leylaklarla kaplı duvarlara baktım. Bir hayat. Bir gelecek. Sevgi. Umarım burada daha çok güzel anısı olur.

Ash'in başparmağı kalçamda hareketsiz kaldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel." Bu pek de yalan sayılmazdı. Midem *rahattı* ve dşecekmişim gibi hissetmiyordum ama yorgundum. Gerçi ılık suyun bununla pek ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Ash bir an sessiz kaldı. "Sana hiç ıstırabın tadının nasıl olduğunu söylemiş miydin?"

Gözlerim kısıldı.

"Keskin, neredeyse acı," diye devam etti, Aios'un kolyesindeki narin bir halkayı düzeltirken.

"Duygularımı okumayı bırak."

"Engellenmesi en zor duygulardan biridir. Bazen sevinçten bile daha gürültülüdür, ama sizinkinden korunmak neredeyse imkansızdır."

Burnum kırıştı. "Neredeyse imkansız mı?"

Kıkırdaması sırtıma doğru gürledi. "Neredeyse," diye tekrarladı. "Seninle herkesten daha fazla uyum içindeyim."

Bunu düşündüm. Kanımın sadece bir damlası, o Iliseeum'da ve ben ölümlüler âleminde olsam bile, tehlikede olup olmadığımı hissetmesini sağlamıştı. O zamandan beri bir damladan çok daha fazlasını almıştı, bu yüzden annesinden aldığı duyguları okuma yeteneğinin benim söz konusu olduğumda da gelişmiş olması mantıklı geliyordu.

Ama bu, ben... ben ldğmde hissettiklerimi onun da hissedeeği anlamına mı geliyordu? Göğsüm sıkıştı. Tanrım, umarım öyle değildir.

Yine de bunu düşünemezdim. Düşündüğümde hangi duyguya kapıldığını sadece tanrılar biliyordu.

"zgn değilim," dedim ona.

"Sera," diye iç geçirdi.

"Düşündüğün gibi değil. Sadece keşke... Keşke daha fazla zamanımız olsaydı." "Olacak."

Başımı sallarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çenesi yüzümün yan tarafını sıyırdı. "Çok cesursun. Çok cesur ve güçlüsün," diye fısıldadı. "Senin gibisi yok, Sera."

"Kes şunu..." Kaşlarım çatılmıştı. "Tatlı olmayı keser misin?" Ash söyledi. "Daha önce de söylediğim gibi-"

"Sadece doğruyu söylüyorsun." Omuzlarımın derisi sivilcelendi. Benim rüya bana aceleyle geri geldi. "Rüyamda bunu söylediğini gördüm." "Biliyorum."

Kaskatı kesildim, sonra dikleştım ve kucağında dönerek ona baktım. "Rüyalar-"

"Bunlar normal rüyalar değildi." Gözleri ışı1 ışı1 parlıyordu. Ağzım açık kaldı.

"İlk seferinde fark etmeliydim," dedi. "Özellikle de bunun senin hayalin olduğunu söyleyip durduğun zaman."

"Tartışmıyordum."

O sıcak, yumuşak sırtı1 geri döndü. "*Tartışma* kelimesini çok garip bir şekilde anlıyorsun."

"Belki de bunu yapan sensin?"

Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. "Her iki şekilde de, her şey çok gerçektı. Altımdaki çimenleri hissediyorum. Seni hissetmek." Kalçamdaki eli belimde gezinirken bakışları köpüren suyun parmak uçlarımı okşadığı yere kaydı.

Göğüslerim. Sesi kalınlaştı. "Senin içinde olmanın verdiği his. Hiçbir rüya bunun güzelliğini taklit edemez."

Ona bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. "Her şey gerçek gibiydi. Her iki seferde de-" Atlama hareketi karnıma doğru ilerledi. "Bana söylememi söylemiştin

Kolis, Yükselmek ve Arae'yi çağırmak için sana ihtiyacım olduğunu söyledi."

"Yaptım. Aklıma gelen en iyi plan buydu," diye onayladı. "Seninle gitmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum ama bu bize kaçmak için bir şans verecekti."

Ash haklıydı. Kolis onun benimle birlikte gitmesine asla izin vermezdi. Eğer iş o noktaya gelseydi, Yükselişim gerçekleşene kadar Ash'i orada tutardı.

"Sonunda özgür kalmak için bana ihtiyacın kalmadı," dedi sesini gururla doldurarak. Yanıt olarak yanaklarım ısındı. "Sen her şeyi hallettin."

"Bundan emin değilim," dedim. "Sen olmasaydın Dalos'tan asla çıkamazdım."

"Katılmıyorum. Sen bir yolunu bulurdun." Ash eğildi ve beni usulca öptü. "Ve bunu kabul edecek kadar da kendime güveniyorum."

Benim kabiliyetimden dolayı kendisini daha az kabiliyetli hissetmemesini severek -hayır, severek- ağzına karşı gülümsedim. "İyi bir plandı. İşe yarayabilirdi."

Ash beni tekrar öptü, bu sefer daha uzun. Dudaklarımız ayrıldığında nabzım hoş bir şekilde atmaya başladı.

"Biliyor musun," dedim bir süre sonra, "rüyamda gölümde yüzdüğümü ve bir kurdun beni izlediğini gördüm. Bunu birçok kez rüyamda gördüm."

"Sanırım bu ben durağanlıktayken oldu." Kaşları çatıldı. "Nasıl olduğundan tam olarak emin değilim ama aklıma gelen tek şey bir parçamın-"

"Senin *nota*?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Attes bana ulaşabildiği zamanlardan birinde bundan bahsetti."

Başını öne eğdi. "Seni tam olarak kaç kez ziyaret etti?"

Gözlerimi devirdim. "İki kere gibi."

"Ve seni serbest bırakamadı mı?"

"Yapamayacağını biliyorsun," diye hatırlattım ama Ash sanki bunu hatırlamamayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Yani seni kurt formunda gördüğümde bunun nedeni...?"

"Sanırım bilincimin bir parçası -varlığımın bir parçası- hâlâ seni bulabilecek kadar uyanıktı."

Zihnim zamanlamayı çözmeye çalışıyordu. Kurdu ve onu rüyamda gördüğümde, onun durağanlığa girip çıktığı zamanla aynı zamana denk gelmişti ama... "Kurdunu ilk kez rüyamda görmüyordum."

Kaşları hafifçe çatıldı ve sonra ifadesi düzeldi. "Gölgeler Diyarı'ndayken neredeyse durağanlığa girdiğin zaman." Başımı salladığımda başını hafifçe salladı. "Lanet olsun. O zaman bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm ama ilk kez bile değilmiş..."

Bekle. *İlk seferinde.*

"Kurt formunda olmadığın ilk rüya. Seks yaptığımız zaman." Nefesim kesildi. "Gerçekten *rüyada* seks mi yaptık?" Gözlerim büyüdü. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor, *Liessa*?"

"Neden, bilirsin, uyandığımda seni hala hissedebiliyordum."

Gülümsemesi neredeyse kendini beğenmiş bir hal alırken dişlerinin uçları görünür hale geldi. "Beni hâlâ tam olarak nasıl hissediyorsun, *liessa*?"

"Seni hissedebiliyordum - tamam, tüm bunlar muhtemelen şu anda tartışılacak en önemsiz şey," diye karar verdim.

Ash kıkırdadı. "Bundan emin değilim."

Sesindeki alaycı tınıyı yakalayınca göğsümde küçük bir sıkışma hissettim. Onu *bu* şekilde duymak çok nadir görülen bir şeydi.

Dilediğim bir başka şey daha vardı: böyle anların çoğalması.

Ellerimi göğsüne bastırarak yutkundum. "Böyle bir şey hakkında hikâyeler duymuştum. Birbirlerinin rüyalarına girebilen insanlar."

"Kalp arkadaşları," diye tahmin etti ve göğsümün derinliklerinde bir sızı hissettim.

"Ben... Ben böyle efsaneler duydum." Aklıma ailem geldi. "Ama bu olamaz," dedim ondan önce. "O zaman bu nasıl mümkün olabilir?"

Yüzünde bir duygu titreşti - deşifre edemeyeceğim kadar hızlı. "Aynı kanı paylaştığımız için olabilir. Bu, bizim yaşadıklarımızı yaşayanlar arasında yaygın olabilir."

Nasıl emin olamadığımı sormaya başladım ama kime sormuş olabilirdi ki? Kolis babasını öldürdüğünde hâlâ gençti ve Ash ile Attes arasında bir tür dostluk olduğunu düşünsem de, aralarına biraz mesafe koymuşlardı.

Başparmakları kaburgalarımnda küçük daireler çizerken Ash, "Ya da köz," diye ekledi. "Özellikle de babamın benden alıp senin soyuna kattığı. Rüyalarımızda bağlantı kurmamızı sağlayan şey bu olabilir."

Mesele şu ki, kimse durumun böyle olup olmadığını bilmiyordu. Belki Arae biliyordu ama közlere ne olduğu daha önce hiç yapılmamıştı. Bu

mantıklı geldi. Ayrıca aramızda bir bağ kurmuş olabileceği diğer yolları da merak etmeme neden oldu. Paylaştığımız kan ve bunun arasında.

Ash'in beni esir tuttuğu sırada bir şeyler olduğunu bilmesinin nedenlerinden birinin de bu olduğu nihayet aklıma geldiğinde kaslarımda gerginlik oluştu. Kolis'in bana zarar verdiğini bildiğini söylediğinde nasıl tepki vermiştim. Tutsakken Kyn ve Kolis'in ona anlattıklarını bu şekilde biliyordu.

hepsi yalan olamazdı. Başımı kaldırdığımda göğsüm burkuldu. Yumuşaklık ve alay

Ash'in beni izlerken yüz hatları tamamen kaybolmuştu.

Kahretsin.

Kendimi toparlamam gerekiyordu ve tüm bunları düşünmemek bunu yapmanın ilk ve en önemli adımı olacaktı.

Düşüncelerimi başka bir yere zorlayarak gölümü düşündüm. Ve Ash'i, beni izlediğini. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

Gülümsedim. "Neden bana bir kurda dönüşebildiğini söylemedin?"

Kalın kirpiklerini indirerek bakışlarını korudu. "Bunun seni rahatsız edip etmeyeceğini bilmiyordum."

"Neden böyle düşündün ki?"

Bir omzunu silkti ve boğazını temizledi. Kirpiklerini kaldırdığında, ifadesindeki kırılganlık beni çarptı. "Çoğu kişi bir başkasının canavara dönüşme yeteneğinden en azından tedirgin olurdu."

"Bazıları muhtemelen bundan biraz ürkecektir ama ben çoğu insan gibi değilim."

"Hayır," diye mırıldandı. "Değilsin."

"Ve bir kurt bir canavar değildir. Bir dakkai mi? Evet. O benim için bir canavar." Köprücük kemiğinin çizgisini takip ettim. "Bir kurt güzeldir." Bakışlarım onunkilerle buluştu. "Sen de bu halinle güzelsin."

"Teşekkür ederim."

Parmaklarımı tenine dokundurdum. "Tüm formlarınızı güzel buluyorum. Bunu da.

Kurt. Tam Primal'e geçtiğinde." "Tam İlkel mi?"

Alt dudağımı dişlerimin arasında gezdirerek başımı salladım. "Cildin gölge taşına benzediğinde ve o dumanlı, gölgeli şeyi yaptığında."

Eather yoğunlaştı, gözlerinde çılgınca bir çalkalanma vardı. "Sanırım tam İlkel formun hangi kısmını bu kadar... *güzel* bulduğunu tam olarak biliyorum."

Zihnim hemen Ash'in ben kendimi tatmin ederken bana çekildiği geceye dönerken yanaklarım kızardı. Kontrol ettiği gölge enerjisinin o dumanlı dalları kesinlikle çok *güzeldi*. Ve kötüydü. Ve son derece tahrik ediciydi. O geceyi hatırlayınca midem çok lezzetli bir şekilde kasıldı.

Tanrım, şu anda bunu gerçekten düşünemiyordum, düşünebildiğim için hâlâ çok rahatlamış ve heyecanlanmış olsam bile. Arzu hissedebildiğim için. Ama başka şeylerin de halledilmesi gerekiyordu. O skandal saç tellerini ya da vücut parçalarımızdan herhangi birini içermeyen önemli şeyler.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Muhtemelen gitmemiz gerekiyor."

"Evet." Başını geriye doğru eğdi. "Ama bunu yapmak için kıyafete ihtiyacın olacak."

Mağaranın etrafına bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım bu konuda şansımız yok."

"Senin için biraz getireyim," dedi ve bana diğer İlkellerden çok daha genç olduğunu ve Attes gibi kıyafet tezahür ettiremediğini hatırlattı. "Birkaç dakikanı alır, o da olmazsa. Burada biraz daha zaman geçirmenin tadını çıkar."

Bu onun gölge adım atacağı anlamına geliyordu. Gidecekti. Karnım zonkladı ve Tanrım, panik patlamasını durduramadım. "Önlüğü tekrar giyebilirim."

"Seni bir daha asla bu halde görmek istemiyorum." Hava kırbaçlandı gözleri. "Ve bunun üzerindeki kanla hiçbir ilgisi yok. Elbisenin beğendiğim tek kısmı o."

"Kolis'in kanı olduğu için mi?" Tahmin ettim. Başını salladı.

"Vahşi," diye mırıldandım, parmaklarım göğsüne bastırıyordu. "Ya sana bir şey olursa? Ya geri dönmezsen ve ben sıkışıp kalırsam Burada mı? Beni yanlış anlamayın, çok güzel ama leylak yiyebileceğimi sanmıyorum.
_"

"Bana hiçbir şey olmayacak. Leylakları yemene de gerek kalmayacak. lütfen buna kalkışmayın." Ses tonuna bir parça eğlence karıştı. "Hiçbir şey olmayacak. Burada güvendesin, Sera. Söz veriyorum."

Öyle olduğumu biliyordum. Bu mağaradan kimsenin haberi bile yoktu. "Endişelendiğim ben değilim."

"Benim için endişelenmene gerek yok, *Liessa*." Parmak eklemlerinin arkasını yanağıma sürttü. "Kolis'in iyileşmeye başlaması bile pek olası değil."

Kalbim küt küt atarken başımı salladım.

"Korkmak sorun değil." Alt dudağıma dokundu. "Ama bir an için bile bunun akıllıca olmadığını düşünsem seni terk etmezdim."

"Korkmuyorum," diye yine yalan söyledim ve bir kez daha bunu biliyordu, çünkü *korkuyordum*. Onu bir daha görememekten. Bir şeylerin ters gitmesinden. Yalnız kalmaktan. Tanrılar başka nelerden korktuğumu biliyordu.

Ama elbiseyi de bir daha görmek istemiyordum. Giysiye ihtiyacım vardı, tercihen transparan olmayan bir şeye. Ayrıca sinir krizi geçirmem için zamanımız da yoktu.

"Tamam," dedim ama Ash tereddüt etti, gözleri benimkileri arıyordu. "Ben iyiyim." Kucağından inip kendimi tekrar suya bıraktım. "Git."

"Sadece birkaç dakika," diye söz verdi ayağa kalkarken, sıırıslık olmuş deri pantolonundan aşağıya damlalar akıyordu.

Suyun ağırlığı, kalçalarından aşağı sarkmasına neden olmuş ve iki yanındaki girintiler. Dudaklarımı ısırdım ve kendime onun son derece erotik görünmesine rağmen çok rahatsız olması gerektiğini hatırlattım.

"Kendinize giyecek kuru bir şeyler aldığınızdan emin olun."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. Beyaz bir sis titreşti ve sonra Ash kayboldu.

Nefes al.

Loş mağaranın etrafına bakındım. *Bekle*. Suyun dışında sessizdi. *Nefes al*. Tam olarak yerin ne kadar altındaydım? *Bekle*. Muhtemelen düşünülecek en iyi şey bu değildi. Suyun içinde dönerek ilerlerken dudağımı kemirdim, su etrafımda hafifçe dönerken kalbim yavaşlıyordu. Ash'in işaret ettiği kayanın birkaç adım ötesinde durdum. Su, söylediği gibi göğsümün hemen üstüne ulaşmıştı. Kıpırdamadan durdum ve kendimi ılık, köpüklü suyun hissine bıraktım. Yan taraflarımdan ve yüzeyin altından köpürüyordu,

Baloncuklar kalçalarımın ve bacaklarımın üzerinde çılgınca dans ediyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturduğumu fark ederek aşağıya baktım.

Tanrılar.

Tatlı havayı içime çekerken duruşumu gevşettim. Tepemde kuşların cılız cıvıltılarını duydum ve birkaç dakika boyunca sadece onları dinledim. Kuş sesi duymayalı ne kadar olmuştu? Haftalar mı? Aslında daha da uzun. Şahinler dışında Gölgelel Diyarı'nda böyle bir yaşam yoktu.

Öyle bir hayat yok.

Zihnimi temizleyerek Sotoria'nın varlığını aradım. Onu tam olarak hissetmiyordum ama hâlâ orada olduğunu biliyordum. "Ben... Neyin farkında olduğunu bilmiyorum," dedim sessizce. "Ama seni içimden çıkaracağım. Kapana kısılmayacaksın."

Sonra bir gümbürtü hissettim, neredeyse ikinci bir kalp atışı gibi. Bu o olmalıydı.

"Seni bir şeyin içine koyacağız ve sonra..." Sonra ne oldu? Tepemdeki dağınık ışık deliklerine bakarken dudaklarımı büzdüm. "Tüm bunların nasıl işleyeceğini tam olarak bilmiyorum ama Attes'in seninle ilgileneceğinden ve yeniden huzura kavuşmanı sağlayacağından eminim." Duygular boğazımı tıkadı. "Tamam mı?"

Onu duymadım ama sesini duymak nadir bir şeydi. Yumuşak, garip bir gümbürtü daha duydum ve bunu ne yaptığımı onayladığı-

Keskin, nabız gibi atan bir ağrı ansızın geldi ve şakaklarımdan yüzüme doğru yayıldı. Nefes nefese kaldım ve ağzıma metalik bir tat dolduğunda tamamen hareketsiz kaldım.

Ellerim titreyerek dudaklarımı araladım ve parmağımla ağzımın üst kısmını hafifçe yokladım. Aşağıya baktım. Deride kan lekeleri vardı.

Dilimdeki metalik tattan irkilerek yutkunurken elimi hızla suyun altına indirdim. Acı hissi standart donuk ağrısına dönüştü.

Kendimi yüzeyin altına bırakmadan önce kıyıya dönüp gölgeleri inceledim.

Ilık, dalgalı su başımın üzerinden aktı ve etrafımda dönen baloncuklara dönüştü. Gölümdeyken her zaman yaptığım şeyi yaptım. Kaldım Suyun altında, düşüncelerim hiçbir şey kalmayana kadar boşalıyordu. Ancak bu sefer ciğerlerim yanmaya başlayana kadar kalmadım. O noktaya gelemedim çünkü bir Primal'ın uğultusunu hissettim. Ash olması gerektiğini bilmeme rağmen kalbim küt küt atmaya başladı. Zimini ittim, yüzeyi kırdım.

Ash kaplıcanın kenarından birkaç metre ötede, elmasın yakınındaki büyük kayaların üzerine bir bohça yerleştiriyordu. Kendisine kuru bir pantolon bulduğunu hemen fark ettim; kalçalarına tam oturan koyu kahverengi bir pantolundu bu. baldırları eldiven gibi, siyah botların içine sokulmuş.

İçimi öyle hızlı bir rahatlama kapladı ki, su çenemde köpürene kadar batmama izin verdim. "Çok uzun sürmedi."

"Gölgeler Diyarı'na gitmeyi düşündüm ama bunun gereğinden uzun süreceğinden endişelendim," dedi. "Bu yüzden Bonelands'e gittim."

Dudağımı dişlerimin arasında emdim. Belli ki çok uzun sürerse çıldıracağımdan endişeleniyordu.

"Senin için birkaç pantolon ve bir tunik bulabildim. Şimdilik sana uyarlar ve yeterli olurlar. Henüz ayakkabı yok. Bele onları arıyor. konuş."

"Bele," diye fısıldadım, sudan yükselirken. İleriye doğru yol aldım. "O nasıl?"

Bohçadan koyu renkli ve uzun bir şey çıkararak bana döndü. "O... Bele."

Buna güldüm çünkü bana bilmem gereken şeyi söyledi. O iyiydi. "Peki ya Aios?"

Ash tamamen hareketsiz kaldı. "O da iyi. Ama o da Bonelands." Toprak basamaklara yaklaşmamı izlerken dudakları aralandı. "Gölgeler Diyarı'nda kaldı."

"Onun için güvenli mi?"

"Evet." Dönen, köpüren su gittikçe alçalırken bakışları hareket etti, önce göbeğime, sonra kalçalarım ve basamakları çıktıkça daha da alçaldı.

Göğsümde baş döndürücü bir sıcaklık toplandı ve ateşli bakışlarını sabitlediği yere doğru ilerledi. Dişlerinin uçlarını tekrar gördüm. İçimden yoğun bir zevk geçti ve... başka bir şey de geçti - daha soğuk bir şey.

Ash'in bakışları havaya kalktı, gözlerindeki bulutlar dağıldı. Kalbim tekledi.

"Bir de battaniye aldım," dedi ben daha konuşmadan. Bana doğru geldi ve battaniyeyi serdi. "Havlu yerine kullanmak için."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım... Tanrım, nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Ash beni kurulamaya başlarken sessizdi, saçımdaki ıslaklığı olabildiğince sıkıyordu. Ona bunu yapabileceğimi söylemeye başladım ama sonra durdum. Belki de bunu yapması gerektiğini düşündüm ve bundan hoşlandım - ne kadar nazikti,

Ne kadar titiz. Bana başka bir zamanı hatırlattı.

Sarılı elmasa baktım ve ürperdim. Babasının önceki konuşmamızı duyacak kadar farkında olmamasını umuyordum. Ya da bunlardan herhangi birini görebileceğini.

Aslında bunu düşünmemem en iyisiydi. Ash sözlerini bitirdiğinde "Teşekkür ederim," dedim.

Gözlerimiz buluştuğunda ayağa kalktı. "Benim için zevkti."

Dönüp battaniyeyi elbiseyi bıraktığım yere atarken gülümsedim. Yanlarından geçerken bir kıvılcım küçük yığını tutuşturdu. Gözlerim gümüş gibi açıldı.

Alevler battaniyenin ve elbisenin üzerinden geçerek geride hiçbir şey bırakmadı. Yükselen bir

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"O elbiseyi bir daha asla görmek istemiyorum," dedi siyah pantolon gibi görünen bir şeyi eline alarak.

Ash kendisi için almış olmalı, bol, keten bir tunik giyerken ben de sessizce giyindim. Yakası çözülmüştü ve vücudunun belli belirsiz bir kısmını gösteriyordu.

altın-bronz derisi. Getirdiği pantolon dar bir pantolundu ama Gömlek birkaç beden büyüktü, ona kolayca uyabilirdi. Dizlerime kadar iniyordu. Dürüst olmak gerekirse, gecelik olarak ikiye katlanabilirdi.

Kollarımı indirdim ve kolların parmaklarımı birkaç santim geçmesini izledim.

"Şirin," diye

mırıldandı. "Uh-

huh."

Bana katılarak bir kolunu tuttu ve sarmaya başladı. "Gördüm ki Ben oradayken Elias. Sadece kısa bir süreliğine. Attes'in yakında geleceğini söyledi."

"Güzel." Başımın arkasında gezinen acı nabzını görmezden gelerek nefes verdim. "Sence Keella'yı bulmuş mudur?"

"Eminim." Elmasa bir göz attı.

"Her şeyden önce babanı serbest bırakmamız gerekecek." Ash kolumu dirseğimden içeri sokarken kıpırdamadan durdum. "Bunu yaptığımızda ne olacağını düşünüyorsun?"

"Ruhu özgür olacak." Başını eğerek diğer koluna geçti. "Arcadia'ya girmeli."

"O zaman onu görebilecek misin? Ruhunu?"

"Görmeliyim."

"Onunla konuşmak mı?"

"Ruhlar bizim gibi konuşmaz. Onları zihninizde duyabilirsiniz." Kolunu yukarı katladı. "Ama ne olacağını bilmiyorum."

"Umarım onu duyarsın." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Daha sonra, Sotoria'nın ruhunu benden almamız gerekiyor."

"Bundan emin değilim." "Ash-"

Ön kolumun yarısında durdu, bakışları benimkilere kaydı. "Benim hiç ruhunu senden nasıl çıkaracağı hakkında bir fikrim yok. Sadece Keella'nın yapabileceğini varsayıyoruz. Bu da muhtemelen bunu yaptığında Yıldız'a sahip olacağı ve senin közlerini almaya çalışabileceği anlamına geliyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Delfai közlerin sadece-"

"Ne dediğini hatırlıyorum." Çenesinde bir kas esnedi. "Keella'nın bunu bilip bilmediğini bilmiyoruz. Ya da Attes'in bilip bilmediğini. İkisi de bir şeyler deneyebilir."

"Ash," diye başladım. "Gerçekten ikisinden birinin bir şey deneyeceğini düşünüyor musun?"

Keella Kolis'e sadık biri değil."

"Onun için endişelenmiyorum," diye mırıldandı. "Attes? Farklı bir hikâye."

Kolunu bitirdi. Zamanlaması da mükemmeldi çünkü kollarımı kavuşturmuştum. "Attes için mi endişeleniyorsun?"

"Bu retorik bir soru mu?"

"Bu bir soru bile olmamalı," diye belirttim. "Kaçmamıza yardım etti ve daha önce de bana yardım etmişti."

"Bunu ne zaman yaptı?" Ben geri adım atmaya başlarken Ash bana baktı. Dirseğimi kavradı. "Henüz değil."

"İkinizin henüz küçük sohbetinizi yapmadığınızı biliyorum - bekleyin, neden hareketsiz durmam gerekiyor?"

Ash boynumun iki yanına uzanıp ellerini saçlarımın altından geçirirken kaşlarını kaldırdı.

"Oh." Gömleğimin altına sıkışmış saçlarımı nazikçe düzeltmeye başladığında hareketsiz durdum. "Her neyse, Kyn'e, bir daha geri dönmek üzere

Gölgeler Diyarı'na bir mesaj göndermek ve sonra beni almak için. Attes araya girdi."

"Seni kendisi alarak." Mağaradaki hava doldu. "Kolis'e." "Kyn'in

Gölgeler Diyarı'nı yok etmesini engellemenin tek yolu buydu," gerekçeli.

Ash'in bana bakışı Attes'in müdahalesi hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koydu.

"Bak, baban Attes'e güvendi," dedim başka bir taktik deneyerek. "Eythos'un ona Sotoria'nın ruhu ve korlarla ne yapmayı planladığını söyleyecek kadar güvendi."

Ash tekrar durdu.

"Attes bunca zamandır biliyordu Ash. Ona sadık olsaydı Kolis'e Sotoria'nın ruhundan bahsetmez miydi?" Dedim ki. "Benim Sotoria olmadığımı söylemez miydi? Çünkü Attes de biliyordu ki babanın denediği şey tam olarak işe yaramadı. Benim Sotoria olmadığımı biliyordu ve bu bilgiyi muhtemelen benimle aynı sonuca varacak olan Kolis'ten saklamak için hiçbir nedeni yoktu. Eğer Yıldız korları tutacak ve aktaracak kadar güçlüyse, aynı şeyi bir ruh için de yapabilecek kadar güçlüdür."

Çenesi boyunca uzanan kas daha da sertleşti. "Eğer Attes bunca zamandır biliyorduyorsa, neden bana söylemedi?"

"Bu iyi bir soru. Bunu ben de sordum."

Ash gömleğinin altından birkaç saç teli hariç hepsini çıkarmayı başarmıştı. "Eminim bir cevabı vardır."

"Kaderler. Planı asla bilmemeni istediler. Bu onların değerli dengelerini koruma yollarından biriydi. Ve evet, bu gerçekten aptalca, ama Attes ve Eythos size söylerlerse, bunun bir şekilde size geri döneceğinden korktular."

Çenesindeki kaslar fazla mesai yaparak boynuma yapışmış bir bukleyi kopardı.

"Ve sana güvenmedi."

"Bu duyduğum ilk kolay inanılır şey."

İçimi çektim. "Sana tam olarak güvenmiyordu. Kolis hakkında gerçekten ne düşündüğünü hiç bilmiyordu, ki buna inanmak çok zor."

"Öyle değil." Boynumun diğer tarafına geçti. "Sana söylemiştim. Kolis'i her zaman kandıramasam bile, çok inandırıcı olabiliyorum." Bana baktı. "Bunların hiçbiri Attes'e bu konuda güvendiğim anlamına gelmiyor."

Hayal kırıklığı arttı. "Şu anda senin aklını başına getirmek istiyorum."

"Deneyebilirsin." Bana bir sırtış fırlattı.

Görmezden geldim. "Attes Kolis'ten nefret ediyor ve nedenini bilmek zorundasın - Kolis'in ne

ona yaptı. Çocuklarına."

Ash son saçımı omzuma atarken burun delikleri alevlendi. "Biliyorum."

"O zaman Attes'in Kolis'in icabına bakılmasını sizin kadar istemediğini mi düşünüyorsunuz?"

Kalın kirpiklerini indirerek bakışlarını siper etti.

"Ve Attes de Elias'ın yaptığını yaptı," dedim.

Gözlerinin kenarlarındaki deri kırıştı. "Bağlılık yemini etti Sen?"

"Evet, diz çöküp konuşma olayını bile yaptım."

Yüz hatlarındaki sertliğin bir kısmı kayboldu. "Bu... ilginç."

Gözlerimi devirerek kollarımı havaya kaldırdım. "Attes sadece Keella'nın yaptığını, senin yaptığını yaptı. Kolis'in istediğini elde etmesini engellemek için elinden geleni yaparken hayatta kaldı," dedim. "Ve bu sadece Sotoria değil. Köz de öyle. İstiyor ya da *ihtiyacı var*," diye düzelttim kendimi, "o közler."

"Çılgın, durdurulamaz bir canavara dönüşebilsin diye mi?"

"Şey, bunun dışında. Tüm bu denge meselesi. Diyarları dengede tutmak için yaşamın yaratılması gerekiyor ve bunu başarmak için yaptığı şey de kendi deyimiyle-"

"Onun ne yarattığını biliyorum. Yükselmişler," dedi ve içimde bir şaşkınlık belirdi. "Revenantlar. Onlar hakkında çenesini bir türlü kapatamıyordu.

bana anlatmaya geldi..." Boğazı boyunca tendonlar göze çarpıyordu. "Ne zaman

Öfkemi kontrol altına aldığımda özgür olacağımı söylemeye geldi."

Söylemek üzere olduğu şeyin bu olmadığını biliyordum. Kolis ona anlaşmayı anlatmaya gittiği zamandı. "Neden bu konuyu açtı ki?"

"Çünkü amcam, babamın yaptığı gibi bir hayat yaratamamasını kişisel olarak ve aşırı derecede abartan övünge bir pislik."

Yavaşça başımı salladım, yaşam yaratabileceğine inanmadığımı hissettiğinde nasıl tepki verdiğini hatırladım. "Her neyse, her zaman işe yaramayacak. Bunu o da biliyor. Kyn de öyle."

Gölgeler Ash'in yanaklarına bastırdı.

Hızla devam ettim. "Kolis beni Yükseltmeyeceğini bilmiyordu ama yine de her şeyin tehlikeli olacağına inanıyordu. Bu yüzden, közleri almak için benim Yükselişime kadar beklemeyi planladı. Yükselişime çoktan başladığımı bilmiyordu. Ve bunun tamamen gerçekleşmemesinin tek sebebinin Kolis'in Phanos'a yaptırdığı şey olduğunu anlayabiliyorum."

Bakışları keskinleşti. "Neydi o?"

Ona ceerenlerden ve onların fedakârlıklarından bahsettim ve zihninde dönmeye başlayan çarkları görür gibi oldum. "Hayır."

Kaşlarını çattı. "Neye hayır?"

"Kimsenin benim hayatımı uzatmak için kendi hayatını feda etmesine izin vermeyeceğim. Bunu düşündüğünü biliyorum."

"Ama uzattığın sadece senin hayatın değil Sera. Binlerce," diye karşı çıktı Ash. "Milyonlarca."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Ama sadece geçici olarak. "Ama sadece geçici olarak.

Közler içimde kalırsa, Çürük yayılır ve daha fazla zarar verir. Ve..."

Ash yine hareketsiz kaldı. "Ve ne?"

"Ve ben... Neredeyse zamanım tükenmek üzere," diye itiraf ettim. Bir nefes daha aldığımı sanmıyordum. "Ben ölüyorum."

"Hayır."

"Ölüyorum Ash." Konuşurken o peçeyi taktım. Bunu onunla yapmaktan nefret ediyordum ama başıma geleceklerle ilgili bulduğum sakinliğin bozulmasını ve onun benden bir şey hissetmesini istemiyordum. Bu onun için zaten yeterince zor olacaktı. Bu yüzden kendimi boşaltabildiğim kadar boşalttım. "Közleri almalısın ve bunu hemen yapmalısın. Uzun zamanım yok-"

"Bunu bilemezsin." Gölgele etinin altında kalınlaşarak teninin sıcak tonlarını hızla sildi.

"Ben seviyorum, sen de öyle." Yanaklarını avuçladım. Teni artık buz gibiydi. "Ağzım-"

"Sakın söyleme," diye fısıldadı, yalvardı.

Yapmak zorundaydım. "Ağzım kanıyor. Biraz önce sen bana kıyafet almak için gittiğinde de kanıyordu." Başka tarafa bakmaya başladığında, gözlerini benimkilerden ayırmadan onu durdurdum. "Ve artık göğsümdeki korları hissetmiyorum Ash. Onları her yerde hissediyorum. Kanımda. Kemiklerimde. Derimde."

Bir ürperti onu sarstı ve sonra kollarındaydım, göğsüne sıkıca sarılmıştım. Kalbinin hızla çarptığını hissettiğimde konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu çünkü biliyordu.

Yükselişim tamamen başlamıştı. Ve haklıydım. Fazla zamanımız yoktu.

Muhtemelen bir günümüz bile

yoktu. Sonumuz gelmişti.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Ash ve ben Bonelands'e doğru gölge adımlarla ilerlerken olacakların bilgisi de peşimizden geldi.

Vardığımız anda anlamıştım. Mağaranın nemi ve tatlı kokusu kaybolmuş, yerini bana Lasania'daki baharı hatırlatan daha serin bir esinti almıştı.

Başımı kaldırdığımda Ash'in kolları etrafımdan ayrılmadı. Kuşların cıvıltısı azalırken etrafımızdaki sis dağılmaya başladı ve ortaya yeşil, yemyeşil bir sürü bitki örtüsü çıktı. Alçak, yere sarılan yaprak dökmeyen ağaçlar, solgun çiçekler açan çalılar ve asma kaplı gövdeleri ve geniş yapraklarla ağırlaşan uzuvları olan ağaçlar gördüm.

"Huh," diye mırıldandım, Yıldız elmasını sağ elimde tutarken. Ash bir elini kaldırdı, parmakları ıslak saçlarıma dolandı. "Ne?"

"Biraz kafam karıştı." Sağıma baktım ve aynı şeylerin daha fazlasını gördüm.

"Bonelands adında bir yer için, bir sürü kemik görmeyi bekliyordum."

"Aşağı bak, *Liessa*."

Bakışlarım tekrar ona kaydı, gözlerim büyüdü. Bir yanım bunu istediğimden emin değildi ama merak her zaman, *her zaman* galip geldi.

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru çekildi. "Tek gördüğüm toprak ve çimen."

"Kadimlerin zamanının sonunda tam olarak bu noktada dursaydık, savaşta onlara yenik düşenlerin kalıntıları üzerinde duruyor olurduk," dedi. "Ve o kemikler hâlâ burada, sadece bin yıl boyunca topraklar tarafından geri alındı. Skotos'un doğusundan Koyu'na kadar neredeyse her şey bu kalıntılardan büyüdü. ölenler."

Ash'in kollarına atlama isteğime karşı koyarken üst dudağım kıvrıldı. Çok fazla iğrenç şey görmüştüm. Birçoğunu kendim de yapmıştım. Ama bir şekilde bu çok daha rahatsız edici. "Tanrıların sadece kaç iskelet olduğunu bildiği mezarların üzerinde durduğumuzu bilmek beni biraz korkutuyor. Ve biraz saygısızlık gibi geliyor."

"Draken seninle aynı fikirde olacaktır." Parmakları saçlarımin arasında gezindi. "Bonelands'i kutsal olarak görüyorlar."

Bunu duymuştum. Başımı arkaya doğru eğdim. Çizgili güneş ışığı Ash'in yanağının ve çenesinin kıvrımlarında gezindi. "Dünya ile savaşa tam olarak ne sebep oldu? Eskiler mi?"

"Bir şey var." Bakışları yüzümde gezindi. "Ve yine de birçok şey." "Bu yararlı bir cevap."

Belli belirsiz bir sırıtış belirdi. "Eskiler hiçbir zaman ölümlüler gibi bir şeyler hissetmedi, hatta babamın yaşındaki İlkeller bile ilk aşık olmadan önce. Onlar sadece... o şekilde yaratılmadılar," dedi elini saçlarımdan çeneme doğru kaydırarak. "Ama bu onların çocuklarının ya da Iliseeum'un batısındaki toprakları dolduran ölümlülerin ihtiyaçlarına karşı duyarsız oldukları anlamına gelmiyordu. Empati doluydular... ta ki empati kurmayana kadar."

"Bunun değişmesine ne sebep oldu?"

"Çok fazla zaman geçtiğini gören her varlığın başına gelen şeylerin aynısı." Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Kendi bedenlerinden gelenlerle ve ölümlülerle olan bağlantılarını kaybettiler, onları var eden şeyleri giderek daha az gördüler.

Zamanla bu diyarlarda yaşayanlar güzelleşti. Babam, kendileri tarafından yaratılmayan her şeyi asalak olarak görmeye başladıklarını söyledi.

Ölümlülerin diyarlarında yaptıkları değişiklikler de yardımcı olmamış.

Kadimler, ilerleme adına toprağın bozulmasından özellikle hoşnut değillerdi.

Çok fazla orman kesildi, yerlerine çiftlikler ve malikâneler yapıldı. Yollar toprağın yerini aldı. Şehirler çayırların üzerine inşa edildi. Ölümlüler alemine baktıklarında sadece ölümü görüyorlardı."

"Gerçekten mi?" Kelimeyi uzatarak söyledim.

Ash başını salladı. "Babam Kadimlerin sadece görebildiklerini değil, aynı zamanda yaşayan her yaratığın ruhuyla bağlantı kurabildiklerini söyledi. Buna senin ve benim gibi yüksek yaşam formlarının yanı sıra hayvanlar ve bitkiler de dahildi."

Kaşlarımın arasında kırıksıklıklar oluştu. "Bitkilerin ruhu mu var?" "Babam Eskiler'in böyle iddia ettiğini söylemişti."

"Anladığım kadarıyla ne siz ne de yaşlı Primaller böyle bir şeyi göremiyorsunuz?"

"Doğru." Başparmağı dudağımda bir gezinti daha yaptı. "Kadimler ölümlüler ve toprakların bir arada yaşayamayacağına inanmaya başladılar. Bir seçim yapmaları gerektiğini düşündüler."

"Ölümlüler mi... yoksa ağaçlar mı?"

"Ölümlüler toprağın cömertliği olmadan var olamazlar," dedi. "Bu yüzden onlar için seçim yapmak kolaydı. Toprakları temizlemeye ve ölümlülerden arındırmaya karar verdiler."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. "Ve bunu yapabilirler mi?"

"Eskiler... Şey, hem Yaşamın hem de Ölümün İlkeli hakkında söylenenleri hatırlıyor musunuz? Böyle bir varlık nasıl olur da aynı nefeste hem diyarları yok edebilir hem de onları yeniden yaratabilir?"

"Evet." Kolis'in böyle bir güce sahip olduğunu düşünerek ürperdim. "Eskiler bunu yapabilir miydi?"

"İlk başta. Neyse ki bazıları herhangi bir varlığın böylesine sınırsız bir güce sahip olmasının tehlikelerini fark etti ve ilk ölümlü nefes almadan çok önce kendilerininkini azaltmak için adımlar attı. Bunu da kendi etlerinden yavrular yaratarak yaptılar."

"Baban gibi primaller mi?"

"Evet. Enerjilerinin bir kısmını -özlerini- çocuklarının her birine aktardılar, böylece yeteneklerini aralarında bölüştürdüler ve böylece paylaşılan bir güç dengesi yarattılar."

Söylediklerinde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Kadimler toprağı temizlemeye karar verdiğinde, İlkeller ve tanrılar ölümlüler, ejderhalar ve onların atalarıyla birlikte savaşmak için güçlerini birleştirdi." Durdu. "Kolis bile babamla yan yana savaştı. O zamanlar farklıydı."

Kolis ve Eythos'un aynı tarafta olduğu bir zamanı hayal etmek zordu.

Bir ejderhanın alçak, cırlak sesi dikkatimizi ağaçlara çekti. "Bizi bekliyorlar."

"Öyleler." Ash bakışlarımı tekrar onunkilere yönlendirdi. "Birkaç dakika daha bekleyebilirler." Gözlerinin içi huzursuzca çalkalandı. "Nasıl hissediyorsun? Gerçekten mi?"

Refleks olarak ona iyi hissettiğimi söylemeye başladım ama yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Bu ona da haksızlıktı. Ya da bana.

Ciğerlerimi tam olarak şişirmeyen bir nefes aldım. Bu, endişe kaynaklı nefessizliğe eşlik edenden farklı bir duyguydu. Bu, bir parçamın artık eskisi kadar iyi çalışmadığını hissettiriyordu. "Ben... Ben yorgunum."

Ash'in yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama boğazı yutkunmaya çalışıyordu. "Başın nasıl hissediyor? Çenen?"

Keşke ona hâlâ yalan söylüyor olsaydım. "Şu anda sadece sıkıcı bir ağrı var."

"Tamam." Başını eğdi ve alnımdan öptü. "Ağrın kötüleşirse bana haber vereceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Ash birkaç dakika olduğu yerde kaldı, serin eli yanağıma, dudakları alnıma değdi. Sonra geri çekildi ve sol elimi tuttu, beni kollarının arasına almayı planlıyormuş gibi hareket etti.

"Ne yapıyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Ben de-"

"Lütfen, beni taşıyacağını söyleme." "Enerjini

korumanı istiyorum."

"Yürümek hiç enerji harcamaz."

Kaşları daha da çatıldı. "Tartışmanın ne olduğunu anlamamanın yanı sıra, vücudun nasıl çalıştığını da anladığımı sanmıyorum."

Gözlerim kısıldı. "Yürüyebiliyorum Ash. Ölüyorum," dedim, göğsüne vururken ses tonumu hafif olmaya zorlayarak, "ama ölmedim."

Adamın gözlerinde doğaüstü bir durgunluk vardı. "Bu şaka yapılacak bir şey değil."

İç çektim. Haklıydı. "Hangi yön?" "Batı."

"Batı mı?" Bakışlarımı ona çevirmeden önce önce sağa sonra sola baktım. "Ben

pusulaya benziyor mu?"

Dudakları kıpırdadı. "Bu taraftan, *liessa*."

Elimi sıkıca tutarak solumuza doğru yürümeye başladı. "Çok yürümemize gerek yok," dedi, sesi her zamankinden biraz daha sertti ve bakışlarımı yüzüne çekti. İleriye bakıyordu, yüz hatlarını okumak imkânsızdı.

Elini sıktım.

Bana hafif bir gülümseme verdi, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. "Dikkatli ol," diye talimat verdi. "Çok fazla küçük taş ve dal var. Ayaklarını yırtmanı istemem."

Bu beni gülümsetti ve aynı zamanda kalbimi biraz acıttı çünkü ayaklarımı incitmemden endişeleniyordu. *Ayaklarım*. Kesilebilirlerdi ve bunun bir önemi olmazdı.

Tamam, muhtemelen kaçınılmaz sonu hızlandıracaktı ama endişesi tatlıydı ve... ve *sevgi* dolu hissettiriyordu.

Elimde elmasla Ash'le birlikte birkaç dakika yürüdüm, o da beni düşmüş dalların ve üzerine atlasam bile derimi delmeyecek çakıl taşlarının etrafından dolaştırdı. Sonunda ağaçların arasından beyaz şeritler -kör beyaz mermer ya da kireçtaşı sütunlar- belirdi.

"Bu bir tapınak mı?" Gözlerimi kıstım.

"Onlardan biri." Bir dalı yolundan çekerek yukarı uzandı. "Ve siz sormadan söyleyeyim, bir zamanlar kimi onurlandırdığından emin değilim."

"Sormayacaktım."

Bana yan gözle bakarken kızıl kahverengi saçlarından bir tutam yanağına düştü.

"Her neyse," diye mırıldandım ve devrilmiş, yosun tutmuş bir ağaca bakarken iki saniye kadar sessiz kaldım. "Yani ölümlüler Skotos'un doğusunda mı yaşıyordu?"

"Onlar yaptı." Elimi bırakarak kalçalarımı kavradı ve beni devrilmiş ağacın üzerinden öyle kolaylıkla kaldırdı ki kendimi narin ve narin hissetmekten alıkoyamadım. "Eskiden Carcers'ın eteklerinde yaşarlardı."

"Vay canına." Tapınağın düz, kare çatısının bazı bölümleri göründü. "Iliseum'a bu kadar yakın yaşadıklarını hiç düşünmemiştim."

"İlkeller ve tanrılar o zamanlar ölümlülerle daha yakın etkileşim içindeydi. Köylere gidip onlarla vakit geçiriyordum," diye açıkladı elimi bir kez daha tutarak. "Bu, İlkellerin yetenekleri olgunlaşmadan ve etkileri ölümlüleri etkilemeye başlamadan önceydi."

Önümüzde bir şey, hayır, siyahlar giymiş uzun boylu ve kıvrak *bir* adam ağaçların arasından hızla bize doğru yürüyordu.

"Kim o?" Ben sordum.

"Bele." Dudakları inceldi. "Sen-"

"Nihayet!" Bele bağırdı. Tepemizde, sessiz kuşlar havalanıp etrafa dağılırken kollar bacaklar titriyordu. "Endişelenmeye başlamıştım."

Bele daha net görünmeye başladığında dudaklarım kıvrılmaya başladı, teni kırık güneş ışığında açık altın sarısı bir kahverengiydi. Bize doğru yürüdü, omuz hizasındaki örgüsünün gece yarısı rengindeki kuyruğu hızlandıkça zıplıyordu.

Bele her zamanki gibi dişlerine kadar silahlarla kuşatılmıştı. Hançerler kalçalarında kılıflıydı, ön kollarındaki bantlar daha küçük bıçakları sabitliyordu ve sırtındaki bir kılıcın kabzası belinden dışarı çıkıyordu.

Omzunun üzerinden
bir yay kıvrımı gördüm.

Bele... Yükselmeden önce sertti, kendine güveniyordu ve bazen biraz korkutucuydu. Ama şimdi?

Şimdi güç ve kuvvetten sıırıslam olmuş, ava çıkmış bir avcı gibi çalılıkların arasında ilerliyordu.

Adımlarım yavaşladı. O artık Av Tanrıçası'ydı. Ya da daha doğrusu Avın ve İlahi Adaletin İlkel Tanrıçası. Son duyduğumda, kimse Bele'nin gerçek İlkelliğe yükselip yükselmediğini biliyordu ama bu daha önce olmuştu.

Hanan'ın zamansız ölümü. Öyle olsaydı, yaklaştığını hissetmez miydim?

Bele'nin hafif yuvarlak yanakları yüzüne yayılan bir gülümsemeyle kalktı ve sonra artık birkaç metre ötemde değil, tam önümdeydi. Nefes alacak zamanım bile olmadı. Kolları beni öyle bir güçle sardı ki neredeyse Yıldız'ı düşürecektim ve Ash elimi tutmasaydı beni sabitlemeden önce geriye doğru devrilecektim.

Bele...bana sarılıyordu. Gerçekten kucaklıyordu, iki koluyla ve başını omzuma gömüyordu.

Bakışlarım Ash'e kayarken içimde bir şok dalgası oluştu. Kaşlarını kaldırdı. Bele sarılacak bir tip değildi. Ya da gerçekten o kadar duygusal değildi. O daha çok iltifat ederken aynı zamanda hakaret eden bir tipti, muhtemelen bu yüzden iyi anlaşıyorduk. Biraz. İkimiz de başkalarını rahatsız etmekten zevk alıyorduk.

Ash yavaşça ve isteksizce elimi bıraktığında bir kolumu ona doladım ve sonra diğer kolumu.

Ama yakınında durdu. "Ona fazla yüklenme, Bele."

Beni tutuşu biraz gevşedi. Göğsünün yükseldiğini hissettim.

"Teşekkür ederim." "Ne için?" Saç örgüsüne doğru mırıldandım, beceriksizce sırtını sıvazladım.

Çünkü resmen en kötü sarılmaları ben yapıyorum.

"Aios için," diye fısıldadı kısık sesle, kolyeye dokunmak için aramıza uzandı. "Eğer onu kaybetseydim..." İçinden bir titreme geçti.

Gözlerimi sıkıca kapattım, ikisi arasında arkadaşlıktan öte, samimi bir şeyler olduğunu unutmuştum. "Sen bunun için bana teşekkür etmelisiniz."

"Az önce yaptım. Bunu geri almayacağım." Sesi güçlendi. "Ve bunu reddedemezsin."

Dudaklarım kıvrıldı. "Tamam."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Bele sonra geri çekildi. "Bu buluşmayı mahvetmekten nefret ediyorum ama..." Kesik kesik nefes alarak konuşmasını sonlandırdı. Ağzı açılıp kapanırken kollarını indirdi. Gözlerinde tüyler uçuşuyordu.

Bir zamanlar elanın altın rengine daha yakın bir tonuydu ama şimdi gümüş rengindeydi. "Lütfen bana o orospu çocuğunu en azından bir güzel dövdüğünü söyle."

Bir an için bu soruya neyin sebep olduğundan emin olamadım ama sonra boynuma baktığını fark ettim; Kolis'in dişlerinin açtığı yaraya ve morluklara.

"Bir dayaktan daha fazlasını yedi," diye araya girdi Ash ve tekrar elimi tuttu.

Bele'nin çenesi kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Herhangi bir kavgada üstünlüğü ele geçirmek söz konusu olduğunda normalde sahip olduğum palavracı olma eğilimim yoktu, bu da muhtemelen sandığımdan daha yorgun olduğum anlamına geliyordu. "Şu anda sayım için yerde."

Onay, vahşi bir gülümsemeyle birlikte çarpıcı yüz hatlarında parladı. "Keşke bunu görmek için orada olsaydım."

Onunla ilgili bir şeyi fark ettiğimde gülümsemeye başladım. Bele, Avın İlkel Tanrıçası olarak yükselmişti ama kolları çıplaktı. "Diğerleri gibi manşetin yok mu?"

"Henüz değil." Bele, Ash'in pazularının etrafındakine baktı. "Görünüşe göre, ben hazır olduğumda ortaya çıkacak." Gözlerini kısarak Ash'e baktı. "Peki bu tam olarak ne zaman olacak?"

"Bunun değiştiği izlenimine kapıldım. Odin, ben Ölümün İlkeli olduktan birkaç yıl sonrasına kadar ortaya çıkmadı."

"Birkaç yıl mı? Bu çok can sıkıcı." Bele gözlerini devirdi. "Her neyse, Elias adında bir tanrıdan Kolis'in görevden alındığını duyduk ama ağzını bağlamadan önce daha fazlasını söylemesine izin vermedik."

Gözlerimi kırptım. "Ne yapmadan önce?"

"Onu bağladık ve ağzını bağladık," diye tekrarladı. "Neden bana öyle bakıyorsun? Onu tanımıyorum. Hiçbirimiz tanımıyoruz. Tek bildiğimiz Attes'in içeri girdiği, altın boyalı suratıyla o pisliği bıraktığı ve sonra hiçbirimiz o pisliğin burada olduğu gerçeğini ele alamadan geri döneceğini söylediği."

Ash kakhahaya benzer bir ses çıkarırken, "Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Elias kötü bir adam değil. Ve Attes... Bütün bunları tekrar açıklamayacağım." Ash'e ters ters baktım. "Nektas burada mı? Bütün bunları biliyor olmalı."

"Nektas draken şeyini yapıyor."

"Sanki size Elias'ın bağlanmasına gerek olmadığını söylemek için herhangi bir noktada ölümlü formuna geçemezmiş gibi?" Bele'nin geldiğini varsaydığım Tapınağa doğru yürümeye başladım.

"Evet, yapabilirdi. Ama yapmadı." Bele, Ash ve benim yanıma geldi. "Bakın, tanrı yaşıyor. Zararı yok. Faul yok."

Birini bağlamanın zarar vermemek, faul yapmamak kapsamına girdiğinden emin değildim.

"Bu arada, görünüşe göre sana daha da kötü haberlerim var." Bele bana baktı. "Veses-"

"Özgür. Biliyorum. Onu gördüm," dedim. "Kimse yaralandı mı?"

Bele başını salladı. "İlk başta kaçtığını fark etmemiştik bile. Oraya gittim ve kollarını çiğneyerek kopardığını gördüm. Sanırım oradan çıkmaktan çok intikam."

Yani Veses doğruyu söylüyordu.

Ağaçlar seyreldi ve şimdi kayalıkların altında olduğunu gördüğüm eski Tapınak'ın daha büyük bir kısmı ortaya çıktı.

"Bakın." Bele geniş sütunları işaret etti. "Tanrı yaşıyor."

Elias'ı gördüm. Onu bir yere bağladıkları için gözden kaçırmak biraz zor oldu.

Korint tarzı tapınağın orta sütununda, bacakları, kolları ve ağzı bağlıydı. Ama dikkatimi çeken Tapınağın üzerine düşen gölgeler oldu. Tepemde iki ejderha uçuyordu, ikisinden büyük olanı siyah ve gri pullu olandı. Yakındaki ağaçların tepelerindeki dallar sallanıyordu.

Nektas Tapınağa bakan en alçak uçurumun etrafında dönerken, oniks renkli

Draken kanatlarını açarak yavaşladı. Tapınağın çatısına indi, tüm yapı onun ağırlığıyla sarsılırken pençelerini içeri soktu.

Toz ve taş yağdı. Birkaç küçük parça zararsızca yere çarparken, spiral, parşömen benzeri bir süs kopup Elias'ın başına ve omuzlarına düşerken dudaklarım aralandı. Tanrı vücudu çökmeden önce boğuk bir homurtu çıkardı.

Yavaşça başımı Bele'ye çevirdim. "Zarar yok, faul yok mu?" Bele'nin gözleri kocaman açılmıştı.

"Yaşayacak."

Kaşlarım kalktı.

"Bu benim hatam değil." Kollarını kavuşturdu. "Ehthawn'ın onca yer varken oraya inmeye karar vereceğini bilemezdim."

Şakaklarımdaki ağrı artarken arkama döndüm ve Ehthawn'ın elmas şeklindeki başını indirmek için boynunu uzatmasını izledim. O dürttü bilinçsiz tanrı bize doğru eğilmeden önce. Kıpırmızıyla çevrili dikey gözbebekleri bana odaklanırken, alçak ve boğuk bir ses çıkardı.

"Özür diliyor," diye açıkladı Bele.

"Uh-huh."

Ehthawn burnunu çekti, sıcak nefesi yüzümün etrafındaki saç tellerini karıştırdı. Yumuşak, neredeyse kederli bir çığlık attı.

Ash'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı, sanki drakenin çıkardığı sese tepki veriyor gibiydi. Ona baktım. Daha önce olduğu gibi yüz hatları kilitlenmişti.

Ehthawn bana yaklaştı, gözleri kapanıyordu. Sol elimi serbest bıraktım, sonra tereddüt ettim. Küçük Jadis dışında, bu formdaki bir ejderhaya pek sık dokunmazdım ama o başını çevirmedi. Avucumu hafifçe onunkine bastırdım.

güçlü bir çene. Pulları pürüzsüz ve kuruydu, sadece her birinin çıkıntıları pürüzlüydü. Ehthawn'dan neredeyse mırıltıya benzeyen bir ses yayılıyordu.

"Sorun değil," dedim ona, gerçekten özür dilediğinden şüphe etsem bile. Bakışlarım onun düz, geniş burnunun üzerinde gezindi. Yukarıdaki mavi, bulutsuz gökyüzüne bakıp başka bir ejderha göremeyince boğazıma bir ağırlık çöktü.

"Orphine?"

Ehthawn yine o kederli sesi çıkardı. Kalbim sıkışmaya başladı. Bele sessizliğe gömülmüştü.

"Orphine cesurca savaştı," dedi Ash sessizce. "Son nefesine kadar da öyle yaptı."

Parmaklarım Ehthawn'ın pullarına doğru kıvrıldı, gözlerim kapandı. Hüzün göğsümü keserek yükseldi. Orphine'e arkadaşım diyebileceğimden ya da beni gerçekten sevdiğini söyleyebileceğimden emin değildim ama ona Davina'dan daha yakındım.

mezarda yatan tanrılara karşı savaşırken öldü. Ehthawn'ın ikizine saygı duyuyordum, o da bana saygı duyuyordu. Ve eğer daha fazla zamanımız olsaydı, belki de arkadaş olabilirdik.

Gözlerimi açtığımda keder boğazıma düğümlendi. Ash bana yaklaşırken Ehthawn'a "Özür dilerim," diye fısıldadım; ejderhanın pullarının sıcaklığının aksine vücudundan serinlik yayılıyordu.

Ehthawn bir kez daha homurdandı ve sonra geri çekildi. Daha fazla toz düşerek Elias'ın omuzlarını kapladı.

Ash, "Bütün çatı üzerine çökmeden önce onu oradan indirin," diye emretti.

Bele içini çekti. "Peki."

Bele öne doğru yürüyüp kolundaki gölge taşı hançerlerden birini kınından çıkarırken Ash parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Ash kısık bir sesle, "Sana Orphine'den bahsetmeliydim," dedi. "Her şey olup biterken..."

"Sorun yok." Kesik kesik bir nefes aldım. "O...?" Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Onun için hızlı mıydı?"

"Sanırım öyle." Ash saçımın bir kıvrımını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O şimdi Arcadia'da huzur içinde."

Bunu bilmenin acımı hafifletmesini dilerdim. Bele'nin Elias'ın omuzlarındaki ipi keşişini izledim. Tanrı öne doğru savruldu ve sonra yosunlu zemine yığıldı... kafa üstü.

"Hay aksi," diye haykırdı Bele, hançeri kınına geri koyarken. "Yaşayacak."

İçimi çektim.

Bele baygın tanrıyı omuzlarına alırken Ash dudakları seğirerek beni tapınağın merdivenlerine doğru götürdü. Basamaklara kadar uzanan sarmaşıklara dikkat ederek merdivenleri tırmandık, ayaklarımın altındaki taş sıcaktı. Daha yolun yarısına bile gelmeden nefesim kesildi ve alnımdan ter boşandı. Yine de belli etmedim, bacaklarımı hareket etmeye devam etmeye zorladım.

Sadece birkaç adım daha atmıştık ki Ash tam tepemde durdu ve başını benimkine doğru eğdi. "Sana yardım edeyim."

Önüme bakarken sırtım kaskatı kesildi, itiraz eden bir bacağı ve ardından diğerini kaldırarak onunla aynı basamakta durdum. "Ben iyiyim."

"*Liessa*, bana bak." "Ne?"

"Yardıma ihtiyaç duymakta utanılacak bir şey yok" derken tuzlu bir esinti omuzlarındaki saçları kaldırdı.

Yanaklarım ısındı.

"Ve sadece yardımı kabul etmenin gücü vardır."

"Merdiven çıkabilirim," diye ısrar ettim, kaslarım inkâr çığlıkları atarken bile. "Biliyorum. Bu sana yardım edemeyeceğim anlamına gelmez."

Eather'ın gözleri döndü.

"Bana izin ver. Lütfen."

Bir küfür yuttum. "Lütfen dediğinde seni nasıl reddedemeyeceğimi anladın sanırım."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Elbette," diye mırıldandım ama beni kollarına aldığında direnmedim.

Dürüst olmak gerekirse, tepeye kadar çıkabileceğimden emin değildim.

Ve bu gerçek beni sadece acınası hissettirmedi.

Aynı zamanda beni biraz korkuttu.

Ash birkaç kalp atışı içinde Tapınağın ana katına ulaştı,

Bele, Elias'ı sütunlardan birinin yanına bırakarak yanımdan geçerken beni hemen ayağa kaldırdı. Bir yorum yapmasını bekliyordum ama şöyle dedi
Hiçbir şey, bir zamanlar gururla ayakta durmuş olması gereken bir heykelin kaidesi gibi görünen yerde dururken yüz hatları dalgındı. Tapınağın zeminini taradım, çeşitli aşamalarda harap olmuş birkaç mermer blok gördüm.

Tapınakta kapalı bir alan vardı. "Teşekkür ederim,"

diye fısıldadım nefesimin altında.

Ash yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra birkaç figürün arka sütunlar boyunca göründü ve binanın kapalı bölümünü geçerek

Tapınak. Onlar pistten geçerken, çoğunu tanıdığım için omuzlarım gerildi.

Saion ve kuzeni Rhahar birlikte yürüyorlardı; benzer, çarpıcı yüz hatları güneş ışığında zengin bir kahverengiye dönüşüyordu. İkisi de göğüslerine gümüş zırh giymişti ve Bele gibi üzerlerinde her türlü silah görünüyordu.

İkisi de Tapınak merdivenlerinde durarak kısa bir süre geri çekildi. Arkalarında, Gölge Diyarı muhafızlarından biri olarak tanıdığım sarı saçlı tanrı Kars, eğitim alanlarında gördüğümü hatırladığım başka bir tanrıyla birlikte belirdi.

Küçük gruptan ayrılıp Ash'e yaklaşan ilk kişi Saion oldu. Ash onun kolunu sıkmak için hareket ettiğinde tanrının kara gözlerinin parıldadığına yemin edebilirdim. Saion bununla da yetinmedi. İri adamı öne doğru çekerek tek kolla kucakladı.

Şaşkınlık içimde dalgalandı. Nektalar dışında kimsenin Ash'e dokunmak şöyle dursun, ona yaklaştığını bile görmemiştim. Ve ne zaman ona dokunduğumu görseler, sanki bir tür büyüye tanıklık ediyorlarmış gibi geliyordu.

Ash tereddüt etti, belli ki bu cevabı beklemiyordu. Yanağımın iç kısmını ısırdım, bekledim ve kucaklaşmaya karşılık vermesini umdum. Bu insanlar. Saion, kuzeni, Bele -hepsi- Ash'in arkadaşlarıydı, her ne kadar Lathan'ın ölümünden beri bunu kabul etmesine izin vermemiş olsa da. Hiçbiriyle bağ kurmaması gerekse bile, zaten bağları vardı. Bana göre, bir ruhun yolculuğunu görememek ya da nereye gittiğini etkileyememek, hayattayken yaşadıklarından daha önemli değildi.

Bu yüzden Arae ile aynı fikirde değildim. Sonsuz ahiret hayatı daha değerli değildi.

Ash nihayet hareket edip bir kolunu Saion'un omzuna doladığında içimden bir ürperti geçti. "Seni görmek güzel," dedi Ash kabaca.

"Aynen kardeşim." Saion'un sesi daha az boğuk değildi. Onun sırtını sıvazladı. "Aynı."

Kuzeni geri adım atar atmaz Rhahar hızla Saion'un yerini aldı. Sonra Lailah'nın uzun saç örgülerini geriye atarak ilerlediğini gördüm. Onun Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve bakışlarım hemen arkasında yürüyen kişiye kaydı.

İkizi Theon değildi.

Rhain'di.

Tanrım, onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu. Kan ve çürümüş, ezilmiş et gitmişti.

Rhain'in bakışları üzerimdeydi. Adımları kalbimle aynı anda durakladı. Boştaki elimi Aios'un kolyesine götürerek gözlerimi kaçırdım.

Ash çok fazla sarılıyordu, ben de ona odaklandım. Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Rhain ona doğru ilerlediğinde yanaklarının daha koyu bir renk aldığına yemin edebilirdim. Bunu görmek, Ash'in onları ve ona olan bariz sevgilerini kabul ettiğini görmek güzeldi. Aldığım bir sonraki nefes daha kolay ve istikrarlıydı.

Ash yalnız olmayacaktı.

Şakaklarımdaki ani ağrıdan nefes alarak Elias'ın atıldığı yere gittim. Yanında diz çökerek kahverengi saçlarından bir tutamı yüzünden geriye doğru taradım. Altın rengi boyayı ince bir kan damlası kesiyordu. Hâlâ baygındı. Başımı kaldırarak geniş alana baktım.

Tapınağın bulunduğu yerden. Ağaçların uçlarının ötesinde, Kolis'in bahsettiği kum tepelerine giden, yeşilin koyu tonlarıyla bezenmiş engebeli tepeleri görebiliyordum.

Orada, bazıları uzun ve ince, diğlerleri daha yuvarlak olan donuk beyaz kayalardan oluşan büyük çıkıntılar vardı. Bana kemik gibi görünmediler ama Bakışlarımı koydaki masmavi sulara çevirdiğimde gemileri gördüm. Düzinelerce

büyük gemiler, siyah yelkenlerini indirmişlerdi. Sağ taraflarındaki hareket gözüme çarptı. Koyun diğler tarafındaki kayalıklarda, siyah ve kahverengi bir başka draken başını kaldırdı. Bu Crolee miydi? Ehthawn ve Orphine'in kuzeni mi? Gölgeler Diyarı'na ilk geldiğimden beri diğler ejderi görmemiştim.

Bakışlarımı aşağıdaki kum tepelerine indirdim ve kayalığın altındaki derin gölgelere odaklandım. Gözlerimi kısıtım, hareket görüyordum. Arada sırada güneş ışığında gümüş bir şey parlıyordu. Zırh. *Askerler*.

Nefesimi tutarak ayağa kalktım ve döndüm.

Saion tam önümdeydi ve derin bir şekilde eğiliyordu. "Konsolos, sizi özledik."

Sırtışıım alaycı bir hal aldı. Yalan söylediğini düşünmüyordum. Saion'la ilişkimizin hayatımı tehdit eden kısmını geride bıraktığıımıza inanmak hoşuma gidiyordu ama tanrıların muhtemelen gözden kaçırdığı tek şey benim dramamın olmamasıydı.

varlığı neden oldu.

"Biz de sizi burada gördüğümüze sevindik." Rhahar kuzenine katıldı. "Nyktos'un sensiz dönmeyeceğini biliyorduk."

"Daha çok bensiz dönmezdi," diye düzeltti Ash, o sessiz ve hızlı haliyle yanımda belirerek.

Rhahar'ın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Kolis'i yere seren de oydu," diye ekledi Bele, kendini taş kaidenin üzerine atmışken. Bir elma yontuyordu... elmayı nereden bulmuştu? "Saygıdeğler, korkusuz liderimiz değil."

Dudaklarım b      .

"Kahretsin," diye mırıldandı Lailah, eli geniş kılıcının kabzasında duruyordu. Ash'e bakarak g         yayıldı. "Ayrıntılara ihtiyacım olacak."

Ash onlara "O beni de serbest bıraktı," dedi. "Onun sayesinde burada duruyorum." "Ben de şöyle," diye ekledi sessiz bir ses.

Kars d  nd   ve Rhain'i ortaya   ıkarmak i  in yana doğru adım atarak, "Sen olmasaydın   oğumuzun burada duracağını sanmıyorum," dedi.

Y         muhtemelen Rhain'in sa  ıların renğinde olduğunu hissederek, birkaç onaylama   ığlığı duyduğumda bir ayağımdan diğerine ge  tim.

Kars, "Bu h     hepimizin kafasında soru i  aretleri olan bir konu," dedi.

Bakı  larım Rhain'e kaydı. Onlara anla  madan bahsetmemi   miydi? İ  im rahatlar  en elması sıkıca kavradım. Rhain Kolis taleplerini dile getirdiğinde bilin  liydi. ne anlama geldiğini anlamaya   alı  tım.

"Bu... bu bir   ey değildi," dedim, neye ya da kime cevap verdiğimden emin değildim. "Ben sadece herhangi birinizin yapacağı   eyi yaptım."

Rhain uzaklara bakarken ba  ını salladı. Bakı  larım Ash'e takıldı. Beni şöyle bir izledi ki, bildiğine olan inancım daha da peki  ti.

"Tamam. Sanırım masal zamanına ihtiyacımız var. Oh!" Bele bir par  a elma yuttu. "H     bot bulamadım. Buralarda pek fazla fırsat yok."

"Sorun yok," dedim ona.

Ash'in kafası sağa doğru kesildi. "Masal zamanı beklemek zorunda."

"Attes olmalı," dedi Bele ka  ılarını   atarak ufka bakarken. "Sanki ondan daha fazlası varmı   gibi geliyor."

Rhain Attes'i sorduğunda midem bulandı. Ash'in cevabından anladığım tek şey ona güvenilebileceğiydi. Dinliyor olmalıydım ama Attes'i hissedemiyordum.

Başka bir Primal'ın gelişini işaret eden bir uğultu yoktu.

Hâlâ özün içimde hafifçe kıpırdadığını hissedebiliyordum ama bu muhtemelen kötüye işaretti.

"Sera?" Ash usulca sordu.

Derin bir nefes alarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ona baktım. Bir şey söylememe fırsat kalmadan Ehthawn çatıdan indi ve gökyüzüne yükselirken toz bulutları savurdu. Ufukta kanatların şeklini seçebiliyordum - genişçe gerilmiş büyük kanatlar.

Rhahar ve Saion birlikte öne çıktılar ve ikisi de kılıçlarına uzandılar.

"Buna hiç gerek yok," dedi Attes'in sesi merdivenlerden yükselirken. "O sadece Aurelia. Hiçbirinize zarar vermeyecek."

"Evet, halkımı temkinli oldukları için suçlayamam." Ash ayağını kaydırды Böylece yarısı beni engelledi. Yanında, ne Ash'in ne de benim katılmadığımız aceleci bir selamlama turu yapılırken eli yumruk oldu.

Bele de bilmiyordu.

Bir parça elma daha kesti ve ağzına attı.

Attes merdivenlerin tepesine tırmanırken elimi Ash'in sırtına bastırdım.

"Yapamam." Drakeni Ehthawn'a yaklaşıırken Attes denize baktı, alçak sesle uyarıda bulundu. Attes'in çenesi gerildi. "Umarım draken'in sadece aşırı dost canlısıdır."

Şey...

Ash, "Ehthawn kendisine bir neden verilmedikçe Aurelia'ya saldırmayacaktır," diye öğüt verdi. "Ama asıl endişelenmen gereken kişi o değil."

Nektas uçuşunun üzerinde kaldığı yerden duman çıkardı.

Attes başını öne eğdi. "Seraphena'nın iyi olduğunu ve Yıldız'ı hâlâ elinde tuttuğunu varsayıyorum?"

"Ne?" Bele mırıldandı.

"Öyleyim." Ash'in yanından geçip arkasına baktım ama kimseyi göremedim. "Keella?"

"O burada." Attes Elias'ı fark edince bir kez daha baktı. "İhtiyacımız olur diye bize birkaç dakika vermesini istedim." Dikkatle Ash'e baktı. "Umarım o dakikalara ihtiyacımız olmaz."

Ash kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Henüz değil," diye cevap verdi. "Henüz."

"Onlara ihtiyaç olmayacak." Ehthawn, Crolee olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru yönelirken Ash'e bir bakış attım.

"Mantıklı biriyle muhatap olmak güzel." Attes'in gülümsemesi yüzündeki yaraları yumuşattı.

Çok ama çok daha yakın bir kaynaktan bir hırıltı geldi.

Attes'in gülümsemesi bir kademe daha artarken Ash'in içinde yükselen şiddet uyarısını görmezden geldi. Savaş ve Anlaşmanın İlkeli, ejderhası tepesinde uçarken Tapınaktakileri taradı, pulları güneş ışığında yeşil ve kahverenginin bir karışımıydı.

"Hımm," diye mırıldandım ejderha Tapınak'tan geçip alçalırken. Çivili kuyruğunun ucu Nektas'ın hemen üzerindeki uçuşunun kenarını sıyırarak üzerine bir toprak yağmuru gönderdi.

Bekle. Bu Nektas'ın bilgi almak için ziyaret ettiği draken değil miydi? Ve Reaver, *Nek*'in ondan hoşlandığını düşündüğünü söylememiş miydi?

Nektas homurdandı, başını kaldırırken üzerindeki toprağı silkeledi. Gözlerini kısarak başını çevirdi, burnundan ince dumanlar yükseliyordu. Aurelia kanatlarını iki yana açarak Nektas'ın yan tarafındaki bir uçuşun üzerine kondu.

Hem Ehtawn'dan hem de Crolee'den daha iriydi ama Nektas dört ayağının üzerine kalkıp dişlerini göstererek onu küçüştürdü.

Aurelia hızlıydı, boynunu uzattı ve boynundaki fırfırlar titreşirken Nektas'a doğru atıldı.

Ash'in gömleğinin arkasını çekiştirdim. "Bu konuda endişelenmeli miyiz?"

"Yapmalı mıyız? Muhtemelen," diye yanıtladı kuru bir sesle. "Çünkü bu onların flört etme anlayışı ve biraz... agresifleşme eğiliminde."

Saion yanımdan geçerken, "Siz ikinizin flört etmesi gibi," diye atıldı.

"Kaba," diye mırıldandım.

Ash kıkırdadı ve içimde küçük bir şaşkınlık hissi uyandırdı. Normalde Saion'u tehdit ederdi ya da en azından bir bakışla sustururdu ama Ölümlüler diyarında ilk tanıştığım Ash mi? Daha rahat, daha şakacı biriydi. Şimdi biraz da bunu görüyordum, daha alaycı doğasını-

Aurelia çok yaklaştığında boynunu ısırınca Nektas inledi. Geri çekildi, göğsü gümbürdüyordu.

"Düşünsene," dedi Attes yanıma yaklaşarak, "eğer birlikte olurlarsa, akraba sayılırız." "Ne kadar heyecan verici bir olasılık," dedi Ash.

Bakışlarımı iki drakenden çekerek Attes'in bahsettiği diğer drakeni hatırladım. "Basilia nerede?"

"Hâlâ Kolis'in drakenlerinin meşgul olduğundan emin olmaya çalışıyorum," diye cevap verdi Attes, Ash'e dönerken gülümsemesi derinleşiyordu. Bir gamzesi belirdi. "Lailah, seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Öyle mi?" dedi tanrıça kayıtsızca.

"Öyle." Attes, kendisine geniş bir alan bırakan Kars'ın yanından geçerken bir diş izi belirdi. "Haides'in Evi'ni en son ziyaret ettiğimde, Theon senin rahatsız olduğunu söylemişti."

"Öyleydim." Kuzeni kısa kesilmiş saçlarını kaşırken Saion'un sırtmaya başladığını gördüğümde Lailah kaşlarını kaldırdı. "Başım ağrıyordu."

"Baş ağrısı mı?" Attes tekrarladı.

"Evet." Ağırlığını kaydırdı. "Garip bir şekilde, geri dönmeye başlıyor."

İlkel güldü ve iki gamzesi de ortaya çıktı. "Sanırım bu baş ağrısının sebebinin ben olduğumu ima ediyorsun."

"İnanılmaz derecede zekisin." Geniş altın rengi gözlerini kırıştırdı. "Belki de Bilgeliğin İlkeli olmalıydın."

"İğneleme seziyorum. Beni yaralıyorsun." Attes elini göğsüne bastırdı. "Derinden."

"Yeterince derin değil," diye mırıldandı Lailah.

"Agresif bir şekilde flört mü ediyorlar?" diye fısıldarken Ash'in tişörtünü tekrar çekiştirdim.

Ash'in gözleri onlara dikildi.

Lailah ve Theon Vathi'dendi. Ash'le nasıl bir araya geldikleri henüz benimle paylaşılmamış bir hikâyeydi ama Attes'in tanrıçaya bakışları, aralarında agresif bir flört de içerebilecek bir geçmiş olduğunu düşünmeme neden oldu.

Ash merdivenlere yöneldi. Bir an sonra Keella ortaya çıktı ve herkes yeniden eğilmeye başlarken elini kaldırdı. "Gerek yok," diyerek tanrılara güvence verdi ama Kars ve Rhain hâlâ eğiliyordu. Onlara gülümsedi.

"Umarım her şey yolundadır?"

"Mükemmel. Bir saniye lütfen." Ash'in kafası Attes'in Lailah'nın etrafında döndüğü yere gitti. "Kesin lan şunu."

Attes kumral saçlarının arasından başını kaldırıp baktı. Keella ellerini giydiği soluk mavi pelerinin önünde kavuştururken tapınağa sessizlik çöktü.

Ash ona, "O artık sizin Sarayınızda görev yapmıyor," diye hatırlattı.

"Çok şükür," diye yanıtladı Attes. "Hâlâ öyle olsaydı Divan'ımın kontrolünü tamamen kaybederdim."

Bu açıklama merakımı uyandırdı ve daha da artırdı.

Lailah'nın yanıtı yardımcı olmadı. "Sorun yok Nyktos. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

"Bunu yüzde yüz doğrulayabilirim," dedi Attes ve Lailah'ya göz kırptı. "En güzel anılarla."

Lailah'nın gözleri doldu.

Tamam. Şimdi, gerçekten merak ettim.

"Evet." Keella çenesini kaldırdı. "Her şey tamamen... mükemmel görünüyor." Onlara doğru döndü. "Attes beni bilgilendirdi. Yıldız sende mi?"

Gözlerimi kırıştıtararak olan bitene dikkatimi vermeyi bıraktım. "Biliyorum." Keella'nın bakışları üzerime dikildiği anda, beni en son ne zaman gördüğünü düşünmemek için elimden geleni yaptım. Sarılı elması kaldırdım. "Ve sana her şeyi anlattı mı?"

Keella öne doğru süzülürken başını salladı, keder dolu gözleri Ash'e dikilmişti.

"Şimdi önemli konulara dönelim." Bele taştan atladı ve elindeki Elma çekirdeği drakene doğru gitti. Nektas onu yakalamak için hamle yaptı ama Aurelia önce davrandı. "Yıldız nedir?"

Elma çekirdeği -ya da yarısı- Nektas'a doğru fırlatılırken Rhahar, "Sanırım gökyüzündeki şey bu değil," dedi.

Oh, şirin. Yiyeceklerini paylaşıyorlardı.

"Arae'den başka kimsenin sahip olmaması gereken bir şey." Keella elimdeki bohçaya baktı. "Ya da hiç yaratılmaması gereken."

"Buna katılabilirim."

"Ama öyle olmasaydı, burada onunla duruyor olmazdınız." Keella önümde durdu. "Kötünün içinde her zaman iyi vardır." Bakışları benimkilerle buluştu ve bakışlarının yoğunluğu beni kıvrandırdı. "O zaman da anlamıştım, tıpkı şimdi anladığım gibi."

Kısa bir nefes aldım, birbirimizi son gördüğümüz zamandan bahsettiğini biliyordum.

"Neyi anladın?" Ash sordu.

"Kötünün arkasında genellikle iyi vardır," dedi. "Elmasta gördüklerinizden emin misiniz?"

Konu değiştiği için minnettar bir şekilde Ash'e bakarken başımı salladım. Burada başka birinin bilmesini isteyip istemediğini bilmiyordum.

Ash'in bakışları benimkileri tuttu, sonra elmasa dönmeden önce diğerlerine kaydı. "Bu babamın ruhu. İçinde."

Bele'nin ağzı açık kaldı.

"Sen...?" Rhain'in rengi solmuştu. Öne çıktı, elimdeki şeye bakmak için bizden birkaç adım ötede durdu.

"Eminim." Elması dikkatlice açtım ve çürük, yırtık ipeğin yere düşmesine izin verdim.

Süt beyazı ışıık Yıldız'ın içinde zonkılıyor, kenarlarına baskı yapıyordu.

"Attes sana Sotoria'dan bahsetti mi?" Keella başını salladığında, neredeyse Soruların Bele'nin içinde patladığını hissetti ama sessiz kaldı.

"Yapılabilir o zaman?" Ash'in göğsü ağır bir nefesle yükseldi. "Babamın ruhu özgür kaldıktan sonra mı?"

"Evet."

"Peki bunun nasıl yapıldığını biliyor musun?" diye sordu. "Bunu yapabilecek miyim?" "Başka ruhları çekip çıkarmak gibi bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi narin

Kaşlar örölüyor. "Eğer korları transfer etmek gibi bir şeyse, o zaman ruh muhtemelen sadece onu oraya yerleştiren kişi tarafından çağırılabilir."

Attes, Lailah'nın yanından ayrıldıktan sonra küfretti. "Böyle bir şey olmayacak." "Başka yollar da olmalı."

Esinti, kızıl saçlarının birkaç telini çenesine doğru savurdu. "Arae ruhu özgür bırakabilir."

Ash rüyasında ne iddia etmişti? "Onları çağırabileceğimi söylemiştin, değil mi?"

Ash bana cevap veremedi Keella, "Evet ama muhtemelen Yıldız'ı geri alacaklardır," dedi.

Lanet olsun.

"Bu da işe yaramayacak." Attes'in sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

"Bir yol daha var," dedi Keella. "Gerçek Yaşam İlkeli onu çağırabilir."

Tabii ki.

"Kesinlikle hayır," dedi Ash.

Kolumdan bir titreme geçti. "Nasıl?" Ash

bana doğru adım attı. "Sera-"

Keella, "Sadece dileyeceksiniz ve bu gerçekleşecek," diye açıkladı.

Ash küfretti. "Yaşamın İlkeli-"

Ash onun önünü keserken, "Daha fazla konuşma," diye homurdandı.

"Bunu yapamazsın."

Etrafımızdakilerin kafa karışıklığının farkında olarak ona gülümsedim.

"Eğer sadece istiyorsan, bu çok fazla enerji gerektirmez."

"İşler böyle yürümüyor." Ash omuzlarımı kavradı. "Ve biliyorsun ki o."

Ben yaptım.

"Yapmak zorundayım," dedim ona. "O senin baban Ash." İhtiyacımız olmasa bile

Sotoria'nın ruhunu içimden çıkaracağım. "Bunu yapmam gerek."

Burun delikleri, kısa bir süreliğine bedenine doğru pompalanan hava ile alevlendi. "Bunların hiçbirini yapmana gerek yok."

"Haklısın." Közlere odaklanarak, irademi onlarla birleştirdiğimde onların tüm vücudumda zayıf bir şekilde zonkladığını hissettim. "İstiyorum."

"Sera-" Kaskatı kesildi, içimde ona çok geç olduğunu söyleyen bir şey gördü. Parmakları omuzlarıma bastırdı. "*Liessa...*"

Enerji kabarması hissetmedim, sadece yaratılmasını istediğim şeyin farkındalığını hissettim. Aşağıya baktım.

Yıldız avucumun içinde ısınırken uğuldamaya ve titreşmeye başladı. Yine yüksek perdeden bir vınlama sesi geldi. Küçük sütlü ışık çizgileri sızdı

Elmas dışında.

Elmastaki ışık bir kez ve sonra iki kez parlak bir şekilde titreşirken Nektas alçak ve tiz bir ses çıkardı

İçinden akan esans Ash'i bir adım geriye sendelemeye zorladı. Birkaç nefes sesi duyuldu. Diğer ejderhaların birinden yumuşak, cızırtılı bir ses geldi. Gözlerimi kocaman açarak, aramızdaki havaya yayılan beyazımsı gümüş ışığın zonklayarak ayırt edilemez bir kütleye dönüşmesini izledim.

İşık yüzlerinden yansıyınca tanrıların birçoğu geri çekildi. Attes bile gözlerini kocaman açarak uzaklaştı.

İşık kütlesi bükülüp gerilerek Ash'e doğru döndü.

Babasının ruhu yanında gezinirken nefes alması durmuş gibi ydi. Zonkladı ve sonra uzadı, bir kol gibi görünen bir şey oluşturdu ve sonra...

Bir el ve parmaklar.

Ash'in yanağını okşadı.

Ash'in gözleri kapandı, iri bedeni titreyerek "Baba" diye mırıldandı.

Eythos'un ruhu yükselmeye ve yukarı doğru sürüklenmeye başladığında gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Anlıyorum," diye fısıldadı Ash.

Neyi anlamıştı? Babasını mı duymuştu? Gözlerimi kırptım, kafamı toparlamaya çalıştım.

ama olmadı-

Kalbimin teklediğini, sonra hızlandığını, bir yerine iki kez attığını hissettim. Nefes almaya çalıştım ama ani, sersemletici bir acı gğşm parçaladı, görme, ses ve... diğer *her şeyimi* de beraberinde götürdü.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Yavaş yavaş ağızımda hafif bir tadın farkına vardım; tatlı, dumanlı, bereketli bir tat. Çökertici. Güçlü. Dudaklarım karıncalandı. Parmaklarım da öyle. Gerindim, ayak parmaklarımı oynatırken kaslarımın çekilmesinin tadını çıkardım.

Bir beden benimkine doğru hareket etti. Ani bir nefes alış veriş bir göğsü sırtıma yasladı. "*Liessa,*" diye mırıldandı tanıdık, derin bir ses; her yerde, her zaman tanıyabileceğim bir ses. "İşte buradasın."

Ash.

Gözlerimi açtığımda pembe ve ametist bulutlarla kaplı canlı, derin safir bir gökyüzüyle karşılaştım. Gözlerimi kısıtığım da şaşkınlığım arttı. Daha önce hiç böyle bir gökyüzü görmemiştim. Bakışlarım, bana Wayfair'in dışındaki jakaranda ağaçlarını hatırlatan, pembe ile sınırlanan bir dizi mavi ve menekşe rengindeki ağaçlara indi.

Birbirinden kopuk anılar parladı. Leylakların mağarası. Bonelands'e varış. Eythos'u kurtarmak. Burkucu, korkunç bir acı ve sonra hiçbir şey.

Gerçeküstü, parlak renkli manzaraya baktım. Ben... ben ölmüş müydüm? Bu hiç mantıklı değildi. Öyle olsaydı Ash'in kollarında olmazdım. Ruhlarının yok olma riski olmadan Asfodel Sütunlarının ötesine geçmiş ruhların yakınında olamazdı. Ve ben onların arasından geçtiğimi ve yargılandığımı hatırlamaz mıydım? Ash'in ruhum hakkında inandıklarına rağmen, sonumun burası kadar güzel bir yer olacağından ciddi olarak şüpheliydim. En azından, ben

daha kapsamlı bir bakıma ihtiyacı olan ruhlardan biri olurdu. Bu o olabilir miydi? Eğer öyleyse, neden şakaklarım hala ağrıyor?

"Ben...?" Boğazımı temizledim ve boğucu tadın kaybolmasına neden oldum. "Ben öldüm mü?"

"Ne?" Kolunu belime doladı. "Fates, hayır, Sera."

Altımda yumuşak bir şilte hissederek tekrar kıpırdandım. Bir çeşit kanepenin üzerindeydik. "Neredeyiz biz?"

"Thyia Ovaları." Ash beni kucağında kaydırды ve başım aniden kolunun kıvrımına yaslandı. Gözlerimi dikip ona baktım. Saçları zengin, sıcak, kırmızımsı kahverengiydi ve çenesinin kesik çizgisine düşüyordu. Saçları Cildinin altın-bronz tonu daha solgundu ve yüzünün çarpıcı hatlarına ve açıklarına kazınmış endişeyi gördüm. "Keella senin daha çok Burada rahat. Sarayının verandasındayız."

Bakışlarım onunkinden uzaklaştı, pişmiş toprak taş zeminde ve sonra iki yanda uzanan uçurumların ötesinde gezindi. Ehthawn'ı gördüm. Draken kayalıklardan birinin üzerine kıvrılmış, başını güneşin ısıttığı kayaya yaslamıştı. Açık olan tek kızıl gözü ve kuyruğunun boş boş seğirmesi olmasa uyuduğunu düşünebilirdim. Diğer kayalıkları taradım, bir şey göremedim. Nektas ya da diğer draken.

Ash başparmağını yanağımda gezdirdi, dokunuşundaki serinlik beni şaşırttı. Öncekinden bile daha soğuktu.

Yutkundum, ellerime baktım - boş ellerime. Midem bulandı. "Yıldız nerede?"

"Keella ve Attes'te var," dedi ve ben rahatladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Tamam mı?" Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. "Bayıldım, değil mi?"

"Sen yaptın."

Zihnimde kalan sis dağıldı ve kaskatı kesildim. "Tanrım, özür dilerim."

Kara kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Babanı kurtarmanın tam ortasında bayıldığın için." Ash'in

ifadesi yumuşadı. "Sera-"

"Sana dokunduğunu gördüm. Seninle konuşuyordu, değil mi? Kimsenin yapmadığı bir şekilde

başka biri duyabilir mi?" Eythos'un ruhunun yukarı doğru sürüklendiğini açıkça görebiliyordum. "Lütfen, ben bayıldığımda bana odaklanmadığını söyle."

"Onun sesini duyabiliyordum." Ash'in sesi kalınlaştı. "Bir daha duyabileceğimi sanmıyordum ama duydum. Senin sayende."

"Gerçekten pek bir şey yapmadım."

"*Liessa*," diye yumuşakça azarladı, başparmağını dudağımın altındaki deride gezdirdi. "Her şeyi sen yaptın."

Göğsümde bir düğüm oluştu. "Ama sonra gidip bayılmak zorunda kaldım ve güzel bir anı mahvettim. Bu yüzden-"

"Bu hiçbir şeyi geri almaz, Sera. Sen hiçbir şeyi engellemedin. Ruhu bu diyarı terk ediyordu."

"Yapmadığıma emin misin-?"

"Eminim." Ash başını eğip alnımdan öptü. "Burada oyalanamazdı. Bunca zaman sonra bunu yapmak istemedi."

Hiç sanmıyorum.

Tanrım, umarım bana yalan söylemiyordur. "Sana ne söyledi?" Sorum üzerine gözlerim büyüdü. "Yani, bana söylemek zorunda değilsin. Eminim özel bir şeydi-"

"Bana beni sevdiğini söyledi." Ash parmaklarını çenemde gezdirdi. "Benimle gurur duyduğunu -olduğum adamla- söyledi."

"Ah," diye fısıldadım, düğümün boğazıma doğru ilerlediğini hissettim. Gözlerim yaşardı.

Boynunu yana doğru uzattı. "Dürüst olmak gerekirse bunu söylediğine neredeyse inanamıyordum."

"Neden?" Bir elimi kaldırdım, bu lanet Tapınak merdivenlerini çıkmak kadar çaba gerektirmediği için rahatlamıştım. "Tabii ki seninle gurur duyardı."

"Kimsenin gurur duymayacağı pek çok şey yaptım."

Kalbim onun için acıyordu. "Başkalarının sana yaptırdığı şeyleri yaptın."

"Sadece bundan bahsetmiyorum, *liessa*. Sadece son yirmi dört saat içinde, tartışmasız gaddarlıklar yaptım - kılıçlarını bırakanları öldürdüm. Benden kaçanları öldürdüm."

Kaşlarımı çattım. "Ben bunu bir vahşet olarak görmezdim."

Ash kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir hareket muhtemelen bir ölümlünün ruhunu Uçurum'a gönderir."

"Bu farklı," diye düşündüm.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Bu mantığı açıklamak ister misin?" "Pek sayılmaz."

Kıkırdadı.

Yüz hatlarını inceledim. "Onları öldürdüğüne pişman mısın? Teslim olanları ya da kaçanları?"

"Hayır."

Hızlı cevabı bana doğruyu söylediğini gösterdi.

"Güzel." Ash başını eğdi.

"Ne? Üç nokta beş saniye boyunca pişmanlık duyardım ve sonra yoluma devam ederdim. Bunu biliyorsun." O da biliyordu çünkü ben suçsuzluğumla ilgili mücadeleler. "Bana daha önce hepimizin canavarca eylemlerde bulunabileceğini ama bunun bizi canavar yapmayacağını söylemiştin."

"Ben yaptım."

Bakışlarım gömleğinin yakasına kaydı. Gevşek açıklık, omzunun bir parçasını ve oradaki siyah mürekkebi ortaya çıkardı. "Yüz on," diye mırıldandım, gözlerimi onunkilere kaldırarak. O canları aldığı için pişman olmadığını söyleyebilirdi ama öfkesinin altında pişmanlık yatıyordu. O benden daha iyiydi, daha az canavarcaydı. "O canları bedenine katma," dedim. Doğru ya da yanlış, onun için bunu istemiyordum.

Kalın kirpiklerini indirdi ve başını salladı. Göğsünün derin ama titrek bir nefesle tekrar yükseldiğini hissettim.

"Başka bir şey söyledi mi?" Ben sordum.

Ash başını salladı. "Kızıl Nehir yakınlarındayken, Gölgele'i toplarken söylediklerini unutmamamı söyledi." Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezinirken çenesi gerildi. "Onu son kez canlı gördüğüm zamandı."

"Sana ne söyledi?"

"Mesele de bu." Ash tereddüt etti, gözleri benimkilerden uzaklaştı ama sonra geri döndü. Kaba bir şekilde başını salladı. "Hatırlamıyorum."

İnkârı aramızdaki havada asılı kaldı ve dudağımın iç kısmını ısırđım, tatlı, dumanlı tadın bir ipucunu tekrar tattım...

Bekle.

"Bana kanını verdin."

"Verdim."

"Ash." Endişe, büyümeğe bırakılmış bir ot gibi içime yayıldı. *Haftalardır* hapsedilmişti ve serbest bırakıldıktan sonra aldığı kan onu eski haline getirmeye yetmemişti. "Bunu yapmamalıydın-"

"Babamı kurtarmak için eather'ı kullanmamalıydın," diye nazıkçe araya girdi. "Yani ikimiz de diğerrinin yapmaması gerektiğine inandığımız şeyi yaptık."

"Bu aynı şey değil."

"Yaptığın şey enerjinin tükenmesine ve bayılmana neden oldu," diye karşı çıktı, gözlerindeki öz dans ediyordu. "Öte yandan ben bu sonuçlara maruz kalmadım."

"Bayılmanın muhtemelen Eythos'u kurtarmak için havayı kullanmaktan çok o lanet Tapınak merdivenlerini tırmanmakla ilgisi var."

Küçük bir gülümseme belirdi. "Sera."

"Ben ciddiğim. Merdivenlerden nefret ederim ve bu da farklı değil. Enerjinizi korumalısınız."

Ash iç çekti. "Sana çok fazla kan vermedim, sadece yeteri kadar..."

"Uyandığımdan emin olmama yetecek kadar," diye sözünü bitirdim. Bir yanımda, kanının bu noktada bunu yapmış olmasına bile şaşırmıştı. Çünkü göğsümde hissettiğim acı? Kalbim yerinden çıkacak olsa hiç şaşırmazdım.

"Bunu yapmamalıydın."

"Peki ne yapmalıydım?" Yüzündeki yumuşaklık kayboldu. "Ölmene izin mi verseydim?" Ağzımı açtığımda gözleri kısıldı. "Eğer evet diyorsan, bana yardım et Fates, Sera... Çünkü ölmene izin vermeyeceğim."

Doğrulamaya başladım ama dayandığım kol gerildi ve eli omzuma dolandı. Hayal kırıklığı içimi kapladı. "Bunu söylemeyecektim."

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Elinde çırpındım. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Tam olarak yapmam gerekeni yaptım," diye karşılık verdi. "Ve hareket etmeye çalışmayı bırak. Sakin olman gerek."

"Ağırdan almanın bana ne faydası olacak?" Kollarımı havaya kaldırdım, neredeyse suratına bir tokat atacaktım. "Bana kan vermekle aynı şey mi? Geciktirmek

zaman kaybederken kaçınılmaz mı?"

Yanaklarının derisi inceldi. Gölgeler çiçek açtı, kalınlaştı. "Katılmıyorum."

"Katılmıyor musun?" Kekeledim.

"Az önce söylediğimin bu olduğuna inanıyorum. Cevabıma kızmış olmanız bunu değiştirmez."

Ona bakarken gözlerim büyüdü. "Sana kızgın değilim." "Gerçekten mi?" diye tekrarladı kuru bir sesle.

"Evet," diye tısladım, öfkemi dizginlemeye çalışarak. Ona kızgın değildim. I

bu duruma çok öfkeliydi. Benim içinde bulunduğum duruma.

Kaçınılamayacak bir şeydi. "İhtiyacın vardı-"

"Yapmam gerekeni yaptım, Sera."

"Siz ikiniz tartışıyorsunuz." Daha derin, daha törpülenmiş bir ses araya girdi. "Sanırım bu Sera'nın kendini daha iyi hissettiği anlamına geliyor."

Ash'in kollarında o kadar hızlı döndüm ki kanepeden düşmeye başladım.

Ash beni yakalayarak, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Sana sakın ol demedim mi ben?"

Bakışlarım açık kapıların önünde dalgalanan tüllü turkuaz perdelere, sonra da dışarı çıkan uzun boylu, siyah saçları kızıla çalan erkeğe kaydı. "Nektas."

Verandadan geçerken dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm, çıplak omuzlarında pulların çıkıntıları görünüyordu. "Merhaba, Seraphena."

Onu ölümlü haliyle gördüğümde duygularım göğsümde o kadar yoğun bir şekilde kabardı ki beni hazırlıksız yakaladı. Bir kez daha gözyaşlarımın gözlerimi doldurduğunu hissettim. Neden her zaman bu kadar duygusal olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Muhtemelen benim ölmemle bir ilgisi vardı.

Ama Nektas... bana karşı her zaman nazikti. Başlangıçta planladığım şeyi asla bana karşı kullanmadı. Ve o... bana eğer kendimi iyi hissetmezsem gelip onunla konuşabileceğimi söylemişti. Birlikte iyi olmamı sağlayacağımızı söylemişti.

"Tartışmıyorduk," dedi Ash, beni yüzüstü tutmaktan vazgeçerek. Beni de yanına alarak ayağa kalktı. Yarısı kucağında, yarısı da bacaklarının arasında oturur hale geldim.

Nektas kaşlarını kaldırdı.

"Bir tartışma yapıyorduk," diye araya girdi Ash. "Anlaşamadığımız bir konu."

Nektaş bıyık altından gülerek yanımıza oturdu. "Hem haklısınız hem de haksızsınız."

Geri çekildim. "Bizi duydun."

"Verandaya yakın olan herkes ikinizi duydu."

"Ah." Sallanan perdelere bakarken yanaklarım kızardı.

Ash kolunu tekrar belime doladı. "Benim haklı olduğumu ve onun yanlışlığını söylemek istedim."

Ona omzumun üzerinden ters bir bakış attım. "Söylediği bu değildi." Bana baktı. "Ben öyle duydum."

"O zaman işitme duyunuzda bir sorun var."

"Bu ikinizin tartışmadığı ama aynı fikirde olmadığı tartışmanın devamı mı?" Nektas sordu.

Ash ve ben aynı anda "Evet," diye bağırdık.

"En azından bu konuda anlaşabilirsiniz."

"Ona sadece közleri alması gerektiğini söylüyordum," diye başladım.

"Tekrara düşmek istemem," dedi Ash, "ama aynı fikirde değilim." "Aman Tanrım."

"Şimdi de dine saygısızlık ediyorsun."

Ona ters ters baktım.

Dudakları seğirdi.

"Bu komik bile değildi."

Ash ağzını açtı.

"Eğer yine katılmıyorum dersiniz, yaptıklarımın sorumlu tutulamam aşırı şiddet içeren eylemlerim."

"Dediğim gibi," diye tekrar söze girdi Nektas, kızıla çalan saçlarından bir tutam omzunun üzerinden kayarak başını eğdi. Gözleri benimkilerle buluştu. "Haklısın. Ash kendini zayıflatmayı göze alamaz. *Ama*," dedi Ash'ten önce "Sana sadece biraz kan verdi. Bu kaçınılmazlığı durdurmaya yetecek kadar değil."

Ağzımı kapattım.

"Nektas sözlerine şöyle devam etti: "Sanırım daha çok onun iradesi sayesinde uyandın.

Onun saf iradesi mi?

"Peki bu kadar değer verdiğin birinin kollarında uyanmak zaman kaybı mı? Halayna ile bir an daha geçirebilmek için veremeyeceğim hiçbir şey yok."

Sesindeki çiğ dürüstlük ve süregelen acı karşısında nefesim kesildi. Ash'e doğru döndüm. "Seninle geçirdiğim fazladan zamanın boşa gittiğini düşünmüyorum. Düşünmüyordum."

"Biliyorum." Ash yanağımı okşadı.

"Ama Sera'nın o değerli zamandan daha fazla vakti yok," dedi Nektas sessizce. "Ve bu inkâr edilemez. Bunu hissedebiliyorum." Bir elini göğsünün bakır rengi derisine koydu. "Kokla onu."

Üst dudağım kıvrıldı. "Kokusunu alabiliyor musun?"

"Vücut ölmeye başladığında doğal değişimler geçirir. Bu kokusunu alabileceğimiz bir şeydir," diye açıkladı. En son ne zaman ölüm gibi koktuğumu söylediğini düşündüm. Bunca zamandır böyle mi kokuyordum? "Ve közün soluşunu hissedebiliriz."

Ehthawn'ın yattığı yere baktım ve onun çıkardığını duyduğum alçak, kederli sesi düşündüm.

"Ash de yapabilir," diye devam etti Nektas. "Sana yakın olan herhangi bir İlkel de yapabilir." Aşağı uzanarak elimi belimdeki kolun üzerine koydum.

Nektas yakut gözlerini Ash'e kaldırdı. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Ve yakında."

Ash arkamda tamamen hareketsizdi. Nefes aldığını bile hissetmedim. "İstiyorum."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak Ash'in göğsüne yaslandım. Söylemek istediğim çok şey vardı ama bunların çoğu işleri daha da kötüleştirecekti. I bunu biliyordum.

Derin bir nefes aldım. "Orphine için üzgünüm."

"Ben de öyle."

Ehthawn'a bakarak, bundan daha fazlasını söyleyebilmeyi diledim ama gerçekten de bir ölümün ardından duyulan üzüntüyü anlatabilecek hiçbir dilde kelime yoktu. "Nasıl... Jadis nasıl? Reaver?"

Nektas'ın yakışıklı yüz hatları yumuşadı. "Onlar iyi. Güvende. Reaver seni sordu ve kızım da sık sık seni arıyor." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Sanırım senin bacaklarında uyumayı özleyorsun."

Ash diğer kolunu göğsümün üzerinde kavuştururken dudaklarım titredi ve onları birbirine bastırdım. Jadis bunu hatırlayacak mıydı? Peki ya Reaver? Düğümün boyutu üç katına çıktı. Burnum yandı ve konuşmam birkaç dakika sürdü. "Ben... Ben bunu özledim," diye geveledim. "İkisini de özledim."

"Biliyorum," dedi Nektas ciddiyetle.

Bakışlarına karşılık verdim ve daha fazlasını söylemeye çalıştım. Tam olarak ne olduğundan bile emin değildim ama hiçbir şey çıkaramıyordum. Draken'ın yüzü bulanıklaştı ve ben o hiçlik perdesini bulmaya çalıştım çünkü Ash'in benim ne olduğumu hissetmesini istemiyordum. Nektas'ın bunu görmesini istemiyordum.

Nektas bana doğru uzandı. Elimi avuçlarının arasına aldığında teni çok sıcaktı. Elimi göğsüne götürüp kalp atışlarını hissettiğim yere bastırırken hiçbir şey söylemedi - neredeyse yan yana iki atış hissediyordum. Sonra elimi Ash'inkine geri verdi. Serin parmakları benimkilerin arasından geçti. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve başımı Ash'in göğsüne yasladım.

Nektas kapıya döndü ve Keella verandaya çıkarken ayağa kalktı, onu Attes takip etti.

Attes'i gören Ash'in üzerinden buz gibi bir hava püskürdü.

"Rahatsız etmek istemem," diye açıkladı Attes, adımları yavaşlayarak. "Ama gireceksin," diye cevap verdi Ash soğukkanlılıkla.

"Elimde olsa yapmazdım." Keella geride dururken Attes bize yaklaştı. Benim

Bakışları elinde sıkıca kavradığı deri heybeye kaydı. "Nasıl hissediyorsun, Seraphena?"

Ash istese bile daha katı olamazdı. "Ben iyiyim," dedim.

Gülümsemesi daha çok yüzünü buruşturuyordu. "Neden doğru olmadığı halde böyle söylüyormuşsun gibi bir his var içimde?"

"Çünkü öyle." Ash'in avuç içi kalçamda düzleşti. "Ama bunu bilmek seni durdurmayacak."

Attes sessizce, "Ne yazık ki hayır," diye itiraf etti. "Sotoria'nın ruhuyla ilgilenmemiz gerekiyor."

"O ruh umurumda bile değil," diye hırladı Ash, gölgeleri belime doladığı kolunun etine baskı yapıyordu.

"Ama önemsemeniz gerekiyor," diye söze başladı Attes.

Ash'in kafası diğer Primal'e doğru döndü. "Yeterince açık değil miydim?" Sesi öfkeyle titriyordu -tüm vücudu titriyordu. Ama beni o kadar dikkatli tutuyordu ki, sanki kırılğan, bükülmüş camdan başka bir şey değildi.

"Ash," dedim ona doğru dönerek.

"Onun önemli olduğunu biliyorum." Attes yaklaştı ve ben devam edemeden konuştu. "Senin için çok önemli olduğunu biliyorum."

Ash'in gözlerindeki çalkantılı hava dalgaları duruldu. Bakışlarını benimkilerden kaldırdı ve başını yavaşça Primal'a çevirdi. Savaş ve Anlaşmanın İlkeline attığı bakış bir ruhu dondurabilirdi.

Attes yılmadı. "Ve bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Aklımdan çıkmıyor," dedi. Kaybettiği çocukları düşündüm. "*Kardia*'nızı aldığınızı duydum. Dürüst olmak gerekirse, buna inanmakta zorlanıyorum. düşünülür." Ash'e sert bir bakış fırlattı. "Ancak, eğer bu doğruysa, ne olacağını biliyorsun."

Ash'in göğsünde alçak bir uyarı gümbürtüsü başladı.

"Ve özür dilerim. Gerçekten üzgünüm," diye eklemekte gecikmedi Attes. "Seraphena'yı seviyorum.

O..." Bana baktı, hüznü gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu. "Beni eğlendiriyor."

Ash'ten gelen hırıltı derinleşti.

Attes'in dikkati tekrar Ash'e kaydı. "Ama onun içindeki ruh çok daha önemli."

"Bunların şu anda ne işe yarayacağından emin değilim," dedim ve dudakları aralanarak keskin dişlerini ortaya çıkaran Ash'in göğsüne bir elimi bastırdım. "Hem de hiç."

Attes, "Söylemeye alıştığım şey, Seraphena ldüğünde Sotoria'nın da kaybolacağı," dedi. "Bu da Kolis'i gerçekten durdurmak için tek şansın o ruhla birlikte ölmesi anlamına geliyor. Eğer bu olursa? Hiçbir şey onu durduramaz. Ve biliyorsun ki herkesten daha fazla, ortalığı kasıp kavurmak için Yaşam ve lümün İlkeline Yükselmesine gerek yok."

"Savaşın İlkeli olduğun dşünölürse, bu ruh hakkında çok şey biliyorsun," diye tükürdü Ash. "Bunun yanı sıra, Sotoria gerçekten hayatta değil, değil mi? Onun ruhu sadece Sera'nın bedenindeki bir istilacı, o *da* hayatta."

Kaşlarını atıldı. Ash'in ne dediğini anlıyordum ama... "O yaşıyor," diye fısıldadım. Düz, krom rengi gözleri tekrar benimkilere kaydđ. "Yani, belki bilincinin yerinde olması yaşadığını söylemekten daha iyi, ama farkında."

Ash kaşlarını attđ.

"Bu doğru." Attes bize birkaç adım daha yaklaşmıştı. "Kolis onu ilk aldığında Sotoria'nın sesini ve kahkahasını Sera'dan duydum. Bu sesi her yerde tanıyabilirim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandđ. Kolis'in közleri almaya çalıştığı zamandan bahsediyordu. Attes bunu daha önce paylaşmamıştı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ash sordu.

"Sotoria'yđ tanıyordu," diye cevap verdim. "Sana söyleme fırsatım olmadđ."

Attes başını salladı. "Onunla Kolis onu ilk geri getirdiğinde tanıştım. Dalos'ta. Sesini ve gülüşünü tanıyacak kadar uzun süre onun yanındaydım."

"Bu konuda kafamda o kadar çok soru var ki," diye mırıldandım ama birden aklıma bir şey geldi. "Sotoria olsaydım ve Eythos'un planladığı şey

çalıştık, yine de Kolis'i öldüremeyiz, değil mi? Gerçek Ölüm İlkeli közüne sahip tek kişi o."

"Doğru." Keella yaklaştı, odunsu, topraksı bir koku onu takip ediyordu. "Eğer Kolis bir başkasında gerçek bir ölüm közü olmadan ölürse Bu korların serbest kalması diyarları harap edecek ve dengeyi bozacaktır."

Kaşlarını kalktı. "Bu da beni asıl anlatmak istediğim noktaya getiriyor. Koliler öldürülemez."

"Henüz," dedi Keella.

"Yıldız." Ash, Attes'in taşıdığı deri çantaya baktı. "Yıldız, Kolis'ten közleri transfer etmek için kullanılabilir."

"Elbette," diye mırıldandım kaşlarımı çatarken. "Ama Sotoria'nın ruhunu taşıyor olacak."

"Umarım uzun sürmez," dedi Attes. "Eythos, Sotoria'nın Kolis'i korların Yıldız'a aktarılmasına yetecek kadar zayıflatabileceğini umuyordu."

"Ama ya elması bulamasaydım?" Ben işaret ettim. "Bu çok büyük bir riskti."

Attes'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Dediğim gibi, Eythos'un planının o kadar da harika olduğunu düşünmüyordum."

"Belki de tek planı bu değildi," diye yorumladı Nektas. "Evet, Eythos düşüncesiz olabilir ama işlerin ters gidebileceği tüm olası yolları düşünmediğinden şüpheliyim. Başka planları olabilirdi ve bunları paylaşmamış olabilirdi."

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok," dedi Attes. "Ama bildiğim bir şey varsa o da Sotoria yeniden doğduğunda Yıldız'a sahip olacağımız ve Kolis'in sonunu getirebileceğimizdir."

Sotoria yeniden doğduğunda, muhtemelen benim gibi yetiştirilecek, ölümle

yoğrulacak ve tek bir amaç için yetiştirilecekti: baştan çıkarmak ve öldürmek.
Kendisi olmak için değil.

geleceği olan bir insan. Midem bulantıyla doldu.

Başımı salladım. "Peki ya o zamana kadar?"

"O zamandan önce birkaç şeyin gerçekleşmesi gerekiyor," dedi Keella. "Her ne kadar Sotoria'nın ruhunu yerleştirdiğimizde Eythos artık Yaşamın İlkeli olmasa da

senin soyundan geliyordu, o zamanlar hala gerçek yaşam közüne sahipti. Yaptığımız şeyi yapmam için

bir kez daha, Yaşamın Gerçek İlkeli'nin yardımına ihtiyacım olacak."

"Yani Ash'e ihtiyacın olacak," dedim. İfademin öznesi arkamda gerildi. "O zaman ne olacak?"

Keella'nın bakışları Ash'e kaydı ve sonra tekrar bana döndü ama Attes şöyle dedi: "O zaman Sotoria yeniden doğup reşit olana kadar Kolis'i etkisiz hale getirmemiz gerekecek. Yaşamın Aslının Yükselişi yüzünden zayıflamış olacak. Bu bizim saldırmak için tek fırsatımız olacak."

Ash o zaman konuştu. "Onu gömmekten bahsediyorsun. Onu durağanlığa sokmaktan."

Artık bunun nasıl yapılabileceğini biliyordum: Kadimlerin kemiklerini kullanarak. "Sanki bunu yapmak kolay olacakmış gibi konuşuyorsun," dedi Ash. "Ona sadık olanlar direnecekler. Onun için savaşacaklar."

"Savaş olacak," diye fısıldadım Attes'e bakarak. "Ama bu savaş zaten yaklaşıyor."

Attes başını salladı. "Ama bu Kolis'in yürüteceği türden bir savaş olmayacak."

"Kolis savaş istemediğini iddia ediyor," diye paylaştım. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ve sadece bir parçam onun doğru söylediğini düşünüyor. Ama bu daha önceydi... yani şu andan önce. Uyandığında ve benim aslında Sotoria olmadığımı anladığında çok kötü olacak."

"Ve biz de hazırlıklı olacağız." Attes'in bakışları Ash'e kaydı. "Kolis'i durdurmak için sahip olduğumuz tek umudun ölmesine izin veremeyiz."

"Ölmemesini önemseydiğim tek kişi Sera," diye yemin etti

Ash. Kalbim şu anda taklalar atıyordu. Zayıf olanlar.

"Ve bunu anlıyorum." Attes sesini alçalttı. "Ama bu durum Senden, Seraphena'dan. Hepimizden daha fazla. Bunu biliyorsun. Derinlerde bir yerde, biliyorsun."

Bakışlarım tekrar Ash'e kaydı. "O haklı," dedim sessizce. "Ve sen Biliyorum. Şimdi öyle düşünmeyebilirsin ama ya sonra? Ne zaman... Tüm bunlar bir hiç uğruna olduğunda mı?"

"Bunun boşa gittiği bir zaman olmayacak," diye karşılık verdi. "Ash."

Göğsümde bir kıpırtı, bir vınlama hissi nefes aldım, ama sadece bir saniyeliğine. Görmezden geldim. "Bu çok önemli."

"Hayır, Sera. O ruh önemli değil. Önemli olan sensin." Dönen gümüş gözleri diğer İlkel'e sabitlendi. "Önemli olan o. Ve eğer bunu tekrarlamak zorunda kalırsam, dilini koparırım."

Ash'in yüzündeki sert ve güzel çizgilere bakarken içimi uğultulu, fokurdayan bir his kapladı. Kalbimin kabarmasına ve dolmasına neden olan şey oldukça grotesk olan tehdit değildi. Söylediği diğer sözlerdi. Onun için önemli olduğumu söylemişti. Onun için önemliydim. Bunu zaten biliyordum ama beni sıkıca ama nazıkçe tutuşunda *hissettim*. Ne kadar sert konuştuğunu duydum. Bunları bana bakışında gördüm, gözleri ıslık ıslık, sıcak bir gümüş rengiydi ve bunların doğru olduğunu biliyordum.

Ben
önemliydim.

Ben
önemliydim.

Yapmak için doğduğum şey için değil, kim olduğum için.

Ve bu farkındalık aniden ortaya çıkan bir şey değildi, sadece Çünkü Ash söylemişti. Bu her zaman bildiğim bir şeydi, değil mi? I

yıllar önce Ash beni Eşi olarak kabul etmeyi reddettiğinde bu kadar rahatlamazdım. O zaman görevime ve sözde başarısızlıklarına rağmen hayatımın önemli olduğunu biliyordum. Sadece kendime gerçeği kabul etme izni vermemiştim. Ash bunu görmeme yardım etti. Kabul etmeme.

Ama Sotoria'nın ruhunun da önemli olduğunu biliyordum.

Ash'e doğru eğilerek yanağını avuçladım. O soğuk gözler bana dikildi. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Korumacılığını seviyorum. *Beni* görmeni seviyorum.

Senin için önemli olduğumu. Önemli *olduğumu*. Bunun için seni çok seviyorum."

Hava gözlerinde daha da şiddetle dönerken içinden bir ürperti geçti. "Önemli olan tek şey sensin."

"Ama ben değilim," dedim ona. "Sotoria'nın var. Baban gibi o da tuzağa düşürüldü ve ruhu bende kalırsa olacakları hak etmiyor."

Çenesinde bir kas tik tak etmeye başladı.

"Bu onun için adil değil. Bunu biliyorsun." Parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Ve bunu onun için istemeyeceğini de biliyorum. Benim önemim onunkini ortadan kaldırmaz."

Eather'ın gözleri ıslık ıslık parlıyordu. "Katılmıyorum."

"*Kardia*'nın doğru şekilde çıkarıldığından emin misin?" Attes kuru bir sesle sordu. Ash'in başı ona doğru döndüğünde elini kaldırdı. "Sadece soruyorum."

"Aldırma ona." Bakışlarını tekrar kendime çevirdim. "Bak, Yükselişe başladım ama şu anda tam olarak Yükselmeyeceğim. Bunu halletmek için zamanımız var ve bu bana zarar verecek bir şey değil." Omzumun üzerinden iki Primale baktım. "Öyle değil mi?"

"Olmamalı," diye yanıtladı Keella.

Nektas durduğu yerden, "Bu pek de güven verici değil," diye mırıldandı.

"Hayır, değil." Ash'in gözleri İlkel tanrıçaya dikildi.

Keella, "Sotoria'nın ruhunu çıkarmak ve onu yeniden doğacağı bir yola sokmak için planladığımız şey risksiz değil," dedi. "Kader'in gazabını kışkırtabilir."

"Gazaplarını kışkırtmayan ne var?" Kuru kuru mırıldandım.

"Fazla değil." Ash ve benim yanımda diz çökerken Keella'nın kısa gülümsemesi kayboldu ve sesi ciddileşti. "Yaşamın bir dengesi vardır, Eythos'un anladığı ama Kolis'in ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla tam olarak anlayamadığı bir denge. Görüyorsunuz, eğer yaşam varsa, ölüm de olmalı."

Marisol ve üvey babamı düşündükçe içime bir anlayış yerleşti. "Birini hayata döndürürsen, bir başkası hayatını kaybeder mi? Bu tür denge?"

"Bundan daha fazlası var, Seraphena. Kaderler yaşamı geri getirmeyi asla sevmezler. Gerçek anlamda hiç yaşamamış olanlara bir şans vererek yaptığım şeyi bile. Ama reenkarnasyon bir tür boşluktur. Kolis'in yaptığı şey. Eythos'la birlikte katıldığımız ve tekrar yapmak üzere olduğumuz şey dengeleri altüst edecek."

Nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

Keella eğildi, yaşlı bakışları benimkilere sabitlendi. "Bir nedeni vardı Eythos, hayatını kaybeden birine yeniden hayat vermek söz konusu olduğunda dikkatli olmak zorundaydı. Arae bir şekilde müdahale etmeden, denge ve denetleme unsuru olmadan aynı kişi için - ölümlü, tanrı ya da draken - iki kez yapılamaz. Bu nedenle, bunu yapmak asla kişinin istediği şekilde sonlanmayacaktır. Ya ölüm onlar için tekrar gelecektir ya da Arae dengeyi başka bir şekilde yeniden kuracaktır." Dudakları büküldü. "Ne de olsa biz-Kolis, Eythos'un başına gelenlere bak,

ve ben Sotoria ile birlikte yarattık." Durakladı. "Ve Kader'in ellerini bu işe bulaştırıp işi daha da karmaşık hale getirmemesi mümkün değil."

"Bu... Holland'ın Hortlaklar'a iğrenç demesinin nedeni bu, değil mi?"
Ash'e baktım. "Çünkü sürekli geri geliyorlar."

Keella başını salladı. "Sotoria birçok kez öldü ve şu ya da bu şekilde geri getirildi. Sonra ruhu yeniden bedenlendi. Onu korların yanına yerleştirdiğimizde bu sona erdi. Yeniden doğması gerekiyordu. Bu gerçekleşmedi."

O zaman aklıma geldi. "Sotoria olarak yeniden doğmamamın ve onun yerine... onun için bir araç olmamın nedeni Kaderler olabilir mi?"

"Buna kesin bir yanıt veremem, ancak bir tahminde bulunmam gerekirse, öyle olduğunu söyleyebilirim."

Başımı salladım. "Yani yine benzer bir şey yapabilirler mi?"

"Ya da değil." Keella başını öne eğdi. "Çok daha endişe verici bir şey yapabilirler. Bunu bilmenin bir yolu yok ama bu riski göz önünde bulundurmamak aptallık olur."

Onu inceledim. "Arae'den korkuyor gibisin."

"En yaşlılarımız onlara karşı dikkatli olacak kadar bilgedir." Gülümsedi. "İlkeller olabiliriz ama nihai güç biz değiliz."

"Şu anda Kaderleri kızdırmak umurumda bile değil. Sorduğum şey bu değildi," dedi Ash, ses tonunu sabırsızlık doldurarak. "Sotoria'nın ruhunu almak Sera'ya herhangi bir şekilde zarar verecek mi?"

Keella'nın bakışları Ash'e kaydı.

"Hayır." Bu rahatlatıcıydı. "Nasıl yapılıyor?"

"Çift ruhları hissedebildiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar sadece Sera'nın ruhunun izini hissedebildim."

"İlginç." Keella'nın kaşları çatıldı ve sonra düzeldi. "Bu ruhla daha önce ilgilendiğim için bunu yapabilirim ama yardımına ihtiyacım var Nyktos. Ellerini Sera'nın üzerinde tutmanı ve onun ruhuna konsantre olmanı istiyorum."

"Sera'nın ruhuna bir şey yapma şansınız var mı?" Ash talep etti.

Ehthawn başını yattığı yerden kaldırdığında omurgamdan aşağı bir tedirginlik damlası süzüldü. Nektas öne çıktı, kollarını kavuşturdu.

Keella gülümsedi. "Eğer istediğimi yaparsan olmaz. Temelde kendini onun ruhuna demirlemiş olacaksın. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Ash ve iyi ki de öyle dedi çünkü ben istememiştim. "Hadi yapalım o zaman."

Attes bir adım öne çıkarak heybeyi kaldırdı. İçine uzanarak elması çıkardı ve parmaklarını açarak elini uzattı.

Yıldız avucunun üzerinde duruyordu, kenarları pürüzlü ve düzensizdi. Artık elması dolduran sütümsü bir ışık yoktu ama her parçası kendisine ulaşan ışığı yansıtıyor, bacaklarımın ve zeminin üzerinde parıldayan gökkuşağı tonları oluşturuyordu.

Keella Yıldız'ı dikkatle aldı. Gümüş gözleri benimkilerle buluştu. "Attes Sotoria'nın varlığını hissedebildiğini söylemişti? Bu şimdi doğru mu?"

Dudaklarımı ıslatarak gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Göğsümde bir uğultu yoktu ama bir farkındalık vardı - kalbimin yakınında bir varlık. Çok silikti ve ölüme bu kadar yakın olmamın onu etkileyip etkilemediğini merak ettim. Başımı salladım, gözlerimi açtım. "Onu hissedebiliyorum."

"Güzel." Attes bir adım geri çekilirken Keella Ash'e bakıyordu. "Hazır mısın?"

Ash avucunu göğüslerimin arasına bastırdı. "Hazır," dedi huysuzca.

Bir an sonra Keella elini Ash'in elinin hemen altına koydu, serçe parmağı Ash'inkinin üzerine geldi. Gülünç bir kıkırdamayla mücadele ederken dudaklarım seğirdi.

Ash'in başı aşağı eğildi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Göğüslerimin üzerinde iki İlkel elin olması pek sık rastlanan bir şey değil."

Attes'in sağ yanağında bir gamze belirirken Nektas homurdandı. Ash'in arkamdan başını salladığını hissedebiliyordum.

Keella'nın gülümsemesi yükseldi. "Sotoria'nın ruhuna konsantre olmaya çalış."

İtaatkâr bir şekilde başımı salladım ve Attes'in diğer gamzesinin hayata göz kırptığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Keella'nın gözbebeklerinin arkasındaki beyaz aura titreşti. Dışarıya sızan esans iplikçikleri gözbebekleri boyunca girdaplar çizerek tenine doğru ilerledi. Dumanlı-kırmızımsı kahverengi yanaklarına yayılan ve tüm varlığı özle çalkalanıncaya kadar boğazından aşağıya doğru ilerleyen iplikçikler gözlerini kapattı.

Ben Sotoria'nın varlığına konsantre olurken Ash başını eğdi ve yanağını yanağıma bastırdı. Bir kalp atışı geçti ve sonra hafif bir serinlik gövdemin içine sızdı. Bunun Ash'in dokunuşu mu yoksa daha fazlası mı olduğundan emin değildim; Ash kendini ruhuma demirlemişti.

"Seraphena'nın ruhu sende mi?" Keella sordu.

"Evet," diye onayladı Ash, sesi sertti.

Neredeyse nasıl bir his olduğunu, neye benzediğini soracaktım ama muhtemelen

kimsenin konsantrasyonunu bozmak akıllıca olmaz.

Benimki de dahil.

"Onu hissediyorum," diye açıkladı Keella ciddi bir iç çekişle. "*Suu ta lene.*" Etrafındaki öz alevlendi. "*Vas na sutum.*"

Ash benim için sessizce, "Sorun yok," diye tercüme etti. "Güvendesin."

"*Vena ta mayah,*" diye ısrar etti. Bunu biliyordum. Bana gel. Etrafında saç telleri çatırdıyordu. "*Illa vol la sutum.*"

"O... o güvende olacak," diye tekrarladı Ash.

Bu hiç mantıklı değildi ama... Keella ona kendisine gelmesini söylemiş ve sonra da güvende olacağını söylemişti. Sotoria'dan bahsetmiyordu. Benim hakkımda konuşuyordu.

Oh, Tanrım. Sotoria benim için endişelendiği için bir şekilde direniyor muydu?

"*Illa vol ori,*" dedi Keella ona. "*Illa vol...*" Keella'nın söylediği diğer her şey kulaklarımdaki ani uğultu yüzünden kayboldu.

Ash keskin bir nefes aldı ve Sotoria'nın tepki verdiğini hissettiğimde bedenim sarsıldı. Bu

Sanki benden ayrılıyor ve aniden yüzeye yaklaşıyordu. Bunu ancak bu şekilde tarif edebildim.

"Seraphena'ya tutun," diye talimat verdi Keella.

Ash, "Her zaman," diye karşılık verdi. "Her zaman."

Kalbim tekledi ve sonra hızlandı, aşağıya baktığımda zar zor görebiliyordum

Keella'dan gelen aurayı geçtim. Yine de ellerinin altında göğsümün derisinde ani bir sıcaklığın titreştiğini *hissettim*.

Göğsümden aniden yumuşak, gümüşü beyaz bir ışık yayıldı. Keella elini Yıldız'ı tutan eliyle değiştirdiğinde gözlerim açıldı. Sert kenarları tenime bastırdı-

O zaman Sotoria'yı duydum.

Ruhu beni terk edip elmasa dökülürken konuşmasını duydum.

Keella geriye doğru sallandı, Yıldız'a bakarken etrafındaki öz kararmaya başladı. Taşın içinde yoğun, parlak beyaz bir ışık süzülüyordu.

"Bitti mi?" Attes sesi kalınlaşarak sordu.

"Öyle." İlkel tanrıça ayağa kalktı ve Attes'e döndü. "Onu güvende tutacağız."

"Ta ki..." Boğazımı temizledim. "Ne zamana kadar?"

Attes elması alırken, "Yeniden doğmasına izin vermek en iyisi olana kadar," dedi. Onu saygıyla tuttu ve nazıkçe çantanın içine yerleştirdi. "Kolis'in onu hazır olmadan önce bulamayacağından emin olduktan sonra."

O hazır olmadan önce.

Elimi göğsüme koyduğumda ağzıma ekşi bir tat geldi. Ash bana iyi olup olmadığını sordu, ben de başımı salladım. Farklı hissetmiyordum ama yine de hissediyordum. O an

Hayatım boyunca farkında olmadığım varlığım yok olmuştu ama Sotoria'nın veda sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Tekrar görüşeceğiz.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Keella ve Attes'i Thyia Ovalarında bırakarak Bonelands'e gölge adımlarıyla geri döndük.

Denizdeki gemilerin ötesine bakarken, keşke Saray'ı daha fazla görebilseydim diye düşündüm. Çok güzeldi.

Ayrılmadan önce Keella bana sarılmıştı. Attes sarılmamıştı. Muhtemelen Ash, Primal'ın dilini koparma tehdidini yerine getireceği için. Onun yerine elini kalbinin üzerine koyup eğildi.

Ash Keella'ya veda ederken bana verdiği sözü hatırlatmıştı: Ash'i destekleyeceğine dair.

"Unutmadım Seraphena," diye cevap verdi. "Benim desteğimi alacak."

"Sera," diye düzelttim onu.

Attes o zaman gülümsemişti ama gamzeleri görünmüyordu ve gözleri hüzünlü bakıyordu. Ash'le aralarındaki sorunları çözmelerini ve yoldaştan daha fazlası olmalarını umuyordum. Ash'in şu anda konuştuğu kişiler gibi arkadaş olmalarını umuyordum.

Tekrar görüşeceğiz.

Sotoria'nın sesini halüsinasyon olarak görmemiştim, ama o neydi? Yani? İkimiz de öldükten sonra mı? Bu benim için yakında, *çok yakında* olacaktı. Ama

Onu mu?

Kim bilir ne kadar süre o elmasın içinde kalacağını, yeniden doğacağını, büyüyeceğini ve tekrar Kolis'in ve saplantısının ellerine teslim edileceğini düşündüğümde midem yine bulandı. Bu doğru değildi. Konuşmalıydım.

Ayak sesleri üzerine döndüm ve döndüğümüzde bilinci yerinde olan Elias'ı gördüm. Yüzündeki altın rengi boya silinmişti. Bu Bir tanrının yaşını söylemek her zaman zordur ama kare şeklindeki yüzü daha genç görünüyordu. beklediğimden daha fazla.

"Buraya ilk geldiğinizde olanlar için üzgünüm," dedim.

"Sorun değil. Sonumun ölüm olmasındansa şüpheli görünüp af dilemeyi tercih ederim." Ehtawn'ın şimdi Aurelia'nın daha önce bulunduğu uçurumun üzerine tünediği yere bakarken başının arkasına dokundu. "Yine de umarım başıma daha fazla taş düşmez."

"O halde herhangi bir draken'in altından uzak durmanız gerekecek sanırım," dedim. Elias denize baktı. "Elmasla ilgili her şey yolunda gitti mi?"

"Öyleydi." Çenesinin kesik kısmına baktım. "Aslen Attes's Court'tan mısınız?"

Başını salladı.

"Kolis'in korumalığına yükselmende onun bir parmağı var mı?"

"O yaptı. İyi şeyler söyledim ama oraya ulaşmak için zamanımı da harcadım." Kaşlarını çattı ve rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Sana benden bahsedemezdi, biliyor musun? Bu çok büyük bir riskti."

"Biliyorum."

Bakışları benimkine kaydı. "Öyle mi?"

"Bu tür bilgileri bir pazarlık aracı olarak kullanabilirdim."

"Kullanır mıydın?"

Ash'in Saion ve Rhahar ile konuşmasını izledim, esinti Ash'in yüzünü karıştırıyordu.

Saç. "Duruma göre değişir."

Elias bakışlarımı takip etti. "Onun için her şeyi yaparsın." "Yaparım."

"O halde, böyle bir bağlılığa bir gün bile sahip olduğu için şanslı bir adam." Kısa bir

gülümseme belirdi. "Ve eğer beni seninle konuşurken yakalarsa ölü bir adam olacağıma dair bir his var içimde."

Dudaklarım kıvrıldı. "İyi olacaksın. Attes? Muhtemelen farklı bir hikaye."

Elias kıkırdadı. "Attes'in insanlarda bu tepkiyi uyandırmak için bir yolu var.

diğerleri." Gözleri kısıldı. "Sanırım biri sizinle konuşmak istiyor."

Bakışlarımı takip ettiğimde Rhain'in bize doğru geldiğini gördüm.

"Affedersiniz." Elias eğildi.

Elias ayrıldığında dudağımın içini kemirdim, ancak Kars tarafından çabucak durdurulduktan sonra odağımı Rhain'e kaydırdım.

Benden bir adım kadar uzakta durdu. "Nasıl hissettiğini sorardım ama..."

"Evet," diye mırıldandım. "Sormadığın için teşekkür ederim."

"Ve seni yalan söylemeye zorluyor?"

Başımı salladım, şimdi rahatsız bir şekilde bir ayağımdan diğerine kayan bendim. "Ah." Uzanıp Aios'un kolyesini çözdüm. Kolyeyi ona uzattım.

"Aios'un kolyesini

Bunu Aios'a geri mi vereyim? Yoksa Bele'ye mi verelim?"

Rhain gümüş zincire baktı. "Bunu ona geri veren sen olmalısın." Zinciri

ald1.

"İsterdim," dedim ona, çatlak mermer zemine bakarak. "Bu arada, çok güzel bir yeteneğin var. Telepatik olarak iletişim kurmak."

Yanaklarının elmaları saçlarıyla uyumluydu. "Evet, bu reklamını yaptığım bir şey değil. Bu konuda Kolis'in sandığı kadar iyi bile değilim."

Bundan şüpheliydim. "Baban ve kardeşin için üzgünüm."

Gözlerini kısarak başını salladı. Göğsü kabardı. "Sana... sana teşekkür etmek istedim-"

"Yapmak zorunda değilsin."

"Ama ben biliyorum." Altın sarısı gözleri benimkilerle buluştu. "Beni kurtarmak için müdahale etmene gerek yoktu. Hiçbir şey yapmak zorunda değildin. Yine de yaptın."

Bir kolumu belime doladım. "Ben sadece herkesin yapacağını yaptım."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Seraphena." Bir adım daha yaklaştı. "Ne yapmak zorunda kaldığını bilmiyorum," dedi, sesi alçaktı, "ama her neyse, yaptığın fedakârlığı asla unutmayacağım."

"Değildi..." Bir şey olmadığını söylesem bile bana inanmayacağını bildiğimden gözlerimi kapattım. "Onlara nasıl serbest bırakıldığını anlatmadığın için teşekkür ederim."

"Elbette." Bakışları üzerimde gezindi. "Ama bilselerdi sana farklı davranmazlardı. Benim hissettiklerimi hissedeceklerini biliyorum, sadece pişmanlık."

"Pişmanlık mı?"

Rhain başını salladı. "Seni Ector gibi görmediği için," dedi sesi çatlayarak. "Gölgeler Diyarı'na ilk geldiğinde seni olduğun gibi gördü."

"Bıçaklamak istemediğin biri mi?" Şaka yaptım.

Çok ciddi bakışları üzerime çevrildi. "Saygımızı ve hayranlığımızı kazanmış biri. Özellikle de benimkini." Gözlerini kaçırdı. Ash bize doğru geliyordu. "Ama o hep seni gördü. Her zaman."

Ash'in vardı.

Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış olsa bile *beni* hep görürdü.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Ash yanıma geldi ve

Rhain

birkaç adım geri çekildi, diğerleri de onu takip etti.

"Aios'un kolyesini iade ediyordum," dedim, bakışlarım daha fazla zamanım olsaydı arkadaş olabileceğim kişilerin yüzlerinde geziniyor ve burada olmayanları ve artık bizimle olmayanları özlüyordum.

Reaver'ın bu kadar genç bir çocuk için fazla vakur ve fazla yaşlı gözlerini görmek istedim. Gülümsemesini. Ve Jadis'e tekrar sarılabilmeyi diledim. Uyurken onun ağırlığını göğsümde hissetmeyi.

Tanrım, çok garipti.

Çünkü o deneyimi o anda gerektiği kadar takdir ettiğimden emin değildim. Ama şimdi? Keşke daha fazla dikkat etseydim.

Çünkü çocuk sahibi olacak kadar uzun yaşayabilseydim, kendi çocuğumu kucağıma almanın nasıl bir his olacağını hayal ettim. Kalp atışlarını göğsümde hissetmek. Ve tüm dünyamı kollarımda tuttuğumu bilmek.

Ash'e baktım. Bana bakıyordu ve boğazımın arkası çiğ bir özlem düğümüyle yandı. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Hatta nadiren yanlarına gittiğimde onları kucağıma almaktan bile hoşlanmamıştım. Bebekler, onların minik elleri ve kırılganlıkları beni korkuturdu. Çocuk fikri hiçbir zaman geleceğimin bir parçası olmamıştı. Ama bakışlarım

Ash'in yüzü... Onunla eğlenebileceğimi düşünmüştüm. Harika bir baba olurdu.

Hayır, keskin bir nefesle kendimi düzelttim. Harika bir baba olacak.

Gzbebeklerindeki hava dalları parladı. Başını benimkine doğru eğdi ve alçak sesle konuştu. "Neyin var?"

Her şeyi. "Hiçbir şey."

Elini sırtımda gezdirip saçımın altından geçirdi. "Bu doğru değil."

Bakişlarına karşılık vererek geri çekildim. "Duygularımı okuma."

"Bana yalan söyleme."

"Değilim." Kesinlikle yleydim.

Kaşlarını kaldırdı. "*Liessa*."

"Nyktos," diye tersledim ve dudaklarının bir tarafı yukarı

kalktı. "Siz ikiniz şimdiden kavga mı ediyorsunuz?"

Saion sordu.

Ash başını kaldırdı. "Hayır."

Aynı anda ben de "Yapmak üzereyiz," diye mırıldandım.

"Evet, yleler." Saion kuzenine gülümsedi. "Sana bir saat bile dayanamayacaklarını söylemiştim."

"Lanet olsun," diye homurdandı

Rhahar. Saion bir elini kaldırdı. "de

bakalım."

Rhahar zırhının altına uzanırken başını sallıyordu. "Yapmam gereken daha alaycı ol."

İkisinin arasına bakarken kaşlarımı çattım. "Siz ikiniz...?" Rhahar birkaç sikke alırken kaşlarım havaya kalktı. "İkiniz bahse mi girdiniz?"

"Evet." Saion paraları aldı. "Rhahar ikinizin bütün günü tartışmadan geçireceğinize inanıyordu. Bir konuda tartışmadan bir saat bile geçiremeyeceğinizi söylemiştim ve bu cömertlikti."

"Vay canına," diye
mırıldandı Rhain. Bele'ye
döndüm.

Elleri havaya kalktı. "Bunda benim bir payım yok." Durakladı. "Ama Saion'un cömert davrandığına katılıyorum."

Kollarımı kavuşturarak Ash'le yüzleştim. "Bunlar senin
arkadaşların." Onlara bakarken dudakları seğirdi.
"Öyleydi."

Rhahar güldü ve Saion bir Ölüm Primaliyle arkadaş olmakla ilgili bir
espri yaptı ama ben... Ash'e bakarken nefesimi zor tutuyordum.

Onları sadece *arkadaş* olarak kabul etmişti.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı, hatta hiç arkadaşı olmadığını iddia
edecek kadar ileri gitmişti.

Bu etkileşim çoğu kişi için çok az şey ifade ederdi ama onun için çok
önemliydi.

Ash'e her türlü bağlantının istismar edilebilecek bir zayıflık olabileceği
öğretilmişti. Bu yüzden, her zaman herkesle arasına mesafe koymuştu.
Nektas hariç herkes.

Başımı eğdim, bakışlarım daha önce bulunduğu uçurumun üzerine
tünemiş siyah-gri pullu draken'a kilitlendi. Gülümsediğine yemin
edebilirdim. Draken formundayken bunu söylemek biraz zordu ama o
kıpkırmızı gözler kasvetli görünüyordu.

Kısa bir nefes alarak kristal berraklığındaki mavi sulara baktım. Keşke
zamanım olsaydı dediğim o kadar çok şey vardı ki. Ash'in rahatladığını

görmeyi çok isterdim.

arkadaşlarının etrafında. Onlarla akşam yemeği ya da içki paylaşmak ve savaş ve şiddet dışında bir şeyler konuşmak. Nektas'ın gözlerinin yeniden deniz gibi maviye döndüğünü ve Aios, Ezra ve Marisol'un...

Veses'e gerçek bir bedensel hasar verme şansım olmasını çok isterdim. İçimi çektim.

Bakışlarım Nektas'a döndü. Artık bana değil ufka bakıyordu. Dikkatimi tekrar önümüzdekilere çevirdim.

Lailah Kars'la konuşuyordu, başı öne eğikti. Keşke onu daha yakından tanısaydım, çünkü neler olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

Attes ile arasında. Bele ayakta durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, rüzgâr siyah saçlarını yanaklarına savuruyordu. Gözlerindeki hava parıltısı neredeyse Ash'inkiler kadar parlaktı. Tekrar Aios'u düşündüm ve ona veda edebilmeyi diledim. Kuzenlerime baktım ve dudaklarımın bir sırtıışa dönüştüğünü hissettim. Onlar

Elias'a bir şeyler söylüyordu, muhtemelen gardiyana bir şeyler anlatıyordu. Eithawn'ı gördüm ve kalbim... Tanrım, Orphine için acıyordu. Ölümü hiç adil değildi.

Ama ölüm nadiren gerçekleşirdi.

Ector'u düşünürken Rhain'e odaklandığımda göğsümün sıkıştığını hissettim. Diğerlerinden biraz ayrı duruyordu, saçları güneş ışığında altından daha kıızıldı. Onun

Elleri yanlarındaydı ve uyluklarına bağlanmış hançerlere yakındı. O

Bana doğru baktı, bakışları benimkilerin yanından geçip geri döndü. Onu gördüm.

Kalın bir şekilde yutkundu ve belki de olacakları düşündüğünü düşündü.

Boğazımdaki düğüm genişledi. Oyalanmak istiyordum ama fazla zamanımız yoktu ve Ash'le hâlâ özel olarak konuşmam gerekiyordu. Nektas'ın asla boşa harcanmayacağını söylediği zamana hâlâ ihtiyacım vardı.

Uzanıp Ash'in soğuk eline dokundum. Bakışları benimkilere geldi. "Beni gölüme götürür müsün?" Fısıldadım.

Ash'in çenesi anında gerildi; tüm eğlence izleri kaybolmuştu.

"Söz vermiştin," diye hatırlattım ona.

Hiçbir şey söylemedi ama başını salladı.

Sığ, yakıcı bir nefes aldım ve önümüzdekilere döndüm.

Herkes sessizleşmişti. Gülümseme yoktu ve etrafımızdaki hava aniden gerginlik ve hatta belki de kederle dolmuş gibiydi. Hepsi neyin geldiğini biliyordu. Hepsi Ash'i bir daha gördüklerinde muhtemelen nasıl bir durumda olacağını biliyordu.

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. "*Hoşça kal*" yeterli görünmüyordu.

Birisi bunun son kez olduğunu bildiğinde ne derdi? Bahse girerim bazı insanlar konuşmalar planlamışlardır ya da hatırlanmak için güzel sözler söylemişlerdir.

ama kaç tanesinin gerçekten teslim edebileceğini merak ediyordum.

Zamanı geldiğinde o konuşmaları ya da veda sözlerini. Çünkü söyleyecek söz yoktu.

Ector burada olsaydı, muhtemelen saçma bir şey söylerdi. Hepimizi ya güldürür ya da küfrettirirdi.

Huzurlu ve mutlu olmasını

umuyordum. Umarım onu tekrar

görürüm.

O lanet düğüm boğazımın üst kısmına doğru ilerledi ve gözlerimin yanmasına neden oldu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Saion çenesini kaldırdı, yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "İyi yolculuklar."

Başımı salladım. Tek yapabildiğim buydu. Benimle ilgili son anılarının hıçkırığa hıçkırığa ağıladığım bir anı olmasını istemiyordum.

Rhain bir adım öne çıkarak kuzenlerin arasına girdi. Kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti. Sonra gölge taşından kılıcını çekerek göğsünün üzerinde çaprazladı ve bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi.

Sertçe nefes aldım.

Bele de onu takip etti, diz çökerken kılıcı elindeydi. Sonra Lailah. Onlar ne yapıyordu? Saion ve Rhahar da aynısını yaptı ve Ash'in parmaklarının benimkilerin arasından geçtiğini hissettim. Arkalarında Nektas boynuzlu başını uçurumun taşlarına ve yamalı otlarına indirdi. Ehthawn da aynısını yaptı ve dumanlı bir nefes üfledi.

Tanrılar hep bir ağızdan kılıçlarını göğüsleriyle aynı hizada tutarken, diğer ellerini kılıçların kenarlarına sıkıca kavuşturdular. Önlerinden kan damlıyordu.

kayalık topraktan sıçıyorlardı. Sonra beni vurdu, bacaklarımı zayıflattı. Benim Dudakları ayrılmış.

Bana onur ve saygı gösteriyorlardı -Lasania'daki şövalyelerin vefatlarında gördüklerimin aynısı.

Rhain başını kaldırarak, "Kılıcımla ve hayatımla," diye konuştu. Diğerleri de onun sözlerini yankıladı. "Seni onurlandıracağım." Parmaklarından gümüşü, çatırdayan bir hava fişkırdı ve kılıcın her tarafına yayıldı. Kılıç önce çöktü, sonra da kabzası küle dönüştü. "Kan ve kül içinde, sonsuza dek."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Ağır dallardan oluşan bir gölgelik altında durduğumuzda şaşırtıcı derecede serin bir sis havayı nemlendirdi.

Varışımızla birlikte Karaağaçlar sessizliğe büründü, vahşi yaşam Ölümün İlkelinin varlığına tepki göstererek ormandan kaçtı. Birkaç kuş gölümün yakınındaki en yüksek dallarda saklanmış, karanlıkta birbirlerine usulca sesleniyorlardı.

Gecenin kalın gölgelerine sadece ay ışığının kırıkları nüfuz ediyordu. Karaağaçlardan oluşan sık çalılıklar ötesini gizliyordu ama labirentin içinden Wayfair Kalesi'ne giden yolu kolayca bulabileceğimi biliyordum. Ezra'ya çok yakındım.

Anneme.

Üvey kardeşimi görmek istedim. Belki annemi bile. Ama onlara ne diyecektim? Ziyaret için gerçek nedenlerimi paylaşmasam bile Ezra bir şeyler döndüğünü anlayacaktı. Zekiydi ve ben onun son kez anılarımın hüznle dolu olması.

Peki ya annem?

Onunla yapacağımız herhangi bir konuşma muhtemelen iyi gitmeyecekti. Birimizin korkunç bir şey söylemesiyle sonuçlanacağı kesindi, bu da Ash'in muhtemelen

Hayatım daha sona ermeden onu Uçurum'a gönderme tehdidini yerine getirmek.

Ama sınırsız zamanım yoktu. Ezra'yı üzmemek ya da annemle tartışmak isteyeceğim son şeydi.

Kocamla birlikte olmak istedim.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdığımda titrek bir nefes aldım. Ash sırtı bana dönük, omurgasının çizgileri kaskatı kesilmiş bir halde durgun gece yarısı sularına bakıyordu.

Buraya gelmek istememişti ama bana söz vermişti. Ve bu yemini bozmayacaktı.

Bonelands'den ayrıldığımızdan beri sessizdi, bizi Karanlık Elmler'in ortasına doğru gölge adımlarıyla götürdü. Ayrıldığımızda diğerlerine tek kelime etmemişi. Gözlerim tuttuğum gözyaşlarıyla *doldu*.

Kan ve kül içinde.

Hayatta ve ölümdede, sonsuza dek.

Rhain ve diğerlerinin bana verdiği şey çok güzeldi. Güçlüydü. Tanınmaktan daha iyiydi. Kim olduğumun *onaylanmasıydı*.

Bir savaşçı.

Saygıya ve onura layık biri.

Tanrım, şimdi ağlamaya

başlayamazdım.

Çabucak uzandım ve aceleyle gözlerimin altını sildim. Parmaklarım sadece kırmızı renkteydi, umarım yüzüm kanlı gözyaşlarıyla lekelenmemiştir.

Boğazımı temizleyerek Primal'a doğru bir adım attım. "Ash?"

Uzun bir sessizlik anı oldu ve sonra açıkça "Sera?" dedi. Ses tonu

yüreğimi burktu. "Fazla zamanımız olmadığını biliyorum."

"Her zamanımız var."

Ama biz yapmadık. O bunu biliyordu. Birileri Kolis'i henüz keşfetmediyse bile, yakında keşfedecekti. Ve bunun yanında? Zamanım tükenmişti.

"Konuşmak istediğim bir şey var," dedim.

Başını arkaya eğdi. "Dinliyorum."

Bunun onun için zor olduğunu bildiğimden, hızlı konuşmamı bastırmayı başardım.

Öfke. "Gerçekten mi?" Isırarak söyledim. Tamam. *Çoğunlukla* öfkemi kontrol altında tutuyordum. "Bana bakmadığın halde dinliyor musun?"

Ash o kadar hızlı döndü ki bir bulanıklık oldu. "Sana bakmasam bile, yine de tek gördüğüm sensin," dedi, yüz hatları sert bir buzla kaplanmıştı. "Seni görüyorum Sera. Her zaman gördüm."

Ona duyduğum aşk göğsümde kabardı ve görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu. "Yapma bunu."

Başını eğdi. "Ne yapmak?"

"Böyle şeyler söyle, güzel şeyler. Tatlı sözler," dedim ona. "Bu beni ağlatacak ve ben ağlamak istemiyorum."

Yüzündeki soğukluk biraz olsun kayboldu. "Ben de senin ağlamamı istemiyorum." "O zaman nazık olma."

Kaşları kalktı. "Arkamı dönüp sana tekrar sırtımı vereyim mi?" "Hayır!" diye haykırdım. "O zaman sinirlenirim ve bunu yapmak istemiyorum. ya da."

Gülümsemesini engellemek istercesine alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "O zaman ne yapmamı istersin, *Liessa*?"

Tanrılar.

Bana her böyle seslendiğinde erirdim. Beni hâlâ eritiyordu ama aynı zamanda ağlamak istememe neden oluyordu. Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak kendime toparlanmamı emrettim. "Kızgın olduğunu biliyorum."

"Kızgın değilim."

Dudaklarım büzüldü. "Sen değil misin?"

"Ben..." Ash başını salladı. "Tamam. Kızgınlım. Ama sana değil."

"Bana kızgın olmadığını biliyorum," dedim. "Ve burada olmak istemediğini de biliyorum. Yapmak zorunda olduğun şeyi yapmak istemiyorsun."

Burun delikleri alevlendi.

"Ama bunun yapılması gerektiğini anladığınızı da biliyorum. Kolis'i durdurmak ve diyarları kurtarmak için bir umut varsa, Çürümeyi durdurmak gerekir. İşte bu kadar. Ve kalan zamanımızı da zaten tartıştığımız bir şey için harcamak istemiyorum.

Biliyorum," dedim ona. "Sana söylemem gereken şeyi dinlemeni istiyorum." Ash boynunu yana çevirdi, sonra da başını salladı.

Tamam, bu bir seslendirme değildi ama hiç yoktan iyiydi.

"Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum," diye başladım. Gözleri kapandı ve ellerim titremeye başladı. "Ve seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Keşke sana söylediğimden daha fazlasını söyleseydim-tanrım, keşke hissettiklerimi çok daha önce fark etseydim."

"Biliyorum," dedi, bu iki kelime sanki ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibiydi.

Bir adım öne çıktım. "Ve bilmeni isterim ki bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Ash'in göğsü derin bir nefesle yükseldi.

"Hiçbiri," diye tekrarladım.

"Sera." Sert bir kahkaha attı ve gözlerini açtı. Derisinin altında gölgeler belirdi. "Şu anda ne yapıyor olmayı tercih ederdim biliyor musun?"

Bir tahminde bulunabilirim. "Başka bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Başka bir şey değil. Bir şeyler düşündüm."

"Mesela... ne gibi?"

"Sana yüzmeyi öğretiyorum," dedi hiç tereddüt etmeden. Göğsüm sıkıştı. "Sana Iliseeum'u daha fazla göstermek. Mağaraya dönmek - sanırım orayı sevmiştin."

"Yaptım," diye fısıldadım.

"Seninle yatakta uzanmayı, sarayın balkonunda birlikte oturmayı, büyüdüğünde benimle paylaşmadığın her şeyi anlatmanı tercih ederdim. Seninle antrenman yapmayı. Seninle dövüşmeyi. Hatta seninle tartışmak." Etinin altındaki gölgeler derinleşti. "Ama tüm bunları yapmak yerine burada durup bu konuşmayı yapmamızın tek nedeni - seni becermeyi hayal ettiğim sayısız yolu keşfetmek - yaptığım şey yüzünden."

Zihnim söylediklerinin belirli bir kısmına takıldı. "Bu sayısız yollardan bazıları nelerdir?"

Ash'in üzerinde meydana gelen değişim hızlı ve baş döndürücüydü. Gölge kaybolurken çenesi eğildi, çarpıcı yüz hatları ısındı. "Size göstermekten mutluluk duyarım."

Damarlarımı ısı bastı, ki şu anda bunun hiç faydası yoktu. Başımı salladım.

"Emin misin?" İpeksi sesi karanlık bir sis dalgası gibi uzanıyor, bana sürtünüyordu.

"Evet," demek için kendimi zorladım. "Ne yazık ki." Yeniden odaklandım. "Bak, sahip olduğun bilgiye dayanarak seçimler yaptın. Yanlış olanı yapmadın şeyler."

Başını sallayarak başka tarafa baktı. Çenesinde bir kas kasıldı.

"Bu babanın hatası bile değildi, aslında değildi. Arae öyle bir şey yaptı ki ne o ne de bilen biri sana söyleyebildi," diye ona daha önce söylediklerimi tekrarladım. "Bunların hiçbirinin olacağını bilmiyordun."

O kas daha da sert çalıştı.

"Seni suçlamıyorum." Yaklaştım. "Ve bunun seni ikna edebileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Bunu anlaman, kabullenmen gerekiyor. Buna ihtiyacım var çünkü bana bir söz vermeni istiyorum."

Başını hafifçe bana doğru çevirdi.

"Ben... Ben senin *yaşamamı* istiyorum," diye başladım. "Kolis'in icabına bakıldıktan ve sen Tanrıların Kralı olarak hak ettiğin yeri aldıktan sonra-"

"Bu benim hakkım değil."

"Ash-"

"Burası senin hakkın."

Kaşlarını birbirine çarptı. "Ne? Ben bir Primal değilim. Tanrı bile değilim."

"Ama o közler?" Ash söyledi. "Onlar senin oldu."

Söz konusu korlar içimde hafifçe uğulduyordu ama Ash'in *Kardia*'sı olsa ve beni Yükseltebilse bile ben *ona* dönüşmezdim. Közler muhtemelen

vücudumun patlamasına ya da rahatsız edici ve iğrenç başka bir şey yapmasına neden olabilir. "Ve onlar senin olacak."

Dudakları inceldi, başka tarafa baktı.

"Ve bu gerçekleşikten sonra yalnız kalmanı istemiyorum."

Gözlerindeki ışıltı söndü. "Ne diyorsun, Sera?" "Ben... Ben senin yaşamayı istediğimi söylüyorum. Gerçekten yaşamayı Ash." Gözlerimi büktüm.

parmaklarını birleştirdi. "*Kardia*'nı geri getirmenin bir yolunu bulmanı istiyorum." "İyi Kaderler." Bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Yılmadım, devam ettim ve önünde durdum. "Ve senden şunu istiyorum sevmenize izin verin."

Elini yumruk yapıp sıktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ben değilim." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sevmene ve sevimene izin vermeni istiyorum Ash. Sen buna fazlasıyla layıksın. Bunu hak ediyorsun. Tanıdığım herkesten daha fazla."

"Sözde neyi hak ettiğim umurumda bile değil," diye hırladı, gölgeler etini kanatıyordu. "Cidden benden başka birini sevmenin bir yolunu bulmamı mı istiyorsun?"

"Öyleyim."

Göğsü kabararak bana baktı. "Ben... Ben bunu *asla* yapamam." Göğsümde bir baskı oluştu. "Yapmana ihtiyacım var."

"Benden bunu istediğine inanamıyorum." Gölge derisinin altında kırbaçlandı. "Seni unutabileceğimi mi sanıyorsun-"

"Senden beni unutmanı istemiyorum. Bunu istemiyorum. Beni asla unutmanı istemiyorum." Ellerimi göğsüne koydum ve yanmış gibi sarsılmasına neden oldum. "Ama uzun bir süre yaşayacaksın. Mutlu olmanı istiyorum. Bu benim için önemli. Çünkü seni seviyorum Ash."

"Siktir," diye hırıldadı, gözlerinin gümüş rengi gölümün sularından yansıyan ay ışığı kadar parlaktı ve çenesi altındaki gölge taşı kadar sertti.

"Seni seviyorum." Gözyaşlarıma karşı koyarak ellerimi kaldırdım ve yüzünü avuçladım. Gözleri kısa süreliğine kapandı, kalın kirpikleri yanaklarını dalgalandırdı. "Senin mutlu olacağını bilmek benim de huzur bulmamı sağlayacak çünkü *sen* Barış."

Bir kalp atışı geçti. Sonra bir tane daha. Sonunda gözleri açıldı. "Huzur bulacağım."

Gözlerini aradım. Bu tam olarak bir onaylama sayılmazdı. "Bunu benim için yapacağına söz ver."

"Sera-"

"İstediğimi yapacağına söz ver," diye ısrar ettim, söz verdiğinde yeminin onu bağlayacağını biliyordum. "Söz ver."

Yüzünde bir dizi duygu kayıyordu, benim bile çözemeyeceğim kadar çok. "Söz veriyorum."

Ben tepki veremedim, hatta düşünemedim başı eğildi ve dudakları sert, şiddetli bir öpücükle benimkilere kilitlendi. Ağzım içgüdüsel olarak ona açıldı ve Tanrım, dudaklarının buz gibi sıcaklığı vücuduma tatlı, sıcak bir kızarıklık gönderdi. Öpücüğündeki tutku, beni yakalayan ve baş döndürücü yüksekliklere sürükleyen bir fırtına gibiydi.

"Yapmayı tercih ettiğim şeylerden biri de bu. Seni öpmek. İçimde eriyişini hissetmek. Yaşamamı mı istiyorsun? Bu en çok hissettiğim zaman canlı." Dudakları dudaklarıma değdi. "Böyle, seninle. Benimle yaşa. Buna ihtiyacım var.

Sana ihtiyacım var," diye hırladı ağzıma karşı.

Ona karşı ürperdim. "Zaman-"

"Zaman yaratacağız," diye yemin etti. "Bunu hak ediyoruz."

Parmaklarım çenesinde titredi. O haklıydı. Bunu hak *etmiştik*. Ve lanet olsun, bunu istiyordum. Bu alemdeki son eylemim olarak onu istedim. Ben istedim

Bu anılar. Esaret altında geçirdiğim zamanı değil. Kolis'le alakası yok.

Ash'in öfkesi ve üzüntüsü değil. Kaderimi isteksizce kabullenmemi değil.

Ash'i ve onun bana hissettirdiklerini istedim.

Gördüm.

Saygıdeğ
r.

Aranıyor.

Sonum gelmeden önce bunu hissetmek için günler ve haftalarım olmalıydı. Bir ömür geçirmeliydim.

Ama ben yapmadım.

Şu anda vardı.

Ve bunu boşa harcamayacaktım.

Başını aşağı doğru çekerek dudaklarını tekrar kendime yaklaştırdım. O anda hiçbir kelimeye gerek yoktu. Onu nasıl öptüğüm her şeyi anlatıyordu.

Ash'in kolları bana dolandı ve beni göğsüne doğru çekti. Elleri saçlarıma dolandı. Dudaklarım şişene ve nabzım hızlanana kadar öpüştük. Ancak o zaman ağzı benimkini terk etti, çenemin kıvrımında ve boynumda bir yol izledi.

Boğazıma sokulup hafifçe ısırduğında bir tedirginlik damlası sıcaklığı delip geçti. Kolis'in beni ısırduğu yer bile değildi ve bunun bir önemi olmamalıydı. Bu Ash'ti. Kendimi derin bir nefes almaya zorlayıp kokusunu içime çekerken ağzım kurudu. Narenciye. Temiz dağ havası. Tanrım, ondan daha iyi kokan bir şey görmemiştim ve burada Ash'le birlikteydim. Sadece Ash'le.

Zonklayan nabzıma bir öpücük kondurduktan sonra başını kaldırdığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kirpikleri havaya kalktı ve erimiş gümüş gözleri benimkilerle kilitlendi. Gözlerinde bir aciliyet gördüm, bir ihtiyaç fırtınası ve çok fazla istek. Ama o tereddüt etti. Belirgin ihtiyaç çarpıcı yüz hatlarına derin çizgiler kazımişti ama o... o bekledi.

Benim için.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi, sesi kalın ve sertti. "Burada ve kollarımda olman, seni öpmem? Bu yeterli."

Tanrım, beni ağlatacaktı.

O daha fazla konuşmasa bile, bunu neden söylediğini biliyordum. Ona söylediklerime rağmen neden kendini tuttuğunu. Ama Ash... Tanrılar, bunun *bir şey* olmadığını biliyordu. Bu yüzden mağaradayken bana güvende olduğumu söylemişti. Kolis'ten birkaç yeni şey kazanmadan kurtulamayacağımı biliyordu.

Gözle görülemeyen ama yine de derinlere gömülmüş yaralar. Onunla güvende olduğumdan emin olacak kadar çok şey biliyordu. Ve güvendedim.

Tanrım, onu daha fazla sevemezdim.

Ve beni ondan uzaklaştırdığı için diyarlardan şu anda ettiğimden daha fazla nefret edemezdim. Bu adil değildi. Ama buna odaklanırsam? O kötü şeylerden herhangi birine? Zaten bizden çalınmamış olan azıcık zamanımızı da feda etmiş olurum.

Beni ormanın zemininde hıçkırıklara boğmakla tehdit eden duygu düğümünü yutarak ellerimi aşağı kaydurdım ve tuniğinin önünü kavradım. Çekiştirdim ve Ash itaat ederek kollarını kaldırdı. Eğildi, böylece tişörtü çekip çıkarmam kolaylaştı.

Giysileri yere bırakırken "*Liessa*," diye mırıldandı.

Bakışlarını tutarak ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı giydiğim ödünç gömleğin altına geçirip yukarı çektim. Yumuşak, yıpranmış kumaş önce karnımı sonra da göğüslerimi sıyırdı. Gömleği çıkarıp onunkinin yanına bıraktığımda bir an bile başka tarafa bakmadı.

Ash'in buz gibi sıcak bakışları, ona gösterdiğim etin üzerinde santim santim gezinirken göğsü sertçe kalktı. Kıpırdamadan dururken meme uçlarım saç tellerime çarpıyor, onun bana bakmasına izin veriyordum - bakmasını istiyordum. Bekledim, kalbim günlerdir olmadığı kadar hızlı çarpıyordu.

Yavaşça parmaklarını kaldırdı ve saçlarımın kenarlarını yakaladı. Saçlarımı kaldırıp geriye ve omuzlarıma doğru tararken bakışları bukleler boyunca hareketlerini takip etti.

Parmaklarımı bileğine doladığımda nefes alışım hızlandı. "Dokun bana." Elini göğsüme götürdüm.

Ash bu temas karşısında boğazından kısık bir sesle hırladı ve sırtım kavislenerek beni avucuna bastırdı. "Daha önce de söylediğim gibi, benden ne istersen yapacağım," diye yemin etti, gözlerinde çılgınca dönen tüyler vardı. Başparmağını göğsümün ucunda gezdirdi. "Her şeyi."

Doğruyu söylediğini biliyordum.

Benim için her şeyi yapardı.

Diğer göğsümü avuçladığında karnım çırpındı. Diğer elimi göğsünün serin ve sert derisinde gezdirip aşağı doğru inerken gözleri benimkilerde sabit kaldı. Karın kasları avucumun altında sıkılaştı.

Pantolonunun bağına uzandım, oradaki tokayı buldum ve hafifçe titreyen parmaklarımla çözdüm. Ash ayaklarını botlarından kurtardı ve ben pantolonunu aşağı indirirken hareketsiz duran o oldu.

Diz çökerek başımı kaldırdım ve kalın, kaslı kalçalarındaki siyah kılları inceledim. Derisinde belli belirsiz çentikler buldum - arkasındaki hikâyeyi asla öğrenemeyeceğim yaralar. Bunları Yükselmeden önce, kılıç kullanmayı öğrenirken mi kazanmıştı yoksa korkunç bir şey mi yaratmıştı asla bilemeyecektim ama yine de onlara değer veriyordum.

Eğildim, dudaklarımı önce dizine, sonra da dizinin hemen üstüne bastırdım. Ellerimi bacaklarının dış tarafına doğru çekerek, iç uyluğundaki bir santim uzunluğundaki yara izine saygı gösterdim.

Aldığı keskin nefesi duyunca geri çekilip yukarı bakarken gülümsedim. Kaslar karnımda aşağı doğru kıvrıldı ve bakışlarım onun kalın, sert sikine indiğinde aldığım nefesi duyması gerektiğini biliyordum. Dudağımı ısırdım, tadının nasıl olduğunu, dilime boşaldığında nasıl hissettiğini hatırladım. Gerindim, eğilmeye başladım.

Ash'in eli saçlarıma dönerek beni durdurdu.

Ona baktım. Yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı. "Bir şey söyledin mi?"

"Yaptım." Elini saçlarımla arasına soktu, kafa derimi çekiştirerek bir anda sıcak basmasına neden oldu.

"Ve seni ağzımda istiyorum." Kalçalarını sıktım. "Seni tatmak istiyorum."

"Sera," diye inledi Ash. "Bunun dışında her şey olabilir."

Gözlerim kısıldı. "Kısıtlamalar olduğunu bilmiyordum."

Kıkırdadı. "Ben de bilmiyordum. Ama eğer bunu yaparsan, ben..."

Tırnaklarımı derisine geçirdim, dişlerinin kısa süreli parıltısı beni fazlasıyla memnun etti. "Ne yapacaksın?"

"Kontrolümü kaybedeceğim."

Onun kontrolsüz olduğu düşüncesi kanımı sıvı ateşe çevirdi. "Ben de bunu istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum." Yanaklarındaki ve boğazındaki damarlarda belli belirsiz bir parıltı belirdi ve benden dengesiz bir nefes çıkmasına neden oldu. "Ama sikim içindeyken kontrolümü kaybetmek istiyorum, seni becerirken değil. ağız."

Şehvetin nabızı doğrudan merkezime doğru atarken bacaklarım titredi.

Başını yana eğerek saçlarının yüzünün bir tarafına düşmesine neden oldu. Parlayan bir göz benimkini delip geçti. "Bu hoşuna giderdi."

"Ağzını sikeyim" demesi beni tahrik etmemeliydi ama başımı salladım. Çünkü bunu söylediğinde? Ağzımı sikmesini istedim. Sertçe.

Ash'in burun delikleri
alevlendi. Bunu yüksek
sesle mi söylemiştim?

"Bunu istediğin kadar alabilirsin," diye ısırdı. "Sonra."

Sonra.

Çoğu zaman hafife alınan tek bir kelime. Sonrası yoktu. "Ama

_"

"Sonra," diye ısrar etti, saçımı sıkıca kavrayarak beni ayağa kaldırdı.

Bakışlarını tutarak başımı salladım. Onu düzeltmek için bir neden yoktu. Rol yapabiliydik. Buna hakkımız vardı. "*Hiçbir şeye* dahil olmayan başka şeyler de var mı?"

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. Bu tür gülümsemeleri severdim. Çok nadirdi. Nereye gidersem gideyim bunu hatırlayacak mıydım?

"Sera," dedi, bu kez yumuşak bir sesle. Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"Buradayız." İki eli de yanaklarımı kavradı. "Birlikteyiz. Şu anda. Önemli olan tek şey bu. Sadece biz. Sadece şu an."

Kabaca nefes vererek başımı salladım. "Sadece biz."

Ash başını eğdi ve dudaklarımı tatlı, kalıcı bir dokunuşla yakaladı. I Öpücük derinleştikçe, beni tattıkça ve sahiplendikçe, beni içine çektikçe titredi.

Ağzı bir kez daha benimkini terk etti ama boğazımı es geçti. Bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyordum -içimdeki huzursuzluk tohumunu daha önce hissetmiş miydi- ama dudakları köprücük kemiğimde bir başka sıcak iz bıraktı. Parmakları ağzını takip ederek omuzlarımın, göğüslerimin üzerinde gezindi. Karnımın kıvrımları üzerinde gezinerek pantolonumun bandını buldular.

Ash'in dili göğsümün tepesinde gezindi ve sonra eti ağzına çekti, pantolonumu kalçalarımın üzerinden çekip aşağı indirirken benden bir nefes aldı. İçinden çıktım, havanın tenime değen yumuşak fısıltısıyla titriyordum.

Sonra aramızda hiçbir şey kalmadı. İçime girdi, bir kolunu belime doladı. Etinin benimkine karşı verdiği his, serin ve sertti.

Karnım, tenimi dağladı. Beni sıkıca tutarak dikkatlice yere indirdi, bir eliyle başımın arkasını destekleyerek beni gölümün nemli, çimenli kıyısına yatırdı. Bana gösterdiği şefkat neredeyse çözülmeme neden oluyordu ve onu görmeseydim çözülebilirdim de.

Üstümdeki görüntüsü, yanaklarının keskin açlarına düşen siyah saçları, dişlerinin uçlarını ortaya çıkarmak için ayrılmış dudakları ve ihtiyaçla keskinleşen yüz hatları saf şehvetin somutlaşmış haliydi.

Saçlarının yumuşak kenarları tenimi okşarken gözleri ısıltılı bir gümüş rengine parlıyor, benimkileri yakalıyordu. Köprücük kemiğimi ısırdı. "O güzel gözlerini benden ayırma," diye emretti o dumanlı, gölgeli sesiyle. "Teninin tadından ne kadar hoşlandığımı görmeni istiyorum."

Midem alçaldı ve kıvrıldı. "Ben... Ben başka tarafa bakmayacağım."

Sırıtişı buz gibi sıcaktı ve dudakları göğsümün ortasından aşağıya ve sonra bir göğsümün kabarıklığından yukarıya doğru öperken çıldırtıcıydı.

Başını eğdi,

Bir dişinin ucunu diğer dişinin üzerinde gezdirirken gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

Hassas tenimi. Göğsümün ucunda duraksadı, serin, alaycı nefesi beklentimi artırdı.

"İzle beni," diye mırıldandı.

Her iki alemde de hiçbir şey beni başka tarafa bakmaya zorlayamazdı. Dilini meme ucumun üzerinde gezdirdi ve parmaklarım çimlere gömüldü.

Hareket ettim

Altında huzursuzca yatıyor, bacaklarındaki sert tüyleri hissederek titriyordu. benimkine karşı.

Ash tomurcuklanmış eti ağzına çekti ve derin derin emdi. Dudaklarımdan yumuşak bir çığlık koparırken gülümsedi.

Kolunu kavradım ve o da dikkatini diğer göğsüme verdi. Dişinin ucu meme ucumun üzerinden geçti. "Ash," diye inledim, kalçalarım seğiriyordu.

"Mmm." Beni ağzına aldı ve parmaklarını diğer göğsümün etine bastırdı, meme ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında ustaca yuvarladı. "Bu âlemde senin inlemelerinin sesinden daha iyi olan çok az şey var."

"Gibi..." Eli göğsümden ayrılıp aşağı doğru kayarken nefesim kısa soluklarla kesildi. Kalçamı kavrayıp kalçasının şık ve kaslı uzunluğunu benimkinin arasına sıkıştırmadan önce bana alt karnının üzerinde dalgalanan ve dalgalanan kaslara bir göz atmamı sağladı. "Ne gibi?"

"Geldiğinde çıkardığın ses. Siren şarkısı gibi. Bu biraz daha üst sıralarda yer alıyor," dedi, serin dudaklarının sıcak tenimdeki hissi kışkırtıcıydı. "Ama daha üst sırada ne var biliyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

Meme ucumu dişlerinin arasına aldı ve tekrar haykırdım, ona karşı sallandım, kalçasına bindim.

Dili kötü acıyı yatıştırdı. "Sesin," dedi. Nefes nefese kalmıştım.

"Sesim mi?"

"Sesin," diye onayladı, kalçasını nemli sıcaklığa bastırarak benimkinin arasında. "Yumuşak ama güçlü. Kendinden emin."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum, sesimin o kadar yumuşak ya da kendinden emin çıktığından emin değildim. Ash başını salladı. "Sesin bir merhem gibi."

Oh, Tanrım.

"Daha üst sıralarda yer alan bir başka şey? Gülüşün. Yeterince gülmüyorsun, ama güldüğün zaman? Beni yerimde durduruyor."

"Ash," diye fısıldadım, göğsüm kabarmıştı.

Dişlerini birbirine geçirerek inledi. "Ve *bu*. Adımı söyleme şeklin. Tutkunun içinde kaybolduğunda tek yapabildiğin adımı fısıldamak." Kalçalarını eğerek bana doğru bastırdı. "Bana kızdığında ve bağırduğunda." Güldüm. "O zaman bile mi?"

"Özellikle o zaman." Vücudumdan aşağı kayarak dilini göbeğime daldırdı ve keskin, nabız gibi atan hisler içimden geçerken tüm vücudumun sarsılmasına neden oldu. "Ama tatlı hissettiğinde bunu nasıl söylersin? Kendini sardığın tüm güzel kalkanları çıkardığında?" Yanaklarının derisinin altında tüyden çizgiler belirdi. Kalçası benden uzaklaşırken dili ve dudakları aşağıya doğru dans etti. "Bana söylediğin gibi adımı söylediğinde Beni seviyor musun?"

Saniyeler uzadıkça birkaç dakikalığına nefes almayı bırakmış olabilirim.

"Bundan daha iyi bir ses olamaz, Sera. Yemin ederim." Çenesindeki ve boğazındaki damarlar titriyordu. "Çünkü yapmak ve görmek zorunda kaldığım tüm korkunç şeyleri susturuyor ve bana umut veriyor."

Sözleri çok güçlüydü. Ruhumun pürüzlü, kırılgan kenarlarını yatıştırdılar. "Ash." Doğrudum ve yüzümü ona yaklaştırdım. "Seni seviyorum."

İri eli boynuma dolandı, parmak uçlarının sertliği tenime sürtünüyordu. Önce ondan sonra da benden bir enerji kıvılcımı yükseldi. Öpücüğü baskınlık ve savunmasızlığın bir bileşimiydi, o kadar güçlü bir çekimdi ki bir anlığına kim olduğumu unuttum. Engelleri yıktığını ve içimdeki derin bir şeyi çözdüğünü hissettim.

"Ash. Tanrım," diye fısıldadım, ağzımı onunkinden çekerek. Gözlerimi ona diktim. "Seni her zaman seveceğim."

Primal bana karşı hareketsiz kaldı. Vücudu. Gözlerindeki hava.

Sonra beni yıldırım gibi yakaladı, beni tekrar yere bastırırken ağzı ağzıma yapıştı. Bundan sonraki her şey bizimle ilgiliydi, tam burada ve şimdi.

Ash'in ağzı benimkini terk ettiğinde, aşağı doğru hareket etti ve geniş omuzlarıyla kalçalarımı araladı.

Tereddüt ya da alay yoktu, sadece soğuk nefesi ve ardından ağzı sıkı sinir demetinin etrafına kapanıyordu.

Sırtım, ham, vurucu hislerin yoğunluğu karşısında kamburlaştı. Bu çok fazlaydı. Tekrar oturmaya başladım, ama eli karnıma indi ve ziyafet çekerken beni aşağıda ve yerinde tuttu.

Ash beni yuttu.

"Bu mu?" diye nefes aldı, derinlere dalmadan önce dilini tam merkezimde gezdirdi. "Tat alma şeklin mi? En sevdiğim sesler listemin hemen arkasından geliyor, ama tüm âlemlerde en sevdiğim tat bu."

"Öyle mi?" Gerilim hızla artarken tek yapabildiğim buydu. "Senin kanından bile daha iyi," diye mırıldandı. "Tatlı gün ışığı."

Tatlı gün ışığının onun için nasıl bir tadı olduğunu soracak kadar bile konsantre *olamıyordum* çünkü beni tadıyordu. Yalıyordu. Emiyordu. Sanki her yerdeydi. Dili. Dudakları. Parmakları kığımın etine saplandı ve beni kaldırdı. Hareketlerim neredeyse çılgınca bir hal alırken tüm o sıkı, kıvrımlı hisler nefesimi çaldı ve tıpkı kalçasına yaptığım gibi yüzüne de bindim. Onaylayan hırıltısı tenimi yaktı, ateşi tutuşturdu.

Salınımı yavaşlatmaya çalıştım. Bunun tadını çıkarmak istiyordum ama tamamlanmak için acele ettiğimi hissedebiliyordum ve bunun beni öldürebileceğini düşündüm. Nefesimi tutamıyordum-

Ash aniden bacaklarımın arasından kalktı, ben tek bir kelime bile edemeden ağzı benimkine döndü. Onun ve benim tadımız Dil baş döndürücü bir karışımdı, teninin sertleştiğini ve avucumun altında daha da soğuduğunu hissettiğimde beni kontrolden çıkmış ve sersemlemiş hissettirdi. Kalçamı kavrayıp bacağıma beline doladığında sarsılma şekli beni neredeyse çözüyordu. Kalçalarını çevirip ona ihtiyacım olan yere bastırırken ağzı benimkini hiç bırakmadı. Ben kendiminkini eğdim ve o da boğuk, düzensiz bir iniltiyle karşılık verdi.

İçeri iterken içimden ince bir ürperti geçti, genişliğinden kaynaklanan ilk rahatsızlık ısırığında vücudum gerildi. Durdu ama ben daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çünkü işte buydu. Hatırlayacağım şey buydu.

Bacağıma kalçasına dolanmış ve kollarım omuzlarını sarmışken, kendimi kaldırdım ve onu aşağı çekerek tamamen içime oturttum.

"Siktir," diye homurdandı Ash, iniltisi yarı kahkahaydı. Sonra Primal dilinde bir şeyler söyledi ama benim anlayamayacağım kadar hızlı ve alçak sesle. Beni tekrar öptü ve bu öpücükler tatlı ve şefkatliydi. Beni öptü... sanki onun ve beni sadece sevmekle kalmadı, bana aşık oldu. Şimdi ve sonsuza dek. Ve hareket etmeye başladığında beni öpmeye *devam etti*.

Neredeyse benden kurtulana kadar geri çekilirken vücudum onun etrafında sıkıştı ve sonra gidebildiği kadar içeri girdi. Dudaklarımı, çenemi ısırırken sıcak, sıkı ürpertiler içimi doldurdu. Ayarladığı hız yavaş ve işkenceliydi, beni çılgına çeviriyordu.

"Daha fazla." Bir avuç saçımı yakaladım ve inledi.

"Daha hızlı?" diye dudaklarıma karşı alay etti.

"Evet."

"Daha sert mi?"

Titredim, damarlarımda şimşekler çakıyordu. "*Evet.*"

Ash hâlâ kendini tutuyordu, kalçaları sert ve derin bir şekilde ileri atılırken dönen gümüş gözleri benimkilere kilitlenmişti. Ve ben onu yakaladım. İki dizimi de yukarı kaldırdım ve bacaklarımı beline doladım. Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Vücutlarımız aynı hizadaydı, kalça kalçaya, göğüs göğüse.

Sonra hareket etti, tam istediğim gibi, hızlı ve sert. Ayak uyduramadım bile.

Beni götürürken tek yapabildiğim tutunmaktı.

"Fates, hiçbir şey böyle hissettiremez," dedi ağzıma karşı. "Hiçbir şey senin gibi hissettiremez."

Ben de aynı şeyi hissediyordum ama beni tekrar tekrar kırılma noktasına getirirken zevk yeniden artmaya başladığından kelimeleri çıkaramıyordum. Ağzı benimkini buldu ve bir kolunu altına sokarak kalçalarımı yukarı kaldırdı.

Sonra tüm zaman algımı kaybettim. Sadece bedenlerimizin bir araya gelme sesleri ve yukarıdaki rüzgârın dalları karışırması vardı. Her derin, vurucu itişte onun şiştiğini ve sıkılaştığını hissettim. Gerginlik geri döndü, vücudumdaki her kas gerilene kadar içimde derinleşti.

Yavaş bir yapı yoktu, sınıra gelip sonra geri çekilmek yoktu. İçimde dönen bobin şok edici bir hızla açıldı. Adını haykırırken, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun zevk, her sinir ucunu geren sıkı, sıcak dalgalar halinde üzerime yuvarlandı.

Akılsızca başımı geriye attım ama Ash'in eli başımın yere çarpmasını engelledi. Başımın arkasını kavradı ve kalçalarını yere bastırdı.

Vücudumdaki her sinire kontrol edilemez bir coşku dalgası gönderiyordu.

"*Liessa*." Sesi sert ve alçaktı. İçime doğru bastırdı ve boğuk bir çığlıkla beni serbest bıraktı. "Sera."

Vücudumun geri kalanı gevşerken bile ona tutundum. Zevk onu aynı sonsuz şekilde ele geçirirken onu sadece kendime doğru tuttum.

"Hiç istemedim..." Ash tenime doğru fısıldadı, hala içimde kasıldığını hissetsem bile. Önce boynumu, sonra dudaklarımın kenarını öptü. "Sana kadar hiç istemedim."

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Ash'in dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi ve sözleri zihnimde yankılandı.

Hiç istemedim.

Kollarımı omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarıldım. Birbirimizin içinde boğulana kadar öpüşmemiz derinleşti.

Sana kadar hiç istemedim.

Dudaklarımız isteksizce ayrılırken kalbi benimkine çarpıyordu. İkimiz de nefessiz ve özlem içindeydik-

İlkel öz aniden içimde yoğun bir şekilde zonklayarak kısa bir nefes almama neden oldu. Ash'in kafası tam o anda yukarı kalktı.

Alçak bir gök gürültüsü havada dolaşıyor, hem üstümüzden hem de altımızdan, her yönden yayılıyor gibi görünüyordu. Tüylerim diken diken oldu ve gözlerim onunkilere kilitlendi.

"Kolis," diye hırladı Ash, eti incelirken yanaklarında hızla beliren gölgeler. "Onu buldular."

"Ve bilinci yerinde," diye fısıldadım.

Zaman...

Zamanımız kalmamıştı.

Gümbürtü arttı ve yer sarsıldı, ağaçların sallanmasına ve birkaç yaprağın düşmesine neden oldu.

Hazır

değildim. Ama

olmak

zorundaydım.

Sonla yüzleşmek zorundaydım çünkü bu sondu. Bu yakın bir görüşme değildi. İşte

yarınlar olmayacaktı. Sonrası olmayacaktı. Hepsi bu kadardı.

Dilimin ucuna yüzlerce -hayır, *binlerce*- farklı şey gelirken Ash'in dönen gümüş gözlerine baktım. Hâlâ bilmek ve söylemek istediğim çok şey vardı. Bunların hepsi bir ömür ya da daha fazla zaman alabilirdi ama benim sadece birkaç dakikam vardı. Artık saatler bile değil.

Tutanaklar.

Panik göğsümü delip geçti ve damarlarımda adrenalin salgılanmasına neden oldu.

Keskin bir nefes alırken Ash'in bakışlarındaki hava dalları parladı.

Oh, hayır. Duygularımı okuyordu. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Paniğimi ya da sıkıntımı hissetmesini istemiyordum. Bu onun için zaten yeterince kötü olurdu.

Nefes al. Ellerimi saçlarına daldırarak uzandım. *Tuttum.* Bir ya da iki kalp atışı boyunca parmaklarımın arasından kayan dokuyu hissetmeme izin verdim. *Nefes verdim.* Hızla atan kalbimin yavaşlamasını diledim. "Hep senden önce istedim."

Ash'in içinden bir titreme geçti ve bunun Iliseum'da biriken ve ölümlüler âlemine yayılan İlkel öfkeyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. "*Liessa...*"

"Tanınmak istedim," diye fısıldadım, bunu duymasına ihtiyacım vardı.
"Kabul edilmek istedim."

Ash'i bir ürperti daha sarstı.

"Ben de dahil olmak istedim." Ellerimi saçlarından kurtarıp boynunun serin teninde gezdirdim. "Konuşulmak ve dokunulmak istedim."

"Sera," diye nefes aldı.

Parmaklarımın ucu çenesinin sert çizgisini sıyırdı. "Hepsinden önemlisi, değer görmek, ihtiyaç duyulmak, el üstünde tutulmak ve kim olduğum için *istenmek istedim*, kim olmam gerektiği ya da biri için ne yapabileceğim için değil. *Görülmek* istedim." Yer bir kez daha titrerken bir duygu dalgası boğazımı tıkadı. "Bana bunların hepsini sen verdin Ash. Senin sayende yaşadım."

Ash'in içinden, sanki ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi bir ses geldi. "Sana çok daha fazlasını vereceğim."

Ben daha ne dediğini anlayamadan ağzı benimkinin üzerine kapandı. Geriye doğru sallanarak, akıcı bir şekilde ayağa kalktı. Beni göğsüne bastırdı, öpücük derinleşti, dudaklarımı ayırdı. Dili benimkini okşadı ve bu şekilde öpüştüğünde, kokusu, tadı ve ağzının serin ıslaklığı beni bunalttı. Bizim Başının arkasını kavrayıp tüm hisleri içime çekerken dudaklarım açlıkla hareket etti. Nereye gittiğimi unutmak istemiyordum.

Ben olsam yapmazdım.

Keskin rüzgâr etrafımızı karıştırdı. Ayaklarımın üzerinden akan soğuk suyun ani şoku duyularımı sarstı. Ash göle girmişti, gölge taşından toprak basamakları zarifçe iniyordu, su yükseliyor ve önce bacaklarımın sonra da belimin üzerinden geçiyordu. Beni öpmeye devam etti, ağzı sanki benim kadar o da kendini kaybetmek istiyormuş gibi ısrarcı ve talepkârı.

Ağız benimkini ancak su belime ulaştığında ve ara sıra omuzlarımda dalgalandığında terk etti. "Sera," diye soludu.

Göl kenarında her zaman olduğu gibi sakinleştiğimde kalp atışlarım yavaşladı. Uzanıp avucumu yanağına bastırdım. Gözleri kırbaçlanan gümüş rengi saç telleriyle doluydu. "Seni seviyorum Ash."

Göğsü keskin bir şekilde yükseldi ve aldığı her nefes hızlı ve sertti.

"Vakit geldi," diye fısıldadım.

Gözlerindeki hava yavaşladı. Göğsü hızlı hareketlerini durdurdu. Altımızdaki sarsıntı bir kez daha geldiğinde bile hareket etmedi.

Çenesini avuçladım. "Lütfen."

"Hayır" diye hırlarken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve sivri bir ucu ortaya çıktı.

Sonra vurdu.

O kadar hızlıydı ki, daha önce dişinin sıyrığını hissettiğimde beni ele geçirmekle tehdit eden tedirginliği hissetmeye vaktim olmadı.

Dişleri boğazımın derisini delip geçerken söylediği tek kelime çılgılığımın arasında kayboldu. Keskin bir acı vücudumda yankılandı ama acı uzun sürmedi. Acıyı kovan şey tam olarak zevk değildi, sadece ağız boğazıma yapıştığında acı mıyordu ya da belki... belki de zevki hissedemiyordum.

Çünkü hiçbir şey bulamadığını biliyordum.

Ash titriyordu ama bunu uzatmayacaktı. Bunu bana yapmazdı.

Parmakları, şimdi suyun altında olan kalçamda, damarlarımdaki derin, uyuşturucu çekişlerle uyum içinde olan yavaş, yatıştırıcı hareketlerle hareket etti. İçti

Kanımı hızla içine alıyordu ve bunun muhtemelen onun bir parçasını öldürdüğünü biliyordum - geri gelmesi uzun zaman alacak bir şey.

Elimi saçlarının altından geçirerek parmaklarımı boynunda gezdirdim. Gözlerimi açtığımda bunun bir tür rahatlama getirmesini umuyordum.

Yıldızlar tepemizde parıldıyor, gökyüzünü göz kamaştırıcı bir dizi parıldayan ışıkla kaplıyordu. Çok fazla vardı. Yüzlerce. Binlerce. Ve Ay mı? Çok büyüktü, çok parlaktı.

Ash'in kolu bana sarıldı... yoksa ben mi sarsıldım? Aya bakarken emin değildim. Kızlar içimde uğuldamaya başladı, önce küçük bir titreşimden başka bir şey değildi, sonra çılgınca bir dansa dönüştü.

Sorun yok, diye düşündüm kendi kendime, elim kendiliğinden kayarak göğsünde durdu. Düşüncelerim, uzun zamandır üzerinde durmama izin vermediğim şeye kaymaya başladı.

Nereye gidiyordum?

Ash müdahale edemezdi. Bu Arae'ye bağlıydı ve umarım beni Uçurum'a mahkûm etmezlerdi. Ama hayatım tehlikede değilken de can almıştım. Kötü insanları ve krallığının düşmanı olanları öldürmüştüm. Yanacak mıydım?

Hayır, mantık yürüttüm. Vadi'ye girecektim. Holland bunu sağlayacaktı. Buna inanmak zorundaydım. Ama nasıl bir şey olacaktı? Ash bile bana söyleyemezdi. Tek bildiğim herkes için farklı olduğunu biliyordum. Nasıl olduğunu anlamamıştım. Cennet bireyselleştirilmiş olsaydı birileri sevdiklerini görebilirdi, ama belki de bunu anlamamamız gerekiyordu.

Kimi göreceğimi merak ediyordum. Kiminle tanışacağımı. Babamla mı? Bu güzel olurdu.

Eski bakıcımı görebilir miyim? Bunu ben de isterdim.

Hatırlayacak mıyım?

Ash mi? Ailem mi? Her şeyi mi? Huzurlu olacak mıydım? Hatırladığımda ya da unuttuğumda nasıl huzurlu olabileceğimden emin değildim. Ruhlar böyle mi oluyordu?

İçimi çektim, düşüncelerimin izini

kaybettim. Ölmek acı vermiyordu.

Ash, gölümün serin ağırlıksızlığıyla ve ağzının artık daha yavaş, nazikçe boğazıma doğru çekilmesiyle bundan emin oldu.

Kanımı içine çekti ve sıcaklığımı... Vücudunda hissedebiliyordum. Göğsünde başladı ve sonra karnına yayıldı. Bana sıkıca sarılmış olan kolları artık soğuk değildi. Kanım bunu yapıyordu, ona hayat veriyordu. Ve Tanrım, bunu tekrar hissettiğim ve vücudunun bu haldeyken nasıl hissettiğini hatırlama şansına sahip olduğum için çok minnettardım. Ve hatırlayacaktım.

Ben yapardım.

Ben yapardım.

Ash'in kalbinin avucumun altında attığı hissine odaklandım. Bu beni toprakladı. Bir süreliğine.

Ama görüşümün kenarları kararmaya başlamıştı ya da bir süredir öyleydi. Tam olarak emin olmadığım başka bir şey daha vardı, ama kalbimin yavaşladığını hissettim ve akan su artık o kadar gürültülü değildi. Sesi kısılmıştı, çok uzaklardan geliyordu. Diyarı sarsan depremleri artık hissedemiyordum.

Ama karanlığın içine düşerken diyarın elimden kayıp gittiğini hissettim.

Elim yine kaydı. Kalbini hissedebileceğim bir yerde tutmaya çalıştım ama yorgundum. Güçsüzdüm. Elim seğirdi ve düşmeye başladı.

Ash bileğimi yakaladı. Beslenmeyi kesmedi ama elimi avucunun içine aldı ve avucumu göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı.

O biliyordu.

Bir şekilde biliyordu.

Dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. Titrediğini hissettim ama ölüyor olmama rağmen gülümsediğimi biliyordum. Gerçekleşiyordu. Bunca zaman sonra bundan kaçış yoktu ve Ölüm'ün kollarında olmama rağmen *gülümsedim*. Ölmek istemiyordum. Hazır değildim. Bu sihirli bir şekilde adil hale gelmemişti. Ben yaşamak istiyordum. Hayatı her zamankinden daha çok istiyordum, ama ben...

Ash'in teninin ve ağzının sıcaklığını hissettim. Avucumun altında atan kalbinin gücünü hissettim ve kanımın artık onun içinde dolaştığını biliyordum. Ash yaşamaktan fazlasını yapacaktı. Yüксеlecek ve her zaman olması gerektiği gibi hükmedecekti.

Ve ben... huzur hissettim.

Kabullenme değil. Teslimiyet değil. Sadece huzur. Vücudumdan bir kasılma geçti, kalbim tekledi ve göğsümde kor alevlendi-

Ash başını geriye doğru salladı, nefes alış veriş hâlâ hızlı ve sertti. Yüz hatları bulanıktı ama bana bakarken gözlerindeki havanın ne kadar parlak olduğunu gördüm. Ve közler...

Göğsümde şiddetle çarpıyorlardı. O yapmamıştı...

"Közler," diye fısıldadım, dilim kalın ve ağır geliyordu.

"Közleri sikeyim."

Elimi suya düşmesine izin vermeden kucağıma koyduğunda zihnimi karışıklık kapladı. "Ash." Hareket etmeye çalıştım ama vücudumun istediğimi yapmasını sağlayamadım. "Ne... Ne yapıyorsun?"

"Sera, kanımı almana ihtiyacım var. Benden beslenmene ihtiyacım var."

"Ne...?" Yaptığı ya da *yapmadığı* şey yüzünden halsiz kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Huzurumun sisini kırdı. "Hayır, Ash. Hayır-"

"*Hayır!*" diye bağırdı... ya da fısıldadı. Beni ısırmadan önce bunu nasıl söylediğini düşündüm.

Ona gerçekten yaşamasını istediğimi söylediğimde beni dinlemeyi nasıl reddettiğini, sözünü ettiği *sonrasını* ve bana daha fazlasını vereceğini nasıl söylediğini düşündüm. Mağarada benimle konuştuğu zaman. Söylemediği her şeyi düşündüm.

Közleri almayı planladığını hiç söylememişti, bana değil. Ne Keella'ya ne de Attes'e.

Tekrar bir araya geldiğimizden beri ve hatta Kolis bana sarılmadan önce söylediği her şeyi gözden geçirdim.

Ölmene izin vermeyeceğim.

Ash közleri almayı hiç planlamamıştı.

"Gitmene izin vermeyeceğim," dedi. "Seni Yükselteceğim."

Göğsümde başka bir takılma hareketi hissettim. "Sen...sen yapamazsın."

Ondan gelen kahkaha karanlık ve sonsuzdu. "Evet, yapabilirim." "Bu... işe yaramayacak," diye mantık yürüttüm.

Eather onun gözlerinde döndü. "Ben lanet olası bir Ölüm İlkeliyim. Kanım Kadimlerin kanı, yani bunu kesin olarak bilmiyoruz. Kimse bilmiyor. Delfai'nin ya da Arae'nin ne iddia ettiği umurumda değil. Siktir et onları. Deneyeceğim."

Sözleri aklımda yer ettikçe, bir umut kıvılcımı hissettim ama kısa sürdü. Kolis aynısını yapmaktan bahsettiğinde, bunun işe yaramayacağını biliyordum. Ve işe yarasa bile... "Ne olacağım?"

"Bilmiyorum. Bir demis mi? Kolis'in yarattığı Yükselmişlerden biri mi?"
Ama bu... Yükselmişler böyle çalışmazdı. Onlar üçüncü oğullardı ve

Kızları. Ash bunu biliyordu. Bir sarsıntı daha onu sarstı. "Ya da Yaşamın İlkeli."

Ama bu olmazdı. Olamazdı.

"Neye dönüştüğün umurumda değil." Bileğini indirdi. "Hayatta olduğun sürece umurumda değil. Beni terk etmediğin sürece. Umurumda değil. Bana nasıl dönersen dön, seni istiyorum."

Tanrılar, ona

inandım. Ama işe

yaramadı.

Közlere odaklanarak, güç almak için onlara tutundum. Zayıf enerji damarlarımda vızıldadı ve elimi tekrar göğsüne, kalbinin üzerine kaldırmama izin verdi. "Seni seviyorum."

Gözlerini kapattı. "Sera, sessiz ol ve bir kez olsun benimle kavga etme." "Seni çok seviyorum ama bunu yapmak zorundasın."

"Kapa çeneni, Sera." Yanağından aşağı bir karanlık çizgi inerken başını bileğine doğru çevirdi.

"Közleri al. Almak zorundasın. Lütfen."

"*Kapa çeneni, Sera!*" diye bağırdı ve karaağaçlarda kalan kuşların korkuyla kaçışmasına neden oldu. "Son kez söylüyorum, közler ya da diyarlar umurumda değil. Onlar yanabilir."

Ürperdim, parmaklarımı tenine doğru kıvırdım. "Bunu kastetmiyorsun."

Gözleri açıldı ve benimkilerle kilitlendi. Durgun, sonsuz gümüş havuzları gibiydiler. "Seviyorum."

"Ya yine de ölürsem?" Azalan gücüne tutunmaya çalıştım, göğsüm her kelimedede daha da sıkışıyormuş gibi hissediyordum. "Korlar ölecek ve sen ölmeyeceksin."

beni-"

"Biliyorum. İşe yaramayabilir. Eğer işe yaramazsa, seni ve közleri kaybederim. Riske girmeye ve bu riski almaya hazırım," dedi. Omzunun üzerinden suyun kayaların üzerinde donduğunu gördüm. "Milyonlarca ölümlünün hayatı ya da tanrılar sizinkileri geçemez. Diyarlar Uçurum'da çürüyebilir ve tüm yaşam sona erebilir." Diğer yanağından bir çizgi daha kaydı, nemli ve gece yarısı kırmızısı rengindeydi. "Yanımda olduğun sürece umurumda değil."

Oh, Tanrım.

Kanlı gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Ash *ağladı*. "Kaybettiklerimin ruhlarını bedenime alacağım. Sonu memnuniyetle getireceğim ve bunu yanımda sen varken yapacağım," diye yemin etti. "Ya yapamazsam? Başarısız olursam ve seni kaybedersem?" Üzüntü ve pişmanlığının acısıyla sesi çatallaştı. Kalbim paramparça oldu. "Diyarlar hayatta kalamaz, Sera."

"Ash," diye yalvardım, acısından nefret ediyordum. Sesinde duyduğum pişmanlıktan nefret ediyordum.

"Eğer seni kaybedersem, onlar çoktan gitmiş, ölmüş ve çürümüş olacaklar." Alnı benimkine yaslandı. "Bunu zaten bilmiyor musun? Sen biliyorsun. Kolis benim hakkımda hep haklıydı. Onun düşünebileceğinden çok daha kötüsünü yapacağımı biliyordu. Ve yapacağım da. Seni kaybedersem diyarları mahvederim. Eğer sen ölürsen, onlar için hiçbir umut kalmaz... masum ya da kötü, tanrı ya da ölümlü. Hepsini yok edeceğim."

Ash ürperdi, sonra beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, dudaklarımı uyuşturdu. "Sakın ölme."

Başını geriye çekip bileğini bir kez daha kaldırırken ona baktım. Zayıf bir kahkaha beni terk etti. "Ölme mi?"

"Evet. Aynen öyle. Sakın ölme," diye tekrarladı sanki bu basit bir çözümmüş gibi. Gözleri benimkileri tuttu. "Daha iyi olanı siktir et, Sera."

Daha önce yaptığım gibi çılgılık atmak yerine "Yüce iyiliğin canı cehenneme" diye mırıldandım. Korlar içimde uğuldadı. "Çünkü biz..."

"Biz iyi değiliz, *Liessa*."

"Ama siz öylesiniz."

"Sensiz olmaz," dedi. "Sensiz olmaz."

Dudaklarının ayrıldığını gördüm. Bileğini parçaladı, derisini yırtarak açtı. Sonra kolundan aşağı akan kanın parıltısını gördüm.

Gölgeler tekrar görüş alanıma girdi, çalınan güç azalıyordu. Bileğini indirdiğinde, bunun muhtemelen benim sonum olacağını biliyordum - diyarların ve onun sonu. Buna pişman olacaktı. Bir noktada, her şey yok olmadan önce, olacaktı.

Ama kanı dudağıma çarptı, sıcak ve karıncalı, ya korları ya da içgüdüyü ateşledi. Ağzım açıldı. Tatlı ve dumanlı kan dilime ulaştı.

Duygularımda bir isyan ya da duyularımda bir şok yoktu. Bunun için çok geç kalmıştım ama bedenim içgüdüsel olarak tepki verdi. Ya da közler öyle yaptı.

Yutkundum.

Ash açık yarayı ağızıma bastırırken kanı sıcak ve yoğun bir şekilde boğazımdan aşağı aktı. İçtim.

Boğazım artık çalışmayana kadar içtim. Kanının boğazımdan aşağı aktığını artık hissetmeyene kadar yutkundum. Ben... Ben hiçbir şey hissetmedim. Ne sıcaklık. Ne de soğukluk.

Sonra çok garip bir şey oldu. Bitmek bilmeyen bir anı dalgası dalga dalga üzerime geldi.

Babamın resmine bakan ve sonunda çillerimin nereden geldiğini anlayan solgun saçlı bir çocuk olarak ben. Annemin soğuk bakışları beni çok derinden yaralar ve sonra sadece hiçbir şey hissettirmezdi. Ama sonra dokuz ya da on yaşındaki bir anıya daldım. Geceydi, günü Holland'la antrenman yaparak ve akşam yemeğimi tek başıma yiyerek geçirmiştım. Morumsu mavi çiçekleri olan gümüşi yeşil çalıların yanına oturmak için bahçeye gitmişim. Kokuları hoşuma gitmişti çünkü...

Anne kokuyorlardı.

Çakıl taşlarına çarpan yumuşak bir ayak sesi beni bankın üzerinde iki büklüm etti.

Annem asılı fenerlerin ışıltısı altında tek başına yürüyordu, solgun saçları Odetta'nın benimkini asla zorlayamayacağı bir kıvrımla toplanmıştı.

Sir Holland'ın bana öğrettiği gibi tamamen hareketsiz ve bir ruh kadar sessiz kaldım. Annem beni görmedi. Gökyüzüne bakmakla meşguldü ve dışarıdayken onun dikkatini çekmemem gerektiğini düşünüyordum. derslerimiz. Ben yaptığımda hiç mutlu görünmüyordu.

Annem hiç mutlu görünmüyordu.

Kral Ernald ile evlendikten sonra bile.

Kral Ernald mutlu görünüyordu. Koridorda yanımdan geçerken bana çikolata atıstırdı.

Bacaklarımı birbirine kenetleyerek, yüksek sesle nefes almamak için ağzımı kapattım. Onu üzmem istemedim. Benimle gurur duymasını istiyordum. Çenem kalktı. Onu gururlandıracaktım ama... Beni görmesini istiyordum. Ezmeria ve Tavius ile yaptığı gibi benimle konuşmasını. Onlara görevinden bahsetmezdi. Aptalca şeylerden bahsederdi-

"Orada olduğunu biliyorum, Seraphena."

*Bakışlarım ona kayarken dudaklarım çözüldü ve bir patlama sesi çıktı.
"Özür dilerim."*

*"Öyle misin?" Birkaç adım geride durdu, elleri soluk mavi elbisesinin
üzerinde kenetlenmişti ve vücudu benimki kadar kaskatı kesilmişti. "Ne için
üzgünsün?"*

*"I..." Tam olarak emin değildim. Söylemem gerektiğini düşündüğüm için
söylemiştim. Böyle şeyleri çok söylerim.*

*"Bunun bir önemi yok." Bakışları benimkilerden çiçeklere kaydı. Fener
ışığı nemli yanaklarında parlıyordu. "Buraya geldiğini bilmiyordum."*

*Ağlıyor muydu? Öne doğru gelişini izledim, elbisesi çakıl taşları ve
çimenlerin üzerinde sessizce fısıldıyordu. "Kokusu hoşuma gidiyor."*

*Tuhaf bir kahkaha attı. Sesi biraz acımasız ve hüznünlüydü. "Yapardın,
değil mi?"*

*Bununla neyi kastettiğini bilmiyordum ve bir şeyi bilmiyorsam en iyisinin
hiçbir şey söylememek olduğunu öğrenmiştim.*

Birkaç dakika sonra "Bunlara ne dendiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Um." Tekrar çiçeklere baktım. "Lavanta mı?"

*"Yakın, ama hayır." Yanımdan geçip gitti ve ben de yürümeye devam
etmesini bekledim,
ama o yanıma oturdu. "Bunlara nepeta mavisi deniyor."*

*"Oh," diye fısıldadım, parmaklarım geceliğimin ince ketenine
bastırıyordu. Gözlerini ileriye dikti. "Neden bu kadar geç saatte
buradasın?"*

*"Yapamadım-" Kendimi tuttum. Annem düzgün konuşmamı severdi. "I
uyuyamadım."*

Yanıt gelmedi.

"Neden... neden buradasın?" Çekinerek sordum.

"Şakaklarımda bir ağrı vardı," diye cevap verdi. "Temiz hava ve sessizliğin bana iyi geleceğini düşündüm."

"Ah," diye tekrarladım, dudağımı dişlerimin arasında sürükleyerek. Sonra bir keresinde bana bunun yakışksız olduğunu söylediğini hatırladım ve durdum. "O halde gitmeliyim." Ayağa kalkmaya başladım.

"Hayır, sorun yok." Annem beni durdurdu. "Sen... sen her zaman sessizsin."

Şaşkınlık içime doldu. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemedim. Annem derslerimiz dışında benimle hiç oturmadı. Ben de onun yaptığını yaptım. Güzel çiçeklere baktım.

Hareketsiz ve sessiz kaldım, her parçam ne kadar yakın olduğumuzun farkındaydı. Saniyeler geçip dakikalara dönüşürken vücudunun sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum. Ona baktım. Yanakları parlıyordu. Endişesi arttı.

"Başın seni üzüyor mu?" Sessizce sordum.

"Ne?" Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Oh," dedi. diye mırıldandı, ağladığını fark etmemiş gibi yanağını silmek için elini kaldırdı. "Hayır, başım değil."

"O zaman seni üzen ne?" Ona doğru eğildim, ellerim yumak yumak olmuştu.

"Daha çok kim gibi," dedi, dikkati bana odaklanmıştı. Yüzüme. "Tanrılar üzerine yemin ederim, seni her gördüğümde..."

Nefesimi tuttum. Ne kadarımı görebiliyordu? Buraya gelmeden önce yıkandım mı? Bazen unutupordum ve yüzümde her zaman lekeli bir şeyler oluyordu.

"Senin daha çok çilin var." Dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi. Gülümsedi. Annem bana gülümsedi.

"Tıpkı..." Boğazını temizledikten sonra gülümsemesi soldu. Çiçeklere geri döndü. "Baban bunları severdi."

Neye daha çok heyecanlanacağımı bilemedim. Gülümsemesi mi? Ya da ondan bahsetmesi.

"Kokuları da hoşuna gidiyordu," diye devam etti. "Bir kokuları olduğunu düşündü

Lavantaya kıyasla daha hafif, daha taze bir koku." Başını iki yana salladı.

"Ben asla farkı anlayamazdım ama o anlardı. Lavantanın şey gibi koktuğunu düşünürdü..."

Çiçeklere geri döndüm, parmaklarım gevşedi. "Vanilya."

"Evet," dedi ve sonra içini çekti. "O da aynı şeyi söyledi. İzninizle." Ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden küçük bahçe köşesini terk etti.

Sola... bana.

Daha önce hiç olmayan garip bir netlik duygusuyla anılardan sıyrıldım. Bakışları ve sözleri asla sadece soğuk değildi; aynı zamanda kaybettikleri ve asla yakınlaşmasına izin veremeyeceği çocuğu için acımasız bir ıstırap ve kalp kırıklığıyla doluydu. Önemsemek. Sevmesine. Çünkü bunu yaparsa, babamın atasının yaptığı anlaşmayı nasıl onurlandırabilirdi?

Başka bir anıya daldım, Odetta'nın gümüş rengi saçlarını ve akşam yemeklerini benimle paylaşırken sempati içinde kısa bir süre yumuşayan çizgili yüzünü gördüm. Yemek yerken kendimi odasındaki küçük masada onun yanında otururken gördüm. Bahçeden önceydi. Daha gençtim ve ben... doğru hatırlamıyordum.

"Sence annem bir bakire kızı olduğu için gurur duyuyor mudur?" Çatalla oynayarak sordum.

"Aptal çocuk." Odetta'nın kahkahası daha çok bir hırıltı gibiydi. "Hep aptalca sorular soruyorsun."

Bunun aptalca bir soru olduğunu düşünmedim. Çatalı masanın üzerine bıraktım ve çıkardığı çınlamadan memnun oldum. "Boş ver."

Odetta uzandı, budaklı ve kemikli parmaklarını çenemin etrafında kıvırdı. Başımı kendi başına çevirdi. "Çocuk, Kader senin yaşam ve ölüm tarafından etkilendiğini, olmaması gereken birini yarattığını biliyor. Korkmaktan başka nasıl bir şey olabilir ki?"

Hafıza paramparça oldu. "Olmaması gereken bir şey yaratmak" dememişti. "Birini yaratmak" demişti. Benden mi bahsediyordu? Yoksa benim yaratacağım birinden mi? Ama ben kimseyi yaratmayacaktım.

O sırada Holland'ın yumuşak sesi yükseldi ve benimkini gölgede bıraktı. "Ölümden korkmuyorum," dedi beni çevrelerken. Daha büyüktüm, on yedi yaşıma yaklaşmıştım. "Ben hayattan korkarım."

Kaşlarımı çatarak kılıcımı geri çektim. "Ne?"

"Ölüm yaşlılıkta kazanılmış bir ödül olabilir, ama yaşam?" Sir Holland döndü, kolumdan yakaladı ve döndürerek beni yere fırlattı. "Hayat acımasızdır.

Çalındığında, diyarların mahvına, Ölüm'ün bile saklanacağı bir gazaba dönüşebilir."

Ezra, Holland'ın yerini aldı. Bahçelerde yürürken hava nemden yapış yapıştı, ama o boğazına kadar düğmeli krem rengi, ince çizgili bir yelek giymişti.

"Buna inandın mı?" diye sordu.

Ona doğru baktım. "Neye inanacaksın?"

Dikkati elindeki kitaba sabitlenmişti. "Dinlemiyorsun."

Söylememiştim, o yüzden yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Phebe'nin Etris'in ölmeden önce gördükleri hakkında yazdıklarını sana anlatıyordum.

-Önemli değil." Phebe ve Etris'in kim olduğunu merak ederken bir esinti siyah saçlarından bir tutamla oynayarak yüzüne doğru savurdu. Bana doğru baktı. "Sen benim için önemlisin."

Tökezledim, neredeyse düşüyordum. "Ne oldu?" Güldüm.

Bakışları ciddiye. "Sadece bunu bilmeni istedim. Benim için önemlisin."

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. Uyku ilacını biliyor muydu...? Göğsüm buz kesti. Nasıl bilebilirdi ki? Yüzümün ısındığını hissederek başımı salladım. "Bu Phebe sana bunu söylemek için mi bu kitaba yazdı?"

"Oh, evet. Kesinlikle." Sırıttı, yürümeye başladığında elbisesinin etekleri ayak bileklerine takılıyordu.

Olduğum yerde kaldım, avuçlarım nemliydi. Göğsüm sıkıştı, göğsüm.

Minik Jadis'in göğsüme yaslandığını gördüm, o ve Reaver uyuyordu. sağlam bir şekilde. Onların görüntüsü duman gibi dağıldı, yerini Aios ve Bele'nin görüntüleri aldı. Ector'un gülümsemesi. Saion'un derin kahkahası.

Ash ve ben, o olduğunu bilmeden önce Garden District'in tatlı bezelye kokulu geçidindeydik.

"Senden yardım istemedim," diye tükürdüm.

"Ama yine de sende."

Kalbim tekledi ve sonra bizi burada, bu gölde buldum, başım onun kucağında, parmakları koluma hafifçe dokunuyordu. Belki de o zaman bile ona aşık olduğumu düşünmüştüm. Sadece bilmiyordum. Eğer bilseydim...

Anı, daha yeni bir anıya dönüştü. Ash ve beni taç giyme töreninde, ellerimizdeki altın kıvrımlara bakarken gördüm.

Ash arkasına yaslanmış, kalabalığı incelerken yüzünde o nadir, gerçek gülümsemelerden biri belirmişti. *"Kaderler her şeyi yapabilir."*

"Liessa? Sera?"

O ses beni anılarımın fırıl fırıl dönmesinden kurtardı. "Beni bırakma. Lütfen."

Ash'ti ama sesi farklıydı. Çığ. Dehşete düşmüştü. Onu hiç bu kadar korkmuş duymamıştım. "Lütfen," diye yalvardı. "Kahrolası Kader, seni kaybedemem. Yapamam... Seni seviyorum. Seviyorum. Fates, seviyorum. Seni seviyorum. Nasıl sevmem? Bu nasıl aşk olmaz?" Karaağaçlara doğru bağırdı, ya da en azından ben öyle sandım. O muydu yoksa sadece benim zihnimden mi geliyordu emin değildim. "Seni seviyorum, yapamasam bile. Sana aşığım."

O zaman orada değildim.

Ölümden başka bir yerde değildim.

Seni seviyorum.

Ölüm sessiz değildi.

Ya da huzurlu.

Sesi vahşi bir öfkeyle doluydu.

Seni seviyorum, yapamasam bile.

Ölüm öfke ve acının kükremesiydi, ruhun paramparça oluşunun sesiydi. Kırılan bir kalbin.

Ben sana aşığım.

KIRKINCI BÖLÜM

Sessiz karanlığın içinde süzıldüm.

Acı yoktu. Mutluluk yoktu. Korku yoktu. Heyecan yoktu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece oradaydım. Kim ya da ne olduğum artık önemli değildi.

Ben sadece bir şeydim.

Diğer tüm canlılar gibi bir şey. Küle dönüşmek üzere tasarlanmış farklı şekillerdeki parçalardan oluşan bir koleksiyon...

Toprağa geri dönecek, toprağı zenginleştirecek ve toprakların doğurduğu yaşamı sağlayacak kül.

Ama karanlık tamamen sessiz değildi. Uzak bir uğultu vardı. Bir fısıltı. Bir isim çağrılıyordu. Yalvarış. Uzaktaki yalvarış beni çekiştiriyordu.

Seraphena, çocuk.

Daha yüksek bir yankı duyunca süzölmeyi bıraktım. Bir ruhun sesi. Tanıdığım birinin,

Çünkü hiçbir şey olmadan önce bir şeydim; düzensiz parçalardan oluşan bir koleksiyonu oluşturan biriydim. Bir adım vardı.

Gözlerini aç, kızım. Ses tekrar geldi - eski, yıpranmış bir ses...

Odetta.

O da artık benim gibi döngünün bir parçasıydı, değil mi?

Hayır çocuğum, değilsin.

Gözlerimi araladım. Karanlıkta bir iğne ucu kadar ışık belirdi, dönen bir safir tonuna dönüştü. Kuyruğunda ışık parladi ve zümrüt mavinin etrafını sararak dışarı fırladı. Onu zengin kahverengi izledi ve sonra üç ışık karanlık bir merkezin etrafında döndü.

O merkezde bir geçmiş vardı. Geçmiş. Her şeyin başlangıcı. Ve bir patlamayla başladı - ham enerji dalgalanırken arkasında küçük, zonklayan ışıklar bırakan bir patlama, daha önce boşluktan başka bir şey olmayan çorak topraklar ve dağlar yarattı.

O küçük, zonklayan ışıklar yıldızlardı; parlak, ışıltılı yıldızlar. Ve bir süre sonra, artık çorak olmayan topraklara düştüler. Bazıları büyük kanatlıların Yaratıklar hüküm sürerken, diğerleri batıda ve doğuda geniş su kütleleriyle ayrılmış topraklara düştü. Ve bu yıldızlar kendilerini toprağın derinliklerine gömdüler - sonunda etkilerinden iyileşen toprak. Toprak ki filizlenen fidanlar, derinlerde gömülü olanları besleyen güçlü ağaçlara dönüştü. Köklerinden beslenen, beslenen ve büyüyen yıldızlar hayat verdikleri ağaçlar. Yıldızlar yüzeyin altında kaldılar, ta ki onlar da ağaçlar kadar güçlüydüler, topraktan yükselip yürüyene kadar...

Eskiler.

Onları gördüm, sürekli değişen gözleri başlangıçlarıyla doluydu ve içimde bir sıcaklık kıvılcımı çaktı. Bu sıcaklık farklı şekillerdeki tüm parçalarımı doldurdu, çünkü ette bir ateş gördüm, İlkelleri yaratan bir ateş. Çatırdayan ısı içime doldu Hem burada hem de ötesinde, yüksek şehirler ve çelik canavarlarla dolu yabancı topraklarda, onlara verilen isimleri duydukça uzuyor.

Sonra yüz hatları acı verecek kadar tanıdık olan Yaşamın İlkelerini gördüm. Yüzyıllar boyunca draken'in kanıyla ıslanmış toprağa uzandı.

yetiştiriyor, nefesi ve iradesiyle, âlemlerin suyu ve ateşiyle ilgileniyordu. Kırmızı yüzlü ve uluyan küçük bir bebeği kaldırdı. Bebeğin gözleri ilk kez açıldı, kıpkırmızı olan gözleri parlak, çarpıcı bir ışığa dönüştü gökyüzünün gölgesi. Bebek İlkel'i görünce sustuğunda, o gözler yumuşak kahverengiye dönüşmeden önce alemlerdeki tüm renklerden oluşan bir kaleydoskopa dönüştü.

İlk ölümlünün, İlkellerin ve tanrıların suretinde değil, yıldızlardan doğan Kadimlerin yolunda doğduğunu gördüm.

Ve Kadimlerin kendi suretlerinde şekillenen yaşamın devam etmesinden sevinç duyduklarını gördüm. Sonra, onların suretinde yaratılanlar İlkellerden önce gelenleri, onların ilk yarattıklarını yok ettikçe bunun değişmeye başladığını gördüm

-Âlemlerin kendileri. Göğsümde nabız gibi atan sıcaklık genişlerken ve gözlerimin arkasında parıldayan gümüşü ışık belirirken, anladım.

Anlamıştım.

Hava, öz, çağlar önce düşen yıldızlardan gelmişti. *Anlamıştım.*

Çünkü İlkellerin yükselişini ve Kadimlerin düşüşünü gördüm. ikinci ilk vuruş. Onların huzur ve dinlenme yerlerinde solup gittiklerini gördüm. Birçoğunun toprağa karıştığını gördüm ve bazılarının artık her şeyden daha önemli olduğunu bildiğim şeyi sağlamak için kaldığını gördüm.

Her zaman bir denge olmalı, hayat her zaman devam etmeli. Ölüm her zaman gelmelidir.

Anlamıştım.

Hava parmaklarımdan ve bacaklarımdan aşağı akarken, yaşam döngüsü kırılırsa neler olacağının dehşetini gördüm. Çığlıklarını duydum

Ölüm yenilirse binler, milyonlar olacaktı ve ben biliyordum.

Yere geri dönen Kadimlerin asla ve asla yüzeye geri dönmemeleri gerektiğini biliyordum.

Çünkü onlar artık her şeyin başlangıcı, büyük yaratıcılar, hayat verenler ve diyarları dengede tutan denge değillerdi.

Onlar diyarları sarsacak, en yüksek dağları patlatacak, alevler ve bulutlar püskürterek yoluna çıkan her şeyi tüketecek, gündüzü geceye çevirecek sondu. Nehirleri kaynatacak, denizleri çöle çevirecek, taştan krallıkları yerle bir edecek ve uzak diyarlardaki o büyük çelik şehirleri devireceklerdi.

Eğer dirildilerse, bunu kan ve kemik olarak, bir zamanların o büyük başlangıcının yıkımı ve gazabı olarak yaptılar.

Yıldızların özü içimde mırıldanırken, sonu gördüm. Ve *biliyordum*.

Yaşam döngüsünün bir parçası olmadığımı biliyordum.

Ben

döngüydüm.

Başlangıç.

Orta.

Sondan önceki son nefes.

Ölümün sadık yoldaşı. Ben

hayattım.

Yavaş yavaş kafamın içinde bir basınç hissetmeye başladım. Gittikçe yayılıyor, ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

Kalbim durdu ve sonra hızlandı. Ani bir acı patlaması üst çeneme saplandı. Dişlerim gevşedi. Ağzıma metalik bir tat doldu, göğsümün ortasında bir titreme başladı, iki kor titredi ve titreşti, kalbimin her hızlı vuruşuyla genişledi. Közler büyüdü, içimde şişti, ta ki yarılmış olan uçurum açılana kadar.

parçalanmış.

Saf, katıksız güç aktı, damarlarımda kökler gibi yayıldı. Özü organlarımı doldurdu. Eather kemiklerime yerleşti ve tendonlarıma kanayarak kaslarıma aktı. Bedenim ısındı.

Etrafımda bir şey sıkıştı. Bir şey değil. Kollar mı? Evet, *kollar*. Biri beni suyun içinde tutuyordu. Bir gölde.

"Sera?" diye bir fısıltı geldi. *Onun* fısıltısı.

Asher.

O sesi tanıyordum. Karanlıkta duymuştum, değil mi?

Kutsanmış Olan.

Ruhların Koruyucusu.

Sıradan İnsanların ve Sonların İlk Tanrısı.

Başlangıcımın Sonu.

Gözlerim açıldı, gece gökyüzüne, yıldızlara ve aya sabitlendi. "Sera," diye soludu.

Şu isim. Bu isim. O isim.

Bu önemliydi ama içimde hâlâ bir şeyler oluyordu. Ham, İlkel enerji etime baskı yapıyor, gözeneklerimden sızıyordu. Derim uğuldadı-

Zaman durmuştu. Su ya da rüzgâr sesi yoktu. Hışırta yok hayvanlar ya da uzaktan gelen çağrılar. Sadece o üzerime eğilmişti, beni kollarının arasında tutarken gümüş rengi gözleri kocaman açılmış, beni ayakta tutuyordu.

"*Liessa*," diye homurdandı.

Göğsümden fişkıran hava, dönen, kıvılcımlar saçan bir huni halinde havaya fırladı. Hava akımı gökyüzüne çarptı. Zaman bir kez daha durmuş gibi hissettirdi.

Kollarım etrafımda gerildi. "Oh, kahretsin."

Güç dalgalanması zonkladı ve şok dalgasını duymadan önce gördüm, havada dalgalar halinde dalgalanıyor, her yöne uzanıyordu. Tüm diyarlardaki toprakları sarsan devasa, sağır edici bir gümbürtüyle, yoğun gümüşü altın ışık gökyüzünde dalgalandı, göz alabildiğine ve ötesine uzandı. Bu şok dalgası bize ulaştı-

O benden koptu, ben havaya kaldırılırken ağaçların arasına geri fırlatıldı. Gölümün suyu dışarı ve yukarı uçtu, gölge taşı altımızda çatlayıp yol verirken durdu. Uzun karaağaçlar sarsıldıkça inledi, geriye eğildi ve sonra öne doğru yuvarlandı, kökleri yerden koptu. Kaymaya ve devrilmeye başladılar, hava kabına geri dönerken akan suya battılar.

Benim için.

Öz etrafımı sardı ve çalkalandı, çatırdadı ve kıvılcımlar saçtı, tek gördüğüm o olana kadar beni ışııyla kapladı.

Her şeyim oldu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Ben uyudum.

Ve rüya gördüm.

Bir göldeydim, serin suda yüzüyordum. Çok huzurluydu. Sakin. Hiç yalnız değildim.

Gümüş-beyaz bir kurt gölün kıyısında oturmuş, etrafı izliyor ve her an tetikte bekliyordu,

Ben süzülürken nöbet tutuyor ve dinliyordum.

Ben uyurken biri benimle konuşuyordu.

Ses ipeksi gölgeler ve dumanla doluydu. Başkaları da vardı. Daha törpülü bir tane. Daha yumuşak, kadınsı tonlar. Sessiz mırıltılar. Ama onunki, gece yarısının sesi... *Onunkine* uyum sağladım. Beni yatıştırdı. Benim için bir anlamı vardı.

Benim için bir anlamı vardı.

"Seni ilk gördüğümde, gerçekten gördüğümde? Sen daha çocuktun ama ben böyle görünmüyordum. Kurt formumu almıştım."

Gümüş kurdun oturduğu yere baktım. Kurt... oydu.

"Bu formda olmak onu... nasıl demiştin?" Kaba, alçak bir kahkaha suyun üzerinde dolaşarak dudaklarıma bir gülümseme getirdi. "Daha az ürkütücü."

Bunu ben mi söyledim?

"Ağırlığını çakıl taşlarıyla taşıyan küçük bir şeydin, saçların Ay ışığının solgun arapsacı. Beni gördüğünde çılgılık atıp kaçacağını düşünmüştüm. Çocuk ya da değil, çoğu mantıklı ölümlü bir kurtla karşılaştığında bunu yapardı. Sen bunların hiçbirini yapmadın."

Mantıklı biri olarak bilindiğimi düşünmemiştim.

"O kocaman yeşil gözlerinle bana öylece baktın." Birkaç tane vardı Birkaç dakika sessizlik oldu ve bir daha konuşmayacağından korktum ama konuştu. "Beni tekrar görmeden önce uzun zaman geçti. On yedi yaşına bastığın geceye kadar değil, ama o zaman arasında *seni* gördüm."

Bahsettiği gecenin bir zamanlar benim için önemli olduğu gibi garip bir izlenime kapıldım. Hayat değiştiren ve unutulmaz. Bir zamanlar hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiren acı bir başarısızlık kaynağı. Ama aynı zamanda bu olayın artık benim için bir anlam ifade etmediğini de hissediyordum.

"Gölünüzü daha görmeden önce gördüğüm rüyadan size hiç bahsetmedim," dedi. "Bunun bir rüya olduğunu bile söyleyemem. Evet, başka bir şeydi. Ama yıllarca kendime sadece bu olduğunu söyledim. İkna oldum artık yapamayana kadar. Bu bir uyarıydı ve ben de kulak verdim." Ağır bir pişmanlık sesini doldurdu. "Ama bunu mümkün olan en kötü şekilde yaptım."

O zaman sustu ve ben de minnettar oldum. Onu üzen şeyler hakkında konuşmasını istemiyordum. Daha önce olduğu gibi gülmesini istiyordum.

Süzülürken zaman geçti ve başka sesler duydum. Tanımadıklarım. Bazılarını eninde sonunda tanıyacağımı sanıyordum. Geçmiş ve gelecek hakkında konuştular. Kadim bilgileri paylaştılar, *onun* sesi onlarınkini susturana kadar büyü ve güçten bahsettiler.

Beni bir tapınakta gördüğü geceden bahsederek daha fazla konuştu. Kendini benden nasıl uzaklaştırmaya çalıştığını anlattı. Bazı tanrılara saldırmamı engellediğinde beni nasıl tekrar gördüğünden bahsetti.

Denemem için tamamen anlamsız bir şey gibi geldi ama beni gülümsetti.

"O zamana kadar senin cesur olduğunu zaten biliyordum," dedi. "Sadece *ne kadar* cesur olduğunu fark etmemiştim. Ne kadar korkusuz ve tutkulu olduğunu."

O kısmı sevdim.

"Ve ne kadar çok şey hissedeceğime hazırlıklı değildim... Sadece senin varlığında nasıl canlı hissedeceğime."

O kısmı *gerçekten* sevdim.

"*Kardiyomu* aldırıldıktan sonra hala hissedebiliyordum. Önemsiyordum. Hâlâ kendimdim, sadece... Bilmiyorum." Sesi daha yakın geliyordu.

Süzülürken yanağımda bir dokunuşun hayaletini hissettim. Gözlerim kapandı. Bu gerçekten çok hoşuma gitti.

O zaman bana dokunmasından her zaman hoşlandığımı fark ettim. Bayılırdım.

"Artık bazı şeyleri güçlü bir şekilde hissetmiyordum. Artık bunu yapabilecek durumda değildim," dedi bana. "Ta ki sana kadar. Sen bana her şeyi güçlü bir şekilde hissettirdin. Her şeyi, *Liessa*."

Liessa mı? Bu benim adım mıydı? Hiç sanmıyordum ama duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ve bu kötü bir his değildi. Hoş bir duyguydu. Bana böyle seslenmesini seviyordum. Özel bir anlamı vardı.

"O ilk lanet öpücükten itibaren anlamalıydım." İç çekti. Neyi bilmeliydin?

Daha da iyisi... Bana ilk öpüşmemizden bahsetmesini istedim. Hatırlamak istedim.

Ve beni çok mutlu edecek şekilde yaptı da. "Benim en azından bir tanrı olduğumu biliyordun ve yine de beni tehdit ettin."

Bu mutluluk inanılmaz derecede kısa sürdü. Onu neden tehdit etmişim? Haklı olduğuma dair bir his vardı içimde.

"Eğer bir şey denersem..." diye beni uyarmıştınız.

Yine kalçandaki silaha mı davrandın? Sesini duydum - o an değil ama zihnimde. Onu tehdit ettikten sonra bana bunu söylemişti ve ben de *evet diye* cevap vermişim.

"Seni susturduğumda, gerçekten bana vuracağını sandım," dedi yine alçak sesle kıkırdarak. "Bir ölümlünün bir tanrıya karşı bu kadar... harika bir şekilde kavgacı olduğunu hiç bilmiyordum. Çok ferahlatıcıydı."

Bu garip bir tepkiydi ama yine de sırtmama neden oldu.

"Görülmediğimizden emin olmak için o kadar çok şey yapabilirdim ki. Sana beni öpmeni söylemek önereceğim en son şey olmalıydı." O dokunuş fısıltısını tekrar hissettim, bu sefer çenemde. "Ama tehditlerin beni kışkırttı ve lanet olsun... bu beni şok etti. Maia *kardia*'mı çıkarmadan önce bile öfkemi kontrol etmeyi öğrenmişim. Olayların beni kızdırmasına izin vermemeyi. Daha iyi biliyordum."

O...o yaptı. Çünkü o... o bunu öğrenmek zorundaydı.

"Ama seninle birkaç dakika geçirdikten sonra her sözüne ve her hareketine fazla düşünmeden karşılık veriyordum. Sadece içgüdü. Sana meydan okumak istedim. Beni öpeceğini düşünmemiştim. Büyük ihtimalle bana vuracağını düşündüm. Ama yaptın." Sesi tenime karşı bir iç çekiş gibiydi. "Ve bu beni çok şaşırttı."

Ama ben... Gözlerimi yukarıdaki boş, karanlık gökyüzüne açtığımda kaşlarım kırıştı. Ben... Ben onun dudağını ısırmıştım. O da beni öpmüştü.

"Fates, *liessa*, sıcaklığın ve güneş ışığının tadını aldınız," dedi. "Hayat. *Günlerce* dengemi kaybetmiş gibi hissettim. Seni bu şekilde meşgul ettiğim için kendime çok kızmıştım. Daha iyisini biliyordum. Çok daha iyi biliyordum. Senin için kim olduğumu henüz anlamamıştın ve seni nasıl bir tehlikeye attığımı biliyordum. Biliyordum. neler olabileceğini. Ama onca yıl kaçtıktan sonra kollarımdaydın. ve sen... sen... benimmişsin gibi hissettin."

Benimkini.

Birine ait olma fikrinin beni öfkeliendireceğine dair bazı bilgiler ortaya çıktı, ama onu değil. O farklıydı. Ben ona aittim. O da bana aitti.

"Kendime bunun babamın yaptıkları yüzünden olduğunu söyledim. Sen daha doğmadan önce bana söz verildiği için böyle hissetmem bana mantıklı geliyordu."

Bir anlaşma.

Bir krallığı kurtarmak için çaresiz bir Kral ve bir Primal arasında yapılan bir anlaşma... ve diyarları.

"Başka bir şey olamazdı ama ben... bir şeyleri yeniden güçlü bir şekilde hissetmeye başladım. O lanet öpücükten sonra, hissettim... Heyecan hissettim. Beklenti. Ve lanet olsun, bu iki duyguyu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama konu sen olunca her şey daha da arttı. Öfke ve hayal kırıklığı bile," dedi karanlık, zengin bir kahkahayla. "Peki ya beni bıçakladığında?"

Onu bıçaklamış mıydım?

"O zamanlar yaşadığımı bile hissediyordum."

Ne tuhaf bir adam.

Gülümsedim.

"Benimle tartıştığında. Bana gülümsediğinde. Bana gülümsediğinde. Gözlerindeki şiddet bakışı. Şehvete dönüştüğünde. Ama özellikle de güldüğün zaman. Kendimi *canlı* hissettim," dedi. "Ama aynı zamanda yine korku hissettim. Ve Fates, bunu en son ne zaman hissettiğimi hatırlayamıyordum. *Kardia*'mdan bile önceydi ama hayatını riske atmaya ne kadar istekli olduğunu düşündüğümde gerçek bir korku hissettim. Kolis'in seni keşfetmesi düşüncesi beni dehşete düşürdü."

Bu isim.

Ellerim yumruk oldu. Bu isimden hoşlanmamıştım.

Parmaklarımın yumuşak kayışını hissettim. Elimin suyun içinde sürüklendiği yere baktım. Yavaşça, parmaklarım gevşedi, açıldı. Bu onun dokunuşuydu. Sanki derimin altındaki kemiklerin ve tendonların haritasını çıkarıyormuş gibi hissettim. Gölde geçirdiğimiz zamandan ve orada benimleyken kendini hiç olmadığı kadar iyi hissettiğinden bahsetti. Sonunda beni Gölgele Diyarı'na nasıl götürdüğünden bahsetti.

"Bu korku beni gerçek bir pislik gibi davranmaya itti," dedi. "Peki ne planladığını öğrendiğimde?"

Onu öldürmeyi planlamıştım.

Göğsüm acıyla sıkışmıştı. Bunu yapmak istememiştim ama yapmak zorunda olduğuma inanmıştım.

Yine de çok yanılmıştım. Bunu biliyordum.

"Evet, beni kızdırdı."

Hiç şüphe yok. Kim kızmaz ki?

"Ama bu beni kızdırmamalıydı. İhanete uğramış gibi hissetmemeliydim," dedi ve ben gözlerimi sıkarak kapattım. Kalbim acıyordu. Onun da böyle

hissetmesini istemedim.

bunu hissettim. Buna sebep olmak istemedim. "*Kardia*'m çıkarılmışken olmaz. Nedenini anlayamıyordum ama o zaman bile bildiğim şey, aldığı riskte ihanetinden daha çok kızdığımıdı."

Gözlerim açıldı.

"Bu girişimden sağ çıkamazdın. Ölürdün. Peki ne için? Senin varlığından haberi olmayan lanet bir krallık için mi? Böyle bir onuru hak etmeyen bir anne için mi? *Siktir*," diye tükürdü.

Öfkesi beni gülümsetti. Güldürmemeliydi. Hayat önemliydi. Tüm hayatlar önemliydi, buna layık görülmeyenler bile. Bunu *artık* biliyordum. O zamanlar bunu bildiğimi sanmıyordum. Ya da umursadığımı. Ama artık kemiklerime kazınmıştı.

Ama gözlerimde gördüğü şiddet de öyleydi. Çünkü... *hayat acımasızdı*. Çalındığında, diyarların harabesi, Ölüm'ün bile saklanabileceği bir gazap haline geldi.

Ve Ölüm benden saklanırdı.

Ben gölde yüzerken zaman geçti ve kurt kıyıda oturup izledi ve bekledi, ses birbirimize attığımız kelimelerden bahsederken ve fısıldadığımız şeyler. Pişmanlıklardan ve isteklerden, tutkudan ve özlemden bahsetti.

O zaman sesi her zaman derinleşir, anıların görüntülerini ortaya çıkaracak şekilde sertleşirdi -biz, iç içe geçmiş ve birbirine bağlanmış bedenlerimiz. Bu hatıralar, içimi sızlatan keskin arzu titreşimlerine yol açıyordu,

Onu tenimde ve içimde hissetmeyi o kadar çok arzuluyordum ki, kontrolü ele geçirdiği o anlara daldım.

O anları çok net hatırlıyordum. İri vücudu benimkini kafesliyor, beni arkadan kavrarken yerimde tutuyordu. Sadece onun bana ve bedenime hükmetmesine izin verdiğimi biliyordum ve bunu yapabilmem ve kendimi güvende hissetmem beni çılgına çeviriyordu. Her türlü çekingenliği bırakıp Çekinceler içimde saklı kaldı ve bu kadar özgür olmak. Bu beni *heyecanlandırdı*. Bu

beni *güçlendirdi*. *Sevişebilirdik*. *Sevişebilirdik*. Ve sonunda, seçen bendim.

Nihai kontrol bendeydi.

Bunu biliyordum.

Bunu hatırladım.

Biraz daha süzüldüm, kendimi daha az ağırlıksız ve daha katı hissettim. Daha sonra babasından bahsettiğinde, onun portresini gördüğümü *hatırladım*. *Onunla* konuştuğumu hatırladım.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" Kadının resmine bakarak sordum. Oval biçimli yüzünde pembe bir teni çevreleyen koyu şarap kırmızısı saçlarıyla çok güzeldi. Kaşları güçlü, gümüş gözlü bakışları deliciydi. Onunki gibi deliciydi. Elmacık kemikleri yüksekti ve ağzı dolgundu. "Sık sık başkalarının yardımını kabul eder misiniz?"

"Olmadı gerektiği kadar sık değil." Sesi daha yakındı.

"O zaman belki de bunun cesurca olup olmadığını bilmiyorsundur."
Dikkatim erkek resmine kaymıştı ve o zaman nefesimin kesildiğini
hissetmiştim. Şimdi de öyle oldu. Saçları omuz hizasında ve siyahtı.

Ama saçları o kadar koyu değildi. Kızıl alt tonları olan bir kahverengi tonuydu.

Kestane rengi. Aynı özellikleri paylaşıyorlardı. Güçlü bir çene ve geniş elmacık kemikleri. Düz bir burun ve geniş bir ağız, ama onunki babasınınkinden daha belirgindi. Annesinden daha keskin açılar almıştı.

Çocukken babasının peşinden gittiğinden bahsederken *onu* şimdi zihnimde görebiliyordum ve çarpıcıydı. Zalimlik sınırında bir güzelliği vardı. Benim için mükemmeldi. Benim için.

Daha sonra, çocukken babasını büyük bir sarayın etrafında nasıl takip ettiğinden bahsetti. "Benim varlığımdan hiç bıkmadı," dedi. "Beni yanında isterdi. Sanırım ona annemi hatırlattığım için, her ne kadar ben de ona benzesem de. Onun hakkında konuştuğunda, gülümsediğini gördüğüm tek andı - *gerçekten* gülümsediğini. Kader, *Liessa*, onu çok seviyordu."

Onların hikâyesi ihanet ve kıskançlıkla sonuçlanan trajik bir hikâyeydi.

"O çok güçlüydü. Onun kaybının acısına kendini asla tamamen kaptırmadı," diye paylaştı. Sesi hüzünlüydü ve bu *beni* de hüzünlendirdi. "Kendisinin bir parçasını kaybetmiş olmasına rağmen nazik ve şefkatli kaldı. Bunu nasıl başardı bilmiyorum. Nasıl bu kadar uzun süre devam etti bilmiyorum."

Fısıltıyla çeneme dokundu. "Babam kadar güçlü olmak istedim ama ben o değildim."

"Bunun güçle bir ilgisi yok," dedi ateşin o hırıltılı sesi ve ben...
Bacaklarımda bir ağırlık hissettim.

Kaşlarımı çatarak bacaklarımın suyun içinde sürüklendiği yere baktım. Hiçbir şey görmüyordum ama tanıdığım ama tam olarak çıkaramadığım bir ağırlık hissediyordum.

"Eythos senden çok daha uzun yıllar yaşadı," dedi diğer ses ve zihnimde bakır tenli, uzun, siyah saçları kızıla çalan uzun boylu bir adam canlandı. "Ve o değişti Ash."

Kalbim küt küt atmaya başladı. *Ash*. Bu ismi biliyordum. O benim rüyam haline gelen kâbusumdu. Fırtınanın içindeki sakinlik. Zayıf olduğumda gücümdü. Nefes alamadığımda nefesim. O benim kralımdan daha fazlasıydı. Benim kocamdı.

Ash kalbimin ve ruhumun diğer yarısıydı.

"Bir daha asla eskisi gibi olmadı," diye devam etti diğeri. "Peki ya sen yaşamamış olsaydın?"

Ziyan olup giderdi."

Bir sessizlik oldu ve sonra, "Peki ya onu kaybetseydim?" Ash cevap verdi. "Boşa gitmiş olmazdım. Her şeyi yok ederdim."

"Biliyorum," dedi diğeri, sesi o kadar ağırdı ki gerçeği iliklerimde hissettim.

Çünkü ben Ash'in ruhunun diğer yarısıydım. Kalbinin. Ve hiçbir şey bundan daha güçlü ya da daha tehlikeli olamazdı.

"Ama bu gerçekleşmeyecek," dedi diğeri. "Onu sen kurtardın."

Kurtarmıştı.

O diğer ses haklıydı ve onun adını biliyordum, değil mi? Bir zamanlar bana *herkesin her zaman iyi olamayacağını* söyledi. Eğer... eğer iyi olmazsam, onunla konuşacağımı kabul ettirmişti. Biz...

İyi olduğundan emin olacağız.

Nektas.

Onun adı buydu.

Gözyaşlarım boğazımı ve gözlerimi yaktı, teklifi benim için dünyalara bedeldi çünkü Nektaş hayatın yaşamaya değer olduğunu biliyordu, çoğu zaman bile

Adaletsizlik ve haksızlıklar üst üste yığılmış gibiydi. Zorluklar her zaman yaşanmıyordu.

bir nedeni vardır. Bazen kaderin daha büyük bir planı yoktur.

Ama tamamlamak için insanın kendini zorlaması gereken bir angarya gibi gelmeye başladığında bile hayat yine de yaşamaya değerdi.

Adaletsiz, kalp kırıcı, karanlık ve bilinmeyenlerle dolu olduğunda bile hayat yine de yaşamaya değerdi.

Çünkü ödülleri ev işlerinin arasında bulunabilirdi. Bir anlam ifade edecek küçük zevk parçaları. Zaman verildiğinde karanlık her zaman yerini aydınlığa bırakırdı ve bazı kalp kırıklıkları asla tamamen iyileşmese de, yaşamak yeni mutluluk ve zevk kaynakları için yer açılmasına izin verirdi.

Hayat, adaletsizlik ve haksızlıklarla dolu olsa bile yaşamaya değerdi. Kalp hafif hissettiğinde ve göğüs nefes alamayacak kadar sıkıştığında.

Çünkü ölüm sondu.

Seçme şansının
olmaması.

Ve hayat yeni başlangıçların bir toplamıydı.

Bitmeyen seçimlerle doluydu.

Zaman geçti, ben uyudum ve Ash konuşmaya devam etti. Sesi yükseliyor ve sonra bir fısıltıya dönüşüyordu.

Başka bir ses geldi, sessiz ve ciddi - her zaman ciddi olan bir ses.
"Beslenmen gerek. Uyandığında..."

Uyandığımda aç olurdum.

Ash sessizdi, sonra yanağıma tekrar dokunduğunu hissettim. Eli serindi ama biraz daha sıcaktı. "Sen gelene kadar kendimi hiç canlı hissetmemiştim" diye fısıldadı, "Ve ben
O zaman benim için ne olduğunu bilmeliydim. Sen imkansızdın.
Bir *Kardia*'yı geri getirebilecek tek şey, çıkarılmasının ardında bıraktığı
yaradan kendini kaşıyarak. Benim kalp arkadaşım."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, gülümserken kollarımı suyun içinde sürükledim. "Dinlenmen gerektiği kadar dinlen," dedi Ash bana. "Ben burada bekliyor olacağım. Bekleyeceğim.
her zaman seni beklerim, Sera."

BÖLÜM KIRK İKİ

Ash'in sesi kayboldu. Diğerleri bir süreliğine geri dönüp beni çağırdılar ama sonra onlar da kayboldular. Bir şekilde kendimi gölün kıyısında buldum.

Kurt gitmişti.

Onun yerinde büyük bir kedi vardı, mağara kedisini andırıyordu ama kürkü fırtına bulutlarının gölgesinde değildi, ay ışığı gibi parlıyordu. Kedi gölün kenarındaki nemli, yosunlu zeminde geziniyordu.

Korkusuzca ileriye doğru yüzmeye başladım. Kedinin kuyruğu ileri geri sallanırken, gümüşle birleşmiş yeşil gözler hareketlerimi takip ediyordu. Ayaklarım serin gölge taşına değdiğinde artık suya basmıyor, ileriye doğru yürüyordum.

Kedi geri çekildi, büyük pençeleri toprağa ve çimenlere battı. Dişi olduğunu gördüm. Ben toprak basamakları tırmanırken o da kalçalarının üzerine çöktü. Çarpıcı yaratığın önünde diz çöktüğümde parmaklarımdan ve saçlarımdan su damlıyordu.

Elimi güçlü çenesinin altına koyarak aramıza uzandım. Yumuşak tüyler avucumu okşadı ve parmaklarımdan arasından geçti. Kedinin göğsünden yumuşak bir mırıltı geldi. Arkasındaki hareket dikkatimi çekti. Gölgelelerin arasında bir şey hareket ediyordu, iki tane. Daha küçük, tüyleri daha koyu. Dikkatim tekrar büyük kediye kaydı. Gözlerimiz kilitlendi ve gördüm ki...

Arkama baktığımı gördüm.

Ayaklarımda başlayan bir karıncalanma hissi yavaşça bacaklarıma doğru ilerledi ve ardından bir sıcaklık dalgası geldi. Parmaklarım seğirdi. Bir bacak kasıldı ve sonra yumuşaklığın altında kıvrıldı. Ağzımı ayırmak için zorladım. Kısa bir nefes çekerken alt dudağıma bir şey sürdü.

Katı ve soğuk bir beden yanımda kımıldadı ve bir koku bana ulaştı. Temiz dağ havası ve narenciye. Bu kokuyu sevdim. Hem de çok. Gümüş gözlerin ve altın-bronz tenin kısa görüntüleri zihnimin karanlığında parladı. Boğazım yumuşak bir uğultuyla titredi.

Yanağıma bir şey dokundu. *Parmaklar*. İçimde bir enerji sarsıntısı yarattılar. "*Sera?*"

O ses.

Gece yarısı ipeği ve günah.

Yumuşak ve sıcak bir şey uyluklarıma ve göğüslerime sürdü. Bir battaniye mi? Her neyse, tenim daha da hassaslaştı.

"İlk kez uyanmanın zor olduğunu biliyorum," dedi gece yarısı sesi. "Benim saatlerimi aldı, o yüzden tekrar uykuya dalarsan karşı koyma. Zamanımız var."

Ama uyumak istemedim.

Yanağımdaki parmaklar çeneme doğru kayarak başımı eğdi. O ses göğsümden tekrar yankılanırken sırtımda bir kambur oluştu; bir mırıltı.

Ben... Ben çok susamıştım. İçimdeki her şey yanıyordu. Kavrulmuş ve çorak hissediyordum. Çenem zonkluyor ve boğazım yanıyordu. Yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu. Gözlerimi açmaya çalışırken kaslarım kasıldı. Göz kapaklarım birbirine yapışmış gibiydi. Çıkardığım tril tril ses, hayal kırıklığımla birlikte derinleşti ve hırıltılı bir hırıltıya dönüştü.

"Her şey yolunda. Kendine zaman tanı," diye yatıştırdı ses. "Ben buradayım. Seninleyim."

Çenemdeki el yüzümün yan tarafına doğru kalktı, serin teni kısa bir Cehenneme karşı bir erteleme. Dokunuşa doğru dönmek, ona doğru bastırmak istedim ama çok güçsüzdüm.

Zayıf olamazdım.

Hayır... *daha önce* değil. Ve şimdi de değil.

Tanrım, çok susamıştım. Açtım. Ve huzursuz. Kaslarım sanki yıllardır uyuyormuşum gibi kullanılmamış hissediyordum ama yıllar olmamıştı. Belki günler. Bir sesi dinlediğim günler. Onun sesini. Başkalarının seslerini. Zihnim hızla akan düşüncelerden, sürekli gelen bilgi patlamalarından oluşan bir karmaşaydı. Ama hareket etmem gerekiyordu.

Bir şeye ihtiyacım vardı.

Beslenmeye.

Beslenmem gerekiyordu.

Çenemdeki zonklama arttı. Gerçekten gözlerimi açmak istiyordum. Önce göğsümde nabız atmaya başladı, ardından bedenimi saf bir iradeyle doldurdu. Kirpiklerim dalgalandı ve sonra kalktı. Sonunda gözlerimi karanlığa ve yanımdaki bir bedenin serin baskısına açtım.

Vücudu.

Ve hala büyüyordu.

İlk başta sadece gölge lekeleri vardı ama gözlerim çabucak alıştı. Işığın azlığına rağmen, içinde küçük bir tahta kutu bulunan yan sehpayı net bir şekilde seçebiliyordum. Bakışlarım yavaşça bir gardırop ve birkaç sandığın üzerinde gezindi. Bir masa. İki sandalye. Sanki değişmiş gibi farklı hissettiriyordu. Hafızamın parçaları ulaşabileceğim yerin hemen dışında durdukça şaşkınlık ve merak arttı. İki kapalı kapı gördüm. Her şey sade ve koyu renkliydi. Hiç hayat yoktu.

Uzun bir kanepenin üzerine serpiştirilmiş renk cümbüşü hariç. Canlı maviler ve kırmızılardan oluşan elbiseler, bluzlar ve yelekler. Bunlar da yeni gibiydi. Anlamlı görünüyordu ve-

"Sera?" Yanımdaki beden titredi.

Etrafıma bakarken açlığım bir an için sustu ama şimdi intikam duygusuyla geri döndü. Kaslarım gerildi. Daha derin bir nefes alarak onun kokusunu içime çektim.

Kollarım ve bacaklarım aynı anda hareket etti, başım sesin kaynağına doğru savrulurken beni çömelmiş bir pozisyona itti.

"Sorun yok," diye tekrarladı usulca, dikkatlice.

Karmakarışık, solgun bukleler arasından sadece içindekini görebiliyordum. Göğsümde zonklayan ve sonra içimde dolaşan havayla başımı eğdim ve damarlarında neyin dolaştığını anladım. Tıka basa toprak doluydu. Onu dolduruyordu. Daha fazla doğrulup göğsünü açtığında ağzım sulandı. Onun ne olduğunu *hissettim*.

A Primal.

Ama teni soğuktu ve artık çağlar öncesinden kalma olduğunu hisseden yanım bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

O sadece bir Primal değildi.

Ne kadar güçlü olursam olayım, sonunda boyun eğdiğim kişi oydu, Ne kadar gaddar ve inatçı olabileceğimi. Her zaman kazanacaktı çünkü o benim başlangıcımın sonuydu. O bir Ölümün İlkeliydi.

Benimkini.

Kelime zihnimde çılgınca titreşti ve ne anlama geldiğini anlamadım. Konsantre olamayacak kadar açtım, onun iki kişiden biri olduğunu aniden fark ettiğim için dikkatim dağılmıştı.

Ve iki tane Ölüm Primali olmaması gerektiğini *biliyordum*. Bu dengeyi bozardı, ve denge-

"Sen-?" Bir küfürle sözünü kesti. Boğazında bir yutkunmayla dikkatimi çekti. Bir elini kaldırdı. "Sera-"

Keskin bir acı dilimi çenemden şakaklarıma kadar yüzümü aydınlattı ve bir acı tıslaması çıkarmaya zorladı. Geri çekildim.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Sana asla zarar vermem."

Ne kadar zayıf olduğuma ve onun yarattığı tehdide rağmen güldüm, ses gırtlaktan geliyordu ve bir yaz rüzgârı gibi ılıktı. "Canımı mı yaktın?" Nefes aldım, özümün yüzeye çıkmasına izin verirken öne doğru eğildim. Gümüşü bir aura görüş alanımın kenarlarına doğru süzüldü. "Kaçınılmaz olabilirsin ama beni durduramazsın."

Kaşları çatıldı. "İstemiyorum... Kahretsin." İfadesi yumuşadı ve dudaklarında sanki gülümseyecek ya da gülecekmiş gibi hafif bir kıpırdanma gördüm. Nedense bu sesin hoşuma gideceğini biliyordum. "Buna hazır olduğumu sanıyordum. Görünüşe göre değilmişim." Derin bir nefes aldı. "Tekrar denememe izin ver. Seni durdurmak istemiyorum. Bana boyun eğmeni bile istemiyorum, ne şimdi ne de hiçbir zaman."

Erkeğe bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Sözleri kafamı karıştırdı çünkü ona teslim olmak zorundaydım ama aynı zamanda anlamlıydı çünkü teslim olmadım.

"Tabii boyun eğmek *istediğin* zamanlardan biri değilse." Dudaklarının bir tarafı kıvrıldı ve kokusu... uyarılmışlıkla arttı. "O zaman seni memnun etmekten mutluluk duyarım."

Olayların doğal düzeninden bahsetmiyordu. Şundan bahsediyordu.

Büyük bir beden beni tutarken göğsüme bastırıldığım, arkamda, içimde hareket ettiğim bir görüntü yükseldi. Tenim daha da alevlendi, içimi kemiren, acıtan açlığı körükledi.

"Bunu kesinlikle hatırlıyorsun," dedi, sesi kanım kadar kalındı. "Bu iyi bir şey." Çenesi eğilirken saçları yanaklarına döküldü. Parmaklarını oynattı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Sera. Bana. Benim kanıma. Beslenmeye ihtiyacın var."

Acı veren açlığım artarken ellerine baktım. "Ben seninim."

Benimkini.

Dudaklarım aralandı ve kalbim gümbür gümbür attı. Bir his vardı- Diğer seslerin benimle paylaştığı bilgi... "Yaşamın İlkeli daha önce bir Ölümün İlkeliinden beslenmemişti," dedim, parmaklarım bir battaniyeye dönüşmüştü. "Biz... biz bir döngünün iki yarısı olmalıyız ama ayrı olmalıyız."

Nefesini sertçe verdi. "Ama biz farklıyız, Sera. Bu inançlar bizim için geçerli değil." Bana doğru eğildi, eli hâlâ havadaydı. Kokusu dilimde tadını alıncaya kadar arttı. Narenciye gibi. Taze. "Ben seninim. Her şeyimle. Vücudum. Kanım. Ruhum." Sesi sertleşti. "Kalbim."

Benimkini.

Bakışlarım eline kaydı. Avucunda bir şey vardı. Altın rengi, parıltılı bir girdap. Gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yavaşça elimi kaldırdım ve onun eline koydum. Temas sarsıcıydı ve anlamlandıramayacağım kadar hızlı bir enerji ve anı akışı başladı ama elimin üst kısmını gördüm. Altımdaki el ile eşleşen parlak, altın rengi girdabı gördüm.

"İşte bu kadar." Sesini alçalttı. "Bana gel."

Parmaklarının benimkilere dolanmasını izledim. Bakışlarımı kaldırdım. Başını arkaya yatırdı ve boğazını ortaya çıkardı.

Elim onun elinin etrafında sıkılaştı. Gözlerinin kapandığını gördüm. Sonra ona doğru fırladım ve kucağına tırmandım. Tepki vermedi, sadece kendini sabit tuttu, ne kadar büyük olursa olsun savunmasızdı. Dudaklarım aralanırken omuzlarını kavradım. Çenemdeki zonklama arttı.

"Besle," diye emretti.

İçgüdülerimin yönlendirmesiyle başım boynuna doğru gitti. Saldırdım, dişlerimi boğazındaki damara geçirdim.

Kanının dilime değen ilk damlası bir uyanış oldu.

Sırtım kamburlaştı, tadının şoku ve özünün gücü içime doldu. O küfrederken düşünebildiğim tek şey buydu. Her şeyimdi. Ağzım karıncalanarak açlıkla çektim, dumanlı ama tatlı tadı içime çektim. Kanı boğazımın arkasına çarptı ve yoğun hislerin bir isyanını ateşledi. Kanının tadı güzeldi. Bana karşı iyi hissediyordu, sıcaklığıma karşı serinliği. Ama o...

Vücudu benimkine karşı kaskatı kesilmişti. "Bırak... dişlerini bırak."

Emir, açlığın içinden süzölüp geldi. Ben... Ben ona zarar veriyordum. Bunu istememiştim. Biz bir döngüydük. Ben başlangıçtım. O sondu. Ama biz bundan daha fazlasıydık. O *benimdi*. Dişlerimi etinden çektim ama Ağzı oraya kilitlendi. Sarsıldı, ben onu içime alırken göğsü hızla yükseldi. Derin bir inilti kulaklarımı tırmaladı. Artık bundan hoşlanıyordu. Hoşuna gitmişti. Daha derin içtim, Kanı boğazımdan aşağı akıyor, boş göğsüme ulaşana kadar oradaki yanmayı yatıştırıyor, kemirici ağrıyı hafifletiyordu. Ama bu onun kanı değildi. Onun içindeki havaydı, göğsümün ortasında birikiyor ve gücümü geri kazandırıyor.

O bir Ölüm İlkeliydi, ama kanı... kanı hayatı.

Primal altımda kaydı. Kolu kalçalarımın üzerinden geçti ve eli sırtımın alt kısmına indi. Gerildim.

"İçmeye devam et," diye talimat verdi, avucunu tenime bastırarak. "Yeterince almadın."

Minnettarlığımı mırıldandım. Bu sesle kalçaları sarsıldı ve ben de o kalın sertliği bana baskı yapıyordu. İçimde bir ürperti dans etti, sıkı ve sıcak. Rahatsız edici sıcaklık hafifledi, yerini eli sırtımda yukarı doğru ilerleyip saçlarımın altında kaybolup tekrar aşağı inerken yayılan durgun bir sıcaklığa bıraktı. Parmakları popomun kıvrımlarını okşadı ve bu sıcaklık acıtmayan ama alevlendiren bir ateşe dönüştü.

Boğazından beslendim, elini omurgamda aşağı yukarı gezdirirken kanı içime doldu. Yavaşça -ya da belki hızlıca- elinin her hareketi farklı bir aciliyet duygusu yaratıyordu.

Daha fazlasını

istedim. Ona daha

çok ihtiyacım vardı.

Öne doğru eğildim, ona doğru bastırdım. Soğuk teninin benimkine teması, içtiğim kanı sıvı bir arzuya dönüştürdü. Ona karşı huzursuzca kıvranırken meme uçlarım sertleşti ve göğsünün pürüzsüz, serin yüzeyine sürtündüler. Göğüslerime baş döndürücü bir acı yerleşti. Onun kanı. Vücudu... Tanrılar. Karıncalanıyor, aşırı hassaslaşıyordum.

Kalçalarımı öne doğru eğerken parmaklarım omuzlarına yayıldı, aradığımı, ihtiyacım olanı buldum. Aletinin sert uzunluğuna sürtündüğümde inledi. Aramızda bir bariyer vardı, ince, yumuşak keten. Hayal kırıklığımla homurdandım.

Kolunu belime doladı. "Kahrolası Kaderler," diye inledi ben yere yığılırken.

Onun sesi ve bana karşı hissi, bir his kasırgasının içine düşmek gibiydi. Küçük zevk okları içime yayılırken karnımın altındaki kaslar gerildi. Daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak inledim.

Eli hala sırtımın ortasında duruyordu. "Sera..."

Ağzım boğazına yapışmıştı, ona karşı sallanırken inledim. Çok şey istiyordum. Onu. Onun kanını. Sikini.

"Biliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. İzin ver sana vereyim." Kolu kaydı ve beni kaldırdı. Onun yokluğunda zorlandım. "Güven bana."

Ona güvenmiştim. Geri dönülmez bir şekilde.

Karşı koymayı bıraktım ve beni kucağından kaldırmasına izin verdim.

"İçmeye devam et," diye kabaca emretti ve tek koluyla beni tutarken pantolonunu aşağı iterek aramıza uzandı. Onun gücü... inanılmazdı. Sarhoş ediciydi. "İhtiyacın olanı al."

İtaat ederek aldım ve aldım, ağzım açgözlülükle boğazının üzerinde hareket ederken onu soğuk ve ağır bir şekilde sıcaklığıma karşı hissettim. Vahşi bir şehvet nabızı beni aydınlattı. Eli kalçama döndü ve onu ihtiyacım olan yerde hissetmek için çılgınca girişimlerimi sabitledi. Beni aşağıya doğru yönlendirdi ve sikiinin soğuk başının içime doğru bastırıldığını hissettiğimde ikimiz de inledik.

Ürperdim. Bu... istediğim şey buydu. İhtiyacım olan. Onu içime almaya başladığımda inleyerek aşağı doğru ittim. Yeterince hızlı ya da derin değildi.

Bunu hissetti, kalçalarını yukarı kaldırdı, beni gerdi ve bir hamlede doldurdu. Bedenimde çok büyük bir varlıktı. Ben titrerken boğazından çıkan zevk çığlıklarımı boğdu. Belimdeki kol beni kaldırdı ve sonra tekrar aşağı indirdi, derinlemesine içmeye devam ederken ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Dalgalar

Her kalkışında ve inişinde zevk dalgalar halinde üzerime akıyordu. Şimdi mırıldanıyordum, ısı yayılıyor, vücudu daha da soğuyordu. Onun her şeyini içebilirdim. Her şeyini içime alabilirdim.

O da bana izin verirdi.

Benim için her şeyini verirdi, kendini bile. İçgüdüsel olarak, onu bu şekilde öldüremeyeceğimi biliyordum, ama onu zayıflatabilir, vücudunun durağanlığa girmesi gereken bir noktaya getirebilirdim.

Ben bunu istemedim.

Altımda hareket etti, yükselen kalçalarının hızı ateşli ve bunaltıcıydı, ikili, acımasız ihtiyaçları tatmin etmekten başka bir şey düşünmeyi zorlaştırıyordu.

Ama o çok önemliydi ve onu *incitebilirdim*. Bunu yapamazdım. Çünkü o... o benim diğer yarımdaydı.

Bedenim titreyerek beslenmemi yavaşlattım. Kana susamışlığın kırmızı sisi dağıldı ve diğer düşüncelerimin berraklaşmasını sağladı. Beslendiğim sadece İlkel kanı değildi. Bana zevk veren sadece bir beden değildi. *Onun* bedeniydi.

Ash.

Sevgilim.

Tanrılar Kralım.

Derinden aşık olduğum kocam.

Benlik duygum geri geldi. Adım: Seraphena. Bir zamanlar olduğum ve şimdi olduğum kişi. Olmam gereken kişi. Yeni farkındalık duygusu, kilidin açılması gibiydi. Anılar hızla geri gelmedi, sadece bana geri döndüler ve hak ettikleri yerleri aldılar.

İçimden bir titreme geçti.

Ash... beni kurtarmıştı.

Nasıl olacağını bilmiyordum. Holland kurtulmamın tek yolunun aşk olduğunu söylemişti. Ve bu imkansızdı, değil mi?

"Seni seviyorum, yapamasam bile," diye haykırmıştı Ash. "Sana aşığım."

Tanrım, beni sevmeyi o kadar çok istemişti ki. Bir çeşit anlaşma mı yapmıştı?

Arae araya girmiş miydi? Çenemi gevşemeye zorlarken bunu bilmiyordum. Kaldırdım

ağzımı ısırıldı. Ya yeni oluşan içgüdü ya da

Ash'in bunu yaptığını hatırlayınca alt dudağımı ısırdım. Sarmal gerginliğin arasında acının sızısı zar zor fark ediliyordu. Kan çekildi, açtığım yarayı öptüm ve kanamayı durdurdum.

"Liessa," diye fısıldadı Ash.

Güzel bir şey.

Güçlü bir şey.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım ve onu öptüm, muhtemelen dudaklarımda hem onun hem de benim kanımın tadını aldığını biliyordum. Kalçalarımı eğerek ellerimi göğsüne koydum ve onu sırt üstü yatırdım. Çok fazla güç gerektirmemişti. Sadece hafif bir baskı uyguladım ve o da itaat etti, iki eli de kalçalarımın altına düştü. Onları sıktı. Eğer dövmüşmek isterse eşit olurduk ve kimin kazanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de öğrenmek için
sabırsızlanıyordum. Ama beklemek
zorundaydı.

Gözlerimi açarak ona baktım ve göğsümün aynı anda hem gevşeyip hem de sıkıştığını hissettim. Onunla ilgili her şey şimdi çok daha net, çok daha keskindi.

Çenesindeki silik yara izi. Dudaklarının şekli ve belirgin aşk tanrısı yayı. Burnunun köprüsünde daha önce hiç görmediğim bir yara izi daha vardı. Daha önce. Her zaman kirpiklerinin inanılmaz derecede kalın olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ne kadar yoğun olduklarını gördüm. Ya gözleri? Gözbebeklerinin arkasındaki hava yıldızlar gibiydi ve gözbebeklerinde çalkalanan pırıltılar bir takımyıldız gibiydi. Sanki onu ilk kez görüyordum. Söylemek istediğim, ona söylemem gerektiğini bildiğim o kadar çok şey vardı ki... Ama göğsündeki güçlü kaslar ve Kalçalarımı tutuşu beni istediğimi almaya teşvik ederken omuzları büküldü ve yuvarlandı.

Ve yaptım.

Onu sürdüm, hızım arttı ve birkaç uzun buklenin sallanan göğüslerimin üzerine düşmesine neden oldu. Kalçalarına yaslandığımda keskin bir karıncalanma patlaması yayıldı. Dudaklarım aralandı ve dişlerimin ucunun alt dudağımı sıyırması tuhaf bir his yarattı.

Gerilim arttıkça arttı. Çok gergin çekilen bir iplik gibiydi. Bobin koptu ve sonra damarlarıma yıldırım düştü. Boşalıırken başım geri tepti. Zevk vücudumun her yerine vuruyor, beni mutluluk içinde yukarı ve uzağa sürüklüyordu.

Yavaşça, vücudumdaki tüm sıkı kaslar gevşedi ve başım öne düştü. Ancak o zaman Ash'in hareket etmeyi bıraktığını ve hâlâ içimde sert ve kalın olduğunu fark ettim. Başımı kaldırarak gözlerimi açtım. Karmakarışık buklelerimin arasından bakışlarımız kilitlendi.

Ash ürperdi ve sonra altıma girerek doğrulmaya başladı. Eli enseme kenetlendi ve saçlarıma dolandı. Bakışlarımı tuttu. "Sen Kim olduğumu biliyor musun?"

Sorusu önce kafamı karıştırdı ama sonra benimle konuştuğu rüyaları ve onun adını ve diğerlerini hatırlamakta nasıl zorlandığımı hatırladım. Bir de uyandığımda nasıl davrandığım vardı. Onu hatırlamamış olmam mümkün müydü? Bu düşünce bile kalbimin sızlamasına neden oldu. "Yapacağım Seni her zaman tanıyorum Ash."

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Ash'in göğsü keskin bir şekilde yükseldi ve sonra tamamen hareketsiz kaldı, gözlerindeki tüyler bile.

Bakışlarımız bir kez daha çarpıştığında kalbim küt küt atmaya başladı. Bakışlarında neredeyse vahşi bir ifade vardı, bu da midemde bir uğultuya neden oldu. "Ash?" Fısıldadım.

Gözleri kapandı. Omuzlarında ve göğsünde gölgeler belirmeye başladı. Derisi inceldi.

Tanrım, çok mu kan almıştım? Ondan biraz uzaklaştım.

Gölgemsi bir hava dalgası kollarım boyunca kıvrılarak ondan uzaklaştı. Soğuktan nefesim kesildi, bir an için hazırlıksız yakalandım. Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Kollarında, kalçalarında ve hatta ucunda inci beyazı sıvının boncuk boncuk biriktiği sikinde bile karanlık lekeler belirdi-

Gölgeler kollarımdan yukarı kayarak soğuk bir kış öpücüğü gibi göğüslerimin yanlarına sürtünürken, irkilerek nefesimi içime çektim ve başımı yana doğru salladım. Meme uçlarım boncuk boncuk oldu ve içime bıçak gibi keskin bir arzu dalgası gönderdi.

Derim karıncalanırken tepkimi dizginlemeye çalıştım. Şu an tahrik olmak için doğru zaman gibi görünmüyordu ama sert, çalkantılı şehvet içime işledi.

Ash'ten gelen alçak bir hırıltı yankılandı ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. Tahrik olduğum fark edilmemiş değildi.

Dudakları aralandı ve azı dişleri ortaya çıktı. Yanaklarında koyu renkli çukurlar belirdi.

"Ash," diye tekrar denedim.

"Çok korkmuştum," dedi, sesi daha kalın ve gırtlaktan geliyordu. "Seni kaybedeceğim diye çok korkmuştum."

Göğsüm çöktü. "Sen kurtarmadın. Sen beni kurtardın." Nasıl olduğundan tam olarak emin değildim ama kurtardığını biliyordum. Burada olmamın tek sebebinin o olduğunu biliyordum.

"O zaman beni hatırlamayacaksın diye çok korktum." Beni duymamış gibi boynunu yana çevirdiğinde tendonları belirgin bir şekilde ortaya çıktı. "Seni yine de kaybedeceğimden."

"Yapmayacaksın. Asla," diye söz verdim ve bir kez daha ona yaklaşmaya çalıştım.

Havanın dalgalanması omuzlarımı aşağı iterek beni sırtüstü yatırdı. Öz göğsümde nabız gibi atıyor, onun İlkel güç gösterisine karşılık olarak yükseliyordu. Enerjinin derimde kıvılcımlandığını gördüğümde gözlerim açıldı. gölgelerinin zonklayan kütesinin altında.

İçimden gelen gümüşü ışığın görüntüsü -*altınla* çizgili ışık- bir an için *dikkatimi dağıttı*. Daha önce böyle göründüğünü hiç görmemiştim. Ama ben... ben artık farklıydım.

Kendime özün benim bir parçam olduğunu ve onu kontrol edebileceğimi hatırlatarak gücü kilitledim. Önceki gibi bir mücadele değildi. Zihnimin bir köşesinde, bunun sebebinin özün sadece benim irademin bir yan ürünü olması ve ona asla zarar vermek istemediğim için hemen tepki vermesi olduğunu biliyordum. "Ash?"

Ürperdi. "Bir daha adımı söylediğini duyamayacağımından korkuyordum." Vücudu *titreşti*. Bir an geçti ve sonra başını bir o yana bir bu yana çevirirken bir an daha geçti. Havanın dalları kalktı. "Ben... seni serbest bıraktığımda, kaçman gerek."

Gerildim. "Ne?"

"Kaçmalısın, Sera. Hızlı koşmalısın. Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı. Benden daha hızlı koşabilirsin..." İçinden bir dizi ürperti daha geçti. "Sen Denemek zorundayım. Çünkü sana *ihtiyacım var*. Sıcaklığına. İpeksi gerginliğine. Senin içinde olmaya *ihtiyacım var*."

Arzunun bir başka çarpıcı darbesi içimden geçerek kalçalarımın bıçak gibi keskin bir beklentiyle kıvranmasına neden oldu. "Neden bundan kaçmak isteyeyim ki?"

Karanlığın daha büyük bir kısmı görünür hale geldi, neredeyse derisini örtüyordu. "Ölümlü halime daha fazla tutunamayacağım." Etrafındaki gölgeler kısa süreliğine kalınlaştı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Buna güveniyorum, *sana* güveniyorum. Tıpkı daha önce ben farkında bile değilken bana güvendiğin gibi-"

"Bu farklı."

Ona öyle olmadığını söylemeye başladım ama Ash *değişti*. Bu oydu - yüz hatlarının şekli, güçlü çenesi ve geniş, etkileyici ağzı. Yüksek, keskin Elmacık kemikleri ve bıçak gibi düz burnu vardı ama artık taşa dönüşmüş bir gölge ve dumandı.

İlkel formuna bürünmüştü, gece yarısı çizgili derisi granit kadar sert görünüyordu, ay ışığı kanatları arkasından kalktı, süpürdü ve arkasındaki odayı kapattı.

Bu Nyktos'tu, Asher, Kutsanmış Olan, Ruhların Koruyucusu ve Sıradan İnsanların ve Sonların İlk Tanrısı. Özünde böyle biriydi: kadim bir avcı ve hayatların hem vericisi hem de alıcısı.

Ölümün İlkeli, gücü ve ihtişamıyla dehşet verici... ve kontrolsüz. Yeni edindiğim bilgiler olmadan bile Yükseliş, onu inanılmaz derecede tehlikeli yaptığını bilirdim. Hatta a Primal.

Benim için bile.

Primal'a bakarken göğsüm hızla inip kalkıyordu, hâlâ... hâlâ Ash'i görüyordum. Sadece onu görüyordum ve daha fazla gölge ile bağlanmış hava dumanlı dallar halinde yatağa dökülürken hiçbir korku hissetmedim.

"Eğer kaçmazsan, eğer seni alırsam, seni böyle alırım," diye uyardı. "Ve bunu bir Primal olarak yapacağım."

"Buradayım ve gitmiyorum," diye fısıldadım, ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye hazırdım. "Ben seninim Ash. Al beni."

Ondan gelen alçak, şehvetli bir gümbürtü yankılandı ve içimde bir ürperti dalgası uyandırdı. Dönen gölgeler omuzlarımdan hafıfledi ve ön kollarım boyunca toplandı. Bileklerimin etrafında kıvrıldılar. Bakışlarım onunkilere sabitlendiğinde kalbim tekledi.

Ash'in gözleri saf erimiş gümüş rengindeydi. "Seni uyarmaya çalıştım."

Ben daha cevap veremedim gölgeler kollarımı çekerek başımın üstünden yatağa sabitledi.

Oh, Tanrım.

Bir anda, içimdeki öz onun baskınlık gösterisine karşı gerildi. Yine de korku yoktu - panik ya da çaresizlik parıltıları yoktu.

Karşılık verme ve kimin üste çıkacağını görme ihtiyacı artmışken ve kırmızı-sıcak arzunun kıvrımlı patlaması varken bunların hiçbirine yer yoktu.

Ash'in burun delikleri derin nefes alırken alevlendi. Öne doğru eğilip parmaklarını bileğime doladığında hırıltısı derinleşti. Dokunuşuyla tüm vücudum sarsıldı. Parmakların soğukluğundan mı yoksa odanın içinde biriken hissedilir gerginlikten mi emin değildim.

Çenesini sıkarak bacağımı kaldırdı, yana doğru iterek kalçalarımın arasındaki zonklayan sıcaklığı havaya... ve ona gösterdi.

O parlayan gözler benimkileri terk ederken, gölgemsi tüyler huzursuzca yatağa çarpıyor ve dış bacaklarımı okşuyordu. Bakışlarının yoğunluğu Bakışları alçalıp ağır göğüslerimin üzerinde gezinirken buz gibi sıcak bir damga gibiydi. Kalçalarının arasında siki titriyordu ve...

Daha mı büyüktü? Daha kalın ve daha uzun mu?

Onun geri kalanını gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Vücudu daha büyük, daha geniş ve muhtemelen daha uzundu. Bakışlarım tekrar aşağı kaydı.

Sevgili tanrılar.

Bakışları alçaldı, göbeğimi geçti ve sonra daha da alçaldı, bu da başka hiçbir şeye odaklanamadığım anlamına geliyordu.

Bakışları bana kilitlendiğinde onunla ilgili her şey titreşti. Bacaklarım refleks olarak kapanmaya başladı ama uğultulu dallardan biri yataktan yükselip diğer bacağıma dolanırken bileğimdeki tutuşu sıkılaştı.

Yüreğinin ani soğuk ağırlığı midemin sıkışmasına neden oldu ama yine de korku hissetmedim. Tedirginlik hissetmedim. Ash'e karşı hiç hissetmemiştim. Bana verdiğinde değil ya da kendisi için aldı. Onunla her zaman güvendeydim.

Kimmer saldırısından sonraki gecenin anıları yeniden su yüzüne çıktı. Bana yine böyle hınzırca dokunacak mıydı? Ürperdim. Onu gördüğümü bildiği halde bunu yapar mıydı? Gözlerinin ziyafet çektiği yerde bir sıcaklık ve nem dalgası birikti.

Bakışları benimkine dönerken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "İhtiyacının tadını alabiliyorum."

Sarsıldım.

Tuttuğu ayak bileğini yukarı itip bacaklarımı daha da açarken bakışları bir kez daha düştü. "Çok güzel," diye mırıldandı. "Çok ıslak."

Tenim kızardı.

"Benim," diye gürledi.

Baldırımdaki dal dikkatimi çekerek hareket etmeye başladı. Girdap gibi dönen enerji kütesi dizimin üzerinde dalgalanırken kalbim çarpmaya başladı ve ardında bir dizi ürperti bıraktı. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım ama faydası olmadı. Bir tutam karanlık iç baldırımı öptü. Titreyen tenimden yukarı doğru süzülürken başka tarafa bakamadım. Parmaklarım çaresizce avuçlarımın içine kıvrıldı.

buz gibi yanık uyluğumdaki kıvrımın üzerinden hafifledi.

Serin hava içime işledi.

Haykırdım, hava etrafımızı sararken kalçalarım seğirdi. Gölge bana doğru yuvarlandı, nemli ve sıcak tenimle alay etti. Sis kalınlaştı ve altındaki tenimin sadece bir kısmını görebileceğim kadar katılaştı. Gölgelelerin yumuşak, uğultulu hissiyle titredim, orada olanlara o kadar odaklanmışım ki yataktan kalkan diğer dalları görmedim.

Kalın, çatırdayan hava yanlarım boyunca kayarak beni irkiltti. Nefesimin kesildiğini hissederek başımı yana eğdim. Dallar karnımın altından aktı, sonra

yayıldı, tenimi, göğüslerimi öptü ve yaladı. Sanki parmaklarım meme uçlarıma bastırıyor ve etrafında dönüyordu. Sırtım kemerli-

Ash *cık cık* diye bir ses çıkarınca bakışlarımı ona çevirdim. İlkel haliyle tamamen başka bir dünyaya ait görünüyordu. İlkel. Vahşi. "Bu dudaklar daha da yumuşak."

Sanırım ona bakarken nefesim kesildi. Gerçek formundayken çok yaramaz bir ağzı vardı.

"Ve daha sıcak," dedi dili alt dudağının iç kısmında gezinirken. "Güzel amımın kendini yalnız hissetmesini istemiyorum."

Benim güzelim.

Konuşması karşısında gözlerimi kocaman açtım, boğazımda bir kahkaha yükseldi ama asla dudaklarımın arasından geçti. O daha kalın, daha ağır gölgeler titreşerek bahsettiği daha yumuşak, daha sıcak dudakları ayırırken şok edici bir zevk çığlığı attım.

"Aman Tanrım," diye bağırdım, enerji dalgası içime doğru itilirken kalçalarım yuvarlanıyordu. Bu deneyimle ilgili anılarımın hakkını verememiştim.

Göğüslerimdeki ve *amımdaki* hisler başımı döndürüyordu. beni bunalttı. Harika bir şekilde uygunsuz hissettim.

İnledim, kalın, çalkantılı kütle içimde hareket ederken döndüm. Ash yaklaşmıştı ve artık bileğimi tutmuyordu. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, vücudu bacaklarımı ona ve bakışlarına açık tutuyordu. Ürperdim ve nefes nefese kaldım, hızla günahkâr zevkin içinde kayboldum. Kıçım yataktan kalktı ve bunu ben mi yoksa o mu yaptı bilmiyordum, ama havanın serin fırçası

Arka taraf beni ürküttü.

O hava kayıp giderken hareket etmeye cesaret edemedim. Kalçalarım daha

da yukarı eğildi ve daha ince bir enerji parçasının ayrıldığını gördüm. Oh,
tanrılar, o gidiyor muydu

..? *Oraya* hiç bir şey sokmamıştım. Jade'in Hanımları doğru hazırlıkla bunun ne kadar zevkli olabileceğinden bahsetmişlerdi ama yaraklardan bahsediyorlardı, cılız enerji dallarından değil.

"*Liessa*," diye seslendi alçak bir sesle.

Kaydığını ve aradığını hissettiğimde bakışlarım onunkine kaydı. Kalbimin daha hızlı atabileceğini sanmıyordum. Dudağımı tekrar ısırdım, ya bu sefer kan akmadı ya da enerjinin titreyen cıvatasına karşı geçici olarak iterken hissedemedim.

Kanatları bir kez daha açılırken Eather Ash'in teninde kayarak ilerledi. "Söylediğini duymak istiyorum."

Talebi her yerimi yakıp kavurdu. "Evet."

Başını tekrar çevirdi, koyu renkli, sert göğsü derin bir nefesle yükseldi. Aletinin ucundaki boncuk şimdi daha belirgindi. "Benden tam olarak ne istediğini duymak istiyorum ve bunu benim adımla söylemeni istiyorum."

Yükselişimle birlikte sinirlerimin düzelmediğini o an fark ettim. Gözlerim kısıldı. "Peki ya yapmazsam?"

Hırlaması öfke değil, şehvetli bir meydan okumaydı. Alaycı İçimdeki dal gibi arkamdaki varlık da duruldu. "O zaman senin o güzel amını ve götünü sikmeyeceğim."

Aman Tanrım.

Bir an için hareket edemedim, düşünemedim, hatta nefes bile alamadım. İlkel formundayken çok utanmazdım.

Ve o olduğu için bundan daha fazla tahrik olamazdım.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Başını eğdi.

"Lütfen güzel amımı ve götümü sik." Durakladım. "*Ash*."

Uyluklarımın arasındaki karanlık hava, ani basınç oradaki girişe doğru hafifledikçe öne doğru daldı ve hızla bir yanığa dönüştü - buz gibi, yakıcı bir yanık.

Beni tutarken vücudumdaki her kas kilitlendi, alt bedenim birkaç kez Yatağın birkaç santim yukarısında. Basınç ve dolgunluk... *akıl* almazdı. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bunun mümkün olduğunu hayal bile edemezdim.

Ash karanlık bir şekilde kıkırdadı, beni dikkatlice ve nazıkçe yatağa geri indirirken eliyle kalçamı kavradı. Çalkalanan yatak kadar soğuk ve sıcaktı. Dalları hâlâ içimdeydi. İnce olan hareket etmiyordu, ama diğeri... beni bu şekilde almasını izlerken içeri ve dışarı itti, ince hava patlamaları cildinde şimşek gibi çatırdıyordu.

"Seni tekrar boşalırken görmek istiyorum," dedi, eli beni hareket etmeye, istediğimi almaya teşvik ederken sesi ay ışığının fısıltısıydı. "Duymak istiyorum. Tatmak ve hissetmek. İçinde boğulmak."

Ben de öyle yaptım.

Ona karşı sallandım, dolgunluktan ve dönen çift zevk sarmalından nefes nefese kaldım. Saniyeler içinde bu skandal hissin içinde kayboldum. Kalçalarım gıcırıyor, başım sallanıyordu. Göğsümdeki tüyler nabız gibi atıyor, meme uçlarımı çekiştiriyordu. Haykırdım, vücudum sarsıldı.

Gerilim hızla artıyor, nefesimi kesiyor ve beni şok ediyordu. Ash'in olağanüstü yetenekleri vardı ama daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim.

Yükseliş yüzünden mi her şeyi daha güçlü hissediyordum? Yoksa o ve bu yeni deneyimler?

Tüm bunların kötülüğü mü? Bilmiyordum ama başı aşağı inerken sağlıklı düşünemiyordum bile. Yumuşak saç telleri karnımı sıyırdı. Soğuk, kaygan dili kalçamın iç kısmında gezindi.

İçimdeki sarmal sıkılaştı. Hareketlerim neredeyse çılgınca bir hal aldı, hissettiğim zevk acı verici bir hal aldı. "Ben... Ben yapamam," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok fazla çok."

"Yapabilirsin." Tekrar yaladı, oradaki ıslaklığı yakaladı. "Yapacaksın. Çünkü kimse senden daha güçlü değil."

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim ama itmeye devam ettim, hareketlerim giderek düzensizleşiyordu.

Gerilim hızla yükseldi, nefesimi çaldı ve beni şok etti. Bir salıverme beni sert bir şekilde ele geçirdiğinde çılgılık attım, zevk dalgaları içinde içimde döndüm. Ve Ash...

Tanrım, çok acımasızdı.

Yalayıp tadına bakarken ağzı üzerimde gezindi, her titremeyi ve nefesi dışarı çıkardı.

Dallar benden kurtuldu ve kesik kesik bir soluk getirdi. Ayağa kalkarken gözlerinin içi parlıyordu. Üzerimde sürünürken gölge taşı rengindeki etinde güç çatırdıyordu.

İçimde keskin bir şehvet şimşeği çaktı. Az önce yaptıklarımızdan sonra böyle bir şey hissetmemin mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Ya da onun yaptıklarından. İkimizin de katıldığı şeyden sonra. Her neyse.

Kalçamı kavrayarak beni karnımın üzerine yuvarladı. Refleks olarak yukarı doğru itmeye başladım ama göğsünün sırtıma yaptığı serin baskı sadece bir yere kadar ilerlememe izin verdi.

Bir eli kalçamda kaldı, parmakları etime bastırıyordu. Sıkı tutuşu içimin derinliklerine ulaşır o karanlık, hınzır yanımı bir kez daha okşarken titredim.

Ash beni geniş dizlerimin üzerine kaldırdı ve sonra sırtım neredeyse düz olacak şekilde bana rehberlik etti. İçime doğru bastırmaya başladığını hissettim... daha önce ne demişti? Amıma mı? Ürperdim ve koluna yapıştım.

O... Tanrım, kesinlikle daha büyüktü.

"Bundan asla bıkmayacağım," diye fısıldadı kulağıma, boştaki elini göğsümde gezdirdikten sonra karnımdan aşağıya, kalçalarımın birleştiği yere doğru sürükledi. "Özellikle de *bundan*."

Kalçalarım sarsılarak elini aradı ama o beni yakaladı ve arkamı ona doğru itti.

"Seni asla hafife almayacağım," diye söz verdi ve nefesim dondu, sonra içime girdiğini hissettiğimde iki katına çıktı, lezzetli santim santim. "Seni asla onursuzlaştırmayacağım."

Beni gererken bacağımda bir spazm oluştu. Aletinin soğukluğu şok etkisi yaratmıştı.

"Her zaman senin yanında duracağım, senin emrin benim iradem." Daha derine inerken çenemi ısırdı. "Sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim."

Titriyordum, o içime girerken bağırıyordum bile, kabzasına kadar. Ben gözümü duvara dikmiş bakarken o inledi. Onun içimdeki hissi, sikiinin zonklaması tarif edilemezdi.

"Sana zarar vermeye kalkarlarsa Primaller'i, tanrıları, kralları ve insanları yerle bir edeceğim ve bunu yaptığım için hiç pişmanlık duymayacağım." Dili sıyırdığı deriyi yatıştırdı. "Senin için hayatımı veririm."

Göğsüm keskin bir şekilde yükseldi. Bunu söylediğini duymak istemiyordum. "Ash-"

Kalçalarını içime soktu, düzensiz bir inilti çıkardı. Her hassas, gizli parçama ve daha fazlasına çarparak bana doğru ilerledi. "Ve senin için öldüreceğim."

Duyu organlarım dönerken, dizlerimin yataktan kalktığını, ikimizin de havaya yükseldiğini, kolunun beni yerimde tutmak için karnıma dolandığını hayal meyal fark ettim. Hareket etti, sadece ucu içeri girene kadar geri çekildi ve sonra aramızda bir inç bile kalmayana kadar tekrar ileri itti. Bacaklarım her sert dalışta ve hızlı geri çekilişte boş alanda kıvrıldı. Ayaklarımın tabanlarını baldırlarına bastırdım, yoğun hislerden kaçmaya çalıştım.

Aynı zamanda daha fazlasını almaya çalışıyordum. Sürtünme çılgın bir duygu fırtınası yarattı ve bu fırtına hızla beni ona karşı ve sikiinin üzerinde döndüren ve titreten derin bir gerilim düğümüne dönüştü.

"Sen benim her şeyimsin," dedi, kalçaları çarparken yanağını yanağıma bastırdı. "Benim dünyam. Benim kurtuluşum. Benim kurtuluşum."

Ash tekrar tekrar içime girdi, itişler arasında durup bana sürtündü. Zevk, tatlı alevler gibi içimi yaladı, bir şekilde ondan önce gelenler kadar yoğun ve paramparça edici bir cehennemi ateşledi.

Ben boşalırken ayaklarım tutmaz oldu, onun adı boğuk bir çığlıktı.

Ondan sonra her şey biraz bulanıklaştı ve şu anki halimize nasıl geldiğimizi bile bilmiyordum - ben sırtüstü yatmıştım ve Ash üstümdeydi, parmakları yanağımda ve saçlarımda geziniyordu.

Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Fates, Sera, ben..." Ash yanağıma avuçlarken göğsü sertçe yükseldi. "Seni seviyorum."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Seni seviyorum.

Kardia'sı yokken bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama o anda nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Çünkü...

Ash az önce beni sevdiğini söylemişti.

Bir duygu seli bana çarptı ve nefesimi kesti. Bu üç kelime o kadar basitti ki -sadece sekiz harften oluşan bir kombinasyon- yine de çok güçlüydü. Sevdığım kişi tarafından söylendiğini duymayı hiç düşünmemiştim.

"Sana tam olarak ne zaman aşık olmaya başladığımı bilmiyorum," dedi başparmağını çenemde gezdirerek. "Belki de Garden District'te sarmaşıkların altında durduğumuz gece ya da hançerini göğsüme sapladığında başladı."

İçimden titrek bir kahkaha yükseldi. "Umarım bana aşık olmaya o zaman başlamamışsındır."

Eather gözbebeklerinde döndü. "Büyük ihtimalle öyleydi."

"Eğer öyleyse, o zaman bu... sevimli bir şekilde oldukça çılgınca," dedim ona, boğazımın arkasının ve gözlerimin acımaya başladığını hissederek. "Bu arada, seni bıçaklama olayı bir kazaydı."

"Elbette." Kelimeyi uzattı. Koluna vurmak için hamle yaptım ama bileğimi yakaladı. Elimi kaldırdı - teni sıcacıktı - ağzına götürdü ve evlilik izine bir öpücük kondurdu. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. Oradaki hava dalları inanılmaz derecede parlaktı. "Seni seviyorum."

Vücudumun alt kısmında bir titreme başladı ve hızla omuzlarıma doğru yükseldi. "Neden titrediğimi bilmiyorum."

Alnını benimkine yaklaştırarak hırıltılı bir ses çıkardı. "*Liessa...*"

Kalbim çok hızlı atıyordu. Neden onun açıklamasıyla bu kadar sarsılmıştım? Bilincimi kaybetmeden önce bağırdığını duyduğum şeyi hatırladım. Uyandığım ve kim olduğumu fark ettiğim andan itibaren bir parçam Ash'in beni sevdiğini biliyor olmalıydı. Sevmeseydi hayatta olmazdım. Ama bunu söylemekten çok korkuyordum. Onun sevgisinin beni kurtardığına inanmak için kendime izin verdim. Çaresizce yapılan bir anlaşma ya da Arae'nin araya girmesi değildi. Ben sadece...

"Düşündüm de..." Gözlerimi sıkarak kısık sesle fısıldadım. "Aşkının nasıl bir his olduğunu bilmeden öleceğimi sandım."

Ash bana karşı kaskatı kesildi. "Buna izin veremem," diye yemin etti. "Buna asla izin vermeyeceğim."

Ürperirken nefesim kesildi. Ağzımızın arasındaki boşlukta sıcak yemini kaldı, belki de beni sevdiğini her zaman biliyordum diye düşündüm, imkansızlığına rağmen. Çünkü onun eylemlerini aşktan başka neyin besleyebileceğini kaç kez sorgulamıştım?

Maia'nın *kardia*'sını çıkarmamış olması mümkün müydü? Bunun mümkün olup olmadığını bile soramadan ağzı benimkine değdi. Öpücük ateşliydi, tutkulu bir vasiyet, sözlerinin boş olmadığına kanıtı. Hissedebiliyordum.

Ağzının benimkini nazik ama şiddetli bir şekilde ayırması ve dillerimizin
dansında arzusunu tatması.

Ash öpücüğü kesti, geriye doğru sallandı. Gözlerimi açtım. Bacaklarımın arasına diz çökmüştü, kalın, parlak boyu leğen kemiğinden dışarı çıkıyordu.

Dudağımı ısırdım ve kısa süreli bir acıdan dolayı irkildim -tanrım, dişlerim. Gerçek *dişlerim* vardı. Onlara karşı daha dikkatli olmak için çalışmam gerekecekti. Ama şimdi değil, kesinlikle şimdi değil. Çünkü yumrukları kalçalarımın iki yanına indi ve başını eğdi. Kalçalarımın arasındaki nefesinin ilk dokunuşu beni benden aldı.

"Sonsuzluğun geri kalanını senin için hissettiklerimden asla şüphe etmemeni sağlayarak geçireceğim," diye söz verdi, avuçlarını kalçalarımın üzerinde kaydırarak. Dakikalar önce dudaklarıma yaptığı gibi onları ayırdı - nazikçe ve şiddetle. "Şimdi başlıyoruz."

Nefesimi tuttum, ayak parmaklarım beklentiyle kıvrıldı. Çok beklemem gerekmedi.

Dilinin tam merkezimde kaydığını hissettiğimde sırtım eğildi.

Tüm alem yok oldu. Sadece o, ben ve onun günahkârca yetenekli dili vardı. Tek yapabildiğim, ıslaklığımı yalayıp beni daha da yukarılara çekerken kendimi vücuduma yayılan sıcaklığa bırakmaktı. Dili içime her girdiğinde, her darbesinde kıvranıyor ve ağzına doğru eğiliyordum.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni ağzına hapsetti. Dili aşağı doğru kayarak beni ayırdı. Kalçalarımı kaldırarak inledim. Zevk o kadar yoğun ki neredeyse acı veriyordu ve yavaşlamıyor ya da durmuyordu.

"Ash... lütfen," diye fısıldadım, bir bacağımı kıvrarak onun yanına bastırdım.

"Seni yeterince tatmadım." Dili sinir düğümlerime dokunarak benden keskin bir çığlık kopardı. "Asla doyacağımı sanmıyorum."

Altımdaki battaniyeyi kavrarken, o elini yuvarlarken titremeye başladım. Dilini bir kez daha o hassas bölgede gezdirdi. Sonra ağzını klitorisimin üzerine kapattı. Dişlerinin çekilmesi ve aniden sıyrılması beni uçurumun kenarına gönderdi.

"Ash," diye inledim.

Cevaben çıkardığı hırıltı tenimi yakarak tahrikimi artırdı. Çığlık attığımda başım geri tepti, kör edici, ürkütücü bir aceleyle geldi.

tanrıların beni başka bir diyara götürdüğüne yemin edebilirdim, çünkü Kapıya vurulduğunu duyana kadar ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir

fikrim yoktu. "Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Nektas'ın boğuk sesi.

Ya Ash onu duymamıştı ya da drakeni görmezden geliyordu, çünkü cevabı dilini tekrar sıcak etimin üzerinde gezdirmek oldu.

Kalçalarım sarsıldı ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Endişelenmeye başlıyorum," dedi Nektas.

Parmağını ıslaklığında gezdirirken ürperdim. "*Ash*."

Parlak dudaklarını görebileceğim kadar geri çekildi. "Her şey yolunda."

Baş bir kez daha eğilmeden önce nefes almam için ancak bir şans vardı. Bir parmağını içimde gezdirirken dudaklarını üzerime kapattı ve benden bir nefes daha aldı.

"Emin misiniz?" Nektas sordu. Başımı kapıya doğru çevirdim. "Bir çığlık duyduğumu sandım."

"Yapmadın."

Ash parmağını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirirken battaniyeyi kavradım. "Yaptığımdan oldukça eminim," diye ısrar etti ejderha.

Ash'in parmağı benden uzaklaştı. Dirseklerimin üzerine kalkmaya başladım ama eli göğsümün üzerine, boynumun hemen altına geldi.

Gözleri heyecanla parlıyordu. Diğer eli omzuma gitti. "Seninle işim bitmedi."

Bakışlarım onun vahşi bakışlarına kilitlendiğinde nefesim kesildi. Aletinin kalın ve ağır bir şekilde durduğu yere baktım.

"Ne dedin sen?" Nektas sordu.

Ash'in başı sese doğru döndü. "O kapıdan uzaklaşmazsan seni öldürebileceğimi söyledim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Elini göğsümün ortasından aşağı doğru çekerken göğsünün ne kadar hareketsiz olduğunu fark ettiğimde, belki de bunu yapacağını düşündüm.

"Kaba," diye söylendi Nektas. "Sanırım yersiz şiddet tehdidiniz ikinizin de uyanık, hayatta ve birbirinizi yeniden tanıyacak kadar farkında olduğunuz anlamına geliyor?"

Ash'in başı eğildi ve alçak bir hırıltı yükseldi.

"Ben-" Ash meme ucumu ağzına götürürken ağzımı kapatıp bir iniltiyi bastırdım. "Ben iyiyim."

Bir duraklama oldu. "Sesin iyi gelmiyor."

"Yemin ederim öyleyim." Diğer göğsüme doğru ilerlerken Ash'in başının arkasını kavrayarak aşağı uzandım. "Ama bence gerçekten *de* eğer Gidin."

Bir sessizlik oldu ve sonra bir kıkırdama duydum. "İyi olduğunu duyduğuma sevindim," dedi. "Meyaah *Liessa*."

Kraliçem.

Birden irkildim, bunun anlamı -ne olduğu- sonunda kafama dank etti.
Gördüklerim. Duyduğum sesler. Vücudum kilitlendi ve dudaklarım aralandı.

Ash başını göğsümden kaldırdığında kalbim çarpmaya başladı.
Bir şekilde, yaşamın korları beni öldürmeden Yükselmiştim. Ve artık sadece
içimde değillerdi. Benim bir parçam bile değillerdi.

Hayatın közü bendim.

Ben Yaşamın İlkeliydim, Yaşamın *gerçek* İlkeliydim.

Tanrıların *Kraliçesi*.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Ash'e baktım, midem bulanıyordu. "Ben... Ben Tanrıların Kraliçesiyim."

"Evet." Ash'in eli yanımdan uyluğuma doğru kaydı.

Bacaklarımı ayırırken göğsüm inmeye başladı. "Ve bu da Sen... Tanrıların Kralı mısın?"

"Sadece bana böyle hitap etmeyi uygun görüyorsan," dedi, bakışları vücudumda gezindi ve kalçalarımın arasında yoğunlaştı. "Aksi takdirde, ben *senin* Consort."

O mu? Eşi mi?

Hayır.

Buz gibi bakışları altında kalçalarım seğirirken yutkundum. "Seni Kral yapıyorum... Kral ilan ediyorum. Ya da her neyse."

"Şeref duydum," diye mırıldandı, bacağımı kalçasının üzerinden geçirirken.

Zihnim allak bullak oldu. Eğer Yaşamın İlkeli bensem, o zaman bu ne anlama geliyordu- aman tanrım, Kolis ne olacaktı? Ash ve ben gölümdeyken uyanmıştı. Uyandığını biliyordum. Onu hissetmişim. Peki, neredeydi? Peki ya diğer Primaller?

"Ash?"

Dikkati hâlâ kalçalarımın arasında sabitti. "Hmm?"

Saçını çekiştirerek bakışlarını benimkilere çevirmeye zorladım. "Bu ne anlama geliyor?" "Kral, Kraliçesini becermek üzere demek."

Bu soruyla varmak istediğim yer orası değildi, ama bir anda oldu, Tamamen oradaydım.

Ereksiyonuna bakarak boğuk bir nefes aldım. Bir arzu nabızı yankılandı ve beni şaşırttı. Bana verdiği zevkten sonra bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama işte buradaydım.

Ash bana bakarken yine hareketsizleşmişti. Derisi incelmmişti. Yanaklarında ve göğsünde gölgeler belirdi. Arkasından belli belirsiz sis dalları yükseldi, omuzlarının üstünden sızarak kanatların puslu hatlarını oluşturdu. Elimi saçlarından çekip yatağa düşmesine izin verdim.

Boynunu yana doğru bükerken gözleri kapandı. İçgüdüsel olarak, İlkel formunun yüzeye yakın olduğunu ve onu tekrar dizginlemek için mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Bunu gerçekten *hissede biliyordum*.

Bu çok garipti çünkü nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yapabildim.

"Ben... Sadece kendimi kontrol altına almak için bir dakikaya ihtiyacım var," dedi huysuzca.

Parmaklarım battaniyenin içine kıvrıldı. Sessiz kalıp kontrolü yeniden ele almasına izin vermek benim için akıllıca olacaktı. Ayrıca, konuşmamız gereken çok şey vardı. Ne kadar zamandır uyuduğumu ya da Kolis'le aramızda neler olduğunu bilmiyordum.

hatta Iliseum'u ve ölümlüler alemini bile.

Ama şimdi bile pervasız ve akılsızdım. Ve tüm bu önemli şeyler bekleyebilirdi.

Dirseklerimin üzerine yükseldim ve o beni durdurmadı. Aramıza uzanarak elimi sikinin etrafına sardım.

Gözleri açılırken dudaklarından alçak bir hava tıslaması çıktı.

Bakışlarının canlı, buz gibi yakıcılığından gözlerimi alamıyordum. Elimini karnıma indirmeden önce parmaklarımı sikinin ucuna kadar gezdirdim. Dizimin yana düşmesine izin verdim. "Kraliçeni becer o zaman."

Hiç tereddüt yoktu. Bir saniye bile.

Ash içime girdi, sonuna kadar oturdu. Onun düzensiz iniltisi benimkine katıldı. Kendini desteklerken kollarının kasları gerildi, kalçaları hareket etmeye başladı. Ayarladığı ritim yavaş ya da nazik değildi. Hızlı ve sert bir tempoydu. Bacaklarımı kalçalarına doladığımda tek yapabildiğim ona sarılmaktı. Parmaklarım omuzlarındaki sert kaslara gömülürken, her bir hamle içimde bir noktaya çarpıyor ve sıkı zevk dalgalarını serbest bırakıyordu. Göğsü benimkine yaslandı, beni öperken kalçaları tekrar tekrar içime giriyor, dudakları dudaklarımı yutuyordu.

Ash dediğini ve istediğimi yaptı.

Kraliçesini becerdi.

Bir süre sonra Ash'in yatağında yatıyorduk - *bizim* yatağımızda - birbirimize bakıyorduk, yanağım onun koluna yaslanmıştı ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Doymuş sessizlikte saçımın bir tutamıyla oynadı ve sanki bir tür serapmışım gibi bana bakmaya devam etti. Neredeyse kaybolacağımdan korkuyormuş gibi gözlerini kaçırıyordu.

Ben de ona aynı şekilde baktığımı biliyordum. Bu yüzden ellerimi göğsünde tutuyordum. Düşüncelerim bir şeyden diğerine dönerken, ona dokunmak, ikimizin de burada olduğunu kendime hatırlatmak zorundaydım.

Kafamda çok fazla şey dönüyordu. Tüm bu bilgiler artık aklımın bir köşesindeydi. Sanki içimdeki öz hepsini barındırıyor ve kilidinin açılmasını bekliyordu. Çok fazlaydı ve hala burada olduğum, Yükseldiğim ve artık bir İlkel olduğum gerçeğini kafamda tam olarak oturtamıyordum. Aslında, ben İlkel'dim.

Hayatın.

Dişler.

Ben de dilimi batırıp durdum.

Ve tüm bunların nasıl mümkün olduğunu, işe yaraması için ne gerektiğini düşünemiyordum bile. Eğer düşünürsem, histerik bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya mı başlayacağım yoksa Ash'in üzerine mi atlayacağımdan emin değildim.

Vücudumuzun bir molaya ihtiyacı vardı.

Ve bilmem gereken, anlamam gereken o kadar çok şey vardı ki. Nereden başlayacağımdan bile emin değildim.

Ben de daha kolay şeylerden birini seçtim. "Dilimi ya da dudaklarımı bu şeylere kaptırmayı bırakabilecek miyim?"

"Bu şeyler mi?" Dilimle bir dişi dürttüğümde güldü. "Onlara alışacaksın."

Kendimi bir kez daha çimdikledikten sonra kaşlarımı çattım. "Bundan pek emin değilim." "Yapacaksın," diye bana güvence verdi. "Özellikle de oldukça küçük oldukları için."

Kaşlarım çatıldı. Ağzımda hiç de küçük hissetmiyordum. "Daha büyük olmaları mı gerekiyordu?" Ağzına baktım, uçlarını görebiliyordum. "Daha mı

bir şeyler ters mi gidiyor?"

"Hiçbir şeyin ters gittiğini sanmıyorum, *Liessa*." Gülümsedi, eğlendiği belliydi. "Ölümlü doğduğun için daha küçük olduklarını tahmin ediyorum."

"Oh." Bakışlarım alçaldı. "Ash?"

"Öyle mi?" Başını eğdi ve dudaklarını alnımda gezdirdi.

Gülümsedim. "Uyandıktan sonra anılarımı geri kazanmama ihtimalim var mıydı?"

"Vardı," dedi parmağının etrafında bir kıvrımı döndürerek. "Yükseliş bir tanrı için güçlü bir geçiştir. Ama bir İlkel? Daha da güçlüdür. Hava büyüdükçe, durağan haldeyken bedeni değiştirdikçe, zihni de etkileyebilir."

Midem bulandı. "Kim olduklarını hatırlamadan Yükselen Primaller oldu mu?"

"Birkaçı. Bazıları hafızalarının çoğunu geri kazandı. Maia'nın, ölümünden önceki yıllara dair pek bir şey hatırlamadan bir süre geçirdiğini duydum. Yükseliş. Aynı şey Phanos için de geçerli. Attes ve Kyn aynı anda yükseldiler, ama Kyn hafızasını asla geri kazanamadı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Anılarını geri kazanmamasını beklediğim onca insan arasında Kyn listede bile yoktu."

Saç kıvrımını çözdü. "Nedenmiş o?"

"Sanırım ikizi olduğu için. Bu, bilmiyorum, onu cezalandırır mıydı?"

"Ben de aynı şeyi düşünürdüm ama Yükselişler tahmin edilemez, özellikle de tek başınıza yaşıyorsanız," dedi ve dudaklarının hareketini izledim. Sesindeki bir şey farklıydı. "Eğer Nektas orada olmasaydı, benimle konuşmasaydı, kim bilir önceki yıllarımı hatırlar mıydım?"

"Bunu yaptığına sevindim," dedim, babasıyla ilgili hiçbir anısı olmasaydı çok kötü olurdu diye düşündüm. Parmağımı göğsünün üzerinde gezdirdim. Köprücük kemiği. "Demek bu yüzden rüyamda sesini duydum? Sen konuşuyordun.

Bana mı?"

"Öyleydim." Durakladı. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Parça parça." İçlerinden biri ön plana çıktı. "Beni çocukken göl kenarında gördüğünden bahsetmiştin, değil mi? Kurt formundayken?"

"Ben yaptım." Bir sırtıma belirdi ve nefesimi biraz çaldı. "Bir kucak dolusu taş taşıyordun."

"Öyleydim. Nedenini hatırlamıyorum. Tuhaf bir çocuktum." İçimden titrek bir kahkaha yükseldi. "Mağaradayken sana bunu söylemeyi unuttum ama seni kurt formunda gördüğümde, Cor Sarayı'nda benim için ilk geldiğinde, sen olduğunu biliyordum. Senin çocukken gördüğüm kurt olduğunu biliyordum." Derin olmayan bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Neredeyse yine gülecektim. *Ne için?* "Kim olduğumu hatırlamamı sağladığın gerçeğinin yanı sıra mı?"

"Bu minnettarlığa değmez, *liessa*." O...

Boğazımda bir duygu düğümü şişti. Tanrım, onu o kadar çok seviyordum ki patlayacak gibi hissediyordum.

Başımı kaldırarak ağzımı onunkine yaklaştırdım ve ona minnettarlığımı sundum. Öpücüğün içine döktüm.

Ash sadece içmekle kalmadı, hepsini geri verdi. Dayandığım kol belime dolandı ve göğsümü kendine doğru çekti. Öptü.

Sanki varlığım üzerinde hak iddia etmek ister gibiydi. Kimse böyle öpemezdi, böyle bir his uyandıramazdı.

İşler o noktadan sonra minnettarlıktan birbirimize duyduğumuz ve bir türlü giderilemeyen neredeyse çaresiz bir ihtiyaca dönüştü. İçimde zevk okları dolaşıyordu. Her yerim inanılmaz derecede gerildi. Öpücükleri bunu sadece saniyeler içinde yapıyor, beni sakinlikten ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu.

Ash'in eli yanımdan bacağıma doğru kaydı. Kalçamı kaldırdı ve kalçasının üzerinden geçirdi. Arkamı kavrayıp beni zaten sert olan boyuna doğru bastırırken öpücüğüne doğru nefes nefese kaldım.

"Evet," diye fısıldadım-yalvardım, gerçekten. Parmaklarım tenine gömüldü.

Ash inledi ve sonra kalçalarını yukarı kaldırarak içime gömüldü. Haykırdım, hızla bir hisler cümbüşüne kapıldım. İlk başta yavaşça içimde derinlemesine hareket etti, beni aklımın sonuna kadar zorladı. Kesinlikle öleceğimi düşündüğüm anda beni sırt üstü yatırdı. Gözlerimiz kilitlendi. Bacaklarımı beline doladığımda ritmimiz artıyor, birbirimizi ite ite karşılıyorduk. Onun ağzı her yerdeydi, kalçalarıyla aynı anda emerken bir meme ucunu yakalıyor, sonra boğazımı yalamak ve ısırarak için için yukarı çıkıyordu-

Gözlerim fal taşı gibi açılırken midem çukurlaştı. Omuzlarını kavradım, beni beslemesini ya da ısırmasını istedim. Ama ben... ben kilitlendim. Kalbim mide bulandırıcı bir hızla çarpmaya başlarken kafam karıştı.

Dişleri tenimi sıyırdı ve içimde şehvet ve tedirginlik -huzursuzluk ve korku- patlamaları oldu. Bir an için orada değildim. Kafesin içindeydim, çok sıkı tutulmuştum. Bu tepki mantıklı değildi. Ash'le birlikteydim. Onunla güvende ydım. Her zaman.

"Sera?" Parmaklar yanağıma dokundu. Hızlı hızlı nefes alarak gözlerimi

açtım. Ash bana karşı hareketsiz kalmıştı. "Sen iyi misin?"

Yutkunarak başımı salladım ve onunla göz göze geldik. Ash ile. Başka kimseyle değil. "Evet."

"*Liessa...*" Kalçalarını benimkilerden kaldırarak uzaklaşmaya başladı.

Bacaklarımı ona doladığımda içimde küçük bir panik patlaması oldu. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Ve iyiydim de. Çoğunlukla. Sadece garip bir andı. Atlatmam gereken bir an. Atlatacaktım. Uzanıp ensesini kavradım. "Beslenmen gerek."

Başını eğdi, gerildim ama boğazıma yapışmadı. Beni öptü, yavaş ve uzun.

Başını kaldırdığında nefes nefese kalmıştım. "Beslen," diye tekrarladım, kalçalarımı onunkilere doğru kaldırarak.

Ash inledi. "Buna ihtiyacım yok." "Çok fazla kan aldım-"

"Ve ben iyi olacağım. Vücudum onu yenileyecektir," diye bana güvence verdi. "Beslenmeme gerek yok."

Ağzı benimkine döndüğünde buna inandığımdan emin değildim ama sorun değildi. Sadece garip bir andı. Gölde beni ısırduğında iyiydim. Yine iyi olacaktım.

Ash yine de içimde hareket etmedi. Kıpırdamadan durdu, sert boyu delici, gözleri tetikteydi. "Sera-"

Bacaklarımı onun etrafında sıkarak, onu yuvarlayacakmış gibi yaptım. Bir an direndi ama sonra onu sırt üstü yatırmama izin verdi. Sallanarak kendimi onun üzerine oturttum.

"Fates," diye ısırdı, kalçalarımı sıkarak.

Ellerimi omuzlarına koyarak onu sürdüm, uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettim. Ona odaklandığımda hızım arttı -sadece ona- içimdeki her santimini istiyordum. Onu hissetmek neredeyse başımı döndürüyordu.

Beni aşağı çekerken kolu etrafıma dolandı. Ağızlarımız açılırken nefeslerimiz birbirine karıştı. Beni yerinde tutup bana sürtünürken gözleri benimkileri hiç bırakmadı. İkimiz de sert ve hızlı bir şekilde, ya birbiri ardına ya da aynı anda boşaldık.

Aynı anda, emin olamadım. Sonra göğsüne yığıldım.

Artçı sarsıntıların etkisiyle hâlâ titrerken, daha önce olduğumuz yere döndük; parmakları saçlarımda, bacaklarımız birbirine dolanmış halde yan yatmıştık.

"Fates, eğer dikkatli olmazsak, seni yorarak tekrar durağan hale getireceğiz," diye mırıldandı.

Kıkırdadım. "Bu mümkün mü ki?"

"Bu hızla mı gidiyoruz? Evet." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Sen iyi misin?"

"Mm-hmm."

"Emin misin?" Ash çenemi yukarı kaldırmak için saçımı bırakarak sordu. Gözlerimiz buluştu. Gözleri sıcak bir güvercin grisiydi. "Daha önce ve hatta şimdi bile nazık değildim," diye ekledi. "Hem de hiç."

"Biliyorum." Hafifçe ayağa kalktım. "O zaman da şimdi de beni incitmedin ve ben iki seferde de sevdim -ya da üç seferde de. Dört mü?"

"Beş," diye düzeltti.

"Yani, bunları sayıyorsun..." Tenim kızardı. "Şu hava dallarıyla yaptığın şeyler mi?"

"Gerçekten hoşuna giden şeyler."

Nefesimin kesildiğini hissederek başımı salladım. "Sen de eğleniyor

gibiydin."

"Hoşuna gitti mi?" Başını benimkine doğru eğdi. "Sırılsıklam olmuştun, *liessa*," dedi, sesi ipeğe dönmüştü. "Senden daha çok zevk almış olmam mümkün."

İçimden ahlaksız bir ürperti geçti. "Güzel."

Derinden kıkırdadı. Ne yazık ki ses çok çabuk kayboldu. "Ama bedenin çok şey yaşadı. Zihnin de öyle."

Homurdandım. "Sanırım zihnim ilk kez biraz sakinleşti."

"Bunu duyduğuma sevindim." Parmağını çenemin ortasından aşağı doğru çekti. "Ama daha önce aramızda bir şey oldu."

Sessizleşerek, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi mi davransam diye düşündüm, ki bu hiç de kraliçeye yakışır bir davranış değildi.

"Kilitlendin," diye devam etti sessizce, neredeyse dikkatle. "Ve ani tedirginliğinin tadını alabiliyordum."

"Duygularımı okumayı gerçekten bırakmalısın." Geriye yaslandım ve yanağımı koluna yasladım.

Ash'in dokunuşu takip etti, parmakları bir tutam saç daha aldı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, her zamankinden daha zor oldu."

Gözlerim kısıldı. "Yani, yansıtmıyordum? Aramaya mı gittin?"

Saçlar parmaklarının arasından kaydı. "Kapıyı kilitlediğinde, seni incittiğimden korktum."

Sesindeki belirgin endişe her türlü kızgınlığı söndürdü. "Bana zarar vermiyordun. Hem de hiç."

Kıvrımı üst kolumun üzerinde sürükledi. "O zaman neydi?"

Tek omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki de söylediğin şey yüzündendir. Bedenim -kafam- çok şey yaşadı. Bu yüzden, sadece garip bir

an." Ve ben de bu kadarına izin verdim. "Ama diğ er tüm anlar mı? Harikaydılar. Çok güzeldi." Eğıldim ve onu öptüm. "Sanırım dudaklarında hâlâ kendimin tadını alabiliyorum."

Göğsünde seksi bir gümbürtü titreşti. "Bundan bahsetme."  kiz gümüş Havuzlar bana kilitlendi ve vücudum hemen tepki verdi, lezzetli, sıcak bir şekilde kıvrıldı ve gerildi. "       seni tekrar tatmak istememe neden oluyor ve s y lemem gereken bir şey var - aslında s y lemem gereken birkaç şey var."

"Tamam," diye mırıldandım, başını kalçalarımın arasına sokmuş görüntüsü zihnimde yer edinirken.

Ash sırtını eğıdi, böylece gözlerimiz buluştu. "Bu aynı zamanda bunu düşünmeyi bırakman gerektiğı anlamına da geliyor."

"Ben değılim."

"Uyarılman o kadar güçlü ki tadını alabiliyorum." Ash dudaklarımı ısırarak nefesimin kesilmesine neden oldu. Ona dudak b kt ğ mde kısa bir sırtıma belirdi. "Eğer böyle devam edersen, kendimi bir kez daha içine sokacağım."

şok edici bir şekilde, karnımda küçük şehvet düğümleri oluştu. "Bunun beni tam olarak bunu düşünmeyi bırakmaya ikna etmesi mi gerekiyordu?        eğer  yleyse, başarısız oldun."

Kıkırdadı ve başımı tekrar koluna doğıru götürdü. "Bilinmeyen bir nedenden ötürü, bunu öğrendiğime hayal kırıklığına uğramadım."

Bilinmiyor mu? Homurdandım.

"Ama uslu durmalıyız," diye öğüt verdi. "Konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum, yapmamız gereken çok şey var."

Vardı.

Gerginlik kaslarıma yayıldı. Kim olduğumu hatırladığım andan bu saniyeye kadar bir rüya gibiydi. Bu odanın dışında dünyanın var olmadığı bir rüya. Kendime bile izin vermeye cesaret edemediğim bir fantezi.

Ama dünya vardı.

"Kolis hakkında konuşmamız gerek." Midem bulandı ama konuşmamız gereken tek şey o değildi. Çok daha fazlası vardı.

"Var," dedi Ash. "Ama o bir sorun değil."

Yüzünü görebilmek için başımı arkaya eğdim. "O nasıl sorun olmaz? Sorun o."

"Şu anda o bir sorun değil," diye açıkladı Ash. "Kolis senin Yükselişinden önce zaten zayıflamıştı. Senin gerçek Yaşam İlkeli olarak yükselmen onu Dalos'ta yaralarını sarmakla kalmadı, Iliseeum'daki her tanrı ve İlkel de senin Yükselişini hissetti."

Midem keskin bir düşüş yaşadı. "Neden bu son kısım kötü haber gibi geliyor?"

"Bu ne iyi ne de kötü." Kolumda küçük daireler çizdi. "Eminim Primaller'in çoğu şoktadır ve Kolis'e sadık olanlar bile senin Yükselişin hakkında ne yapacaklarını bilmiyorlar."

Zihnim hemen her zamanki gibi en kötü senaryoyu düşünmeye başladı. "Peki ya Yükselişimi tamamladıktan sonra mutsuz olurlarsa? her şeyin etrafından dolanır mı?"

"O zaman bununla ilgileneceğiz." Parmakları tasarım yapmaya devam etti. "Birlikte."

Mutsuz İlkellerle başa çıkmanın şiddetli ve kanlı olacağını bilmek için özel, kadim bir bilgiye ihtiyacım yoktu. Göğsümü hissedebiliyordum.

Eski dostum kaygının belirtisi olan gerginlik. Dudaklarımın köşeleri aşağı doğru döndü. İmkânsızı başarmış, Yaşamın Gerçek İlkeliğine yükselmişim ve *hâlâ* ezici bir kaygı mı duyuyordum?

Oldukça adaletsiz görünüyordu.

"Diğer Primaller'in yaşadığı şok ve Kolis'e vurulan darbe bize biraz zaman kazandırdı," diye güvence verdi Ash, belli ki endişeli olduğumu anlamıştı. "Çok değil ama şu anda bekleyebilecekleri kadar. Er ya da geç, Nektas..." Durakladı, kaşları çatıldı. "Onun kapıda olduğunu hayal meyal hatırlıyorum."

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. "Çıglıklarımı duydu ve endişelendi. Gitmezse onu öldürmekle tehdit ettin."

Kaşları kalktı. "Sanırım ona bir özür borçluyum." Bir kıkırdama daha serbest kaldı.

Gözlerinde canlı saç telleri belirdi. "Senin gülüşün." Kirpikleri aşağı indi. "Çok güzel bir ses." Yutkundu ve kesik kesik bir nefes verdi. Gözlerindeki hava sakinleşmişti. "Bayılıyorum."

Kolis'le ilgili tüm düşünceler, Nektas'tan özür dilemek ve... diğer her şey yok oldu. Aşk. Bu kelimeyi duymaktan asla bıkmazdım. Ağzını. Sadece greyfurtu sevdiğini söylese bile ya da... boğazlar.

Ash'in gözleri benimkilerle buluştu. "Sana söylemem gereken şeylerden biri mi? Daha önce hiç kimseye söylemedim."

"Tamam." Parmaklarımı göğsünde gezdirdim. "Dinliyorum."

Elini saçlarımdan çekip enseme dolaştırırken derin bir nefes aldı. "Orada... bir zamanlar babamdan nefret ederdim."

Bu anlaşma, ölümlü bir kıızı, ona sadece ölüm ve dehşet getireceğini bildiği halde bana bağladığı için. Bu, bunu neden yaptığını bilmeden önceydi. Ama aradan geçen ve ona -ve sonra da bana- söz verdiği gelin doğmadığı her yıl, bunu kutladım."

"Bunun için seni suçlayamam."

"Tabii ki yapmazsın." Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Ama sonra sen doğdun ve ondan daha da nefret ettim." Beni orada tutarken boynumdaki kasları nazik bir baskıyla yoğurdu, sonra titrek bir nefes verdi. "Hakkında tamamen dürüst olmadığım şeyler var."

Merakı arttı. "Ne gibi?"

"Seni Eşim olarak almayı neden reddettiğim ve seninle neden sınırlı temas kurduğum konusunda tam olarak dürüst değildim. Bunun bir nedeni seni Kolis'in bilmemesini sağlamaktı ama tek neden bu değildi." Gözleri benimkileri aradı. "Doğduğun gece mi? Bir rüya gördüm. Seni gördüm... Seni şu anda olduğun gibi gördüm.

- "Keskin bir nefes aldı. "Senin o gölünde ve o kadar güzel ki."

Sesi kalınlaştı. "Saçların karanlık suyun üzerinde ay ışığı gibi dalgalanıyordu ve bu mükemmel, pembe dudaklar bana *gülümsüyordu*."

Durağanlıktayken bana söylediklerine dair belli belirsiz bir anı canlanınca kıpırdamadan durdum. Olmayan bir rüya görmekle ilgili bir şey. Beni gördüğünde göle daha gözlerini bile açmadan.

"Seni o gölde ölürken gördüm ve kendimi gördüm-" O da benim gibi kaskatı kesildi, sonra başını salladı. "Doğumunu hissetmiş olmama rağmen bunu hayal gücüme bağladım. Sadece garip bir rüya. Ama sonra seni bir çocuk olarak gördüm ve ben... gölü gördüm." Ürperdi. "Bunu zaten biliyorsun ama yıllar boyunca seni takip ettim, çoğunlukla güvende olduğundan emin olmak için. Senin yavaş yavaş rüyamda gördüğüm o güzel

kadına dönüştüğüne tanık oldum."

İçimi bir titreme kapladı ve elimi göğsünden çektim. Boynunun arkasını kavradım, kalbim bunun nereye gittiğinden şüphelendiğim için ağrıyordu - kendine ne yaptığının hikayesi. Şüphelerimin doğru olmamasını her şeyden çok diledim çünkü eğer haklıysam, suçluluk duygusu... Tanrım, bunca zamandır onu öldürüyor olmalıydı.

"Rüyanın bundan daha fazlası olduğunu inkâr etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Seni eşim olarak kabul edeceğim ilk geceden sonra bile."

Çenesinde bir kas gerildi. "Duygularını hissettikten sonra bile - korkunu gölgede bırakan cesaretini. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, ne çoktan unutulmuş savaşlardaki generallerden ne de tanrılarla yüzleşirken Kolis'in ölümünden önce. Ve o zamandan beri seni her gördüğümde, bu cesaret hiç azalmadı. Seni o gece Garden District'te terzinin evinde ve o lanet gölde gördüğümde bile. Hayatın tehlikedeyken ya da acı çekerken bile her zaman çok cesurdun."

Dudakları sertleşti, içinde çalkalanan duyguların somut bir işaretiydi bu. "Ve senden tekrar tekrar hissettiğim şey, o rüyada hissettiğim şeyle aynıydı; sen ölürken korku ama cesaret. Ve artık bunun basit bir rüya olmadığını inkâr edemezdim. Bu bir hayaldi. Bana nasıl ya da neden öldüğünü göstermedi ama Kolis'in bu işin içinde olması gerektiğine inandım. Bu yüzden gördüklerimin gerçekleşmesini engellemeye kararlıyım. En azından kendime böyle söyledim. Ama gerçekte, Sera? O imgelemde ne gördüm, ne *hissettim*? Beni dehşete düşürdü." Onun çenesi büküldü. "Seni Gölge Diyar'a getirmeden hemen önce *Kardia*'mı aldırđım. İlk birkaç gün hâlâ iyileşme sürecindeydim."

Nefesim ciğerlerimde durdu. Haklıyđım. Daha da kötüsü, yemekhanede akşam yemeği yedikten sonra kazara ona çarptığımı net bir şekilde hatırlıyordum. Onun acı dolu tıslaması aklımdan çıkmamıştı. Gözyaşlarım kirpiklerimi ıslattı.

Her nasılsa, beni tanıdıktan sonra *kardiyasını* aldırıldığını bilmek her şeyi daha da trajik hale getiriyordu.

Kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Bunu asla yapmamalıydım. Daha çok senin gibi olmalıydım -korkak ama cesur. Bunun yerine, bir korkak oldum."

"Hayır," diye reddettim, bir dirseğimin üzerinde yükseldim.

"Sen hiç-" "Öyleydim, Sera."

Ayağa kalktığımda karışık buklelerim omuzlarıma üzerine düştü, uçları Bacaklarım. "Sen korkak değilsin."

"İnkârınızı takdir ediyorum. Gerçekten." Belinden kalktı ve ağırlığını kıvrılmış dizimin yanındaki eline verdi. "Hayatın çok farklı olabilirdi. Ailen seni asla cezalandırmazdı. Yalnızmışsın gibi hissetmek zorunda kalmazdın - çoğunun kanıksadığı şeyleri deneyimlemene asla izin verilmezdi. Kendini bir canavar gibi hissetmezdin. Özürlerim asla yeterli olmadı ve olmayacak. Yapabilirdim-"

"Dur," diye yalvardım. "Beni dinle. Yalan söylemeyeceğim Ash. Keşke farklı bir seçim yapmış olsaydın ama yaptığın seçim seni korkak yapmıyor. Seni tanıdığım herkesten daha güçlü yapıyor."

Ağızı açıldı.

"Öyle," diye ısrar ettim. "Beni korumak için çok şey feda ettin. Farkında olduğunu düşündüğümde bile fazla."

Çenesi aşağı inerken bir tutam saç yanağına düştü. Gözleri kapandı. "Çok anlayışlı ve kabul edicisin. Tüm o sertliğin altında çok nazıksın."

"Tüm bunları bilmiyorum ama bildiğim tek şey senin bir korkak olmadığın. Sahip olduğun bilgiyle en iyi olduğuna inandığın şeyi yaptın. Bu

senin suçun değil." Elimi yanağına bastırdım. "Kader, Eythos'un yaptıklarından kimsenin bahsetmemesini emretmemiş olsaydı, farklı seçimler yapardın. Hepimiz öyle yapardık."

Ash yavaşça başını salladı. Ona bakarken daha fazlası olduğunu hissettim. Ne? Bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlası *olduğunu* nasıl bildiğimden bile emin değildim. Daha önce olduğu gibi, bu bilgi ya da farkındalık sanki zihnimde oluşmuştu. Bana şunu hatırlattı.

Titrek bir nefes beni terk etti. Kolis Eythos hakkında ne demişti? Yaşamın İlkeli hakkında? Öngörü sahibi olduğunu mu? Sezgi. Ash'in babası bununla doğmamıştı. Yükselişinde almıştı.

Lanet olsun, bu artık her şeyi bilen biri olduğum anlamına mı geliyordu? Çünkü eğer öyleyse, her zamankinden daha iğrenç olurdum.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ash önemliydi.

Parmaklarımı omzunda gezdirdim, bilinmeyen bilginin Ash'in söylediklerinden daha fazlası olduğunu düşündüm. Zor olmadı. Sadece aklıma gelenleri düşünmedim. Onun yerine konuştum. "O rüya ya da imgelem sana başka bir şey gösterdi mi?"

Boğazını temizledi. "Sen öldükten sonra ne olduğunu bana gösterdi. Diyarların öldüğünü gördüm - hem ölümlülerin hem de tanrıların ve onlar..." Gözleri benimkilerle buluştu. "Benim ellerimde öldüler."

Beni Yükseltmeden hemen önce söylediği sözler... O zaman gerçeği söylediğini biliyordum ve şimdi bile o gerçeği duyuyorum. Hissettim.

"*Kardia*'mı aldıldım çünkü bir gün beni mahvedecek kişinin sen olduğunu biliyordum," diye homurdandı. "Ve sadece tek bir şey böyle bir acıya neden olabilirdi,

Bir tanrıdan ya da Ölümün İlkelerinden böyle bir yıkım." Gözleri benimkileri aradı. "O imgelem bana sana aşık olduğumu ve diyarları sona erdirenin Kolis olmadığını gösterdi. Bendim. Onları sona erdirdim çünkü seni kaybettim."

"Ash," diye fısıldadım.

"Ben de *Kardia*'mı çıkarmanın seni ve diyarları kurtaracağını sanıyordum." İçinden sert bir kahkaha yükseldi. "Ama gerçekte, diyarları yıkıma sadece birkaç dakika yaklaştırdı. Ve belki de o imgelemi yanlış okudum. Belki de bunu yapmamam için beni uyarmaya çalışıyordu. Hiçbir fikrim yok. Ama..." Gözleri parlıyordu. "Ama yine de düştüm, Sera. Sert ve hızlı. Geri dönülmez bir şekilde. *Kardia*'m olmadan bile sana aşık oldum."

"Sen yaptın." İçimden bir titreme geçti. "Şimdi, sana söylemek istediğim bir şey var. Aşkın ne hissettirdiğini bilmeden öleceğimi düşündüğümü söylediğimde gibi mi? Yanılmışım. Ölmüş *olsaydım* bile-"

Yanaklarındaki damarlarda tüyler diken diken oldu. "Senin ölümün hakkında konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum ama beni sevdiğini bana defalarca kanıtladın," dedim. "Sözcükleri hiç söylemesen bile, her hareketinde bu vardı. Gölde bana sarıldığında, hissettiğin şey aşk değilse bile, daha güçlü, daha iyi bir şey olduğunu biliyordum. Sadece bunun mümkün olduğunu bilmiyorduk."

"Olmamalı." Dudaklarını yanağıma bastırdı. "Bunu mümkün kılacak aklıma gelen tek bir şey var. Biz aynı ruhtanız." Geri çekildi ve yüzlerimizi birbirinden birkaç santim uzakta bıraktı. "*Kardia*'nın çıkarılmasını tamamen anlamsız kılacak tek şey bu."

"Aynı ruhtan mı?" Arkama yaslandım. "Gönül dostları gibi mi?"

Ash başını salladı.

Olan biten onca şeyden sonra rüyaları tamamen unutmuştum. "Bu şekilde mi birbirimizin rüyalarında yürüyebiliyorduk?"

"Neden durağanlıktayken seninle bir şekilde bağlantı kurabilirim? Sanırım öyle." Kirpikleri aşağı doğru indi. "Közlerden ya da benden beslendiğinden değildi."

"Mağarada bunun hakkında konuştuğumuzu biliyorum," dedim, "ama doğru olup olmadığını hiç bilmiyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ruh eşleri -ya da kalp eşleri- aramızda bir efsanedir. Kaderlerin nadiren dahil olduğu bir şey."

Kaderler... Bir anı ya da bilgi parçası zihnimde titreşti, o anda kavrayamayacağım kadar hızlı hareket ediyordu. Başımı hafifçe salladım. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Derler ki, Arae kaderin iplerine bakıp bir insanın hayatındaki pek çok farklı olasılığı gördüğünde Bazen iki ya da daha fazla ruh arasındaki aşktan neler doğabileceğini görürler. Ve bu birleşmede, ya daha önce hiç görülmemiş bir şey yaratarak ya da büyük bir değişim başlatarak âlemleri yeniden şekillendirebilecek olasılıklar görürler," diye açıkladı başparmağını elimdeki altın girdabın üzerinde gezdirerek. "Ve o tek ipliği gördüklerinde, aralarındaki bağın aşılamayacağına inandıkları için bu ruhların işlerine karışmaları yasaktır. Yani, bedenini ya da kalbin ve ruhun ölümü bile - *kardia* - böyle bir bağ koparamaz.

bağlantı." Bakışları benimkilere döndü. "Ve ruhlarımızın birleşmesi daha önce hiç görülmemiş bir şeyi ortaya çıkardı. Tanrıların *Kraliçesi*."

Dudaklarım aralandı. Eğer kalp dostları hakkında söylenenler doğruysa, bu Ash'in nasıl sevebildiğini açıklıyordu.

Bunca zamandır beni nasıl sevebildiğini.

Holland'ın söylediği bir şey aklımdan geçti. "Aşk Kaderlerden daha güçlüdür," diye mırıldandım. "Eğer Arae'nin Gönül dostlarının işlerine karıştığına göre, Hollanda'nın benimle bu kadar uzun süre ilişki kurmasına nasıl izin verildi? Ve ne yaptı?"

Ash'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Holland'ın müdahale etmek ve gelişigüzel gözlemlemek arasındaki ince çizgiyi zorlamayı gerçekten sevdiğini hissediyorum."

"Evet." Hafızamda bir şeyler canlandı ama her neyse, kenarda köşede kalmıştı. "Umarım onu tekrar görebilirim."

"*Liessa*," dedi Ash. "Holland'ı tekrar görmek istersen, görebilirsin. Sen gerçek Yaşam İlkelinin. Kaderleri çağırabilirsin, hatırladın mı? Yapamayacağın çok az şey olacak."

"Yapamayacağım küçük bir şey mi?" Gözlerim büyüdü. "Bu... bu aslında biraz korkutucu."

"Evet." Ash sırıttı. "Evet, öyle."

Gülmeye başladım, ama bir şey beni etkiledi - çok büyük bir şey. O şey Yaşamın özü tamamen geri kazanılmış, doğduğum anda başlayan korların yavaş ölümü ve onları ölümlü bir soyun içine yerleştirmenin sonuçları durdurulmuştu. Bu şu anlama geliyordu.

O tuhaf, esrarengiz bilme hissi bana cevabı söylese de, kendim görmem gerekiyordu. Sarsılarak doğruldum ve yataktan fırladım.

"Sera?" Ash'in sesi endişeyle doluydu.

Kalbim hızla çarparak kanepeyi geçtim ve balkona doğru koşmaya başladım. Ağır perdeleri kenara iterek kapıları açtım. Dışarı çıkarken bakışlarım önce gökyüzüne fırladı, ayaklarımın altındaki taş serindi.

Grinin bir tonuydu, canlı, parıldayan yıldızlarla doluydu, ama farklıydı. Gri, alışık olduğum kadar düz değildi ve mor ve pembe tonlarında hafif çizgiler taşıyor gibiydi. Bana şafağın kısa anlarını hatırlattı.

"Sera," diye tekrarladı Ash, sessiz bir şekilde bana katılmıştı. "İkimizin de balkonda doğduğumuz günkü gibi çıplak olmamızın bir nedeni var mı?"

Tanrıların Kraliçesi olarak çıplaklığımın daha çok ilgilenmem gerekirdi ama parmaklıklara gidip avlunun çorak, tıka basa dolu toprağına bakarken bu kadarını düşünemezdim.

İçimden hafif bir titreme geçerken dudaklarım aralandı. Zemin de hatırladığım gibi değildi. Her birkaç metrede bir yeşil lekeler filizlenmiş, donuk, tozlu toprağın yerini almıştı.

"Çimen," diye fısıldadım kısık sesle. "Çimen görüyorum."

"Biliyorsun." Ash arkamdan gelip kollarını göğsüme doladı. "Nektas bana bunun seninle Gölgele Diyarı'na dönmeden önce başladığını söyledi."

Titreyen elimi ağzıma götürdüm. "Bu demek oluyor ki..."

"Bu senin yaptığın anlamına geliyor." Ash başını eğdi ve dudaklarını yanağımanın kıvrımında gezdirdi. "Çürümeyi durdurdun, *Liessa*. Burada ve ölümlüler aleminde."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Sırt üstü yattım, gözlerim kapalıydı ve ellerim yanımdaki yatağın üzerindeydi, Ash'in bedeninin bulunduğu yer hâlâ serindi.

Ash zaten bildiğim bir şeyi -Rot'un durdurulduğunu- doğruladıktan sonra beni yatak odasına geri çekti, umarım kimse beni orada çıılçıplak görmeden önce.

Bu Kraliçe olarak iyi bir ilk izlenim bırakmazdı. Çürüme durmuştu.

Lasania kurtulacaktı - en azından şimdilik. Hâlâ Kolis vardı ve... Yükselişim sırasında krallığa her ne yapmış olabilirim, ama Çürüme onun yok olması anlamına gelmeyecekti.

Gerçekten başarısız
olmamıştım. Rot'u
bitirmiştim.

Parmaklarım çarşafın içine kıvrılırken içimden küçük bir kahkaha yükseldi. Kül

şu anda koridorda Rhain ile konuşuyordu, o da bizi kontrol etmek için uğramıştı. Nektas'a yaptığı gibi tanrının hayatını tehdit etmek yerine, Ash koridora çıkmıştı, muhtemelen Rhain'i ve dolayısıyla Sadece iyi olmakla kalmayıp aynı zamanda kim olduğumu da biliyordum.

Ash gideli sadece birkaç saniye olmuştu, bir dakika bile olmamıştı ve ben onu özlemiştim.

Ki bu aptalcaydı.

Ama iyi bir aptallıktı.

Gözlerimi açarak yan döndüm ve kapalı kapılara baktım. Tekrar yataktan çıkmak istemiyordum. Ash'in zamanımız olduğuna dair söylediklerine rağmen, tekrar ayağa kalkarsam, ister çıplak ister giyinik olayım, bu kapıların ardında var olan her şeyin gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalacağıma dair bir his vardı içimde.

Çürümenin sona erdiğini bilerek mutlu ve aptal olmayı bırakmaya hazır değildim. Artık sadece bir eştim ve tek sorunum kocamı özlemektir. Sonsuza kadar böyle kalabilirdim.

Ama yapamayacağımı
biliyordum. En azından
şimdi.

Ayağa kalkıp işleri *hallettikten* sonra o sonsuzluğa sahip olabilirdim.

Ben olsam alırdım.

Bakışlarım küçük komodine kaydı. Şeffaf bir sürahi ve ters çevrilmiş iki bardak vardı. Suya uzanırken durdum, onun yerine küçük ahşap kutuya odaklandım.

Kapıya bakarken merakım galip geldi ve dirseğimin üzerine kalkıp kabı aldım. Küçük gümüş menteşeleri vardı ve şaşırtıcı derecede hafifti, sanki içinde hiçbir şey yokmuş gibiydi. Doğrudum, ince kürk battaniye belimde toplanırken kapağa oyulmuş narin çizgileri izledim, parmağım oymaları takip etti. İşaretler sarmaşıktı

Gölgeler Diyarı'ndakilerin tuniklerinde ve taht odasının kapılarında sık sık gördüğüm parşömen işçiliği.

Bu kutuyu kim yaptı? Ash mi? Muhtemelen babası? Nektas mı? Başka biri mi? Kim olursa olsun, bu kadar karmaşık çizgiler oluşturmak için harcanan zaman, bana bunun önemli eşyaları saklamak için kullanılacak bir şey olduğunu düşündürdü.

Tam bir meraklı olduğumu bilerek kapağı açtım. İçeri bakarken dudaklarım aralandı. Âlem bir an için nefesini tutmuş gibiydi. İnançsızlık ve sevinç karışımı bir duygu içimi kaplarken ellerimden hafif bir titreme geçti.

Ne bulmayı umduğumu bilmiyordum ama yüz yıl içinde -Ash saçlarımı çözdükten sonra tüm saç bağlarının nereye gittiğinin cevabıydı.

Artık biliyordum.

Hepsi bu kutunun içindeydi. Bunun beni neden bu kadar sevindirdiğini bilmiyordum. Neden Rot'un durdurulduğunu öğrenmek kadar önemli hissettirdiğini. Ama yüzüme yayılan geniş gülümsemeyi bastırmak mümkün değildi. Bu kadar çok olması -yaklaşık bir düzine kadar- saçımdaki örgüyü nazikçe çözdüğü ilk andan beri bağları sakladığı anlamına geliyor olmalıydı.

Kızgın olduğunda bile.

Aslında bunun beni neden bu kadar etkilediğini biliyordum.

Ölümün İlkellerinden biri saç bağlarımı topluyor, onlara sanki değerli eşyalarım gibi davranıyordu.

Çok küçük bir hatıraydı, muhtemelen çoğu kişinin iki kez düşünmeyeceği bir şeydi. Ama bu küçük saç bağları bana aitti ve Ash onları kendisine yakın tutmaya çalışmıştı - *benim* bir parçamı ona yakın tutmak için.

Kapağı sessizce kapatıp kutuyu bulduğum yere geri koyarken gözlerime yaşlar hücum etti. Kirpiklerimdeki nemi kırıştıtararak tekrar uzandım.

O saç bağları... Ash'in, hayatım gerçekten tehlikeye girmeden çok önce - ben ona aşık olduğumu kabul etmeye istekli olmadan çok önce- bana aşık olduğunun bir başka kanıtıydı. Kalplerimizin, *ruhlarımızın* gerçekten bir olduğunun başka bir kanıtıydı.

Ash Rhain'le konuştuktan sonra döndüğünde hemen bana katıldı. Bir dizini yatağın üzerine koyarak başımın arkasından tuttu ve başını benimkine yaklaştırdı. Dudakları arzu tadındaydı ve ağzımı sakın ve şefkatli bir öpücükle kapladı. Dudaklarının her dokunuşu tüylerimi diken diken ediyordu.

"Sanırım beni özledin," dedim ayrıldığımızda. Kendimi biraz nefessiz hissetmişim. Parmaklarını yanağımnda gezdirdi. "Özledim."

Saç bağları koleksiyonunu düşünerek dudaklarına karşı gülümsedim. Doğru söylediğinden bir an bile şüphe etmedim.

"Beni çıplak gören oldu mu?" diye sordum. "Şanslılar ki hayır."

Başımı salladım. "O zaman her şey yolunda mı? Rhain ve herkesle?"

"Öyle." Bir tutam saç yüzüne düştü. "Nektas ona hayatını tehdit ettiğimi söyledikten sonra Rhain biraz endişelendi."

Sırıttım.

"İçimden bir ses bunun seni çok
eğlendirdiğini söylüyor." "Öyle." Daha da
vurgulamak için başımı salladım.

"Biliyordum." Ash beni tekrar öptü ve sonra geri çekti. Yanağımı
avuçladı ve başımı geriye yatırdı. Bakışları benimkilerle buluştu.

"Gözlerin çok güzel, *liessa*."

Göğsümün ısındığını hissederek gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Ash yanımdaki yatağa yerleşti. Elleri vücudumun üzerinde geziniyor,
yanlarımdan aşağı iniyor ve sonra tekrar göğüslerimin üzerine çıkıyordu.
Yumuşakça inledim, onun için yanıp tutuşuyordum.

"Hâlâ konuşmak istediğim şeyler var." Eli kalçamın üzerinden kayarak
arkamı kavradı. Beni kendine doğru çekti. "Ve sen
dikkat dağınıcı."

"Ben mi?" Göğüslerimin uçları göğsünün serin sertliğini sıyrırken
ürperdim.

"Evet, sen." Parmakları kıçımın etine bastırdı.

"Beni öpen sendin," diye hatırlattım ona, bir bacağımlı onunkinin arasına
sokarken taze, narenciye kokusunu içime çektim. "Ve aynı zamanda kıçımı
elleyen de sensin."

"Bunun tek nedeni kıçının yalnız kalmasını istememem." Alt dudağımı
ısırdı. "Sadece düşünceli davranıyorum."

Güldüm, onun bu nadir, şakacı yönünü seviyordum. "İnanılmaz derecede düşünceli."

Dudakları bir kez daha dudaklarımı bulduğunda benden aldığı iç çekişte kaybolan bir anlaşma mırıldandı. Bu öpücük de en az önceki kadar yavaş ve tatlıydı.

Bir öncekinde olduğu gibi, aşk ve özlem dolu telaşsız bir dans. Biz Dudaklarımız ayrıldığında bu kez ikimizin *de* nefesi kesilmişti, kalplerimiz

çarpıyordu. "Sana birkaç şey söylemem gerektiğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" dedi,
Saçlarımın birkaç telini arkaya atıyorum.

Başımı salladım.

Bir an geçti ve tekrar konuştuğunda yüzünde bir değişiklik oldu. Daha önce fark ettiğimden emin olmadığım daha zengin, daha dolgun bir tını. "Seni seviyorum, Sera."

Dudaklarım hemen, saç bağlarını görünce yüzümde beliren aynı geniş, şapşal gülümsemeye dönüştü.

"Ve sen beni seviyorsun."

"İstiyorum." Bir santim daha yaklaştım.

Bakışları benimkileri yakaladı ve tuttu. "Sen benim karımsın."

"'Seni seviyorum' dediğini duymak, senden duyduklarım arasında en sevdiğim üç kelime oldu," dedim ona. "'Sen benim karımsın' yakın bir ikinci.

Ya da belki bağlanmışlardır?" Burnumu kırıştırdım. "Hayır. Seni seviyorum benim favorim."

"Şirin olmayı bırak." Burnumun köprüsünü öptü. "Ayrıca dikkat dağıtıcı."

Elimi göğsüne yaslayarak sıırttım. "Görünüşe göre bu da sürekli yaşadığın sorunlardan biri."

"Şu anda yardımcı olmadığın bir şey," diye işaret etti ve elini benimkinin üzerine koymak için saçımı bıraktı. Onun sol eli ve benim sağ elimdi. İzlerimiz birbirine değdi ve tenimizin mırıldandığına yemin edebilirdim. "Ben senin kocanım," diye tekrarladı. "Sen de benim karımsın. Ve biliyorum, seninle çok fazla Bu konuda ikinci elden bile deneyimim yok..."

Annem yeniden evlenmiş olsa da, evlilikleri daha çok bir zorunluluktan ibaretti. Onun ve Kral Ernald'ın birbirlerini sevdiklerinden bile emin değildim. Belki de sadece birbirlerine tahammül ediyorlardı.

Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, üvey babam anneme karşı bir düşkünlükten daha fazlasını taşıyordu ama o... o hala babama aşıktı.

Ash'e odaklandığımda bu kalbimi sızlattı.

"Ve ne olacağını düşünmeme asla izin vermemiş olsam da Bir başkasına aşık olmak ve evlenmek gibi, nasıl bir evlilik istediğimi biliyorum." Ash alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ya da ben seninle nasıl bir evlilik istediğimi biliyorum."

Kalbim yine o atlama hareketini yapmaya başladı. "Birbirimize güvenmemizi istiyorum," diye başladı.

"Sana güveniyorum," dedim ona. "Geri dönülmez bir şekilde."

Yüz hatlarını yumuşatan küçük bir gülümseme belirdi. "Biliyorum, ama bu... Bence bu farklı bir güven türü, birbirimizle her şeyi paylaşmamıza izin veren bir güven. Kolay ve zor olanı, özellikle de zor olanı." Gözbebeklerinin arkasında sadece belli belirsiz bir ışık parlıyordu. "Dürüst olabileceğimizi bildiğimiz ve paylaştığımız hiçbir şeyin birbirimizi nasıl gördüğümüzü değiştirmeyeceğini bilerek rahat hissettiğimiz türden bir güven."

Bakışlarım elinin hâlâ benimkinin üzerinde durduğu yere kayınca midem bulandı. İzine baktım.

"Zaten böyle bir güvenimiz var, değil mi?" Ash sordu, nefesi alımda serinledi.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Biliyoruz."

"Yani, ne olursa olsun, seni her zaman zeki ve vahşi olduğun kadar güçlü ve cesur olarak göreceğimi biliyorsun." Parmakları benimkilerin arasına girdi. "Ne olursa olsun sana olan ilgim, ihtiyacım ve isteğim asla azalmayacak." Durakladı. "Ya da ne olmuş olursa olsun."

Alt dudağım titredi ve ağzımı kapatırken dişlerimin kenarları dudaklarımın arkasına sürtündü.

"*Kim* olduğunu ve benim için *ne* ifade ettiğini biliyorum Sera. Ve bu her şey demek çünkü sen benim her şeyimsin." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Ve bu asla değişmeyecek."

İçimden bir ürperti geçti.

"Böyle bir şeyin olması imkânsız." Alnı benimkine değecek şekilde kaydı. "Çünkü gönül dostu olmasaydık bile, yıllar önce Gölge Tapınağı'nda durduğun andan itibaren bana hissettirdiklerin, o andan bugüne kadar geçen her an, beni yine de sana aşığım. Cesaretine ve gücüne, güzelliğine ve korkusuzluğuna, mizahına ve en önemlisi benimle paylaştığın o yumuşaklığına. Bu *Kardia*'nın bir şekilde geri gelmesini sağladı. Buna inanıyorum. Çünkü sen, geçmişimde ne yapmış olursam olayım ya da bana ne yapılmış olursa olsun, beni gerçekten kabul ettiğini hissettiğim ilk kişisin. Etime daha fazla kan damlasının bulaşmasına izin vermeyi reddeden ilk kişisin.

Bana önemli bir şey hissettiren ilk kişi sendin," diye yemin etti. "Sen... sen sadece benim ilkimsin Sera ve sonuncusu olacaksın."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Beni ağlatacaksın."

"Denemiyorum." Eli benimkini sıktı. "Ama yaparsan da sorun değil. Eğer yaparsan senin hakkında daha az düşünmem. Senin hakkında daha az düşünmeme neden olabilecek hiçbir şey yok."

"Biliyorum," diye fısıldadım kısık sesle. Ve biliyordum da. Aklımın makul, mantıklı ve ne yazık ki çok küçük bir kısmı biliyordu. "Nereye varmak istediğini de biliyorum. Biliyorum. Kolis'le geçirdiğim zamandan bahsediyorsun."

"Genel olarak bazı şeylerden bahsediyorum," dedi. "Ve bunun hakkında."

"Önemli bir şey değildi," dedim aceleyle, içim içimi yiyor, nefesim kesiliyordu.

Önemli bir şey değildi.

Veses de *aynı* şeyi söylemişti. O da *aynı* yalanı söylemişti.

Ash'in dudakları yanağımın kıvrımına dokundu ve sonra başını birkaç santim geriye çekti. Eli benimkini bıraktı. Bir kalp atışı geçti ve parmaklarının ucunu çenemde hissettim. Başımı geriye doğru eğdi. "Bilmeni isterim ki, hiçbir şey olmasa da her şey hakkında konuşmaya hazır olduğunda, bekliyor olacağım. Hazır olacağım."

Gözlerimi öyle sıkıca kapattım ki birkaç saniyeliğine beyaz gördüm. Boğazıma bir sözcük seli doldu, ama bir duygu duvarı ve gölge taşı kadar güçlü bir irade onları boğdu.

Veses yalan

söylemişti.

Ben

söylemedim.

Ben *değildim*.

"Bu arada," dedi Ash, sert sesi bana ulaşarak. "Rhain bizim için biraz yiyecek toplayacak. Açlıktan ldüğünüzden emin."

Tanrım, konuyu değiştirme şekli ve seçtiği an... Bu adamı sevdim.

Onu her zaman seveceğim.

Her nefes arasındaki atımları sayarak gözlerimi açtım. "Bu güzel..." Boğazımı temizledim. "ok nazık. Bu biraz garip, değil mi? Rhain'in iyi davranması."

Ash kaşlarını kaldırdı. "Rhain Gölgele Diyarı'ndaki en nazık tanrılardan biri olarak bilinir."

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım." Yüz hatlarında buz gibi bir sertliğin belirdeğini gördüğümde gözlerim büyüdü. Kahretsin. "Demek istediğim, Rhain'in bana o kadar da sıcak davranmamak için bir sebebi vardı."

"Buna katıldığımdan emin değilim."

"Rhain sana sadık-"

Gözbebeklerinin arkasından sızan öfke içimdeki enerjiyi harekete geçirdi. "O sana sadık," dedi alçak bir hırıltıyla. "Kraliesine."

"Tamam, ikimize de sadık," diye düzelttim, Rhain'in güvenliği için yarı korkuyla. Diğer yarım ise Ash'in koruyuculuğundan tahrik olmuştu. "Ama daha önce sana sadıktı. Ve seni öldürmeyi planladığım için, bana ilk tepkisi tamamen anlaşılabılır."

Ash buna bir şey demedi ama Rhain'le bir sonraki... konuşmasını planladığını görür gibiydim.

"Bu konuda ona hiçbir şey söyleme," dedim.

"Yapmayacağım."

"Ben ciddiym. Eğer bana karşı hâlâ kötü hisler besliyorsa," -ki gerçekten beslediğini düşünmüyordum- "ya da herhangi biri besliyorsa, bunu halledeceğim. Halletmem gerek. Özellikle de onların Kraliçesi olacaksam."

"Eğer?" Ash kıkırdadı. "*Liessa*, sen onların Kraliçesisin."

Midem bulandı. Tanrım, bunu anlamakta gerçekten zorlanıyordum.

"Yine de haklısın. Bunu halletmen gerekiyor," dedi elimi tutarken. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. "

"Vay canına," diye mırıldandım, şaşırmıştım.

"Ama siz hallederseniz aslında halletmiş olmuyor musunuz? Ve yine de size saygısızlık mı ediyorlar?" Gözlerinin içi çalkalandı. "Onları yok edeceğim."

Göz kırptım.

"Kim olurlarsa olsunlar," diye söz verdi.

Dudaklarım seğirdi. Gülümsemenin işe yarayacağını sanmıyordum, ona bana karşı olan şiddetinin radek şarabından daha etkili olması gerektiğini söylemenin de. Bir kez olsun mantığımın sesini dinledim.

"Rhain'den bahsetmişken," dedim bir süre sonra. "Düşünce projeksiyonu mu? Bu onun hiç bilmediğim çok güzel bir yeteneği."

"Çoğu kişi onun bunu yapabildiğini bilmiyor. Sana söylenmedi-"

"O zaman bilmem için bir neden yoktu," diye araya girdim, geçmişte Ash'e ihanet etmeye çalışan ve Gölgele Diyarı'nı yönetmeye pek ilgi göstermeyen benimle bu tür bir bilgiyi paylaşmanın onun yanında olmak riskli olurdu. "Yani, yemin edebileceğim tüm o zamanlar

Rhain sizinle iletişim kuruyordu, konuştuğunu duymamış olsam da, öyle miydi?"

Ash'in dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Muhtemelen öyleydi."

Gülümseyerek parmağını altın girdabın üzerinde gezdirmesini izledim. *İz.*

Birlikteliğimizi kutsayanın belki de ben *olmadığım* aklıma gelince düşüncelerimin yönü hemen değişti. Belki de kaderdi. Ya da belki de kalpten dost olduğumuz için böyle olmuştu.

Ve belki de... belki de böyle bir şeyin gerçek olması, ailem hakkında inandığım şeyin de doğru olduğu anlamına geliyordu. Bu, babamın kaybının acısının annemi neden bu kadar derinden öfkeliendirdiğini ve onların birlikteliğinin beni dünyaya getirdiği için ne kadar önemli olduğunu açıklıyordu.

"Ne?" Gözleri endişeyle doldu.

"Holland bunu gördü. Görmüş olmalı. Bütün bunları. O ve Penellaphe'nin geldiği zamanı hatırlıyor musun, Holland ve ben konuşurken sen bir kenarda onunla konuşuyordun? Bana ne dediğini sormuştun, ben de yalan söylemiştim."

"Şok edici," diye mırıldandı, gözlerinin içi parlıyordu. O anda sesinde bir farklılık olduğunu fark ettim. Daha hafifti.

Daha hafifti.

Göğsümün duygularla yanması Ash'in kaşlarının çatılmasına neden oldu. Tanrılar biliyordu ki muhtemelen bu duyguyu onun yüzüne yansıtmıştım. Ağlamadan konuşabilmek için duygularımı geri çekmem gerekti. "*Her neyse*, dedi ki

Kırık ipliğim beklenmedikti ve bu kader zihin ve kalp gibi sürekli değişiyordu. *Senin* kalbinden bahsediyordu. Bana aşkın Arae'nin hayal edebileceğinden daha güçlü. Sanki bana şunu söylemeye

alışıyordu.

umudunu yitirme." Burnum kırıştı. "Çünkü biliyordu... beni sevebileceğini biliyordu."

"Muhtemelen sana zaten aşık olduğumu biliyordu, Sera."

Bunu duymak kalbimi yerinden oynattı. "Ve bize bunların hiçbirini söylememiş olabilir mi?"

"Sanırım bu onun yürümeyi sevdiği o ince çizgiyi yok etmek olurdu," diye yanıtladı dudakları yukarı kalkarak.

Gözlerimi devirdim. "En azından biraz daha az belirsiz olabilirdi. Mesela, ne bileyim, rastgele bir *kardia*'yı aşan kalp dostlarından bahsedebilirdi ya da-" Özün kıpırdadığını hissederek, uzun bir tirat olacağı kesin olan konuşmayı durdurdum. "Tamam. Bunu düşünmeyeceğim."

Gülümsemesi yayıldı.

"Yani." Kelimenin altını çizdim. "Rüyayı neden gördüğünü düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ne? Yani, bir öngörün vardı. Bu önemli bir şey." Dik oturdum. "Sence bu kalbin arkadaşları olayı mıydı? I..." O tuhaf bilme duygusunun kesintiye uğramadan tam olarak oluşmasına izin vererek sözümü kestim.

Arae denen şeyden daha güçlü olan tek şeydi. O

beklenmedik iplikti.

Tahmin edilemez.

Bilinmeyendi.

Yazılmamış olan.

Güçlü.

Bu, Kader'in bile tahmin etmeye ya da kontrol etmeye cesaret edemediği bir şeydi.

Kaderi bozabilecek tek şey.

Bulunamadı.

Sadece kabul edilebilirdi.

İlkelerin ve onların yaratıcılarının damarlarında dolaşan şeyden bile daha güçlüydü. Bencilliği aynı derecede hayranlık uyandırıcı ve dehşet vericiydi. Bir ipliği beklenmedik bir şekilde ve zamanından önce koparabilirdi.

Salt *iradeyle* bir yaşam ipliğini uzatabilir, söndürülemeyen saf bir sihir parçası haline gelebilirdi.

Bu, kalpten ve ruhtan gelen gerçek bir aşktı.

"Çünkü biz... biz *kalp arkadaşınız*." Kendimi beğenmiş bir şekilde başımı salladım. "Kendi soruma cevap verdiğim için kendimi çok zeki hissediyorum."

"Çok açık olan cevabı bulmayı mı kastediyorsun?" diye sordu kuru bir sesle.

Ona tekrar saldırdım ve daha önce olduğu gibi bileğimi yakaladı.

"Kahretsin," diye inledi, beni sırtüstü yatırdı ve üzerime eğilirken ağırlığını ön kollarına verdi. "Seni seviyorum."

Başa çıkmamız gereken çok şey vardı, çok fazla belirsizlik. Kolis vardı. Diğer Primaller. Ne zaman sessizleşse aklıma gelen diğer tüm şeyler. Bu diyar kadar eski olduğunu bildiğim o bilinmeyen seslerin ben durağanlıktayken bana söyledikleri şeyler. Gördüklerim. *Bildiklerim*. Birçoğu birbirinden kopuktu, çok az anlam ifade ediyordu ama zaman verilirse dağınık parçaların bir araya geleceğinden şüpheleniyordum. Bir de benim... Yükselişimin Iliseum'u ve ölümlüler âlemini nasıl etkilediği vardı ki bunu sormaya neredeyse korkuyordum çünkü birdenbire beni terk edip Lasania semalarına vuran güç patlamasını hatırladım. Orada

Sotoria'nın ruhu ve onu çevreleyen planlar, beni rahatsız eden şeylerdi.

Planları değiştirme gücüne sahiptim.

Ama şu anda önemli olan tek şey Ash'ti. Bizdik. Bu ikinci şans mucizesi. İkimizin de gerçekten *yaşayabilmesi* ve hayatlarımızın kontrolünü tamamen elimizde tutabilmemiz için ilk firsat.

"Tekrar söyle," dedim.

Ash alnımdan öptü. "Seni seviyorum, Sera."

Kalbim, ruhum gibi öz de mırıldandı. "Yine," diye fısıldadım. Ash gülerek yanaklarımı avuçladı ve beni öptü. "Seni seviyorum, *liessa*."

Başının arkasını kavradım ve göğsümün şiştiğini hissettim. "Göster bana."

O yaptı.

Artık itiraflar ya da fısıldanan gerçekler yoktu. Bir kez daha bir araya geldik, ama bu sefer... bu sefer *seviştik*.

***New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jennifer L. Armentrout'tan sevilen Flesh and Fire serisinin heyecan verici sonu geliyor...**

Kan ve Külden Doğan Et
ve Ateş, 4. Kitap 7 Mayıs
2024'te çıkacak Satın almak
için [buraya](#) tıklayın.

ETTEN VE KANDAN GÖRÜNTÜLER

Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti Ciltli, e-kitap ve ticari
ciltlessiz olarak mevcuttur.

20 Şubat 2024'te geliyor

Satın almak için [buraya](#)

tıklayın.

VISIONS OF FLESH AND BLOOD: a Blood and Ash/Flesh and Fire Compendium, arka plan, tarih, okuyucuların en sevdiği bilgiler, sanat ve referans materyalleri için kapsamlı bir yardımcı rehberdir. Dünyanın en sevilen karakterlerinden bazılarının orijinal kısa öyküleri ve sahnelerinin yanı sıra daha önce hiç görülmemiş görsel cazibelerle birleştğinde, duyular için bir zevktir.

Bayan Willa'nın kendi bakış açısından anlatılan bu derleme, araştırma materyali gibi görünse de bir günlük ve kişisel notlardan oluşan bir önbellek gibi okunuyor,
Okuyucunun çok sevdiği karakterleri ve tarihi yeniden ziyaret etmesini sağlarken
farklı bir şekilde.

Jennifer L. Armentrout'un Rayvn Salvador ile birlikte kaleme aldığı KAN VE ET VİZYONLARI, Kan ve Kül/Et ve Ateş hayranlarının keyifle okuyacağı, seriye mutlaka eklenmesi gereken bir eser.

DAHA FAZLA KEŞFEDİN **JENNIFER L. ARMENTROUT**

Kan ve Kül'den

Kan ve Kül Serisi, Birinci Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Büyüleyici ve aksiyon dolu Kan ve Kül'den, Sarah J. Maas ve Laura Thalassa hayranları için mükemmel, seksi, bağımlılık yaratan ve beklenmedik bir fantezi.

Bir Bakire...

Doğduğu andan itibaren yeni bir çağ başlatmak üzere seçilen Poppy'nin hayatı hiçbir zaman kendisine ait olmamıştır. Bakire'nin hayatı yalnızdır. Asla dokunulmaz. Asla yüzüne bakılmaz. Asla konuşulmaz. Asla zevk alamaz. Yükseliş gününü beklerken, tanrılar tarafından layık görülmeye hazırlanmaktansa muhafızlarla birlikte olmayı, ailesini alan kötülüğe karşı savaşmayı tercih ederdi. Ama bu seçim hiçbir zaman ona ait olmadı.

Bir Görev...

Tüm krallığın geleceği Poppy'nin omuzlarında, kendisi için istediğinden bile tam olarak emin olmadığı bir şey. Çünkü bir Bakire'nin kalbi vardır. Ve bir ruhu. Ve özlem. Ve onun Yükselişini sağlamakla yükümlü altın gözlü muhafız Hawke hayatına girdiğinde, kader ve görev, arzu ve ihtiyaçla iç içe geçer. Kızın öfkesini kışkırtır, her şeyi sorgulamasına neden olur. inanıyor ve onu yasakla baştan çıkarıyor.

Bir Krallık...

Tanrılar tarafından terk edilen ve ölümlüler tarafından korkulan düşmüş bir krallık, kendilerine ait olduğuna inandıkları şeyi geri almaya kararlı bir şekilde bir kez daha yükseliyor şiddet ve intikam. Ve lanetlenenlerin gölgesi yaklaştıkça, yasak olanla doğru olan arasındaki çizgi bulanıklaşır. Poppy sadece kalbini kaybetmenin ve tanrılar tarafından değersiz bulunmanın değil, aynı zamanda dünyasını bir arada tutan kana bulanmış her ipliğin çözülmeye başlamasıyla hayatını da kaybetmenin eşiğindedir.

Et ve Ateş Krallığı

Kan ve Kül Serisi, İkinci Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Sevgi İntikamdan Daha mı Güçlüdür?

Bir İhanet...

Poppy'nin inandığı her şey yalandır, aşık olduğu adam da buna dahildir. Poppy'yi, yeni bir dünyanın sembolü olarak görenlerin arasına itilir. Canavar krallığında, Bakire'nin peçesi olmadan kim olduğunu zar zor biliyor. Ama bildiği tek şey, hiçbir şeyin *onun* için onun kadar tehlikeli olmadığıdır. Karanlık Olan. Atlantia'nın Prensi. Onunla savaşmasını istiyor ve Bu, itaat etmekten çok mutlu olduğu bir emir. *Onu almış olabilir ama asla sahip olamayacak.*

Bir Seçim...

Casteel Da'Neer birçok isimle ve birçok yüzle tanınır. Yalanları dokunuşu kadar baştan çıkarıcıdır. Gerçekleri ise ısırtıcı kadar şehvetli. Poppy ona güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Hedeflerine ulaşmak için ona canlı, sağlıklı ve bütün olarak ihtiyacı var. Ama istediği şeyi elde etmesinin tek yolu da o. Kardeşi Ian'ı bulmak ve onun ruhsuz bir Yükselmiş olup olmadığını kendi gözleriyle görmek. Casteel'e karşı çalışmak yerine onunla birlikte çalışmak kendi risklerini de beraberinde getirir. Hâlâ her nefesinde onu baştan çıkarmakta, ona istediği her şeyi sunmaktadır. Casteel'in onun için planları vardır.

Onu akıl almaz zevklere ve akıl almaz acılara maruz bırakabilecek olanlar.

Onu, kendisi hakkında bildiğini sandığı her şeyin ötesine bakmaya zorlayacak planlar. Hayatlarını, iki krallığın da hazır olmadığı beklenmedik şekillerde birbirine bağlayabilecek planlar. Ve o, bu cazibeye karşı koyamayacak kadar pervasız ve açtır.

Bir Sır...

Ancak Prenslerinin dönüşünü bekleyen Atlantia'da huzursuzluk artmıştır. Savaş fısıltıları güçlendi ve Poppy tüm bunların tam merkezinde. Kral onu bir mesaj göndermek için kullanmak istiyor. İnişçiler onun ölmesini istiyor. Wolven'lar giderek daha öngörülemez oluyor. Acı ve duyguları hissetme yeteneği gelişip güçlendikçe Atlantisliler ondan korkmaya başlıyor. Gerçeği saklamak için her şeyi yapabilecek iki krallığın kana bulanmış günahlarıyla dolu karanlık sırlar iş başındadır. Ancak yer sarsılmaya ve gökyüzü kanamaya başladığında, artık çok geç olabilir.

Yaldızlı Kemiklerin Tacı

Kan ve Kül Serisi, Üçüncü Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltlessiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Kraliçenizin önünde eğilin ya da onun önünde kanınızı akıtın...

Hem kurban hem de hayatta kalan oldu.

Poppy, Prens Casteel'de bulduğu aşkı bulacağını hiç hayal etmemişti. Mutluluğunun tadını çıkarmak istiyor ama önce kardeşini kurtarmalı ve onunkini bulmalılar. Bu tehlikeli bir görev ve çok geniş kapsamlı hayal bile edemeyeceği sonuçlar. Çünkü Poppy Seçilmiş, Kutsanmış. Atlantia'nın gerçek hükümdarı. Tanrıların Kralı'nın kanını içinde taşıyor. Taç ve krallık onun hakkı.

Düşman ve savaşçı...

Poppy şimdiye kadar başkalarının hayatını değil, sadece kendi hayatını kontrol etmek istemiştir ama şimdi ya doğuştan gelen hakkından vazgeçmeyi ya da yaldızlı tacı ele geçirip Et ve Ateş Kraliçesi olmayı seçmelidir. Ancak krallıkların karanlık günahları ve kana bulanmış sırları nihayet çözülürken, uzun zamandır unutulmuş bir güç gerçek bir tehdit oluşturmak için yükselir. Ve tacın Poppy'nin başına asla oturmamasını sağlamak için her şeyi göze alacaklardır.

Bir sevgili ve kalp arkadaşı...

Ancak onlara ve Atlantia'ya yönelik en büyük tehdit, uzak batıda bekleyen şeydir; orada Kan ve Kül Kraliçesi'nin gerçekleştirmek için yüzlerce yıldır beklediği kendi planları vardır. Poppy ve Casteel imkansızı başarmalı, Tanrıların Toprakları'na seyahat etmeli ve Kral'ın kendisini uyandırmalıdır. Şok edici sırlar ve en ağır ihanetler gün yüzüne çıktıkça ve Poppy ile Casteel'in uğruna savaştığı her şeyi tehdit eden düşmanlar ortaya çıktıkça, halkları ve birbirleri için ne kadar ileri gidebileceklerini keşfedeceklerdir.

Ve şimdi Kraliçe olacak...

İki Kraliçenin Savaşı

Kan ve Kül Serisi, Dördüncü Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Savaş sadece başlangıçtır.

Altın taşların çaresizliğinden...

Casteel Da'Neer çok iyi biliyor ki, çok az kişi onun kadar kurnaz ya da ama hiç kimse, hatta o bile, şaşırtıcı ifşaatlara hazırlıklı olamazdı. Kan Kraliçesi'nin yaptıklarının büyüklüğü neredeyse düşünülemezdi.

Ve ölümlü bedeninden doğdu.

Hiçbir şey Poppy'yi Kralını serbest bırakmaktan ve Kanlı Taç'ın temsil ettiği her şeyi yok etmekten alıkoyamaz. Arkasında Yaşamın İlkeli'nin muhafızlarının gücü ve wolvenların desteğiyle Poppy, Atlantisli generalleri kendi yolunda savaşmaya ikna etmelidir çünkü bu sefer geri çekilmek yoktur. Her iki krallığın da barış içinde yaşayabileceği bir gelecek inşa etme umudu varsa tabii.

Büyük bir ilkel güç yükselir...

Poppy ve Casteel birlikte, değer verdiklerini korumak için eski ve yeni gelenekleri kucaklamalı, kendilerini savunamayanları korumalıdır. Ancak savaş sadece başlangıçtır. Kadim ilkel güçler çoktan harekete geçmiş ve çağlar önce başlayan şeyin dehşetini ortaya çıkarmıştır. Poppy, Kan Kraliçesi'nin başlattığı şeyi sona erdirmek için kehanette bulunan şey, yani en çok korktuğu şey olmak zorunda kalabilir.

Ölüm ve Yıkımın Habercisi Olarak.

Kül ve Kandan Bir Ruh

Kan ve Kül Serisi, Beşinci Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Sadece anıları onu kurtarabilir...

Büyük bir ilkel güç yükseldi. Et ve Ateş Kraliçesi, Kan ve Kemiğin İlkeli, Yaşam ve Ölümün gerçek İlkeli haline geldi. Ve Casteel, Poppy ve müttefiklerinin verdiği savaş daha yeni başladı. Tanrılar Iliseeum'da ve ölümlüler âleminde uyanmakta ve gelecek savaşa hazırlanmaktadır.

Ancak Poppy durağanlığa girdiğinde Cas, dönüşmekte olduğu şeyin korkunç ve beklenmedik sonuçlarının onu kendisinden uzaklaştırabileceği ihtimaliyle karşı karşıya kalır. Yine de Cas'a bazı tavsiyeler verilir - onun güzel gözlerinin bir kez daha açıldığını görmeyi beklerken tutunmayı planladığı bir şey: Onunla konuş.

Ve öyle de yapıyor. Poppy'ye yolculuklarının nasıl başladığını hatırlatır ve bu süreçte kendisi hakkında yalnızca Kieran'ın bildiği şeyleri açıklar. Ancak Poppy'nin neye uyanacağını ya da uyandığında diyarın ve Cas'ın tam olarak ne kadar değişmiş olacağını kimse tahmin edemez.

#1 New York Times çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout, Kan ve Kül serisinin yeni bölümünde Poppy ve Casteel'in destansı aşk hikâyesini yeniden ele alıyor. Ama bu sefer hikâyeyi Hawke anlatacak.

Korda Bir Gölge

Et ve Ateş Serisi, Birinci Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

#1 New York Times çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout, sevilen Blood and Ash dünyasında geçen yepyeni, ilgi çekici Flesh and Fire serisinin birinci kitabıyla geri dönüyor.

Kader'in vaat ettiği gibi bir Bakire olarak, İlkellerin örtüsüyle örtülü doğan Seraphena Mierel'in geleceği hiçbir zaman onun olmamıştı. Atasının halkını kurtarmak için yaptığı umutsuz anlaşmayı sürdürmek için doğmadan önce *seçilen* Sera, hayatını geride bırakmalı ve kendini Ölümün İlkeline, onun Eş'i olarak sunmalıdır.

Ancak Sera'nın gerçek kaderi tüm Lasania'da en sıkı korunan sırdır; o iyi korunan bir Maiden değil, tek bir amacı olan bir suikastçıdır. görev-bir hedef. Ölümün İlkeli'ni aşık etmek, onun zayıflığı haline gelmek ve sonra... onu bitirmek. Başarısız olursa, krallığını Çürümenin ellerinde yavaş bir ölüme mahkum eder.

Sera her zaman ne olduğunu biliyordu. Seçilmiş. Eş. Suikastçı. Silah. Tam olarak şekillenmemiş ama kana bulanmış bir hayalet. Bir *canavar*. Ona kadar.

Ta ki Ölümün İlkeli'nin beklenmedik sözleri ve eylemleri Karanlık onun içinde toplanıyor. Ve onun baştan çıkarıcı dokunuşu, kendisine asla hissetmesine izin vermediği ve onun için hissedemediği bir tutkuyu ateşler. Ama Sera'nın hiçbir zaman başka seçeneği olmamıştır. Her iki durumda da hayatı mahvolmuştur; Yaşam ve Ölüm tarafından sonsuza dek etkilendiği için hep öyle olmuştur.

Alevin İçinde Bir Işık

Et ve Ateş Serisi, İkinci Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Şu anda Sera'yı kurtarabilecek tek kişi, hayatını öldürmeyi planlayarak geçirdiği kişidir.

Sera'nın planıyla ilgili gerçek ortaya çıkar ve Nyktos'la arasında oluşan kırılğan güven sarsılır. Etrafı ona güvenmeyenlerle çevrili olan Sera'nın tek sahip olduğu şey onun görevidir. Sahte Tanrılar Kralı Kolis'i ve onun Iliseeum'daki zalim yönetimini sona erdirmek ve böylece ölümlüler âlemine oluşturduğu tehdidi durdurmak için her şeyi yapacaktır.

Ancak Nyktos'un bir planı vardır ve birlikte çalışırken ihtiyaç duydukları son şey, aralarında tutuşmaya devam eden inkar edilemez, kavurucu tutkudur. Sera, işkence görmüş Primal'a aşık olmayı göze alamaz, hele ki artık hiç istemediği bir kadere bağlı olmayan bir hayat her zamankinden daha ulaşılabilirken. Ama ortak zevklerinin ve rakipsiz arzularının anıları bir sirenin çağrısıdır karşı koymak imkansız.

Ve Sera sadece ismen bir Eş olmaktan daha fazlasını istediğini fark etmeye başladıkça, etraflarını saran tehlike de artar. Sera'ya yapılan saldırılar Gölgelel Diyarı'nın nüfusu artıyor ve Kolis onları mahkemeye çağırdığında, bir yepyeni bir risk ortaya çıkıyor. Yaşamın İlkel gücü büyüyor onu itlafının sonuna yaklaşıtıyordu. Ve Nyktos'un

aşk - onun hissetmekten aciz olduğu bir duygu - Yükselişinden sağ çıkamayacak. Tabii eğer Yükseliş'ine *ulaşabilirse* ve Kolis ona önce ulaşmazsa. Çünkü zaman tükeniyor. Hem onun hem de diyarlar için.

1001 KARANLIK GECE KOLEKSİYONU ON'U KEŞFEDİN

Daha fazla bilgi için [buraya](#) tıklayın.

Donna Grant'tan [EJDERHA](#)

[SEVGİLİSİ](#) Bir Ejderha

Kralları Romanı

[KEEPING YOU](#) by Aurora Rose Reynolds

An Until Him/Her Novella

[HAPPILY EVER NEVER](#) by Carrie Ann Ryan

Bir Montgomery Mürekkep Mirası

Novellası

[DESTINED FOR ME](#) yazan Corinne Michaels

Benim İçin Geri Dön/Kalacağını Söyle Çapraz Geçiş

[MADAM ALANA](#) Yazan: Audrey

Carlan Bir Evlilik Müzayedesi

Romanı

[KİRLİ KİRLİ MİLYARDER](#) Yazan Lauren Paige

Bir Kirli Evren Novellası

Laura Kaye tarafından yazılan [HIDE AND SEEK](#)

Bir Küfür Roman 

J. Kenner tarafından yazılan [SENİNLE KARIŞIK](#)

Bir Stark Güvenlik Roman 

[TEMPTED](#) by Lexi Blake

Bir Efendiler ve Paralı Askerler Roman 

[DANDELION GÜNLÜĞÜ](#) yazan Devney

Perry Bir Maysen Jar Roman 

[CHERRY LANE](#) yazan Kristen

Proby Bir Huckleberry Bay

Novellas 

[THE GRAVE ROBBER](#) by Darynda Jones

Bir Charley Davidson Roman 

[BANSHEE'NİN ÇIĞLIĞI](#) Heather Graham A

Krewe of Hunters Novella

[DARKEST NEED](#) by Rachel Van Dyken

A [Dark](#) Ones Novella

[CHRISTMAS IN CAPE MAY](#) by Jennifer

Probst Bir Sunshine Sisters Romanı

Rebecca Zanetti'den [Bir VAMPIRİN EŞİ](#)

Karanlık Koruyucular/Asiler Novellası

[NEREDE BAŞLIYOR](#) Helena

Hunting'den Bir Pucked Novella

Ayrıca Blue Box Press'ten:

EVİLİK MÜZAYEDESİ Yazan Audrey Carlan

[Birinci Kitap](#)

[İkinci Kitap](#)

[Üçüncü Kitap](#)

[Dördüncü Kitap](#)

[ÇALINTI HAYALLERİN MÜCEVHERCİSİ](#) by M.J. Rose

[SAPPHIRE STORM](#) by Christopher Rice writing as C. Travis Rice

Bir Sapphire Cove Romanı

[ATLAS: PA TUZUNUN HİKAYESİ](#) Lucinda Riley ve Harry Whittaker

KÜL [VE KANIN](#) RUHU Jennifer L. Armentrout Bir Kan
ve Kül Romanı

[START US UP](#) by Lexi Blake
Bir Park Avenue Promise
Romanı

Xio Axelrod'dan [BYLINE](#)'DA [AŞK](#) Bir
Oyun ve Oyuncular Romanı

[ÇEKİMLE SAVAŞMAK](#) Kristen
Ashley'den Bir Nehir Yağmuru
Romanı

Jennifer L. Armentrout'tan ETTEKİ ATEŞ Bir Et
ve Ateş Romanı

Jennifer L. Armentrout ve Rayvn Salvador'[dan CAN VE KAN VİZYONLARI](#)
Bir Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti

BLUE BOX PRESS ADINA,

Liz Berry, M.J. Rose ve Jillian Stein'a teşekkür ederiz ~

Steve Berry

Doug Scofield

Benjamin Stein

Kim Guidroz

Chelle Olson

Hang Le

Chris Graham

Tanaka Kangara

Jessica Saunders

Malissa Coy

Jen Fisher

Stacey Tardif

Laura Helseth

Jessica Mobbs

Erika Hayden

Dylan Stockton

Kate Boggs

Richard Blake

ve Simon Lipskar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.